Bởi Vì Vừa Lúc Gặp Được Em

Mộng Tiêu Nhị

Edit: Ngáo

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

http://tieulun.hopto.org

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59: Đôi Lời Kết Truyện

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 1

Hôm nay là một ngày cực kỳ nóng bức.

Sáng sớm tinh mơ Đế Đô sấm sét ầm ầm, mưa to tầm tã.

Khâu Lê cho rằng hôm nay trời sẽ mát mẻ một chút.

Nhưng mưa lại to hơn hai giờ đồng hồ.

Cuối cùng trời thương dần dần mưa đã tạnh.

Mặt trời bắt đầu ló ra.

Giữa trưa, trời nắng gắt như lửa.

Thành phố này tiếp tục ở trong lồng hấp.

Hơi nóng bốc lên từ mặt đường như nướng cháy cả xe.

Khâu Lê bật điều hòa trong xe đến mức lớn nhất, nhưng vẫn không cảm thấy mát mẻ được chút nào.

Trong lòng cô lại khô nóng.

Ở phía trước đang kẹt xe, nửa ngày cô mới nhích lên được một chút.

Khâu Lê lấy di động gửi một WeChat:【 Cặn bã, có khả năng em muốn đi bán máu, muốn đi đến nơi nào đó xa xôi hẻo lánh. 】

http://tieulun.hopto.org

Vài phút qua đi, cũng không có ai trả lời.

Khâu Lê ấn tắt màn hình, ném di động lên trên ghế phụ.

Dòng xe tiếp tục chạy.

Khâu Lê hơi ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn vào gương xem gương mặt đã trang điểm của mình.

Sắc mặt tiều tụy, quầng thâm mắt đều thấy rõ.

Lớp trang điểm cũng che không được.

Mấy ngày nay bởi vì việc của Dung Tư, cô phải chạy ngược chạy xuôi.

Ban đêm cũng cô không được nghỉ ngơi tốt.

Một giờ trước, cô còn vì việc của Dung Tư mà chạy khắp nơi.

Nhưng vẫn không tìm được người, mắt thấy tài chính của công ty có vấn đề, không có biện pháp nào cô phải căng da đầu đi tìm ba cô, người được xem như là người bạn thân của cô.

Cô cực kỳ tin tưởng ba cô không xem mặt đường tăng cũng sẽ xem mặt Phật.

Ai biết được, cô bị ông từ chối.

Việc của Dung Tư... Thất bại.

Chuông di động vang lên.

Có tin nhắn gửi đến.

Mộ Thời Cảnh trả lời cô:【 không cần đi bán máu, bán xe là được. 】

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê:【... Thật sự anh thấy em chết mà không cứu sao? 】

Mộ Thời Cảnh:【 vì sao lại phải cứu em? Không có em, anh có thể có một phần gia sản, cũng không cần thu dọn cục diện rối rắm thay em, đẹp cả đôi đường thì cớ sao anh phải giúp em? 】

Khâu Lê:【 cặn bã, anh đã thay lòng đổi dạ rồi!【 tan nát cõi lòng 】】

Mộ Thời Cảnh:【 nhanh về nhà đi, công ty thật sự chịu đựng không nổi, rất nhanh sẽ phá sản, không có gì ghê gớm, việc kế tiếp anh sẽ thay em xử lý. 】

Khâu Lê nhìn mấy dòng chữ trên màn hình, xoa xoa ấn đường.

Tất cả mọi người trong nhà đều không xem trọng việc cô gây dựng sự nghiệp, nói cô bị mù mới làm điện tử thương mại B2B[2], đó chính là đốt tiền.

[2] B2B (từ viết tắt của cụm từ Business to Business) dùng để chỉ hình thức kinh doanh, buôn bán giữa doanh nghiệp và doanh nghiệp, thông thường là mô hình kinh doanh thương mại điện tử và các giao dịch diễn ra chủ yếu trên các kênh thương mại điện tử hoặc sàn giao dịch điện tử, một số giao dịch phức tạp hơn cũng có thể diễn ra bên ngoài thực tế, từ lập hợp đồng, báo giá cho đến mua bán sản phẩm.

Vì việc này mà cô cãi nhau với cha mẹ.

Ngay cả người từ nhỏ gánh tội thay cô Mộ Thời Cảnh cũng không hề cho phép cô.

Ở hội sở, hai mắt Mộ Thời Cảnh thường xuyên nhìn về di động ở góc bàn.

Màn hình vẫn luôn tối, xem ra Khâu Lê lại cáu kỉnh.

http://tieulun.hopto.org

Không đành lòng làm cho tâm tình cô hậm hực, Mộ Thời Cảnh lại trấn an cô hai câu:【 Giữa trưa nắng đừng đi la cà ngoài đường, về nhà ăn uống tốt ngủ tiếp lấy lại tinh thần, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. 】

Một tay Mộ Thời Cảnh kẹp điếu thuốc, một tay gõ tin nhắn.

Hoàn toàn quên mình còn đang kiêm một trọng trách.

Những người khác trên bàn mạt chược đều bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Mộ Thời Cảnh, nhưng anh lại không ngẩng đầu, một chút phản ứng đều không có.

Ngồi ở phía đối diện, Thẩm Nghiên nhìn không được cầm mạt chược gõ lên bàn: "Mộ Thời Cảnh, cậu không được bao nhiêu người phẩm không ai trách cậu, nhưng ít nhất cậu phẩm bài một cái đi chứ?"

Mộ Thời Cảnh ngước mắt nhìn Thẩm Nghiên một cái, không phản ứng với anh.

Khâu Lê trả lời tin nhắn:【 em phá thuyền trốn nước nhưng lại mắc cạn ở bờ biển! 】

Mộ Thời Cảnh "a" một tiếng, cô vẫn không muốn về nhà.

Anh chỉ có thể uy hiếp cô:【 Em tiếp tục không về nhà nữa, anh sẽ khiến cho bất động sản xử lý hết toàn bộ ve trên cây liễu bên hồ kia. 】

Mộ Thời Cảnh biết Khâu Lê sẽ không trả lời tin nhắn của anh, nhưng nhất định cô sẽ về nhà.

Cô thích ve, từ nhỏ đã thích.

Ở trong mắt cô, kim cương lấp lánh so ra đều kém với ve kêu ngày nóng bức.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nghiên không kiên nhẫn nói: "Mộ Thời Cảnh, cậu đủ chưa?"

Mộ Thời Cảnh tắt di động, ngậm thuốc lá trong miệng: "Không để yên!"

Thẩm Nghiên: "..."

Anh rất muốn ném đống mạt chược này vào mặt Mộ Thời Cảnh, nhưng ánh mắt lại theo bản năng liếc sang người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần trên sô pha khu bên kia, cuối cùng cũng từ bỏ.

Mộ Thời Cảnh cũng đưa mắt nhìn bên kia, cười nói: "Nếu cậu không sợ Cố Diễm bị đánh thức sau đó lại tìm cậu làm phiền, cậu đem bàn mạt chược này đánh tớ tớ cũng không ý kiến."

Thẩm Nghiên chịu đựng, hút một hơi thuốc, ý bảo tiếp tục chơi mạt chược.

Ngồi ở bên cạnh Thẩm Nghiên là Triệu Tiêu Quân, tầm mắt cũng không tự giác nhìn về phía Cố Diễm.

Cô nhẹ nhàng chạm vào tay Thẩm Nghiên: "Ôi, trên người bạn của các anh không có đắp chăn, điều hòa lại thấp có thể lúc tỉnh dậy sẽ bị cảm lạnh không?

Thẩm Nghiên cười cười, "Đông chết mới tốt, sống tốn lương thực."

Triệu Tiêu Quân: "..."

Cô ta ho nhẹ hai tiếng, không nhiều lời nữa.

Sợ bị chọc trúng tâm sự.

Thẩm Nghiên cười cười, đặt điếu thuốc lên gạt tàn, vẫy tay với nhân viên

phục vụ, "Đi lấy thảm lông tới đây."

Chưa đầy mấy phút, nhân viên phục vụ đưa tới một cái thảm lông, "Thẩm tổng, có cần đắp lên cho Cố tổng không ạ?"

"Đưa cho tôi là được." Thẩm Nghiên nhận thảm lông từ phục vụ rồi thuận tay đưa cho Triệu Tiêu Quân: "Tôi muốn chơi mạt chược, không muốn đi, thật phiền phức."

Triệu Tiêu Quân cầu mà không được, cười nhẹ nói một tiếng: "Chuyện nhỏ không tốn sức gì."

Thẩm Nghiên nhìn bộ dạng sung sướng của Triệu Tiêu Quân rồi lắc đầu.

Anh và Triệu Tiêu Quân không quá quen biết nhiều, chỉ là thường xuyên đi chơi với anh trai Triệu Tiêu Quân, sau khi biết nhau, Triệu Tiêu Quân cũng thường xuyên đi với anh trai đến đây chơi.

Mỗi lần Triệu Tiêu Quân đều sẽ bóng gió hỏi anh, Cố Diễm có ở đây không.

Cố Diễm tới, nhất định Triệu Tiêu Quân cũng sẽ tới.

Chính Triệu Tiêu Quân cũng chưa phát hiện, về điểm này tâm sự của cô ta đều viết ở trên mặt.

Nhưng mà Triệu Tiêu Quân rất phù hợp đối với thẩm mỹ phụ nữ của Cố Diễm.

Độc lập biết tiến lùi, lại không có bệnh công chúa.

Đương nhiên, quan trọng nhất còn có gương mặt đẹp.

Hai tay Triệu Tiêu Quân nắm chặt thảm lông màu vàng nhạt, đi được một

bước, tim liền hướng phía cổ họng mà nhảy lên một chút.

Cực kỳ khẩn trương.

Hai tay Cố Diễm để rất tự nhiên, gác ở sô pha, khuỷu tay để trên tay vịn sô pha đỡ đầu, ngực hơi hơi phập phồng, hơi thở đều đều như là đang ngủ.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tiêu Quân nhìn anh ở cự li gần như vậy, nhưng vẫn là bộ dáng lúc ngủ.

Sự sắc bén cùng đạm mạc đã biến mất đi, chỉ còn lại sự ôn hòa.

Triệu Tiêu Quân nhẹ nhàng đắp thảm lông lên người Cố Diễm, động tác nhẹ như lông chim rơi xuống.

Nhưng Cố Diễm vẫn tỉnh, vốn dĩ anh ngủ không sâu.

Không kịp phòng ngừa, Triệu Tiêu Quân liền đối diện với ánh mắt sâu không đáy ấy.

Hô hấp Triệu Tiêu Quân như dừng lại, không có sức lực chống đỡ với ánh mắt không có chút độ ấm, cô ta nhanh chóng dời ánh mắt đi, nhất thời nói năng lộn xộn: "Cái kia... Anh đang ngủ, em sợ anh cảm lạnh."

Cô ta lại không khỏi giải thích: "A, là Thẩm Nghiên nói... Thẩm Nghiên muốn đưa thảm lông cho anh, nhưng anh ấy đang chơi mạt chược bên kia nên không đưa được."

Cố Diễm ngồi dậy, đặt thảm lông sang một bên, "Cảm ơn."

Cũng không nhìn lại Triệu Tiêu Quân, đứng dậy hỏi phục vụ lấy một cái khăn lông khác.

Thẩm Nghiên huýt sáo về phía bên này: "Sao cậu lại ngủ nữa?"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm liếc mắt nhìn Thẩm Nghiên một cái, không lên tiếng rồi đi vào toilet.

Triệu Tiêu Quân ngượng ngùng ngồi qua, trong lòng có chút nôn nóng.

Cô ta nhỏ giọng hỏi Thẩm Nghiên: "Có phải Cố Diễm bị tôi đánh thức nên anh ấy không được vui không?"

Thẩm Nghiên cười: "Đừng nghĩ nhiều, cậu ta là một người đàn ông trưởng thành từ đâu ra nhiều lúc không vui như vậy. Nhưng mà cô cũng đừng hy vọng cậu ta giống với những người đàn ông khác, cô đưa cho cậu ta cái thảm lông, trong lòng cậu ta có thể tạo nên gợn sóng."

Triệu Tiêu Quân khẽ gật đầu, trong lòng thoải mái không ít.

Cố Diễm sẽ không dễ dàng động lòng, đương nhiên Triệu Tiêu Quân có biết điều đó. Bởi vì phụ nữ bên cạnh Cố Diễm muốn anh đối xử tốt quá nhiều, hành động giống nhau đã sớm không đả động được Cố Diễm.

Bỗng chốc, Triệu Tiêu Quân nhìn chằm chằm Thẩm Nghiên.

Lúc này cô ta mới nhận ra.

Thì ra Thẩm Nghiên đã sớm nhìn ra tâm tư của cô ta...

Thẩm Nghiên tiếp tục đánh bài với một bộ dáng làm như không có việc gì xảy ra.

Triệu Tiêu Quân hơi mở miệng, do dự một lát rồi lại nuốt xuống lời nói của mình.

Cố Diễm ra khỏi nhà vệ sinh, rửa mặt xong, anh tỉnh táo không ít.

Triệu Tiêu Quân nghe tiếng nhìn lại, thấy Cố Diễm đang đi về phía bên

này.

Sắc mặt điềm đạm, áo sơ mi đã cởi bỏ mấy cúc, ống tay áo vén lên cao, giọt nước theo gương mặt chảy vào trong cổ áo.

Toàn thân anh phát ra hormone nam tính không nói nên lời.

Triệu Tiêu Quân nghĩ thầm, lúc này bất luận phụ nữ nào thấy một màn như vậy đều sẽ không thể không động tâm.

Sau đó, có người đứng dậy nhường chỗ cho Cố Diễm.

Cố Diễm xua xua tay, ngồi xuống ở bên cạnh.

Đầu óc Cố Diễm còn chưa tỉnh hẳn, anh không có sức lực đánh bài với bọn họ.

Mộ Thời Cảnh ném thuốc lá với bật lửa cho Cố Diễm, Cố Diễm đặt ở một bên không lấy ra, trong giọng nói lại ẩn một chút không thoải mái, anh hỏi Mộ Thời Cảnh: "Cậu giúp tớ hẹn người thế nào rồi?"

Mộ Thời Cảnh: "Chú Khâu vẫn luôn ở Hongkong, có thể cuối tuần này mới về, cụ thể là ngày nào, tớ sẽ về hỏi lại mẹ tớ."

Chú Khâu chính là chồng hiện tại của mẹ anh, lúc anh còn nhỏ ba mẹ anh sống với nhau không hợp đã ly hôn, sau đó từng người đi lập gia đình mới.

Khâu Lê chính là em gái cùng mẹ khác cha của anh, là một tiểu lưu manh.

Vừa về đến nhà Khâu Lê hắt xì vài cái.

Ba mẹ không có ở nhà, bảo mẫu tài xế đều có ở đây, nhưng trong nhà lại rất quạnh quẽ.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi chào hỏi xong, Khâu Lê liền lên lầu về phòng mình.

Cô đã rời nhà trốn đi một tháng, trong phòng vẫn không nhiễm một hạt bụi.

Khâu Lê ném túi xuống, úp mặt lên giường, ngửi mùi vị quen thuộc của chăn nệm. Cô rất muốn hôn mê không dậy nữa, cũng không cần phải đối mặt với chuyện công ty.

Khâu Lê nhắm mắt lại.

Cô quá mệt mỏi, ý thức rất nhanh đã mơ hồ.

Không bên chỉ ve nào bên ngoài cửa sổ gáy một tiếng, tiếp đó rất nhiều chỉ ve cùng nhau gáy lên.

Rừng liễu ở trong hồ phía sau nhà cô, ve gáy hết đợt này đến đợt khác.

Rất nhiều người cảm thấy ve gáy rất ồn ào, nhưng âm thanh này đi vào tai Khâu Lê, chính là một khúc nhạc.

So với khúc dương cầm nổi tiếng đều êm tai hơn.

Trong lúc nhất thời, Khâu Lê ngủ không được.

Cô ngồi dâyh, bước nhanh đi đến bên cửa sổ.

Biệt thự nhà cô có vị trí không tồi, nhìn xuyên qua cửa sổ là có thể nhìn thấy hồ nhân tạo phía sau khu biệt thự.

Cảnh xuân tươi đẹp, giống thế ngoại đào nguyên.

Ve ở trên cây liễu xem như là cô nuôi.

http://tieulun.hopto.org

Cô thích ve, Mộ Thời Cảnh từng cho người bắt ve nhộng phóng sinh đến rừng liễu bên hồ.

Lúc vừa mới bắt đầu có người khác để ý cho bất động sản bắt ve đi, nói là nghe âm thanh này rất ồn ào. Sau này Mộ Thời Cảnh lại đàm phán với bọn họ, cuối cùng bọn họ cũng chưa nói cái gì.

Ve gáy vài phút, rồi dần dần im lặng.

Bên hồ lại trở nên yên tĩnh.

Khâu Lê nhìn mặt hồ phát ngốc một lát, sau đó cô đi đến tủ đầu giường lấy ra một hộp trân bảo.

Một cây cung, làm bằng gỗ cây liễu và dây thun.

Chính là hơn hai mươi năm trước, ông nội Cố Diễm làm cho cô.

Cô vẫn luôn giữ cho đến bây giờ.

Khi còn nhỏ, ông bà nội cô ở tại ngõ hẻm Thượng Hải, người trong nhà đều đã dọn đi rồi, nhưng ông bà vẫn không muốn dọn đi, nói là ngõ hẻm vẫn rất tốt, láng giềng quê nhà đều quen thuộc.

Rất náo nhiệt.

Ông nội Cố Diễm sống đối diện nhà cũ của cô.

Cũng giống với ông bà nội của cô, đều có thói quen thảnh thơi sinh hoạt.

Mỗi lần nghỉ hè, cô đều từ Bắc Kinh bay đến Thượng Hải.

Cố Diễm cũng vậy.

http://tieulun.hopto.org

Chính lúc ấy cô biết được Cố Diễm, một anh trai nhỏ cao lớn đẹp trai, mấy chị gái nhỏ ở ngõ hẻm đều rất thích tìm Cố Diễm chơi.

Cô cũng muốn chơi cùng Cố Diễm, nhưng Cố Diễm lại ngại cô phiền, không muốn phản ứng với cô.

Nhưng mà cô chưa bao giờ để ở trong lòng, vẫn như cũ mỗi ngày đúng giờ đi đến nhà Cố Diễm báo danh.

Cố Diễm có một cái cung, cô muốn chơi, nhưng Cố Diễm lại không cho cô chơi.

Trong đoạn hội thoại dưới đây, câu chữ in nghiêng là tiếng địa phương ở trung quốc mình sẽ để nguyên gốc chỉ edit phần tiếng phổ thông ở trong ngoặc đơn.

Cô liền tìm ông nội Cố Diễm: "Bập bẹ, ngô muốn sao cung (ông nội, con cũng muốn chơi cung)."

Lại nói thêm một câu: "Muốn giúp Cố Diễm cũng dạng ngạch (giống như của cố Diễm)."

Ông nội Cố cười: "A kéo Thu Thu nha muốn giúp thầm thì cũng dạng, chơi cung? (Thu Thu của chúng ta cũng muốn chơi cung với anh trai sao?)"

Nhũ danh của cô là Thu Thu.

Khâu Lê sửa lại: "Cố Diễm phạt tựa thầm thì (Cố Diễm không phải anh trai)."

Ông nội Cố cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hai người nhìn nhau không thuận mắt nên mới đối phó lẫn nhau nên cô mới không gọi Cố Diễm là anh trai, ông cố ý nói với cô: "Phạt tựa thầm thì tựa rải? (không phải anh trai

thì là cái gì?)"

Khuôn mặt nhỏ ngẩng lên, bướng bỉnh nói: "Tú tựa Cố Diễm (chính là Cố Diễm)."

Cố Diễm chính là Cố Diễm, không thể là anh trai.

Anh trai không thể thích, nhưng Cố Diễm có thể thích.

Sau đó, cô có một chiếc cung giống với Cố Diễm.

Đương nhiên, cũng gây ra không ít họa...

Tiếng gõ cửa vang lên, "Thu Thu?"

Là bảo mẫu trong nhà gọi cô.

Khâu Lê hoàn hồn, "Dì Vương, cửa không có khóa."

Dì Vương tiến vào, bưng tới một chén nước gừng: "Con uống nhanh đi cho ấm." Bà cầm chén đặt trên tủ đầu giường, "Nếu hôm nay con không về đây, ta tính toán sẽ đưa qua cho con."

Khâu Lê là do dì Vương một tay nuôi lớn, nên tình cảm cũng không tầm thường.

Khâu Lê đi qua, vòng lấy bả vai dì Vương, cúi đầu cọ cọ vào vai bà.

Cô rất ít khi làm nũng như hôm nay.

Con người lúc yếu ớt, đều sẽ giống như trẻ con.

Dì Vương sờ sờ đầu cô: "Nhanh đi uống nước cho ấm."

Khâu Lê gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Cô có tật xấu đau bụng kinh, mỗi lần vào thời gian hành kinh đều đau chết đi sống lại, nghiêm trọng hơn là phải đi truyền nước biển, mẹ đưa cô đi xem qua rất nhiều bệnh viện nưng cũng không tìm được biện pháp giảm đau.

Dì Vương nói, chờ kết hôn sinh con thì sẽ tốt hơn.

Mỗi lần đau không chịu nổi, cô liền muốn tìm một người để kết hôn.

Uống xong canh gừng, toàn thân cô đều ấm lên.

Ngoài cửa sổ lại một trận ve kêu truyền đến.

Không ai biết ve kêu cùng cây cung có ý nghĩa gì với cô, ngay cả Mộ Thời Cảnh cũng không biết.

Khâu Lê đem cây cung cất lại ngăn kéo, nhìn điện thoại di động bị ném ở trên giường, nửa giờ trước khi cô đang ở trên đường thì nhận được tin tức của công ty.

Là của công ty tài vụ gửi tới, đơn giản là thông báo tình huống thu chi của tháng này, không đủ thu chi.

Cuối tháng này Dung Tư lại không ổn định, công việc của tháng sau đều sẽ không thể triển khai.

Khâu Lê thay quần áo, dặm lại lớp trang điểm rồi đi xuống lầu.

Cô ngồi trên xe, gửi cho Mộ Thời Cảnh một tin nhắn:【 cặn bã, anh đang ở đâu? 】

Hết chương 1.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 2

Kết thúc ván bài.

Lại đến lượt Mộ Thời Cảnh hồ bài.

Nhưng Mộ Thời Cảnh không tiếp tục.

Anh đứng dậy, nhường chỗ lại cho người đàn ông bên cạnh: "Cậu đến đây ngồi đi, tớ về nhà có chút việc."

Mộ Thời Cảnh lấy đồng hồ ở góc bàn đeo lên tay, chuẩn bị ra ngoài.

Vừa rồi Khâu Lê gửi tin nhắn cho anh, anh kêu cô đến hội sở, cô dứt khoát cự tuyệt, anh đành phải đi về chung cư.

Thẩm Nghiên ngẩng đầu, đỉnh lông mày mỗi lúc càng nhọn, miệng lưỡi lại lười biếng: "Không phải cậu nói mấy tháng này cậu ăn chay sao? Mới có mấy ngày mà cậu liền khai trai?"

"Coi chừng cái miệng của cậu đấy!" Mộ Thời Cảnh cảnh cáo, sau lại giải thích: "Em gái tớ."

Mộ Thời Cảnh duỗi tay lấy di động, gật đầu với Cố Diễm một cái, sau đó liền xoay người đi.

Vừa mới đi được vài bước, Mộ Thời Cảnh lại quay người đi tới, nhìn về phía Cố Diễm: "Buổi chiều cậu có việc gì gấp không?"

Cố Diễm đang cúi đầu xem tin tức, tắt di động: "Ừ, có chuyện gì không?"

Toàn bộ ánh mắt của người trong phòng đều tập trung trên người Mộ Thời Cảnh.

Triệu Tiêu Quân nhìn Cố Diễm.

Mộ Thời Cảnh đơn giản nói: "Thu Thu đã đăng ký thành lập công ty, một hai phải muốn tự mình xây dựng sự nghiệp làm mô hình B2B, trước sau gì cũng phải có hai trăm triệu, một cái quay đầu lại không thấy tiền thì không nói, nhưng tiếp theo vẫn là cái động không đáy, nó đều không chịu nghe ai khuyên bảo, quyết tâm muốn tiếp tục phát triển."

Nói xong, Mộ Thời Cảnh thở dài, "Bởi vì việc này, mà Thu Thu và mẹ tớ còn có chú Khâu đều loạn lên."

Cố Diễm nghe nhưng không phát biểu ý kiến gì, sắc mặt vẫn như cũ.

"Chúng tớ đều là người ngoài nghề, nói nó không nghe, cậu là người trong nghề, cậu giúp tớ khuyên nhủ nó một chút, nói không chừng sẽ có hiệu quả." Mộ Thời Cảnh vừa nói vừa ấn mở di động.

Khâu Lê lại gửi WeChat cho Mộ Thời Cảnh, hỏi khi nào anh đến.

Mộ Thời Cảnh dùng giọng nói trả lời cô: "Đang ở trên đường."

Mộ Thời Cảnh tắt di động rồi nhìn về phía Cố Diễm: " Tớ đã sớm muốn tìm cậu làm thuyết khách, nhưng mà cậu lại không ở trong nước."

"Khuyên người quay đầu lại là bờ này cậu nên tìm tớ nha, tớ rất rành nghề." Không đợi Cố Diễm mở miệng, giọng nói lười biếng của Thẩm Nghiên lại truyền tới.

Thẩm Nghiên dương dương cằm về phía của Mộ Thời Cảnh, "Việc này cứ

giao cho tớ."

Mộ Thời Cảnh cũng không muốn phản ứng lại Thẩm Nghiên, ánh mắt dừng ở trên người Cố Diễm, Cố Diễm hiểu ngầm, trực tiếp đứng dậy.

Thẩm Nghiên bị làm lơ, thật là phiền toái nha.

Thẩm Nghiên ấn điếu thuốc chưa tàn ở gạt tàn thuốc, "Không tin đúng không? Không tin thì bây giờ tớ gọi điện thoại cho Thu Thu, bảo đảm con bé sẽ nghe lời, lập tức chấp nhận được hiện thực."

Mọi người: "....."

Triệu Tiêu Quân ngồi bên cạnh Thẩm Nghiên nhẹ nhàng thở ra, cô ta không muốn Cố Diễm sẽ đi, càng không muốn anh sẽ đi gặp Khâu Lê.

Cô ta biết Khâu Lê yêu thầm Cố Diễm, là do bất ngờ mà biết được.

Lúc còn học chung, cô ta đi ngang qua chỗ ngồi của Khâu Lê không cẩn thận làm rơi sách giáo khoa.

Cô ta nhặt lên.

Trong lúc vô tình cô ta nhìn thấy trang sách đang mở ra kia tràn ngập hai chữ "Cố Diễm".

Còn vẽ rất nhiều trái tim.

Sau đó còn có một lần, lúc học thể dục.

Cô ta và Khâu Lê đều ở trong đội tennis.

Lúc nghỉ ngơi, Khâu Lê đang gọi điện thoại cô ta vừa vặn đi qua.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ nghe Khâu Lê nói: "Khi nào Cố Diễm trở về?... Em đã hỏi qua Thẩm Nghiên, anh ấy nói không biết... Ừm, anh giúp em hỏi một chút đi, nếu mấy ngày này Cố Diễm về, sáng thứ bảy em muốn đi cửa hàng ăn cơm, có thể tình cờ gặp được anh ấy..."

Lúc ấy cô ta không biết Cố Diễm là ai.

Hiện tại chính là người này.

Chính là người đàn ông trước mặt này.

Đối với Cố Diễm, bây giờ anh không có để ý đến cô ta nên cô ta cũng không nói rõ được sự chiếm hữu của mình.

Triệu Tiêu Quân cũng thúc giục Thẩm Nghiên: "Nhanh gọi đi, cũng đã nhiều năm em không có gặp được Khâu Lê."

Thẩm Nghiên gọi cho Khâu Lê, thuận tay mở loa ngoài.

Sau đó anh lại bảo Mộ Thời Cảnh và Cố Diễm đợi một chút.

Điện thoại vang lên rất lâu mới có người bắt máy, giọng nói đầu bên kia rất khách khí mang theo sự xa cách, "Alo, ai vậy?"

Thẩm Nghiên: "..."

Ánh mắt khoe khoang nháy mắt ngẩn ra.

Người khác có thể không hiểu Khâu Lê, nhưng Thẩm Nghiên rất hiểu, câu "Alo, ai vậy?" kia của cô không phải là đùa giỡn với anh, mà là thật sự xóa số di động của anh đi.

Nhưng anh đâu có đắc tội với cô.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người Thẩm Nghiên.

Đặc biệt là Mộ Thời Cảnh, trong mắt có một ý cười chế nhạo không thể che dấu.

Cố Diễm vẫn bình tĩnh như trước, trên mặt không có một tia biến hóa.

Vì lòng hư vinh, Thẩm Nghiên cười một cái, cho bản thân mình một bậc thang: "Thu nha, em đâu còn nghịch ngợm như hồi nhỏ nữa đâu, được rồi anh không náo loạn với em nữa, anh là anh Thẩm Nghiên của em đây."

Khâu Lê đã sớm nhận ra là Thẩm Nghiên, nhưng cô vẫn không thân thiện như cũ nói: "Anh gọi cho em có việc sao?"

Thẩm Nghiên hỏi lại: "Không có việc gì liền không thể tìm em hả? Thu Thu, em còn có nhớ đã mấy năm em không có đi chơi với bọn anh rồi không?"

Khâu Lê dừng một chút nói: "Không nhớ rõ."

Giọng nói nhàn nhạt.

Thẩm Nghiên lại ăn trái đắng.

Anh tiếp tục chịu đựng, cười nói: "Hơn ba năm."

Khâu Lê khách sáo: "Đúng vậy, là rất lâu, gần đây em tương đối vội, nếu có rảnh thì em tìm các anh chơi."

Thẩm Nghiên tiếp nhận lời cô: "Em đang vội cái gì?"

Khâu Lê đang ở trên đường, đèn đã chuyển xanh, xe phía trước lại không nhúc nhích, cô ấn còi mấy tiếng, rồi trả lời Thẩm Nghiên: "Vội vàng thoát khỏi nghèo khó bôn ba làm giàu."

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nghiên: "....."

Khâu Lê: "Em đang lái xe, không có việc gì thì em treo máy đây."

"Đừng đừng đừng." Anh còn chưa nói đến chính sự đâu.

Thẩm Nghiên xoa xoa ngực, cũng không tiếp tục quanh co lòng vòng: "Nghe nói em tự gây dựng sự nghiệp?"

Cô không cần nghĩ thì cũng biết là Mộ Thời Cảnh nói.

Khâu Lê như đang suy tư, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Anh muốn nói việc gì thì cứ nói thẳng."

Chơi với nhau nhiều năm như vậy, tình cảm của bọn họ đều không tầm thường, không cần phải tiếp tục quanh co lòng vòng.

Thẩm Nghiên liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Thu Thu, chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy, có lẽ em cũng không muốn nghe, nghe anh trai khuyên một câu, dừng lại đúng lúc đi, mô hình B2B không dễ làm, nếu dễ làm thì Cố Diễm đã sớm làm rồi."

Nói xong, theo bản năng Thẩm Nghiên nhìn sang Cố Diễm, vừa vặn Cố Diễm cũng đang nhìn sang anh.

Biết nhau nhiều năm như vậy, hiện tại anh cũng đoán không ra Cố Diễm đang nghĩ gì.

Thẩm Nghiên không có thời gian nghiên cứu ánh mắt của Cố Diễm, lại tiếp tục tận tình khuyên bảo: "Không nói những người khác, chẳng hạn như là nhà của Triệu Tiêu Quân, Triệu Tiêu Quân em còn nhớ không? Nghe cô ấy nói các em là bạn học đại học."

Khâu Lê "ừ" một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nghiên: "Nhà của bọn họ làm mô hình B2C[1] ở trong nước tương đối thành công, mấy năm trước cũng từng thử qua B2B, lúc ấy công ty đưa B2B ra thị thường, giá cổ phiếu từ hơn 35 khối rớt xuống còn hơn 5 khối, giá trị thị trường co lại nghiêm trọng, hiện tại cũng không thấy khởi sắc, việc này em có biết không?"

"Biết."

"Đã biết thì sao em còn tiếp tục ngu xuẩn?" Giọng nói của Thẩm Nghiên không khỏi đề cao, "Đầu sỏ Internet bọn họ cũng chưa làm tốt, em nói xem em chỉ là một dân chúng nhỏ bé, chỉ biết ngồi ăn no căng, đi làm cao rồi lúc nguy hiểm phải chạy đi tìm người để đầu tư sao?"

Khâu Lê nhẫn nại nghe xong cuộc nói chuyện này, hỏi Thẩm Nghiên: "Anh nói xong rồi phải không?"

Thẩm Nghiên: "..."

Xem ra nói cũng vô ích.

[1]B2C (Business - To - Customer): Thương mại điện tử B2C là chỉ bao gồm các giao dịch thương mại trên Internet giữa doanh nghiệp với khách hàng, mà trong đó, đối tượng khách hàng của loại hình này là các cá nhân mua hàng. Loại hình này áp dụng cho bất kỳ doanh nghiệp hay tổ chức nào bán các sản phẩm hoặc dịch vụ của họ cho khách hàng qua Internet, phục vụ cho nhu cầu sử dụng của cá nhân.

Anh đã nghe ra Khâu Lê không có kiên nhẫn nghe việc này cũng không cho những lời này là đúng.

Chưa từ bỏ ý định, Thẩm Nghiên tiếp tục căng da đầu khuyên bảo: "Thu Thu này, Phật nói: Biển khổ vô biên quay đầu lại là bờ. Em làm gì bản thân

mà cùng bản thân mình không vượt qua được?"

Trầm mặc một lát.

Ngữ khí Khâu Lê không chút để ý: "Chính anh đều nói biển khổ vô biên, nếu vô biên, từ đâu ra bờ? Thế nào là quay đầu lại?"

Thẩm Nghiên bị hỏi ngược liền không biết trả lời thế nào.

Cũng không đợi Thẩm Nghiên tiếp tục, Khâu Lê nói với anh cô đang vội, liền nhanh nhẹn tắt máy.

Người trong phòng, yên lặng thu hồi tầm mắt, làm như không có việc gì nhìn vào di động trong tay.

Mộ Thời Cảnh lười tiếp tục cười nhạo Thẩm Nghiên, cúi xuống nhìn Cố Diễm nói: "Đi thôi."

Cố Diễm hơi hơi gật đầu, cùng Mộ Thời Cảnh một trước một sau đi ra ngoài.

"Anh Mộ, em đi với anh, cũng đã lâu em không gặp Thu Thu, vừa lúc có dịp có thể cùng Thu Thu nói chuyện, nói không chừng lại có tác dụng." Triệu Tiêu Quân đã đứng lên, lời nói đều là thành khẩn.

Mộ Thời Cảnh dừng chân xoay người: "Cảm ơn cô."

Sau đó nói: "Lần tới đi, lần tới tôi mời các cậu đến nhà tớ tụ họp, thuận tiện có thể gọi Thu Thu. Hôm nay sợ là không được, vừa rồi Thu Thu đã bị Thẩm Nghiên nói một hồi, lại xem tôi mang nhiều người như vậy, trong lòng con bé càng thấy phản cảm."

Bất luận cự tuyệt cái gì đều không thể xoay chuyển đường sống.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Tiêu Quân ngượng ngùng cười, gật đầu nói được.

Ánh mắt cô ta lại không tự giác nhìn về phía Cố Diễm.

Anh đã đẩy cửa phòng đi ra ngoài, chỉ để lại một bóng dáng đĩnh bạt.

Nháy mắt cánh cửa khép lại, bóng dáng cũng nhìn không thấy.

Sắc mặt Triệu Tiêu Quân ảm đạm đi không ít.

Đến dưới lầu hội sở, xe của Mộ Thời Cảnh cùng Cố Diễm đều đã được đưa lại đây.

Trước khi lên xe, Cố Diễm xoay người xác nhận với Mộ Thời Cảnh: "Cậu xác định còn cần tớ đi khuyên cô ấy?"

Mộ Thời Cảnh: "Thẩm Nghiên kia gọi không phải là khuyên mà là đổ thêm dầu vào lửa."

Anh dừng một chút lại nói, "Thu Thu tương đối nghe lời cậu nói, trước kia chúng ta quản không được con bé, cậu vừa nói có mấy câu, con bé cơ bản liền làm theo."

Lần này không nhất định sẽ có hiệu quả, nhưng thử xem vẫn là tốt hơn.

Cố Diễm khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, kéo cửa xe ra ngồi vào.

Lúc Mộ Thời Cảnh và Cố Diễm quay trở lại chung cư thì Khâu Lê đã sớm đến rồi.

Cô dựa vào cửa sổ phòng khách sát đất, nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Tóc dài được tùy ý búi lên sau đầu, quần áo xõa lung tung ở bên hông.

http://tieulun.hopto.org

Chợt nhìn thấy, giống như cô đang ở nơi chụp ảnh của người mẫu.

Buổi sáng cô đi tìm ba cô vì chuyện của Dung Tư, Khâu Lê ăn mặc nghiêm túc, nhưng lại cảm giác cả người không thoải mái.

Giữa trưa về nhà cô liền thay quần khác, trên người phối hợp với chiếc áo sơ mi nam màu đen, hơi rộng vạt áo vắt lại ở bên hông.

Mấy năm nay, cô gần như điên cuồng thích áo sơ mi nam, một năm bốn mùa, trừ bỏ những trường hợp quan trọng, cơ bản cô đều mặc áo sơ mi.

Màu sắc cũng rất đơn điệu, không phải màu đen thì là màu trắng.

Áo sơmi nam size nhỏ nhất cô mặc cũng rộng thùng thình, mỗi lần như vậy cô đều sẽ lấy vạt áo buộc lại với nhau.

Âm thanh mở cửa không nhỏ, Khâu Lê cũng chưa phát hiện.

Mộ Thời Cảnh lắc đầu, cũng đoán được cô là vì việc của Dung Tư mà phát sầu.

"Thu Thu."

Mộ Thời Cảnh gọi cô một tiếng.

Khâu Lê hoàn hồn, quay đầu lại, nhìn về phía Mộ Thời Cảnh cười cười.

Lúc nhìn đến người phía sau, nháy mắt khóe miệng cô có chút trệ xuống.

Nhưng cô nhanh chóng khôi phục lại.

Khâu Lê đứng dậy, đi về phía bọn họ.

Trong lòng cô đã bất ổn.

http://tieulun.hopto.org

Cô không dự đoán được Cố Diễm sẽ xuất hiện.

Từ nhỏ cô đã bắt đầu yêu thầm người đàn ông này, nhưng yêu thầm không có kết quả, cô đã mang tất cả rời đi, nhưng ba năm sau, bọn họ lại gặp gỡ.

Cô hơi gật đầu với Cố Diễm, xem như là chào hỏi qua.

Cô không nghĩ sẽ nói chuyện với anh.

Không thể nói là cô nhớ anh.

Nhưng sự thật là cô nhớ anh.

Cố ý tránh anh mấy năm nay, nỗi nhớ của cô chỉ có tăng lên chứ không giảm xuống.

Khâu Lê đúng lúc ngừng suy nghĩ miên man, ánh mắt dừng ở trên người Mộ Thời Cảnh: "Không phải buổi tối các anh đều mới đi hội sở chơi sao, hôm nay mới ban ngày ban mặt mà đã tụ họp với nhau rồi?"

Mộ Thời Cảnh ném di động lên bàn trà, gỡ mấy viên cúc áo sơmi: "Hôm nay là đầy tháng con trai của bạn, ăn cơm xong liền đi đến hội sở."

Mộ Thời Cảnh nói với Khâu Lê: "Tiếp đón Cố Diễm một chút, anh đi lên lầu thay quần áo."

Dứt lời Mộ Thời Cảnh liền đi trên lầu.

Phòng khách to như vậy, chỉ còn lại Khâu Lê cùng Cố Diễm.

Căn phòng cực kỳ yên lặng, đến mức tiếng động nhỏ cũng có thể nghe được.

Khâu Lê ra vẻ trấn định, ngữ khí nghiêm trang hỏi Cố Diễm: "Anh muốn

uống cái gì? Cà phê? Trà?" Ngừng lại, cô lại nói thêm: "Nước trái cây cũng được, em ép."

Cố Diễm không trả lời mà nhìn chằm chằm cô mấy giây.

Sau đó, Cố Diễm cười nhẹ, "Khi nào em lại hiểu chuyện như vậy rồi hả?"

Trong giọng nói mát lạnh từ tính có một tia hỗn loạn ôn hòa không nói nên lời.

Con của bạn ở đây chắc là con của TBX:))

Hết chương 2.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 3

Khâu Lê đối diện với Cố Diễm một lát.

Nháy mắt cô bại trận liền dịch tầm mắt đi nơi khác, nhìn chằm chằm tay vịn sô pha bên cạnh Cố Diễm.

Sau ba năm, đây là lần đầu tiên cô nghe được giọng nói của anh.

Hốc mắt cô bắt đầu ươn ướt.

Hơn ba năm nay, lúc nhớ đến anh, không phải cô không nghĩ đến việc gọi cho anh một cuộc điện thoại, chỉ là sau đó lại từ bỏ.

Có một lần, cô gọi cho anh, sau đó cô lại tắt máy.

Lúc ấy ở Vân Nam, cũng là mùa hè.

Dọc theo đường đi tất cả đều là ve kêu.

Không biết là như thế nào, có thể là trời quá nóng nên lúc ấy đầu óc Khâu Lê không được tốt lắm.

Cô gọi cho anh một cuộc điện thoại.

Đổ chuông hai tiếng, còn không có chuyển được cô liền tắt máy.

Sau khi điện thoại bị cắt đứt, Cố Diễm gọi lại cho cô.

Cô ấn tắt.

http://tieulun.hopto.org

Anh gửi tin nhắn cho cô:【 Làm sao vậy? Nhận điện thoại. 】

Nước mắt cô rơi xuống:【 Không có việc gì, không cẩn thận gọi sai số. 】

Sau đó Cố Diễm cũng không hỏi lại cái gì.

Đó là lần liên hệ duy nhất của hai người hơn ba năm qua.

Trầm mặc vài giây.

Khâu Lê thở dài dưới đáy lòng, điều chỉnh lại cảm xúc của mình rồi nhìn về phía Cố Diễm: "Anh muốn uống gì?"

Cô không trả lời vấn đề của anh, Cố Diễm cũng không nghĩ nhiều, tính tình cô nhất quán như thế, bướng bỉnh lại quật cường, muốn nói thì nói, không muốn thì yên lặng, ai hỏi cũng không trả lời.

Cố Diễm trả lời cô: "Cà phê, có bất tiện không."

Khâu Lê lắc đầu: "Không bất tiện."

Sau đó cô đi về phía phòng bếp.

Cố Diễm đứng dậy: "Để anh tự làm."

Cố Diễm cũng không xa lạ với nơi này của Mộ Thời Cảnh, nhanh nâng bước đi tới phòng bếp.

Trong phòng bếp, Khâu Lê dựa vào cửa bếp, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo Cố Diễm đi qua đi lại.

Anh vén ống tay áo sơ mi cao đến khuỷu tay, rửa tay xong lau khô rồi lấy hạt cà phê cùng dụng cụ pha cà phê ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Cô và Cố Diễm đứng cách nhau chưa đến 50cm, không khí xung quanh đều là hơi thở của anh.

Còn có thoang thoảng mùi thuốc lá.

"Anh vẫn luôn tự mình pha cà phê sao?"

Quen biết anh nhiều năm như vậy, cô không biết anh còn có sở thích này.

Nói xong, Khâu Lê cầm lấy muỗng cà phê đưa cho Cố Diễm.

Cố Diễm nhận lấy cái muỗng, đầu ngón tay hai người không thể tránh khỏi đụng chạm đến.

"Tình cờ thôi, anh không có nhiều thời gian như vậy." Cố Diễm bắt đầu lấy hạt cà phê ra, hỏi cô: "Em muốn uống đậm một chút hay là bình thường một chút?"

"Bình thường đi." Khâu Lê đi vài bước nhỏ đến bên cạnh Cố Diễm, xem anh nghiền nát hạt cà phê như thế nào.

Mộ Thời Cảnh đang đi xuống lầu, vừa lúc đi đến cầu thang xoắn ốc liền nhìn thấy được một màn ấm áp trong phòng bếp, không khỏi dừng chân lại.

Hai người đều ăn mặc áo sơ mi đen cùng nhãn hiệu cùng kiểu dáng, dựa vào rất gần, Khâu Lê nghiêng người lại hơi hơi nghiêng đầu, nghiêm túc tập trung xem Cố Diễm nghiền hạt cà phê.

Khâu Lê không cao, nhưng cũng không tính là lùn, 165.

Nhưng đứng ở bên cạnh Cố Diễm, nhìn cô có vẻ rất xinh xắn lanh lợi.

Hiếm khi anh có thể nhìn thấy Khâu Lê như vậy, ngoan ngoãn an tĩnh, sắc mặt nhu hòa.

http://tieulun.hopto.org

Bất luận cái gì cũng đều không có tính công kích.

Hiện tại bộ dáng như thế này đều là lúc cô ngủ mới có.

Bọn họ đều quá chuyên chú, căn bản đều không chú ý tới anh.

Mộ Thời Cảnh không quấy rầy bọn họ,với không khí này tương đối thích hợp để khuyên bảo cô.

Mộ Thời Cảnh về lui lại phía sau mấy bước, xoay người đi lên lầu.

Khâu Lê nhìn trong chốc lát, hỏi Cố Diễm có muốn hỗ trợ hay không.

Nhưng Cố Diễm nói: "Không cần đâu."

Lại là trầm mặc.

Khâu Lê cũng không biết nên nói gì với Cố Diễm, trước kia bất luận cái gì cô đối với anh đều cảm thấy hứng thú, bao gồm bữa sáng anh thích ăn gì cô đều tìm mọi cách để hỏi thăm.

Giống như biết anh thích ăn cái gì chính là thành tựu lớn nhất trong cuộc đời cô.

Sau đó cô đi hết một nữa thành Bắc, thường xuyên đến nhà hàng kia ăn bữa sáng chọn một phần giống với Cố Diễm, việc này tuy nhỏ, nhưng cô có thể ngâm nga cả ngày.

Ngẫm lại đều là những ký ức đẹp.

Đối cô mà nói, Cố Diễm là băng là độc, cô là nghiện.

Sau này, anh có bạn gái, cô liền cố tình chậm rãi xa cách...

http://tieulun.hopto.org

Hơn ba năm cô chịu đựng để không gặp anh.

"Mấy năm nay em cũng không lộ diện, là ai đã chọc em?" Cố Diễm nhìn cô một cái, hỏi.

Suy nghĩ của Khâu Lê bị kéo về: "Vâng?"

Cô trố mắt vài giây, sau đó mới phản ứng, "Không có ai chọc đến em."

Cố Diễm nhìn ra Khâu Lê không muốn nhiều lời, không dò hỏi tới cùng, ngược lại hỏi: "Em đang làm mô hình B2B?"

Khâu Lê gật đầu: "Ừ, đã làm hơn nửa năm."

Sau đó cô nói như nói với chính mình: "Làm không tốt lắm, ba mẹ không cho phép em tiếp tục, cặn bã cũng không cho phép, không hề đồng ý cho em phát triển Dung Tư."

Nước đã sôi, Cố Diễm bắt đầu làm lạnh nước, nhưng vẫn luôn chú ý đến Khâu Lê.

Cố Diễm nói: "Không cho phép là điều bình thường."

Đầu oce Khâu Lê nóng lên, thật lâu cô mới hỏi một vấn đề, "Anh thì sao? Nếu một ngày nào đó em tìm anh vì việc của Dung Tư, anh sẽ đồng ý giúp sao?"

"Sẽ không." Không lưu lại chút tình cảm nào chính là bản tính thương nhân của Cố Diễm.

Tâm trạng Khâu Lê như bị cái gì chọc vào, nhưng cô vẫn nặn ra một tia cười trừ, "Không nói đến tiền, trên tinh thần thì cũng phải cho phép một chút chứ."

http://tieulun.hopto.org

Cô không nghĩ tới Cố Diễm không chút do dự nói: "Đây là làm buôn bán, trước mắt là phải xem xét, chỉ là chúng ta không cùng phát triển, anh không phải người nhà của em, không có lập trường phải cho phép hoặc phản đối."

Lúc này, trên mặt Khâu Lê cũng không có một chút ý cười.

Trái tim Cố Diễm so với sông băng còn lạnh lẽo hơn, cô vẫn luôn biết điều đó.

Ít nhất trước mắt, không có việc gì hoặc là người nào có thể làm Cố Diễm mất đi lý trí.

Nhưng phụ nữ đều thích lừa mình dối người, cô cũng không ngoại lệ cũng cho rằng bản thân mình là người đặc biệt nhất, cho nên vừa rồi cô vẫn nhịn không được mà mong đợi một chút.

Cà phê đã pha xong.

Mùi hương lượn quanh chóp mũi.

Cố Diễm cầm ly cà phê đặt ở trước mặt cô, nhắc nhở cô một câu: "Uống đi."

Khâu Lê nhìn ly cà phê đẹp đẽ kia mà phát ngốc, còn chưa bắt đầu uống, trong miệng đã có chút cay đắng.

Cà phê đã pha xong, Cố Diễm bắt đầu dọn dẹp dụng cụ pha cà phê.

Khâu Lê duỗi tay lấy, đi đến bên bồn rửa tay, bắt đầu rửa sạch.

Lại quay lại đề tài vừa nãy, Cố Diễm hỏi cô: "Thu Thu, em bao nhiêu tuổi rồi? 26?"

Cố Diễm nhớ rõ cô nhỏ hơn anh sáu tuổi.

http://tieulun.hopto.org

"Ừ."

Cố Diễm liếc mắt nhìn cô một cái, cô cúi đầu, nên anh không thấy rõ biểu cảm trên mặt cô.

Nhưng anh vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ cho Mộ Thời Cảnh.

Suy nghĩ kĩ, Cố Diễm nói: "26, không nhỏ, nhưng trong tiềm thức em cảm thấy em có thể tùy hứng lợi dụng quan hệ nhà em để đi phát triển Dung Tư, cũng không cần suy xét hậu quả bởi vì chắc chắn có người sẽ thu thập cục diện rối rắm cho em, là ba của em hoặc là anh trai em."

Khâu Lê hơi há miệng, cuối cùng cô cũng chưa nói cái gì.

Vòi nước đang chảy ào ào.

Cố Diễm liếc nhìn cô một cái, thấy máy pha cà phê không có đặt ở vòi nước.

Cố Diễm cũng không lên tiếng.

Có chút trầm mặc ngắn ngủi.

Khâu Lê nói: "Anh cứ nói đi, em đang nghe đây."

Ánh mắt Cố Diễm trầm trầm, nhưng vẫn nói: "Thu Thu, đầu tư không có phân chia đúng sai, chỉ có thu lại cao hay thấp, nếu em không dựa vào trong nhà cái gì, bằng chính bản lĩnh của em đi phát triển Dung Tư, kết quả mô hình B2B thu được không có tốt, cũng không ai oán trách em cái gì."

Lần đầu tiên anh có kiên nhẫn nói nhiều như vậy.

Thấy cô còn nghiêm túc nghe, anh lại nhiều lời hai câu: "Nhưng hiện tại em đang tiêu chính là tiền của nhà em, hai trăm triệu đều không có, tiền

không phải gió to quát tới."

Tựa như châu ngọc.

Một vừa hai phải[1], Cố Diễm nhìn đồng hồ, ngước mắt nói với cô: "Anh đi lên lầu tìm anh trai em bàn công việc, dụng cụ pha cà phê rửa xong sau đó phơi khô là được."

[1] Một vừa hai phải: ở mức độ vừa phải.

Sau đó anh xoay người rời đi.

Khâu Lê vẫn luôn nghe, không phản bác, cũng không giải thích.

Cái gì cô cũng chưa nói.

Nhưng trong lòng lại phát đau.

Cô ở trong lòng anh, đại khái vĩnh viễn đều là hình tượng kia.

Tùy hứng, ấu trĩ, không có chí tiến thủ.

Thậm chí là... Không biết đúng sai.

Buổi tối cuối tuần.

Khâu Lê biết buổi tối ba cô sẽ trở về, cô thu thập hành lý ngồi ở phòng khách chờ.

9 giờ rưỡi, Khâu Trọng Khải mới về đến nhà.

Bảo mẫu đã sớm nói với ông, mấy ngày nay Thu Thu vẫn luôn ở nhà.

Ông còn âm thầm vui vẻ, rốt cuộc con gái cũng biết tiền không dễ kiếm, lạc đường thì biết quay lại.

http://tieulun.hopto.org

Sự tình bên Hongkong còn chưa xử lý xong, ông giao cho cấp dưới trước hết ông liền trở về.

Kết quả là trên đường từ sân bay trở về, bảo mẫu lại gọi điện thoại cho ông, nói Thu Thu đã thu thập hành lý chuẩn bị dọn ra ngoài ở.

Nháy mắt tâm trạng ông đã lạnh đi.

Lúc trước cô rời nhà ra ngoài một tháng, cái gì cũng không mang giống như là đi giải sầu.

Thế nhưng lần này lại đi thật.

Lần trước bỏ nhà đi, đã hơn một tháng Khâu Lê không có gặp ba cô.

Nghe ở cửa truyền đến tiếng bước chân, cô ngẩng đầu.

Khâu Trọng Khải không cảm xúc nhìn cô một cái, làm bộ cái gì cũng không biết, không chút để ý nói: "Con đã biết quay về rồi?"

Ông ngồi xuống sô pha đối diện với cô.

Khâu Lê cũng không có tâm tư cãi nhau cùng ba mình, lấy thẻ ngân hàng từ trong bóp da ra để lên mặt bàn.

Những thẻ này đều là của ba mẹ cho cô, còn có hai thẻ đen cùng một thẻ phụ.

Về sau cô sẽ không đụng đến một đồng nào của nhà mình nữa.

Khâu Trọng Khải nhìn mấy tấm thẻ trên bàn, biết Khâu Lê lúc này đã đâm đầu vào tường không quay đầu lại, nhưng vẫn không nhịn được khuyên một câu: "Con có biết mô hình B2B khó làm thế nào không?"

http://tieulun.hopto.org

Biểu cảm Khâu Lê nhàn nhạt, bởi vì đau sinh lý một chút tinh thần đều không có, cô nói: "Nếu là dễ làm, ai làm cũng đều có thể thành công, ba cảm thấy con sẽ tiếp tục làm sao?"

Cho nên đây là đường sống, không có thương lượng.

Khâu Trọng Khải xoa xoa huyệt Thái Dương, nhịn không được mà thở dài trong lòng.

Ông có tiếng là cưng chiều con gái, trước kia Thu Thu từ trên trời xuống đất, ông đều dung túng cho cô.

Nửa năm trước, cô một lòng phải làm B2B, ông không đồng ý nhưng cũng coi như là thừa nhận, cho cô một ít vốn không nhỏ để cô gây dựng sự nghiệp.

Lúc đó ông nghĩ, mặc kệ thất bại hay thành công, cô sử dụng xong số tiền này thì sẽ thu tay lại không tiếp tục nữa.

Kết quả sau khi dùng để gây dựng sự nghiệp xong, cô còn muốn phát triển Dung Tư.

Vì việc này, bọn họ thật sự không thoải mái, nhưng cũng không đành lòng giội nước lã vào cô.

Vì thế lại tiếp tục tài trợ cho Dung Tư.

Mắt thấy một trăm triệu lập tức đốt cho Dung Tư, nhưng vẫn không có cái gì khởi sắc làm cổ phiếu của công ty trên thị trường rối tinh rối mù.

Cô còn chưa từ bỏ ý định, muốn huy động phương án A cho Dung Tư.

Cũng vào lúc cô đưa ra phương án A cho Dung Tư, ông quyết đoán cự tuyệt sau đó dẫn đến ồn ào rất lớn.

http://tieulun.hopto.org

Không phải ông không thể cho cô tiền, đối với ông mà nói, tiền tiêu phí cùng tiền đầu tư ném đá trên sông là hai khái niệm khác nhau, đây là thiên tính của thương nhân.

Khâu Lê nhìn đồng hồ: "Thời gian không còn sớm, con phải về nghỉ ngơi."

Khâu Trọng Khải nhẫn nại, lúc trước hơn một tháng cô không về nhà, ông cũng đau lòng, cũng nghĩ đến hoảng sợ, nhưng ông lại không thỏa hiệp, muốn cho cô ăn chút vị khổ, vì thế liền mặc kệ cô không hỏi.

Hơn một tháng nay không gặp, mới vừa gặp có vài phút, con gái lại muốn đi, trong lòng ông không thể nói là cảm giác gì.

Ông bỏ mặt mũi xuống: "Bây giờ đã quá muộn rồi, bên ngoài lại tối, con ở lại đây một đêm đi."

Khâu Lê: "Không tối, có đèn đường."

Khâu Trọng Khải: "....."

Cũng chỉ có lúc ở nhà trước mặt con gái mình, ông mới có thể nén giận lặp đi lặp lại nhiều lần, "Cuối tuần Cố Diễm hẹn ba nói chuyện hợp tác, Cố Diễm đối với nghiệp vụ Internet rất lành nghề, để cậu ấy nói với con về B2B."

Khâu Lê ngước mắt, trầm mặc hai giây.

Nói: "Có phải là ba làm anh ấy tẩy não con không?"

Không đợi Khâu Trọng Khải nói chuyện, Khâu Lê nhanh chóng nói: "Không cần."

Khâu Trọng Khải không lên tiếng, nhìn cô.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê tự giễu: "Con không có đầu óc, tẩy thế nào cho được?"

Khâu Trọng Khải: "....."

Khâu Lê đứng lên, dùng phương ngữ nói câu: "Ngô tựa cái lão thông tình đạt lý ngạch ninh, tưởng ngô ngạch sùng quang giúp ngô chắn sao tích vũ, ngô phạt sẽ đến keo kiệt tới hề phạt tới xem nùng ngạch, lại hơi (con là người thông tình đạt lý, nếu có nhớ con thì gọi điện thoại cho con, con sẽ không bủn xỉn trở về thăm người, tạm biệt ba.)"

Nói xong, Khâu Lê đẩy rương hành lý đi về phía cổng lớn.

Bánh xe nhỏ xẹt qua nền đá cẩm thạch lạnh lẽo, giống như là cán vào trong lòng ông, tiếng bánh xe phát ra từ rương hành lý càng lúc càng xa.

Khâu Trọng Khải xoa xoa ấn đường, đây là nơi nuôi dưỡng ra con gái, cũng chính là nuôi dưỡng một đối thủ một mất một còn.

Nửa giờ sau Khâu Lê đến dưới lầu của tiểu khu.

Dừng xe xong, cô xách rương hành lý ra ngoài.

Đóng cốp xe, Khâu Lê đi xem một vòng tiểu khu, tiểu khu rất yên tĩnh chỉ có một vài tiếng kêu của côn trùng.

Ven đường, dưới ánh đèn đường màu da cam có rất nhiều muỗi.

Một cái kính hướng về phía bóng đèn cực nóng.

Giống như con thiêu thân lao vào lửa.

Khâu Lê ngửa đầu, nhìn tòa chung cư.

http://tieulun.hopto.org

Đã nhiều năm cô không đến đây, lúc trước mua căn phòng này cũng là nhất thời tâm huyết dâng trào.

Sau khi mua, cô hối hận một thời gian nhưng cũng không nhẫn tâm bán nó đi.

Không nghĩ tới hiện tại lại có tác dụng.

Khâu Lê đẩy rương hành lí đi vào chung cư.

Thang máy rất nhanh đi lên tầng cô sống, thang máy dừng lại, cô bước ra ngoài.

Mới vừa đi không được hai bước, cô đã dừng chân.

Nghênh diện một hình bóng quen thuộc đi tới.

Ánh đèn hành lang hơi tối, cô không thấy rõ biểu cảm trên mặt của anh.

Anh mặc áo sơmi trắng, cổ áo cúc áo cởi bỏ mấy viên.

Anh đang nói chuyện điện thoại, giọng nói không lớn, nhưng lại trầm thấp và có từ tính.

Anh đang nói tiếng Anh.

Hình như là đang nói về công việc.

Khâu Lê không khỏi cúi đầu nhìn quần áo của mình, thực trùng hợp hôm nay cô cũng mặc áo sơ mi nam màu trắng.

Giống với anh.

Hết chương 3.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 4

Cố Diễm cũng thấy được Khâu Lê nên anh cũng không có kinh ngạc gì.

Phòng của cô ở đối diện với anh, lúc trước là anh mua cùng lúc với Mộ Thời Cảnh.

Hôm trước, anh biết được Khâu Lê muốn đến đây sống, Mộ Thời Cảnh tìm nhân viên vệ sinh dọn dẹp phòng ở cho cô, còn cố ý nói với anh ngày thường chăm sóc cô một chút.

Khâu Lê chưa từng sống một mình ở bên ngoài, lần trước bỏ nhà đi một tháng cũng là ở chung cư của Mộ Thời Cảnh.

Cố Diễm nói một câu đợi một lát với đầu bên kia rồi nhìn về phía Khâu Lê: "Em về trễ vậy?"

Khâu Lê "ừ" một tiếng cũng không nói gì thêm, kéo hành lý đi lướt qua Cố Diễm.

Cố Diễm quay đầu, suy tư nhìn bóng dáng quật cường của cô, một lát sau mới thu hồi tầm mắt.

Anh xoay người đi đến thang máy, tiếp tục cuộc điện thoại lúc nãy.

Khâu Lê đến cửa phòng, không vội vã mở cửa đi vào mà nhìn chằm chằm vào cửa nhà Cố Diễm vài giây.

Hai ngày này, cô đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Mô hình B2B cô nhất định sẽ kiên trì làm.

Mà người đàn ông này, cô cũng sẽ dũng cảm theo đuổi một lần.

Mặc kệ có nhiều khó khăn, bất luận kết quả là gì.

Lúc trước, cô không hề ôm bất kì ảo tưởng gì đối với Cố Diễm.

Ba năm này, trái tim cô đã quá đau.

Cô có chút sợ đau.

Nhưng ngày đó nhìn thấy an cô liền liếc mắt nhìn một cái.

Lúc đó cô biết rằng bản thân cô đã vạn kiếp bất phục.

Sau đó vô số giọng nói hiện lên trong đầu cô, thà rằng hối hận chứ đừng để lại tiếc nuối.

Đến trước ô tô, Cố Diễm mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Nhìn xe của mình bị một chiếc xe quái vật khổng lồ che lấp, Cố Diễm hơi bất đắc dĩ một chút rồi gọi cho Khâu Lê một cuộc điện thoại.

Lần thứ nhất không có người nghe.

Lần thứ hai vẫn là giọng nữ máy móc truyền đến.

Đây là lần đầu tiên anh nhẫn nại gọi vào một dãy số ba lần.

Mấy mươi giây qua đi, Khâu Lê mới nhận máy.

"Xin chào, ai vậy?"

Giọng nói của cô lãnh đạm như ngày thường.

http://tieulun.hopto.org

Đãi ngộ của anh lại giống với Thẩm Nghiên, nhưng mà nói với giọng nghiêm khắc, Thẩm Nghiên còn chưa bằng anh.

Ít nhất thời điểm cô hỏi Thẩm Nghiên từ cô dùng chính là ngài.

Cố Diễm: "Là anh."

Số điện thoại của Cố Diễm, Khâu Lê đã sớm ghi nhớ trong đầu nhưng cô vẫn cố ý hỏi thêm một lần nữa: "Thật ngại quá, tôi không biết anh là ai."

Cố Diễm: "....."

Phía bên kia điện thoại trầm mặc hai ba giây, Khâu Lê cũng không nói thêm một chữ.

Cố Diễm chỉ có thể tự báo gia môn: "Là anh, Cố Diễm."

"A, chào anh, có chuyện gì không?" Cô nói bằng giọng điệu xử lý công việc.

"Xuống dưới dịch xe."

Khâu Lê lại không lên tiếng.

Nơi đỗ xe của cô gần với chỗ của Cố Diễm, bên phải là Cố Diễm, bên trái là hàng xóm trên lầu, cô vẫn không thường xuyên ở đây cho nên nơi đỗ xe cô cũng không có.

Hàng xóm trên lầu đỗ xe có chút tùy ý nên cô chiếm một chút vị trí ở bên này.

Nhưng mà cô chen vào không được.

Bởi vì lười gọi điện thoại cho hàng xóm trên lầu xuống dịch xe, cô chỉ

đơn giản đỗ xe ngang, trực tiếp đỗ ở trước đầu xe Cố Diễm.

Phía sau chỗ đỗ xe chính là bồn hoa, vì thế nên ô tô của Cố Diễm không thể nhúc nhích.

Cố Diễm thúc giục cô: "Anh ở dưới lầu chờ em."

Khâu Lê không tính toán sẽ đi xuống, "Em ném chìa khóa xe xuống cửa sổ cho anh."

Nói xong cô tìm chìa khóa rồi lấy khăn lông bọc lại, đi đến mở cửa sổ ra, cô nhìn xuống lầu quan sát, Cố Diễm đang đứng ở ven đường, tay cầm điện thoại, cũng đang nhìn lên phía trên.

Cô nói qua điện thoại với Cố Diễm: "Bây giờ em sẽ ném xuống, chìa khóa xe không cần phải trả lại gấp, sáng mai em sẽ tìm anh lấy."

Bóng đêm bao phủ, đèn đường cũng tối, cho nên cô không thể thấy rõ biểu cảm trên mặt Cố Diễm.

Tầng lầu cũng không tính là cao.

Khâu Lê ném khăn lông xuống.

Khăn lông màu trắng rơi xuống ven đường, trong đêm tối có thể đặc biệt thấy được.

Cố Diễm đi qua, không quên nói với người bên kia di động một tiếng: "Anh thấy được rồi."

Ngay sau đó liền tắt điện thoại.

Mãi cho đến khi ô tô Cố Diễm chậm rãi rời đi, Khâu Lê mới không nhìn nữa rồi đóng cửa sổ lại.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm vừa mới rời khỏi tiểu khu liền nhận được điện thoại của Thẩm Nghiên.

"11 giờ, cậu có đến không?"

Cố Diễm nhìn kính xe lại nhìn ra ngoài đường, hạ cửa sổ xe xuống để gió khuya lùa vào.

Sau đó mới trả lời Thẩm Nghiên: "Tớ không đi, các cậu chơi đi."

Điều duy nhất Thẩm Nghiên có thể nghĩ đến chính là: "Cậu còn mở họp sao?"

Cố Diễm: "Vừa mới kết thúc, bây giờ tớ đi ăn khuya."

Từ lúc 6 giờ chiều cho đến bây giờ, anh tham gia bốn cái hội nghị lớn bé, thời gian ăn cơm cũng không có, họp xong anh cảm giác dạ dày không thoải mái mà trong nhà lại không có đồ ăn.

Di động Thẩm Nghiên đang mở loa ngoài, Cố Diễm nói gì Triệu Tiêu Quân đều nghe được toàn bộ.

Cô ta nhìn về phía Thẩm Nghiên, vừa lúc ánh mắt Thẩm Nghiên cũng nhìn sang cô ta.

Ánh mắt kia, nháy mắt Thẩm Nghiên đọc hiểu.

Thẩm Nghiên cười nói với Cố Diễm: "Một người ăn khuya có lẽ sẽ rất chán, hiện tại chúng tớ cũng đang đói bụng đang lo lắng không có nơi nào để đi, mà cậu đang đi đến đâu ăn vậy?"

Cố Diễm nói tên quán ăn.

Thẩm Nghiên nói hai mươi phút nữa sẽ đến, sau đó tắt điện thoại.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nghiên ngẩng đầu hỏi mọi người trong phòng có ai muốn ăn khuya không, nói là Cố Diễm mời khách.

Nhắc tới ăn, tất cả mọi người đều cảm thấy đói bụng, vì thế một đám người mênh mông cuồn cuộn đi đến quán ăn.

Lúc bọn họ đến, Cố Diễm cũng vừa tới.

Triệu Tiêu Quân không lái xe, cho nên đi nhờ xe của Thẩm Nghiên, từ trên xe bước xuống vừa lúc Cố Diễm cũng đi về phía bên này, bốn mắt nhìn nhau, trái tim cô ta thình thịch loạn nhảy.

Cố Diễm nhàn nhạt dời mắt, nhìn về phía Thẩm Nghiên: "Mộ Thời Cảnh không đi với các cậu à?"

Thẩm Nghiên: "Cậu ta có chuyến bay đi Zurich vào buổi tối, bên kia có chút việc muốn xử lý."

Cố Diễm gật gật đầu, cũng không hỏi lại cái gì khác.

Một hàng bảy tám người đi vào nhà ăn.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tiêu Quân ngồi cùng bàn cơm với Cố Diễm, tuy rằng cô ta theo anh trai chơi với bọn họ nhưng mấy năm nay cô ta vẫn luôn ở nước ngoài, đối với cái vòng bạn bè này không có tiếp xúc gì.

Mãi cho đến tiệc rượu cuối năm trước, cô ta nhìn thấy Cố Diễm, lòng ái mộ bộc phát một lần không thể quay lại.

Trên bàn cơm, mấy người đàn ông đang nói chuyện trên trời dưới đất, Triệu Tiêu Quân một bên thất thần ăn, một bên nhìn trộm Cố Diễm mấy lần, lúc Cố Diễm ăn cơm rất ưu nhã làm cho người khác thấy cảnh đẹp ý vui.

Lúc bữa ăn khuya sắp kết thúc, Thẩm Nghiên nhắc đến Khâu Lê, nhịn

không được lòng hiếu kỳ mà hỏi Cố Diễm: "Không phải hai ngày trước cậu đi làm thuyết khách sao, thế nào rồi? Thu Thu có chịu nghe lời không?"

Lời nói rõ ràng là bí mật nhưng lại mang theo một chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Triệu Tiêu Quân đang gắp thức ăn, nghe được hai chữ Thu Thu liền dừng đũa theo bản năng nhìn về Cố Diễm.

Cố Diễm cũng không có cái gì gọi là mặt mũi hay không mặt mũi, nói đúng sự thật: "Không có gì hiệu quả."

Hai giây sau anh lại nói: "Cô ấy đang cáu kỉnh với tớ."

Xem ra, lúc gặp mặt tối nay Khâu Lê đối với anh lãnh lãnh đạm đạm, bảo cô xuống dưới dịch xe cô chỉ đơn giản ném chìa khóa xuống, cũng không muốn phải cùng anh chạm mặt, hẳn là rất có ý kiến với anh.

Trong lòng Triệu Tiêu Quân lộp bộp một chút, cáu kỉnh không phải là làm nũng của bạn gái đối với bạn trai mới có thể làm sao?

Không phải do cô ta phỏng đoán, mà là giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô ta biết ở trong lòng Cố Diễm Khâu Lê là không giống nhau.

Bởi vì tâm hồn đang treo lơ lửng, sau đó Thẩm Nghiên lại nhiệt tình trào phúng việc làm thuyết khách này của Cố Diễm, một chữ cô ta cũng không nghe vào.

Cho đến khi Thẩm Nghiên hỏi cô ta có còn muốn ăn thêm chút đồ ăn không, cô ta mới hoàn hồn.

Triệu Tiêu Quân ngẩng đầu, người khác đã ăn xong đã sớm buông đũa, cô ta nhìn Thẩm Nghiên lắc đầu, nói ăn đã no.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó bọn họ tính tiền rời khỏi nhà ăn.

Đến thang máy, Thẩm Nghiên hỏi Cố Diễm có muốn cùng bọn họ về lại hội sở hay không.

Cố Diễm làm việc cả một đêm, có chút mệt, "Tớ không đi, hôm nào rồi đi."

Xuống dưới lầu, Cố Diễm tách ra đi đến ô tô của mình.

Bởi vì Cố Diễm không đi, Triệu Tiêu Quân cũng không có hứng thú, nói với Thẩm Nghiên thứ hai còn muốn đến công ty sớm, Thẩm Nghiên đảm nhận trọng trách, "Để tôi đưa cô về."

Hội sở lại ngược đường với nhà của Triệu Tiêu Quân, cô ta không muốn sẽ làm phiền đến Thẩm Nghiên: "Không cần đâu, em sẽ gọi cho anh trai đến đón, giờ này chắc hẳn anh ấy đã xã giao xong."

Thẩm Nghiên: "Vậy cô đợi được nửa tiếng đồng hồ không? Đừng làm cho anh trai cô chạy qua chạy lại, tôi đưa cô đi một chuyến."

Đêm hôm khuya khoắc, một cô gái đứng đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, anh cũng không yên tâm.

Không biết là ai đã nói: "Tiêu Quân, nhà của cô với nhà của lão đại không phải rất gần sao? Nửa đêm làm phiền đến anh cô làm gì, để lão đại cho cô đi nhờ một chuyến là được."

Lại có người phụ họa: "Đúng rồi, dù sao cũng tiện đường mà."

Bọn họ tâm thô, không biết tâm tư của Triệu Tiêu Quân, lại là một vòng bạn bè, họ cảm thấy việc tiện đường đưa Triệu Tiêu Quân về nhà là việc hết sức bình thường.

http://tieulun.hopto.org

Nhờ bọn họ nhắc nhở, Thẩm Nghiên mới nhớ tới việc này, ô tô của Cố Diễm đã chậm rãi chạy ra đường cái, Thẩm Nghiên nhanh chóng lấy di động gọi cho Cố Diễm.

"Làm sao vậy?" Cố Diễm hỏi.

Thẩm Nghiên: "Triệu Tiêu Quân không lái xe, nhà của cô ấy với cậu vừa lúc tiện đường."

Cố Diễm không cần nghĩ ngợi nói: "Thẩm Nghiên, khi nào cậu đã đổi nghề làm bà mối rồi hả?"

Thẩm Nghiên: "....."

"Về sau không có việc gì làm thì đừng có giật dây bắc cầu lung tung nữa!" Sau đó Cố Diễm trực tiếp treo điện thoại.

Thẩm Nghiên bị nghẹn, trong lòng khổ sở nói không nên lời.

Không phải anh cảm thấy Triệu Tiêu Quân phù hợp với thẩm mỹ của Cố Diễm, bọn họ lại môn đăng hộ đối, một đoạn nhân duyên này không phải là rất tốt sao?

Thẩm Nghiên cất di động, cười cười nói với Triệu Tiêu Quân: "Cố Diễm phải vội chạy về nhà để họp video với các công ty ở nước ngoài."

Triệu Tiêu Quân gượng ép cười cười, cũng không nói cái gì.

Bản thân cô ta còn có một tia mong chờ nhưng tâm trạng vẫn trầm xuống.

Thẩm Nghiên cảm thấy Triệu Tiêu Quân là một người phụ nữ thông minh, thái độ của Cố Diễm đã thật sự rõ ràng, nói trắng ra là Cố Diễm không cần phải nhiều lời.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nghiên nhẹ dương cằm về phía ô tô: "Đi thôi, tôi đưa cô về."

Thẩm Nghiên lại nói đưa cô ta về, không cần phải ra vẻ cự tuyệt, Triệu Tiêu Quân liền đồng ý.

Thời điểm về đến nhà, anh trai Triệu Phương Châu cũng vừa xã giao về xong.

Anh ta nhận chén nước, quay đầu lại nhìn Triệu Tiêu Quân: "Sao lại quay về?" Xe của Triệu Tiêu Quân còn đỗ ở trong viện, không có đi ra ngoài.

Triệu Tiêu Quân bỏ túi xuống, có chút mệt mỏi tựa vào sô pha, nhàn nhạt nói: " Thẩm Nghiên đưa em về." Cô ta cầm gối ôm vào trong ngực, còn cảm thấy mất mát vì Cố Diễm không đưa cô ta trở về.

Triệu Phương Châu ngồi xuống bên cạnh cô ta, "Nhìn em có vẻ rất thân thiết với Thẩm Nghiên." Lời nói này rất có ẩn ý.

Nói xong nhìn em gái đang nhìn chằm chằm trần nhà không hề chớp mắt.

Triệu Tiêu Quân dựa vào sô pha nhắm mắt dưỡng thần, tâm tư cũng không đặt ở trên người anh trai mình, cũng không có tâm trí nghiền ngẫm những lời nói này.

Sau một lúc lâu Triệu Tiêu Quân "ừ" một tiếng.

Triệu Phương Châu mấp máy môi, trong lòng có chút giãy giụa, "Em và Thẩm Nghiên không thích hợp, em đừng nghĩ cậu ta ngày thường hi hi ha ha, đều là bộ dáng ở bên ngoài, kỳ thực cậu ta rất vô tâm."

Trái tim của cậu ta đã sớm cho người phụ nữ khác, cậu ta cùng người phụ nữ kia mấy năm nay cũng cắt không đứt, nếu gỡ thì càng rối hơn.

Triệu Tiêu Quân có chút bực bội, không kiên nhẫn nhìn anh trai mình,

"Sao anh lại nói nhiều như vậy? Có thấy phiền không? Anh đừng lo vô cớ, em và Thẩm Nghiên không phải như anh nghĩ, anh ấy không phải kiểu người em thích."

Triệu Phương Châu nhìn cô ta vài giây: "Đêm nay em làm sao vậy? Ăn phải thuốc súng của ai sao?"

"Không có gì, em có chút mệt."

Triệu Tiêu Quân cảm thấy lý do thoái thác này không có lực thuyết phục, lại giải thích thêm một câu: "Nhân viên có người cãi nhau, phiền."

Nói xong cô ta lại tiếp tục nhắm mắt.

Nghe được nguyên nhân là do công việc, Triệu Phương Châu nhẹ nhàng thở ra.

Anh ta cùng em gái phụ trách các lĩnh vực nghiệp vụ khác nhau của tập đoàn, trong công việc gặp rắc rối là chuyện thường tình, anh ta trấn an em gái: "Ngủ một giấc sẽ tốt, đừng nghĩ nhiều."

"Ừ."

Triệu Phương Châu nhớ tới ngày hôm nay cổ đông sẽ quyết định, anh thông báo cho em gái một tiếng: "Đúng rồi, hôm nay cổ đông đã thông qua sẽ cùng tập đoàn Trung Doãn phương án hợp tác phương án, kế tiếp chúng ta sẽ cùng tầng cấp cao của Trung Doãn tiếp xúc một chút."

Triệu Tiêu Quân chợt mở mắt ra, không thể tin tưởng nhìn Triệu Phương Châu, đôi mắt chớp lại chớp.

Trung Doãn chính là công ty Internet mà Cố Diễm và chị gái thành lập, phục vụ đa nguyên hóa, là một trong mười công ty Internet lớn nhất thế giới.

http://tieulun.hopto.org

Công ty Phương Quân nhà bọn họ nếu tổng hợp thực lực cùng tài lực so với tập đoàn Trung Doãn chắc hẳn chênh lệch không chỉ một cấp bậc.

Lúc trước các đại cổ đông trong công ty đều phản đối mãnh liệt việc hợp tác với Trung Doãn, một khi tài chính của Trung Doãn tiến vào, đối với quyền khống chế tạo thành sự uy hiếp tiềm tàng cho công ty bọn họ.

Nhưng hiện tại là thời đại của công nghệ số, đối thủ cạnh tranh lại mạnh, Phương Quân bất đắc dĩ chỉ có thể tìm kiếm đồng bọn để mà hợp tác.

Triệu Tiêu Quân ép niềm vui trong lòng xuống, rồi mới nói: "Ai là người phụ trách hậu kỳ đẩy mạnh hợp tác?"

Triệu Phương Châu: "Ba giao cho anh theo hạng mục này, trực tiếp cùng tầng cấp cao của Trung Doãn nối tiếp."

Triệu Tiêu Quân cân nhắc trong lòng một lát, "Đến lúc đó mang em theo đi, cùng tầng cao cấp của Trung Doãn tiếp xúc nhiều hơn, có thể tích lũy được chút kinh nghiệm quản lý."

Đây là chuyện tốt, Triệu Phương Châu lập tức gật đầu đồng ý.

Trong lòng Triệu Tiêu Quân lại dâng lên một ít mong đợi, áp lực lúc trước cũng tan thành mây khói.

Suy nghĩ về sau trong công việc cô ta sẽ gặp được Cố Diễm, cô ta muốn biểu hiện cho thật tốt.

Kỳ thật Thẩm Nghiên cũng không hiểu biết phụ nữ, anh cho rằng Triệu Tiêu Quân là một phụ nữ thông minh biến tiến lùi, anh chỉ cần ám chỉ với Triệu Tiêu Quân một chút Cố Diễm đối với cô ta về phương diện kia không có ý tứ gì, cô ta lập tức sẽ biết lui lại.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng anh cũng đã quên, tuy rằng Triệu Tiêu Quân biết tiến lùi nhưng cô ta cũng lâm vào lốc xoáy của tình yêu.

Phụ nữ khi rơi vào bể tình thì chỉ số thông minh thường bằng không, Triệu Tiêu Quân cũng không ngoại lệ.

Vừa rồi Cố Diễm không đưa cô ta về, làm cô ta thực cảm thấy thất bại.

Nhưng giờ phút này cô ta lại an ủi chính mình, Cố Diễm chính là một người đàn ông lãnh đạm, nếu là đối với ai cũng nhiệt tình, có lẽ Cố Diễm sẽ không có mị lực đến như vậy, mà cô ta cũng sẽ không si mê đến thế.

Chiến đấu tâm lý một phen, ý tưởng tiếp tục theo đuổi Cố Diễm lại chiếm thế thượng phong trong đầu cô ta.

"Em còn đang suy nghĩ phương án giải quyết công việc sao?" Triệu Phương Châu xoa xoa đầu Triệu Tiêu Quân, "Đừng suy nghĩ nhiều, nhanh đi tắm rửa rồi ngủ đi."

Triệu Tiêu Quân hoàn hồn, khóe miệng cười nhạt, "Không nghĩ đến, bị cái sờ đầu trong nháy mắt này của anh chữa khỏi."

Triệu Phương Châu cũng cười, "Nhanh lên lầu đi."

Triệu Tiêu Quân bỏ gối ôm sang một bên, lười nhác vươn vai đứng lên, chợt lại nhớ đến một việc.

Cô ta làm như không có việc gì nói: "Đúng rồi, anh, anh và Khâu Lê rất quen thuộc sao? Chính là bạn học của em, cũng là em gái của Mộ Thời Cảnh."

Triệu Phương Châu ngẩn ra nhíu mày, ấn tượng của anh ta đối với Khâu Lê dừng ở ba năm trước.

http://tieulun.hopto.org

Trong vòng bạn bè kia, tuy rằng cùng nhau chơi, cũng đều biết nhau nhưng tình cảm tốt cũng không nhiều, vòng tròn lớn thì còn có cái vòng nhỏ hẹp hơn.

Mà anh ta không thuộc về mấy người trong cái vòng nhỏ hẹp kia, ở trong vòng tròn lớn anh ta chỉ tương đối quen thuộc với Thẩm Nghiên.

Với Mộ Thời Cảnh và Cố Diễm bọn họ đều là hời hợt chi giao.

Cùng Khâu Lê tiếp xúc càng không nhiều lắm.

Sau này lại có ấn tượng khắc sâu, là bởi vì trong lúc vô ý anh ta đã biết bí mật của Khâu Lê.

Đêm đó, sau khi anh ta đi xã giao xong mới đến hội sở tụ tập với bọn họ.

Vừa dừng xe xong, mới đi được vài bước, anh ta liền nghe thấy âm thanh nghẹn ngào của một cô gái.

Theo tiếng khóc nhìn lại, anh ta thấy một cô gái trẻ tuổi đang tựa vào cửa xe thể thao.

Hơi hơi cúi đầu, đang khóc lóc kể lể qua điện thoại: "Anh ấy có bạn gái, còn mang đến đây, tại sao lại không sinh em ra sớm mấy năm, anh ấy thích phụ nữ độc lập, nhưng em vẫn còn là học sinh."

Giọng nói nhỏ cùng khóc nức nở.

Giọng nói này rất quen thuộc, anh ta nhận ra cô gái kia chính là Khâu Lê.

Anh ta ở vị trí tiến thoái lưỡng nan, không phải cố ý nghe lén, nhưng đều nghe thấy tất cả.

Anh ta đang nghĩ ngợi phải làm như thế nào mới không bị phát hiện mà

xấu hổ, trong lúc Khâu Lê vô tình ngẩng đầu, cả hai người đều sửng sốt.

Khâu Lê nói mấy câu với đầu bên kia, rất nhanh đã cắt đứt, dùng mu bàn tay gạt nước mắt, nhìn về phía anh: "Anh đừng nói với người khác được không?"

Triệu Phương Châu gật gật đầu.

Nếu cô không dặn dò, đường đường anh ta là một người đàn ông trưởng thành cũng sẽ không nói bậy lung tung.

Đến hội sở anh ta mới biết được, đêm đó Cố Diễm đã mang theo một người phụ nữ đến đây.

Đêm đó, Khâu Lê không vào phòng, nói là thân thể thoải mái nên trực tiếp về nhà.

Một đoạn thời gian dài sau, anh ta và Khâu Lê cũng không có gặp nhau.

Trong lúc Mộ Thời Cảnh nhắc đến, Khâu Lê nóng đầu, muốn đến công ty con ở Thượng Hải thực tập.

Người khác nghe được đều rất kinh ngạc.

Đại khái chỉ có anh là biết nguyên nhân.

Bởi vì Khâu Lê muốn đi Thượng Hải hơn nửa năm nên Mộ Thời Cảnh muốn tổ chức sinh nhật cho Khâu Lê trước khi cô đi.

Đêm sinh nhật đó, anh cũng dành một chút thời gian mà đến.

Cố Diễm cũng ở đó.

Lúc Khâu Lê ước nguyện, đến nay anh ta vẫn còn nhớ rõ.

http://tieulun.hopto.org

Thổi nến xong, cả đám ồn ào, hỏi cô đã ước nguyện cái gì.

Lần đầu tiên, cô không có bủn xỉn, nói: "Em sẽ quên các người."

Sau đó nước mắt cô liền rơi xuống.

Thẩm Nghiên xoa xoa đầu cô: "Sinh nhật vui vẻ thế này, khóc cái gì!"

Khâu Lê gạt nước mắt, đơn giản chỉ nói có mấy chữ: "Luyến tiếc các người."

Thẩm Nghiên: "Đâu phải là đi không trở lại, nửa năm thôi mà, chớp mắt liền sẽ đến, nếu em nhớ chúng ta, mỗi tuần chúng ta mỗi tuần đều sẽ bay sang đó thăm em."

Cô nói: "Không cần."

Về cái nguyện vọng sinh nhật kia, cô muốn quên, đại khái chỉ có Cố Diễm.

Luyến tiếc, cũng là Cố Diễm.

Sau này, cô thực tập kết thúc, cũng không muốn liên quan đến cái vòng này nữa, cho đến bây giờ anh ta cũng chưa gặp lại Khâu Lê.

Triệu Tiêu Quân thấy bộ dáng nghiêm túc của anh trai, hỏi anh trai: "Anh không nhớ sao?"

Triệu Phương Châu: "Ấn tượng không nhiều, số lần gặp được rất ít, tính tình không tốt lắm, không hòa hợp với tập thể."

Sau đó cũng không nói gì thêm nữa.

Triệu Tiêu Quân liền từ bỏ, không tiếp tục truy vấn, xoay người đi trên

lầu.

Bây giờ đã là rạng sáng.

Khâu Lê vẫn luôn ghé vào cửa sổ, nhìn xuống chỗ đỗ xe gần bồn hoa dưới lầu.

Cố Diễm còn chưa có trở về.

Cô ngáp mấy cái, xoay người đi vào phòng bếp, pha một ly cà phê hòa tan, cầm ra ban công.

Uống mấy ngụm cà phê, cô nghĩ cà phê Cố Diễm nấu uống rất ngon, ngon hơn cà phê cô nấu.

Lúc này, ở chỗ đỗ xe dưới lầu, Cố Diễm trở về.

Cô chạy nhanh về phòng, nhìn di động, bây giờ đã là rạng sáng.

Hai mươi lăm phút sau, Khâu Lê gõ cửa nhà Cố Diễm.

Cửa mở trong nháy mắt, hai người đều ngẩn ra.

Cố Diễm vừa mới tắm xong, trên tóc đều là bọt nước, trên tay còn cầm khăn lông.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi đen, quần ở nhà màu xám.

Vạt áo sơ mi để ở ngoài quần.

Tùy ý, còn có chút lười biếng.

Một cái chớp mắt như vậy, thiếu chút nữa Khâu Lê không dời được mắt.

Người đàn ông này chỉ là tùy tiện ăn mặc quần áo ở nhà, sinh ra đã có sẵn

cường khí cũng không chút nào giảm.

Ánh mắt lại nhàn nhạt.

Hương vị đàn ông tỏa ra mười phần.

Phụ nữ nhìn vào, đại khái đều sẽ động tâm.

Vừa rồi từ mắt mèo, Cố Diễm chỉ nhìn thấy mặt Khâu Lê.

Không nghĩ tới cô với anh đều ăn mặc giống nhau.

Áo sơ mi kiểu nam màu đen, quần dài ở nhà màu xám.

Như cũ thắt vạt áo ở bên hông.

Dường như hai người ăn mặc có chút ăn ý.

Cố Diễm đánh vỡ trầm mặc, "Chờ một chút, anh đi lấy cho em."

Dứt lời, Cố Diễm xoay người đi vào phòng khách.

"Không phải em đến để lấy chìa khóa." Khâu Lê đúng lúc lên tiếng.

Cố Diễm dừng chân, xoay người nhìn cô, từ nãy đến giờ cô vẫn luôn che lại bụng nhỏ.

Mặc kệ, Khâu Lê nói: "Nhà anh có gừng với đường đỏ không? Cho em mượn một chút đi."

Cố Diễm nhíu chặt ấn đường, nghi hoặc một chút, "Gừng phải không?"

Khâu Lê: "Đúng vậy, còn có đường đỏ."

"Anh chỉ có gừng, còn đường đỏ thì không có."

http://tieulun.hopto.org

Lâu lâu anh mới nấu cơm, có gừng, nhưng còn đường đỏ anh chưa từng mua qua, cũng không cần đến.

Biết cô muốn dùng làm gì, anh liền nói cho cô: "Cửa hàng tiện lợi dưới lầu hẳn là có bán."

Khâu Lê như suy tư gì gật gật đầu, lại cùng anh xác nhận một lần: "Cửa hàng tiện lợi có bán ạ?"

Cố Diễm cũng không nghĩ nhiều: "Ừ, hẳn là có."

Khâu Lê nhìn anh: "Vậy đi, trước hết anh cho em mượn gừng, hai mươi phút sau em sẽ hỏi anh mượn đường đỏ."

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 5

Cố Diễm nắm chặt then cửa nhìn qua nhà Khâu Lê, thất thần một lát.

Vừa rồi cô nói xong liền xoay người chạy vào nhà, căn bản không cho người khác thời gian phản ứng.

Cố Diễm đi về phòng, lấy bóp tiền đi xuống lầu.

Đến cửa hàng tiện lợi, anh tìm được đường đỏ, lại đi dạo qua một vòng, không phát hiện bản thân mình đang đi tìm một đồ vật khác.

Cố Diễm đi đến quầy thu ngân hỏi nhân viên: "Xin chào, cho tôi hỏi có túi chườm nóng không?"

Thu ngân viên ngẩng đầu, có chút mông lung.

Hôm nay là một ngày nóng bức.

Mà cần túi chườm nóng để làm gì?

Nhìn đến gói đường đỏ đang ở trên tay Cố Diễm, nhân viên thu ngân lập tức hiểu ra.

Nhân viên lắc đầu: "Cái kia đã hết rồi, mùa đông mới có bán."

Cố Diễm nói một tiếng cảm ơn, sau đó tính tiền rời đi.

Mới vừa đi tới cửa, thu ngân viên gọi lại: "Tiên sinh, chờ một chút."

Cố Diễm quay đầu lại: "Vâng?"

Nhân viên thu ngân do dự một chút rồi mới mở miệng: "Anh về nhà lấy hai tay xoa lại với nhau, xoa khoảng mười giây, đến khi mà ngài không chịu nổi nữa, nhanh tay đắp lên bụng nhỏ của vợ ngài, có thể giảm lạnh giảm bớt một chút đau đớn."

Thần sắc Cố Diễm hơi phức tạp, cái nào là vợ của anh...

Không nói lý ra là hàng xóm.

Nhưng Cố Diễm vẫn cảm kích nói tiếng cảm ơn.

Lên trên lầu, Cố Diễm trực tiếp gõ cửa nhà Khâu Lê.

Lúc Khâu Lê nhìn thấy Cố Diễm qua mắt mèo, đáy mắt hiện lên một tia không thể tin được.

Không kịp nghĩ nhiều, cô nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Cố Diễm đưa đường đỏ và chìa khóa xe cho Khâu Lê: "Trong chốc lát nếu còn đau, anh sẽ mang em đi truyền nước biển."

Cố Diễm biết cô có tật xấu đau bụng kinh, trước kia có lần cô đến hội sở chơi, cô đau không chịu nổi, vừa lúc đó Mộ Thời Cảnh không có ở đây, vẫn là anh đưa cô đến bệnh viện để truyền nước biển.

Khâu Lê lấy đường đỏ từ trong tay Cố Diễm, cô lắc đầu, cổ họng nhẹ lăn.

Cũng không đau như vậy.

Nhìn thấy anh thì không đau nữa, đều được chữa khỏi.

Hôm sau.

Theo thói quen, 6 giờ rưỡi Khâu Lê liền rời giường.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô rất chuẩn tắc, cô ngủ đến tự nhiên là tỉnh, không thể thay đổi được.

Từ lúc gây dựng sự nghiệp, tính lười của cô cơ bản đã được khắc phục.

Trước khi ra cửa, Khâu Lê vào bếp pha một ly nước đường đỏ mang theo.

Kỳ thật bụng nhỏ đã không còn đau nữa, nhưng bởi vì đây là đường đỏ mà Cố Diễm mua, tác dụng không chỉ là ngăn đau mà còn có tác dụng nâng cao tinh thần.

Uống xong, cả ngày thanh khí đều sảng khoái và tâm tình tốt lên không ít.

Tối hôm qua cô không hy vọng xa vời Cố Diễm có thể xuống lầu mua cho cô đường đỏ, ít nhất ở trong ấn tượng của cô, trừ bỏ người nhà của anh, không có người nào có thể tùy ý sai khiến anh.

Hơn nữa, bụng nhỏ của cô không đau đến mức không thể đi, không có cách nào đi xuống cửa hàng tiện lợi.

Dựa theo hiểu biết của cô đối với Cố Diễm, không để ý đến việc gì, lạnh lùng xa cách mới là tác phong làm việc của Cố Diễm.

Nào nghĩ đến anh đi mua thật.

Khâu Lê đổi xong giày, khoảnh khắc kéo cửa ra, cơ hồ là đồng thời cửa đối diện cũng mở ra.

Hai người đều ngẩn ra.

Cố Diễm đang gọi điện thoại, khẽ gật đầu với cô.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nói với điện thoại: "Mẹ vừa rồi mẹ nói gì? Con gái nhà ai đã trở về từ nước ngoài?"

Khâu Lê khóa cửa lại, đi sau lưng Cố Diễm đến thang máy.

Cố Diễm bất đắc dĩ nói: "Mẹ, con trai của mẹ dứt không được độc thân... Con đang vội, cuối tuần sẽ về nhà, vâng đã biết, tạm biệt mẹ."

Khâu Lê nhìn bóng dáng của Cố Diễm, ấn đường nhíu lại, cuối tuần Cố Diễm phải về nhà xem mắt sao?

...

Khâu Lê vừa đến công ty, trợ lý Trần Lập Đông nói đơn giản công việc đã sắp xếp qua, đưa văn kiện muốn ký tên cho Khâu Lê.

Trần Lập Đông thân kiêm nhiều chức, vừa là thư ký trợ lý của cô, còn vừa làm tài xế cho cô.

Đồng thời cũng là người quản lý bộ tra xét thị trường của công ty.

Trần Lập Đông tốt nghiệp không bao lâu, tuổi cũng xấp xỉ cô, một chàng trai chịu khó đến từ trấn nhỏ ở thành Bắc, sinh ra vào ngày lập đông, cho nên đặt tên là Lập Đông.

Nhiều năm sau, Khâu Lê mở cuộc phỏng vấn, như vậy nhận Trần Lập Đông, đông đủ nhân viên.

Một lát sau, Trần Lập Đông nhỏ giọng hỏi: "Khâu tổng, tháng chín các phân đoàn của công ty sẽ tiếp tục hoạt động sao?"

Đại bộ phận công nhân của công ty đều là quản lý, phân bố ở nhiều nơi trên cả nước, nếu phân đoàn tiếp tục hoạt động, mấy trăm người đều phải gom lại đến Bắc Kinh.

http://tieulun.hopto.org

Chưa nói đến tiền lương cho các phân đoàn, chính là tiền lộ phí cho mấy trăm người cho năm sáu ngày, đối với công ty chính là phí tổn không hề nhỏ.

Khâu Lê mở văn kiện muốn ký tên, tay cầm bút hơi ngừng lại, ngước mắt nhìn Trần Lập Đông, "Tất cả đều công tác như cũ, việc của Dung Tư tự tôi sẽ nghĩ cách."

Nói đến việc xây dựng đoàn đội trong công ty, đó là việc không thể thiếu.

Cho nên việc này không thể không tiếp tục làm.

Trần Lập Đông gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Yên lặng đợi Khâu Lê ký xong văn kiện.

Sau một lúc lâu, Khâu Lê lại hỏi Trần Lập Đông: "Lý tổng có đến không? Vậy thì lấy thời gian buổi sáng ra, cùng tôi ra ngoài một chuyến, hội nghị thường kỳ buổi sáng dời đến 1 giờ rưỡi bắt đầu."

Trần Lập Đông: "Lý tổng không có đến, thứ sáu liền xin nghỉ bệnh, hắn là anh ta đã gửi vào hòm thư cho cô rồi."

Lý Luôn là tổng giám hoạt động của bọn họ.

Mặt khác nghe đồng nghiệp trong công ty nói, hình như anh ta muốn đi ăn máng khác, không biết là thật hay giả.

Mấy ngày nay Khâu Lê cũng không đăng nhập diễn đàn của công ty, trên hòm thư càng không có.

Nghe được Lý tổng xin nghỉ, trong lòng cô cũng đã hiểu rõ.

Công ty cô mới sáng lập chỉ là một công ty nhỏ, mặc kệ là hoàn cảnh cùng

bầu không khí làm việc, thù lao cùng phúc lợi, cư nhiên sẽ không so lại với công ty lớn hơn.

Lúc trước Lý tổng chịu ở lại làm tổng giám hoạt động cho công ty của cô, đại khái là nhìn trúng công ty này sẽ phát triển, nhưng ai ngờ công ty này mới hoạt động nửa năm, liền gặp phải khốn cảnh chuỗi tài chính bị đứt gãy.

Làm việc cùng cộng sự có đôi khi rất giống với vợ chồng sống chung với nhau.

Có chút có thể cùng cam không thể cộng khổ, có chút có thể cùng khổ không thể cộng cam, còn có chút, mặc kệ cam khổ đều có thể bên nhau cả đời.

Cô và Lý tổng liền thuộc loại thứ nhất.

Khâu Lê thở dài dưới đáy lòng một tiếng, ấn mở hòm thư.

Cô đều đoán trước được, Lý tổng "tự nhận lỗi" từ chức.

Vừa mới bắt đầu xây dựng sự nghiệp, mất đi cộng sự làm việc, so với thất tình còn nghiêm trọng hơn.

Trong lòng cô trống rỗng.

Đặc biệt cô vẫn là phụ nữ, loại cảm giác này càng hiểu rõ hơn.

Trần Lập Đông trầm mặc một lát, "Khâu tổng, trong công ty có rất nhiều người đều sẽ cùng ngài cùng phát triển công ty."

Ít nhất là có anh.

Công ty mới vừa thành lập anh liền tới đây, lúc ấy chỉ mới có vài người.

http://tieulun.hopto.org

Văn phòng bàn ghế cùng hoa hoa thảo thảo, đều là anh cùng mấy đồng bọn đi mua.

Khâu Lê hiểu ý cười, gật gật đầu.

Cô nói với Trần Lập Đông: "Thông báo với nhân viên, Lý tổng đã từ chức, tiền lương tháng này không cần đợi đến tháng sau phát, từ chức thì thanh toán."

Sau đó, cô như có suy tư gì, tiếp tục sắp xếp: " Hoạt động hằng ngày tạm thời từ phó tổng đến quản lý sắp xếp, sau đó sẽ quyết định tổng giám chức vụ mới."

Trần Lập Đông: "Bây giờ tôi đi làm ngay."

Ký xong mấy văn kiện, Khâu Lê ấn mở diễn đàn nghiệp vụ của công ty, mới sáng sớm đều rất náo nhiệt, thảo luận chính sách mới của công ty về việc phối hợp bán ra các phân trạm.

Nhìn một ít ý kiến của giám đốc nghiệp vụ, trong lòng cô lạnh đi một ít sau đó rời khỏi diễn đàn.

Các công ty trong cả nước có hơn sáu trăm phân trạm ở các nơi, nhưng tình huống các chỗ không giống nhau, có lẽ cô đối với các phân trạm đều nhập gia tùy tục.

Buổi chiều có mở hội nghị thường kỳ, Khâu Lê liền rời công ty.

Hôm thứ sáu cô đã tìm người hẹn phó tổng công ty đầu tư, hẹn chiều nay bốn giờ để bàn chuyện đầu tư.

Mới 3 giờ rưỡi, Khâu Lê liền đến công ty đầu tư Phong Đầu.

Còn chưa đến 4 giờ, phó tổng Phong Đầu đã xuất hiện ở phòng khách.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê giãn mày ra một chút, phó tổng nguyện ý đến đây đã nói lên kết quả không tính là quá xấu.

Cô lo lắng nhất chính là đợi nửa ngày mà chưa thấy được người.

Sau một lúc hàn huyên liền đã đi vào vấn đề chính.

Rõ ràng đối phương đối với hạng mục này của cô không phải quá cảm thấy hứng thú, nói chuyện khách sáo nhưng thật ra nói không ít.

Khâu Lê thiếu kinh nghiệm trên bàn đàm phán, càng không có kỹ xảo đàm phán.

Người khác vừa nói một vài câu uyển chuyển cự tuyệt, cô đã vô lực chống đỡ, không biết thế nào là thong dong ứng đối.

Lúc này đây đàm phán của Dung Tư, cư nhiên là thất bại.

Từ công ty Phong Đầu đi ra, Khâu Lê gặp lại bạn học đại học.

Lúc đầu cô không để ý, cho đến khi đối phương gọi cô: "Khâu Lê?"

Khâu Lê nhìn lại, không nghĩ đến lại là Triệu Tiêu Quân.

Ở đây là trung tâm CBD, gặp được người quen ở đây cũng không kỳ quái.

Triệu Tiêu Quân là bạn học cùng lớp ở đại học với cô.

Gia cảnh ưu việt, lớn lên xinh đẹp, học bá một quả.

Bởi vì gia thế tương đương, bạn học thường xuyên đem các cô đặt so sánh với nhau.

So tới so lui, cô còn kém Triệu Tiêu Quân một mảng lớn.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê cười nhẹ: "Đã lâu không gặp."

Triệu Tiêu Quân đến gần, cười nói: "Đã lâu đâu, sau khi tốt nghiệp còn chưa gặp lại, vừa rồi suýt chút nữa là tớ cũng nhận không ra."

Tối hôm qua cô ta còn nghĩ đi tìm Thẩm Nghiên lấy số điện thoại của Khâu Lê, hẹn cô ra ngoài chơi, không nghĩ đến hôm nay liền gặp.

Biểu hiện của cô ta so với ở trường thân thiện hơn, Khâu Lê có chút không quen.

Triệu Tiêu Quân nhìn đồng hồ, hẹn Khâu Lê lúc khác ra ngoài chơi.

Cô ta nói xin lỗi với Khâu Lê: "Hôm nay tớ có hẹn người, muốn đi qua nói vài việc, cậu đưa số điện thoại cho tớ đi, cuối tuần tớ tìm cậu uống trà chiều."

Hai người trao đổi phương thức liên hệ, Khâu Lê cũng chỉ cho rằng Triệu Tiêu Quân hẹn cô đi uống trà chiều chỉ là ăn nói khách sáo, cũng không để ở trong lòng.

Lúc Khâu Lê trở lại tiểu khu, trời vẫn còn sớm.

Không khí còn rất ẩm ướt và oi bức.

Đẩy cửa xe ra, sóng nhiệt quay cuồng đánh úp lại.

Hôm nay cô trở về sớm hơn Cố Diễm, nhìn đến nơi đỗ xe của Cố Diễm trống không, trong lòng cô cũng không có tư vị gì.

Tuy rằng ở cùng một tiểu khu, hàng đống tầng lầu kia, hai người vẫn là cùng một tầng lầu.

Nhưng nếu là không có ý, vẫn là rất khó gặp được.

http://tieulun.hopto.org

Năm ngày nay, từ thứ hai đến thứ sáu, cô cũng không có tình cờ gặp được Cố Diễm quá một lần.

Buổi tối thứ sáu, sau khi xong một ngày làm việc, cô về đến nhà lúc thể xác và tinh thần đã mỏi mệt.

Khâu Lê đi tắm, tắm xong cô nằm ở trên sô pha nhìn trần nhà phát ngốc.

Phát ngốc trong chốc lát, Khâu Lê từ sô pha bò dậy, vọt vào phòng bếp lấy một ly đường đỏ, cầm ra ban công.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn đem nước đường đỏ trở thành trà mà uống.

Uống xong rồi nghiện, so với đồ uống nào cái này đều tốt nhất.

Cô dựa vào cửa sổ, nhìn xuống bồn hoa ở phía dưới.

Sắc trời tuy tối, nhưng cũng có thể mơ hồ thấy rõ, vị trí kia không có xe.

Cũng không có việc gì làm, Khâu Lê mở nhạc trong di động, bên trong chỉ có một bài hát.

Gió đêm thổi có chút oi bức.

Trong điện thoại phát《dream it possible》.(*)

(*) Là brand song của Huawei.

Trong lòng cô lại nghĩ đến Cố Diễm.

Tâm tình không tốt cũng không xấu.

Hai ly đường đỏ lớn cô đều uống xong, từ lúc 8 giờ đến hơn 11 giờ.

Bóng đêm chiếu xuống vườn hoa, đen thùi lùi, cô nhìn chằm chằm vào

phía bên kia, đôi mắt có chút mờ mờ.

Xoa xoa đôi mắt chua xót, Khâu Lê lấy di động ra, tìm ra người liên hệ " Tra Nam số 2 ".

" Tra Nam số 2 " là anh trai ở nhà cô của cô.

" Tra Nam số 1 " là Mộ Thời Cảnh.

Hai người đàn ông này tuy rằng không có quan hệ huyết thống gì, nhưng lại có một điểm rất giống nhau.

Đều rất cặn bã.

Khâu Lê gửi cho "Tra Nam số 2" một tin nhắn:【 em đã quyết định sẽ theo đuổi Cố Diễm. 】

Để ngăn chặn anh muốn đi xem mắt.

Vạn nhất nếu Cố Diễm muốn đi xem mắt, mà lại nhìn vừa mắt thì anh sẽ có bạn gái.

Về sau đại khái cô sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Rất nhanh, "Tra Nam số 2" trả lời lại:【Good luck! 】

Khâu Lê:【 anh không có cái gì khác muốn nói với em sao? 】

Nghĩ đến việc muốn theo đuổi Cố Diễm, trong lòng cô liền bồn chồn.

Lúc cô khẩn trương hô hấp đều bắt đầu khó khăn.

Tra Nam số 2:【 Anh nói đều là em không thích nghe, anh đây còn muốn nói sao? 】

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê:【... thôi đừng nói nữa. 】

Lại hỏi:【 đúng rồi, trước tiên là em nên nói vòng vo hay là trực tiếp thổ lộ? 】

Tra Nam số 2:【 trực tiếp thổ lộ, em và Cố Diễm biết nhau nhiều năm như vậy, có lẽ cậu ta vẫn luôn xem em là em gái, đừng đến lúc em theo đuổi đã lâu, cậu ta cũng không biết em đang theo đuổi cậu ta, nếu không cho cậu ta biết trước em đối với cậu ta là tình yêu nam nữ, nói không chừng một bên em theo đuổi cậu ta, cậu ta còn một bên cùng phụ nữ khác hẹn hò. 】

Khâu Lê:【... Anh chỉ cần nói mấy chữ trước là được rồi. Ngủ ngon. 】

Tra Nam số 2:【 Anh đây rời giường, bị em đánh thức nên ngủ không được. 】

Khâu Lê lúc này mới nhớ tới, giờ này bên kia cũng đã trễ.

Cất di động, Khâu Lê tiếp tục nhìn chằm chằm vào bồn hoa.

Tốt xấu gì vào lúc 11 giờ 22 phút, có một chiếc ô tô chậm rãi hướng bồn hoa bên kia dừng lại.

Tâm trạng Khâu Lê có chút mơ hồ xen lẫn vui mừng.

Nhưng cổ họng cũng khẩn trương.

Cố Diễm ra khỏi thang máy, ngước mắt nhìn thân ảnh nhỏ xinh đứng ở hành lang xa xa kia.

Cô đang tựa vào cửa lớn, nhìn vào cửa phòng anh mà phát ngốc.

Cố Diễm như suy tư gì, nâng bước đi qua.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê nghe được âm thanh, quay đầu lại.

Liền đụng phải ánh mắt thâm thúy của Cố Diễm.

Ánh đèn trên hành lang ấm áp nhu hòa.

Cố Diễm chầm chậm đi tới, càng ngày càng gần.

Anh không tiếng động mà nhìn Khâu Lê.

Chung quanh rất an tĩnh chỉ có tiếng tim đập của Khâu Lê.

Bùm bùm chấn động từ trong lồng ngực truyền đến.

Thật giống như lúc cô thi cuối kỳ khảo thí ở đại học.

Một loạt bước chân từ cầu thang đến phòng học cuối cùng.

Cô đè tờ giấy nhỏ sao chép đáp án, sau đó thầy giáo chậm rãi đi tới.

Cô ngẩng đầu, cùng thầy giáo bất động thanh sắc nhìn nhau.

Cô không biết thầy giáo có đến xốc bài thi cô lên để lấy đi tờ giấy nhỏ hay không, cuối cùng thầy vẫn làm bộ như là không thấy.

Tuyệt vọng cùng tâm hồn may mắn không ngừng quay cuồng đan chéo vào nhau, hung hăng gõ vào trái tim cô.

Đi đến gần, Cố Diễm thấp giọng hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Hắn là cô không phải không vào được nhà, bởi vì khóa đều bằng vân tay, không cần phải dùng chìa khóa.

"Không có thế nào." Giọng nói Khâu Lê có chút run, còn có chút lơ mơ.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nhìn cô, "Tìm anh?"

Khâu Lê dùng sức gật gật đầu.

Đầu quả tim đều đang run.

Khâu Lê dời đi tầm mắt.

Cô cảm giác không khí có chút loãng, giống như là đi lên một núi tuyết cao mấy ngàn mét.

"Đi vào rồi nói." Cố Diễm xoay người, đưa lưng về phía cô, mở cửa ra.

Khâu Lê không tính toán sẽ đi vào, chỉ là đơn giản nói một câu không cần phải đi vào nói.

Đi vào, có lẽ cô sẽ không có dũng khí.

Cô dùng sức nắm chặt tay phải lên then cửa, nuốt nước miếng.

Giọng của cô khàn đi rất nhiều, cô nói: "Cố Diễm, ngô lão hôi tây nông ngạch, hôi tây nông tát mấy ngươi." (Cố Diễm, em thích anh, thích anh mười mấy năm.)

Sống lưng Cố Diễm cứng đờ, bàn tay đặt ở khóa cửa liền dừng lại.

Hết chương 5.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 6

Khâu Lê vừa nói xong chữ cuối cùng, cả đầu lưỡi đều thắt lại.

Mãi cho đến nói hết câu, Khâu Lê mới ý thức được bởi vì quá khẩn trương nên cô vừa mở miệng đã nói tiếng địa phương.

Cô không hề chớp mắt mà vẫn nhìn chằm chằm sau lưng Cố Diễm, theo thói quen dùng sức cắn môi, mặc kệ đau đớn cô cũng không thể không khẩn trương sau khi thổ lộ, cảm giác cô sắp hít thở không thông.

Hiện tại, Khâu Lê đang chờ đợi một lời tuyên án tù từ Cố Diễm.

Thời gian từ từ qua đi, mỗi một giây đối với Khâu Lê đều là cực hình.

Nếu không phải cuối tuần này Cố Diễm có thể đi xem mắt, cô sẽ không có dũng khí lớn để thổ lộ trong đêm nay.

Loại cảm giác chờ đợi người khác lựa chọn này, cả đời này cô sẽ không lặp lại lần thứ hai.

Cô thật sự sợ anh sẽ ném cô xuống dưới đáy vực.

Không biết thời gian qua bao lâu, giống như đã dài hơn một thế kỷ vậy.

Cũng có thể là dài hơn ba thế kỷ.

Dù sao Khâu Lê cảm thấy, thời gian dài này cũng đủ cho cô đi lên trời rồi lại xuống biển.

Cố Diễm xoay người nhìn Khâu Lê, cuối cùng cũng không mở miệng nói chuyện.

Ánh mắt anh vốn dĩ đã thâm thúy, làm người khác khó có thể nắm lấy.

Hiện tại lại càng như vậy.

Lúc Khâu Lê đứng đối diện với anh, cô hoàn toàn trầm luân vào đôi mắt sâu không thấy đáy kia.

Không có cách nào tự kiềm chế.

Lại mấy mươi giây nữa qua đi.

Vẫn là sự trầm mặc.

Ánh mắt của anh quá sâu, Khâu Lê cũng không hiểu được ánh mắt của anh có ý gì.

Ở trên thương trường nhiều năm như vậy, Cố Diễm luôn luôn lạnh lùng, bất cứ ở thời điểm nào cảm xúc của anh đều sẽ không lộ ra ngoài, cơ hồ đó đã trở thành một loại bản năng của anh.

Lúc mưa gió sắp đến, anh đều có thể bình chân như vại.

Khâu Lê cũng không ôm hy vọng gì, Cố Diễm không nói lời nào, chính là cho cô mặt mũi.

Điều mà cô không muốn nghe nhất chính là chúng ta không thích hợp.

Hoặc là anh vẫn luôn xem em là em gái.

Cũng tốt, mặc kệ là loại nào, anh cũng vẫn chưa nói.

http://tieulun.hopto.org

Điều đó đối với cô là sự nhân từ lớn nhất.

Bàn tay nắm then cửa đã bắt đầu tê dại, lòng bàn tay đã bắt đầu ẩm ướt.

Cô thở dài dưới đáy lòng, hơi hơi gật đầu với Cố Diễm.

Lúc Khâu Lê chuẩn bị xoay người, Cố Diễm lên tiếng, "Mấy năm nay em không đến hội sở chơi... Là bởi vì anh?"

Giọng nói của anh trầm thấp lại có chút khàn khàn.

"Vâng."

Đến lúc này, cô không nên giấu giếm điều gì nữa.

Cố Diễm vẫn không hề chớp mắt mà nhìn chăm chú vào cô, "Em làm B2B thế nào rồi?"

Nghiệp vụ điện tử thương mại vẫn là phần nghiệp vụ khiếm khuyết của công ty của anh, cũng là phần không tốt nhất.

Khâu Lê nhìn anh, không lên tiếng.

Anh không có làm tốt, cô cứ nghĩ anh đã làm tốt.

Trong lòng Khâu Lê có chút đau, không muốn tiếp tục thảo luận với Cố Diễm việc không có ý nghĩa.

Cô nói một câu chúc ngủ ngon với Cố Diễm, mặc kệ anh phản ứng ra sao Khâu Lê kéo cửa nhà ra đi vào.

Cửa đóng lại, Khâu Lê không ngăn được nước mắt chảy xuống, cô chịu đựng không khóc thành tiếng, chạy vào phòng tắm.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm đứng ở ngoài cửa thật lâu, lúc sau hoàn hồn lại mới đi vào nhà, cầm thuốc lá cùng bật lửa ra ngoài ban công.

Cố Diễm hút một lần hết ba điếu thuốc.

Đến điếu thứ tư, vừa mới đưa đến bên môi, anh lại trực tiếp bóp tắt điếu thuốc để vào gạt tàn.

Sau đó xoay người trở về thư phòng.

Cố Diễm ngồi trước máy tính, nhìn những con số, một số đều không xem vào.

Lúc trước vào thời điểm khủng hoảng kinh tế, giá cổ phiếu công ty thấp đến rối tinh rối mù cũng không làm cho anh phiền muộn thế này.

Nhìn chằm chằm máy tính một lát, sau đó Cố Diễm lại tắt máy.

Anh đi đến phòng giữ quần áo thay đồ bơi, rồi đến bể bơi bơi lội.

Trong chung cư có bể bơi trong nhà.

Mấy năm nay anh không đổi chỗ ở cũng bởi vì bể bơi này.

Ngoại trừ vận động ở bên ngoài, anh thích nhất là bơi lội.

Bơi bao nhiêu vòng Cố Diễm cũng không nhớ rõ, cho đến khi bơi kiệt sức, anh mới lên bờ.

Lấy quần áo ở nhà, rồi đi vào phòng tắm.

Anh mở vòi sen ra, nước lạnh chảy từ trên xuống, lướt qua những đường cong cơ bắp quyến rũ, làm thanh tỉnh mỗi tế bào đang quá mức nóng nảy của anh.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi tắm nước lạnh xong, anh đã bình tĩnh rất nhiều.

Đã ba giờ sáng, Cố Diễm vẫn không có một chút buồn ngủ.

Ngủ không được, anh lại đi ra ban công.

Gió vào ban đêm có chút lạnh.

Thuốc lá cùng bật lửa vẫn còn đặt trên ban công.

Cố Diễm duỗi tay lấy bật lửa, tiếp tục hút thuốc.

Lời thổ lộ kia của Khâu Lê, vẫn còn quanh quẩn ở bên tai anh, như thế nào anh cũng không vứt đi được.

Nghĩ đến việc cô thích anh mười mấy năm.

Ẩn nhẫn mười mấy năm.

Nơi nào đó trong trái tim anh liền phát đau.

Mấy năm nay, Khâu Lê tồn tại rất đặc biệt ở trong lòng anh.

Anh đều không biết nên đặt cô ở vị trí nào trong lòng mình mới thích hợp.

Ký ức hơn hai mươi năm trước anh gặp được Khâu Lê bắt đầu ùa về, là một ký ức đặc biệt xa xôi.

Cũng là vào mùa hè.

Tại ngõ hẻm cũ ở Thượng Hải...

Sau khi ngủ đến chiều, Cố Diễm đi ra ngoài mua kem cây.

Lúc đó anh chỉ mới mười tuổi.

http://tieulun.hopto.org

Ngõ hẻm rất náo nhiệt, tiếng vui cười cùng với tiếng hò hét chói tai, là do những đứa trẻ đang chơi trò chơi, hình như là chơi trốn tìm.

Còn có một cô gái nhỏ rủ anh cùng chơi, anh lắc đầu từ chối bởi vì anh không có hứng thú tham gia mấy loại trò chơi này.

Lúc đi bộ ra đến đầu hẻm, anh nhìn thấy một nha đầu nhỏ đang đứng khóc ở ngõ hẻm bên kia.

Rất nhỏ, thịt phúng phính.

Anh dừng chân, thấy nha đầu nhỏ này thật là quen mắt.

Chủ yếu là cô bé ấy làm cho người khác có ấn tượng rất sâu, trên bím tóc đều là những màu sắc rực rỡ.

Cuối cùng anh cũng nhớ ra, nha đầu nhỏ này là cháu gái của nhà hàng xóm.

Cô bé cũng giống như anh, từ Bắc Kinh đến nhà ông bà nội nghỉ hè.

Anh nghe ông nội nói, nha đầu này rất nghịch ngợm, ông cũng gặp nhiều rắc rối với cô bé này.

Cố Diễm không biết vì sao cô khóc, nhìn rất thương tâm.

Khâu Lê thấy Cố Diễm đang nhìn cô, lập tức bĩu môi, nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

"Thầm thì, ngô muốn vây trong ổ tưởng khí, khí tin ân nột." (ca ca, em muốn về nhà tìm bà nội.)

Bởi vì do cô chơi trốn tìm mà chạy trốn xa, cho nên không tìm được đường về.

http://tieulun.hopto.org

Đoạn đường này ngõ hẻm rất nhiều, kết cấu lại giống nhau, không quen biết đường cũng là điều bình thường.

Cố Diễm vẫy tay với cô, "Cốc tới, ngô đại nông vây trong ổ tưởng khí." (lại đây, anh mang em về nhà.)

Cuối cùng nha đầu nhỏ cũng ngừng khóc, chạy từng bước đi tới.

Đến trước mặt Cố Diễm, theo bản năng Khâu Lê vươn bàn tay nhỏ nắm chặt vạt áo của anh, hơi ngưỡng mặt nhìn Cố Diễm.

Cố Diễm cúi đầu, nhìn thấy trên mặt cô còn lấm tấm vài giọt nước mắt.

Cô bé chớp chớp hàng mi dài, nhìn về phía anh.

Sau đó, anh phát hiện không phải cô đang nhìn anh, mà là đang nhìn cây kem đang đặt trên miệng của anh...

Sau đó nữa, một tay Khâu Lê nắm vạt áo anh, một tay cầm cây kem ăn rất ngon miệng.

Trong miệng còn nói: "Thầm thì, ngô kêu Thu Thu." (anh trai, em tên là Thu Thu.)

Năm ấy, Khâu Lê mới bốn tuổi.

Lúc ấy, cô vẫn nguyện ý kêu anh là anh trai.

Lúc sau, Khâu Lê cực kỳ dính theo Cố Diễm.

Nhưng Cố Diễm không thể chơi với một cô bé bốn tuổi, nhưng Khâu Lê rất thích đi theo anh, dần dần mà anh có chút phiền cô.

Khâu Lê còn nhỏ, không hiểu cách nhìn sắc mặt người khác.

http://tieulun.hopto.org

Một ngày Khâu Lê có thể chạy sang nhà Cố Diễm một trăm lần.

Ngõ hẻm ở đây rất tốt, mọi người với nhau đều rất quen thuộc.

Lúc trong nhà không có người, cửa lớn cũng không khóa, có khi còn sẽ mở toang.

Lúc ấy Thu Thu cũng sẽ chạy sang.

Thu Thu không thích ngủ trưa, chờ đến lúc mọi người đều ngủ, cô sẽ chạy đến nhà Cố Diễm.

Cô ghé vào mép giường của Cố Diễm, duỗi tay bóp mũi anh, không cho anh thở.

Cố Diễm bị đánh thức, không kiên nhẫn mà nói: "Thu Thu, nông phiền sắc đặc lặc, vượt tích vây trong ổ tưởng khí." (Thu Thu, em thật phiền, nhanh đi về nhà đi.)

Khâu Lê quỳ lên giường, khép chân lại, khuôn mặt nhỏ quật cường, nói với anh: "Ngô tay áo chùa phạt muốn." (em không đi.)

Cố Diễm bị làm ồn đến không ngủ được, ngồi dậy.

Anh bế Thu Thu lên, mang cô ra ngoài cửa lớn, sau đó khóa lại từ bên trong.

Thu Thu gõ cửa, Cố Diễm cũng không mở.

Cô không dám lớn tiếng kêu, sợ đánh thức ông bà nội của mình xách cô về nhà ngủ.

Thu Thu buồn bực một hồi lâu.

http://tieulun.hopto.org

Cô đứng ở phía dưới, nhìn cửa sổ phòng Cố Diễm mà phát ngốc.

Cửa sổ phòng anh không đóng.

Sau đó Thu Thu về nhà lấy một cái ghế nhỏ ra, để ở dưới cửa sổ phòng Cố Diễm.

Cửa sổ bằng gỗ đã cũ, Thu Thu đạp lên trên ghế gỗ, hai tay nắm lấy hai bên cửa sổ, cô không đủ cao liền nhón mũi chân, hướng vào phòng kêu: "Cố Diễm, xú thí trùng[1], ha ha."

[1] Chỗ này mình không hiểu lắm, có lẽ là tiếng địa phương, nên khi nào tìm được nghĩa mình sẽ edit lại.

Cố Diễm trợn mắt, nhìn đến nửa khuôn mặt còn non nớt tròng mắt đen như mực xoay tròn nhìn anh, trên khóe mắt đều là ý cười.

Cô cười vì đã thực hiện được trò đùa dai.

Cố Diễm đi qua, đóng cửa sổ lại.

Nhưng Thu Thu nắm chặt cửa sổ, không buông tay.

Cố Diễm không nghĩ nhiều, liền chụp lấy tay cô.

Thu Thu cũng đã quên mình đang đứng trên ghế gỗ, lúc cô rút tay về để né tránh liền mất cân bằng.

Phanh một tiếng, cô ngã ngồi trên mặt đất.

Sau đó ngoài cửa sổ truyền đến "Thu Thu khóc lên".

Cơ bản khi cô khóc đều là khóc cho tới tan nát cõi lòng, mặc kệ có đau hay không, cô đều có thể khóc thành như vậy.

Như hoa lê dính hạt mưa, làm người nhìn đều đau lòng.

Cố Diễm nhanh chóng đi ra.

Ghế đổ, Thu Thu ngồi dưới đất.

Lau nước mắt, cô duỗi tay về phía Cố Diễm, "Thầm thì, bác." (anh trai, ôm.)

Cố Diễm: "..."

Anh cảm thấy anh sắp điên rồi.

Sau đó, anh kéo Thu Thu lên, xách cổ áo cô mang cô đến cái ao bên cạnh rửa tay rửa mặt rồi cho cô ở trong phòng anh chơi.

Cố Diễm nằm ở trên giường ngủ, vì không muốn phản ứng với cô.

Do còn nhỏ, Thu Thu tự chơi tiêu khiển một mình, một lát sau liền cảm thấy nhàm chán.

Sau đó cô ghé vào bên cạnh Cố Diễm híp mắt ngủ.

Cố Diễm tỉnh lại, phát hiện trên bụng mình có cái gì đè nặng.

Anh nghiêng đầu nhìn lại, Thu Thu đang ngủ, đầu đặt ở mép giường, hai chân gác lên bụng anh.

Ngủ rất say sưa.

.....

Toàn bộ nhà trong ngõ hẻm, náo nhiệt nhất là nhà của Cố Diễm.

Bởi vì những đứa trẻ ở ngõ hẻm đều thích tìm Cố Diễm chơi, con trai thì

tìm để chơi game, con gái thì tìm để hỏi nên làm việc gì khi nghỉ hè.

Không vui vẻ nhất chính là Thu Thu.

Bởi vì còn quá nhỏ, không ai mang cô đi theo chơi.

Cô cũng không hiểu họ đang nói cái gì, rất nhiều lời nói, đặc biệt là việc học cô nghe cũng không hiểu.

Mỗi lần nhìn thấy có chị gái nhỏ đi tới tìm Cố Diễm hỏi bài tập, cô liền chen đi qua, dựa vào bên người Cố Diễm xem bọn họ đang nói cái gì.

Cố Diễm cũng không lưu tình chút nào kéo cô, "Thu Thu, nông chùa cát đa bên so tương khí." (Thu Thu, em đi qua một bên chơi đi.)

Nhưng Thu Thu rất buồn bực.

Cô mới vừa vào mẫu giáo, khai giảng mới lên lớp chồi, không có học được kiến thức như lớp lớn.

Có một ngày, cô đòi ông nội mua cho cô sách bài tập cùng bút chì, học bộ dáng của các anh chị vẽ lung tung lên sách bài tập.

Cô cảm thấy buồn chán không phải vì chuyện này mà bởi vì không có bài tập muốn hỏi Cố Diễm.

Tuy rằng đối với khái niệm hai chữ " bài tập " là cái gì cô cũng không biết.

Thu Thu cầm sách bài tập đi tìm chị gái nhỏ nhà hàng xóm cách vách, "Giả gia, giúp ngô trắc đa tích mặc." (chị ơi, hãy cho em một bài tập đi.)

Mỗi lần các chị ấy hỏi Cố Diễm, đều là nói: Cố Diễm, bài tập này rất khó, mình không biết làm, chỉ cho mình một chút được không?

http://tieulun.hopto.org

Chị gái nhỏ cười, xoa xoa mặt cô: "Nông cái xoa bóp cái tiểu niếp, thuê rải tích mặc?" (em còn nhỏ như vậy thì có thể làm được bài tập gì?)

Thấy khuôn mặt ấm ức của Thu Thu, chị gái nhỏ liền cho Thu Thu một bài tập, sau đó đem sách bài tập đưa cho cô: "Nặc, nội đa trong ổ tưởng thuê khí." (Này, em lấy về nhà làm đi.)

Ngoài trời, chính là ngày tháng sáu, vừa rồi vẫn là mây đen dày đặc, vào giờ khắc này mặt trời đã rực rỡ chiếu xuống.

Thu Thu cầm sách bài tập cùng bút chì, tung tăng nhảy nhót chạy đi.

Cô cũng không về nhà mà trực tiếp đi đến nhà Cố Diễm.

Mới vừa vào cửa liền kêu: "Thầm thì, ngô thuê phạt tới các đa tích mặc, khổ lấy giúp ngô vừa mới phạt lạp?" (anh ơi, cái bài tập này em không biết làm, có thể chỉ cho em một chút không?)

Ông nội Cố Diễm đang ở nhà, cười nói: "A kéo Thu Thu dơ độ liệt." (Thu Thu của chúng ta đã lớn rồi.)

Ông nội nói xong, trên mặt Thu Thu đều nở hoa.

Vừa lúc Cố Diễm đang đi ra, Thu Thu chạy tới, vẻ mặt mong chờ đem sách bài tập giơ lên trước mặt Cố Diễm, "Thầm thì, các đa tích mặc lão nội ngạch, khổ lấy giúp ta vừa mới phạt lạp?" (anh ơi, cái bài tập này rất khó, có thể chỉ cho em một chút được không?)

Cố Diễm nhìn vào sách bài tập, cái kia【1+1= 】

Anh nói không nên lời.

.....

http://tieulun.hopto.org

Chợt, một loạt tiếng chuông vang lên.

Cố Diễm hoàn hồn.

Là chuông báo thức.

Bây giờ đã là bốn giờ.

Bốn giờ rưỡi anh phải video với các đối tác nước ngoài, bên kia đi làm, ở Bắc Kinh mới bốn giờ rưỡi.

Gió thổi một giờ qua, cảm xúc của anh cơ bản đã được che dấu.

Cố Diễm tắt đi chuông báo, đi đến thư phòng.

Cố Diễm mở máy tính ra, nhìn di động ngẩn người một lúc, sau đó bắt đầu soạn tin nhắn, cũng không nhiều chữ lắm, soạn xong, anh nhìn lại xem.

Ngón tay anh dừng ở phím gửi một lúc lâu, cuối cùng cũng ấn xuống.

Khâu Lê cũng một đêm chưa ngủ, mơ mơ màng màng như là đang ngủ.

Nhưng lại cảm thấy tỉnh táo.

Di động có tin nhắn gửi đến, rung lên một chút.

Khâu Lê vẫn cảm giác được.

Cô lấy di động ấn mở máy.

Nhìn thấy là Cố Diễm gửi tới, tay cô không tự giác mà run lên.

Cô không dám mở ra.

Do dự giãy giụa đã lâu.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê quyết tâm, click mở tin nhắn ra.

Chớp mắt, hô hấp của cô đều ngừng lại.

Hết chương 6.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 7

Cố Diễm:【 Chuyện tình cảm, nếu cưỡng cầu sẽ hoàn toàn ngược lại, thời gian về sau còn nhiều như vậy, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên, anh cũng sẽ nỗ lực. Em tiếp tục làm điều em muốn làm, bất luận là việc gì.】

Đây là anh suy nghĩ cặn kẽ cả một đêm mới hồi đáp lại cho cô.

Khâu Lê xem xong tin nhắn, cục đá trong lòng đã được dỡ xuống, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

Anh nguyện ý cho hai người bọn họ một cơ hội, tuy rằng ai cũng không biết về sau kết quả sẽ như thế nào.

Tin nhắn ngắn ngủn chỉ có mấy chục chữ, nhìn qua, anh cũng không có cho cô một cái hứa hẹn gì.

Kỳ thật, đó lại là một loại hứa hẹn khác.

Xoa xoa đôi mắt đang sưng to, Khâu Lê cũng không còn buồn ngủ.

Khâu Lê đứng dậy đi đến cửa sổ, kéo rèm ra, cho ánh nắng nhu hòa buổi sớm đã chiếu vào.

Trời đã sáng.

Lúc Cố Diễm làm việc xong đã là 6 giờ sáng, cả đêm thức trắng không ngủ nhưng anh cũng không có chút buồn ngủ nào.

Cố Diễm nhìn di động, Khâu Lê cũng không trả lời tin nhắn của anh.

An đoán được cô cũng giống anh, khẳng định là một đêm cũng chưa ngủ.

Anh gửi cho cô một tin nhắn:【 hôm nay thứ bảy, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. 】

Gửi tin nhắn xong Cố Diễm đi vào phòng tắm, buổi sáng anh còn muốn ra ngoài bàn công việc.

Mộ Thời Cảnh giúp anh hẹn Khâu Trọng Khải vào lúc 9 giờ.

Chỗ hẹn là ở nhà của Khâu Trọng Khải.

Cố Diễm đến sớm hơn so với thời gian hẹn, mặc kệ là mấy năm trước bắt đầu gây dựng sự nghiệp cho đến bây giờ là chủ của một tập đoàn trăm tỷ, anh vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc của mình.

Đến khu biệt thự, Cố Diễm ngừng xe ở đất trống bên hồ.

Khâu Trọng Khải đang pha trà, nghe được động tĩnh ở bên ngoài liền đi ra đón người.

Mẹ của Khâu Lê cũng đang ở nhà.

Đã rất nhiều năm không gặp, Cố Diễm thấy khoảnh khắc gặp lại bọn họ thật sự mới lạ.

Sau khi chào hỏi qua, ký ức về người hàng xóm thân thiết đã chậm rãi trở về.

Khâu Trọng Khải đưa ly trà đến trước mặt Cố Diễm: "Đây là trà Thu Thu đi du lịch mang về cho chú, không phải là trà nổi tiếng nhưng hương vị thật không tồi."

http://tieulun.hopto.org

Ngày thường ông sẽ không lấy trà mà con gái đưa cho để chiêu đãi khách đến nhà.

Đồ vật con gái đưa cho ông mặc dù không đáng giá mấy đồng, nhưng ở trong mắt ông chính là giá trị liên thành luyến tiếc đưa cho người khác nhấm nháp.

Cố Diễm nhìn chén trà, ngơ ngẩn một lát.

"Nghe nói Triệu Phương Châu đã cố ý hợp tác với các cậu?" Khâu Trọng Khải cũng không kiêng dè mà trực tiếp hỏi.

Cố Diễm gật đầu, "Cơ bản đã xác định."

Khâu Trọng Khải giơ chén trà trong tay lên "Chú lấy trà thay rượu chúc mừng cậu trước."

Cố Diễm nói một tiếng cảm ơn.

Lúc sau, dường như cũng không có việc gì Khâu Trọng Khải tiếp tục ngồi phẩm trà, cũng không ngồi nói chuyện với người đối diện.

Cố Diễm cũng không đánh Thái Cực, phần cong vòng nhiều ngược lại không dễ làm việc.

Cố Diễm chủ động nhắc tới: "Sau khi hợp tác, chúng ta sẽ là đại cổ đông của công ty Triệu Phương Châu, về sau việc phát triển nghiệp vụ bán trực tiếp của công ty Triệu Phương Châu, còn cần đến chú Khâu cùng tập đoàn Phương Vinh to lớn duy trì."

Tập đoàn Phương Vinh là công ty sản xuất di động, Khâu Trọng Khải là tổng giám đốc chấp hành của Phương Vinh.

Khâu Trọng Khải cũng không tỏ thái độ sốt ruột, lại nói: "Lúc trước Triệu

Phương Châu vì quyền bán di động trực tiếp mà đi tìm Dung Thâm không chỉ hơn một lần."

Dung Thâm là con trai của chủ tịch tập đoàn Phương Vinh, là phó tổng chấp hành, cậu ấy với Triệu Phương Châu vẫn luôn đối phó với nhau.

Cố Diễm đúng sự thật nói: "Vâng, Triệu Phương Châu cùng Dung Thâm không thỏa hiệp, hy vọng thông qua ngài bắc cầu giật dây thúc đẩy hợp tác."

Khâu Trọng Khải chầm chậm phẩm trà: "Đứa nhỏ Dung Thâm này, một khi đã quyết định thì người khác rất khó thay đổi."

Cố Diễm: "Nhưng Dung Thâm rất nghe lời chú nói."

Ở Phương Vinh, người Dung Thâm kính trọng nhất chính là Khâu Trọng Khải.

Khâu Trọng Khải lại đổ thêm một chút nước vào chén trà, nhìn về phía Cố Diễm cười nói: " Cậu nha, cứ toàn ra cho chú đề khó."

Không trực tiếp nói cự tuyệt, có thể sẽ có hy vọng.

Một bình trà đều đã uống xong, bọn họ cũng mới kết thúc.

Nhưng hôm nay chỉ mới đạt được bước đầu của ý đồ hợp tác, cuối cùng vẫn chưa đưa ra kết quả, phải đợi đến hội nghị hội đồng quản trị mới có kết quả cuối cùng.

Cuối cùng, Khâu Trọng Khải lại quay trở lại đề tài ban đầu.

Ông hỏi: "Các cậu lập tức phải hợp tác với Triệu Phương Châu, cố vấn pháp luật giao dịch ở nước ngoài lần này đã quyết định rồi phải không?"

Cố Diễm yên lặng uống một ngụm trà, không đáp mà hỏi lại: "Chú Khâu

có đề cử được ai không?"

Khâu Trọng Khải cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: "Nếu chưa quyết định, các cậu có thể suy xét một chút sở luật của Tây Văn."

Tây Văn là con gái của ông cùng vợ trước, ông và vợ hiện tại là Lê Hoa đều là ly hôn rồi mới tái hôn, hôn nhân lúc trước của hai người đều có một người con.

Thu Thu là con của ông cùng Lê Hoa.

Từ nhỏ Tây Văn đã đi theo vợ trước của ông ra nước ngoài sinh sống, mỗi năm chỉ trở về vài lần.

Lúc nào cũng đối phó với ông, thậm chí là như nước với lửa.

Nói đến Khâu Tây Văn, đã lâu Cố Diễm cũng không liên lạc với cô.

Từ lúc Tây Văn cùng Thẩm Nghiên chia tay, cô liền chặt đứt liên hệ với bất cứ người nào trong vòng bạn bè đó.

Thời gian anh cùng Tây Văn tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng có ấn tượng rất sâu.

Tính tình Tây Văn rất nóng nảy.

So với Tây Văn Thu Thu còn kém hơn.

Thậm chí là thô lỗ dã man.

Ấn tượng về cô anh có hai lần.

Là lúc còn nhỏ, còn có ba năm trước đây.

http://tieulun.hopto.org

Khi đó Thu Thu chỉ mới sáu bảy tuổi, bắt đầu thay răng.

Hai cái răng cửa đều gãy, mấy đứa trẻ ở ngõ hẻm đều lấy cô ra trêu đùa.

Có một đứa bé trai cười nhạo Thu Thu, làm cô khóc khụt khịt chạy về nhà.

Vừa vặn kỳ nghỉ hè năm ấy, Tây Văn cũng từ nước ngoài trở về.

Thu Thu về nhà không lâu, Tây Văn liền túm Thu Thu ra tới, cho đứa bé trai ấy xin lỗi Thu Thu.

Đứa bé tính tình ngoan cố, như thế nào cũng không xin lỗi Thu Thu, còn cùng với mấy đứa trẻ khác ồn ào.

Ở trong mắt mấy đứa trẻ, Thu Thu cùng Tây Văn đều là người ngoại lai.

Cho nên bọn chúng không sợ.

Tây Văn cũng không nói nữa, đi về nhà cầm một cái ghế nhỏ, trực tiếp phá cửa kính nhà của đứa bé trai ấy.

Sau nói với bé trai, lần tới nếu lại còn khi dễ Thu Thu, cô sẽ không phá cửa kính nhà cậu ta nữa mà sẽ trực tiếp ném ghế vào người cậu ấy.

Cậu bé trai trợn tròn mắt.

Từ đó mấy đứa trẻ ở ngõ hẻm cũng không dám nói nữa.

Nghe nói sau đó, một cậu bé ở ngõ hẻm đó, về nhà đòi mẹ sinh cho cậu một chị gái, lợi hại như chị Tây Văn.

Còn có ba năm trước đây.

http://tieulun.hopto.org

Là đêm sinh nhật của Thu Thu.

Sau khi về đến nhà, anh nhận được một cuộc gọi từ New York.

Vừa chuyển được, đầu bên kia liền mở miệng nói: "Tôi là Tây Văn."

Còn chưa đợi anh chào hỏi, trong điện thoại liền có âm thanh lạnh như băng truyền đến.

Cho đến nay anh vẫn còn chưa quên.

Tây Văn nói: "Cố Diễm, cậu TMD[1] là đồ khốn nạn!"

[1]chửi thề trong tiếng trung.

Sau đó liền ngắt điện thoại.

Anh cũng không hiểu ra sao nên gọi lại cho Tây Văn, nhưng không có ai bắt máy.

Sau đó cũng không gọi được.

Hiện tại anh có thể hiểu được tại sao Khâu Tây Văn lại gọi điện thoại mắng anh.

Bởi vì đêm sinh nhật đó của Thu Thu, anh đã làm cho cô tổn thương.

Để bảo vệ Thu Thu, từ trước đến nay Tây Văn đều sẽ không bận tâm đến hình tượng, càng không phân rõ phải trái.

Cô ấy nói bạn sai, chính là bạn sai.

Còn nếu giải thích lại càng sai.

Mà Tây Văn không cảm thấy bản thân mình có cái gì không đúng.

http://tieulun.hopto.org

Giống như lần phá cửa kính khi còn nhỏ, buổi tối ngày hôm đó cô bị người trong nhà phạt đứng, đứng hơn một giờ, nhưng cô không hề bận tâm.

Càng không có chuyện sẽ oán trách Thu Thu.

Có một người chị như vậy, có lẽ ai cũng đều muốn.

Cố Diễm uống mấy ngụm trà, sau khi bình tĩnh trở lại, hỏi Khâu Trọng Khải: "Tây Văn mở luật sở sao ạ?"

Khâu Trọng Khải gật đầu: "Sở luật của nó là chi nhánh thứ nhất, tổng bộ nằm ở New York, rất có danh tiếng đảm nhiệm rất nhiều cố vấn pháp luật thị trường cho các xí nghiệp."

Sau đó, Khâu Trọng Khải lại uyển chuyển tỏ vẻ không muốn Tây Văn sẽ biết cái này là do ba cô tranh thủ cơ hội đoạt được.

Bởi vì lòng tự trọng của Tây Văn rất lớn, nhất định cô sẽ không muốn nhận sự trợ giúp của ông.

Cố Diễm cười nhẹ, nói biết sẽ nên làm như thế nào.

Nhưng là Tây Văn sẽ không nhất định nguyện ý cùng anh hợp tác.

Cố Diễm không rõ ràng lắm về việc Tây Văn và Thẩm Nghiên quen nhau, không biết những việc đó người nhà của cô có biết hay không, cho nên ở trước mặt Khâu Trọng Khải anh cũng không nói thêm cái gì.

Lúc kết thúc đã là 11 giờ.

Khâu Trọng Khải muốn giữ Cố Diễm ở lại ăn cơm.

Cố Diễm uyển chuyển cự tuyệt: "Cảm ơn chú Khâu, thật không cần khách khí."

http://tieulun.hopto.org

Ngừng một chút anh lại nói: "Vị kia nhà cháu, cháu không về cô ấy nhất định sẽ không ăn cơm cho tốt."

Thu Thu ở nhà nghỉ ngơi, nói không chừng có thể ngủ đến buổi chiều, cơm trưa nhất định sẽ không ăn.

Khâu Trọng Khải cười, chuyện tình cảm của tiểu bối, ông cũng không hỏi nhiều bảo Cố Diễm nhanh nhanh trở về.

Lúc Cố Diễm đi ra khỏi biệt thự, đã là 11 giờ 1 phút.

Rừng liễu bên hồ, ve kêu hết đợt này đến đợt khác.

Chói tai, nhưng lại không làm cho người khác chán ghét.

Cố Diễm giật mình, cũng không vội vã ngồi vào trong xe, ngẩng đầu nhìn về phía cây liễu.

Cẩn thận tìm một lúc lâu, anh mới nhìn thấy một con ve đang ghé vào cành liễu, theo gió đong đưa.

Đã nhiều năm anh đã không nghe nhiều ve kêu đến thế.

Chỉ là khi còn nhỏ ở ngõ hẻm nghe qua.

Khâu Lê đã ăn qua bữa sáng, bởi vì tâm tình không tồi, cô lại ngủ thêm một giấc.

Bây giờ cô vừa mới tỉnh.

Chuyện thứ nhất cô làm chính là ra ban công nhìn xuống chỗ đỗ xe sát bồn hoa.

Chỗ của Cố Diễm trống không.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê xoay người đi vào phòng tắm rửa mặt.

Đã hơn mười một giờ, cô nghĩ giữa trưa sẽ tự gọi cơm hộp ăn.

Lúc cô cầm di động phát ngốc thì có tin nhắn gửi đến.

Triệu Tiêu Quân:【 lão bạn học, có đang vội không? Chiều mai cậu có thời gian không đi trà chiều với tớ đi? (mỉm cười) mấy ngày trước tớ tìm được một tiệm cà phê phong cách khá đặc biệt, thiết kế bên trong siêu đẹp.】

Khâu Lê không nghĩ tới Triệu Tiêu Quân sẽ thật sự hẹn cô cùng đi trà chiều, cho rằng ngày hôm đó chỉ là nói chuyện khách sáo.

Lúc trước cô cùng Triệu Tiêu Quân không có giao tình gì, về sau hẳn là cũng sẽ không có, nhưng là người ta chủ động mời, cô cũng không nên từ chối.

Khâu Lê trả lời Triệu Tiêu Quân:【 cậu gửi thời gian với địa điểm cho tôi. 】

Rất nhanh Triệu Tiêu Quân gửi thời gian cùng địa chỉ của tiệm cà phê lại đây, quán cà phê này, cô thật sự chưa từng đi qua.

Ở ngõ hẻm nhỏ.

Khâu Lê chuẩn bị gọi điện đặt cơm hộp, chợt nghe dưới lầu có tiếng xe ô tô, theo phản xạ cô chạy đến sân phơi nhìn xuống dưới lầu.

Cô có chút thất vọng, không phải là xe của Cố Diễm.

Ở ban công vài phút, cô có chút nóng.

Khâu Lê lại nhìn xuống dưới lầu, chuẩn bị quay lại phòng khách.

http://tieulun.hopto.org

Liền có một chiếc xe quen thuộc chậm rãi tiến vào.

Khóe miệng Khâu Lê cong lên, chạy nhanh về phòng, bắt đầu thay quần áo.

Lấy một cái bao nilon nhỏ đã chuẩn bị sẵn, cầm túi tiền, đi ra cửa.

Khâu Lê đi nhanh đến trước cửa nhà Cố Diễm, treo túi nilon nhỏ lên trên then cửa.

Nhẹ nhàng dùng ngón tay khẩy nhẹ, túi nilon chậm chạpđong đưa.

Cô cười cười.

Đi đến thang máy.

Khâu Lê vừa đến cửa thang máy, cùng lúc cửa thang máy cũng chậm rãi mở ra.

Cô ra vẻ kinh ngạc.

Mà thật sự Cố Diễm có một chút giật mình.

Rốt cuộc gặp được bằng cách này tỷ lệ quá thấp.

Nhưng mấy ngày nay đã ba lần bọn họ như thế này.

Đây là lần đầu tiên gặp mặt sau khi thổ lộ, nhiều ít thì cũng sẽ có điểm xấu hổ.

Khâu Lê hít vào, nhỏ giọng hỏi: "Anh mới về sao?"

Sau khi nói xong, cô cảm thấy mấy chữ đó thật là vô nghĩa.

Cố Diễm: "Ừ."

http://tieulun.hopto.org

Anh nhìn vào đôi mắt của cô, vẫn còn hơi sưng lại hỏi cô: "Buổi sáng em không ngủ sao?"

Cách chào hỏi so với trước kia cũng khác nhau.

Khâu Lê ngẩn ra, không nghĩ tới anh sẽ hỏi như vậy, phản ứng lại vội không ngừng gật đầu: "Ngủ được 2 tiếng."

Cố Diễm hơi hơi gật đầu, từ trong thang máy đi ra nói với cô: "Bên ngoài nóng em còn muốn đi ra ngoài?"

Khâu Lê mặt không đổi sắc nói dối: "Ừ, vừa rồi đã quên mua nước tương, vừa lúc đi xuống cửa hàng tiện lợi."

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, cô chạy nhanh đi vào.

Lúc Cố Diễm mở cửa phát hiện trên then cửa có một túi nilon nhỏ đang treo.

Nhìn vào, bên trong là mấy khối gừng.

Mấy ngày hôm trước cô mượn anh mấy khối gừng, cho nên hiện tại đây là..... cô trả lại cho anh?

Cố Diễm cầm lấy mấy khối gừng, rồi mở cửa đi vào nhà.

Mới vừa đi đến phòng khách, anh liền nhận được một cuộc điện thoại công tác, hơn mười phút mới kết thúc.

Anh cởi cúc áo sơmi, chuẩn bị đi tắm rửa.

Cúc áo mới vừa mở được ba viên, chuông cửa liền vang lên.

Cố Diễm đi tới, từ mắt mèo nhìn ra, là Khâu Lê.

Cửa mở ra, cái Khâu Lê thấy đầu tiên chính là khuôn ngực rắn chắc của anh, lộ không quá nhiều, nhưng cũng đủ để dụ hoặc người ta, cô nhanh chóng dời đi tầm mắt, nhìn lên mặt anh.

Cố Diễm cũng đang nhìn cô, "Làm sao vậy?"

Ngẩn ra hai giây, chớp chớp mắt, Khâu Lê mới nhớ tới vì sao mình gõ cửa.

Cô nhanh chóng nói: "A, cái kia... Anh có nhặt được gừng của em không?"

Cố Diễm: "....."

Nói xong, Khâu Lê chỉ chỉ vào then cửa: "Chính là cái túi treo ở đây, vừa rồi em chỉ mua gừng, sau khi lên lầu mới phát hiện quên mua nước tương nên mới tạm thời treo gừng ở đây rồi đi xuống mua nước tương."

Sau đó, cô lắc lắc chai nước tương trên tay.

Giống như đang nói: Anh xem, thật sự là em đi xuống mua nước tương, cũng thật sự không cẩn thận để quên gừng ở đây.

Cố Diễm nhìn chằm chằm cô mấy giây, không khỏi bật cười.

Anh thấp giọng nói: "Không nhặt được."

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 8

Không nhặt được?

Khâu Lê: "....."

Đôi mắt Khâu Lê chớp rồi lại chớp.

Chưa cho cô thời gian phản ứng, Cố Diễm lại hỏi: "Em tự mình nấu cơm ăn?"

Khâu Lê sẽ không nấu cơm, bọn họ đều biết.

Trong cái khó Khâu Lê ló cái khôn, "Cũng không xem là như vậy, em ăn rau trộn với gừng."

Cái cách nói này thật ra rất mới mẻ, Cố Diễm cười như không cười, "Ăn rau trộn với gừng?"

Khâu Lê gật đầu: "Dân gian không phải đã nói: Đông ăn củ cải hạ ăn khương, không nhọc bác sĩ cho phương thuốc? Ăn một chút gừng sẽ rất tốt cho thân thể."

Cố Diễm cũng không làm khó cô, lui về phía sau mấy bước, dịch sang bên cạnh, "Vào đi, phòng bếp có gừng, em tự mình đi lấy."

Khâu Lê đối với nơi này cũng không xa lạ gì, mấy năm trước ngẫu nhiên cô sẽ cùng Mộ Thời Cảnh đến đây chơi.

Cố Diễm đóng cửa lại, cùng Khâu Lê đi vào trong, hỏi cô: "Anh sẽ gọi cơm, chúng ta cùng nhau ăn đi."

Khâu Lê hơi giật mình, vội vàng gật đầu, "Được nha."

Sau đó cô lại nhìn chai nước tương trong tay, nói với Cố Diễm: "Em vào phòng bếp làm rau trộn với gừng."

Nói xong chữ cuối cùng, giọng nói cô dần nhỏ lại chỉ có cô mới nghe thấy.

Khóe miệng Cố Diễm có một ý cười như có như không, ánh mắt bảo cô tùy ý.

Anh lấy di động ra gọi điện đặt cơm, sau đó đi vào phòng giữ quần áo, lấy quần áo ở nhà đi vào phòng tắm.

Lúc Cố Diễm ra khỏi phòng tắm, Khâu Lê vẫn còn trong phòng bếp bận rộn, anh nâng bước đi vào bếp, Khâu Lê nghe thấy tiếng xoay người, "Lập tức xong ngay đây."

Cố Diễm nhìn đến rau trộn đặt trên bàn sứ trắng, có một tầng nước tương nhợt nhạt, gừng được trộn với rau, trên mặt còn có vẽ một gương mặt cười.

Gương mặt cười không quá hoàn mỹ nên Khâu Lê đang dùng chiếc đũa chỉnh lại khóe miệng.

Cố Diễm vô thức duỗi tay xoa xoa tóc cô, "Không cần sửa lại, đã khá tốt."

Khâu Lê trước sau vẫn cúi đầu, làm bộ thật nghiêm túc đùa nghịch.

Điện thoại vang lên, người đưa cơm đã đến dưới lầu, Cố Diễm xoay người ra khỏi phòng bếp đi mở cửa.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê sờ sờ lỗ tai của mình.

Thật là nóng.

Cố Diễm mua hai món mặn cùng hai món chay, Khâu Lê nhìn qua, cơ bản đều là các món mà cô rất thích khi còn nhỏ.

Sau này khẩu vị của cô giống như đã thay đổi.

Khẩu vị trở nên giống anh.

Chẳng qua là anh không biết.

Lúc ăn cơm, Khâu Lê ngồi dựa gần Cố Diễm, ngồi ở bên phải của anh.

Cố Diễm muốn mở miệng bảo cô qua ngồi đối diện cho rộng rãi một chút, nhưng lời nói vừa đến bên miệng anh lại ý thức được cái gì, sau đó một chữ cũng không nhiều lời.

Tùy ý để cô dựa gần vào anh.

Lúc còn nhỏ Khâu Lê rất thích chạy đến nhà bọn họ ăn cơm, vừa đến giờ cơm cô liền chạy tới, ông nội Cố đều sẽ hỏi cô có đói bụng không, nếu cô đã ăn no ở nhà cô cũng sẽ nói đói.

Nhưng mà đâu phải là cô ăn cơm, chính là cố ý quấy rối.

Mỗi lần ở nhà Cố Diễm ăn cơm, cô đều ngồi dựa vào anh, hận không thể cùng anh ngồi cùng trên một chiếc ghế mới thôi.

Ông nội thuận tay trái, cho nên lúc ăn chiếc đũa thường hay đụng tới đũa của bà nội.

Khâu Lê cảm thấy rất hay, cố ý dùng tay trái ăn cơm, nên khi ăn cơm

chiếc đũa liên tiếp thọc vào tay Cố Diễm.

Lúc sau Khâu Lê còn làm một bộ dáng thực vô tội.

...

Nghĩ đến khi còn nhỏ cô không tốt, Cố Diễm theo bản năng liếc mắt nhìn Khâu Lê một cái, thấy cô đang nghiêm túc gắp đồ ăn ăn cơm.

Vẫn là giống như lúc còn nhỏ, chính là cô dùng tay trái ăn cơm.

Nhưng có một điểm không giống nhau, chính là hiện tại cô sử dụng tay trái rất quen thuộc.

"Em vẫn dùng tay trái ăn cơm sao?" Cố Diễm hỏi.

Khâu Lê ngẩng đầu, "Đúng vậy, là thói quen rồi."

Từ lúc bốn tuổi, dùng đũa bằng tay trái đã trở thành thói quen của cô.

Sau này, mặc kệ có phải cô ngồi cùng với anh hay không, cô đều dùng tay trái ăn cơm.

Giống như người ngồi ở bên trái trước sau đều là Cố Diễm.

Sau đó thói quen lại thành tự nhiên.

Có một đoạn thời gian, cô muốn thay đổi, cuối cùng vẫn không hạ quyết tâm mà thay đổi.

Trong chốc lát hai người có chút trầm mặc.

Lúc sau lại tùy ý trò chuyện.

Cố Diễm hỏi cô: "Tình huống hiện tại của công ty em là như thế nào?"

http://tieulun.hopto.org

Từ ngày mà anh ở nhà Mộ Thời Cảnh khuyên cô, đến bây giờ cũng chưa có hỏi lại.

"Chẳng ra gì."

Không chỉ có chẳng ra gì, mà hơn nữa tình huống càng ngày càng không xong.

Số liệu của các phân trạm thay đổi rất nhanh, thậm chí là quá cao.

Cố Diễm như có suy tư gì: "Từ từ rồi sẽ tốt, lúc đầu gây dựng sự nghiệp đều sẽ gặp được nhiều loại tình cảnh.

Khâu Lê "ừ" một tiếng.

Nghĩ đến lúc trước cô thấy tin tức trên mạng liền chứng thực với anh, "Trên mạng đều truyền tin công ty các anh muốn hợp tác với công ty nhà Triệu Tiêu Quân, có thật vậy không?"

Cô nghiêng đầu nhìn Cố Diễm.

Cố Diễm: "Ừ, thứ hai sẽ chính thức tuyên bố."

Khâu Lê khẽ gật đầu, bắt đầu dùng bữa, có chút không chút để ý nghĩ trong lòng, không biết khi nào cô mới có thể hợp tác với anh.

Vẫn là nên chủ động yêu cầu anh hợp tác.

Cô giật mình ngẩn người một lát, trong chén bỗng có thêm mấy miếng gừng, sau đó một giọng nói từ tính truyền đến, "Ăn nhiều đồ có dinh dưỡng một chút."

Khâu Lê nhìn sườn mặt của Cố Diễm, anh cũng chưa ăn một miếng gừng nào.

http://tieulun.hopto.org

Rõ ràng cô nhớ, anh không thể ăn được gừng.

Cố Diễm nhìn cô, "Làm sao vậy?"

Khâu Lê lắc đầu, "Không có như thế nào."

Nhìn mấy miếng gừng trong chén, ấn đường cô nhíu lại, cuối cùng vẫn gắp bỏ vào miệng.

Khâu Lê mới vừa cắn một chút liền chau mày, duỗi lưỡi ra, "Thật cay."

Đây là tự làm bậy không thể sống.

Cố Diễm hỏi: "Ăn không được sao?"

Khâu Lê "ừ" nhẹ một tiếng.

Cô thật muốn nhổ ra nhưng lại cố nén không để phun ra, dù sao cũng là rau trộn với gừng mà cô tự làm.

Cố Diễm dừng lại một chút, buông đũa duỗi tay đỡ ót của cô, kề vào sát miệng cô, dùng đầu lưỡi lấy miếng gừng trong miệng cô đưa vào trong miệng của chính mình.

Ngay sau đó anh buông cô ra, mặt không đổi sắc nói: "Uống chút nước ấm thì sẽ không cay."

Cố Diễm đưa ly nước cho cô.

Khâu Lê còn đang trong giai đoạn hóa thạch, không có một chút phản ứng nào.

Vừa rồi một cái chớp mắt kia, rất giống với cảm giác bị điện giật.

http://tieulun.hopto.org

Rõ ràng cô nghĩ sẽ là một nụ hôn môi sâu, nhưng đột nhiên Cố Diễm không một chút dấu hiệu nào tiến đến, cô vẫn không có sức lực chống đỡ.

Tự nhiên cô không trấn định lại được.

Sau khi bình phục, Khâu Lê mới tìm lại được ý thức.

Sau đó cô tự luyến cho rằng Cố Diễm cũng thích cô.

Tuy rằng còn chưa nói lời yêu.

Cũng không bằng tình cảm của cô đối với anh, thậm chí không đuổi kịp 1% tình cảm đó.

Nhưng mà cô cảm thấy đủ rồi, thực thấy đủ rồi.

Khâu Lê không dám nhìn Cố Diễm, còn ra vẻ bộ dáng trấn tĩnh, cầm đũa gắp đồ ăn, nhưng phát hiện tay vẫn luôn run.

Chợt, Cố Diễm nói: "Không ăn gừng tay sẽ dễ dàng run."

Khâu Lê: "....."

Sau khi ăn cơm xong về nhà, Khâu Lê vẫn còn trong tình trạng choáng váng, giống như cô đã uống nửa cân rượu xái.

Rượu không say nhưng người tự say.

Cô dựa vào sô pha, không tự giác duỗi duỗi đầu lưỡi, vẫn còn dư vị của nụ hôn vừa nãy.

Chuông di động vang lên, có người gọi đến, Khâu Lê duỗi tay lấy túi trên bàn trà.

http://tieulun.hopto.org

Cô lấy di động ra, trên màn hình hiển thị: Dung Thâm.

Khâu Lê hơi giật mình, như thế nào Dung Thâm lại gọi điện thoại cho cô?

Cô và Dung Thâm tuy không tính là xa lạ, nhưng cũng không thể tính là quen thuộc.

Tiếng chuông di động vẫn còn thay nhau vang lên, cô nhận máy.

"Alo, Thu Thu, tôi là Dung Thâm."

Khâu Lê khách khí trả lời: "Dung đại ca, chào anh."

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một lát, "Kêu tôi Dung Thâm là được."

Sau đó lại nói: "Tôi đang ở dưới lầu chung cư của cô, Tây Văn nhờ tôi đưa cho cô mấy quyển sách."

Lúc trước cô cùng chị gái có đề cập qua, nói cô muốn tìm mấy quyển sách về quản lý để xem, còn hỏi chị gái có quyển nào hay mà đề cử.

Không nghĩ tới chị cô để bụng như vậy.

Khâu Lê trả lời Dung Thâm: "Anh chờ tôi vài phút, tôi lập tức sẽ đi xuống."

Khâu Lê từ trên sô pha bò dậy, sửa sang lại quần áo, liền vội vàng ra cửa.

Vừa đến đại sảnh của chung cư, Khâu Lê liền nhìn đến chiếc xe hơi màu đen đối diện cửa lớn.

Người trong xe cũng thấy được cô.

Dung Thâm lấy mấy quyển sách, rồi đẩy cửa xuống xe.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê ngẩng đầu liền thấy được Dung Thâm, sắc mặt anh ta trầm tĩnh, khóe miệng có chút ý cười nhìn cô.

Cách xa như vậy, Khâu Lê có thể cảm nhận được khí thế không được bình thường của anh ta.

Truyền thông hình dung anh ta, giá trị nhan sắc cùng chỉ số thông minh đều tỷ lệ thuận với nhau.

Cũng giống như Cố Diễm, là một người đàn ông thập phần nội liễm lại có mị lực.

Cư dân mạng thường xuyên so sánh anh ta cùng với Cố Diễm, so tới so lui so nhiều năm như vậy cũng không phân được thắng bại.

Khâu Lê đi nhanh hơn, ra khỏi chung cư, mặt trời chói chang chiếu vào đầu, ánh sáng mặt trời trực tiếp chiếu xuống.

Cô đi ra quá vội vàng, nên đã quên lấy ô theo để che nắng.

Hiện tại cũng không thể quay trở lại, chỉ có thể căng da đầu đi về phía trước.

Lúc đến gần, Khâu Lê cười nhạt nói: "Phiền anh quá, trời nóng như vậy lại còn đi đường xa đưa sách cho tôi."

Dung Thâm đem sách đưa cho cô: "Không có gì, vừa lúc tôi tiện đường."

Kỳ thật một chút đều không tiện đường, lúc đầu anh ta đến biệt thự nhà Khâu Lê, Khâu Trọng Khải nói cô đã dọn ra ngoài, liền đem việc cô làm B2B đơn giản nói với anh ta.

Khâu Lê tùy ý lật xem vài tờ, hỏi Dung Thâm: "Anh và chị của tôi rất quen thuộc sao?"

http://tieulun.hopto.org

Dung Thâm: "Cũng giống nhau, vừa lúc đi tiệc rượu gặp được, cô ấy liền giao cho tôi mang sách về cho cô."

Khâu Lê "a" một tiếng, cũng không biết tiếp theo nên nói cái gì.

Lúc này có một chiếc xe từ cửa bên kia chạy đến, chậm rãi dừng ở bên cạnh bọn họ.

Khâu Lê vô tình nhìn bảng số xe, cảm thấy chiếc xe này quá mức quen thuộc.

Đây là một chiếc xe khác của Cố Diễm.

Ngừng ở cửa, hẳn là đến đây đón Cố Diễm.

Dung Thâm cũng nhận ra.

Theo bản năng nhìn sang Khâu Lê.

Khâu Lê thu hồi tầm mắt, hỏi Dung Thâm: "Anh có rảnh không? Đi với tôi đến quán cà phê uống ly cà phê."

Giữa trưa nắng, ánh nắng quá gắt, đứng ở giữa trời sẽ không chịu nổi.

Mà Dung Thâm cũng không có ý muốn lập tức rời đi.

Cô nên tìm một chỗ mát mẻ một chút.

Dung Thâm uyển chuyển cự tuyệt: "Lần sau đi, trong chốc lát tôi còn phải về công ty mở cuộc họp."

Bỗng phía sau có âm thanh quen thuộc truyền đến, đang nói tiếng Anh là đang nói chuyện về công việc.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê không tự giác quay đầu nhìn lại, thân ảnh của Cố Diễm lập tức xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Anh mặc áo sơ mi trắng, cúc áo chỉ mở một viên, trên người mặc một chiếc áo tây trang màu xanh biển.

An đang gọi điện thoại.

Sắc mặt anh lãnh đạm xa cách, bước chân dồn dập, đi xuống bậc thang trước cửa chung cư, chầm chậm hướng ô tô đi tới.

Hẳn là có thương vụ cần anh sắp xếp.

Nhìn thấy Cố Diễm, hai bên tai Khâu Lê không khỏi phiếm hồng.

Nhìn thấy anh, cô liền nghĩ đến cái hôn lúc trưa kia.

Cố Diễm hơi gật đầu với Dung Thân, xem như là tiếp đón qua, tầm mắt nhìn vào khuôn mặt của Khâu Lê, cũng không dừng lại, đi đến kéo cửa ô tô ra ngồi vào.

Khâu Lê lưu luyến quay người lại, không đợi cô mở miệng nói chuyện với Dung Thâm, phía sau lại có âm thanh truyền đến, "Thu Thu."

Cô nhanh chân chạy qua.

Ô tô chỉ còn cách cô một bước.

Cửa sổ sau xe đã được hạ xuống, Cố Diễm duỗi tay đưa cho Khâu Lê một cây dù, cũng là màu xanh biển.

Khâu Lê chỉ lo nhìn chằm chằm Cố Diễm, nên không lập tức phản ứng lại.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nhìn cô, cũng không lên tiếng, trực tiếp đem dù giơ cao, " phanh" một tiếng, nháy mắt dù đã được mở ra.

Khâu Lê ngây người, cô chưa từng nghĩ tới một người đàn ông nào có thể làm một động tác mở dù đơn giản mà lại làm cho người khác xao xuyến tâm hồn.

Một màn này, cả đời cô vẫn nhớ như in.

Cố Diễm nhét dù vào tay cô, nhìn tài xế nói: "Lái xe đi."

Cửa sổ xe nâng lên, ô tô chậm rãi rời đi.

Khâu Lê nhìn cây dù trong tay, lúc cô hoàn hồn ô tô đã chạy đi rất xa.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 9

Sau khi tạm biệt Dung Thâm, Khâu Lê liền quay trở lại tiểu khu.

Cô mở mục lục mấy quyển sách ra xem thử, tất cả đều là tiếng Anh.

Khâu Lê lấy di động ra gửi cho chị gái Tây Văn một tin nhắn:【 Sách em đã nhận được, cảm ơn cục cưng của em, yêu ~】

Tây Văn trả lời:【 Đã nhận được thì phải xem cho thật tốt, không có việc gì thì đừng phiền chị, chị vội! 】

Khâu Lê cười,【Chị không nhớ em sao? 】

Tây Văn:【 Thời gian nhớ tiền còn không đủ, nào có thời gian rỗi để nhớ em? 】

Khâu Lê:【.....】

Đọc sách hơn hai giờ, Khâu Lê đứng dậy đi lấy một ly nước.

Cổ Khâu Lê có chút đau, cô dùng sức xoa xoa cho thoải mái.

Tầm mắt cô lại nhìn về cây dù đang gác trên bàn trà.

Khâu Lê bỏ ly nước xuống, lấy di động ra, phát một tin tức vào vòng bạn bè.

Không có viết chữ cũng không có hình ảnh, chỉ chia sẻ một bài hát cũ,

một bài hát vào đầu thập niên 90,《 hôm nay thật vui vẻ 》.

Đây là lần đầu tiên sau ba năm cô phát tin tức vào vòng bạn bè.

Mười mấy phút sau liền có người trả lời lại.

Thẩm Nghiên:【 Thu này, em..... tài khoản bị trộm? 】

Sau đó liên tiếp mấy tin nhắn được gửi tới.

Mộ Thời Cảnh trả lời Thẩm Nghiên:【 Đây mà giống bị trộm tài khoản sao, kẻ lừa đảo đều sẽ phát tin tức tìm bạn bè đòi tiền, cậu đã gặp qua người không cần tiền mà phát bài hát làm trái tim của cậu thấp thỏm chưa? 】

Khâu Lê xem xong, trực tiếp không biết nói gì.

Cô trả lời Mộ Thời Cảnh:【 Cặn bã, đàn ông lớn tuổi mà nói bừa thì sẽ không tìm được vợ.】

Lại có tin nhắn được gủi đến.

Tra Nam số 2:【 Đây bài hát của mùa xuân năm ấy, em phóng tiểu tiên hù dọa Cố Diễm, nhưng mà lại không dọa đến Cố Diễm, kết quả là em bị dọa khóc. 】

Khâu Lê: "....."

Cô đã thật sự làm vậy sao?

Khâu Lê trả lời Tra Nam số 2:【 Muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do. 】

Chính là cô không thừa nhận hành vi của mình.

Tra Nam số 2:【 Tự em đi hỏi Cố Diễm đi. 】

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê thầm nghĩ, Cố Diễm sẽ không nhớ đến những sự việc trước kia đâu, đã hơn hai mươi năm, anh khẳng định sẽ không nhớ rõ.

Khi còn nhỏ, cô phiền anh như vậy.

Anh hận không thể dùng băng dính dán miệng cô lại.

Mộ Thời Cảnh và Thẩm Nghiên bên kia đang nói chuyện trên trời dưới đất, bọn họ và Tra Nam số 2 không cùng trong một vòng bạn bè, cho nên sẽ không nhìn thấy tin nhắn mà Tra Nam số 2 đã nhắn lại.

Nếu mà bị Thẩm Nghiên nhìn thấy, phỏng chừng sẽ nổ tung.

Khâu Lê hỏi Tra Nam số 2:【 Anh rất rảnh rỗi sao mà còn chưa ngủ? Tăng ca hả? 】

Tra Nam số 2:【 Ừ, gần đây tương đối vội. 】

Lại hỏi nàng:【 Em có thổ lộ với Cố Diễm không? 】

Khâu Lê:【 Thổ lộ rồi, anh ấy không cự tuyệt em, nói chuyện tình cảm muốn thuận theo tự nhiên, anh ấy còn nói anh ấy cũng sẽ nỗ lực. 】

Tra Nam số 2:【 Đối với Cố Diễm mà nói lời nói này đã là lời hứa hẹn, nắm chắc cho thật tốt đi. 】

Khâu Lê:【 Ừ, em sẽ. Tháng sau đại khái là ngày mấy anh trở về? 】

Tra Nam số 2:【 Còn chưa xác định, nhưng mà khẳng định sẽ về trước sinh nhật của em. 】

Sinh nhật của cô là ngày 9 tháng 8.

Hôm nay là ngày 29 tháng 7.

http://tieulun.hopto.org

Thật nhanh.

Buổi sáng chủ nhật.

So với ngày thường Khâu Lê còn dậy sớm hơn nửa tiếng.

Buổi sáng cô muốn đến công ty, buổi chiều còn cùng Triệu Tiêu Quân uống trà chiều.

Hôm nay cô mặc váy dài màu trắng, được may cắt đơn giản.

Nhưng khi cô mặc vào lại mang một hương vị gợi cảm.

Trang điểm xong, lúc này cô mới đi ra cửa.

Lúc Khâu Lê đến công ty, Trần Lập Đông đã sớm đến rồi.

Thấy cách ăn mặc của cô không giống với ngày thường, Trần Lập Đông hỏi: "Khâu tổng, hôm nay có hẹn người đàm phán về Dung Tư?"

Khâu Lê cười nhạt: "Ngày thường tôi mặc áo sơmi có phải rất giống đàn ông không?"

Cho nên đôi lúc cô mặc váy, bọn họ đều cảm thấy rất kỳ quái.

Vừa rồi trên đường đi vào, ánh mắt của bọn họ nhìn cô đều rất khác thường, giống như là vừa nhìn thấy sinh vật lạ.

Trần Lập Đông: "Tính cách rất đàn ông."

Nói xong anh đem biểu đồ tổng hợp đưa cho Khâu Lê, "Đây là tổng hợp số liệu của các tỉnh khu ngày hôm qua."

Khâu Lê bắt đầu xem, đến mấy cái tỉnh khu sau, cô ngẩng đầu: "Bình

http://tieulun.hopto.org

quân số liệu so với lúc trước tăng trưởng 10%?"

Trần Lập Đông gật đầu.

Bởi vì khảo hạch mục tiêu chế định nghiệp vụ ở các tỉnh khu, số liệu thay đổi thực tế của bọn họ không đạt được yêu cầu, các giám đốc nghiệp vụ ở các nơi bắt đầu kiểm tra đơn tăng số liệu.

Khâu Lê xoa xoa ấn đường, từ xưa đến nay, dân gian có câu, thượng có chính sách, hạ có đối sách.

Nhưng hậu quả là các giám đốc nghiệp vụ chỉ chuyên chú làm công trạng, mà không hề chú tâm vào phát triển thị trường.

Đây là chính là điều cô không muốn nhìn thấy.

Trần Lập Đông trấn an cô: "Nước quá trong ắt sẽ không có cá, hơn nữa hình thức hoạt động quản lý của chúng ta còn chưa thành thục, về sau từ từ sẽ tốt."

Khâu Lê cười, "Là nước quá vẩn đục cá sẽ bị sặc chết."

Mọi việc đều có cái mới mới có thể tiếp tục phát triển.

Hiện tại ở phần ngoài cô gặp phải đối thủ cạnh tranh chiếm trước thị trường, bên trong thì gặp phải tài chính bị quay vòng cùng việc quản lý có vấn đề.

Mặc kệ ở phương diện nào, đều cũng thật khó khăn.

Khâu Lê suy nghĩ một lát, nói với Trần Lập Đông: "Bắt đầu từ giữa tháng sau, chúng ta sẽ bắt đầu khảo sát các mô hình phân trạm bán ra."

Trần Lập Đông ngẩn ra: "Cô muốn đích thân đi? Đi khảo sát từng cái

sao?"

Khâu Lê gật đầu: "Không hiểu biết tình huống của thị trường ở các nơi, các phân trạm vĩnh viễn sẽ không có cách nào làm tốt được."

Tuy rằng đây chỉ là biện pháp thứ nhất, nhưng cô chỉ mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cô cũng không có kinh nghiệm gì, càng chưa từng lãnh đạo việc này nên chỉ có thể sử dụng duy nhất biện pháp truyền thống.

Trần Lập Đông rất biết tính tình của Khâu Lê, một khi cô đã quyết định việc gì thì rất khó để quay đầu lại.

Sau đó anh lại hỏi: "Chúng ta bắt đầu khảo sát từ phân trạm ở tỉnh nào đây ạ?"

Khâu Lê: "Liền bắt đầu từ quê quán của cậu đi, sau đó sẽ liên tục chiến đấu ở các chiến trường Sơn Đông, cuối cùng là Giang Tô. Phỏng chừng trước cuối năm chỉ có thể khảo sát xong ba tỉnh này."

Trần Lập Đông cười: "Được a, tôi sẽ mang cô đi nếm thử đặc sản của quê chúng tôi."

Ở công ty ăn qua cơm trưa, Khâu Lê lại nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó liền đi đến quán cà phê ở trong ngõ nhỏ.

Ở đây cô không thường tới, cho nên tình hình ở đây cô cũng không quen thuộc.

Ngõ nhỏ không được rộng, nhưng xe cô lại to rộng, nên chỉ có thể ngừng ở bãi đỗ xe khá xa, rồi đi bộ sang đây.

Một quán cà phê mang phong cách Anh Quốc.

Tên là "mật mã thời gian".

http://tieulun.hopto.org

Cửa gỗ đã cũ, hàng năm vẫn đứng dưới ánh nắng chiếu rọi xuống.

Hai bên cửa lớn đã loang lổ gạch cùng với dây đằng nguyệt quý bò trên tường.

Hồng phấn.

Theo gió lay động.

Còn có mùi hương nhàn nhạt.

Khâu Lê gấp dù, đẩy cửa đi vào.

Một mùi hương nhàn nhạt xông đến.

Quán cà phê cũng có một mảnh hoa hải dương.

Hoa hồng xanh lá mạ.

Nhân viên có diện mạo xinh đẹp tươi cười đi đến đón tiếp cô, hỏi cô có hẹn trước hay không.

Khâu Lê: "Có hẹn trước, bàn số 2."

Sau đó người nhân viên dẫn đường cho cô.

Bàn số 2 nằm ở phía trong.

Sau khi ngồi xuống, Khâu Lê nhìn toàn bộ quán cà phê một vòng, diện tích không tính là lớn, khoảng bảy tám bàn cà phê, được bày biện không theo quy tắc nào trong biển hoa.

Ngoại trừ còn một bàn còn trống, mặt khác những bàn kia đều đã đầy.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê uống trước một ly nước ấm, mới vừa uống được hai ngụm, Triệu Tiêu Quân liền đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy cô ta Khâu Lê hơi giật mình, sau đó thì nhoẻn miệng cười.

Triệu Tiêu Quân mặc một chiếc váy liền áo hình chữ V, gợi cảm cùng thu hút ánh nhìn.

Dáng người thật đẹp.

"Cậu đợi lâu không? Công ty có chút việc gấp, cho nên đến hơi trễ."

Nói xong, Triệu Tiêu Quân ngồi xuống đối diện với Khâu Lê.

Khâu Lê: "Tôi cũng vừa đến."

Triệu Tiêu Quân vẫy tay kêu người phục vụ tới, gọi hai ly cà phê Lam Sơn(*).

(*) Cà phê Lam Sơn còn có tên gọi là Blue Mountain Coffee. Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi thuộc. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác. Theo những người sành cà phê thì loại cà phê này đượm mùi, ít chua, có chút xíu vị ngọt, đậm đà. Giá một cà phê loại này hiện nay khoảng 100USD.

(Nguồn: Wikipedia).

Sau đó nói với Khâu Lê: "Cà phê Lam Sơn của họ đều là chính tông, ai đi đến đây uống cà phê cơ bản đều dùng cà phê Lam Sơn."

Tránh cho câu chuyện tẻ ngắt, Khâu Lê cũng tận lực nói chuyện, "Khung cảnh nơi này không tồi."

Triệu Tiêu Quân cười nhạt: "Lần trước tớ cùng Thẩm Nghiên đi ngang qua bên này, không nghĩ tới bên trong còn có một nơi đẹp như vậy."

Sau đó cô ta đổi đề tài, "Đúng rồi, nghe Thẩm Nghiên nói đã nhiều năm các cậu không tụ họp."

Khâu Lê nhàn nhạt nói: "Ừ, tất cả mọi người đều vội."

Triệu Tiêu Quân đồng ý nói: "Lần sau tớ sẽ làm chủ, tổ chức buổi họp mặt cho tất cả mọi người."

Khâu Lê cười mà không nói, cũng không nghĩ có đi hay không.

Cô cùng Triệu Tiêu Quân giống như luôn có một vách ngăn vô hình, không có cách nào nói chuyện thân thiết được.

Không bao lâu, cà phê được mang lên.

Nồng đậm mùi hương.

Hương vị cà phê trước mặt rất giống với hương vị mà Cố Diễm đã từng nấu.

Triệu Tiêu Quân nhẹ nhàng khuấy cà phê, ngước mắt nhìn cô, "Cậu có còn liên hệ với mấy bạn học khác không?"

Khâu Lê lắc đầu: "Không nhiều lắm, lúc mới vừa tốt nghiệp thì thường xuyên liên hệ, gần đây thì liên hệ rất ít."

Có khả năng mọi người đều vội, từng người lại có một vòng bạn bè mới, tình bạn ở trường học dần dần sẽ phai nhạt đi.

"Tớ cũng vậy, ngẫu nhiên ở trong diễn đàn nói hai câu, ngày thường rất ít

nói chuyện phiếm với ai." Triệu Tiêu Quân hơi hơi thở dài, "Cảm giác từ nhà đi đến công ty, tớ sẽ không có thời gian cho chính mình, cả ngày đều vội."

Lại hỏi: "Cậu thì sao? B2B làm thế nào rồi?"

Khâu Lê nói đúng sự thật: "Chẳng ra gì."

Triệu Tiêu Quân: "Không có việc gì, từ từ sẽ tốt, lúc trước khi chúng tớ làm B2C, tình huống có thể so với hiện tại của cậu cũng không tốt, nhiều năm cũng chỉ 11-11, server bị đóng băng, mười mấy tiếng đồng hồ đều không khôi phục được, thương gia bán không được hàng hóa, người mua không có cách nào hạ đơn, nhiều đại lượng tồn kho đọng lại..."

Nói xong, Triệu Tiêu Quân lắc đầu, "Nhưng cũng chịu đựng được."

Cô ta cầm ly cà phê lên nhẹ nhàng chạm vào Khâu Lê: "Cố lên, đều sẽ tốt thôi, chỉ cần bản thân cậu không buông tay chính mình, không ai có thể từ bỏ được cậu."

Triệu Tiêu Quân chỉ đơn giản nói mấy câu, nhưng lại chọc trúng vào chỗ ngứa của Khâu Lê.

Khâu Lê mỉm cười, chân thành nói với Triệu Tiêu Quân: "Cảm ơn."

Triệu Tiêu Quân thay đổi, làm Khâu Lê kinh ngạc không thôi.

Lúc đại học Triệu Tiêu Quân là người lãnh đạm kiêu ngạo, không giống như hiện tại nói chuyện ôn hòa như vậy.

Cũng có thể các cô đã lớn thêm mấy tuổi, đều trở nên thành thục hơn.

Hai người lại hàn huyên rất nhiều, từ chuyện ở năm nhất cho đến năm tư, có thể nhớ kỹ thì đều nói.

Thời gian đơn thuần ở thời học sinh có thể dễ dàng kéo lại khoảng cách của nhau.

Sau đó các cô lại nói về phát triển của B2B, Triệu Tiêu Quân nói rất nhiều việc công ty nhà cô ta trước kia làm B2B như thế nào.

Khâu Lê nghiêm túc nghe, cũng được lợi không ít.

Hai ly cà phê được hai người vừa nói vừa thưởng thức.

Triệu Tiêu Quân cười nói, sợ là ban đêm chỉ có thể uống thuốc ngủ mới có thể ngủ.

Vốn dĩ hai người còn có thể tiếp tục nói chuyện, nhưng lại bị điện thoại của Triệu Phương Châu cắt ngang.

Triệu Tiêu Quân bắt máy, "Alo... Ừ, được..." Cô ta nhìn xuống đồng hồ, "Một tiếng rưỡi nữa em đến... Không phải, còn phải về nhà thay quần áo. Được, tạm biệt."

Cất di động, Triệu Tiêu Quân nói xin lỗi với Khâu Lê: "Công ty muốn triệu tập mở hội nghị cao tầng, thảo luận ngày mai chính thức tuyên bố việc cùng Trung Doãn hợp tác, không thể tiếp tục cùng cậu hàn huyên được rồi."

Khâu Lê thúc giục cô ta nhanh chóng đến công ty, "Nói chuyện phiếm lúc nào cũng đều có thể nói, đừng trì hoãn công việc của cậu."

Triệu Tiêu Quân bất đắc dĩ nhún nhún vai: "Vốn dĩ cũng không gấp như vậy, tớ còn phải về nhà thay quần áo."

Sau đó cô ta cúi đầu nhìn váy: "Hôm nay mới có cơ hội mặc bộ váy này, vốn dĩ tớ nghĩ sẽ mặc hết ngày hôm nay, cuối cùng cũng phải về nhà thay đồng phục công sở."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê cũng hiểu loại tâm tình này, giống như váy ở trên người cô, cũng là mặc lần thứ hai, ngày thường cô ở công ty rất vội, đều sẽ mặc chính trang, không thường xuyên mặc đồ mát mẻ như hôm nay.

Sau đó cô lại trấn an cô ta, trang phục nào cũng đều giống nhau đều đẹp cả.

Triệu Tiêu Quân cười, "Tớ rất thích nghe cậu nói như vậy."

Khoảng cách của hai người bởi vì một cái váy liền được kéo lại không ít.

Triệu Tiêu Quân cầm túi đứng lên, "Lần sau có rảnh thì gọi Thẩm Nghiên, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, tớ cảm thấy cùng các cậu tâm sự một chút, tâm tình của chính mình thả lỏng không ít, cả ngày đối mặt với hàng loạt công việc ở công ty, vừa buồn bực lại vừa áp lực."

Sau đó cô ta vẫy vẫy tay với Khâu Lê, "Tớ đi trước, liên hệ sau."

Khâu Lê gật gật đầu, bảo cô ta lái xe chậm một chút.

Nhìn bóng dáng thướt tha của Triệu Tiêu Quân đi xa, hiện tại cô đều không hiểu, vì sao Triệu Tiêu Quân lại bỗng nhiên thay đổi thái độ thân thiết với cô như vậy.

Có lẽ là vì các cô đã trưởng thành, cho nên ngăn cách lúc trước đều biến mất?

Từ quán cà phê đi ra, Khâu Lê đi đến trung tâm thương mại.

Đã sắp đến sinh nhật cô, cô nên mua váy để mặc vào ngày sinh nhật.

Kết quả sau khi đi lang thang, váy thì không tìm được, nhưng cô lại mua hai cái áo sơmi nam, đều là màu trắng.

Một áo 185, là số đo áo của Cố Diễm.

Một áo 170, là số đo áo của cô.

Ra khỏi trung tâm thương mại, sau khi lên xe, Khâu Lê cũng không vội vã lái xe.

Ánh mắt của cô dừng ở trên áo sơmi, ngón tay lại vô thức gõ trên tay lái.

Cô suy nghĩ, nên làm như thế nào mới có thể danh chính ngôn thuận mang nó đưa cho Cố Diễm.

Mặt khác sẽ không phải xấu hổ.

...

Khâu Lê ở bên ngoài ăn cơm chiều rồi mới về nhà.

Trên đường kẹt xe, chật như nêm.

Nửa giờ qua đi, ô tô chỉ dịch được hai ba mươi mét.

Khâu Lê nhàm chán lấy di động ra, ngón tay lại vuốt ve màn hình.

Sau một lúc do dự, cô vẫn quyết định gửi một tin nhắn cho Cố Diễm:【Đừng trả lời, em đang thay đổi người liên hệ trên WeChat.】

Sau khi gửi đi, cô liền nhớ tới một đoạn lời nói mà cô đã từng xem qua: Những năm đó, chúng ta lấy cớ đã gửi rất nhiều tin nhắn cho người ấy phải không?

Cuối cùng, vẫn là đá chìm đáy biển.

Nhưng chúng ta lại trở thành một người khác.

http://tieulun.hopto.org

Chúng ta đã đi qua giao lộ của việc yêu thầm vô số lần.

Không nghĩ tới vài phút sau, Cố Diễm trả lời cô:【 Em xác định không cần trả lời? 】

Khâu Lê sửng sốt, ngay sau đó khóe miệng cong lên, làm một dáng nói chuyện như chiếm được tiện nghi lại còn khoe mẽ:【 Không cần trả lời, em nghĩ anh nên xóa tin nhắn đi. 】

Lúc cô nhìn lại vào màn hình, đã có một hàng chữ nhỏ nhắc nhở: Cố Diễm đã xóa một tin nhắn.

Khâu Lê: "....."

Cố Diễm như thế lại xoá tin nhắn kia đi.

Rất nhanh, Cố Diễm gọi đến.

Điện thoại chuyển được, Cố Diễm hỏi cô: "Không vội sao?"

Khâu Lê nghe được phía bên kia của anh thật yên tĩnh, trả lời: "Ừ, em đang dừng ở trên đường"

Xe ở phía trước dịch lên mấy mét, ngoài sau có ô tô bóp kèn thúc giục cô, cô nổ máy, cũng không quên nói với Cố Diễm: "Anh thì sao? Đang ở đâu?"

Cố Diễm: "Ở nhà."

Im lặng hai giây, Cố Diễm chủ động nói: "Sau khi trở về thì trực tiếp đến nhà anh đi, anh có mua quả vải mà em thích ăn."

Giọng nói Khâu Lê rất nhẹ: "Được."

"Lái xe cẩn thận." Nói xong, anh liền treo điện thoại.

http://tieulun.hopto.org

Kết thúc cuộc trò chuyện, Khâu Lê còn có thể nghe được tiếng tim đập bùm bùm của chính mình.

Mãnh liệt lại vô cùng có tiết tấu.

Chỉ cần một hai câu nói của anh, đều theo kịp ngàn vạn lời nói âu yếm.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 10

Lúc Khâu Lê trở lại chung cư trời đã tối.

Từ dưới lầu có thể nhìn thấy nhà của Cố Diễm đang sáng đèn.

Thật sáng.

Thật ấm.

Khâu Lê không có đi sang nhà Cố Diễm trước, mà mang áo sơmi của mình cất vào tủ, lại cẩn thận chỉnh sửa lại trang phục của mình cho đẹp, sau đó mới gõ cửa nhà anh.

Đợi hơn một phút, Cố Diễm mới đi ra mở cửa.

Hôm nay anh mặc quần tây đen cùng với áo sơmi màu trắng.

Nhìn vào tương đối nghiêm túc.

Khâu Lê xách theo cái túi mua sắm, đổi giày đi vào.

Cô nhìn Cố Diễm: "Chốc lát nữa anh còn ra ngoài sao?"

Cố Diễm: "Không có đi, buổi chiều anh có một cuộc trao đổi, mới vừa kết thúc."

Sau khi trở về nhà liền mở họp ngay, anh cũng chưa kịp đổi quần áo ở nhà.

Tầm mắt của anh lại nhìn vào váy trên người Khâu Lê, anh rất ít khi nhìn thấy cô mặc quần áo thành thục như vậy.

Nhưng cũng toát ra vài phần hương vị của một cô gái nhỏ.

Khâu Lê lắc lắc túi mua sắm trong tay, "Đây là không phải quần áo mà anh vứt sao?"

Cố Diễm ngẩn ra, không rõ nguyên nhân gì.

Khâu Lê giải thích: "A, lúc em về nhà, vừa lúc thấy cái túi mua sắm này treo ở trên then cửa, giống với nhãn hiệu áo sơmi mà anh thường mặc, có phải anh để quên không lấy vào không?"

Nói xong, tim của cô đập thình thịch.

Sau đó cô nắm tay Cố Diễm treo túi mua sắm lên, hảo tâm dặn dò: " Thu Thu có lòng tốt nhắc nhở, phải quý trọng đồ vật, lần tới đừng vứt lung tung, đừng giống như lúc trước em ném gừng, đến bây giờ vẫn chưa tìm được."

Tầm mắt của Cố Diễm vẫn luôn dừng ở trên mặt cô, không nhịn xuống mà bật cười.

Khâu Lê rất ít nhìn thấy anh cười ra tiếng, trước kia cô cảm thấy, không có việc gì có thể làm cho anh lộ rõ nét vui mừng trên mặt.

Cố Diễm ném túi mua sắm lên sô pha, duỗi tay ôm Khâu Lê vào trong ngực.

Nháy mắt cả người cô đều bị hơi thở mát lạnh của anh vây quanh.

Khâu Lê hơi hơi rũ mi, cũng không đối mặt với Cố Diễm.

Cố Diễm rất tự nhiên cúi đầu hôn khóe môi cô một cái.

http://tieulun.hopto.org

Hỏi cô: "Đi dạo phố sao?"

Khâu Lê cảm giác toàn thân mình bị điện giật, tìm không thấy cảm giác.

Sau một lúc lâu, giọng nói cô khẽ run: "Ừ."

Hai tay của cô đều để ở trên ngực của anh, tay phải đều cảm nhận được trống ngực mạnh mẽ của anh.

Trong phòng quá mức yên tĩnh.

Sau đó cô lại nghe được, cũng không phân biệt được tiếng tim đập đó là của cô hay là của anh.

"Anh muốn tiếp tục mở họp, em xem TV không?" Cố Diễm cúi đầu nhìn cô.

Khâu Lê rốt cuộc cũng ngước mắt, "Anh còn phải mở họp sao?"

Cố Diễm: "Ừ, đại khái còn một giờ nữa mới kết thúc."

Anh buông cô ra, "Trong phòng bếp có quả vải, tự mình đi lấy ăn đi."

"Vâng, anh làm việc đi." Khâu Lê tha thiết không muốn rời khỏi cái ôm của anh, sau đó Cố Diễm xoay người đi vào thư phòng.

Dư vị của một màn kia, hết thảy đều quá mức tốt đẹp.

Khâu Lê vỗ vỗ gương mặt của mình, cảm thấy giống như là cô đang nằm mơ.

Năm mươi phút sau, hội nghị kết thúc.

Lúc Cố Diễm đi ra từ thư phòng, Khâu Lê đang ngồi trên sô pha đọc sách.

http://tieulun.hopto.org

Cô xem rất nhập thần, cũng không có chú ý đến anh.

Cố Diễm ở xuống bên cạnh cô, "Sách gì vậy?"

Khâu Lê ngẩng đầu, đem văn bản mở ra cho Cố Diễm xem, "Sách quản lý."

Cố Diễm gật gật đầu, anh nhận ra quyển sách này chính là ngày hôm qua ở dưới lầu, cô nhận sách từ Dung Thâm.

Sau đó anh lại nhìn cô nói: "Về sau muốn xem sách gì, đến thư phòng của anh mà tìm."

Khâu Lê cười khanh khách nhìn Cố Diễm: "Được, đợi đến khi xem xong mấy quyển này."

Lúc này di động đặt trên bàn trà vang lên.

Cố Diễm lấy điện thoại đưa cho cô, trên màn hình hiện người gọi đến: Dung Thâm.

Khâu Lê bắt máy, vẫn theo thói quen gọi: "Dung đại ca."

Dung Thâm sửa đúng: "Kêu tôi Dung Thâm là được."

Khâu Lê: "Được, nhớ kỹ."

Cô lại hỏi: "Tìm tôi có việc gì sao?"

Dung Thâm: "Không phải ngày hôm qua cô mời tôi uống cà phê? Hiện tại tôi có rảnh."

Khâu Lê: "....."

http://tieulun.hopto.org

Còn có chuyện như vậy?

Trong điện thoại, có tiếng cười trầm thấp truyền đến, "Nói giỡn thôi."

Anh ta nói thẳng ý đồ: "Hiện tại cô có rảnh không? Tôi muốn cùng cô nói chuyện về việc đầu tư B2B."

Điều duy nhất Khâu Lê có thể nghĩ đến chính là: "Ba tôi sẽ không lại bảo anh đến làm thuyết khách đi?"

Dung Thâm: "Không phải. Là tôi muốn tiến quân vào ngành sản xuất này, chúng ta sẽ nói rõ sau, nếu tôi cảm thấy mô hình của cô thích hợp, tôi sẽ quyết định đầu tư."

Khâu Lê kinh ngạc: "Anh đối với B2B cảm thấy hứng thú?"

Dung Thâm: "Tôi đối với việc có thể kiếm tiền từ ngành sản xuất đều cảm thấy hứng thú."

Khâu Lê như là thấy được hy vọng, mặc kệ nói kết quả thế nào, cuối cùng cũng tìm được một con đường có thể tiếp tục đi, "Tôi lúc nào cũng đều rảnh, anh có thời gian thì gọi cho tôi là được."

Dung Thâm: "Hiện tại không phải là gọi điện thoại cho cô sao?"

Khâu Lê cười: "Địa điểm anh quyết định đi, bây giờ tôi liền đến."

Dung Thâm: "Hiện tại tôi đang ở quán cà phê ở phía đông chung cư, lầu hai, sát cửa sổ."

Khâu Lê: "....."

Nhưng mà cô rất thưởng thức những người đàn ông làm việc với hiệu suất cao như vậy.

Giống như Cố Diễm, hôm nay quyết định việc này, sẽ không kéo dài đến ngày hôm sau mới thực hiện.

"Được, chờ tôi mười lăm phút."

Khâu Lê treo điện thoại, nhìn về phía Cố Diễm.

Cố Diễm cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt của anh thâm thúy mà âm u nhưng lại bình tĩnh như nước.

Khâu Lê: "Em đi đàm phán với Dung Thâm."

Cố Diễm cũng biết Dung Thâm, cô cũng không cần thiết phải giới thiệu.

Cố Diễm đứng dậy, lấy chìa khóa xe trên bàn trà, "Anh đưa em đi."

Khâu Lê cũng đứng lên, đem quyển sách bỏ vào trong túi xách, "Không cần đưa đâu, ở quán cà phê phía đông chung cư, em tự đi qua."

Ý tứ của cô, cô cũng không cần làm ra vẻ,liền nói địa điểm gần chung cư như vậy, tự mình đi là được.

Hiện tại mới 8 giờ, trời cũng vừa mới tối.

Cố Diễm không nói gì, gật gật đầu.

Khâu Lê bỏ búi tóc có chút rối xuống, dùng tay vuốt vuốt, nhanh chóng mái tóc dài được xõa ra.

Rồi chỉnh lại váy cho gọn gàng.

Cô thuận miệng hỏi Cố Diễm một câu: "Có cái gì không ổn không anh?"

Cố Diễm duỗi tay tới gần môi cô, môi đỏ oánh nhuận no đủ quá dụ hoặc

người khác.

Cố Diễm dùng ngón tay cái lau son trên môi cô đi một chút, "Được rồi."

Tai Khâu Lê nháy mắt liền đỏ.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Cái kia, nói xong em liền trở về, hoa quả em còn chưa có ăn đâu." Nói xong, cô chỉ chỉ mâm đựng trái cây để ở trên bàn trà.

Cố Diễm: "Sẽ cất lại cho em, chút nữa anh sẽ cất vào tủ lạnh."

Khâu Lê: "Em đi trước đây, tạm biệt."

Lúc này cô mới lấy túi, vội vàng rời đi.

Quán cà phê.

Dung Thâm dựa người vào ghế nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ánh đèn đường chiếu sáng, đám đông chen chúc nhau.

Tối hôm qua, Dung Thâm nói với bạn bè: "Tớ muốn đầu tư B2B."

Bạn bè kinh ngạc nhìn anh: "Dung Thâm, cậu điên rồi đi! Có phải nơi này bị kích thích gì hay không?"

Nói xong chỉ chỉ đầu.

Dung Thâm ngước mắt nhìn bạn mình một cái, không lên tiếng.

Lời nói không hợp nhau, nửa câu cũng anh ta cũng ngại nói nhiều.

Bạn bè nhịn không được hiếu kỳ nói: "Vậy cậu nói thử xem, như thế nào cậu lại đột nhiên muốn đầu tư B2B?"

http://tieulun.hopto.org

Dung Thâm: "Không có gì, chỉ là tớ cảm thấy tớ còn không bằng một cô gái nhỏ sống tùy ý."

Biết Thu Thu làm B2B, vì việc này còn náo loạn với người trong nhà, làm cho anh cảm thấy rất hâm mộ.

Ít nhất cô còn dựa theo suy nghĩ của mình mà sống.

Tuy rằng không biết là đúng hay sai.

Nhưng kiên trì, kết quả liền liền không trở nên quan trọng.

Không giống với anh, từ bỏ chức nghiệp mà mình yêu thích, sau khi tốt nghiệp trở về phụ giúp ba quản lý công ty Phương Vinh, một việc làm này đã làm hơn 10 năm.

Ngoại trừ xử lý công việc chưa xong thì đi xã giao không dứt.

Sinh hoạt giống như không có gì đặc biệt.

Có khi anh đã quên chính mình là ai, yêu thích cái gì.

"Anh đợi lâu không?" Khâu Lê cười nhạt, ngồi xuống vị trí đối diện.

Dung Thâm quay mặt lại, cười nhẹ: "Vội cả ngày, vừa lúc có thể nghỉ ngơi một chút."

Khâu Lê gọi cà phê, sau đó liền đi thẳng vào chủ đề, "Anh nghĩ thế nào mà lại đầu tư vào B2B?"

Dung Thâm: "Đây là xu thế của tương lai, cũng giống với mua trên internet. Mấy năm nay xí nghiệp làm B2B càng ngày càng nhiều, tuy rằng không có trường hợp điển hình làm thành công, nhưng ít nhất nó cho thấy rằng, tất cả mọi người đều xem trọng nó."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê cười, tiếp nhận lời nói: "Chính là giai đoạn đầu phải tiêu một lượng tiền lớn."

Không phải mỗi cái xí nghiệp vừa mới bắt đầu liền tốt.

Dung Thâm: "Nghe chú Khâu nói, cái cô làm chính là mô hình nghiệp vụ từng sản phẩm?"

Khâu Lê gật đầu.

Dung Thâm: "Cả nước tổng cộng có bao nhiêu cái phân trạm?"

Khâu Lê: "Hơn 600."

Dung Thâm: "Phân trạm hoạt động tốt chỉ có một phần mười sao?"

Quả thực là rất yếu.

Khâu Lê nhìn Dung Thâm, sau một lúc lâu, cô cười mà không nói.

Ngầm chấp nhận.

Nếu đổi lại là người khác đầu tư, cô khẳng định sẽ báo một chút tình huống của phân trạm như vậy mới có thể hấp dẫn người khác đầu tư.

Nhưng người ngồi đối diện chính là Dung Thâm.

Mối quan hệ của ba cô cùng bác Dung chính là tình bạn cách mạng, đã được duy trì hơn ba mươi năm cũng chưa thay đổi.

Đối với con trai của bác Dung, cô cũng không nên nói dối.

Mà cũng không nên nói ngoa.

Dung Thâm cười nói: "Đại khái còn chưa có hơn một phần mười như

vậy."

Khâu Lê: "....."

Dung Thâm tiếp tục đi sâu vào đề tài này: "Mấy ngày nay cô sửa lại số liệu tin tức mà các phân trạm đang có, chúng ta sẽ cùng nhau phân tích."

Khâu Lê gật đầu: "Được, muộn nhất là cuối tuần sẽ cho anh số liệu."

Dung Thâm: "Phân tích theo số lượng, đại khái là trạng thái hiện tại của các cung ứng liên chỉnh hợp, tôi mới có thể dự định đánh giá muốn đầu tư nhiều hay ít, hoặc là nói cách khác thích hợp hay không thích hợp đều sẽ dựa vào hình thức kinh doanh trước mắt mà phát triển."

Khâu Lê tiếp nhận lời nói: "Cái này không phải nằm trong ý tưởng hình thức hoạt động của tôi, bởi vì vấn đề về tiền, trong thời gian ngắn hạn không thể thực hiện được dự đoán.".

Dung Thâm hơi hơi gật đầu, ý bảo cô tiếp tục nói tiếp.

Khâu Lê: "Ý tưởng lúc trước của tôi là, tự sản xuất tại các phân trạm ở địa phương, toàn bộ những sản phẩm đó sẽ được thống nhất cất vào kho."

Nếu phát triển tốt, liền có một bộ phận bán sản phẩm online.

Dung Thâm: "Còn có sao?"

Khâu Lê do dự vài giây, tuy rằng ý nghĩ này có chút kỳ lạ, nhưng chính xác là ý tưởng thật lòng mà cô nghĩ ra.

Cô nói: "Tôi còn muốn làm Internet cung ứng liên tài chính, cho xí nghiệp của tôi làm góc vuông cho vay."

Dung Thâm nhìn cô mấy giây, chợt cười, "Dã tâm không nhỏ."

http://tieulun.hopto.org

Trùng hợp, đây cũng là điều anh muốn làm.

Cùng chung chí hướng mới có thể kết bạn ở trên con đường này sẽ đi xa hơn.

Sau đó bọn họ còn nói về phát triển B2B sẽ gặp phải tình cảnh gì, còn tham khảo lại các thị trường cung ứng liên tài chính lúc trước.

Nói chuyện quá mức nhập thần, hai người cũng chưa chú ý đến thời gian.

Cố Diễm xử lý xong công việc, đi ra ban công hút thuốc.

Trong tiểu khu vạn nhà đã tắt đèn ngủ.

Rất yên tĩnh.

Cố Diễm liếc mắt nhìn đồng hồ, đã là 11 giờ.

Khâu Lê còn chưa có trở về.

Hút xong một điếu, anh ấn điếu thuốc ấn lên gạt tàn.

Lấy di động ra, ngón cái lại di chuyển qua lại không có mục tiêu trên màn hình như đang có suy tư gì.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 11

Đột nhiên không biết dưới lầu nhà ai truyền đến tiếng nam nữ cãi nhau.

Hình như cũng ở ban công.

Đêm khuya lại yên tĩnh, giọng nói của bọn họ vang lên rất rõ ràng.

Cố Diễm cũng nghe thấy rõ ràng.

Người phụ nữ: "Vừa rồi lời nói kia của anh có ý tứ gì! Anh kiếm chuyện phải không!"

Người đàn ông: "....."

Người phụ nữ: "Anh nói rõ ràng cho tôi, có phải anh đang kiếm chuyện hay không! Dựa vào cái gì mà anh có thể xã giao đến nửa đêm mới trở về, tôi còn chờ anh, hôm nay tôi chỉ đi ra ngoài ăn một bữa cơm, anh liền nóng lòng thúc giục tôi trở về!"

Người đàn ông: "Em nhìn xem hiện tại đã là mấy giờ? Lúc trước không phải em nói ăn cơm xong sẽ liền trở về, mặt khác cũng không đi giải trí nữa sao?"

Người phụ nữ: "Mới có vài giờ! Không phải chỉ mới 11 giờ thôi sao? Anh hung dữ cái gì mà hung dữ! Bữa tiệc kết thúc nhưng mấy người chủ của tôi còn nói chuyện rất nhiều, chẳng lẽ tôi đứng lên nói, mọi người tan đi ai về nhà tìm mẹ người nấy đi! Tôi nên làm như vậy sao?!"

Người đàn ông: "Này em nói to làm gì, ba mẹ đang ngủ, con gái cũng đang ngủ, nói nhỏ một chút không được ư."

Người phụ nữ: "Tôi không nói nhỏ thì làm sao!"

Người đàn ông: "Được rồi, em say rồi, nhanh chóng tắm rửa ngủ đi."

Người phụ nữ vẫn như cũ không thuận theo cũng không buông tha: "Tôi không ngủ, đêm nay nếu anh không xin lỗi, tôi sẽ không để yên cho anh, dựa vào cái gì mà tôi về trễ có một chút, cái mặt anh liền xụ xuống, dường như là tôi thiếu anh mấy trăm triệu đấy! Tôi lại không phải đi chơi, là tôi đi làm việc. Một bữa cơm, anh đã ba lần gửi tin nhắn hỏi tôi khi nào trở về, anh..."

Người đàn ông cắt ngang cô ta: "Đừng náo loạn, ngủ đi....."

Có thể là vào phòng, cửa ban công đều đã đóng lại.

Cố Diễm nghe không được mặt sau của cuộc cãi nhau.

Cố Diễm nhìn di động trong tay, cuối cùng lại cất vào trong túi.

Lúc Khâu Lê cùng Dung Thâm ra khỏi quán cà phê đã là 11 giờ 30 phút.

Tới cửa, hai người dừng chân, đứng nói chuyện.

Dung Thâm: "Chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của cô rồi phải không?"

Khâu Lê lắc đầu, cười nhạt: "Tôi không thường ngủ trước 12 giờ."

Xe của Dung Thâm dừng ở trước cửa quán cà phê, Khâu Lê khẽ nhếch cằm: "Anh nên nhanh trở về đi, lái xe cẩn thận một chút."

Dung Thâm: "Tôi không vội, tôi đưa cô trở về trước."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê uyển chuyển cự tuyệt: "Tôi đi vài phút liền đến, không cần phiền toái."

Dung Thâm ôn hòa nhìn cô: "Thời gian quá trễ, con gái không nên đi đêm một mình, trị an của tiểu khu tuy tốt nhưng cũng cần phải chú ý."

Khâu Lê không tiếp tục cự tuyệt.

Hai người vừa đi vừa nói, đi rất chậm.

Đột nhiên Dung Thâm dừng lại, "Cô đợi tôi một chút, tôi đi đến xe lấy đồ."

Nói xong, Dung Thâm xoay người đi nhanh về phía ô tô.

Khâu Lê đứng tại chỗ đợi, trong lúc lơ đãng quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, thời gian quá ngắn, cô còn không có thấy rõ, người đó đã đi vào cửa hàng tiện lợi.

Cô có chút hoảng hốt.

"Cái này cho cô dùng."

Dung Thâm đưa cho một cái di động, màu hồng phấn.

Khâu Lê quay đầu lại, ngẩn ra không nhận lấy.

Dung Thâm: "Đây là hệ liệt mới của Phương Vinh R129, cameras LACA, nhanh chóng sẽ được đưa ra thị trường, tôi lấy mấy cái cho bạn bè dùng nhưng màu sắc này bọn họ dùng sẽ không thích hợp."

Lúc này Khâu Lê mới nhận lấy, cũng coi như là di động của nhà mình.

Trước kia ba cô thường xuyên lấy mẫu di động mới nhất của Phương

Vinh cho cô dùng, trong khoảng thời gian này, cô cũng không chú ý sản phẩm mới được đưa ra thị trường.

"Gần đây lão Khâu rất vội sao?"

Khâu Lê ngẩng đầu, hỏi Dung Thâm.

Dung Thâm hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Tự mình gọi điện thoại hỏi một chút."

Khâu Lê gật gật đầu.

Im lặng vài giây: " Mấy ngày nữa tôi đến công ty tìm anh."

Dung Thâm cười nhẹ: "Không phải chỉ là thuận tiện tìm tôi sao."

Chủ yếu là cô đi thăm Khâu Trọng Khải.

Khâu Lê cười.

Cất điện thoại vào trong túi.

"Đi thôi." Dung Thâm giơ giơ cằm lên.

Hai người sóng vai đi về phía trước.

"Cô và Cố Diễm là hàng xóm sao?" Không biết như thế nào, thế nhưng Dung Thâm cũng không hiểu được sao mình lại hỏi vấn đề này, sau khi về nhà, chính anh ta cũng buồn bực thật lâu.

Khâu Lê: "Ừ."

Sau đó cô cũng không nói nhiều.

Dung Thâm cũng không hỏi lại.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên, Khâu Lê nói: "Không cần phiền toái anh đưa tôi về, hàng xóm của tôi đang ở phía trước, tôi cùng anh ấy trở về là được."

Vừa rồi cô không nhìn lầm, cái bóng dáng kia chính là Cố Diễm.

"Cố Diễm!" Khâu Lê gọi to.

Mặt mày của cô tươi rói, tầm mắt của Dung Thâm từ trên mặt cô dời đi, nhìn về phía trước.

Vừa lúc Cố Diễm cũng quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Địch ý không rõ ràng.

Nháy mắt hai người không dấu vết thu hồi tầm mắt.

Khâu Lê xua xua tay với Dung Thâm: "Liên hệ sau, số liệu sửa sang xong tôi sẽ đi tìm anh."

Cũng không quên dặn dò anh ta: "Lái xe chậm một chút."

Dung Thâm hơi hơi gật đầu, "Đi đi."

Khâu Lê mang giày cao gót, cơ hồ là chạy chậm về phía của Cố Diễm.

"Mới vừa nói xong?" Cố Diễm nhàn nhạt hỏi.

"Ừ, nếu không phải đã quá muộn, bọn em còn có thể nói thêm mấy giờ." Tâm tình hôm nay của Khâu Lê thực sự rất tốt.

Việc của Dung Tư đã có tin tức tốt.

Lại còn có thể cùng Cố Diễm về nhà.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm cũng không nói tiếp.

Khâu Lê nghĩ nghĩ, có lẽ anh đối với B2B của cô không có hứng thú mới không có hỏi nhiều.

"Đợi em một chút." Nói xong, Khâu Lê xoay người chạy nhanh vào cửa hàng tiện lợi.

Cố Diễm đem hộp thuốc vừa mới mua bỏ vào trong túi, vốn dĩ anh cũng không tính toán hút.

Anh nhìn về phía cửa hàng tiện lợi, thấy Khâu Lê cầm một cây kem cây đi ra.

Hai người hướng về phía trước đi, dựa vào rất gần.

"Quá trễ, ăn đồ lạnh ít thôi." Cố Diễm nghiêng đầu nhìn Khâu Lê.

Khâu Lê lột bỏ giấy gói, "Lâu lâu em mới ăn."

Vừa nói bọn họ vừa đi vào trong tiểu khu.

Khâu Lê cầm cây kem nhìn vài giây, lại ngước mắt, nhìn vào mắt Cố Diễm.

Khóe miệng cô cong cong.

"Mau ăn, kem tan bây giờ." Cố Diễm nhắc nhở cô.

"A." Khâu Lê đáp lời, một bên nhéo làn váy của chính mình đưa cho Cố Diễm: "Cầm một chút."

Cố Diễm không hiểu ra sao, nhưng vẫn làm theo.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê nhẹ nhàng cắn cây kem trong tay một miếng nhỏ, sau đó lại đưa cây kem cho Cố Diễm.

Cố Diễm không lấy.

Ánh mắt cô rất cố chấp, trước sau vẫn đặt kem cây ở trước mặt anh.

Cố Diễm bất đắc dĩ cầm lấy cây kem cây.

Tay phải của anh cầm làn váy của cô, tay trái cầm cây kem mà cô đã ăn qua.

Nhiều cảnh tượng quen thuộc hiện ra.

Năm ấy, trên mặt Thu Thu đầy nước mắt, một tay bắt lấy vạt áo của Cố Diễm, một tay cầm kem cây, ăn rất ngon.

Còn nói với Cố Diễm: "Thầm thì, ngô kêu Thu Thu." (anh trai, em tên là Thu Thu)

Cố Diễm chợt buông làn váy Khâu Lê ra, nhét cây kem lại vào tay cô, đặt tay lên cổ cô xoa xoa, Khâu Lê không khỏi phải co rúm lại muốn tránh.

Thì ra anh vẫn còn nhớ rõ.

Khâu Lê bật cười, "Đừng đánh em nha, không phải anh nên nói một câu: Giả gia, ngô kêu Cố Diễm?" (chị ơi, em tên là Cố Diễm)

Cố Diễm duỗi tay ra, ôm cô vào trong ngực, thấp giọng nói: "Còn chưa có quậy đủ hả?"

Khâu Lê ngẩng đầu, trong ánh mắt cô giống như có vô số viên ngôi sao nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Lóe sáng lộng lẫy.

Cô lắc đầu: "Chưa quậy đủ."

Cố Diễm nhìn môi cô, cúi đầu hôn lên.

Trái tim Khâu Lê run rẩy, một tay cô cầm kem cây, một tay nắm chặt áo sơmi của anh.

Khâu Lê có chút khẩn trương, hô hấp bắt đầu không thoải mái.

Cố Diễm ôm lấy môi cô, nhẹ nhàng cọ xát.

Về điểm này nếu nói son môi bị anh ăn thì cũng không sai biệt lắm.

Sau đó, đầu lưỡi của anh nhanh chóng cạy mở hàm răng của cô, tiến quân thần tốc.

Lại theo bản năng đem Khâu Lê ôm vào trong lòng ngực buộc chặt một ít.

Môi lưỡi giao triền.

Khâu Lê không chỉ là hô hấp không thuận, đại não cũng đã bắt đầu thiếu dưỡng khí.

Cô híp mắt, cứ mặc cho anh công thành lược trì.

Đêm yên tĩnh.

Trên đường chỗ tiểu khu ngẫu nhiên có một vài người đi qua.

Bọn họ cũng không nhận ra hai người đang hôn nhau.

Trăng rằm còn chưa đi lên đầu ngọn cây, lá cây cứ theo gió mà đong đưa.

http://tieulun.hopto.org

Bóng cây lắc lư.

Ánh trăng vụn vặt chiếu vào hai người bọn họ.

Lúc Cố Diễm buông cô ra, hơi thở của cả hai người đều không xong.

Ai cũng không nói chuyện.

Cố Diễm nắm tay Khâu Lê, đi về phía chung cư.

Khâu Lê nhìn kem cây trong tay, đã tan hơn một nửa.

Cô để vào miệng cắn một cái.

Đầu lưỡi lại có chút đau, cô không hề hay biết.

Đi đến trên lầu.

Cố Diễm hỏi: "Còn muốn ăn quả vải sao?"

Khâu Lê suy nghĩ một lát, "Không ăn, cất lại giúp em, đêm mai em sẽ ăn."

Cố Diễm gật gật đầu.

Nói chúc ngủ ngon xong, hai người từng người đi về nhà.

Khâu Lê nhanh chóng đi vào, ném giày chưa kịp đổi sang dép lê, liền chạy tới toilet.

Cô nhìn chính mình trong gương.

Đến bây giờ hai bên má vẫn còn ửng đỏ.

Giống như lúc còn nhỏ cô diễn văn nghệ, mỗi lần lên sân khấu cô giáo sẽ cho cô hóa trang.

http://tieulun.hopto.org

Hai má hồng chính là quan trọng nhất.

Khâu Lê nhìn gương mặt đang phát ngốc của mình, đây chỉ mới là hôn môi, cô đã liền luân hãm.

Nếu một ngày nào đó hai người ngủ chung, cô sẽ rất kích động mất ngủ thức trắng đêm phải không?

Vỗ vỗ gương mặt, Khâu Lê thanh tỉnh không ít.

Cô kéo khóa váy xuống, đi tắm rửa.

Nằm lên giường, Khâu Lê có thói quen lấy di động ra.

Có tin nhắn chưa đọc.

Là của Dung Thâm gửi đến, nửa giờ trước.

【 Ngày mai tôi đi công tác, thứ tư mới trở về, cô muốn đến công ty thăm chú Khâu, thì thứ năm đến công ty tìm tôi. 】

Khâu Lê trả lời:【 Được, cảm ơn. 】

Rất nhanh Dung Thâm đã trả lời:【 Đi ngủ sớm một chút. 】

Khâu Lê:【 Ừ, ngủ ngon. 】

Thứ hai.

Lúc Khâu Lê đến công ty chuyện đầu tiên cô làm chính là cho Trần Lập Đông thông báo với các bộ hoạt động, đem các số liệu của phân trạm kiểm tra lại nhanh chóng sau đó giao cho cô.

Trần Lập Đông hỏi: "Khâu tổng, Dung Tư cũng có mặt này?"

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê gật đầu: "Cơ bản đã xác định."

Trần Lập Đông ở trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cũng không hỏi lại nhiều, mà quan tâm: "Hành trình khảo sát phân trạm ở các nơi vào giữa tháng 8 cô muốn hủy bỏ sao?"

Khâu Lê: "Giữ nguyên kế hoạch tiến hành."

Muốn tự sản xuất cất vào kho, thì phải cần thiết đi khảo sát thực địa.

Nhưng cô bỗng nhiên ý thức được, cô đi khảo sát các phân trạm, sẽ phải rất lâu mới có thể gặp được Cố Diễm...

Sau khi mở hội nghị thường kỳ, Khâu Lê nhận được tin nhắn của Thẩm Nghiên:【 Buổi tối đi đến hội sở đi, Triệu Phương Châu làm chủ, hôm nay Cố Diễm cùng công ty Triệu Phương Châu chính thức tuyên bố hợp tác, chúng ta cũng nên chúc mừng một chút. 】

Khâu Lê hỏi:【 Có ai đi không? 】

Thẩm Nghiên:【 Vẫn là tám người chúng ta. 】

Sau đó anh lại gửi đến:【 So với trước kia thì có thêm Triệu Tiêu Quân, dù sao em cũng rất quen thuộc với Triệu Tiêu Quân, đến đây đi, đã nhiều năm chúng ta không tụ họp. 】

Khâu Lê lại hỏi một câu:【 Tất cả mọi người đều đi sao? 】

Thẩm Nghiên:【 Ừ, anh trai em vàCố Diễm cũng đi. 】

Nghĩ đến Cố Diễm cũng đi, Khâu Lê liền đáp ứng,【 Anh gửi địa chỉ tổ chức liên hoan cho em đi. 】

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 12

Khâu Lê nhìn địa chỉ cùng tên nhà ăn mà Thẩm Nghiên gửi đến, lại là một nơi mà cô chưa từng đi qua.

Ba năm này cô không ở Bắc Kinh, cảm thấy cái gì ở đây cũng đều đã thay đổi.

Di động có một vài tin tức được gửi đến.

Đều là tin tức hợp tác của Trung Doãn cùng công ty Phương Quân, trong tin tức còn có một vài hình ảnh.

Cố Diễm cũng có mặt trên hình.

Khâu Lê ấn mở tin.

Ảnh chụp đều được đến từ hiện trường cuộc họp báo, phần lớn là tầng cấp cao của hai nhà chụp ảnh chung.

Mỗi một ảnh đều có Cố Diễm.

Mỗi một ảnh cô đều tải xuống.

Mấy năm nay cô có một thói quen, chỉ cần có hình ảnh và tin tức của anh, cô đều sẽ tải xuống.

Ý nghĩa của việc này là gì, cô cũng không nghĩ nhiều.

Mấy năm kia cô nhàn rỗi không có việc gì, cô đều lấy ra xem.

Khâu Lê tiếp tục xem tin tức, ấn mở mấy tấm ảnh ở phía sau, là ảnh chụp lớn chỉ có hai người.

Cố Diễm và Triệu Tiêu Quân.

Hai người đứng rất gần.

Nhìn dáng vẻ này có thể hiểu được truyền thông đang cố ý yêu cầu bọn họ chụp ảnh chung.

Cố Diễm vẫn nhất quán một biểu tình, nhàn nhạt.

Khóe miệng Triệu Tiêu Quân cong lên, cười gãi đúng chỗ ngứa, không có một tia thẹn thùng như một chú chim nhỏ nép vào người khác.

Tự nhiên hào phóng.

Cố Diễm mặc tây trang cùng với áo sơmi, Triệu Tiêu Quân mặc một bộ váy công sở.

Khí thế hai người lại tương tự nhau.

Cuối cùng là một tấm ảnh ở dưới khán đài, hai người cũng ngồi cạnh nhau.

Mấy ảnh chụp có Triệu Tiêu Quân, Khâu Lê cũng không có tải xuống.

Cô tùy tay ấn mở bình luận.

Xem qua một ít, độ chú ý của cư dân mạng với tin tức này không cao, nhưng thật ra bọn họ cảm thấy có hứng thú đối với mấy tấm ảnh chụp ở phía sau, bọn họ sôi nổi suy đoán có phải hai người đang ở bên nhau hay không.

http://tieulun.hopto.org

Có người suy đoán là thương nghiệp liên hôn.

Có người cảm thấy là trai tài gái sắc, lại môn đăng hộ đối, nói không chừng chính là chân ái.

Khâu Lê cũng không có hứng thú xem bình luận, liền rời khỏi trang web tin tức.

Sau đó lại có tin nhắn từ Thẩm Nghiên gửi đến,【 Xem tin tức chưa? Tin tức Trung Doãn cùng Phương Quân hợp tác. 】

Khâu Lê như có suy tư gì,【 Em đang xem, làm sao vậy? 】

Thẩm Nghiên:【 Luật sở của Tây Văn đảm nhiệm cố vấn pháp luật ở nước ngoài cho tập đoàn Trung Doãn.】

Khâu Lê ngẩn ra.

Sao có thể?

Vừa rồi cô chỉ lo xem ảnh chụp, cũng chưa có chú ý xem nội dung tin tức.

Khâu Lê lại một lần nữa ấn mở trang web tin tức, vẫn luôn xem đến cuối cùng.

Trong tin tức viết rõ ràng: Lần hợp tác giao dịch này giữa Trung Doãn và Phương Quân, ngân hàng đầu tư Hải Nạp sẽ đảm nhiệm cố vấn tài vụ cho Trung Doãn, luật sở ngoại cảnh đảm nhiệm cố vấn pháp luật cho Trung Doãn.

Khâu Lê trố mắt một lát.

Ngân hàng đầu tư Hải Nạp đảm nhiệm cố vấn tài vụ cho Trung Doãn cô đã biết từ lâu, bởi vì ông chủ của Hải Nạp Tưởng Bách Xuyên cùng với Cố

http://tieulun.hopto.org

Diễm là anh em nối khố với nhau.

Nhưng mà chị gái Khâu Tây Văn của cô hay là luật sở, như thế nào sẽ hợp tác với Cố Diễm?

Chị gái cũng bởi vì ân oán gút mắt với Thẩm Nghiên, đã nhiều năm không có liên hệ với người trong vòng bạn bè này.

Huống hồ quan hệ của với Cố Diễm không phải không tốt.

Khâu Lê hỏi Thẩm Nghiên:【 Cố Diễm có biết luật sở là của chị em hay không mà lại hợp tác với chị ấy? 】

Vài phút qua đi, Thẩm Nghiên cũng không trả lời lại.

Khâu Lê trực tiếp gọi đến.

Thẩm Nghiên đang ngồi ngây ra trước mặt màn hình máy tính, đại não trống rỗng.

Anh cho rằng anh đã quên.

Thời gian qua ký ức sẽ quên đi mất.

Hiện tại lại nhớ đến, ký ức kia lại hiện lên quá rõ ràng.

Chuông điện thoại vang lên, Thẩm Nghiên hoàn hồn.

Anh cầm lấy di động nghe máy.

Khâu Lê hỏi: "Cố Diễm có biết luật sở là của chị em hay không mà lại hợp tác với chị ấy?"

Thẩm Nghiên xoa xoa huyệt thái dương, "Hắn là không biết."

http://tieulun.hopto.org

Lúc Tây Văn mở luật sở, bọn họ đã chia tay.

Sau đó anh thông qua bạn bè mới biết được Tây Văn mở luật sở, nhưng cũng không cùng người nào nhắc đến.

Khâu Lê cũng buồn bực: "Mặc kệ Cố Diễm có biết luật sở là chị của em mở hay không, nhưng chị ấy lại biết Trung Doãn là của Cố Diễm."

Trước kia cô nghe chị gái nói qua, cả đời này sẽ không bao giờ có liên quan gì với cái vòng người ở Bắc Kinh này.

Không biết vì sao, trong lòng Thẩm Nghiên lại dâng lên một tia mong đợi.

Có lẽ, cô ấy sẽ trở về.

Giọng nói của Khâu Lê lại từ microphone truyền đến: "Thẩm Nghiên, có thể nói thật với em hay không, anh có còn yêu chị của em không?"

Tay cầm di động của Thẩm Nghiên khẽ run, cổ họng nhẹ lăn.

Cuối cùng một chữ anh cũng chưa nói.

Khâu Lê không trông cậy vào Thẩm Nghiên có thể nói cái gì, vừa rồi cũng là mong đợi may mắn anh sẽ nói mà thôi.

Cô càng không chấp nhất với câu hỏi không hề có đáp án này.

Rốt cuộc cảnh còn người mất.

Khâu Lê nói: "Nếu em là một trong hai người các người, em sẽ không từ bỏ, bởi vì về sau sẽ không bao giờ gặp được tình cảm thuần túy như vậy nữa."

Nói xong, hốc mắt của cô cũng đều nóng lên.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nghiên vẫn không nói chuyện.

Im lặng một lát, "Anh còn có việc, cúp máy trước đây."

Khâu Lê thở dài, điện thoại đã bị cúp máy.

Cô nhìn di động thẫn thờ vài giây, Khâu Lê lại gọi cho chị mình một cuộc điện thoại.

Cô điều chỉnh tốt cảm xúc, lấy khẩu khí sung sướng, "Chị, sở luật của chị hợp tác với Trung Doãn sao?"

Khâu Tây Văn: "Tuy rằng Cố Diễm cặn bã, nhưng chị không cần thiết gộp tiền cùng Cố Diễm thành một loại được."

Giọng nói của cô lạnh lùng.

Khâu Lê: "....."

Cô lập tức phản bác: "Cố Diễm không có cặn bã!"

Quan hệ của cô cùng Cố Diễm chưa có công khai, nên cô cũng không dám nói với chị gái.

Khâu Tây Văn "a" một tiếng, "Em đem lời đó nói cho cậu ta! Chị vội, không có việc gì thì đừng gọi cho chị, nghe được giọng của em liền cảm thấy phiền."

Khâu Lê: "..."

Cô hây hẩy ngực: "Chị, chị không nhớ em sao, trở về gặp em đi."

Khâu Tây Văn: "Không rảnh, chị muốn kiếm tiền."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê: "Nhưng em nhớ chị mà."

Khâu Tây Văn: "Từ khi nào mà em lại nói nhảm nhiều như vậy? Nhớ chị thì trực tiếp dùng hành động thể hiện, khi nào sang đây, chị đi đón."

Khâu Lê ấn ấn ấn đường: "Chị biết đấy, em nghèo, không có tiền mua vé máy bay.

Lúc sau Khâu Lê nhận được tiền chuyển khoản, là một vạn khối.

Đây là tiền vé máy bay sao?

Khâu Tây Văn: "Nhanh chóng tắt máy đi, đừng có ảnh hưởng chị làm việc."

Lại nói: "Khâu Lê, em thật là phiền, em có biết hay không."

Khâu Lê trả lời lại là: "Chị, lão Khâu cũng nhớ chị, chị về nhà mấy ngày đi."

Khâu Tây Văn trực tiếp treo điện thoại, sau đó Khâu Lê lại thu được một vạn đồng tiền chuyển khoản.

Đây là cho lão Khâu tiền mua vé máy bay?

Khâu Lê thở dài.

Cô cũng không dám hỏi lại chị ấy về chuyện của chị ấy với Thẩm Nghiên.

Khâu Lê ấn mở WeChat gửi cho Cố Diễm một tin nhắn:【 Chúc mừng nha, Cố tổng ~】

Cố Diễm còn ở hiện trường cuộc họp báo.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Phương Châu đang được truyền thông phỏng vấn.

Cố Diễm ngồi ở dưới khán đài, Triệu Tiêu Quân ngồi ở bên cạnh anh.

Hai người cũng không có nói chuyện phiếm.

Di động Cố Diễm rung lên là tin nhắn của Khâu Lê gửi đến, anh ở khung thoại đánh mấy chữ, sau đó dừng lại xóa hết toàn bộ.

Anh tìm số điện thoại của cô gọi đi.

Lúc Triệu Tiêu Quân nhìn qua, trên màn hình to như vậy hiện lên hai chữ: Thu Thu.

Sắc mặt cô ta cứng đờ.

Cố Diễm đứng dậy rời khỏi hội trường, đi vào phòng nghỉ bên cạnh.

Điện thoại không ai nghe máy.

Đợi vài phút Khâu Lê mới trả lời lại, cô giải thích: "Vừa rồi mới em mới nhận một cuộc gọi."

Cố Diễm "ừ" một tiếng, hỏi: "Rất bận sao?"

Anh lấy một điếu thuốc, vừa mới đưa đến bên miệng, giọng nói của Khâu Lê liền từ ống nghe truyền đến.

Cô nói: "Không có vội, em vẫn đang xem tin tức của anh."

Tay Cố Diễm hơi dừng lại, ngậm điếu thuốc ở trong miệng.

Bật bật lửa.

Anh hút một ngụm rồi mới nói: "Những cái bình luận đó em đừng để

trong lòng."

Khâu Lê: "Ừ."

Cô lại hỏi Cố Diễm: "Buổi tối Triệu Phương Châu mời ăn cơm, anh đi không?"

"Đi, anh..." Lời nói còn chưa nói xong, đã bị tiếng đập cửa chen vào, "Cố tổng, là tôi."

Là thư ký của anh.

"Vào đi."

Thư ký đẩy cửa ra: "Cố tổng, mọi người đang chờ ngài lên sân khấu phát biểu."

Cố Diễm hơi hơi gật đầu với thư ký: "Tôi đến ngay."

Khâu Lê cũng nghe được giọng nói từ trong điện thoại, thúc giục anh: "Nhanh lên đi đi."

"Ừ." Cố Diễm dập tắt điếu thuốc, đứng dậy rời khỏi phòng nghỉ.

Mới vừa ăn xong cơm trưa, Khâu Lê liền nhận được điện thoại của Triệu Tiêu Quân.

"Lão bạn học, cậu có đang vội không?"

Khâu Lê lễ phép hỏi lại: "Có việc gì sao?"

Triệu Tiêu Quân: "Tâm trạng của tớ có chút buồn, làm việc có sai sót, bị ba tớ mắng."

http://tieulun.hopto.org

Cô ta cố ý dừng lại, "Cậu có rảnh cùng tớ đi uống cà phê không?"

Không cho Khâu Lê cơ hội cự tuyệt: "Chúng ta đi đến quán cà phê đối diện công ty của cậu, nửa giờ nữa tớ sẽ đến."

Khâu Lê: "... Được."

Nhìn cuộc trò chuyện kết thúc.

Khâu Lê rất buồn bực, Triệu Tiêu Quân được xem như là một người thuộc hàng ngũ nữ cường.

Tuy rằng tính cách không có khí phách như vậy, nhưng lại tự tin độc lập làm việc quyết đoán.

Từ khi nào trong lòng cô ta lại trở nên yếu ớt như vậy?

Thời gian Khâu Lê cùng Triệu Tiêu Quân đến quán cà phê cũng không khác nhau lắm.

Cô vừa mới ngồi xuống, Triệu Tiêu Quân liền thướt tha đi tới, nhìn bộ váy được cô ta mặc mang ra hương vị gợi cảm.

"Cậu đợi lâu không?" Triệu Tiêu Quân cười xin lỗi, ngồi xuống.

Khâu Lê: "Vừa đến."

Sau khi uống một ngụm trà, Khâu Lê hỏi cô ta: "Chuyện gì xảy ra?"

Triệu Tiêu Quân thở dài, trên mặt toàn là buồn bực.

Ngón tay cô ta tùy ý vẽ trên mặc bàn, "Chính là chuyện ở trên mạng, tớ và Cố tổng chụp chung mấy tấm ảnh, đề tài ở trên mạng một lúc càng ồn ào."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê nhìn cô ta, không chen vào nói, lẳng lặng nghe.

Trầm mặc một chút, Triệu Tiêu Quân tiếp tục nói: "Ba tớ rất tức giận, nói tớ không nên cùng Cố tổng chụp ảnh chung, tạo đề tài cho cư dân mạng, bởi vì công ty vừa mới hợp tác kiêng kị nhất là những tin tức trái chiều còn sẽ làm cho Cố tổng không cao hứng."

Khâu Lê chỉ có thể an ủi cô ta: "Cậu cũng đừng để ý tới mấy tin tức đó, qua một thời gian nữa sẽ lắng xuống, người ta không có hứng thú chú ý, đề tài sẽ dần lạnh xuống."

Triệu Tiêu Quân gật gật đầu.

Như là lầm bầm lầu bầu, giọng nói của vô ta cực nhẹ, "Kỳ thật ba tớ không biết tớ... Tớ thích Cố Diễm, buổi sáng tớ cùng anh ấy chụp ảnh chung, cũng là một chút nóng đầu, anh ấy đứng ở bên cạnh tớ, tớ liền có chút ý loạn tình mê."

Khâu Lê dừng lại, ý cười trên khóe miệng dần dần liễm đi.

Triệu Tiêu Quân ra vẻ không thấy, vẫn là lo chính mình nói: "Có khả năng cậu sẽ không hiểu được tư vị của cái loại yêu thầm này, chua ngọt đắng cay, ngũ vị tạp trần, nhìn thấy anh ấy vài loại hương vị này sẽ cuộn trào mạnh mẽ."

Nói xong, cô ta xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Như là lâm vào nơi nào đó trầm tư.

Sợ Khâu Lê yên lặng không nói, Triệu Tiêu Quân chợt quay đầu, "Tớ vừa rồi hỏi qua Thẩm Nghiên, anh ấy nói Cố Diễm không có bạn gái..."

Mấy lần cô ta muốn nói lại thôi.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê đều có thể đoán được kế tiếp cô ta muốn nói gì, "Tiêu Quân, cậu....."

Triệu Tiêu Quân đúng lúc chen ngang cô, "Thu Thu, tớ biết cậu muốn nói cái gì, cũng biết cậu là vì muốn tốt cho tớ, lúc trước Thẩm Nghiên cũng từng khuyên qua, nói Cố Diễm không dễ dàng động lòng, nhưng tớ... Chính là không thể nào khống chế chính mình, luôn sẽ nhớ đến anh ấy, cho nên đêm nay tớ muốn thổ lộ với anh ấy."

Cô ta nhìn về phía Khâu Lê cười nhẹ, "Tớ đoán được sau khi thổ lộ sẽ không nhất định thành công, cho nên trong lòng cực kỳ buồn, cực kỳ phiền lại bị ba tớ nói vài câu."

Cô ta thở ra một hơi dài, "Tớ chỉ có thể đến chỗ của cậu đổ rác, cậu có ngại không?"

Hai ly trà chanh được mang lên.

Khâu Lê cũng không lên tiếng.

Uống ly trà chanh lạnh lạnh, trong lòng cô bình tĩnh không ít.

Khâu Lê nhìn vào mắt Triệu Tiêu Quân, tốc độ nói chuyện thong thả, "Triệu Tiêu Quân, lần này có thể là lần uống trà chiều cuối cùng của chúng ta."

Triệu Tiêu Quân gượng ép cười, "Ừ, về sau tớ sẽ mời cậu uống cà phê."

Sở dĩ cô ta tới tìm Khâu Lê, nói nhiều với Khâu Lê như vậy, cũng chính là hạ thủ vi cường[1]. Cô ta tạm thời không nắm chắc việc đuổi kịp Cố Diễm, nhưng có thể cùng tình địch tuyên thệ chủ quyền đối với Cố Diễm.

[1] Ra tay trước sẽ dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh; ra tay sau sẽ

chịu phần thua thiệt, bất lợi.

Vốn tưởng rằng Khâu Lê sẽ có một chút bận tâm về việc các cô là bạn học, sẽ không giáp mặt mà nói thẳng.

Ai biết Khâu Lê sẽ không theo lẽ thường mà ra bài.

Khâu Lê đặt ly trà ở một bên, "Tôi cũng không nói giỡn với cậu, cậu thích Cố Diễm, tôi cũng thích, so với cậu thời gian tôi thích anh ấy còn lâu hơn."

Đáy mắt Triệu Tiêu Quân có chút gợn sóng.

Khâu Lê nghĩ nghĩ, quyết định đem một lần nói rõ ràng: "Chúng ta là tình địch, vì vậy sau không cần thiết làm phiền cùng hiểu lầm nhau, tôi cảm thấy chúng ta vẫn là quân tử chi giao, đạm như nước đi [2]."

[2] Ý nói rằng, tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt nhẽo như nước lã, tình cảm giao hảo của kẻ tiểu nhân lại ngọt ngào như rượu ngọt. Tình cảm của người quân tử tuy nhạt nhẽo nhưng lâu dài thân thiết, tình cảm của kẻ tiểu nhân tuy ngọt ngào, vồ vập nhưng lại dễ dàng dẫn đến tuyệt giao.

Nói xong, Khâu Lê rung chuông gọi người phục vụ tới.

Tính tiền, lấy túi, đứng dậy rời đi.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 13

Khâu Lê ngồi ở trong xe thật lâu, suy nghĩ của cô đang quá mức hỗn loạn.

Sau khi bình tĩnh lại, cô lại cảm giác mình làm việc này có chút... Sai.

Rốt cuộc Triệu Tiêu Quân không sai.

Chỉ là yêu thầm Cố Diễm.

Mà cô và Cố Diễm cũng chưa có công khai mà tình cảm lại chưa có ổn định.

Nhưng khi đó cô lại dùng thái độ lạnh nhạt quyết tuyệt như vậy đối với Triệu Tiêu Quân.

Khâu Lê nhìn vào kính chiếu hậu phát ngốc một lát rồi gọi cho Tra Nam số 2 một cuộc điện thoại.

"Tra Nhị, dường như em đã làm sai một chuyện."

Tra Nam số 2: "Ừ, em nói đi."

Khâu Lê có thể nghe rõ âm thanh gõ bàn phím ở đầu dây bên kia.

Khâu Lê: "Có chậm trễ công việc của anh không?"

Tra Nam số 2: "Em không nói nhanh lên thì trong chốc lát có thể chậm trễ đến công việc của anh."

Khâu Lê: "....."

Sau đó cô nói hết một lần sự việc vừa rồi cho tra nhị nghe, hỏi anh: "Có phải em đã quá phận rồi không? Triệu Tiêu Quân cũng chỉ là đến nói rõ tất cả với em một chút."

Tra Nam số 2 không đáp mà hỏi lại: "Quan hệ giữa cô ta với em luôn chẳng ra gì, như thế nào lại đột nhiên tới tìm em để kể những chuyện mà chỉ có thể nói cho khuê mật?"

Khâu Lê: "Đây cũng là điều mà em đang buồn bực."

Chẳng lẽ Triệu Phương Châu nói với Triệu Tiêu Quân là cô thích Cố Diễm, cho nên Triệu Tiêu Quân liền có mục đích tiếp cận cô?

Nhưng cô cảm giác Triệu Phương Châu không phải là loại đàn ông đó.

Đột nhiên Tra Nam số 2 ngừng gõ bàn phím, "Phụ nữ, tính tình rất là phức tạp."

Khâu Lê nhìn ra ngoài cửa sổ xe, "Xem như em đã hiểu."

Tra Nam số 2: "Không hiểu cũng không sao, trải qua xong em sẽ hiểu, đây là thứ mà cuộc sống bắt buộc."

Sau đó anh tiếp tục bắt đầu gõ bàn phím, "Còn có việc khác nữa sao?"

Khâu Lê: "Không có. Sau khi anh trở về em sẽ mời anh uống cà phê, có một quán cà phê đặc biệt ngon." Chính là quán cà phê mà lúc trước cô đi vớiTriệu Tiêu Quân.

Nghĩ đến Triệu Tiêu Quân, cô cảm thấy ngực mình tích tụ một cái gì đó.

Tra Nam số 2: "So với New York còn ngon hơn?"

Khâu Lê: "Không thể so được."

Một tay Tra Nam số 2 gõ bàn phím, một tay bưng ly cà phê lên uống mấy ngụm.

Khâu Lê thuận miệng nói ra một câu: "Đúng rồi, quán cà phê kia có một cái tên cực kỳ dễ nghe, tên là "mật mã thời gian", ở ngõ nhỏ..."

Đột nhiên Tra Nam số 2 ngừng gõ bàn phím.

"Làm sao vậy?" Khâu Lê hỏi.

Giọng nói của Tra Nam số 2 rất thấp: "Không có gì đâu."

Cà phê bị đổ ra.

"Anh treo máy trước, còn có công tác anh chưa xử lý xong."

Khâu Lê còn muốn nói cái gì đó, nhưng mà cuộc trò chuyện đã kết thúc.

Cô ném điện thoại ném sang một bên, xoa xoa huyệt thái dương.

Khởi động xe, rời đi.

Tập đoàn Trung Doãn.

Lúc Cố Diễm đang mở họp thì nhận được điện thoại của Khâu Trọng Khải, anh đi ra ngoài nhận máy.

"Chú Khâu."

"Cố Diễm à, cháu có tiện nói chuyện không?"

"Vâng, chú nói đi ạ." Cố Diễm đi đến khu nghỉ ngơi.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Trọng Khải cũng gọn gàng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "Kết quả hội nghị thống nhất, đồng ý đem hệ liệt L cho Triệu Phương Châu bán trực tiếp."

Cố Diễm một tay bỏ vào túi quần, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trên mặt hiện không rõ cảm xúc gì.

Hệ liệt L là sản phẩm của Phương Vinh nhưng không phải là sản phẩm thuộc hàng chất lượng cao, doanh số thu vào cũng không đạt được nhiều hiệu quả.

Mà lúc trước anh nói với Khâu Trọng Khải là muốn sản phẩm mới trong năm nay của bọn họ là hệ liệt R129 cameras LACA, Khâu Trọng Khải đã nói sẽ tận lực tranh thủ, thực hiện được song thắng.

Không nghĩ tới kết quả lại như thế này.

Cố Diễm biết Khâu Trọng Khải đã tận lực.

Trước sau gì Dung Thâm cũng phản đối, nhưng lại không thể trực tiếp đánh vào mặt mũi của Khâu Trọng Khải, kết quả thỏa hiệp chính là hệ liệt L.

Giọng nói Cố Diễm ôn hòa, "Cảm ơn chú Khâu, làm chú khó xử rồi."

Khâu Trọng Khải cười thành tiếng: "Nhưng thật ra chú sợ cậu ghét bỏ."

Cố Diễm: "Không sao ạ, so với tổng thể thì còn chưa tốt, có lẽ chúng ta đem hệ liệt L lấy lòng, sang năm lại tranh thủ hệ liệt R229 của các chú."

Hai người hàn huyên vài câu, sau đó liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Cố Diễm lại gọi cho Triệu Phương Châu một cuộc điện thoại, nói đơn giản sự tình hết một lần.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Phương Châu rõ ràng có chút mất mát, nhưng vẫn quyết định đi Phương Vinh nói chuyện hợp tác chi tiết.

Cuối cùng hỏi: "Đêm nay cậu có thời gian đến không?"

Cố Diễm: "Ừ, tôi sẽ đến đúng giờ."

Triệu Phương Châu: "Chúng ta gặp mặt rồi nói."

Cố Diễm không nói gì.

Từ lúc Dung Thâm cho công ty của Triệu Phương Châu quyền bán trực tiếp hệ liệt L, Dung Thâm sẽ không nghĩ đến việc thoái nhượng.

Trước kia Dung Thâm cùng Triệu Phương Châu đối phó nhau, hiện tại đại khái là có thêm anh.

Cố Diễm cất di động.

Cuộc cạnh tranh giữa anh cùng Dung Thâm, cũng chỉ là mới bắt đầu.

Sau khi hội nghị kết thúc, Cố Diễm gọi CTO (tổng giám kỹ thuật) của công ty Dương Soái đi đến văn phòng anh.

Dương Soái người không giống tên.

Lớn lên một chút cũng không soái.

Còn có chút ấu trĩ.

Là một nhân tài kiệt xuất trong giới máy tính.

Dương Soái có chút mỏi mệt: "Đại ca, đừng làm chậm trễ thời gian ngủ của tớ nha."

http://tieulun.hopto.org

Thời gian của Dương Soái chỉ chia ra làm việc, ngủ, nghiên cứu phát minh sản phẩm.

Cố Diễm liếc mắt nhìn Dương Soái một cái: "Ngày 9 tháng 8 năm nay, tặng cho người chơi trò chơi của Trung Doãn bao lì xì trị giá 27."

Dương Soái đang uống nước, thiếu chút nữa là bị sặc chết.

Mấy trăm triệu người chơi, đều phát... bao lì xì trị giá 27.

Lúc kỉ niệm 20 năm thành lập của Trung Doãn cũng không làm lớn đến như vậy.

Như có suy tư gì, Cố Diễm lại phân phó: "Lập tức thông báo cho người chơi của Trung Doãn, người chơi nữ nào có sinh nhật ngày 9 tháng 8 năm nay ăn sinh nhật 27 tuổi, phát 6.66 bao lì xì."

Sau đó anh lại bổ sung thêm một câu: "Cũng được phát vào ngày 9 tháng 8 năm nay."

Dương Soái lau mặt một phen: "Anh, anh bị bệnh nan y sao?"

Cố Diễm không để ý đến Dương Soái, vừa lúc di động vang lên.

Có tin nhắn công việc gửi đến.

Ngày mai anh phải đi Hongkong công tác.

Hôm nay sẽ lập tức quyết định, vốn là phó tổng chấp hành đi nhưng phó tổng lại tham gia một hội nghị thương vụ, không thể phân thân.

Cho nên anh phải đi.

Hành trình ba ngày.

http://tieulun.hopto.org

Thứ sáu mới trở về.

Tắt màn hình di động, Cố Diễm ngẩng đầu nhìn Dương Soái, tiếp tục nói: "Cậu giúp tôi tìm mấy cái đồ trang trí, buổi chiều thứ sáu đến văn phòng làm việc của tôi."

Dương Soái: "Đem thông báo này cho người chơi, sau đó cậu không có ở trong giang hồ, giang hồ có được như cũ không? Cậu sẽ không sợ cậu mới vừa nhắm mắt, tớ sẽ khiến cho trò chơi này hạ tuyến?"

Cố Diễm vẫy vẫy tay: "Cậu có thể đi ra ngoài."

Dương Soái ôm ngực đi ra ngoài, rất muốn lập tức biến khỏi nơi này.

Trò chơi mới mà anh đang phát minh còn chưa có được thượng tuyến đâu.

Cố Diễm lại gọi điện thoại cho thư ký.

Thư ký gõ cửa đi vào: "Cố tổng, có cái gì phân phó sao ạ?"

Cố Diễm suy nghĩ một chút: "Giúp tôi đi mua một ít chocolate, đóng gói kỹ, chín túi. Cảm ơn."

Thư ký hơi giật mình, chín túi chocolate?

Ngay sau đó lại hỏi: "Mỗi túi Chocolate có yêu cầu cụ thể nào không ạ? Còn có cách trang trí thế nào."

Cố Diễm: "Cô chọn một chỗ bán tốt, mỗi túi dùng hộp đóng gói, trong đó mỗi túi có mười thanh là được, cứ thế mà làm."

Thư ký gật đầu, đi ra ngoài.

Trước khi tam tầm, Cố Diễm gửi cho Khâu Lê một tin nhắn:【 Có cần anh

đi đón không?】

Khâu Lê:【 Không cần đâu, em đang trên đường đi tới nhà ăn. 】

Cố Diễm:【 Lái xe chậm một chút. 】

Lúc này Cố Diễm mới rời khỏi văn phòng.

Lúc Cố Diễm đến phòng ăn, cơ bản mọi người đều đã đến đông đủ.

Chỉ còn thiếu Khâu Lê.

Chỗ của Khâu Lê cách nơi này xa hơn anh, lúc này hẳn là cô đang còn ở trên đường.

Mọi người đến trước đang ngồi đánh bài.

Lúc Triệu Tiêu Quân nhìn thấy Cố Diễm đến, tim đập nhanh thêm một phách.

Thấy trong tay anh xách theo một cái túi xách, cô ta rất tò mò.

Triệu Tiêu Quân đứng lên, cười nói: "Đều đến đông đủ rồi, có thể cho phòng bếp nấu ăn được rồi."

Nhà ăn này là do một người bạn của Triệu Tiêu Quân mở, đều là tiệm ăn tại nhà.

Thẩm Nghiên đang đánh bài, ngước mắt, "Thu Thu còn chưa có tới đâu."

Triệu Tiêu Quân ngẩn ra, cười gượng: "Khâu Lê cũng tới sao?"

Thẩm Nghiên tiếp tục trảo bài: "Ừ, những cuộc tụ hội như vầy làm sao có thể thiếu nhóc con đó được."

http://tieulun.hopto.org

Triệu Tiêu Quân ngượng ngùng cười, sau đó lại ngồi xuống.

Cố Diễm nói với Thẩm Nghiên: "Trước hết không cần đợi Thu Thu, còn không biết khi nào cô ấy mới đến."

Thẩm Nghiên nhìn Cố Diễm vài giây: "Lỡ trong chốc lát Thu Thu phát giận thì sao bây giờ?"

"Sẽ không đâu." Cố Diễm lấy túi đưa cho Thẩm Nghiên: "Các cậu chia ra một chút đi."

Thẩm Nghiên nghi hoặc nhìn Cố Diễm, trong tay cầm bài, không nhận lấy cái túi.

Mộ Thời Cảnh khẽ nhếch cằm: "Có cái gì tốt?"

"Chocolate." Cố Diễm đem túi mua sắm treo ở sau lưng ghế của Thẩm Nghiên, "Mỗi người một túi."

Mọi người đều ngừng tay, tầm mắt đều đặt trên người của Cố Diễm.

Thẩm Nghiên chớp chớp mắt, "Phụ nữ nào tặng cho cậu?"

Cố Diễm: "Tớ mua."

Anh ngồi ở bàn ăn phía bên kia.

"Như thế nào cậu lại mua chocolate cho chúng tớ ăn?" Thẩm Nghiên hiếu kỳ nói.

Cố Diễm không lên tiếng, lấy di động ra.

Thẩm Nghiên dùng ánh mắt ý bảo bọn họ, không nên nói nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Khác thường tất có vấn đề.

Mấy người họ đều buông bài, vây quanh bàn ăn ngồi xuống, bắt đầu chia chocolate ăn.

Triệu Tiêu Quân cũng bắt được một túi, ngó trái ngó phải, luyến tiếc mở ra.

Ngoại trừ Triệu Tiêu Quân, những người khác đều cảm giác chính mình bị dọa tới rồi.

Thẩm Nghiên mở hộp đóng gói ra, cầm thanh chocolate nhìn nhìn.

Đôi mắt anh híp lại, nhìn chằm chằm Cố Diễm, "Sao tớ lại cảm giác bên trong là thạch tín."

Cố Diễm cúi đầu đang xem di động, cũng không phản ứng đến anh.

Mộ Thời Cảnh quét mắt nhìn Thẩm Nghiên, ý bảo Thẩm Nghiên đừng nhiều lời.

Một bàn người yên lặng ăn chocolate, liền sợ nghẹn.

Không khí có chút quỷ dị không nói nên lời.

Ăn đồ ăn Cố Diễm mua, đây là lần đầu tiên.

Bọn họ cảm thấy thụ sủng nhược kinh, nhưng chỉ thấy kinh chứ không có sủng.

Mọi người đều mạc danh có loại: Quân làm thần chết, thần không thể không chết mà làm theo.

Lúc này Khâu Lê được người phục vụ dẫn vào phòng.

http://tieulun.hopto.org

Bầu không khí trong phòng lúc này mới hòa hoãn một chút.

Đã lâu không gặp, mọi người đều nhiệt tình hàn huyên với Khâu Lê.

Triệu Tiêu Quân liếc liếc mắt về bên kia một cái, không lên tiếng.

Khâu Lê nhìn thấy bọn họ đều có chocolate, trong miệng còn ăn, trong tay cũng đang cầm.

"Của em đâu?"

Thẩm Nghiên lúc này mới chú ý tới, mấy bao chocolate đều đã chia xong rồi.

Anh đưa chocolate của mình cho Khâu Lê: "Này, cái này cho em, ai bảo em tới trễ như vậy."

Cố Diễm cất di động, nhìn về phía Khâu Lê, "Em muốn ăn chốc lát nữa anh lại mua cho em."

Khâu Lê chú ý đến chữ "lại" của Cố Diễm, "Chocolate này là của anh mua?"

Cố Diễm gật đầu.

Đây là cái con đường gì?

Trong lòng Khâu Lê tràn đầy nghi hoặc.

Chỉ còn một chỗ trống ở bên cạnh Mộ Thời Cảnh, cô đi qua ngồi xuống.

Lúc Khâu Lê đi qua theo bản năng nhìn về phía Triệu Tiêu Quân, Triệu Tiêu Quân cũng đang nhìn cô.

http://tieulun.hopto.org

Mặt không có cảm xúc.

Nháy mắt hai người đều dời tầm mắt.

Cố Diễm nhìn xung quanh bàn ăn một vòng, dừng một lúc mới nói: "Có chuyện này tớ muốn nói với các cậu một chút."

Mọi người yên lặng nhìn Cố Diễm, đợi anh nói.

Nếu không mấy thanh chocolate này ăn xong tiêu hóa cũng khó khăn.

Không được yên ổn.

Cố Diễm: "Tớ và Thu Thu đang ở bên nhau, về sau các cậu có thể gọi cô ấy là chị dâu hoặc là Thu Thu đều được."

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 14

Cố Diễm: "Tớ cùng Thu Thu ở bên nhau, về sau các cậu có thể gọi cô ấy là chị dâu hoặc là Thu Thu đều được."

Mọi người: "....."

So với biểu tình lúc ăn chocolate còn kinh ngạc hơn.

Tay Triệu Tiêu Quân run run, thiếu chút nữa túi chocolate đã rơi xuống.

Cô ta không thể tin được mà nhìn chằm chằm Cố Diễm.

Sao có thể?

Mới có mấy ngày, bọn họ đã ở bên nhau?

Cố Diễm cầm ly nước, đứng dậy, đi đến bên cạnh Triệu Phương Châu, chạm vào cái ly trước mặt anh ta: "Tôi còn muốn lái xe, lấy trà thay rượu, hợp tác vui vẻ."

Sau đó Cố Diễm đem nửa ly nước uống một hơi cạn sạch.

"Hợp tác vui vẻ." Triệu Phương Châu cũng không có từ khiếp sợ đến hoãn thần, chất phác đem ly rượu trong tay uống cạn.

Cố Diễm xin lỗi: "Tớ sẽ không ở lại dùng cơm, hôm nào tớ sẽ mời khách."

Sau đó anh nói với những người khác trên bàn ăn: "Các cậu cứ tiếp tục, tớ cùng Thu Thu về trước, cho các cậu có thời gian tự do nói chuyện phiếm."

Anh ở chỗ này, như thế nào bọn họ cũng sẽ bị đè nén mà chết.

Cố Diễm đặt ly nước xuống, xoa xoa đầu Khâu Lê: "Đi thôi."

Anh lấy túi trên tay cô, rồi nắm tay cô đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối Khâu Lê cũng chưa nói một câu.

Cô chớp mắt.

Ánh mắt có kinh ngạc, còn có một tia hỗn loạn.

Cô nhìn sườn mặt của Cố Diễm.

Giống một con rối gỗ, tùy ý để anh nắm.

Bọn họ vừa rời đi.

Cửa lớn chậm rãi khép lại.

Trong phòng nóng như nước sôi một trăm độ.

Sôi trào.

Thẩm Nghiên cầm một thanh chocolate đặt đến trước mặt Mộ Thời Cảnh: "Em gái của cậu bị người ta dắt đi rồi, cậu làm anh mà sao như người ngốc thế này."

Mộ Thời Cảnh chỉ chỉ miệng: "Tớ mới vừa cắn vào đầu lưỡi."

Đều chảy máu.

http://tieulun.hopto.org

Hiện tại còn đau.

Mọi người: "....."

Lúc này Thẩm Nghiên mới nhớ tới Triệu Tiêu Quân, không phải cô ta cũng thích Cố Diễm sao?

Ánh mắt anh dừng ở trên mặt Triệu Tiêu Quân, cô ta hơi hơi rũ mắt, nhìn chằm chằm đồ ăn trước mắt mà ngây ra.

Biểu tình cô đơn.

Thẩm Nghiên thở dài.

Tình yêu không có thứ tự đến trước hay sau.

Tình cảm của hai người.

Sớm một bước, muộn một bước đều không được.

Chỉ có thể vừa vặn gặp được.

Lúc này, ở ngoài cửa.

Khâu Lê cùng Cố Diễm vẫn chưa đi xa.

Vừa mới đi được vài bước, Khâu Lê đột nhiên dừng lại.

Cố Diễm cũng dừng chân, nhìn cô: "Làm sao vậy?"

Khâu Lê vẫn nhìn anh, hốc mắt đỏ lên.

Cố Diễm duỗi tay xoa khóe mắt của cô, "Không được khóc."

Vốn dĩ nước mắt đã ở trong hốc mắt chuẩn bị chảy ra, Cố Diễm vừa mới

nói vậy, nước mắt đã theo đó mà rơi xuống.

Cố Diễm rút tay lại, đem cô ôm vào trong ngực.

Khâu Lê thoát khỏi tay Cố Diễm, hai tay vòng lấy cổ anh, cũng không rảnh lo nơi này là nơi nào, có người đi qua hay không, liền trực tiếp hôn lên môi anh.

Cố Diễm ngẩn ra, ngay sau đó liền biến bị động thành chủ động.

Thẳng đến lúc có người phục vụ từ đường đi đi qua, Cố Diễm mới rời khỏi môi cô, lại hôn lên đôi mắt, "Khóc cái gì!"

Khâu Lê: "Vui vẻ."

Cố Diễm kéo cô vào trong lồng ngực ôm chặt thêm một ít.

Khâu Lê hơi hơi ngửa đầu: "Lúc trước em chỉ cho rằng... Cho rằng anh chỉ là cùng em thử một lần."

Cũng không có nhất định phải cùng cô ở bên nhau.

Cố Diễm lại cúi đầu hôn hôn môi cô: "Như thế nào cũng sẽ ở bên em."

Anh sẽ không dễ dàng cho một người phụ nữ hứa hẹn, cho dù, đó là cả đời.

...

Hơn hai giờ sau.

Trong phòng.

Chầu cơm này, kết thúc bằng nỗi khiếp sợ.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Tiêu Quân uống không ít rượu.

Lúc tan cuộc, cô ta đã ngà ngà say.

Dạ dày quay cuồng khó chịu.

Bọn họ đều rời đi.

Trong phòng chỉ còn có ba người.

Triệu Phương Châu nhẹ nhàng vỗ lưng cô ta: "Không thể uống mà còn cậy mạnh, cũng không ai rót rượu cho em, sao em lại uống hăng say như vậy?"

Đầu óc Triệu Tiêu Quân còn chút thanh tỉnh, cô ta đẩy Triệu Phương Châu ra.

Cố nén nước mắt.

Cô ta nhìn về phía Thẩm Nghiên: "Có thể đưa tôi trở về không?"

Triệu Phương Châu: "....."

Thẩm Nghiên: "....."

Dừng vài giây anh nói: "Tôi cũng uống rượu."

Triệu Tiêu Quân: "Anh có tài xế phải không? Tôi ngồi xe anh trở về."

Ánh mắt cô ta bướng bỉnh.

Không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm Thẩm Nghiên.

Thẩm Nghiên đại khái đã hiểu.

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì cũng chỉ có anh mới biết cô ta thích Cố Diễm, hiện tại cô ta cần người để kể khổ.

Nhưng Triệu Phương Châu buồn bực, "Xe của anh sao không ngồi, em một hai phải đi Thẩm Nghiên đi đường vòng đưa em về, em xem em say thành bộ dáng gì."

Triệu Tiêu Quân có vài phần men say, hốc mắt ẩm ướt, "Anh, anh bớt tranh cãi không được sao? Em khó chịu."

Cô ta ấn ấn ngực: "Em nơi này khó chịu."

Nhỏ giọng ngập ngừng: "Em cũng... Thích anh ấy, vì cái gì mà anh ấy cũng chỉ nhìn thấy Khâu Lê, em có điểm nào kém Khâu Lê!"

Thẩm Nghiên vỗ vỗ Triệu Phương Châu bả vai: "Yên tâm, tôi bảo đảm sẽ đưa cô ấy an toàn về nhà, tôi cũng đã sớm biết cô ấy thích Cố Diễm, cô ấy đang muốn cùng tôi trò chuyện."

Mãi cho đến khi Thẩm Nghiên đỡ Triệu Tiêu Quân rời đi, Triệu Phương Châu mới hoàn hồn.

Anh ta tựa lưng vào ghế ngồi, híp mắt.

Mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương.

Đây là chuyện gì?

Lấy cái tính cách của em gái đã thích thì phải có được, về sau cũng chỉ có thể nếm mùi đau khổ.

Thẩm Nghiên mang theo Triệu Tiêu Quân tới bãi đỗ xe, hỏi cô ta: "Có muốn nôn không?"

http://tieulun.hopto.org

Triệu Tiêu Quân lắc đầu, "Uống hơi nhiều, chứ không có say."

Cô ta dựa vào cửa xe.

Nghiêng đầu nhìn Thẩm Nghiên, trước mắt càng lúc càng mơ hồ.

Thẩm Nghiên cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Cái anh không chịu nổi nhất chính là nước mắt của phụ nữ.

Thẩm Nghiên đứng ở bồn hoa bên cạnh, cách Triệu Tiêu Quân xa mấy mét.

Anh lấy thuốc lá ra, đốt một điếu.

Nhìn cô ta: "Có cái gì không thoải mái thì nói ra đi, nói xong, về nhà ngủ một giấc, sáng mai cái gì cũng tốt."

Chỉ là một cái yêu thầm mà thôi.

Chỉ cần mấy ngày liền quên.

Triệu Tiêu Quân hít hít mũi, dùng ngón tay lau đi nước mắt, "Tốt không được."

Cô ta thích Cố Diễm cũng đã hơn nửa năm.

[Nửa năm thì tuổi gì với mười mấy năm đây chị ơi:))]

Trừ bỏ thời gian làm việc, còn lại, cô ta đều dùng để nhớ đến Cố Diễm.

Thẩm Nghiên không còn lời gì để nói.

Anh không quá am hiểu an ủi người khác.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng tổn hại người khác thì anh rất lành nghề.

Triệu Tiêu Quân vẫn là không có cách nào cân bằng: "Cố Diễm sao có thể thích Khâu Lê!"

Thẩm Nghiên: "....."

Vấn đề này anh không thể trả lời.

Thu Thu ở trong mắt anh, cái gì cũng tốt.

Thẩm Nghiên không nói gì, dời tầm mắt sang nơi khác, nhìn mặt cỏ và đèn.

Đèn chiếu vào, cỏ rực rỡ.

Triệu Tiêu Quân vẫn cố chấp nói: "Ở trong mắt của anh, bọn họ cũng rất xứng đôi phải không?"

Thẩm Nghiên cầm điếu thuốc, đặt ở trong miệng dùng sức hít một ngụm.

Câu này như thế nào cũng đều là hố.

Nói cũng không được, mà không nói cũng không được.

Một lát sau.

Anh nói: "Tiêu Quân à, đừng lại rối rắm những chuyện không có ý nghĩa. Hiện tại tôi nói cái gì đều là trái với lương tâm, cô đừng ép tôi nha."

Triệu Tiêu Quân dở khóc dở cười, "Anh nói một câu dễ nghe để lừa gạt tôi cũng không được sao?"

Thẩm Nghiên: "Cô lại không phải con nít mười tuổi nữa, đừng dùng yêu

cầu nói dối để an ủi chính mình. Nếu cô là loại càn quấy kia, tôi sẽ không rảnh rỗi gì mà tìm việc, muốn đưa cô về nhà."

Triệu Tiêu Quân không lên tiếng.

Thẩm Nghiên nhìn thời gian, còn sớm.

"Cô muốn tìm một chỗ uống ly nước ấm, để tỉnh rượu hay không?"

Triệu Tiêu Quân cũng không nghĩ sẽ về nhà, gật gật đầu.

Thẩm Nghiên đem tàn thuốc ấn tắt ném vào thùng rác.

Ngồi trên xe, Triệu Tiêu Quân vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ.

Vẫn là không có cách nào tiếp thu sự thật này.

Đối với cô ta là đả kích quá lớn.

Chợt, cô ta quay mặt sang, nhìn Thẩm Nghiên: "Tôi khá tò mò hai người bọn họ cụ thể ra sao, ai theo đuổi ai? Tốc độ ở bên nhau cũng quá nhanh, anh xem chúng ta nhiều người như vậy không có ai là không kinh ngạc."

Cô ta cố ý tạm dừng một chút, nói với ngữ điệu nhẹ nhàng: "Ai, anh có dịp thì hỏi Cố Diễm hoặc là Khâu Lê, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng ta một chút."

Chỉ có biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Thẩm Nghiên cười, thực lạnh.

"Tôi là một người đàn ông trưởng thành, nếu là nhiều chuyện như vậy, sẽ bị mấy người bọn họ cười nhạo chết."

http://tieulun.hopto.org

Bị uyển chuyển cự tuyệt.

Triệu Tiêu Quân xấu hổ cười.

Sau đó lại nhìn về phía cửa sổ.

Lúc lơ đãng nhìn sang lối đi bộ, cô ta thấy hai hình bóng quen thuộc.

Ô tô rất nhanh đã chạy qua.

Bọn họ vai kề vai, càng ngày càng xa.

Sau khi Khâu Lê bình tĩnh khôi phục tâm tình, cô nói muốn ăn chocolate.

Cố Diễm liền đem xe ngừng ở ven đường đi mua cho cô.

Khâu Lê đưa một thanh cho Cố Diễm, Cố Diễm lắc đầu.

Một mình cô ăn hết.

Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng: "Như thế nào anh lại muốn công khai vào đêm nay?"

Không phải anh nói muốn thuận theo tự nhiên sao?

Cố Diễm mở cửa xe, cho cô ngồi vào.

Anh vòng qua đầu xe, ngồi trên ghế điều khiển, lúc này mới trả lời cô: "Cảm thấy thích hợp."

Anh sợ cô sẽ bởi vì những bình luận ở trên mạng mà lo được lo mất.

Làm anh giải thích thực tỉ mỉ, rất khó.

Khâu Lê không hỏi lại.

http://tieulun.hopto.org

Cô dựa vào ghế, cảm giác hiện tại còn ở trên mây bay.

"Có muốn ăn khuya hay là đi về nhà?" Cố Diễm hỏi cô.

Khâu Lê hoàn hồn, "Không ăn, không đói bụng."

Vừa rồi lúc ăn cơm, một chút đói khát cô cũng không có, cơ hồ không biết ăn như thế nào.

Cố Diễm tiếp tục chuyên chú lái xe.

Trong xe mở nhạc nhẹ.

Tân tình của Khâu Lê với bài hát này cũng không khác nhau lắm.

Cô lấy di động ra gửi cho Khâu Tây Văn một bao lì xì, hai trăm khối.

Khâu Tây Văn không nhận, hỏi Khâu Lê:【 có phải em đã chọc vào chuyện gì rồi hay không? 】yêu cầu cô thu thập cục diện rối rắm cho Khâu Lê.

Khi còn nhỏ, mỗi lần Khâu Lê chọc đến cái gì phiền toái, liền sẽ dùng mấy mao tiền gửi cho Khâu Tây Văn.

Gọi là phí bảo hộ.

Đương nhiên, chút tiền ấy làm Khâu Tây Văn rất chướng mắt, cô sẽ gửi lại cho Khâu Lê một chút, còn lại thì sẽ cất vào thẻ tiết kiệm.

Khâu Lê phản bác:【 em là cái dạng người này sao! Chỉ là đêm nay em rất vui vẻ, cho chị một bao lì xì nhỏ, cùng nhau happy happy. 】

Tây Văn:【 Khâu Lê, không có việc gì thì đừng tới tìm chị, chị sẽ liền kéo em vào sổ đen. 】

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê nghĩ nghĩ:【 Chị, em và Cố Diễm đang ở bên nhau. 】

Tây Văn không lập tức trả lời cô, mà là lấy lại cái bao lì xì kia.

Khâu Lê: "....."

Cô cho rằng chị cô sẽ kinh ngạc một chút, sau đó sẽ lại chúc phúc cho cô gì đó.

Tây Văn gửi lại một tin nhắn:【 từ giờ trở đi, chị sẽ đem phương thức liên hệ của em vào sổ đen, cách ra khỏi sổ đen: Làm cho em rể liên hệ với chị, đem tiền hộ phí hồi nhỏ của em thanh toán, chúng ta sẽ lại khôi phục bình thường. 】

Khâu Lê:【 chị, thủ hạ lưu tình, không có chị em sẽ không có người tâm phúc【 hôn hôn 】. 】

Cô ấn gửi đi.

Kết quả gửi đi thất bại.

Trên màn hình có vài chữ màu trắng hiện lên, đại khái là cô đã không còn là bạn tốt của Khâu Tây Văn.

Khâu Lê buồn bực: "....."

Cố Diễm ở lái xe, lâu lâu sẽ nhìn sang cô.

"Làm sao vậy?"

Khâu Lê lắc đầu, "Không có gì."

Cô cũng không thể đem tin nhắn chị gái gửi qua cho anh xem được, bởi vì chị gái thực không nói lý.

http://tieulun.hopto.org

Cất di động, cô tiếp tục ăn chocolate.

"Ăn ngon như vậy sao?" Cố Diễm hỏi.

Khâu Lê cười: "Đúng vậy."

Bởi vì là anh mua.

Ăn xong ba thanh, đến thanh thứ tư, cô liền cảm thấy ngán.

Nuốt không xuống.

Khâu Lê chằm chằm vào sườn mặt Cố Diễm.

Cố Diễm cảm giác được ánh mắt của cô, "Làm sao vậy?"

Khâu Lê chỉ chỉ miệng: "Không muốn ăn."

"Chờ một chút."

Vừa lúc phía trước có đèn đỏ.

Cố Diễm dừng xe, nghiêng người sang, sát đến bên cạnh môi cô, dùng đầu lưỡi lấy miếng chocolate từ trong miệng Khâu Lê.

Khâu Lê liếm môi.

Có chút ngọt.

Cố Diễm hỏi cô buổi tối muốn đi nơi nào chơi.

Khâu Lê nghĩ nghĩ: "Vẫn là về nhà xem tư liệu đi."

Thứ năm Dung Thâm sẽ trở về, cô muốn trước ngày thứ năm, đem tình trạng các phân trạm hiểu rõ.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "Đến thư phòng anh xem đi, đêm nay anh cũng muốn tăng ca."

Khâu Lê thừa dịp vài giây cuối cùng của đèn đỏ, cởi đai an toàn, đứng dậy hôn lên môi Cố Diễm.

Cô nhanh chóng rút về, ngồi ngay ngắn.

Cố Diễm cười nhẹ.

Đèn xanh bật lên.

Cố Diễm khởi động xe, chậm rãi rời đi.

"Cố Diễm."

"Ừ?"

"Giữa tháng 8 em sẽ phải bắt đầu đi khảo sát các phân trạm, muốn tự sản xuất cất vào kho."

Trầm mặc sau một lúc lâu.

Cố Diễm hỏi cô: "Đi bao lâu?"

"Không biết, có lẽ giữa chừng sẽ trở về, nhưng năm trước đều sẽ đi hết tất cả các nơi." Cô nhìn sườn mặt Cố Diễm, trong lòng cũng không biết nói gì.

Sau đó lại không đâu vào đâu nói một câu: "Em sợ sét đánh."

Cố Diễm ngẩn ra, nhất thời không hiểu được những lời ngầm này.

Một lát sau, anh gật đầu: "Anh nhớ kỹ."

Lại nhớ đến anh phải đi công tác ba ngày.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nhìn mặt cô một cái, "Ngày mai anh đi Hongkong công tác, buổi sáng thứ sáu mới trở về."

Tin tức tới đột nhiên không kịp phòng ngừa, Khâu Lê hơi có chút trì độn.

Sau đó cô cười nói: "Nhớ mua đồ ăn ngon mang về cho em."

Cố Diễm cũng cười, duỗi tay xoa xoa tóc cô.

"Lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh."

Khâu Lê dùng sức gật gật đầu.

Trong lòng đều là không nỡ.

Trở lại chung cư.

Khâu Lê về nhà mình lấy notebook.

Cố Diễm đổ một ly nước ấm đem vào thư phòng.

Di động vang lên, có tin nhắn gửi đến.

Là của Khâu Tây Văn gửi đến, rất dài:

【 Nghe nói cậu liền phải trở thành người cùng một nhà với chúng tôi, tôi chỉ đại biểu bản thân mình nhiệt liệt hoan nghênh cậu gia nhập.

Hy vọng mấy mươi năm nữa, chúng ta đều có thể vui vẻ sống chung.

Thu Thu của nhà chúng tôi không có điểm gì sáng giá.

Hiện tại đều rất vụng về, khả năng làm việc xem ra cũng cực kỳ ấu trĩ.

Cậu cũng không cần phải cung cấp tiền tài trợ.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng cũng đừng phủ định con bé.

Cuộc sống của con bé cứ để tự nó đi, mặc kệ đi thành cái dạng gì, đều là xuất sắc nhất.

Ít nhất ở trong mắt tôi, con bé là nhất.

Trừ bỏ có chút dính người phiền toái người khác.

Còn có, tôi đã kéo Thu vào sổ đen, bởi vì tôi lo lắng, vạn nhất có khi con bé sẽ không nhịn được mà cùng tôi nói hết, nói cậu khi dễ con bé.

Tôi sợ tôi sẽ trở lại lúc mười mấy tuổi, cầm ghế phá cửa kính.

Hiện tại thứ tôi phá không phải là cửa kính, rất có thể là văn phòng tập đoàn Trung Doãn các người.

Chúng ta đều hy vọng thế giới càng thêm hoà bình.

Nguyện như vậy bi kịch sẽ không diễn ra ở trên người của cậu.

Tôi bị con bé phiền nhiều năm như vậy, nên tôi muốn tạm thời đi nghỉ đông.

Ngày về thì không biết.

Nếu ngày nào đó cậu chịu không nổi con bé nữa, phiền nó, đừng cố ý bỏ rơi nó làm nó chịu ủy khuất.

Gọi cho tôi một cú điện thoại, tôi sẽ trở về.

Đương nhiên, tôi rất đặc biệt mong chờ kỳ nghỉ này có thể dài vô hạn.

Đến từ một người cực kỳ bênh vực người mình lại không nói lý: Khâu

Tây Văn】

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 15

Cố Diễm nhìn tin nhắn tổng cộng ba lần.

Từng câu từng chữ.

Sau khi ngẩn người nhìn di động vài giây.

Cố Diễm trả lời Khâu Tây Văn:【 nghỉ dài hạn vui vẻ. 】

Khâu Tây Văn không trả lời lại anh.

Chuông cửa vang lên.

Khâu Lê qua đây.

Cố Diễm rời khỏi giao diện tin nhắn, đi ra mở cửa.

Khâu Lê ôm notebook, tay phải cầm một quả táo.

Ăn rất ngon.

Cô đem quả táo đến bên miệng của Cố Diễm: "Ăn một miếng đi, rất ngọt."

Cố Diễm cắn một miếng, đóng cửa lại.

Tìm đôi dép lê, cho Khâu Lê thay.

Cố Diễm nuốt xuống miếng táo trong miệng, "Đi thư phòng đi."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê lại đem quả táo đưa cho Cố Diễm, anh nói không ăn.

Cô nói: "Không phải cho anh ăn, anh cắn giúp em một miếng, quả táo quá lớn, không thể nào vừa miệng, cắn cũng mệt người."

Cố Diễm: "....."

Sau đó anh vẫn cắn một miếng, đút cho Khâu Lê.

Khâu Lê vừa lòng, đi vào thư phòng.

Cố Diễm nhường một nửa bàn sách cho cô, cô dựa gần anh ngồi xuống.

Giống như lúc còn nhỏ ăn cơm cũng vậy.

Khâu Lê mở máy tính ra bắt đầu xem tư liệu, đầu tiên cô xem tư liệu của các phân trạm ở Hoàn Bắc.

Cố Diễm nhìn vào màn hình máy tính, hỏi cô: "Ai cùng em đi khảo sát các phân trạm?"

Khâu Lê nhìn chằm chằm màn hình, chuyên chú, đang phân tích số liệu.

Khâu Lê không chút chú ý trả lời vấn đề: "Trần Lập Đông."

Trần Lập Đông?

Cố Diễm: "Trợ lý với thư ký của em không đi sao?"

Khâu Lê: "Cậu ấy chính là trợ lý, kiêm bí thư kiêm luôn tài xế."

Cố Diễm: "Tại sao em lại dùng trợ lý nam?"

Khâu Lê nghiêng đầu nhìn anh: "Vì sao mà không thể dùng trợ lý nam?"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm không còn lời gì để nói.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh hỏi một vấn đề không có tiêu chuẩn như vậy.

Khâu Lê nói: "Trần Lập Đông là người có tâm địa tốt, năng lực lại giỏi. Lúc đi ra ngoài xã giao, cậu ấy có thể chắn rượu, em uống rượu, cậu ấy còn có thể đưa em an toàn về nhà."

Khâu Lê: "Cho nên, vì sáo mà lại không cần trợ lý nam đâu?"

Cô cười: "Đúng rồi, thư ký của anh cũng là nữ sao?"

Cố Diễm: "....."

Vẫn không yên tâm: "Trần Lập Đông là người trước đây em đã quen biết hay là thông báo tuyển dụng tới?"

Khâu Lê trêu ghẹo Cố Diễm: "Hiện tại anh mới quan tâm đến những người xung quanh em, có phải đã quá trễ không?"

Cố Diễm không nói chuyện, vẫn luôn nhìn Khâu Lê.

Trong ánh mắt đều là xin lỗi.

Khâu Lê nói xong mới cảm thấy không ổn, cọ cọ cánh tay anh: "Nói giỡn thôi."

Cô tựa vào lồng ngực của Cố Diễm, hôn hôn anh.

"Vận khí của em tốt, người trong công ty đều không tồi."

Sau đó cô nói sang chuyện khác, nói về Trần Lập Đông: "Em vàTrần Lập Đông biết nhau từ mấy năm trước, lúc đó cậu ấy và bạn gái giúp đỡ em rất

nhiều."

Lúc ấy ở Lệ Giang, Trần Lập Đông cùng bạn gái đi du lịch, đã gặp và giúp đỡ cô.

Đoạn hồi ức kia đối với cô mà nói, có chút thống khổ.

Một chút cô đều không muốn nhớ lại.

Cố Diễm duỗi tay ôm chặt Khâu Lê, sau đó cúi đầu dùng sức cắn vào bả vai cô.

Rất đau.

Khâu Lê chịu đựng.

Cố Diễm rất ít khi để lộ cảm xúc ra ngoài, giống như bộ dáng cực kỳ thống khổ bây giờ là lần đầu tiên mà cô nhìn thấy.

Hơn hai mươi năm, lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Trước kia, cô cho rằng không có việc gì có thể làm cho anh mất khống chế.

"Cố Diễm?"

Anh không lên tiếng.

"Anh lại cắn em, chắc em phải đi tiêm vắc-xin phòng bệnh."

Cố Diễm: "..."

Lúc này anh mới ý thức được là anh đang cắn cô.

Sau đó liền lập tức nhả ra.

http://tieulun.hopto.org

Bờ môi nóng bỏng cách với áo sơmi, chỗ cắn ấy như là một vết hôn.

Khâu Lê đặt hai tay ở sau lưng Cố Diễm, ôm lấy anh.

"Cố Diễm, em không trách anh, từ trước đến nay cũng chưa từng trách."

Nói xong, cô nghẹn ngào: "Anh so với em lớn hơn nhiều tuổi như vậy, anh lại học giỏi, còn nhảy lớp nữa, anh vào đại học, em mới học lớp 5, anh đi làm việc, em mới lên đầu cấp 3."

Ai nói một sinh viên đại học sẽ có ý với một học sinh tiểu học...

Lúc cô vào đại học, anh đã trở thành một người đàn ông thành đạt trong giới thương nhân.

Thành thục khiêm tốn.

Làm việc nội liễm ổn trọng.

Mà cô vẫn như cũ ấu trĩ, tùy hứng một lời khó nói hết.

Cô rất cảm ơn vì cô rời đi trong ba năm này.

Cô lớn lên.

Trưởng thành.

Thành thục.

Từ đầu đến cuối Cố Diễm cũng chưa nói chuyện.

Anh nói cái gì cũng không thích hợp, nhưng mà có nói cũng không có ý nghĩa gì.

Mấy năm kia, anh đã cho cô những tổn thương, tính ra là những việc làm

vô tâm, tồn tại khá là chân thật.

Nếu giải thích cùng xin lỗi cũng sẽ không có cách nào đền bù.

Anh lại đem Khâu Lê buộc chặt trong lồng ngực một chút.

Giống như cô là căn xương sườn thiếu hụt của anh, đem cô nhét vào trong thân thể, anh mới hoàn chỉnh.

Thật lâu lúc sau, Cố Diễm mới buông cô ra.

Anh đưa ly nước cho Khâu Lê: "Uống nước xong lại xem tiếp."

Khâu Lê một tay cầm ly nước, ngồi thẳng, bình tĩnh lại sau một lúc lâu, cô tiếp tục xem số liệu.

Trong thư phòng cực kỳ yên tĩnh.

Cố Diễm xử lý bưu kiện, cô nghiêm túc làm việc của cô.

Sau rất nhiều năm vẫn là như vậy.

Một bàn làm việc, hai máy tính.

Ngồi tựa vào nhau.

Ai bận việc nấy.

Ai cũng không cảm thấy ai quấy rầy ai.

Lúc ngẩng đầu lên, đã là hai giờ sau.

Cố Diễm đã làm xong công việc, đang ngồi xem tin tức.

Khâu Lê xoa xoa cổ, nghiêng người qua dựa vào người Cố Diễm.

http://tieulun.hopto.org

Cô hơi hơi ngửa đầu nhìn anh, trong mắt có chút giảo hoạt, làm nũng oán giận với anh: "Không biết như thế nào em lại cảm thấy ghế dựa nhà anh thực cứng, ngồi không thoải mái."

Cố Diễm cũng không hiểu những lời nói đầy thâm ý này, đứng dậy, lấy notebook của cô: "Đến phòng khách ngồi đi, ngồi sô pha sẽ thoải mái thêm một chút."

Khâu Lê: "....."

Cố Diễm đem notebook của cô đặt lên bàn trà, kéo sô pha lại gần một chút, khoảng cách vừa đủ.

Nhưng độ cao lại không đủ, anh lại tìm một chồng sách, chêm vào chân ghế.

Chuẩn bị xong, anh nói với Khâu Lê: "Em ngồi lên được rồi."

Từ lúc Khâu Lê xem số liệu cho đến bây giờ cũng không khác nhau cho lắm, vừa rồi ở trong thư phòng đầu óc của cô có chút không hoạt động, mới nói đùa với anh là ghế dựa không thoải mái, kết quả là phản xạ hình cung của anh quá dài.

Cho cô ngồi trên sô pha cùng với chồng sách chêm ở dưới chân.

Khâu Lê dựa vào sô pha, không chút để ý mà nhìn chằm chằm vào máy tính.

Qua một lát, lại nhìn Cố Diễm, "Sô pha nhà anh quá mềm, ngồi cũng không thoải mái."

Cố Diễm và cô hai người đều nhìn nhau.

Nhìn sau một lúc lâu, anh bật cười.

http://tieulun.hopto.org

Anh vỗ vỗ chân của mình, "Ngồi ở đây đi."

Khâu Lê thực hiện được ý đồ, ngồi lên.

Cô dựa vào lồng ngực của Cố Diễm, đem hai chân gác lên bàn trà.

Hoàn toàn vừa ý.

Cô hơi hơi ngửa đầu, là có thể nhìn được cằm của anh.

"Cố Diễm." Khâu Lê nhỏ giọng kêu một tiếng.

"Ừ?" Cố Diễm cúi đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hơi thở của hai người dây dưa lẫn nhau.

Khâu Lê không nói chuyện, chu môi lên.

Vừa lúc Cố Diễm hôn xuống.

Cả người Khâu Lê đều bị anh giam ở trong ngực, ôm thật sự chặt.

Trong phòng khách, ánh đèn màu da cam vừa nhu hòa lại ái muội.

Yên tĩnh chỉ có tiếng thở dốc của lẫn nhau.

Cố Diễm chủ động kết thúc nụ hôn này, dùng cằm cọ cọ vào đỉnh đầu cô, "Mau xem tư liệu đi."

Giọng nói của anh có chút khàn khàn.

Nếu còn tiếp tục, anh sợ là sẽ không khống chế được mình.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê gật gật đầu, dựa vào lồng ngực Cố Diễm, thất thần nhìn màn hình máy tính.

Trong đầu tất cả đều là nụ hôn cực nóng vừa nãy.

Cố Diễm một tay ôm eo cô, một tay cầm di động thất thần kiểm tra tin tức.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, anh vô tình nhìn vào màn hình máy tính, vẫn là cái giao diện kia, không thay đổi.

Anh cúi đầu nhìn người trong lồng ngực.

Ngủ rồi.

Cố Diễm bỏ di động xuống, nhẹ nhàng kêu cô: "Thu?"

Anh chuẩn bị ôm cô lên giường ngủ.

Khâu Lê lẩm bẩm một tiếng, tưởng như đang ở trên giường, nghiêng người một cái, thiếu chút nữa là rơi xuống.

May mắn Cố Diễm ôm cô thật chặt.

Khâu Lê bị dọa cho tỉnh, mở mắt ra.

"Em ngủ rồi sao?"

Cố Diễm gật đầu: "Mệt thì ngủ đi, trong chốc lát anh ôm em trở về."

Khâu Lê lắc đầu: "Hiện tại em về, không tắm rửa mà ngủ rất khó chịu."

Bỗng nhiên cô chớp chớp mắt, nghĩ đến cái gì đó.

Tiếp tục tựa vào Cố Diễm, "Cứ vậy đi"

http://tieulun.hopto.org

Sau đó nhắm mắt lại.

Cố Diễm cười.

Bế cô lên đưa về nhà.

Hôm sau.

Tập đoàn Trung Doãn.

Trước khi ra sân bay, Cố Diễm đến công ty dặn dò sự tình vào ngày 9 cho Dương Soái một lần nữa.

Dương Soái nhìn qua vẫn chưa tỉnh ngủ, "Đại ca, ngày 9 có việc gì? Tớ quên mất rồi."

Cố Diễm liếc mắt nhìn Dương Soái một cái, không muốn phí lời với con người này.

Dương Soái hỏi: "Miêu Thanh có biết không?"

Miêu Thanh là người đứng đầu công ty game online của Trung Doãn.

Một người phụ nữ cường thế.

Cố Diễm: "Nhanh chóng thông báo hết toàn bộ cho cô ấy biết."

Dương Soái: "....."

Lấy tính cách cường thế của Miêu Thanh, nhẹ nhàng bâng quơ phát cho cô một cái thông báo, bảo cô phối hợp, có thể sao, có thể sao?

Cô phối hợp mới là lạ.

Cố Diễm gọi cho Khâu Lê một cuộc điện thoại: "Đến công ty chưa?"

http://tieulun.hopto.org

Dương Soái vừa nghe, vợ chồng son lại muốn ân ái, anh không nên làm cái bóng đèn ở chỗ này.

Cho nên lười nhác vươn vai đi ra ngoài.

Khâu Lê vừa đến dưới lầu công ty, xe còn chưa đỗ tốt.

"Ừ, tới rồi."

Cố Diễm dặn dò cô: "Mấy ngày nay trời nóng, nhớ uống nhiều nước."

Khâu Lê: "Được."

Cố Diễm: "Buổi tối không được ăn đồ uống lạnh."

Khâu Lê ngoài miệng thực ngoan: "Biết, sẽ nghe lời."

Tủ lạnh còn nhiều kem như vậy, không ăn... Thật có lỗi với chính mình.

Cố Diễm: "Buổi tối anh lại gọi cho em."

Khâu Lê khóe miệng cười nhẹ: "Ừ."

Dừng vài giây, Cố Diễm mới nói, hỏi cô: "Không có gì muốn nói với anh sao?"

Khâu Lê: "Em muốn giây tiếp theo là ngày thứ sáu."

Là có thể nhìn thấy anh.

Cố Diễm lại hỏi: "Ngoại trừ cái này?"

Khâu Lê cười: "Ngô lão hôi tây nông ngạch." (em yêu anh)

Cố Diễm lúc này mới vừa lòng treo điện thoại.

http://tieulun.hopto.org

Việc ở công ty quá nhiều, mỗi ngày Khâu Lê đều tăng ca thêm giờ xem tư liệu.

Thời gian ba ngày thoáng qua rất nhanh.

Đảo mắt chính là thứ sáu.

Khâu Lê nhận được tin nhắn của Dung Thâm cũng là vào sáng sớm thứ sáu.

Cô vừa đến văn phòng, tin nhắn liền được gửi tới.

Dung Thâm:【 tôi đi công tác đã trở về, mấy ngày nay đều ở công ty, chú Khâu cũng đang ở đây. 】

Khâu Lê trả lời:【 buổi sáng tôi sẽ đến tìm anh. 】

Buổi sáng không bận quá, buổi chiều còn có một buổi hội nghị lớn.

Sắp xếp xong một chút công việc, Khâu Lê liền rời khỏi công ty.

Trước tiên cô đi rút tiền. Một vạn đồng.

Sau đó mới đến tổng bộ của Phương Vinh.

Khâu Lê trực tiếp đi đến văn phòng của Khâu Trọng Khải.

Thư ký đều biết cô, cũng đều biết mỗi lần cô tới đều phải cho Khâu Trọng Khải một kinh hỉ.

Cho nên thư ký cũng không có thông báo với ông.

Khâu Lê gõ cửa.

"Mời vào."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Trọng Khải đang xem văn kiện, không có ngẩng đầu.

Ông nghĩ là thư ký đến, "Có chuyện gì?"

"A, thật ngại quá, đi nhầm chỗ, con cho rằng đây là văn phòng của Dung Thâm." Khâu Lê dựa vào khung cửa.

Không tính toán tiến vào.

Khâu Trọng Khải ngẩng đầu, cầm lấy mắt kính.

Nhìn thấy con gái bảo bối, nếp nhăn đều đã giãn ra.

Khóe môi ông treo một nụ cười nhẹ, ôn hòa nói: "Sai thì là một duyên phận thôi, có bạn bè từ phương xa đến nên vui vẻ vô cùng, nào, đi vào uống một ly trà nghỉ chân chút."

Khâu Lê lúc này mới đi vào, đóng cửa lại.

Cũng không ngồi.

Từ trong túi cô lấy ra một vạn đồng, đi đến bàn làm việc của ông, để ở trên bàn.

Khâu Trọng Khải cũng không hiểu ra sao.

Nhìn tiền, lại nhìn con gái.

Cười.

Không lên tiếng.

Khâu Lê nói: "Đây là chị của con cho ba tiền vé máy bay, vốn dĩ con định nuốt luôn, nhưng thấy làm vậy không được tốt bụng cho lắm, nghĩ tới nghĩ

lui, vẫn là nên làm một đứa con có tư tưởng giác ngộ cao."

Khâu Trọng Khải vạch trần cô: "Cái này không giống với phong cách làm việc của con nha."

Khâu Lê bất mãn trợn mắt.

Kỳ thật Khâu Trọng Khải biết Khâu Lê cố ý tới thăm ông, cho ông tiền cũng chỉ là một cái cớ thật vụng về.

Vả lại ai chỉ vì muốn đưa một vạn đồng mà lặn lội đường xa đến đây.

Động một ngón tay, là có thể chuyển khoản.

Khâu Trọng Khải đứng dậy, nhét tiền lại vài túi của cô, "Đây là của chị con cho con tiêu vặt, cuối tuần ba đi New York công tác, vừa lúc có thể thăm nó."

Nói xong, ông thở dài, "Hai chị em các con, đứa nào cũng làm cho ba không bớt lo."

Khâu Trọng Khải nhìn nhìn đồng hồ: "Giữa trưa cùng ba ăn cơm đi, nhà ăn vừa có một vị đầu bếp vừa tới, trù nghệ không tồi."

Khâu Lê xua xua tay: "Con còn có việc, ba làm việc đi, con đi tìm Dung Thâm."

Khâu Trọng Khải ấn đường nhíu lại: "Con tìm Dung Thâm làm cái gì?"

Khâu Lê rất đắc ý: "Anh ta hiện tại là đối tác của con, con không tìm anh ta thì tìm ai?"

Khâu Trọng Khải ngẩn ra, buột miệng thốt ra: "Dung Thâm điên rồi? Đi theo con náo loạn cái gì!"

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê: "... Ba, những người thành công lúc trước, đều bị người khác coi là kẻ điên, làm loạn. Giống như hơn hai mươi năm trước, ngài cùng bác Dung làm việc khắp nơi, đi mạo hiểm, ở trong mắt ông bà nội, các người đều điên rồi."

Dừng lại, cô còn nói thêm: "Lúc ấy ngài từ chức, bà nội ở nhà khóc mấy lần, cảm thấy nhà của chúng ta sắp không có cơm mà ăn."

Khâu Trọng Khải: "....."

Khâu Lê vẫy vẫy tay với ông, "Con đi đây, chờ mẹ đi công tác trở về, con sẽ về nhà thăm các người."

Dung Tư phát triển, tình yêu thuận lợi, hiện tại cái gì cũng đều tốt đẹp.

Cô cũng không muốn lại cùng cha mẹ cãi nhau.

Lúc Khâu Lê đến văn phòng của Dung Thâm, anh ta đang cùng đối phương trao đổi công việc bằng điện thoại.

Hẳn là vấn đề khai phá thị trường ở nước ngoài.

Dung Thâm bảo cô ngồi xuống trước, cho thư ký đưa cà phê cho cô.

Mười lăm phút sau cuộc trò chuyện mới kết thúc.

Dung Thâm cũng ngồi lại đây, nhẹ nhàng dựa vào sô pha, mỏi mệt lại mệt mỏi.

"Sáng nay anh mới xuống máy bay sao?" Khâu Lê nhìn ra bộ dáng phong trần mệt mỏi của anh ta.

Dung Thâm gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

So với thời gian dự định chậm một ngày.

Vừa tới văn phòng anh đã gửi tin nhắn cho cô.

Hỏi cô: "Gặp qua chú Khâu rồi?"

Khâu Lê gật đầu, "Gặp được vài phút, ông ấy cũng vội, tôi liền tới đây."

Cô lấy túi hồ sơ trong tay ra đưa cho anh ta: "Đây là tư liệu của các phân trạm ở các tỉnh, đều là một ít phân trạm kinh doanh tương đối tốt."

Dung Thân nhận lấy, không mở ra.

Cười nói: "Cô yên tâm tôi như vậy? Cô không sợ tôi vạn nhất không đầu tư tiết lộ hết tư liệu này cho đối thủ cạnh tranh của cô sao?"

Khâu Lê nói giỡn: "Tôi đây về sau đều cũng có quyền đối với Phương Vinh, chuyên môn đối nghịch với anh."

Cô cũng là cổ đông của Phương Vinh, cũng sẽ có quyền quyết định.

Dung Thâm cười to.

Đặt túi hồ sơ sang một bên.

Kỳ thật từ lúc anh bắt đầu gọi điện cho cô, anh liền quyết định đầu tư nhập cổ phần.

Dung Thâm mở di động ra xem những công việc đã sắp xếp, sau đó gửi tin nhắn cho thư ký:【 huỷ bỏ hết việc của hôm nay, buổi tối không cần sắp xếp mấy bữa tiệc xã giao. 】

Sau đó cất di động nói với Khâu Lê: "Buổi tối tan tầm chúng ta tìm một chỗ để phân tích số liệu, cùng với thảo luận cụ thể về việc chỉnh hợp hậu cần

như thế nào."

Theo sau xin lỗi nói: "Về sau có khả năng buổi tối tôi với có thời gian cùng cô thảo luận những việc này, thời gian ban ngày cực kỳ bận, không thể đi được."

Khâu Lê: "Không sao, lúc nào tôi cũng có thời gian."

Cô hiểu Dung Thâm, đây chỉ là nghề phụ của anh ta là tự mình anh ta đầu tư, không thể chiếm dụng thời gian ban ngày vì đó là thời gian làm việc của Phương Vinh.

10 giờ rưỡi Dung Thâm còn có hội nghị, Khâu Lê cùng anh ta hàn huyên vài câu, sau đó liền cáo từ rời đi.

Vừa mới ra khỏi cao ốc Phương Vinh, Khâu Lê nhận được điện thoại của Mộ Thời Cảnh.

"Có vội hay không?"

Khâu Lê, "Không vội, có chuyện gì vậy?"

Mộ Thời Cảnh: "Sinh nhật năm nay em muốn chuẩn bị thế nào chuẩn bị thế nào?"

Trước kia anh đều tự mình làm chủ, làm cho cô một cái party.

Nhưng hiện tại không giống nhau.

Có Cố Diễm, có khả năng cô không muốn anh lại nhọc lòng.

Khâu Lê chớp chớp mắt, xoa xoa ấn đường: "Mấy ngày nay em đều vội đến hôn mê."

http://tieulun.hopto.org

Hôm nay là ngày 7.

Cho nên, ngày mai chính là sinh nhật 27 tuổi của cô.

Chúc mừng như thế nào?

Cô tạm thời chưa nghĩ ra.

Không biết Cố Diễm có còn nhớ sinh nhật của cô hay không.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 16

Khâu Lê không có trực tiếp quay về công ty mà lái ô tô chạy đường vòng đến dưới lầu tập đoàn Trung Doãn.

Đã thật là nhiều năm cô không có đến đây.

Lần đầu tiên cô đến lúc đó cô chỉ mới lên năm nhất.

Đến để tặng cho anh một chậu tiên nhân cầu nhỏ cho Cố Diễm.

Cô nói với anh, cô mua mười mấy chậu trong vòng bạn bè cũng đều được cô tặng.

Kỳ thật cô chỉ mua có một chậu.

Cố ý chạy vòng hơn nửa Bắc Kinh để đưa tới cho anh.

Ngay lúc đó cô chỉ nghĩ rất đơn giản, muốn cho anh nhìn thấy nó sẽ nhớ đến cô.

Hiện tại ngẫm lại, lúc ấy cô cũng thật ngốc.

Dừng xe xong, nhìn xuyên qua cửa xe, Khâu Lê ngửa mặt nhìn tòa cao ốc mấy chục tầng.

Đều là tường thủy tinh.

Văn phòng của Cố Diễm nằm ở tầng 39.

Đón ánh nắng mãnh liệt, chói mắt.

Khâu Lê nhìn vài giây, sau đó thu hồi tầm mắt.

Cô dựa lưng vào ghế, lấy di động ra gọi cho Cố Diễm một cuộc điện thoại.

Đã ba ngày bọn họ đã không gặp nhau.

Điện thoại rất nhanh đã chuyển được.

Cô hỏi: "Có mệt hay không?" Điều cô muốn hỏi nhất chính là, có nhớ em hay không?

Nửa giờ trước Cố Diễm mới đến văn phòng, đang xử lý văn kiện.

Cố Diễm buông bút máy, "Còn rất tốt."

Sau đó đứng dậy lấy một chén nước, dựa vào góc bàn làm việc, "Anh vừa mới đến công ty, hôm nay công việc tương đối nhiều, ban ngày không có thời gian cùng em ăn cơm."

Khâu Lê dùng ngón tay nhẹ nhàng quấn lấy ngọn tóc, nhỏ giọng nói: "Em muốn ăn quả vải."

Cố Diễm cười: "Được, buổi tối về nhà mua cho em ăn."

Tiếng đập cửa vang lên.

Cố Diễm: "Mời vào."

Không phải là thư ký.

Cửa bị đẩy ra, một người phụ nữ dung mạo tinh xảo đi vào.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nhìn lại, là Miêu Thanh.

Miêu Thanh một thân khéo léo trong trang phục công sở, thành thục giỏi giang.

Nhưng ở giữa mày chứa sự tức giận.

Vốn Miêu Thanh đến là để chất vấn Cố Diễm, vừa rồi vào cửa nhìn thấy Cố Diễm tay cầm điện thoại, ý cười trên khóe miệng vẫn còn chưa tan đi, lửa giận trong lòng cô càng tăng lên.

Cố Diễm nói với Khâu Lê: "Anh vội."

Kết thúc trò chuyện, Cố Diễm thuận tay đặt điện thoại ở góc bàn, cầm ly nước lên uống mấy ngụm.

Sau đó nhìn Miêu Thanh, biểu tình ôn hòa: "Ai đã chọc cậu? Mới sáng sớm mà hỏa khí đã lớn như vậy."

Miêu Thanh khó chịu, "Cố Diễm, cậu hiện tại đã bắt đầu đem công ty ra coi như trò đùa! Không phải kỉ niệm thành lập cũng không phải ngày lễ quan trọng, thế nhưng cậu lại phát cho người chơi của Trung Doãn bao lì xì trị giá 27, cậu..." Điên rồi!

Mấy chữ cuối cùng, cô vẫn chưa nói ra.

Sau khi nuốt xuống khẩu khí này, trong lòng lại càng thêm không thoải mái.

Trong toàn bộ tập đoàn, người dám dùng khẩu khí này nói chuyện với Cố Diễm không có người thứ hai, Miêu Thanh chính là người duy nhất.

Miêu Thanh là CEO chấp hành của công ty game online Trung Doãn, lúc trước cùng Cố Diễm gây dựng sự nghiệp, cũng là một thành viên trung tâm

của Trung Doãn.

Suy nghĩ của Miêu Thanh về việc quản lý cùng kinh doanh ở công ty thường xuyên đối lập với Cố Diễm, nếu không ảnh hưởng đến đại cục, cơ bản Cố Diễm sẽ thoái nhượng một bước.

Điều hiện tại Miêu Thanh tức giận chính là quyết định phát lì xì cho người chơi lần này Cố Diễm không có thương lượng với cô, đề cập đến cũng không có, mà tổng tập đoàn trực tiếp thông qua hình thức thông báo cho công ty game của các cô phối hợp.

Thời điểm cô biết việc này vào giữa trưa ngày thứ ba, lúc đó Cố Diễm đã đi Hongkong công tác.

Sau đó cô gọi cho Cố Diễm, Cố Diễm nói cứ thông báo cho người chơi như vậy.

Cũng không giải thích nửa chữ gì.

Sau đó lại vội, liền trực tiếp treo máy.

Cố Diễm không giải thích nhiều, cô vẫn luôn đè nặng cái thông báo này.

Chờ cậu ta trở về rồi nói tiếp.

Vừa rồi trợ lý của Dương Soái cầm phương án hoạt động cho cô ký tên, làm cô phải trố mắt vài giây.

Cảm thấy chính mình có chút buồn cười.

Thì ra Dương Soái đã sớm biết, hơn nữa đã làm tốt hoạt động chuẩn bị công tác.

Lúc này Cố Diễm mới mở miệng: "Đem công ty kinh doanh trở thành trò

đùa ư? Toàn bộ chi phí hoạt động lần này là do tớ gánh vác, cậu cũng không nên nghiêm trọng như vậy."

Miêu Thanh: "Vì sao lại muốn làm vào ngày 9."

Cố Diễm: "Sinh nhật bạn gái tớ."

Miêu Thanh: "....."

Sau một lúc lâu Miêu Thanh mới bình tĩnh.

Lúc trước không phải cô không suy nghĩ qua khả năng này, nhưng trong tiềm thức cảm thấy sẽ không có khả năng.

Cho rằng cậu ta sẽ không rảnh rỗi mà đi làm một màn lãng mạn cho một phụ nữ.

Biểu tình Miêu Thanh phức tạp, cuối cùng cũng chỉ "A" một tiếng.

Cô vẫn luôn cho rằng trái tim của cậu ta đã bị đóng băng, không cho một người phụ nữ nào có thể tới gần.

Hai mươi phút sau, Dương Soái lại đến đây tìm Cố Diễm mở cuộc họp nghiên cứu phát minh mới.

Nói xong chính sự, Dương Soái nhịn không được chế nhạo Cố Diễm một phen, "Lại cãi nhau với Miêu Thanh sao?"

Cố Diễm đem notebook khép lại, chuẩn bị đi đến phòng họp.

"Tớ cãi nhau với cô ấy làm gì?"

Dương Soái: "Nếu không cãi nhau, sau khi rời khỏi văn phòng của cậu hốc mắt cô ấy đỏ lên là chuyện như thế nào? Bên ngoài đều truyền điên rồi,

nói cậu khi dễ Miêu Thanh."

Cố Diễm: "Chính cô ấy tự mình đi tìm khó chịu, tớ làm gì có biện pháp nào."

Dương Soái: "Còn đang trách cậu lúc trước không thương lượng qua với cô ấy? Ai bảo cậu bình thường đều nhường cô ấy, còn lần này thì không phải."

Cố Diễm đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài: "Việc của công ty khẳng định sẽ thương thương lượng lượng, còn việc tư thì không cần thiết."

Dương Soái cũng đi theo phía sau Cố Diễm ra ngoài.

Thầm nghĩ, ngày nào đó nếu là có việc mà không thể nào phân rõ công tư, Cố Diễm lại không muốn thương lượng, nhưng Miêu Thanh lại cường thế, nhìn thôi cũng thật là náo nhiệt.

Phòng họp bộ truyền thông nghiên cứu phát minh.

Người tham gia hội nghị này cơ bản đều đến đông đủ.

Ngoại trừ Miêu Thanh.

Cố Diễm hỏi Dương Soái: "Thảo luận sản phẩm mới sao?"

Dương Soái: "Ừ. Gần đây tớ ngủ nhiều quá đâm ra nhàn liền động não nghĩ ra, có mấy khoản trò chơi rất thích hợp, cuối năm sẽ được công bố."

Ngủ nhiều quá đâm ra nhàn?

Nói như vậy cậu ta cũng có thể nói được.

Cố Diễm: "Hắn là không tồi."

http://tieulun.hopto.org

Lấy tính cách của Dương Soái, trò chơi bình thường sẽ không gọi anh tới.

Dương Soái cười: "Cậu tin tớ như vậy sao? Ai da, trái tim của tớ rất nhỏ nha."

Sau đó còn làm một động tác khoa trương mình được sủng mà cảm thấy kinh sợ.

Cửa phòng họp bị đẩy ra.

Miêu Thanh khoan thai tới muộn.

Miêu Thanh hơi hơi gật đầu với Cố Diễm: "Cố tổng."

Lúc này mới ngồi xuống.

Trước mặt người ngoài, cô mới xưng hô như vậy đối với Cố Diễm.

Cố Diễm cũng gật gật đầu.

Ánh mắt của mọi người bên phòng nghiên cứu phát minh cứ liếc trộm hai người Miêu Thanh cùng Cố Diễm.

Biểu tình của hai người đều rất nghiêm túc, giống như với bình thường không có gì khác lạ.

Kỳ lạ thật?

Không phải có tin tức truyền ra, hai người họ đang tranh cãi gay gắt sao?

Hội nghị hôm nay là Dương Soái chủ trì.

Anh đứng lên, đi lên phía trước.

Vỗ vỗ tay: "Mọi người yên lặng một chút, hội nghị lập tức bắt đầu."

http://tieulun.hopto.org

Dương Soái: "Các người chẳng lẽ không cảm thấy bổn đại soái hôm nay đều soái ra phía chân trời?"

Mọi người đều không có biểu cảm gì, mỗi một cái đều không có.

Trừ bỏ kiểu tóc kia có chút 250 (đồ ngốc).

Cố Diễm lúc này mới chú ý.

Dương Soái hôm nay mặc tây trang áo sơmi, còn đeo cà vạt.

Dương Soái cười nhẹ: "Có phải các người thấy soái quá nên không nói gì luôn đi?"

Sau đó lại đắc ý hây hẩy tóc mái trước trán, "Ngày hôm qua tôi mới vừa đi cắt tóc, cái tên gia hỏa này, hiện tại tóc quý hiếm như vậy nhưng mà lại lấy hai trăm hai."

Trước mắt mọi người thổi qua một hàng chữ, không lừa dối tên ngốc này thì lừa dối ai?

Dương Soái cũng cảm giác không khí có chút không đúng.

Anh ho nhẹ hai tiếng, quay trở lại chuyện chính: "Trước khi họp, tôi cùng mọi người tâm sự một chút, cả ngày mọi người đều cùng giao tiếp với số hiệu, thời gian lâu rồi, xem kìa trên mặt ai cũng đều tràn ngập số hiệu."

Dương Soái duỗi tay mở ra máy tính, tiếp theo nói: "Có đôi khi ngẫu nhiên đi trên đường cái dạo một vòng, nhìn đến những người đàn ông lớn lên rất giống nhau, tôi liền có một loại xúc động, muốn đem số hiệu trên mặt anh ta sửa một chút, làm anh ta trở nên anh tuấn giống tôi."

Mọi người cười ha ha.

Dương Soái nói: "Cười rất tốt, kế tiếp chính là thời gian khóc của các người."

Mọi người: "....."

Nụ cười cứng ngắc ở trên mặt.

Không mang theo như vậy.

Ngay sau đó biểu tình Dương Soái cũng khôi phục nghiêm túc: "Tôi hỏi mọi người trong phòng nghiên cứu phát minh, phần lớn các người lần đầu bước chân vào đại học, cơ bản đều phải đi xa nhà, mấy năm nay, công việc rất nhiều, các người có gọi điện thoại thăm hỏi qua quan tâm qua ba của các người chưa?"

Phòng họp cực kỳ trầm mặc.

Không có người lên tiếng.

Dừng lại, anh nhỏ giọng nói: "Tôi cũng chưa gọi qua."

Miêu Thanh như có suy tư gì nhìn Dương Soái, biết nhau nhiều năm như vậy, cô rất ít nhìn đến mặt tình cảm của anh, cho rằng anh vẫn luôn không tim không phổi.

Dương Soái cũng không nhiều lời nữa, mở máy chiếu, cho mọi người xem.

"Đây là một cái thiệp mà chúng ta phát trên Tieba, cũng là một trò chơi chúng ta phát cho người chơi của Trung Doãn."

Tất cả mọi người nghiêm túc nhìn lên màn hình.

Tiêu đề: Tôi chơi trò chơi với ba tôi vào đầu năm.

http://tieulun.hopto.org

Nội dung trên thiệp:

Hôm nay nhìn thấy một người ba trẻ tuổi cùng con trai chơi game, nhìn rất có cảm xúc.

Tôi không phải cùng con trai chơi game, mà là chơi cùng ba tôi.

Ở nhà tôi là nhỏ nhất, lúc thành gia lập nghiệp, ba tôi đều đã hơn bảy mươi tuổi.

Ba tôi là một công nhân bình thường, nhà của chúng tôi anh chị em rất nhiều, cả đời ông đều vất vả bận rộn.

Thẳng đến năm năm trước thân thể không tốt, mới không thể làm lụng vất vả.

Có lúc tôi về nhà, lúc đang chơi trò chơi, ba tôi thoáng nhìn qua màn hình, tò mò: Người trẻ tuổi các con mỗi ngày đều cầm di động đều là làm gì?

Ông không hiểu.

Tôi giải thích vẻ mặt ông cũng mờ mịt không hiểu.

Sau đó tôi cho ông chơi thử.

Có khả năng người già cùng người trẻ giống nhau, vừa chơi đã nghiện rồi.

Sau đó tôi mua cho ông một cái máy chơi game, đăng ký tài khoản, nạp tiền cho ông chơi.

Đương nhiên ông vẫn không biết chơi trò chơi còn cần tiền.

Đặc biệt là trình độ chơi game của ông, yêu cầu không ít tiền.

http://tieulun.hopto.org

Nạp tiền cũng không nói cho ông, sợ ông đau lòng.

Sau ngày đó, ông đều thường xuyên gọi điện cho tôi, hỏi cái này cái kia đều liên quan đến trò chơi kia.

Mỗi tuần tôi cũng sẽ về nhà chỉ cho ông một chút.

Năm năm qua đi, trình độ của ông đã cao lên rất nhiều, ở chiến đội không cần là người lót đế.

Nhưng về sau tôi không còn cơ hội để cùng ba chơi game.

Hai tháng trước, ba tôi qua đời.

Tài khoản game của ông tôi vẫn đang luyện, chờ tôi già rồi, đi tìm ông để tiếp tục bàn luận.

Mong cho ba, tất cả đều tốt đẹp.

Mong cho ba đều an khang.

Lúc tất cả mọi người đắm chìm vào nội dung, đột nhiên màn hình bị tắt đi.

Cho đến khi tiếng âm thanh tắt máy notebook quen thuộc truyền đến.

Có người tay xoa xoa mặt, khóe mắt đều là ướt át.

Dương Soái nói: "Đây là trò chơi xuất phát từ tình cảm, cùng ba chơi một lúc, cùng ông già đi, giống như lúc còn nhỏ, ba làm con quay cho chúng ta, cùng chúng ta lớn lên."

Dương Soái đi đến đầu bàn hội nghị, tay chống lên mặt bàn, biểu tình nghiên túc.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn Cố Diễm.

"Trò chơi tên là "phụ tử liên minh", tổ hợp cha con cùng nhau PK, không cần tốn tiền, đơn giản nói, chơi trò chơi này không cần tốn một xu."

Vẻ mặt Miêu Thanh không thể tưởng tượng được: "Không cần tiêu tiền?!"

Dương Soái gật đầu: "Đúng vậy, trang bị dựa vào phụ tử liên thủ đánh bại đối thủ đạt được, nội dung của trò chơi đều quay chung quanh tình cha con, trò chơi của chúng ta đăng ký danh tính thật, một người chỉ có thể đăng ký một cái tài khoản. Khả năng vừa mới bắt đầu trò chơi người chơi cũng không nhiều, tôi tin tưởng sẽ từ từ tăng lên. Sang năm..."

Miêu Thanh chen ngang lời nói của anh: "Dương Soái, gần đây có phải cậu không nghỉ ngơi tốt?"

Cái này quả thực là thiên phương dạ đàm!

Dương Soái một chút cũng không bị ảnh hưởng: "Ngày của cha năm sau, chúng ta tổ chức cho top 100 cả nước tới hiện trường tham gia trực tiếp, top 3 sẽ đưa cả nhà đi du lịch Châu Âu mười lăm ngày, top 10 đưa cả nhà du lịch ở Tân Mã Thái, top 50 đưa cả nhà đi du lịch trong nước, còn lại thì đi du lịch Bắc Kinh ba ngày."

Miêu Thanh ấn ấn ấn đường: "Dương Soái, cậu đủ rồi, chúng ta không phải là làm từ thiện."

Dương Soái vẫn tiếp tục nói: "Hiện tại kẻ có tiền đều sẽ làm từ thiện giúp đỡ người nghèo."

Anh dừng lại, "Chúng ta chỉ lo vật chất mà không giúp đỡ người nghèo, tinh thần đâu? Đặc biệt chúng ta đã là người đàn ông ba bốn mươi tuổi, tình cảm với ba mình, có bao nhiêu? Nếu nghèo thì đã chết."

http://tieulun.hopto.org

Tầm mắt của Dương Soái đều dừng trên mặt Cố Diễm: "Cố Diễm, cái việc từ thiện này cậu có làm hay không? Nếu cậu làm, tớ liền đem tất cả thời gian đều phụng hiến cho tới cùng."

Miêu Thanh, còn có những người khác trong phòng họp đem ánh mắt nhìn về phía Cố Diễm.

Hạng mục này nếu được vận hành, phỏng chừng còn hơn mấy trăm triệu.

Bản tính của thương nhân từ trước đến nay đều sẽ không làm việc thiện.

Cố Diễm liền nói một câu: "Hợp tác vui vẻ."

Dương Soái thở hắt ra.

Cúi đầu, không tự giác mà cười.

Miêu Thanh kinh ngạc không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Cố Diễm.

Cô cảm giác chính mình có chút không quen biết người đàn ông này.

Xa lạ lại xa xôi.

Lúc này di động Cố Diễm có tin nhắn gửi đến, là của Khâu Lê đều là bằng giọng nói.

Anh ấn mở ra, đặt ở bên tai.

Nhưng không biết như thế nào lại phát ra loa ngoài.

"Cố Diễm, em nhớ anh[1]."

[1] em nhớ anh trong tiếng Trung có 4 chữ 我想念你(Wǒ xiǎngniàn nǐ)

Sáu chữ này, ở phòng họp an tĩnh dị thường rõ ràng.

http://tieulun.hopto.org

Giọng nói mềm mại lại ngọt ngào.

Mọi người: "....."

Mọi người bạn nhìn nhìn tôi, tôi nhìn lại bạn.

Sau đó lại ra vẻ dường như không có việc gì xảy ra tiếp tục lật xem tài liệu.

Cuối cùng mới phát hiện, hôm nay cái gì cũng chưa nhớ.

Lại ngẩng đầu, chỉ có một mình Dương Soái rất bận, đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào màn hình notebook.

Vẫn còn đang di chuyển con chuột.

Nhìn qua là một bộ dáng thực nhập thần.

Nhưng bọn họ rõ ràng nhớ rõ, vừa rồi notebook đã tắt máy...

Miêu Thanh vẫn luôn nhìn Cố Diễm, trong mắt nói không rõ cảm xúc gì.

Nhưng thật ra Cố Diễm rất bình tĩnh, trên mặt cũng không có chút xấu hổ nào.

Anh dùng phương ngữ nói:【 ân, ngô áp lực hướng làm niết hồi khởi. 】(ừ, buổi tối anh sẽ về nhà sớm.)

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 17

Sau khi tan họp, Cố Diễm trở lại văn phòng.

Miêu Thanh cũng đi sang.

Cố Diễm bắt đầu xử lý văn kiện chồng chất mấy ngày nay, Miêu Thanh kéo ghế dựa ra ngồi xuống đối diện với Cố Diễm, không vững vàng nói, "Cố Diễm, tớ muốn biết cậu đang nghĩ thế nào?"

Lại nói thêm câu: "Về trò chơi "phụ tử liên minh"."

Cố Diễm vẫn cúi đầu lật văn kiện xem.

"Vừa rồi tớ nhớ rõ là tớ nói bằng tiếng phổ thông."

Miêu Thanh: "..."

Câu hợp tác vui vẻ kia?

Miêu Thanh híp híp mắt, cố gắng ngăn chặn cảm xúc của chính mình.

Trước kia cô cường thế như thế nào cũng sẽ không phẫn nộ như vậy.

Nhưng hôm nay cô không có lý do mà phát hỏa với cậu ta.

Miêu Thanh hạ giọng, tận lực hòa hoãn mà nói chuyện.

Cô nói: "Tớ hiểu được nhưng tớ cũng không rõ, Dương Soái xử trí việc này theo cảm tính, sao cậu liền cho phép cậu ấy? Trò chơi thôi mà, thế nhưng

lại còn muốn đăng ký bằng danh tính thật, nói không chừng công bố mấy tháng mà chỉ có mấy người chơi, chúng ta phải hao phí một lượng nhân tài lớn để tiếp tục phát triển game này."

Hình thức của loại trò chơi này có khả năng là tiêu tiền ném đá qua sông quá lớn.

Đều là vô dụng.

Cố Diễm: "Chỉ cần có một cặp ba con trai chơi, liền đáng giá."

Miêu Thanh: "..."

Thật là không chữa được.

Cô tận tình khuyên bảo: "Cố Diễm, chúng ta là làm buôn bán, không phải làm từ thiện, cậu biết khoản trò chơi kia muốn tiếp tục phát triển lâu dài biết bao nhiêu tiền sẽ đổ ra sao?"

Cố Diễm hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Chúng ta chỉ dùng một khoản cho gia đình mọi người chơi một trò chơi vui vẻ, không có gì là không ổn."

Miêu Thanh: "..."

Lý niệm của hai người bọn họ hiện tại là trống đánh xuôi mà kèn thổi ngược.

Di động Cố Diễm vang lên.

Khâu Lê lại gửi tới cho anh một giọng nói:【 đi ăn cơm đi. 】

Cố Diễm đáp:【 ừ, lập tức liền đi ăn. 】

Sau khi gửi đi, Cố Diễm lại nghĩ tới cái gì đó, tiếp tục gửi thêm một tin:【

giữa trưa ăn nhiều đồ ăn một chút, ăn ít thịt, canh cũng nhớ uống.】

Biểu tình Miêu Thanh kinh ngạc, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm Cố Diễm.

Khi nào cậu ta để tâm tới một người phụ nữ như vậy?

Cô "A" một tiếng, thực nhẹ, nhưng ý vị trào phúng cũng rất rõ ràng.

Sau đó lại nói: "Dường như bạn gái của cậu thế nào cũng không lớn lên."

Cố Diễm cúi đầu ở văn kiện ký tên, "Ừ, tính tình còn con nít."

Miêu Thanh: "Nhưng thật ra cậu rất dung túng."

Cố Diễm: "Ừ."

Miêu Thanh đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Ở không nổi nữa.

Cô không biết là cậu ta thay đổi hay là cô thay đổi.

Trước kia rõ ràng là cậu ta tích chữ như vàng, căn bản sẽ không nói với bất cứ kẻ nào về chuyện tình cảm của mình, cũng không đề cập đến, mặc kệ là bạn gái nào của cậu ta, cũng không có ngoại lệ.

Nhưng hiện tại không giống nhau.

Vừa rồi ở phòng họp, thế nhưng cậu ta lại làm trò trước mặt các nhân viên trả lời bằng giọng nói.

Tuy rằng phần lớn người đều nghe không hiểu, nhưng miệng lưỡi của cậu ta gần như là sủng nịnh người ngốc cũng có thể nghe ra được.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê đang ở văn phòng ăn cơm hộp, nghe được lời dặn dò của Cố Diễm, khóe miệng không khỏi mà cong cong.

Hôm nay mấy nha đầu bên phòng hành chính nói đồ ăn ở nhà ăn rất ngấy, cho nên gọi cơm hộp, biết cô rất thích ăn đậu phụ lá kết hợp với cơm thịt nướng, liền mua cho cô một phần.

Còn mua một ly trà.

Khâu Lê cúi đầu nhìn hộp cơm có đồ ăn còn có thịt, một chút cũng chưa thiếu.

Nhưng vẫn là trả lời lại Cố Diễm:【 ừ, ăn một chay hai mặn, canh cũng uống. 】

Sau khi nghỉ trưa, cô liền mở cuộc họp các tỉnh qua video.

Tình trạng hoạt động của các phân trạm ở các tỉnh đều không như mong muốn, các loại vấn đề đều ùn ùn kéo đến.

Các giám đốc tỉnh khu đưa ra nhiều cách, công ty bọn họ đối với mô hình kia vẫn duy trì lực độ, mặc kệ là nhân viên hoạt động theo chính sách, đều không bằng các đối thủ cạnh tranh lớn.

Cho nên các phân trạm có chút dấu hiệu ngưng hẳn hợp tác.

Khâu Lê xoa xoa ấn đường, bọn họ ở trong diễn đàn vẫn tiếp tục thảo luận.

Vài phút sau, Khâu Lê nói chuyện: "Chính sách của công ty từ tháng chín bắt đầu từng bước điều chỉnh mà tiền lương của nhân viên cũng theo đó mà gia tăng, cụ thể sẽ có thông báo chính thức."

Trong lòng tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, lúc trước nghe nói công ty

Dung Tư vẫn luôn chậm chạp không phát triển được, trong lòng bọn họ cũng do dự, suy xét vấn đề nên đi hay ở.

Khâu Lê: "Công tác trọng điểm kế tiếp, là chỉnh hợp các cung ứng, giữa tháng 9 bắt đầu hoạt động, tình huống tiến triển của công tác sẽ do các người báo cáo, tương ứng với chính sách khảo hạch, phòng hoạt động sẽ thông báo với các người."

Mọi người đồng ý.

Nháy mắt, không khí của hội nghị cũng áp lực lên không ít.

Quyết định thành bại của B2B khó nhất chính là chỉnh hợp cung ứng liên tài chính.

Sau khi kết thúc hội nghị, Khâu Lê cho Trần Lập Đông thông báo công tác kế tiếp cho tổng giám hoạt động một chút.

Trần Lập Đông: "Ngày 10 chúng ta đi An Huy?"

Khâu Lê gật đầu: "Chúng ta không có nhiều thời gian."

Đối thủ cạnh tranh của bọn họ đã bắt đầu chỉnh hợp cung ứng liên tài chính, nói không chừng cũng kế hoạch tự sản xuất cất vào kho, cô muốn đi trước bọn họ một bước.

Lúc tan tầm, Khâu Lê nhận được tin nhắn của Dung Thâm:【 buổi tối 7 giờ, ở quán cà phê phía đông tiểu khu. 】

Khâu Lê hơi hơi thở dài, đã vài ngày cô chưa thấy được Cố Diễm, cô còn muốn ở cùng anh lâu hơn một chút.

Hiện tại vẫn là công tác quan trọng, cô trả lời:【 Được, đúng giờ đến. 】

http://tieulun.hopto.org

Cô gọi cho Cố Diễm, nói 7 giờ tối sẽ cùng Dung Thâm thảo luận số liệu của phân trạm.

Cố Diễm đang cùng phòng thiết kế thương lượng một ít chi tiết công việc, nghe được buổi tối Khâu Lê cùng Dung Thâm bàn công việc, dừng một chút: "Ừ, bây giờ anh sẽ liền về nhà."

Lúc Khâu Lê về tới dưới lầu chung cư, xe của Cố Diễm đã ở đây.

Sau khi lên lầu, cô cũng không về nhà, trực tiếp gõ cửa nhà Cố Diễm.

Cửa mở ra, bốn mắt nhìn nhau.

Vẫn luôn nhìn lẫn nhau.

Cũng mới ba ngày mà thôi.

Khâu Lê cảm thấy hai người như đã tách ra ba thế kỷ vậy.

Cô duỗi tay: "Bác." (ôm)

Một tay Cố Diễm túm cô ôm vào trong lồng ngực.

Một tay đóng cửa lại.

Khâu Lê ngẩng đầu, còn chưa kịp nói một câu, Cố Diễm liền hôn xuống.

Môi của cô bị anh mút vào có chút đau.

Sau đó, đầu lưỡi cũng phát đau.

Cố Diễm nóng bỏng hôn từ cổ cô một đường xuống phía dưới, lúc hôn cổ cùng xương quai xanh, rõ ràng anh mềm nhẹ đi rất nhiều, có lẽ là sợ lưu lại dấu hôn.

Xuống phía dưới xương quai xanh, lực hôn rõ ràng lại lớn hơn rất nhiều.

Khâu Lê bị hôn đến ý loạn tình mê, đại não đang vào trong tình trạng thiếu dưỡng khí.

Chỉ có thể nắm chặt bên hông áo sơmi của anh, híp mắt cứ mặc cho Cố Diễm hôn.

Không biết áo ngực của cô đã bị cởi bỏ như nào, lúc môi anh hôn đến nơi mẫn cảm trước ngực, Khâu Lê không khỏi phải run rẩy.

Cảm giác tê dại như dòng điện chạy qua, từ trái tim lan tràn lên khắp cả người.

Khâu Lê không biết nên phóng thích loại này cảm xúc này như thế nào, chỉ có thể bất lực hô "Cố Diễm ".

Giọng nói rất nhẹ.

Cố Diễm ngừng lại, hôn lại một chút từ dưới lên, trở lại trên môi cô, ôn hòa hơn rất nhiều, trằn trọc cọ xát trên môi Khâu Lê rất lâu, sau đó mới rời đi.

Ai cũng chưa nói chuyện.

Cố Diễm ôm Khâu Lê thật chặt, dùng trán của mình tựa vào trán của cô.

Hơi thở ấm áp giao triền ở bên nhau.

Trên trán Khâu Lê đều chảy ra một tầng mồ hôi, trên chóp mũi cũng có.

Mãi cho đến khi hai người đều yên tĩnh.

Cố Diễm sửa sang lại quần áo cho cô, mắt nhìn đồng hồ, đã hơn 6 giờ 20.

http://tieulun.hopto.org

"Anh có mua quả vải, em ăn một chút rồi đi."

Khâu Lê gật đầu: "Ừ."

Cố Diễm đi lấy quả vải.

Khâu Lê đi toilet.

Nhìn sắc mặt ửng hồng của mình trong gương, nghĩ đến vừa rồi anh hôn cô như vậy, bên tai cô lại không khỏi nóng lên.

"Thu Thu?"

"Ai, tới đây."

Khâu Lê hoàn hồn, mở vòi nước dùng nước lạnh vỗ vỗ cái trán, lấy giấy thấm nước hút khô, lại đem đầu tóc sửa sang lại một chút, lúc này mới đi ra ngoài.

Cố Diễm đã chuẩn bị cho cô quả vải, còn có quả nho.

Cô lột quả vải, "Ngày 10 em sẽ đi An Huy."

Nói xong, nghiêng đầu nhìn Cố Diễm.

Cố Diễm gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Cũng không nhiều lời.

Khâu Lê dùng khuỷu tay nhẹ nhàng chạm vào anh một cái, cười nói: "Ai, anh cũng nhiều lời một chút đi, như vậy có vẻ một chút cũng không quan trọng."

Cố Diễm và Khâu Lê nhìn nhau, vài giây sau anh nói: "Vậy đừng đi."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê: "....."

Hiện tại cô mới ý thức được, anh đối với việc cô đi khảo sát các phân trạm, từ đầu đến cuối đều không có biểu hiện thái độ cho phép, chỉ là miễn cưỡng không ngăn cản.

Khâu Lê đem quả vải bỏ vào trong miệng, giống như tước sáp.

Cô lấy một cái khăn ướt lau lau tay, xoay người ôm lấy Cố Diễm, "Không mệt, em có thể tự mình chăm sóc bản thân thật tốt."

Cố Diễm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, sau một hồi "ừ" một tiếng.

Liên tiếp hai buổi tối, Khâu Lê và Dung Thâm đều gặp mặt phân tích số liệu, thảo luận cung ứng liên chỉnh hợp, tham khảo các khả năng của việc tự sản xuất cất vào kho.

Buổi tối thứ bảy.

Đã hơn 10 giờ, bọn họ vẫn còn thương thảo.

Dung Thâm gọi phục vụ cho một ly nước ấm lại đây.

Anh ta uống mấy ngụm nước sau đó lại tiếp tục phát biểu ý kiến của chính mình: "Việc tự kiến cất vào kho phải bắt đầu từ nhỏ, các kho hàng ở địa phương tương đối dễ dàng tìm, nói không chừng còn có thể phát triển."

Khâu Lê gật đầu: "Bước đầu tôi cũng quyết định làm thế này, lúc đi khảo sát phân trạm, cũng có thể khảo sát thực địa một chút."

Dung Thâm hỏi: "Chuẩn bị đi mấy khảo sát mấy thành phố?"

Khâu Lê: "Mấy cái thị huyện ở Hoàn Bắc đều phải đi, Giang Tô cũng vậy, Sơn Đông quá lớn, sẽ không xong trước cuối năm, nhưng Thanh Đảo thì

khẳng định sẽ đi, mấy cái phân trạm bên đó đều không tồi."

Dung Thâm gật đầu: "Cuối tuần tôi sẽ đi qua, chúng ta cùng nhau đi khảo sát."

Khâu Lê ngẩn ra, "Anh có thời gian sao?"

Dung Thâm nửa nói giỡn: "Tôi xin phép chú Khâu nghỉ ngơi, cự tuyệt tăng ca."

Khâu Lê cười, "Ba tôi sẽ hận tôi."

Dung Thâm cười nhẹ, nói với Khâu Lê: "Những nơi mà cô muốn đi, trước kia tôi đều đi qua."

Khâu Lê: "Đều đi qua?"

Dung Thâm hơi hơi gật đầu: "Đã nhiều năm trước, lúc Phương Vinh bắt đầu sản xuất di động, so với cùng đồng hành, một chút lực cạnh tranh cũng đều không có, một cái thành thị đều không có kết quả gì... Sau đó đều từ từ đi lên."

Lòng Khâu Lê đã lên men, không tự giác nghĩ đến ba cô trước kia cũng không dễ dàng.

Đúng lúc Dung Thâm nói sang chuyện khác: "Nơi đầu tiên mà cô muốn đi, ở Tiểu Thành có cuốn da mặt đặc biệt ngon, có chút cay nhưng rất muốn ăn."

Khâu Lê cười: "Cái này tôi có lộc ăn."

Dung Thâm nhìn đồng hồ, đã sắp 11 giờ, anh ta lấy ra một quyển sách đưa cho Khâu Lê, cười nhạt nói: "Sinh nhật vui vẻ."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê sửng sốt.

Cũng không nhận lấy.

Dung Thâm trêu ghẹo: "Có phải thấy quà tặng này quá keo kiệt không?"

"Không đúng không đúng." Khâu Lê nhanh chóng nhận lấy.

Một quyển sách quản lý nổi tiếng, ở trong nước không mua được, có mấy chục đồng tiền nhưng đối với cô mà nói, so với mấy vạn đồng tiền quyển sách này rất đáng giá.

"Cảm ơn, tôi vẫn luôn tìm quyển sách này."

Khâu Lê mở sách ra, trên trang lót có mấy chữ viết to.

Nét chữ xinh đẹp: Hãy thành công trong cuộc sống.

Ký tên: Dung Thâm.

Từ quán cà phê đi ra, Dung Thâm vẫn luôn đi cùng Khâu Lê đến đại sảnh của chung cư, nhìn cô vào thang máy anh ta mới rời đi.

Khâu Lê đi thẳng đến nhà của Cố Diễm.

Lúc Cố Diễm mở cửa, anh đang nghe điện thoại, "Ừ, đừng làm sai cái gì."

Kết thúc trò chuyện, anh nhìn Khâu Lê: "Hoa quả anh đã rửa sạch, em lấy về nhà ăn đi, anh còn phải họp với đối tác nước ngoài qua video một lát."

Khâu Lê: "..."

Tan nát cõi lòng.

Vốn dĩ cô muốn ở cùng anh cho đến 0 giờ, cùng anh hôn chúc mừng sinh

nhật.

Lấy xong trái cây, lúc rời đi Khâu Lê còn dẫm vào chân Cố Diễm một cái.

Cố Diễm: "..."

Khâu Lê về đến nhà, tắm xong an vị ở sô pha ăn trái cây.

Bên cạnh đều là túi mua sắm.

Là quà sinh nhật mà cô thu được trong năm nay.

Cô nói với Mộ Thời Cảnh năm nay không cần làm tiệc, đến lúc đó cô muốn ăn cơm với Cố Diễm, cuối cùng Mộ Thời Cảnh cũng liền từ bỏ.

Anh mua cho cô một cái túi.

Lão Khâu thì tặng váy cho cô, từ lúc cô bắt đầu biết nhận thức, sinh nhật mỗi năm, vẫn như cũ đều là váy màu trắng, lúc còn nhỏ là váy công chúa, lớn lên liền đổi thành váy thục nữ.

Giữa trưa cô ăn bữa cơm với lão Khâu, ăn xong lão Khâu liền đi New York công tác.

Mẫu thân đại nhân của cô, còn ở nước ngoài chưa có trở về.

Phát cho cô bao lì xì hai trăm đồng tiền, làm cho cô có chút...

Đồng chí Khâu Tây Văn, đến nay vẫn liên lạc không được, xem ra năm nay vẫn không quan tâm đến quà sinh nhật cho cô.

Còn kẻ lừa đảo Tra Nam số 2, nói muốn về nước trước sinh nhật cô, hiện tại cũng chưa thấy được người.

http://tieulun.hopto.org

Cô gửi một tin nhắn cho Tra Nam số 2:【 Tra Nhị, anh đã cặn bã bây giờ còn cặn bã hơn, anh biết không! Kẻ lừa đảo! 】

Tra Nam số 2:【 công ty có việc đột xuất, đi không được, cuối tuần sẽ trở về thăm em, hiện tại thì mở máy tính. 】

Khâu Lê:【 làm gì? 】

Tra Nam số 2:【 video với em, đã lâu không thấy được em. 】

Khâu Lê đứng dậy lấy máy tính lại đây.

Video mở lên, cô hỏi:【 không có kinh hỉ sinh nhật gì sao? 】

Tra Nam số 2:【 lúc trở về sẽ cho em kinh hỉ. 】

Khâu Lê:【 em lại tin anh một lần, gần đây rất bận sao? 】

Tra Nam số 2:【 ừ, lúc nào cũng đều tăng ca, cuối tuần sau mới có thể kết thúc. 】

Hai người xả đông xả tây hơn mười phút, 11 giờ 59 phút, Tra Nam số 2 có khách đến, liền kết thúc video.

Rạng sáng.

Khâu Lê nói với chính mình một tiếng: Sinh nhật vui vẻ.

Vừa mới nói xong câu đó, trong máy tính truyền đến bài hát sinh nhật bằng tiếng Anh.

Khâu Lê sợ tới mức thiếu chút nữa ném notebook xuống, nhanh chóng đặt nó lên bàn trà.

http://tieulun.hopto.org

Cả người nổi da gà.

Lúc nhìn lại màn hình, trên mặt có một hình ảnh, là cây kem cây vẫn là nhãn hiệu mà lúc nhỏ cô thường ăn ở ngõ hẻm Thượng Hải.

Bài hát sinh nhật rất ngắn, sau khi kết thúc, màn hình chạy đến một hình ảnh hơn hai mươi năm trước ở ngõ hẻm tại Thượng Hải.

Khâu Lê cảm giác chính mình đang xem những ảnh chụp cũ.

Chi tiết của hình ảnh cô đều rất quen thuộc, sinh động như thật.

Dựa vào nóc nhà, lười nhác híp mắt.

Cửa sổ gỗ đã cũ xưa.

Các chậu hoa ở dưới mái hiên, hoa hồng nguyệt quý theo gió mà đong đưa.

Không biết ven đường nhà ai còn dựa một chiếc xe đạp.

Sau đó, máy tính truyền hết đợt này đến đợt khác tiếng ve kêu.

Nước mắt của Khâu Lê bắt đầu chảy ra.

Đây là kinh hỉ Cố Diễm làm cho cô.

Sau đó tiếng ve bắt đầu yên tĩnh.

Trong ngõ hẻm nhỏ, xuất hiện một cô gái nhỏ được phác họa trên máy tính.

Khâu Lê nhìn kỹ, trên mặt cô bé đó rất bẩn, nhưng ánh mắt cùng với biểu tình kia, còn có mái tóc kia, còn không phải là bản mini khi còn nhỏ của cô

sao?

Cô cười ra thành tiếng.

Lúc còn nhỏ cô không có như vậy đâu nha!

Cô bé nhỏ trong miệng vẫn còn đang ngâm nga một ca khúc, "Chong chóng lớn, kẽo kẹt từ từ di chuyển, nơi này phong cảnh thật là đẹp mắt..."

Vừa ngâm nga ca khúc, vừa đứng ngắt hoa hồng nguyệt quý ở phía dưới cửa sổ, đột nhiên tay nhỏ bị gai đâm vào, cô bé nhanh chóng bỏ tay vào trong miệng mút vào, sau đó lại thổi thổi rồi tiếp tục ngắt hoa.

Khâu Lê nhớ lại, lúc cô còn nhỏ cô thường xuyên ngắt hoa hồng nguyệt quý(*) ở nhà Cố Diễm.

Sự tình lúc còn nhỏ, cô nhớ cũng không nhiều, ấn tượng rất mơ hồ.

Nếu không phải hình ảnh này nhắc nhở, một chút ấn tượng cô cũng đều không có.

Hình ảnh vẫn còn tiếp tục.

Cô bé nhỏ ngắt mấy đóa hoa, chạy về nhà, tìm một sợi dây len hồng cột mấy đóa hoa lại, giống như một bó hoa nhỏ.

Sau đó, cô bé nhỏ lục tung trộm một cái khăn lụa màu hồng của bà nội cài ở trên đầu.

Cầm bó hoa nhỏ, hưng phấn nhảy nhót chạy tung tăng ra ngoài.

Ngoài phòng, lại là một trận ve kêu.

Cô bé nhỏ chạy đến nhà hàng xóm đối diện, trực tiếp đi vào phòng của

cậu bé.

Hình ảnh cậu bé mười mấy tuổi, đang ngồi làm bài tập, bộ dáng rất giống Cố Diễm khi còn nhỏ.

Cậu bé không thích nhìn đến cô gái nhỏ, tiếp tục cúi đầu làm bài tập.

Cô gái nhỏ thấy cậu bé không chịu để ý đến cô, cũng không nhụt chí đi đến bên người, dùng bó hoa chọc chọc cậu ấy, "Thầm thì, bổn nông, cái sao tựa nông ngạch, nháo kéo hải (anh ơi, cho anh nè, cái này là của anh, anh cầm đi)."

Cậu bé không nhận, cô gái nhỏ không đi liền ăn vạ ở đó.

Nghiêng đầu, dùng ánh mắt bướng bỉnh mà nhìn cậu bé.

Không có biện pháp, cậu bé cầm bó hoa, nhìn cô gái nhỏ không biết cô đang muốn làm cái gì.

Cô gái nhỏ sửa sang lại váy công chúa trắng trên người, hai tay nhỏ cầm khăn lụa màu hồng, nhếch miệng cười với cậu bé nói: "Ngô nữ y." (em nguyện ý)

Khâu Lê xem xong trong chốc lát khóc, trong chốc lát cười.

Lấy hai tay che mặt.

Cô nghĩ tới, hành động mà cô gái nhỏ đã làm, chính là năm đó cô học bộ dáng của diễn viên trên TV, giống như tân nương nói em nguyện ý.

Nghĩ đến Cố Diễm vẫn còn nhớ rõ, cô liền muốn tìm cái khe đất để chui vào.

Người này quá chán ghét, thế nhưng lại còn dùng hình thức này để nhắc

nhở cô.

Lúc này tiếng chuông di động vang lên, cô lau nước mắt nhìn màn hình, là Cố Diễm.

Cô không nhận máy.

Coi như mình ngủ rồi đi.

Lúc này chuông cửa vang lên.

Tin nhắn của Cố Diễm gửi vào:【 mở cửa. 】

Kiên quyết không mở.

Nghĩ đến tất cả mọi việc khi cô còn nhỏ mà anh vẫn nhớ rõ, Khâu Lê rất muốn mất trí nhớ.

(*) Hoa hồng nguyệt quý

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 18

Ngoài cửa.

Cố Diễm vẫn còn đang ấn chuông cửa, Khâu Lê vẫn không có phản ứng gì.

Cố Diễm nhìn chiếc nhẫn trong tay, vài giây sau, lại bắt đầu soạn một tin nhắn:【 em không muốn gả cho anh hả? Em không mở cửa thì anh phải cầu hôn thế nào đây? 】

Nhìn xong, anh nhấn gửi.

Hai phút sau, Khâu Lê trả lời lại:【 em sẽ không mắc mưu. 】

Cố Diễm xem xong: "..."

Ngón tay anh đang vuốt ve màn hình, đang nghĩ ngợi nên trả lời như thế nào.

Đột nhiên, cửa mở ra.

Cố Diễm còn chưa có phản ứng lại đây, Khâu Lê liền bổ nhào vào trong lồng ngực của Cố Diễm, thiếu chút nữa là anh không đứng vững, lui về phía sau mấy bước.

Khâu Lê dùng sức ôm lấy eo Cố Diễm, chôn mặt ở trong lồng ngực anh, sau một hồi nhỏ giọng nói: "Em đang nằm mơ phải không?"

Trước kia cô mơ thấy anh, chỉ có một lần.

Mơ thấy anh ôm cô, lúc cô muốn nói chuyện, liền tỉnh mộng.

Mở mắt ra, bên người trống rỗng.

Mỗi lần nghĩ đến cảnh trong mơ quá mức chân thật kia, tim cô liền phát đau.

Cố Diễm cất điện thoại, ôm lấy cô.

Cúi đầu cắn cổ cô một cái, Khâu Lê đau tê một tiếng, anh nói: "Thanh tỉnh không?"

Khâu Lê vẫn không ngẩng đầu, "Quá nhanh."

Có chút không chân thật.

Lúc trước cô chỉ nghĩ, yêu nhau với anh một thời gian là được, không uổng công cả đời này cô yêu anh.

Lúc này chỉ mới ở bên nhau mấy ngày, anh lại công khai với mọi người, còn cầu hôn vào ngày sinh nhật hôm nay của cô.

Cô nói không kích động, nhưng thật ra đó là nói dối.

Nhưng chính là cô nhịn không được sợ hãi, sợ sáng ngày mai cô tỉnh lại, cái gì cũng đều trống không.

Khâu Lê vẫn tiếp tục ôm anh, so với lúc trước còn ôm chặt hơn.

Cố Diễm buông một tay ra, sờ đến tay cô, dùng sức đẩy ngón áp út tay trái của cô ra, trực tiếp đeo nhẫn vào.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó ôm lấy Khâu Lê, chống cằm của mình lên đỉnh đầu cô.

Giọng nói của anh rất trầm: "Không nhanh, đều đã hai mươi hai năm mới đeo nhẫn cho em thì nhanh cái gì?"

Lúc còn nhỏ cô ăn mặc váy công chúa nói với anh "em nguyện ý", khi đó cô chỉ có bốn tuổi.

Khi đó cái gì cô cũng đều không hiểu, liền muốn cùng Cố Diễm luôn ở bên nhau.

Tựa như ông nội cùng bà nội.

Ba cùng mẹ.

Người một nhà vẫn luôn ở bên nhau.

Cố Diễm cúi đầu, môi dán sát bên tai cô, hơi thở ấm áp phun vào lỗ tai, anh nói: "Bảo bảo, sinh nhật vui vẻ."

Dừng lại còn nói thêm: "Đeo nhẫn của anh, cả đời này cũng chỉ có thể đi với anh."

Trên hành lang quá yên tĩnh, giọng nói của anh lại nhỏ, nhưng cô nghe được rất rõ ràng.

Mỗi một chữ đều khắc sâu vào trong lòng của cô.

Nước mắt của Khâu Lê rơi như mưa, sau đó vẫn tiếp tục chôn mặt ở trước ngực Cố Diễm, liên tiếp hướng vào trong lồng ngực, trước ngực áo sơmi của anh đều ướt thành mấy khối nhỏ.

Sau đó, cô không tự giác mà nức nở, bả vai run run lên, ẩn nhẫn để không cho chính mình phát ra tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Lại sau đó, cô khóc lên thành tiếng.

Nhiều năm như vậy, mặc kệ là kiên trì hay ấm ức, tất cả đều đáng giá.

Cố Diễm cũng không nói nữa, dùng hết sức lực của mình mà ôm cô.

Anh cầu hôn không phải là nhất thời xúc động.

Bởi vì không biết bắt đầu từ khi nào, anh đều muốn đem hết tất cả kinh hỉ của mình cho cô.

Rất nhiều nhưng lại cho cô quá ít.

Vài phút qua đi, Khâu Lê vẫn chưa nín khóc, Cố Diễm đẩy cửa ra, ôm cô đi vào trong nhà.

Phong cách trang trí phòng của cô, rất giống với của anh.

Lúc trước khi trang trí, cô liền nói cứ dựa theo anh mà làm.

Sau đó đồ dùng trong nhà cũng đều mua giống anh.

Trước kia anh không nghĩ nhiều, cho rằng cô là thật sự lười.

Khâu Lê vẫn còn chôn mặt trong lồng ngực của anh, đầu cũng không nâng.

Rất nhiều năm về sau, mặc kệ là đến nơi nào, cô cũng đều dán theo anh, không phải ôm lấy tay anh, thì cũng là bắt lấy áo sơmi, bằng hữu đều gọi bọn họ là liên thể anh nhi.

Cô không chỉ dán theo anh ở bên ngoài, ở nhà cũng vậy, cô vẫn luôn đặt anh trong tầm mắt, một chút nhìn không thấy, cô liền đi tìm anh.

http://tieulun.hopto.org

Cô dán theo anh, anh liền từ cô.

Anh cảm thấy anh thiếu cô mười mấy năm thời gian bên nhau.

Cố Diễm ôm Khâu Lê ngồi ở trên sô pha, cô vẫn còn ở nức nở.

Anh nhẹ nhàng xoa lưng cô, đặt cằm của mình lên đỉnh đầu cô.

Một lát sau, Cố Diễm hỏi Khâu Lê: "Uống chút nước không"

Khâu Lê ở trong lồng ngực anh lắc đầu.

Cũng không biết qua bao lâu, Khâu Lê dần dần bình tĩnh trở lại, khóc có chút mệt dựa vào ngực Cố Diễm ngủ rồi.

Lâu lâu sẽ vô ý thức khụt khịt một tiếng.

Ấm ức còn chưa tan đi.

Chờ cô ngủ say, Cố Diễm ôm cô lên trên giường.

Trên ngực anh đều ướt một mảng lớn, đều là nước mắt cùng nước mũi của cô.

Cố Diễm vào toilet lấy khăn lông, cẩn thận lau mặt và tay cho cô một lần.

Trong lúc Khâu Lê lẩm bẩm một tiếng, "Cặn bã, anh thật là phiền."

Sau đó nghiêng người tiếp tục ngủ.

Cô cho rằng cô đang ở nhà của Mộ Thời Cảnh.

Cố Diễm chỉnh đèn phòng ngủ tối xuống, ngồi ở mép giường nhìn cô.

Đêm nay anh cầu hôn là anh cho cô một kinh hỉ, có lẽ còn chưa đủ tiêu trừ

bóng ma tâm lý mà anh mang cho cô ở tiệc sinh nhật ba năm trước.

Hôm nay cầu hôn, anh chỉ muốn cho cô về sau lúc ăn sinh nhật, việc cô nghĩ đến không phải là điều khổ sở mà chính là kinh hỉ của anh dành cho cô.

Anh không biết mấy năm nay rốt cuộc cô như thế nào.

Đã trải qua cái gì.

Nhưng nhất định là thật sự không tốt.

Ba năm trước sau khi cô rời đi, anh cảm thấy sinh mệnh của mình thiếu một thứ gì đó.

Cụ thể là thiếu cái gì, anh cũng không biết.

Cảm giác sinh hoạt của mình trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Đi đến hội sở, cũng quạnh quẽ giống như vậy.

Không còn có âm thanh ríu rít quen thuộc.

Dần dần số lần anh đến hội sở liền ít đi, trừ phi có dịp tụ hội quan trọng không thể không đi, anh mới đi qua một chút.

Nếu là đi hội sở, mỗi lần anh đều ngồi ở khu nghỉ ngơi nghe nhạc.

Lúc mệt mỏi, anh liền nhắm mắt dưỡng thần.

Cũng không có tâm tư gì cùng bọn họ đánh bài.

Không giống như trước kia, mỗi lần đánh bài, cuối cùng mặc kệ ai thắng tiền đều là của cô.

Số lần anh thắng là nhiều nhất.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy bộ dáng thỏa mãn của cô lúc bỏ tiền vào túi, anh liền nghĩ lần tới lại thắng nhiều hơn một chút cho cô.

Sau đó, cô đi Thượng Hải và anh rất ít khi đánh bài.

Cũng không có một chút hứng thú.

Mỗi lần chơi đều cảm giác đầu đau, cũng không nghĩ đối phương chuẩn bị ra bài gì.

Ngày đó ở hội sở, anh vẫn không tham gia chơi bài.

Có chút mệt, anh liền nằm ở sô pha ngủ một chút.

Đột nhiên có người cho anh một cái thảm lông.

Một cái chớp mắt như vậy.

Anh cho rằng cô đã trở lại.

Lúc trước anh ở hội sở ngủ, đều là cô cho anh một cái thảm lông.

Sau đó còn cô ý cào vào lòng bàn tay anh.

Rất giống với cô khi còn nhỏ.

Nhưng ngày đó, anh mở mắt ra nhìn thấy lại là Triệu Tiêu Quân.

Một khắc kia, thất vọng từ đáy lòng mà sinh ra.

Anh không nghĩ tới chính mình sẽ có ý nghĩ như vậy, lúc ấy cảm thấy rất hoang đường.

Sau đó anh đứng dậy đi toilet dùng nước lạnh rửa mặt, cho đại não thanh tỉnh một chút.

http://tieulun.hopto.org

Vòi nước chảy ào ào.

Nhắc nhở anh một sự thật mà anh không dám tin.

Cô rời đi đã lâu.

Sau đó, lúc anh nhìn thấy cô ở nhà Mộ Thời Cảnh.

Chớp mắt anh có chút hoảng hốt, cô gái nhỏ của anh đã trưởng thành.

Lại sau đó, cô nói cô làm B2B, hỏi anh có thể tài trợ cho Dung Tư hay không...

Di động đặt ở trong túi vang lên.

Đánh gãy suy nghĩ của anh.

Cố Diễm hoàn hồn, lấy di động ra là Dương Soái.

Không đợi anh nhận máy, đã bị cắt đứt.

Rất nhanh, tin nhắn của Dương Soái gửi đến:【 không có việc gì, chính là tìm cậu thương lượng một chút về trò chơi, thiếu chút nữa đã quên bây giờ cậu không phải còn độc thân【 nhe răng 】đi làm lại nói sau. 】

Cố Diễm cất di động.

Kéo chăn lên đắp cho Khâu Lê, sau đó bỏ chân của cô vào trong chăn.

Anh lại ngồi trong chốc lát, Cố Diễm mới đứng dậy hôn hôn vào khóe môi cô.

Tắt đèn phòng ngủ, đóng cửa lại, rời đi.

Hôm sau.

http://tieulun.hopto.org

Lúc Khâu Lê rời giường, cảm thấy đôi mắt của mình chua xót không thôi.

Cô nhẹ nhàng xoa xoa, vẫn là không thoải mái.

Nghĩ đến tối hôm qua cô khóc đến ngủ quên, Khâu Lê gãi đầu thật là quá mất mặt.

Cố Diễm khẳng định cho rằng là cô quá mức hưng phấn, liền khóc khó kìm lòng nổi.

Kỳ thật bởi vì là anh cầu hôn, cô muốn đem tất cả những ấm ức của chính mình mà khóc ra, hôm nay đi qua, tất cả đều là trời nắng.

Đều là ngày lành.

Khâu Lê đi vào toilet soi gương, đôi mắt sưng như hạch đào, thiếu chút nữa là cô đã nhận không ra mình liền lập tức lên mạng tìm kiếm phương pháp tiêu sưng hiệu quả.

Dựa theo các bước mà làm theo.

Lúc Cố Diễm gõ cửa, cô vừa đắp xong đôi mắt.

So với vừa nãy tốt lên không ít, nhưng dấu vết khóc vẫn rất rõ ràng.

Cô thở dài, đi mở cửa.

Cố Diễm đang cầm đồ ăn sáng, ánh mắt lại dừng ở trên đôi mắt của cô, còn có chút sưng.

Khâu Lê cũng đang nhìn anh, tầm mắt chạm vào nhau, sắc mặt Cố Diễm vẫn như thường, hỏi cô: "Dậy sớm vậy?" Anh đi vòng qua người Khâu Lê, vào nhà.

http://tieulun.hopto.org

"Mới vừa dậy trong chốc lát." Khâu Lê đóng cửa lại, đi theo anh đến nhà ăn, bữa sáng cũng không tính là phong phú, sữa bò chiên trứng cùng sandwich, còn có nửa quả táo.

Việc tối hôm qua cô khóc, trong lòng cả hai đều hiểu rõ nhưng cũng không nói ra.

Cố Diễm đi lấy đũa đưa cho cô: "Trước tiên ăn đơn giản một chút, lập tức liền đi ăn cơm trưa."

Dừng lại, "Giữa trưa chúng ta đi ra ngoài ăn."

Khâu Lê chỉ vào hai mắt của mình: "Em không nghĩ sẽ đi ra ngoài."

Đầu choáng váng và có chút đau, cũng chưa có tỉnh ngủ.

Cố Diễm nghĩ nghĩ: "Anh sẽ gọi cơm, chúng ta ăn ở nhà."

Sau đó anh lấy di động ra gửi tin nhắn cho giám đốc nhà ăn, cho giám đốc đem chỗ đặt trước của anh hủy bỏ, lại đặt cơm mang đến chung cư.

Khâu Lê nói được, lại nói: "Ăn cơm xong em sẽ ngủ tiếp trong chốc lát, buổi tối còn cùng Dung Thâm bàn việc."

Cố Diễm ngước mắt, "Đêm nay em còn muốn đi ra ngoài sao?"

Khâu Lê cầm cái ly uống sữa bò, gật gật đầu.

Lại giải thích: "Ngày mai em phải đi An Huy, đêm nay lại đem một chút công việc bàn bạc lại một chút, sau khi tài chính ổn định, chúng ta nên phân phối như thế nào."

Tự kiến cất vào kho cùng với trước giai đoạn hậu cần chính là muốn tiêu một số tiền lớn, mà Dung Thâm cũng không có khả năng một lần đầu tư

nhiều như vậy, chỉ có thể trước hết dùng một ít để bắt đầu.

Cố Diễm gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau đó lại hỏi Khâu Lê: "Sáng mai em đi cùng với Trần Lập Đông?"

Khâu Lê lắc đầu: "Tối qua Trần Lập Đông đã về quê, nói thật lâu không về nhà thăm cha mẹ, về quê hai ngày, ngày mai đi nhà ga đón em."

Cố Diễm: "Ngồi cao tốc sao?"

Khâu Lê: "Ừ, đi cao tốc cho tiện một chút."

Cố Diễm nhìn đồng hồ, đứng dậy: "Anh còn có cuộc họp, lúc ăn cơm anh sẽ gọi em."

Khâu Lê làm động tác OK.

Ăn xong cơm trưa, Khâu Lê tiếp tục ngủ, cho mắt hết sưng lên.

Cô nằm ở trên giường trằn trọc, một chút buồn ngủ đều không có.

Nghĩ nghĩ liền không tự giác mà cười.

Phản xạ hình cung của cô quá dài, tối hôm qua chỉ lo khóc, hiện tại mới bắt đầu hưng phấn việc Cố Diễm cầu hôn cô, hôn lên chiếc nhẫn trên ngón áp út một cái.

Nghe nói nhẫn mang trên ngón áp út, khoảng cách cách với trái tim càng gần.

Cũng không biết thật hay giả.

Khâu Lê lấy di động ra chụp một tấm ảnh, gửi cho Mộ Thời Cảnh: 【 đẹp

không?【 cười trộm 】【 cười xấu xa 】】

Rất nhanh Mộ Thời Cảnh đã trả lời lại:【 ừ, không tồi, cũng không khác hàng thật cho lắm, mua ở trên mạng sao? Bao nhiêu? Ship tận chỗ hay sao? 】

Khâu Lê:【...】

【 cặn bã, anh cố ý phải không! 】

Mộ Thời Cảnh:【 ừ?【 mặt ủy khuất 】】

Khâu Lê:【 anh không thấy nhẫn được mang ở ngón nào sao? 】

Mộ Thời Cảnh:【 mang ở ngón nằm giữa ngón giữa với ngón út, mang ở ngón tay này có cái gì chú ý? Chiêu đào hoa? 】

Khâu Lê không thể kiên nhẫn:【 cặn bã, bây giờ em sẽ kéo anh vào sổ đen! 】

Mộ Thời Cảnh cười:【 ngoan, có khả năng anh trai vui vẻ đến hỏng rồi, thật hạnh phúc! 】

Khâu Lê trong lòng cũng ngọt tư tư, hỏi anh:【 anh đã sớm đoán được Cố Diễm cầu hôn em? 】

Mộ Thời Cảnh:【 ừ, anh cũng nhận được lễ vật. 】

Khâu Lê:【 lễ vật gì? 】

Mộ Thời Cảnh:【 bao lì xì trị giá 27 tệ. 】

Khâu Lê:【...】

Mộ Thời Cảnh:【 Trung Doãn đều phát lì xì cho người chơi của mình. 】

http://tieulun.hopto.org

【 đúng rồi, nghe người chơi trong diễn đàn nói, ngày hôm nay năm sau, chúng ta sẽ thu được bao lì xì trị giá 28 tệ. 】

Khâu Lê:【...】

Đầu ngón tay cô khẽ run.

Nàng nói:【 em cũng là người chơi trò chơi của Trung Doãn, em sẽ lập tức download trò chơi, đăng nhập tài khoản, cũng có thể thu được【 nhe răng 】】

Lúc trước Dung Thâm đưa cho cô điện thoại mới, cô còn chưa có kịp download trò chơi.

Mộ Thời Cảnh:【 hiện tại em đang dùng điện thoại gì? 】

Nếu anh đoán không sai, cô dùng sản phẩm mới của Phương Vinh, mỗi lần Phương Vinh có sản phẩm mới, cô đều sẽ dùng thử.

Khâu Lê:【R129, làm sao vậy? 】

Mộ Thời Cảnh:【 vậy em không cần đăng nhập. 】

Khâu Lê:【?? 】

Mộ Thời Cảnh:【trước mắt di động R129 cùng trò chơi của Trung Doãn có vấn đề, không thể trang bị, em chờ một chút đi. 】

Sau khi tin tức này tung ra, ánh mắt Mộ Thời Cảnh có chút trầm.

Về sau Phương Vinh cùng Trung Doãn cạnh tranh rất nhiều, sợ cô kẹp ở bên trong rất khó xử.

Một bên là ba mình cùng với đám người Dung Thâm, một bên là chồng tương lai.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm không nghỉ trưa, ăn cơm xong liền lái xe đi ra ngoài.

Lúc nhận được điện thoại của Miêu Thanh, anh đang ở siêu thị, "Chuyện gì?"

Miêu Thanh: "Mở máy tính, bàn việc một chút."

Cố Diễm: "Tớ không có thời gian."

Anh đang mua dụng cụ đuổi muỗi cho Khâu Lê đi công tác.

Miêu Thanh: "... Không có nói giỡn với cậu, người dùng di động hệ liệt R129 của Phương Vinh, rất nhiều người chơi trò chơi phản ứng, sau khi download trò chơi của công ty chúng ta, trang bị không thành công, thậm chí download thất bại."

Cố Diễm hơi dừng lại, "Liên hệ phòng kỹ thuật của Phương Vinh chưa?"

Miêu Thanh: "Buổi sáng có liên hệ qua, bên đó báo lại cho chúng ta, nói có thể là hệ thống BUG, bọn họ đang giải quyết, nhưng đến bây giờ cũng chưa giải quyết."

Cố Diễm suy nghĩ một lát: "Vậy cứ đợi, nói với bọn họ, muộn nhất ngày mai phải giải quyết."

Miêu Thanh hỏi: "Nếu bọn họ không giải quyết thì sao?"

Bởi vì đề cập đến quan hệ ích lợi của tập đoàn hai nhà, cô không thể tự tiện làm chủ, chỉ có thể xin chỉ thị từ Cố Diễm.

Miêu Thanh lại nói: "Buổi sáng ngày mai cậu không tới công ty?"

Cố Diễm: "Ừ, buổi sáng có việc."

http://tieulun.hopto.org

Miêu Thanh trầm mặc vài giây, không lại hỏi nhiều, liền tính hỏi, cậu ta cũng sẽ không nói.

"Được rồi, lúc mở họp lại thảo luận."

Nói xong cô trực tiếp treo điện thoại.

Cố Diễm nhìn màn hình di động từ từ tối xuống, dừng suy nghĩ, đem điện thoại cất vào.

Tiếp tục mua đồ dùng công tác cho Khâu Lê.

Đi dạo hơn một giờ, Cố Diễm nhìn vật phẩm trong xe, lấy di động ra kiểm tra lại danh sách mua sắm, đều mua đầy đủ, liền đi quầy thu ngân xếp hàng tính tiền.

Trên kệ ngoài cùng của quầy thu ngân bày rất nhiều đồ dùng hạnh phúc, vị trí rất dễ thấy, khó có thể không nhìn vào.

Cố Diễm nhìn chằm chằm những hộp nhỏ màu sắc rực rỡ vài giây như có suy tư gì.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 19

Một buổi chiều qua đi, Khâu Lê vẫn chưa ngủ, lúc chạng vạng, cô có chút buồn ngủ, lại bị điện thoại của Dung Thâm đánh thức.

Cô bắt máy, "Alo."

Giọng nói khàn khàn như mới tỉnh ngủ.

Dung Thâm thấp giọng cười, "Đã mấy giờ, cô còn ngủ sao?"

Khâu Lê: "Tối hôm qua tôi không ngủ đủ giấc."

Nói xong, cô lại ngáp một cái.

Hỏi Dung Thâm: "Có chuyện gì?"

Tối hôm qua bọn họ hẹn đêm nay 8 giờ, hiện tại vẫn còm sớm, chưa đến 6 giờ.

Dung Thâm: "Không có việc gì, cô ngủ đi."

Buổi tối anh ta có việc, muốn đem thời gian gặp mặt sớm một chút, nhưng cô lại chưa tỉnh ngủ.

Dừng lại Dung Thâm bổ sung nói: "Buổi tối không thể bàn việc rồi, di động R129 có chút vấn đề, đêm nay phòng kỹ thuật muốn mở họp thương thảo."

Khâu Lê quan tâm nói: "Vấn đề rất nghiêm trọng sao?"

Ý thức của cô thanh tỉnh thêm một chút.

Dung Thâm tránh nặng tìm nhẹ: "Sẽ nhanh chóng xử lý tốt, chờ tôi vội xong mấy ngày nay sẽ đi An Huy với cô, đến lúc đó chúng ta lại tiếp tục bàn luận."

Khâu Lê: "Nếu không thì lúc anh không có việc gì, tôi sẽ về Bắc Kinh."

Anh ta bận rộn như vậy, cô cũng không nên để anh ta đi xa chỉ để thương lượng công việc.

Dung Thâm: "Cô không cần chạy qua chạy lại, rất phiền toái."

Cũng chưa cho Khâu Lê cơ hội cự tuyệt, anh ta nói: "Tôi có một cuộc gọi đang chờ, tôi tắt máy trước."

Khâu Lê vội vàng nói: "Anh cứ làm việc đi."

Dừng lại một chút, Dung Thâm nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Khâu Lê cười: "Cảm ơn."

Trò chuyện kết thúc.

Khâu Lê đem điện thoại đặt ở bên gối, nhắm mắt lại, muốn tiếp tục ngủ, dù sao thì buổi tối cô cũng không cần phải đi ra ngoài.

Sau khi ý thức thanh tỉnh, cô không tự giác mà sờ lên nhẫn trên ngón áp út.

Sau đó, cô lại không hề buồn ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Cô lấy di động ra, muốn chia sẻ tin tốt này cho chị gái.

Cô trực tiếp nhấn vào số điện thoại của chị gái, kết quả là không gọi được.

Xem ra cô thật sự bị kéo vào danh sách đen.

Khâu Lê gõ gõ màn hình di động, suy nghĩ một lát, đăng nhập FACEBOOK, gửi tin nhắn cho Khâu Tây Văn:【 bảo bối, Cố Diễm cầu hôn em, là vào tối hôm qua, a không đúng, là rạng sáng hôm nay. 】

Khâu Tây Văn không trả lời lại cô, nhưng WeChat của cô có người gửi lời mời kết bạn, vừa nhìn vào lại là "đông lý ", đây là nickname thứ ba của Tây Văn.

Khâu Lê cười, nhanh chóng xác nhận.

Sau đó không ngừng soạn tin nhắn:【 chị, em nhớ chị muốn chết, muốn...】

Tin nhắn còn chưa biên tập xong, cô lại nhận được tin nhắn của Khâu Tây Văn:【 phát bao lì xì cho chị, lớn một chút. 】

Khâu Lê xem xong: "..."

Thì ra là muốn có bao lì xì.

Ngày đại hỉ, cô hào phóng gửi cho Khâu Tây Văn một bao lì xì 199, một cái 5.20, ngay sau đó lại một cái 13.14.

Khâu Tây Văn nhanh chóng lấy bao lì xì, sau đó lại gửi thêm một tin nhắn:【 cuối tháng chị về nước. 】

Khâu Lê:【 cụ thể là ngày nào? Em đi đón, mua cho chị đồ ăn ngon. 】

Kết quả gửi đi thất bại, màn hình di động lại hiện lên mấy chữ như hôm

trước.

Ừ... Lại bị kéo vào danh sách đen.

Khâu Lê xoa xoa ngực, chụp màn hình Wechat này gửi cho Thẩm Nghiên, bắt đầu soạn tin nhắn:【 chị của em sắp về, tự anh nhìn mà làm đi, lại bỏ lỡ, có lẽ chính là cả đời...】

Kết quả còn chưa có gửi đi, cô liền nhận được ba cái bao lì xì...

Kim ngạch là 199, 199, 199.

Sau đó Thẩm Nghiên đã gửi lại một tin:【 cảm ơn. Đây là tiền phí vất vả cho em. 】

Sau đó lại phát một bao lì xì nhỏ trị giá 99.

Khâu Lê có chút kinh ngạc, cô nói cho anh, chị gái trở về, không phải để kiếm tiền...

Nhưng mà cô nhận được tiền, cho thấy rằng Thẩm Nghiên đối với chị gái vẫn còn tình cảm.

Cô trả lời:【 cảm ơn anh rể【 nhe răng 】【 nhe răng 】】

Thẩm Nghiên:【 hôm nào bảo Cố Diễm cũng kêu anh một tiếng như vậy. 】

Sau đó lại gửi một bao lì xì lại đây, 9.99.

【 đây là trước tiên cho cậu ta phí sửa miệng. 】

Khâu Lê:【.....】

Lúc này Cố Diễm gọi đến, cô không có thời gian cùng Thẩm Nghiên đấu võ mồm, nhận điện thoại của Cố Diễm: "Alo, anh đang ở đâu?"

Cố Diễm: "Lập tức về đến nhà, em có qua không?"

Khâu Lê: "Còn nằm ở trên giường, lập tức sang ngay."

"Ừ, anh sẽ nhanh chóng về tiểu khu."

Sau khi treo điện thoại, Khâu Lê liền nhanh chóng bò dậy, chạy vọt vào toilet rửa mặt, năm phút đồng hồ sau, cô thay xong quần áo liền chạy ra ngoài.

Cửa thang máy mở ra, Cố Diễm đi ra, còn chưa có đứng vững, Khâu Lê liền nhào vào trong lồng ngực anh, đôi tay ôm lấy cổ anh: "Anh đi siêu thị?"

Trong tay anh xách theo túi mua sắm ở siêu thị.

"Ừ, mua cho em ít đồ dùng đi công tác." Cố Diễm đem hai túi xách vào một tay, tay phải ôm lấy eo Khâu Lê.

Khâu Lê trong lòng tê tê dại dại, hơi hơi ngửa đầu nhìn anh, Cố Diễm cúi đầu, hôn xuống: "Về nhà."

Cô vẫn không nhúc nhích, vẫn là nhìn anh.

Hôm nay Khâu Lê mặc áo sơmi, vừa rồi sốt ruộc đi ra cửa, cổ áo còn mấy cúc áo chưa được gài xong, lúc Cố Diễm nhìn cô, là có thể nhìn đến phong cảnh trước ngực.

Cố Diễm cúi đầu xuống thấp một chút, cắn vào xương quai xanh của cô, rất nhẹ.

"Lại mặc quần áo giống với anh hả?"

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, anh tiếp tục hôn cô, theo cổ một chút từ từ đi xuống.

Khâu Lê không tự giác mà "ừ" một tiếng, lúc sau hô hấp không khỏi dồn dập, cô ẩn nhẫn để không phát ra âm thanh.

Cố Diễm buông cô ra: "Về nhà."

Sau đó đem mấy cái túi mua sắm treo ở khuỷu tay, cong lưng, một tay ôm đùi cô, một tay kia ôm eo cô.

Khâu Lê còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Cố Diễm bế lên, cô "a" một tiếng, theo phản xạ ôm lấy cổ anh, cô cúi đầu nhìn anh, anh nghiêng đầu, nhìn đường ở phía trước.

Rất giống lúc còn nhỏ được ba ôm như vậy, có cảm giác rất hạnh phúc.

Cô hỏi: "Em có nặng không?"

Cố Diễm: "So với khi còn nhỏ nặng hơn."

Khâu Lê cười.

Nhớ tới, khi còn nhỏ anh cũng đã từng bế cô.

Lúc ấy cô chơi cung gây ra họa, làm bể cửa sổ của nhà hàng xóm, sợ bị ông bà nội mắng, cô liền trốn đi.

Sau đó là Cố Diễm tìm được cô, cô trốn ở một lùm cây nhỏ, thời gian dài hai chân ngồi xổm đã tê rần, là Cố Diễm bế cô đi về nhà.

Khâu Lê hỏi: "Cố Diễm, những chuyện khi còn nhỏ, anh có thể nhớ rõ bao nhiêu?"

Rất nhiều cái chính cô cũng đã quên.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "Đều nhớ rõ."

Khâu Lê cúi đầu cọ cọ vào trán anh.

Cố Diễm: "Đừng nghịch, anh nhìn không thấy đường."

Đã tới cửa nhà, Khâu Lê không muốn xuống dưới, không tha nói một câu: "Nhanh như vậy liền đến rồi."

Cô cực kỳ muốn con đường từ thang máy đến cửa nhà dài hai vạn năm ngàn dặm.

Cố Diễm cũng không lên tiếng, xoay người, bế cô dựa vào tường, bỏ túi mua sắm trong tay xuống, lại bế lên cô hướng thang máy đi đến.

Khâu Lê ngẩn ra, "Anh còn muốn đi ra ngoài?"

Cố Diễm: "Không phải là em muốn đi xuống dưới?"

Khâu Lê: "..."

Cố Diễm: "Lại ôm em đi hai lần."

Cố Diễm ôm cô đi qua đi lại ba lần, Khâu Lê vẫn luôn vòng lấy cổ anh, lẳng lặng cúi đầu nhìn sườn mặt của anh.

Anh dung túng cho cô như vậy, trước đây nằm mơ cô cũng không mơ tưởng tới.

Sau khi công khai quan hệ, cô cũng chưa từng nghĩ đến một người thanh lãnh lý trí như anh, sẽ cưng chiều một phụ nữ như thế, xem ra cô cũng chưa từng thật sự hiểu hết về anh.

"Cố Diễm?"

http://tieulun.hopto.org

"Ừ?"

"Có phải anh đối với em có chút... Thật tốt quá."

Tốt đến mức mà cô bắt đầu lo được lo mất.

Trên đường đi có một chút trầm mặc, anh nói: "Lúc này chỉ mới vừa bắt đầu."

Cưng chiều cô cũng chỉ vừa mới bắt đầu...

Khâu Lê cong eo một chút, thuận theo dựa đầu vào vai anh.

Sau đó cánh tay Cố Diễm có chút đau, lúc này mới buông cô ra, lấy túi mua sắm, mở cửa vào nhà.

Cố Diễm lấy đồ vật trong túi mua sắm ra.

Khâu Lê ngồi ở bên cạnh anh giúp anh sắp xếp lại.

Cố Diễm hỏi cô: "Hành lý đã thu thập xong chưa?"

Khâu Lê gật đầu: "Đã sớm thu thập xong."

Lúc vừa mới bắt đầu quyết định đi khảo sát các phân trạm cô đã đem hành lý thu thập xong.

Cố Diễm mua đồ dùng đuổi muỗi, còn mua cho cô đường đỏ, lúc Khâu Lê nhìn đến trong lòng có chút đau nhưng lại ấm áp, cô nói giỡn: "Không có gừng thì phải làm sao?"

Cố Diễm: "Mấy ngày sau anh sẽ chuyển phát nhanh cho em."

Khâu Lê dừng tay, lúc cô nghiêng đầu nhìn anh, sắc mặt anh vẫn như

thường, không có một chút nói giỡn.

Cô nói: "Không cần phiền toái, em cũng có thể tự đi mua, bên kia không phải là không có bán gừng."

Cố Diễm nhìn cô, ánh mắt anh bình tĩnh sâu thẳm, Khâu Lê cũng không đọc ra anh đang nghĩ gì.

Anh không nói tiếp, tiếp tục lấy đồ trong túi mua sắm, lúc này lấy ra chính là rất nhiều bao nilon, đựng các loại thuốc.

"Anh còn mua thuốc?" Khâu Lê nhìn những bao thuốc đó, có thuốc trị cảm, thuốc hạ sốt, các loại thuốc về dạ dày, còn có mấy hộp băng dán.

Cố Diễm: "Ừ, chuẩn bị một ít, đến lúc cần có thể dùng, không cần phải mua."

Khâu Lê thò đầu lại gần, hôn anh một cái, lại bắt đầu giúp anh sắp xếp lại đồ vật.

Cô duỗi tay lấy trong túi ra một cái hộp giấy nhỏ, lúc vừa mới nhìn vào cô còn tưởng là túi đường mới nhập khẩu, sau đó lại liếc mắt nhìn.

Ngây ngốc.

Không nghe được động tĩnh, Cố Diễm quay đầu, lúc nhìn đến đồ vật trên tay cô, cũng chớp chớp mắt.

Lúc tính tiền, anh quên lấy ra...

Khâu Lê ho nhẹ hai tiếng: "Có thể là người mua đứng trước anh, tính tiền xong quên lấy đi, nhân viên thu ngân tưởng là của anh, cho nên mới bỏ vào túi."

Cô cho mình một điểm nhanh trí.

Đơn giản một câu liền hóa giải xấu hổ.

Im lặng hai giây.

Cố Diễm nói: "Là anh mua."

Khâu Lê: "..."

Bên tai liền cô nóng lên.

Cố Diễm nhìn cô, ánh mắt sâu không ít, anh nói: "Về sau cũng muốn dùng, cho nên thuận tiện mua."

Khâu Lê: "..."

Thật xấu hổ.

Khâu Lê cúi đầu nhìn cái hộp nhỏ trong tay, yên lặng đặt ở trên bàn trà, làm như không có việc gì bắt tay với vào túi mua sắm.

Lấy ra vẫn là cái hộp nhỏ.

Chỉ là màu sắc không giống nhau.

Cô mở bao nilon.

Nhìn vào.

A.

Năm sáu hộp.

Cố Diễm muốn buôn bán TT?

http://tieulun.hopto.org

Khóe môi Khâu Lê có chút căng cứng.

Gương mặt đều bắt đầu nóng lên.

Cố Diễm nhìn cô, sau một hồi nói câu: "Bốn hộp để ở trong nhà dùng, hai hộp em đi công tác thì mang theo."

Cảm giác không ổn, anh lại giải thích: "Anh sẽ thường xuyên đi thăm em."

Sau khi nói xong cảm giác lại càng xấu hổ.

Đây là lần tiếp theo của lần "Em thế nào lại dùng trợ lý nam", lần thứ hai trong cuộc đời mà anh lại nói một câu không có trình độ như vậy.

Khâu Lê nhanh chóng đem túi nilon có quả vải lấy ra.

Cố Diễm mắt nhìn đồng hồ, nhắc nhở nàng: "Tám giờ còn muốn đi bàn việc phải không? Hiện tại đã hơn 7 giờ."

Giọng nói Khâu Lê rất nhỏ: "Không đi."

Nói xong, cô lại không tự giác mà nhìn về phía mấy cái hộp nhỏ.

Nội tâm thật hỏng mất.

Lời của cô không có ý tứ này nha.

Là Dung Thâm thật sự có việc.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn Cố Diễm, giải thích với anh: "Là Dung Thâm có việc, không thể phân thân, thời gian hẹn sẽ lùi lại mấy ngày."

Cố Diễm cười như không cười, gật đầu tỏ vẻ đã biết.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê: "..."

Quả thực là càng giải thích càng chột dạ.

Đại khái chính là càng bôi càng đen đi.

Cô đứng lên: "Em đi tìm cái mâm đựng trái cây để quả vải."

Cơ hồ là trốn đi phòng bếp.

Cố Diễm đi tới túi mua sắm, đem đồ dùng lấy ra hết, cuối cùng lại cầm lấy cái hộp nhỏ, nhìn chằm chằm một lát.

Đêm nay cô có rảnh.

Anh cũng có rảnh.

Lúc này di động vang lên, Cố Diễm vừa thấy, là Dương Soái.

Dương Soái cơ bản sẽ không tìm anh, tìm anh chính là có chuyện khẩn cấp.

Anh bắt máy: "Làm sao vậy?"

Dương Soái ho nhẹ hai tiếng: "Nói một chút, nói với chị dâu mượn cậu một đêm."

Cố Diễm: "... Nói chuyện cho đàng hoàng!"

Dương Soái: "Chính là trò chơi "phụ tử liên minh", buổi chiều trong lúc thí nghiệm, bị một cái BUG không nhỏ, cậu đến đây, chúng ta thương thảo giải quyết như thế nào."

Lại bổ sung một câu: "Anh em trong đoàn đội nghiên cứu phát minh đang

đợi cậu, đều nóng vội."

Cố Diễm lại hướng mắt nhìn về phía phòng bếp, Khâu Lê đang cọ tới cọ lui rửa mâm đựng trái cây, dừng một lát, anh nói: "Được, tớ lập tức đi qua."

Sau đó lại nói: "A, đúng rồi."

Dương Soái: "Sao?"

Cố Diễm: "Tiền thưởng của cậu tháng này không có."

Dương Soái không hiểu: "Tớ đi chết đây, dựa vào cái gì mà làm vậy với tớ!"

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 20

Cố Diễm đi đến phòng bếp, thấy Khâu Lê đang rất nhập tâm, trong tay cầm mâm đựng trái cây, còn để dưới bồn rửa, cho đến khi eo bị ôm lấy, cả người đều bị Cố Diễm ôm ở trong ngực, cô mới hoàn hồn.

Khâu Lê quay đầu.

Cố Diễm nhìn cô: "Mâm đựng trái cây đều bị em rửa cho hỏng rồi."

Khâu Lê: "..."

Cố Diễm duỗi tay đóng vòi nước, cầm lấy khăn lông sạch lau cho cô: "Em đang nghĩ cái gì?"

"Nghĩ đến chuyện đi công tác." Khâu Lê lau lau mâm đựng trái cây.

Kỳ thật trong đầu cô vẫn luôn YY(*) anh...

(*) Tưởng tượng

Cố Diễm nói: "Anh lập tức phải ra ngoài, có lẽ đến khuya mới trở về".

Khâu Lê hỏi: "Về nhà sao?"

"Không phải, đi công ty, có chút việc muốn xử lý." Cố Diễm lấy lại khăn lông trong tay Khâu Lê sắp xếp lại cho gọn gàng.

Hai người cùng nhau đi ra phòng khách.

Khâu Lê gật đầu: "A, em còn tưởng rằng anh về nhà đi xem mắt."

Bước chân Cố Diễm hơi dừng, ấn đường nhíu lại, không hiểu nhìn chằm chằm Khâu Lê, "Xem mắt? Xem cái gì mắt?"

Khâu Lê đón nhận tầm mắt của Cố Diễm, đối diện vài giây, nhìn ánh mắt anh xác định hoàn toàn là anh không biết.

Cô nói: "Buổi sáng thứ hai, anh với mẹ anh nói chuyện điện thoại, nói tuần này sẽ về nhà."

Hôm nay là thứ bảy.

Cố Diễm nghĩ nghĩ, thật sự là có chuyện anh sẽ về nhà.

Nhưng khi nào anh muốn đi xem mắt?

Ngày đó buổi sáng, trước khi anh ra cửa thì nhận được điện thoại của mẹ.

Mẹ anh nhắc nhở giữa trưa có con gái thân thích trong nhà kết hôn, nói anh đừng quên đi.

Sau đó mẹ anh lại nói con gái nhà ai trong tiểu khu đã trở lại, lúc ấy anh vừa lúc mở cửa, thấy được Thu Thu nên không nghe rõ mẹ mình đang nói gì.

Lúc ấy anh hỏi lại: "Mẹ, lúc nãy mẹ nói cái gì? Con gái nhà ai đã trở về từ nước ngoài?"

Mẹ Cố: "Sao mới sáng sớm mà con đã thất thần, mẹ nói lão hàng xóm trước kia, chú Đường của con từ Thượng Hải dọn đến đây, con gái của ông ấy có một đứa con."

Dừng lại, mẹ Cố tiếp tục nói: "Tối hôm qua mẹ gặp được chú Đường của con, không nghĩ tới chúng ta cùng sống ở một tiểu khu, con gái của ông ấy

con còn nhớ rõ không, nhỏ hơn con ba tuổi, nhưng con của người ta đều đã hai tuổi, con nói con hiện tại vợ cũng chưa có, con..."

Cố Diễm chen ngang mẹ Cố: "Mẹ, con trai của ngài không thoát được độc thân."

Mẹ Cố: "Thôi, những lời này mẹ đã nghe đến chai tai rồi, cuối tuần con về nhà một chuyến, chúng ta cần thiết phải nói chuyện lại một chút."

Cố Diễm: "Tuần này con vội, cuối tuần sẽ về nhà."

Mẹ Cố dặn dò anh: "Vội thì cũng phải ăn cơm đúng giờ đó."

Cố Diễm: "Vâng, con đã biết, tạm biệt."

Khâu Lê: "..."

Chớp chớp mắt.

Thì ra là như vậy.

Cô cho rằng anh muốn đi xem mắt, cho nên hoang mang rối loạn mà cùng anh thổ lộ.

Ngón tay Cố Diễm quấn lấy tóc của cô, một vòng lại một vòng, chăm chú nhìn cô, cười như không cười: "Anh phải cảm ơn cuộc điện thoại kia của mẹ anh, bằng không, nói không chừng anh còn sẽ phải độc thân."

Khâu Lê: "..."

Khâu Lê híp mắt lại, tức đến hộc máu cô dùng khuỷu tay đánh anh một cái.

Cố Diễm bật cười, buông mấy sợi tóc ra, cánh tay dài duỗi ra, ôm Khâu

Lê vào trong lòng ngực, Khâu Lê còn chưa có phản ứng lại đây, nụ hôn cực nóng của anh liền rơi xuống.

Môi lưỡi giao triền, Khâu Lê rất nhanh mà trầm luân vào.

Lúc kết thúc, Cố Diễm cắn một cái ở môi trên của cô, lại hôn hôn khóe mắt cô.

Khâu Lê hỏi: "Con gái của chú Đường? Chính là chị Đường kia sao?"

Lúc còn nhỏ cô tìm Đường Đường cho cô bài tập, đề bài đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ: 1+1=?

Cố Diễm gật đầu: "Chính là Đường Đường."

Khâu Lê nghi hoặc: "Không ngờ Đường Đường lại kết hôn rồi."

Đường Đường là một MC nổi tiếng của kênh kinh tế tài chính.

Trí thức xinh đẹp.

Còn thường xuyên đăng Weibo ảnh chụp đồ ăn cùng với cà phê Lam Sơn tự mình nấu.

Là tình nhân trong mộng của rất nhiều cánh đàn ông.

Nhưng là từ trước đến nay cô không có nghe nói qua Đường Đường kết hôn, như thế nào mà có con?

Chẳng lẽ là ẩn hôn?

Cố Diễm: "Anh cũng không rõ lắm, anh với cô ấy cũng không có liên lạc."

http://tieulun.hopto.org

Anh không quan tâm đến chuyện của người khác, nhìn thời gian, "Anh hiện tại liền phải đến công ty."

Lại dặn dò Khâu Lê: "Buổi tối em đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải dậy sớm."

Khâu gật đầu, hỏi anh: "Đêm nay anh không có trở về sao?"

Cố Diễm buông cô ra, đi thay quần áo, "Có trở về, nói không chừng là hơn nửa đêm, cũng có thể là sáng sớm, anh sẽ trở về gấp đưa em đi nhà ga."

Thay quần áo, Cố Diễm liền vội vàng rời đi.

Lúc đến dưới lầu công ty, anh vừa lúc gặp được Miêu Thanh đi ra từ gara ngầm.

Đến giao lộ, hai người đều dừng lại, hạ cửa sổ xe xuống.

Thần sắc Miêu Thanh nhàn nhạt: "Không phải cậu nói có việc không thể phân thân?" Một chút thời gian ngắn cũng đều không có.

Cố Diễm: "Hiện tại không có chuyện."

Miêu Thanh: "..."

Hỏi: "Dương Soái tìm cậu? Vì việc của trò chơi kia sao?"

Cố Diễm không nói gì gật gật đầu.

Miêu Thanh "a" một tiếng, không khỏi bắt đầu dỗi anh: "Cậu ta tìm cậu cậu liền có thời gian, tớ tìm cậu cậu lại không có thời gian?"

Cố Diễm: "Buổi chiều lúc ấy, ai tìm tớ tớ cũng không có thời gian."

http://tieulun.hopto.org

Không cần nghĩ buổi chiều cậu ta ở cùng bạn gái.

Miêu Thanh thở phào: "Cố Diễm, tớ phát hiện tớ không quen biết cậu."

Cố Diễm: "Vậy thì lại một lần nữa làm quen một chút, thêm được người bạn mới."

Miêu Thanh: "..."

Trực tiếp kéo cửa sổ xe, một chân nhấn ga, ô tô nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cố Diễm không đi đến văn phòng của mình, mà trực tiếp đi phòng nghiên cứu phát minh game online của công ty.

Công ty từ tầng sáu đến tầng mười hai đều là phòng nghiên cứu phát minh game online, văn phòng của Dương Soái ở tầng mười hai.

Bây giờ là đã 9 giờ rưỡi rồi, tầng mười hai đèn đuốc sáng trưng, cơ hồ là một nửa người đang tất bật tăng ca.

Dương Soái dựa vào bàn làm việc, đang cũng người trong đoàn đội thương thảo chi tiết của các trò chơi.

Cố Diễm liền đi đến khu nghỉ ngơi.

Trên sô pha đều là bản nháp số hiệu bị vứt lăn lóc, trên tay vịn sô pha còn có một cái thảm lông.

Cái sô pha này chính là ngôi nhà thứ hai của Dương Soái, tăng ca mệt mỏi, cậu ta nằm ngủ ở đây là có thể tạm chấp nhận một đêm.

Trên bàn trà cũng chất đầy một chồng tư liệu, cơ hồ là không nhìn thấy được mặt bàn.

http://tieulun.hopto.org

Một cái gạt tàn thuốc lớn nằm ở bên cạnh.

Hơn phân nửa của gạt tàn thuốc đều là tàn thuốc, đều rơi rụng ở xung quanh.

Văn phòng của Dương Soái cùng con người của cậu ta đều rất giống nhau.

Đều lôi thôi.

Không phải bất đắc dĩ, Cố Diễm rất ít khi đến đây.

Anh đem bản nháp số hiệu thu dọn lại một chút, tìm một chỗ ngồi xuống.

Mười lăm phút sau, Dương Soái mới nói chuyện xong.

Dương Soái ném điếu thuốc cho Cố Diễm, cười một cái: "Thật bất ngờ, không nghĩ tới cậu có thể lại đây, ổ chó này của tớ cảm thấy rất vinh dự nha."

Cố Diễm hút một hơi thuốc, nhìn quanh văn phòng một vòng "Nhân viên vệ sinh phòng nghiên cứu phát minh của các cậu đâu?"

Dương Soái: "Trời quá nóng, tớ thả các cô ấy một tháng nghỉ ngơi, cho các cô ấy về nhà tránh nóng, cả ngày lau tới lau đi, tớ nhìn đều phiền, về sau một tháng chỉ nên quét tước một lần."

Cố Diễm: "..."

Dương Soái hút đến một nửa điếu thuốc, trực tiếp dập tắt, đưa notebook đến trước mặt Cố Diễm, "Cậu nhìn xem, chính là đoạn này, tớ cảm thấy nguyên mã đã hoàn mỹ, nhưng sau khi vận hành thì không có phản ứng."

Dương Soái lấy một cái notebook khác lại đây, thuận tay kéo hết bản thảo trên sô pha sang một bên, trực tiếp ngồi bên cạnh Cố Diễm.

http://tieulun.hopto.org

Lại vận hành một lần cho Cố Diễm xem.

Cố Diễm xem xong, tiếp tục xem số hiệu.

Mấp máy môi, biểu tình chuyên chú, di động vang lên anh cũng không có chú ý tới.

Một tiếng rưỡi sau, Cố Diễm xem xong số hiệu, bắt đầu sửa chữa.

Trong văn phòng chỉ có tiếng bùm bùm của bàn phím.

Rạng sáng hai giờ rưỡi, nguyên mã đã được sửa chữa xong.

Thời gian cũng không khác nhau lắm, Dương Soái đã tỉnh ngủ, vừa rồi Cố Diễm gõ số hiệu, anh liền dựa vào sô pha ngủ một giấc.

Dương Soái đứng dậy đi toilet, rửa mặt.

Từ tủ lạnh lấy ra hai lon nước tăng lực, đưa cho Cố Diễm, Cố Diễm không nhận, "Tớ uống nước."

Dương Soái: "Thật là khó hầu hạ."

Dương Soái mở nắp lon ra, ngửa đầu uống ừng ực, lon nước nhanh chóng hết đi, bàn tay anh lau lau khóe miệng, trực tiếp ném lon nước vào thùng rác.

Lại đi lấy cho Cố Diễm một ly nước ấm.

Dương Soái cười hỏi Cố Diễm: "Giải quyết xong rồi?"

Cố Diễm không lên tiếng, liếc mắt nhìn Dương Soái một cái.

Sửa chữa số hiệu đến cuối cùng, Cố Diễm mới ý thức được, số hiệu này không phải Dương Soái không thể sửa chữa, nhiều lắm chỉ tốn một ít thời

gian cùng tinh lực.

Bất quá do trò chơi này sắp công bố, Dương Soái không muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy, nên mới tìm anh đêm nay đến tăng ca.

Dương Soái tìm anh đến đây sửa chữa, mục đích chủ yếu, chính là qua ngôn ngữ số hiệu truyền đạt một chút ý tưởng của mình.

Dương Soái cười cười: "Liền biết không thể gạt được cậu, cậu nói cậu đang nghĩ như thế nào đi."

Cố Diễm: "Tớ chỉ ra tiền, mặt khác cậu làm chủ."

Anh lấy di động ra, có tin nhắn.

Khâu Lê gửi cho anh:【 em ngủ trước, khi trở về lái xe chậm một chút. Ngủ ngon. 】

Cố Diễm trả lời:【 Ừ, ngủ ngon. 】

Dương Soái lại thưởng thức thêm một lon nước tăng lực: "Nói như vậy, là cậu đáp ứng rồi?"

Cố Diễm thu hồi di động, hỏi lại: "Thiết lập quỹ là chuyện tốt, vì sao lại không đáp ứng?"

Dương Soái dựa ở bên cạnh bàn, "Lúc vừa mới bắt đầu tớ cũng do dự, muốn thiết lập công năng đánh thưởng cho người chơi hay không, sau đó lại cảm thấy mọi người cũng không thiếu một khối hai khối tiền, dồn lại thành nhiều."

Sau đó dùng tiền thiết lập một quỹ sinh hoạt cho người già, dùng tiền quỹ cho các xã khu xây nhiều trung tâm viện dưỡng lão.

http://tieulun.hopto.org

Cái này xem như "phụ tử liên minh" tồn tại với một ý nghĩa khác.

Nhưng điều hiện tại Dương Soái lo lắng nhất chính là: "Sau khi thiết lập quỹ, phải có nhân viên chuyên môn quản lý, còn phải cùng các phòng khác nối tiếp, lượng công việc này không nhỏ."

Cố Diễm: "Chuyện này, cậu nói với Miêu Thanh, cô sẽ sắp xếp tốt."

Dương Soái nhún nhún vai, "Vừa nãy trước khi cậu tới, tớ và cô ấy cãi nhau một trận, cô ấy nói tớ đây là không có việc gì mà tìm phiền toái cho cô ấy, không kiếm tiền không nói, còn muốn bồi tiền bồi thời gian."

Cố Diễm cười: "Cậu không phải là khắc tinh của cô ấy sao, chậm rãi một chút."

Dương Soái: "....."

Vốn dĩ anh tính toán đá cái bóng cao su này cho Cố Diễm, làm Cố Diễm tìm Miêu Thanh, xem ra đường này không thông.

Cố Diễm hỏi Dương Soái: "Trò chơi này chỉ có phân đoạn sấm quan?"

Dương Soái: "Không phải, sấm quan thành công mới có thể luyện cấp, tổng cộng có chín cấp, đến cấp cao nhất đại khái là mười mấy năm thời gian."

Cố Diễm: "..."

Dương Soái đơn giản giới thiệu trò chơi: "Sấm quan là hai cha con liên thủ cùng thi đấu cùng thời gian, sấm quan xong đạt được đạo cụ, chính là tổ hợp cha con PK."

Cố Diễm hỏi: "Thời gian như thế nào? Cùng trò chơi bình thường giống nhau, tùy thời gian có thể? Hay là có hạn chế thời gian?"

http://tieulun.hopto.org

Dương Soái: "Đương nhiên không phải, suy xét đến tình huống thân thể của người già, tớ thiết lập thời gian trò chơi, mỗi lần ở tuyến thời gian không vượt qua một tiếng rưỡi, mỗi tuần không vượt quá hai lần, mỗi tháng không thua kém ba lần, thấp hơn ba lần khấu tích phân, liên tục hai tháng thấp hơn ba lần, tích phân về lại như cũ."

Cố Diễm gật gật đầu.

Dương Soái lại bổ sung: "Thiết lập tích phân về ban đầu, là muốn nhắc nhở con trai, đã thật lâu không cùng ba mình chơi, nhưng mặt khác thật ra không có ý nghĩa gì."

Cố Diễm nhìn đồng hồ, "Không có việc gì nữa, tớ đi trước."

Dương Soái vẫy vẫy tay, thời gian nói chuyện đều không có, lại tiếp tục gõ số hiệu.

Hôm sau.

Chưa đến 5 giờ, Khâu Lê liền rời giường, vé xe của cô là vào lúc 7 giờ.

Rửa mặt xong, cô kiểm tra hành lý lại một lần, lấy di động ra muốn gọi cho Cố Diễm một cuộc điện thoại.

Nhìn đến tối hôm qua trễ như vậy anh mới trả lời tin nhắn của cô, lại về đến nhà, nói không chừng là 3, 4 giờ.

Hiện tại mới bốn giờ năm mươi, anh mới ngủ có một giờ.

Khâu Lê do dự vài giây, lại cất di động đi.

Tìm giấy ghi chú, viết mấy chữ.

Cầm theo rương hành lý ra cửa.

http://tieulun.hopto.org

Khóa cửa lại, Khâu Lê nhẹ nhàng đem rương hành lý đặt ở cạnh cửa, đi đến cửa nhà Cố Diễm, dán ghi chú lên, lại dùng sức ấn vào.

Sợ bánh xe nhỏ phát ra âm thanh làm ồn đến Cố Diễm, hai tay cô nhấc hành lý lên, rương hành lý quá nặng, cô phải dùng hết sức để nâng, nhắm mắt đi đến cửa thang máy.

Cố Diễm đặt báo thức lúc 5 giờ.

Sau khi rửa mặt, liền đi gõ của nhà Thu Thu.

Ấn chuông cửa rất lâu, không ai trả lời.

Cố Diễm lấy di động ra gọi cho Khâu Lê.

Một lúc lâu sau mới có người nhận máy.

"Alo, anh dậy rồi?" Giọng nói Khâu Lê rất tỉnh táo.

Trong điện thoại còn truyền đến tiếng ô tô.

Cố Diễm hỏi: "Em đến nhà ga rồi?" Giọng nói có chút sốt ruột.

Nhìn đồng hồ, đã 5 giờ 1 phút.

Khâu Lê: "Ừ, anh không cần phải đưa em đi, em tự mình lái xe đi đến ga tàu, cặn bã có chìa khóa dự phòng xe của em, em bảo anh ấy có rảnh thì đến nhà ga đem xe của em về là được."

Cố Diễm ấn ấn ấn đường, nói không nên lời áy náy: "Sao em không gọi anh dậy?"

Vừa lúc chờ đèn đỏ, dừng xe Khâu Lê mới nói: "Tối hôm qua anh về trễ như vậy, muốn cho anh ngủ nhiều thêm một chút. Về sau hai chúng ta đều sẽ

thường xuyên đi công tác, có thời gian chúng ta liền đưa nhau đi một chút, không có thời gian thì chúng ta ai bận việc nấy, được không?"

Dừng lại, Khâu Lê bỏ thêm một câu: "Ba em và mẹ em cũng rất ít đưa em đi."

Cố Diễm nắm chặt di động, trầm mặc vài giây mới nói: "Ừ, tới nhà ga rồi thì ăn chút cơm sáng, xuống xe đừng để quên hành lý, đến nơi gọi cho anh."

Khâu Lê: "Được."

Đôi tay Khâu Lê không khỏi nắm chặt tay lái.

Chính là đơn giản vài câu dặn dò mà thôi, nhưng trong lòng lại ấm áp như thế.

Treo điện thoại, Cố Diễm chuẩn bị trở về ngủ tiếp, lúc này anh mới chú ý đến trên cửa có một tờ giấy ghi chú.

Anh bóc ra.

Trên mặt giấy viết:

【Anh trai, 1+1=?

Mong giải đáp:)

Yêu anh Thu Thu.】

Cố Diễm giật mình một hồi lâu.

Lúc 11 giờ, Khâu Lê đã tới thành phố X.

Trần Lập Đông đã sớm đến nhà ga đón cô.

http://tieulun.hopto.org

"Thế nào? Có cảm thấy không khí rất tươi mát không?" Trần Lập Đông cười hỏi.

Khâu Lê cũng cười: "Thiếu chút nữa say dưỡng."

Hỏi anh: "Nơi này cách Tiểu Thành rất gần sao?"

Trần Lập Đông: "Gần, ngồi giao thông công cộng không đến một giờ liền đến, tôi mượn xe của người nhà, khoảng chừng bốn mươi phút là có thể đến."

Khâu Lê: "Nào lại phiền toái như vậy, chúng ta bắt xe là đến nơi."

Trần Lập Đông: "Không phiền toái."

Ngồi trên ô tô, Khâu Lê ngáp một cái.

Cô mở túi ra, cầm hai bình cà phê uống, đưa cho Trần Lập Đông một bình.

Khâu Lê vặn nắp bình, uống mấy hớp.

Trong lúc lơ đãng nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, phía trước có chiếc xe taxi có dán quảng cáo LED trên đó có vài chữ:【 Anh trai, 1+1=? 1+1= ái 】[2]

[2] 1+1=2 số hai trong tiếng trung đọc gần giống chữ ái có nghĩa là yêu. Ở đây mình sẽ để nguyên như vậy cho phù hợp.

Ái, 2 âm tiết.

Khâu Lê ngẩn ra.

Nhìn đến hai chữ thầm thì (anh trai), trái tim cô lại run rẩy.

http://tieulun.hopto.org

"Trần Lập Đông, cậu tấp vào lề đi." Giọng nói của cô có chút dồn dập.

Trần Lập Đông sửng sốt: "Làm sao vậy?"

"Cậu tấp vào lề đi!"

Cô cũng không biết giải thích như thế nào.

Trần Lập Đông nhanh chóng dừng xe tấp vào lề.

Khâu Lê vội vàng đẩy cửa xuống xe, cửa xe cũng chưa kịp đóng.

Trần Lập Đông không hiểu ra sao, cũng không rõ là tình huống gì, cũng đi theo xuống xe.

Ở đây là ga tàu cao tốc, xe taxi đỗ rất nhiều.

Trên mỗi chiếc xe đều có một biển quảng cáo LED cùng một hàng chữ:【anh trai, 1+1=? 1+1= ái】

Anh nhìn về phía Khâu Lê, chỉ thấy cô đang ngơ ngẩn đứng ở ven đường, ánh mắt nhìn theo mấy chiếc xe taxi.

Trước mắt Khâu Lê càng lúc càng mơ hồ, có một tầng nước chảy ra.

Lúc sáng, cô để lại tờ giấy cho Cố Diễm, cô hỏi anh, anh trai 1+1=?

Cách hai mươi năm, anh đã trả lời cô.

1+1= ái.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 21

Tập đoàn Trung Doãn.

Bây là giờ ăn cơm trưa.

Miêu Thanh biết Cố Diễm buổi sáng đã tới công ty, cơ bản lúc cậu ta ở công ty buổi trưa sẽ ở nhà ăn ăn.

Công ty có sáu cái nhà ăn.

Cố Diễm thường đi ăn ở nhà ăn thứ ba, nhà ăn thứ ba là nhà ăn hải sản, khẩu vị thiên về thanh đạm.

Miêu Thanh đi đến nhà ăn thứ ba, thấy được Cố Diễm đang ngồi ở vị trí quen thuộc.

Lấy cơm xong, cô đi thẳng đến bên kia, ngồi xuống đối diện với Cố Diễm.

"Tớ cho rằng buổi chiều cậu mới đến công ty."

Cố Diễm ngẩng đầu, " ừ " một tiếng, cũng không giải thích nhiều, chuyên tâm mà ăn cơm.

Miêu Thanh đợi một lát cũng không thấy Cố Diễm chủ động hỏi về việc di động R129 không thể trang bị trò chơi của bọn họ, Miêu Thanh phát hiện ra được chính mình càng ngày càng không hiểu rõ Cố Diễm đang suy nghĩ gì.

Đề cập đến lợi ích của công ty, Cố Diễm vẫn không hề nghĩ đến.

Miêu Thanh cầm đũa, cũng không ăn, một chút tâm tư đều không có, cô nhìn chằm chằm vào Cố Diễm, "Chuyện của Phương Vinh, cậu tính toán giải quyết như thế nào?"

Cố Diễm: "Cái gì cũng đều không cần làm."

Buổi sáng trên đường đến công ty, anh đột nhiên quyết định.

Miêu Thanh ngẩn ra: "Có ý tứ gì?"

Cố Diễm: "Cái gì đều không làm, chính là một loại thái độ đáp lại."

Có đôi khi chủ động xuất kích, thường thường sẽ trở nên bị động.

Miêu Thanh buông đũa, đôi tay khoanh lại gác ở trên bàn.

Cô nhìn Cố Diễm sau một lúc lâu, cậu ta vẫn như cũ thong thả ung dung ăn cơm lại hết sức chuyên chú.

Giống như lời nói của cô như là không khí, cũng không làm cho nội tâm cậu ta dậy sóng.

"Dung Thâm đã trắng trợn táo bạo khi dễ người, cậu còn chịu đựng sao?"

Cố Diễm dừng đũa, hỏi lại: "Ai nói không đáp lại chính là chịu đựng?"

Miêu Thanh: "..."

Thiếu chút nữa cô bị nghẹn chết.

"Tớ không có đầu óc, không hiểu được mấy ngôn ngữ thâm ảo của cậu như thế, nói chuyện với tớ, phải bình dân, quá cao siêu, tớ nghe không hiểu."

Cố Diễm nhếch cằm về phía Miêu Thanh, "Nghe không hiểu thì ăn cơm."

http://tieulun.hopto.org

Miêu Thanh: "..."

Lúc này di động Cố Diễm vang lên, anh từ góc bàn lấy lại đây, là Thu Thu.

"Alo, làm sao vậy?"

Vừa rồi trước khi ăn cơm, anh đã nhận được điện thoại của cô, cô vừa đến trạm liền gọi cho anh.

Miêu Thanh liếc mắt nhìn Cố Diễm một cái, cùng với bộ dáng ngày thường làm việc nghiêm túc đạm mạc của cậu ta khác nhau một trời một vực.

Khâu Lê đang đứng ở ven đường, trước mắt xe taxi thỉnh thoảng đi qua một chiếc.

Cô thấp giọng nói: "Em thấy được."

Cố Diễm cười nhẹ, "Thật ra là anh tiết kiệm tiền."

Vốn dĩ anh tính toán ở thành phố X làm quảng cáo một ngày, sau đó ở Tiểu Thành lại làm một vòng xe taxi quảng cáo.

Lúc cô đi khảo sát, cũng có thể nhìn thấy một chiếc.

Sau đó anh tính toán, anh sẽ tiếp tục làm quảng cáo ở trạm tiếp theo mà cô đi khảo sát.

Khâu Lê: "Về sau đừng lãng phí như vậy."

Làm quảng cáo hắn là cũng tốn không ít tiền.

Trong điện thoại có vài giây an tĩnh.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm mới nói: "Không gọi là lãng phí, tiền vốn dĩ chính là cho em tiêu, chỉ là thay đổi hình thức tiêu tiền."

Lại có một chút trầm mặc.

Khâu Lê nắm chặt di động: "Hiện tại em... nhớ anh."

Tay phải Cố Diễm còn cầm chiếc đũa, không khỏi run run, hỏi cô: "Có mang máy tính theo không?"

Khâu Lê: "Ừ, có mang theo."

Cố Diễm: "Buổi tối trước 7 giờ anh sẽ về nhà."

Khâu Lê nghe hiểu ý tứ của anh, cô nhớ anh, buổi tối anh về nhà video với cô.

Cô nói: "Lúc ấy em cũng có thể đã về khách sạn."

Cố Diễm nhìn đồng hồ: "Nhanh tìm một chỗ ăn cơm đi."

Khâu Lê đáp ứng, hỏi anh: "Anh đang ở nhà ăn ăn sao?"

Cố Diễm: "Ừ, nhà ăn thứ ba."

Nhắc tới ăn, tinh thần của Khâu Lê lại tỉnh táo.

Lúc ấy cô đưa cho Cố Diễm chậu hoa tiên nhân cầu, đến giữa trưa cô nói phải đi, Cố Diễm lại không cho đi, liền mang cô đến nhà ăn ăn một bữa tiệc lớn.

Nghĩ đến lần đó ăn bữa tiệc lớn, Khâu Lê thao thao bất tuyệt: "Đột nhiên em muốn ăn đồ ăn ở nhà ăn của các anh, muốn ăn thịt kho tàu, đường dấm tiểu bài, khấu tam ti, tôm rang, còn có cái kia du nấu măng cũng ăn ngon, em

ngẫm lại, lần trước em còn ăn cái gì nữa."

Cố Diễm cười: "Còn có cua ngâm rượu, lúc ấy em ăn cũng không ít."

Khâu Lê: "Đúng đúng đúng, năm ấy nguyện vọng sinh nhật của em chính là sau khi tốt nghiệp nhận lời mời đến Trung Doãn làm việc, mỗi ngày được ăn đồ ăn ngon."

Nhà ăn của Trung Doãn ở trong ngành rất có tiếng, đối với nguyên liệu nấu ăn đặc biệt rất chú ý.

Chính là phúc lợi lớn và đặc sắc của công nhân viên chức ở đây.

Cố Diễm: "Về sau muốn ăn, em liền tới đây."

Miêu Thanh ở bên cạnh nghe Cố Diễm gọi điện thoại, yên lặng lại vô vị nhấm nuốt sườn heo chua ngọt.

Ở trong trí nhớ của cô, từ khi Trung Doãn sáng lập đến nay, Cố Diễm chỉ có một lần mang một cô gái đến nhà ăn công ty ăn cơm, chẳng qua là cô gái đó còn nhỏ, mọi người đều suy đoán là họ hàng của Cố Diễm.

Từ trước đến nay việc công việc tư Cố Diễm đều rất rõ ràng.

Cho dù là bạn gái lúc trước của cậu ta cũng đều chưa từng xuất hiện ở công ty.

Nhưng cậu ta vừa mới nói gì đó?

Về sau muốn ăn, em liền tới đây.

Miêu Thanh thất thần lại uống thêm mấy ngụm canh, bỗng nhiên phản ứng lại đây, người cậu ta gọi điện thoại chính là cô gái lúc trước đến nhà ăn ăn cơm.

http://tieulun.hopto.org

Cô ngước mắt nhìn về phía Cố Diễm, trong ánh mắt tất cả đều là kinh ngạc.

Khi cách thật nhiều năm, cô gái kia đã trở thành bạn gái của cậu ta?

Sau khi Cố Diễm và Khâu Lê kết thúc cuộc trò chuyện, anh lơ đãng nhìn về phía Miêu Thanh, thấy Miêu Thanh đang xuất thần nhìn anh.

"Làm sao vậy?"

Miêu Thanh: "Hiện tại bạn gái của cậu là..."

Cố Diễm biết Miêu Thanh muốn nói gì, "Ừ, là cô ấy."

Miêu Thanh " a " một tiếng, "Gu thẩm mỹ hiện tại của cậu thật là không dám gật bừa."

Trước kia cậu ta thưởng thức phụ nữ độc lập thành thục lại biết tiến thối, từ khi nào lại bắt đầu hứng thú với một tiểu nha đầu?

Cùng nữ nhân ấu trĩ ở cạnh nhau lâu rồi, chỉ số thông minh của cậu ta đều thẳng tắp giảm xuống.

Ánh mắt của Cố Diễm lãnh đạm đi rất nhiều.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Thu Thu đã biến thành một người ai cũng không thể nói được.

Trước kia anh cũng không sẽ cãi cọ với ai về chuyện tình cảm, lãng phí thời gian cùng tâm tình.

Hôm nay, thế mà anh lại so đo.

Một lát sau, anh nói: "Ở trong mắt đàn ông, phàm là nghiêm khắc dựa

theo thẩm mỹ tiêu chuẩn mà tìm bạn gái, rất ít có thể sinh ra phản ứng hoá học mãnh liệt, sẽ không để tâm đến."

Dừng lại anh tiếp tục nói: "Sở dĩ đàn ông trên đời này có khả năng đều sẽ mắt què tâm hạt một lần, đây là phụ nữ các cậu thường treo ở bên miệng, cái gọi là tình yêu."

Miêu Thanh nghe không hiểu.

Cô cảm thấy người ngồi trước mặt mình không phải là Cố Diễm, giống như cậu ta đã bị hoán đổi linh hồn.

Cố Diễm bảo Miêu Thanh: "Ăn cơm đi."

Sau đó chính mình cũng cúi đầu ăn cơm.

Thời gian còn lại, trên bàn cơm đều là trầm mặc.

Bữa cơm này, Miêu Thanh tiêu hóa không xong.

Mà giờ phút này Khâu Lê ở Tiểu Thành xa xôi kia.

Cô đang cùng Trần Lập Đông ở một nhà hàng nhỏ xào rau, hương vị thơm nức mũi, còn có một chút cay.

Nhưng mà cô ăn rất ngon.

Ăn xong, cô uống một lần hai chén nước lớn.

Vừa rồi lúc không cẩn thận ăn đến một lát gừng, cô liền nhớ tới Cố Diễm, nếu là anh ngồi ở bên cạnh, mấy miếng gừng này đều sẽ được anh ăn.

Cô còn có thể được một cái hôn.

Ăn cơm xong, Khâu Lê đem rương hành lý tới khách sạn trước, lại vội vã cùng Trần Lập Đông đi đến nhà máy sản xuất.

Trên đường đi, Khâu Lê nhìn xuống đồng hồ trên tay, đã là canh hai.

Hỏi Trần Lập Đông: "Lúc này nhà máy có thể là đang nghỉ trưa hay là làm việc?"

Trần Lập Đông: "Mùa hè là thời điểm ngành sản xuất vội nhất, đặc biệt là đồ uống, giữa trưa nắng đều phải giao hàng hóa, làm sao có thời gian để ngủ."

Khâu Lê gật đầu.

Nhà máy có kho hàng, trong kho có ba bốn ngàn bình, chất đầy vài nhãn hiệu đồ uống, còn có các loại rượu.

Thời điểm cô đến, vừa vặn nhân viên đang dọn đồ uống vào rương hàng hóa, mồ hôi ướt đẫm, dáng vẻ nhìn như muốn đi giao hàng.

Trần Lập Đông giới thiệu cô cùng với ông chủ một chút, một người đàn ông nhìn qua rất nồng hậu, Khâu Lê nghe không hiểu lắm tiếng địa phương ở đây, sau đó ông ấy sửa lại nói thành tiếng phổ thông, nhưng nói nói, lại trở thành tiếng địa phương.

Ông chủ cũng họ Trần.

Người khác đều xưng hô với ông là Trần tổng.

Trần tổng hỏi Khâu Lê, sau khi chỉnh hợp cung ứng liên tài chính, công ty có thể cho phân trạm chính sách phát triển gì, thực hiện như thế nào.

Khâu Lê nghe xong: "..."

http://tieulun.hopto.org

Từ trước đến nay cô không cùng các thương nhân giao tiếp qua, không nghĩ tới bọn họ đều trực tiếp như vậy.

Cũng may lúc trước Dung Thâm đã nói qua, thương nhân đều rất thực tế, cô làm cho ông ta kiếm tiền, ông ta vất vả cho dù thức khuya dậy sớm đều cũng sẽ làm.

Không có kiếm được tiền, nếu như cô là thân thích của nhà ông ta, cũng không được dùng đến.

Dung Thâm còn nói, đừng sợ việc thương nhân cùng cô nói về tiền, nói chuyện hợp tác liền có khả năng.

Sợ nhất chính là cái gì cũng không nói, cái đó cơ bản chính là không có gì cả.

Khâu Lê cùng Trần tổng hàn huyên bốn giờ, nói chuyện rất vui vẻ, dần dần cô có thể nghe hiểu không ít phương ngữ của Tiểu Thành, rất có ý tứ.

Cuối cùng cô cùng Trần tổng không hề nói về vấn đề hợp tác, mà là toàn bộ hiện trạng của ngành sản xuất, cùng với hình thức tiêu thụ truyền thống.

Trần tổng dùng cách nói trắng ra bình dân nhất nói cho cô phân tích rất bén nhọn, mấy phân tích này, trong sách cô cũng chưa được đọc qua.

Được lợi không ít, lại thể sắp xếp được.

Buổi tối cô lại cùng Trần tổng ăn một bữa cơm, trở về khách sạn đã 9 giờ rưỡi.

Việc đầu tiên Khâu Lê làm khi trở về phòng, chính là mở máy tính, lại gửi tin nhắn cho Cố Diễm:【 máy tính đã mở. 】

Cố Diễm rất nhanh đã trả lời lại:【 anh đang tại tuyến, trong chốc lát em

cứ mở video nói chuyện phiếm là được.】

Khâu Lê đang không ngừng đăng nhập công cụ nói chuyện phiếm, tài khoản của anh nằm ở thanh bạn tốt của cô đã thật nhiều năm, hôm nay chính là lần đầu tiên cô cùng anh nói chuyện phiếm qua video.

Sau khi đăng nhập xong, cô liền thấy được Cố Diễm đang mặc áo sơmi trắng, hai tay áo kéo lên trên cánh tay, đang gõ gõ bàn phím, nhớ đến anh cả một ngày, nhưng buổi tối thấy được, cô lại nói không nên lời

Hỏi anh: "Anh đang biên chế số hiệu sao?"

Cố Diễm gật đầu, sau khi gõ xong một hàng mới ngước mắt, "Có mệt hay không?"

Khâu Lê lắc đầu: "Không mệt, cùng một thương nhân hàn huyên cả một buổi chiều, ngày mai mới đi khảo sát phân trạm bán lẻ."

Cố Diễm: "Nói như thế nào?"

Khâu Lê: "Cũng không tệ lắm, thu hoạch cũng nhiều."

Sau đó cô đem trọng điểm cuộc nói chuyện với Trần tổng nói cho Cố Diễm một chút.

Cố Diễm nghĩ đến ngày mai cô phải đi khảo sát phân trạm bán lẻ, hỏi: "Em mang giày nào đấy? Cho anh xem một chút."

Khâu Lê nhấc chân, đưa tới trước mặt cameras: "Thấy được không? Giày xăng-đan đế bằng, rất thoải mái, ngày thường em đều là mang đi dạo phố, một chút đều không mệt."

Cố Diễm cũng không nói thêm cái gì, mà là hỏi: "Size 37?"

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê bỏ chân xuống, cũng không nghĩ nhiều, gật đầu: "Ừ."

Lúc này Dung Thâm gọi đến, cô nói với Cố Diễm: "Là Dung Thâm."

Cố Diễm: "Mau nhận máy đi."

Khâu Lê bắt máy.

"Hôm nay thế nào?" Giọng nói Dung Thâm rất ôn hòa.

Khâu Lê: "Giống như lúc trước anh nói với tôi cũng không khác nhau lắm, nhưng mà cũng khá tốt, ông ta nguyện ý phối hợp làm chỉnh hợp cung ứng liên tài chính, còn nói nếu chúng ta tính toán muốn tự sản xuất cất vào kho, ông ta có thể giúp chúng ta tìm một nơi để nối tiếp."

Dung Thâm tắt máy tính, mệt mỏi dựa vào ghế.

"Ừ, không tồi, gặp được một thương nhân chất lượng tốt."

Lại hỏi: "Thương nhân này cụ thể làm cái gì?"

Khâu Lê: "Chủ làm rượu, ở trong huyện này, mấy nhãn hiệu lớn của ông ta được bán ra, con đường lưu thông tương đối tốt.

Dung Thâm xoa xoa ấn đường, mệt mỏi, nhưng vẫn là lên tinh thần cùng Khâu Lê nói: "Chỉ cần ông ta nguyện ý phối hợp với công ty, hậu kỳ công việc chỉnh hợp sẽ tương đối nhẹ nhàng một ít, nhưng điều kiện ông ta đưa ra nhất định rất hà khắc."

Khâu Lê: "Đúng vậy, điều kiện hợp tác rất hà khắc, trước hết chúng ta đưa ra chính sách duy trì, đối với ông ta bất luận không có lực hấp dẫn gì."

Dừng lại, Dung Thâm suy nghĩ một lát mới nói: "Như vậy đi, ngày mai tôi đi qua, cùng cô đi gặp ông ta một chút, hiện tại cạnh tranh kịch liệt như vậy,

chúng ta muốn đem tài nguyên các phân trạm trung tâm khống chế ở trong tay mình, liền tính ngày nào đó đoàn đội nghiệp vụ của cô có thay đổi nhân viên, cũng sẽ không làm cô rối loạn."

Khâu Lê: "Được, ngày mai tôi đi khảo sát các phân trạm bán lẻ, nhìn xem tình huống bên này như thế nào."

Dung Thâm cười: "Một người chủ của công ty mặc kệ công ty đi chạy thị trường, cả nước này sợ là cũng chỉ có cô."

Khâu Lê cũng cười: "Tôi không am hiểu về quản lý, về sau giao cho anh, hoặc là một giám đốc, tôi chỉ làm cái mà tôi am hiểu, nếu nghiệp vụ thích hợp với tôi, không bài trừ về sau tôi liền phụ trách liên lạc với các nghiệp vụ ở tỉnh khu."

Dung Thâm: "Cô thích là được."

Dung Thâm nhìn đồng hồ: "Cô nghỉ sớm một chút đi, ngày mai chạy thị trường sẽ rất mệt, chuyện khác chúng ta gặp mặt lại nói."

Khâu Lê: "Được, tạm biệt."

Sau khi kết thúc trò chuyện, cô buông di động, trong video, Cố Diễm vẫn còn đang hết sức chăm chú gõ số hiệu.

Cô nhìn chằm chằm anh trong chốc lát, anh cũng chưa ngẩng đầu.

Cố Diễm hoàn thành số hiệu trên tay, ngẩng đầu xem video bên phải màn hình, thấy Khâu Lê đang ghé vào trên bàn nhìn anh.

Anh mở âm thanh video ra, vừa rồi Khâu Lê gọi điện thoại, anh để chế độ yên lặng.

Hỏi cô: "Nói xong rồi sao?"

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê gật đầu, "Anh còn chưa có vội xong?"

Cố Diễm: "Cũng không có gì, em có thể cùng anh nói chuyện, không ảnh hưởng đến anh."

Bọn họ lại nói chuyện phiếm hơn nửa tiếng đồng hồ, Khâu Lê thúc giục Cố Diễm: "Đêm nay anh đi ngủ sớm một chút đi, luôn thức đêm, thân thể sẽ ăn không tiêu."

Cố Diễm đáp lời, cũng dặn dò cô không được lên mạng.

Sau khi chúc ngủ ngon lẫn nhau, Khâu Lê đóng video.

Cô đang muốn tắt máy tính, đột nhiên màn hình có thay đổi.

Màn đêm buông xuống, trăng tròn nhô lên cao, bầu trời đầy sao lập loè.

Trên bầu trời xuất hiện một con chim bồ câu nhỏ đáng yêu, toàn thân đều là màu trắng.

Phe phẩy cánh, bay từ xa đến gần.

Trong miệng còn ngậm một phong thư màu hồng nhạt.

Sau khi trải qua sinh nhật lần trước, Khâu Lê đã không còn sợ hãi trên máy tính xuất hiện những hình ảnh kì quái.

Nhưng mà cô vẫn sửng sốt, mấy giây sau mới phản ứng lại, cái bồ câu đưa thư là Cố Diễm bận việc cả đêm cho cô kinh hỉ.

Phong thư trên miệng bồ câu trắng tự động mở ra, trên phong thư viết:

【 điều hòa đừng mở quá thấp, đắp chăn đàng hoàng, nhang muỗi nhớ cắm

điện. Ngủ ngon.】

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 22

Sau khi Cố Diễm kết thúc video với Khâu Lê, anh gọi cho Triệu Phương Châu một cuộc điện thoại.

Bên kia rất nhanh đã nhận máy: "Huynh đệ, có gì chỉ giáo?"

Cố Diễm gọn gàng dứt khoát: "Mô hình của các cậu là bán hàng trực tiếp?"

Triệu Phương Châu chần chờ hai giây: "Ừ, bởi vì các tỉnh đều có dịch vụ vận chuyển, trừ bỏ Hương trấn, cơ bản đặt hàng trước một ngày, giữa trưa ngày hôm sau là có thể nhận được."

Cười hỏi Cố Diễm: "Không phải anh muốn mua hàng trên mạng chứ?"

Cố Diễm: "Ừ."

Triệu Phương Châu: "..."

Suy nghĩ một lát: "Anh, anh thiếu cái gì thì nói với em một tiếng, em sẽ đưa qua, không cần phiền toái như vậy."

Cố Diễm: "Cho Thu Thu, tự tôi sẽ mua."

Vừa nghe là đưa cho Khâu Lê, Triệu Phương Châu cũng không thể nhiệt tình như vậy nữa, lại nói với Cố Diễm, hiện tại đặt hàng, buổi chiều ngày mai là có thể nhận được.

Cố Diễm hỏi: "Ở Hoàn Bắc huyện Tiểu Thành, buổi chiều có thể nhận được?"

Khâu Lê đi An Huy?

Triệu Phương Châu: "Có thể, Hoàn Nam có một cái dich vụ vận chuyển cách này bên này khoảng hai trăm km, hàng hóa vào lúc 10 giờ ngọ là có thể đến được bên kia."

Cố Diễm nói tiếng cảm ơn, kết thúc cuộc trò chuyện.

Triệu Tiêu Quân đưa một miếng dưa hấu Triệu Phương Châu, thuận miệng hỏi câu: "Ai nha?"

Anh trai cô ta không phải gặp ai cũng gọi bằng anh, chỉ có thể làm cho anh trai gọi, không có vài người.

Triệu Phương Châu buông di động, bắt đầu ăn dưa hấu, cũng không muốn nhiều lời, miễn cho Triệu Tiêu Quân thương tâm, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, anh ta nói: "Cố Diễm."

Tay Triệu Tiêu Quân hơi trệ, "Cố Diễm mua hàng trên mạng sao?"

Triệu Phương Châu: "Ừ, mua đồ cho Khâu Lê."

Khóe miệng Triệu Tiêu Quân cương cứng, dưa hấu trong miệng, so nước muối còn chát hơn.

Sau một lúc lâu, cô ta cười cười, "Thật đúng là sống chung với nhau."

Triệu Phương Châu cười cười, không nói thêm nữa, bắt đầu cùng Triệu Tiêu Quân nói chuyện khác, dời đi lực chú ý của cô ta: "Dưa hấu này rất ngọt, mua ở tiệm trái cây nhà ai vậy?"

http://tieulun.hopto.org

Triệu Tiêu Quân: "Không phải là anh mua sao?"

Triệu Phương Châu: "....."

Cố Diễm treo điện thoại, liền mở trang web mua sắm của Phương Quân, trực tiếp nhấn vào giày nữ, lựa chọn mua trực tiếp.

Sau đó anh bắt đầu chọn nhãn hiệu cùng kiểu dáng.

Mười mấy phút, Cố Diễm chọn một đôi giày thể thao đen size 37, mặc kệ là sơmi trắng hay đen đều có thể phối hợp được.

Di động vang lên, là tin nhắn của Miêu Thanh gửi đến:【 vấn đề đã xuất hiện như vậy, bên Phương Vinh kia cho đến bây giờ vẫn chưa đưa ra thông báo gì, người chơi trò chơi không tìm Phương Vinh, mà vẫn luôn khiếu nại đánh vào chúng ta, xin hỏi Cố tổng, cậu cảm thấy thế nào!! 】

Cố Diễm đều có thể tưởng tượng được lúc Miêu Thanh đang gõ tin nhắn này trong lòng đều đầy căm phẫn.

Cố Diễm trả lời:【 đợi. 】

Miêu Thanh:【 đợi bao lâu? Ba mươi năm hay là năm mươi năm? 】

Cố Diễm:【hệ liệt di động R129 có thể sử dụng nhiều năm sao? 】

Miêu Thanh xem xong, cô thật muốn điên rồi.

Tức giận trực tiếp ném điện thoại lên bàn.

Miêu Thanh cũng không trả lời lại, Cố Diễm buông di động, cầm điếu thuốc đi ra ban công.

Thời tiết oi bức ẩm ướt, ngọn cây không chút sứt mẻ.

http://tieulun.hopto.org

Anh đang đợi, đợi Dung Thâm thỏa hiệp.

Nếu anh chủ động đáp lại, cuối cùng người thua khẳng định là anh.

Di động R129 gần như không thể trang bị trò chơi của Trung Doãn, kỳ thật là Trung Doãn cùng Phương Vinh hợp tác trong trò chơi không có chung nhận thức, Dung Thâm dùng phương thức này để đối đầu với anh.

Lúc trước Phương Vinh thu mua một công ty trò chơi, trước mắt, mặc kệ là khoản trò chơi nào, cơ hồ đều bị lỗ vốn.

Nhưng người chơi không ít, lại không thể giải quyết ngay.

Nên Dung Thâm tìm anh để nói chuyện hợp tác.

Tập đoàn hai nhà hợp tác sản xuất trò chơi, Trung Doãn bọn họ phụ trách nghiên cứu phát minh, Phương Vinh phụ trách thông qua di động để mở rộng trò chơi.

Về sau cửa hàng ứng dụng của Phương Vinh chỉ có trò chơi của Trung Doãn.

Lợi nhuận chia đôi.

Anh không đồng ý.

Nhiều nhất là chia 3/7.

Bởi vì không có thỏa thuận, cửa hàng ứng dụng di động hệ liệt mới của Phương Vinh R129 không thể download trang bị trò chơi của Trung Doãn.

Mà lúc này ở tập đoàn Phương Vinh.

Dung Thâm đang ở đại sảnh dưới lầu gặp Khâu Trọng Khải vừa mới gấp

gáp về nước.

"Chú Khâu."

Lúc không có người ngoài, anh ta đều xưng hô như vậy.

Khâu Trọng Khải dừng chân xoay người, "Còn chưa có trở về?"

Dung Thâm: "Cháu đang chuẩn bị trở về."

Hỏi: "Đã trễ thế này, ngài như thế nào mà còn lại đây."

Khâu Trọng Khải: "Còn không phải là sự cố di động R129 không thể trang bị trò chơi của Trung Doãn sao, chú đến bộ kỹ thuật nhìn xem, rốt cuộc sao lại thế này, sau lại giằng co đi xuống, nói không chừng Cố Diễm sẽ hoàn toàn trở mặt, đến lúc đó chúng ta không hề tổn thất nhưng là cái hệ liệt di động R129 này, nó là di động định mức của chúng ta ở thị trường quốc nội."

Ông biết phòng kỹ thuật khẳng định là nghe lời Dung Thâm, không có khôi phục lại số liệu nối tiếp, nhưng ông ra vẻ cái gì cũng không biết, cho Dung Thâm một chút mặt mũi.

Rốt cuộc Dung Thâm cũng là vì tranh thủ ích lợi cho công ty, chỉ là đây không phải thời điểm để tranh thủ ích lợi.

Dung Thâm buông thõng hai tay, ánh mắt trầm lại trầm, "Là cháu bày mưu đặt kế cho phòng kỹ thuật làm như vậy, chỉ chờ Cố Diễm chủ động tìm cháu nói chia tỉ lệ."

Khâu Trọng Khải bảo bọn họ đến phòng họp lầu một nói.

Hai người cất bước đến phòng họp.

Khâu Trọng Khải cũng không ngồi, dựa vào bàn hội nghị, "Cố Diễm

http://tieulun.hopto.org

khẳng định sẽ không nhượng bộ, cậu ấy ở trên thương trường nhiều năm như vậy, có khi nào thoái nhượng qua?"

Dung Thâm: "Cháu cũng không tính toán thoái nhượng."

Khâu Trọng Khải: "Hai người các ngươi giằng co kết quả cuối cùng có thể là huỷ hoại cái hệ liệt R129 này, hiện tại chỉ là bộ phận người chơi không quá vừa lòng, nhưng nếu sự tình trở nên lớn hơn, hậu quả đối với R129 sẽ không thể đánh giá, chúng ta nghiên cứu khoản phát minh di động tốn biết bao nhiêu nhân lực cùng tài lực, hậu kỳ tuyên truyền lại tốn nhiều ít tinh lực, cháu là người rõ ràng nhất."

Dung Thâm không lên tiếng.

Anh ta dùng hệ liệt di động mới nói cho Cố Diễm, anh ta tình nguyện từ bỏ một khoản di động lớn, cũng sẽ không thoái nhượng.

Kế tiếp, anh ta hạ giá, có lẽ là trò chơi Trung Doãn liền sẽ đứng đầu trong các cửa hàng ứng dụng di dộng khác của Phương Vinh.

Khâu Trọng Khải tiếp tục làm tư tưởng công tác cho Dung Thâm, "Cháu tưởng không nghĩ tới, Cố Diễm có khả năng không chỉ hạ giá trò chơi mà còn sẽ hạ giá các ứng dụng trong cửa hàng sản phẩm ứng dụng di động của chúng ta."

Tập đoàn Trung Doãn, trò chơi chỉ là một trong các nghiệp vụ hạng nhất, còn có các loại ứng dụng phần mềm, nghiệp vụ chi trả, nhiều phần mềm công cụ xã giao.

Dung Thâm chắc chắn: "Cố Diễm sẽ không làm vậy, nếu cậu ta thật sự từ bỏ hợp tác toàn diện cùng di động Phương Vinh của chúng ta, lợi nhuận của Trung Doãn sẽ giảm bớt đi một nửa, giá trị thị trường cũng sẽ co lại nghiêm trọng, cậu ta không thể cùng hội đồng quản trị cùng cổ đông thống nhất."

http://tieulun.hopto.org

Cho nên Cố Diễm sẽ không làm như vậy.

Khâu Trọng Khải tiếp nhận lời nói: "Cháu nói rất đúng, tỷ lệ này cơ hồ bằng không, nhưng là, nếu nếu vạn nhất Cố Diễm đập nồi dìm thuyền, liền làm như vậy, với Phương Vinh liền không phải là vấn đề giảm bớt lợi nhuận."

Nói đến đây, tốc độ của Khâu Trọng Khải thật chậm, gằn từng chữ một: "Ngày mà ngưng hẳn hợp tác toàn diện, chính là ngày Phương Vinh chúng ta gặp nạn, từ đây trên thị trường quốc nội khả năng liền sẽ không có di động Phương Vinh, thử hỏi, ai sẽ dùng một di động không có công năng xã giao, không có công năng chi trả? Không có."

Hậu quả như thế nào Dung Thâm cũng đều nghĩ tới, mà cuối cùng kết luận là, Cố Diễm không có khả năng lựa chọn phương thức tự sát, từ bỏ hợp tác toàn diện với Phương Vinh.

Hiện tại bên phía Trung Doãn vẫn chưa có đáp lại, chính là Cố Diễm đang đợi.

Chờ anh ta thỏa hiệp.

Bởi vì một khi Cố Diễm chủ động đáp lại, nói về lợi nhuận chia làm, Cố Diễm đã bị động.

Kỳ thật, anh ta cùng Cố Diễm đều đang đợi.

Chờ đối phương mở miệng trước.

Khâu Trọng Khải biết rõ tính tình của Dung Thâm, một khi đã quyết định cơ bản rất khó quay đầu lại.

Ông bất đắc dĩ nói: "Ba của cháu biết việc này, bảo chú nhanh trở về, chú

cùng ba cháu chỉ nghĩ ổn định phát triển, đi một bước nguy hiểm như vậy, chúng ta không được quyết đoán cho lắm.Có thể là chúng ta đều già rồi, không còn bốc đồng, nếu đảo lại là ba mươi năm trước, chú cùng ba cháu đại khái cũng sẽ lựa chọn làm như cháu bây giờ."

Sau đó Khâu Trọng Khải cười cười: "Không phục cũng không được nha."

Ông dùng sức vỗ vỗ bả vai Dung Thâm, "Chúng ta nên quay về nghĩ lại cho tốt, buổi sánh ngày mai tại hội đồng quản trị lại thương thảo quyết định đi."

Sau khi Khâu Trọng Khải vừa đi, Dung Thâm dùng sức xoa ấn đường.

Trong lòng có chút chua xót.

Vừa rồi chớp mắt Khâu Trọng Khải đi ra phòng họp, bóng dáng giống như già đi rất nhiều, tuổi lớn như vậy, còn bay tới bay lui.

Rất giống với ba của anh ta.

Ông cái gì cũng đều suy xét, đều vì công ty.

Phương Vinh là tâm huyết của ba cùng với chú Khâu hơn hai mươi năm qua, mà nay bọn họ đã già rồi.

Cho nên không tiếp nhận được loại hình thức hợp tác tương giết này với Trung Doãn.

Ai cũng chưa sai.

Cái sai chính là lý niệm xung đột.

Không chờ họp hội đồng quản trị ngày mai, Dung Thâm gọi cho người phụ trách phòng kỹ thuật: "Ngày mai trước 9 giờ sáng khôi phục R129 cùng

số liệu trò chơi Trung Doãn nối tiếp."

"Vâng, Dung tổng."

Dung Thâm treo điện thoại, nhấn vào giao diện đặt vé, đặt một phiếu cao tốc đi Hoàn Bắc Tiểu Thành vào chiều ngày mai.

Hôm sau.

Buổi sáng 6 giờ rưỡi Khâu Lê liền rời giường, rửa mặt xong xuôi, Trần Lập Đông liền đến dưới lầu.

Bọn họ cùng đi đến chỗ bên cạnh ăn một chút.

Khâu Lê nhìn người đang uống canh phía bên kia, hỏi Trần Lập Đông: "Cái canh kia nhìn thật không tồi, có cay không?"

Trần Lập Đông: "Tên gọi là canh cay, nhưng có thể lựa chọn khẩu vị, không cay, hơi cay, đều được."

Khâu Lê không khỏi sờ sờ mặt, sợ ăn cay ăn nhiều, sẽ kích thích làn da: "Vậy không cay đi, cuốn da mặt[1] có thể ăn cay bình thường."

Cô đã sớm muốn nếm thử cái cuốn da mặt này, lần đó Dung Thâm có nói qua, cô liền nhớ đến.

Người nhiều, gọi cơm, còn phải đợi một chút.

Bọn họ từng người đều xem tin tức mới.

Khâu Lê xem bản tin giải trí, Trần Lập Đông xem chính bản tin kinh tế tài chính.

Chợt, anh nhìn về phía Khâu Lê: "Khâu tổng, Phương Vinh cùng Trung

Doãn đang có mâu thuẫn lớn."

Khâu Lê ngẩn ra: "Có ý gì?"

Trần Lập Đông đem điện thoại đưa cho cô: "Cô tự mình xem, tôi nói một hai câu có thể cô sẽ không rõ."

Khâu Lê lấy di động, xem từng câu từng chữ, càng xem, sắc mặt càng nghiêm túc.

Đọc đến cuối cùng, rốt cuộc cô cũng hiểu được sự tình từ đầu đến cuối.

Là rạng sáng hôm nay, Triệu Tiêu Quân đã phát Weibo:【rốt cuộc R129 bị làm sao vậy?! Đã hai ngày, vấn đề vẫn không giải quyết! Trò chơi phải chơi như thế nào? 】

Sau đó có một tấm ảnh, là nhắc nhở không thể cài đặt trò chơi của Trung Doãn.

Bởi fans của cô ta nhiều, liền như vậy mà truyền ra, sau đó người dùng di động R129 sôi nổi mắng chửi, nói di động R129 có bao nhiêu rác rưởi, trò chơi liên minh đều không thể chơi.

Sự tình càng ngày càng nghiêm trọng.

Cái này cũng chưa tính là cao trào, vào 5 giờ rạng sáng, Weibo nick name " đông lý " ra tay mắng Triệu Tiêu Quân.

" đông lý " chuyển phát Weibo này, cũng nhắn lại:【 Triệu tổng à, có thời gian chơi trò chơi, không bằng đem hậu cần hải ngoại của Phương Quân chỉnh đốn lại, mua một cái đồ vật, về đến nhà đều không cần tự mình mở ra, hậu cần của các người phục vụ thật là tri kỷ nha. 】

Cư dân mạng bắt đầu nổ tung.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó bọn họ tìm ra, cái tài khoản " đông lý " chính là con gái của CEO tập đoàn Phương Vinh Khâu Trọng Khải Khâu Tây Văn, vì thế cuộc chiến nước miếng của fans hai bên chính thức diễn ra.

Sáng sớm hôm nay liền biến thành như vậy, Trung Doãn cùng Phương Vinh ái muội nhiều năm, cuối cùng có khả năng đường ai nấy đi.

Dân mạng lý giải: Tập đoàn Trung Doãn vừa mới thông báo hợp tác với công ty nhà Triệu Tiêu Quân, từ hình ảnh hiện trường họp báo truyền ra có thể thấy được, quan hệ của hai người không tồi.

Mà Triệu Tiêu Quân lần này cao điệu duy trì trò chơi của Trung Doãn, không hề cố kỵ mà công khai dỗi Phương Vinh, hành vi của cô ta làm lộ ra tin tức rất lớn: Cô ta biết nội tình, Cố Diễm tính toán không hợp tác với Dung Thâm.

Nếu không, lấy chỉ số IQ cùng EQ của Triệu Tiêu Quân, nếu cô ta không biết nội tình, cô ta sẽ không ngốc mà mạo hiểm đắc tội với hai tập đoàn nguy hiểm, đem mâu thuẫn của Cố Diễm cùng Dung Thâm phơi ra ánh sáng.

Rốt cuộc cô ta đại biểu không hề là cá nhân của cô ta, mà là ích lợi của công ty nhà cô ta, không có ai lại đem ích lợi của công ty nhà mình ra làm trò đùa.

Hơn nữa Khâu Tây Văn công khai ra tay mắng Triệu Tiêu Quân, liền càng chứng thực, tập đoàn hai nhà đã bắt đầu tách ra.

Khâu Lê xem xong, dưới đáy lòng thở ra một hơi dài.

Hiện tại khó nhất chính là cô.

Cô đoán không ra Cố Diễm sẽ lựa chọn như thế nào.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 23

Khâu Lê vừa mới đem điện thoại trả lại cho Trần Lập Đông, liền nhận được điện thoại của Mộ Thời Cảnh.

Mộ Thời Cảnh hỏi: "Có đọc tin tức chưa?"

Lại bổ sung thêm một câu: "Trung Doãn cùng Phương Vinh."

Khâu Lê: "Thấy được, giống như là đang làm lớn chuyện."

Có chút trầm mặc, Mộ Thời Cảnh hỏi cô: "Hiện tại tâm tình của em như thế nào?"

Khâu Lê bất đắc dĩ cười: "Còn có thể là tâm tình gì, ba em bỗng nhiên đánh nhau với Cố Diễm, hai người đàn ông mà em yêu nhất đã đánh nhau rồi, còn có khả năng sẽ đầu rơi máu chảy."

Hỏi ngược lại: "Anh nói xem em có tâm tình gì?"

Mộ Thời Cảnh không trả lời: "Cái gì mà kêu hai người đàn ông mà em yêu nhất, anh tính là cái gì? Thu Thu em chính là bạch nhãn lang(*) em có biết không?"

(*) ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói.

Khâu Lê: "..."

Đến lúc này, anh trai còn có tâm tư ăn loại dấm nhàm chán này.

Khâu Lê chế nhạo nói: "Em yêu nhất ba người đàn ông, trong đó có hai người đánh nhau rồi, còn có một người ở bên cạnh giống như từ 300 giảm xuống 50, vẫn luôn hỏi em anh ấy tính là cái gì."

Mộ Thời Cảnh bị chọc cho tức cười, "Bạch thương em."

Sau đó quay trở lại chuyện chính, "Em nghĩ chuyện này như thế nào?"

Khâu Lê vừa nói vừa ăn cuốn da mặt, miệng cay khó chịu, trong lòng lại buồn, tư vị này giống như ngũ vị tạp trần.

Cô thở dài: "Mặc kệ em nghĩ như thế nào, kết quả cũng sẽ không thay đổi được gì, nếu có thể thay đổi, bọn họ sẽ không giằng co cho tới ngày hôm nay."

Mộ Thời Cảnh: "Em hẳn là rất hiểu Cố Diễm, nếu cậu ấy muốn bỏ đá xuống giếng thì hẳn đã sớm làm, không đến mức nửa đêm bày mưu đặt kế cho Triệu Tiêu Quân làm như vậy."

Khâu Lê: "Ừ, Triệu Tiêu Quân phát Weibo, khẳng định không phải là ý của Cố Diễm, Cố Diễm tuyệt đối sẽ không dùng một thủ đoạn như vậy để đối phó với Phương Vinh."

Mộ Thời Cảnh thở phào nhẹ nhõm: "Em có thể hiểu bọn họ là tốt, Cố Diễm phải vì tập thể Trung Doãn mà tranh thủ ích lợi lớn nhất, cậu ấy phải vì cổ đông của Trung Doãn mà phụ trách, mà chú Khâu cùng Dung Thâm khẳng định phải vì Phương Vinh mà suy xét, chuyện như vậy, không thể xác thực nói ai đúng ai sai, chỉ là lập trường không giống nhau."

Khâu Lê: "Em biết"

http://tieulun.hopto.org

Có chút do dự, Mộ Thời Cảnh vẫn là hỏi: "Người bạn học kia của em, Triệu Tiêu Quân, có phải đối với Cố Diễm cũng có phương diện kia ý tứ?"

Đêm đó Triệu Phương Châu mời khách, sau khi Cố Diễm cùng Thu Thu rời đi, cả người Triệu Tiêu Quân đều không ở trong trạng thái, còn tự rót cho mình nhiều rượu như vậy.

Khâu Lê: "Đúng vậy, Triệu Tiêu Quân cũng thích Cố Diễm."

Mộ Thời Cảnh: "Em đã sớm biết?"

Khâu Lê: "Cũng không tính là lâu, chính là ngày mời khách hôm đó."

Mộ Thời Cảnh không hỏi lại cụ thể chi tiết, mà điều anh lo lắng chính là, "Hy vọng lần này cô ta không phải cố ý khơi mào mâu thuẫn cho tập đoàn hai nhà."

Vốn dĩ có lẽ là Cố Diễm cùng Dung Thâm cạnh tranh phân chia cao thấp, không chừng hôm nay hoặc sáng mai, hai người liền có chung nhận thức, kết quả cô ta chơi một vố như vậy, cũng không cách nào mà xong việc.

Khâu Lê: "Mặc kệ là cô ta có tâm nhưng vẫn là vô tình, ai cũng không thể hiểu cô ta đang làm cái gì, rốt cuộc việc R129 không thể trang bị trò chơi của Trung Doãn là sự thật, mà cô ta cũng không có nói ngoa, chỉ là việc nào ra việc đó, hỏi R129 rốt cuộc làm sao vậy? Đừng nói là cô ta, bất luận người nào sử dụng R129, đều có quyền lợi đưa ra nghi ngờ như vậy."

Đây là chỗ thông minh của Triệu Tiêu Quân, chỉ là nếu lấy một thân phận của người sử dụng bình thường, có thể hỏi di động không thể chơi game là chuyện như thế nào.

Nhưng thân phận của Triệu Tiêu Quân quá đặc thù, cô ta nên biết biết rõ mỗi tiếng nói cử động của cô ta, sẽ đem truyền ra các loại tin tức gì, sẽ kéo

đến cho tập đoàn hai nhà những mâu thuẫn không thể điều hòa.

Nhưng cô ta vẫn làm vậy.

Bên kia Mộ Thời Cảnh có điện thoại gọi đến, anh lại trấn an Khâu Lê hai câu, nói cô đừng nghĩ nhiều, liền kết thúc trò chuyện.

Bữa cơm này, Khâu Lê buồn bực đến cực điểm, vốn dĩ là mỹ vị đặc sắc, nhưng một chút hương vị đặc biệt nào cô cũng không nếm ra được.

Ăn cơm xong, cô đến ven đường tìm một nơi râm mát mà yên tĩnh, muốn gọi cho Cố Diễm một cuộc điện thoại, nhưng ngón tay vẫn chưa ấn vào nút gọi.

Áp lực của anh đã đủ lớn, cô không thể lại làm cho anh khó xử.

Vừa mới cất di động, tiếng chuông liền vang lên.

Là tiếng chuông cô cài riêng cho Cố Diễm.

Khâu Lê nhanh chóng nhận máy.

"Alo."

Cố Diễm mới vừa kết thúc điện thoại với Triệu Phương Châu, đầy ngập lửa giận.

Anh đè ép lửa giận xuống, giọng nói ôn hòa một chút: "Dậy chưa?"

Di động khác của anh lại vang lên, là tầng cấp cao của công ty gọi đến, anh trực tiếp nhấn yên lặng.

Sau đó, Miêu Thanh cũng gọi đến.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm vẫn không nhận.

Khâu Lê: "Ừ, đều đã ăn qua cơm sáng."

Hôm nay Tiểu Thành thật nóng, sáng sớm mặt trời vừa mọc đã muốn nướng cháy người.

Vừa rồi cô lại ăn cuốn da mặt cay, hiện tại sau lưng đều bắt đầu ra mồ hôi.

Cố Diễm hỏi cô: "Em xem tin tức chưa?"

Anh cũng đoán được cô hẳn là biết việc này, nếu không biết, Mộ Thời Cảnh cũng sẽ nói với cô.

Khâu Lê lau lau mồ hôi trên trán, dùng tay làm cây quạt quạt gió, trả lời Cố Diễm: "Đã xem."

Cố Diễm: "Em cứ lo làm việc, mặt khác đừng nghĩ nhiều."

Khâu Lê " ừ " một tiếng, vẫn là không yên tâm: "Anh cùng công ty ba em... Sẽ có mâu thuẫn sao?"

Cố Diễm cười nhẹ, hỏi lại một câu: "Em nói đi?"

Khâu Lê cũng ăn ngay nói thật: "Em không biết."

Ở trên thương trường, Cố Diễm rất giống người với anh em chí cốt của minhg là Tưởng Bách Xuyên, tàn khốc lạnh nhạt cơ hồ là bất cận nhân tình.

Cho nên, cô đoán không ra.

Rất khó có lúc nào, Cố Diễm nổi lên vui đùa: "Nếu mà làm lớn chuyện, anh sợ về sau ba vợ không cho anh vào cửa, thì làm sao bây giờ?"

http://tieulun.hopto.org

Tài xế không tự giác từ kính chiếu hậu mà nhìn Cố Diễm.

Huyền tâm Khâu Lê căng chặt rốt cuộc cũng thả lỏng.

Nhưng tâm tình lại cực kỳ phức tạp.

Cô nói: "Anh không cần bởi vì em nhường ba em, em chính là... Chính là muốn các người đều tốt, không muốn các người lại mâu thuẫn, như vậy các người sẽ lưỡng bại câu thương."(**)

(**) Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.

Khuỷu tay của Cố Diễm gác lên cửa sổ xe, dùng sức xoa huyệt thái dương, trấn an Khâu Lê: "Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tốt. Vội xong mấy ngày nay, anh sẽ đi thăm em."

Khâu Lê: "Được, bên này có rất nhiều đồ ăn vặt mà anh chưa từng ăn, em sẽ mang anh đi ăn."

Cố Diễm bất đắc dĩ cười.

Từ nhỏ cô chính là đồ tham ăn, tiền tiêu vặt trước kia của anh đều cho cô mua đồ ăn vặt.

Di động của anh lại có người gọi đến.

"Buổi tối lại cùng em nói, anh xử lý công việc trước."

Kết thúc điện thoại cùng Khâu Lê, biểu cảm của Cố Diễm liền trở nên ngưng trọng.

Hiện tại mâu thuẫn với Dung Thâm càng lúc càng lớn, bị phơi ra ngoài ánh sáng, không thể khống chế được tốc độ của lời ác ý.

http://tieulun.hopto.org

Như vậy nhiều đối thủ cạnh tranh liền chờ xem bọn họ nháo lớn.

Nếu anh dẫn đầu giải thích, chẳng khác nào cùng Dung Thâm thỏa hiệp.

Trận này nếu đánh giá ích lợi, người thua chính là anh.

Nhưng nếu anh không tỏ thái độ, người ngoại giới sẽ nói ra: Anh cam chịu lời nói việc làm của Triệu Tiêu Quân, thật sự tính toán cùng Dung Thâm từ đây trở thành người qua đường.

Như vậy cuối cùng người khó xử chính là Thu Thu.

Khâu Lê nhìn màn hình đang tối đi ngây người vài giây, cô biết tâm trạng của anh lúc này khẳng định rất kém. Thở dài, cô tìm Dương Soái gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, Dương Soái còn chưa tỉnh ngủ, "Ai da, Thu Thu à, có cái gì chỉ thị sao?"

Khâu Lê đi thẳng vào vấn đề nói: "Muốn anh giúp một chút, đại khái chậm trễ anh hơn mười phút, anh có thời gian không?"

Dương Soái cười cười, nói đùa: "Nếu anh không có thời gian, chị của em ở nước ngoài cũng không đưa máy tính cho anh cài đặt."

Khâu Lê: "..."

Dương Soái từ trên sô pha ngồi dậy, đi đến toilet vặn vòi nước dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, "Nói đi, em gặp chuyện gì? Chỉ cần em nói "chi" một tiếng, anh trai đây dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không thể chối từ."

Khâu Lê: "Chi."

Dương Soái: "..."

http://tieulun.hopto.org

Phản ứng lại là cười ha ha.

Anh bảo cô "chi" một tiếng, cô thật sự liền "chi".

Anh và Khâu Lê biết nhau mười mấy năm.

Lúc đó bọn họ còn ở thư viện đại học đọc sách.

Anh cùng Cố Diễm còn có Tưởng Bách Xuyên cùng nhau thuê một chung cư.

Lúc ấy Khâu Lê học lớp năm.

Không có việc gì liền gọi điện thoại cho Cố Diễm, đều là hỏi bài tập, ngữ văn, toán học còn có tiếng Anh.

Không có môn nào cô am hiểu.

Có đoạn thời gian Cố Diễm cùng Tưởng Bách Xuyên nhận một cái hạng mục, vội đến thời gian ngủ cũng không có.

Vì thế trọng trách phụ đạo cho Khâu Lê dừng ở trên người anh.

Hai tháng kia chính là thời điểm mà anh phát điên nhất trong cuộc đời, bởi vì căn bản cô không nghe lời, lúc mà đang giảng bài, cô luôn xả đông xả tây, có thể nói từ trời nam cho đến biển bắc, chính là không muốn nghe anh nói về nội dung học tập.

Sau khi Cố Diễm hoàn tất hạng mục, rốt cuộc anh cũng được giải thoát.

Anh hỏi Cố Diễm, một cô gái nhỏ phiền phức như vậy, cậu cùng cô ấy dong dài làm cái gì!

Cố Diễm nói, thói quen, cũng không cảm thấy phiền.

http://tieulun.hopto.org

"Đại soái?"

Dương Soái hoàn hồn, "Em nói đi, anh nghe đây, đang rửa mặt."

Lại đem nước vỗ vỗ vào ót một chút, đem cơn buồn ngủ đuổi đi không ít.

Khâu Lê đem ý tưởng trong lòng nói cho Dương Soái, hỏi anh: "Thời gian kịp không?"

Dương Soái lấy khăn lông lau mặt, một chút đều không khiêm tốn: "Tìm người khác khả năng sẽ không được, nhưng anh là ai, yên tâm đi, xong ngay đây. Anh treo máy trước, liền bắt đầu làm ngay đây."

Lúc Cố Diễm đến văn phòng, Miêu Thanh đã ở đó chờ anh.

Cô đi thẳng vào vấn đề: "Lúc này cậu phải cho một cái cách nói đi?"

Cố Diễm lấy một ly nước, ngồi xuống liếc mắt nhìn Miêu Thanh một cái, nhàn nhạt nói: "Cho cái cách nói gì?"

Miêu Thanh xùy một tiếng, "Đương nhiên là cho tớ một cách nói, tớ làm CEO chấp hành của công ty game online, hiện tại là một chút quyền hạn đều không có, bất luận sự tình gì đều phải thông qua ý kiến của cậu."

Dừng lại cô còn nói thêm: "Vừa rồi tớ còn đang suy nghĩ, cái chức CEO này của tớ có ý nghĩ gì?"

Cố Diễm: "Ý nghĩa nhiều, tất cả mọi thứ về game online đều do cậu quản, bọn họ vẫn là nghe cậu, bao gồm Dương Soái đều phải cho cậu vài phần mặt mũi."

Miêu Thanh: "..."

Sớm muộn gì có ngày, cô sẽ bị Cố Diễm chọc tức mà chết.

http://tieulun.hopto.org

Cô uống mấy hớp nước ấm, ép lửa giận, "Lúc trước tớ vẫn luôn không hiểu, vì cái gì cậu muốn cùng Dung Thâm âm thầm phân cao thấp, rõ ràng phía chúng ta đã chính thức thông báo cho người chơi, R129 không thể trang bị trò chơi của chúng ta, truyền thông dư luận đều có lợi cho chúng ta, nhưng cậu lại chậm chạp không tỏ thái độ."

Bởi vì hiệp nghị hợp tác giữa bọn họ cùng Phương Vinh còn có một năm nữa mới đến kỳ, ở trong kỳ hạn, bọn họ muốn đảm bảo trò chơi của mình có thể trang bị vận hành bình thường.

Nhưng Dung Thâm lại dừng hẳn hợp tác trước.

Trái với hợp đồng quy định.

Chính là Cố Diễm, cậu ta vẫn luôn kéo lại kéo, đợi lại chờ.

Chính là không tỏ thái độ, tùy ý để Dung Thâm khi dễ người.

Miêu Thanh thở dài, "Hiện tại tớ đã biết, thì ra bạn gái của cậu là con gái của Khâu Trọng Khải."

Cố Diễm mở máy tính, uống mấy hớp nước, trong cổ họng vẫn là khô ráo, anh nhìn về phía Miêu Thanh: "Lúc trước tớ vẫn luôn không đáp lại Dung Thâm, bất luận với ai cũng không có quan hệ."

Chỉ là anh cùng Dung Thâm hai người đấu tâm lý với nhau.

Miêu Thanh ngẩn ra, lạnh lẽo trào phúng: "Trước kia cậu đều không quan tâm không phải sao, cái gì cũng không giải thích, hiện tại thì làm sao vậy? Có liên quan đến bạn gái, sợ bạn gái chịu ủy khuất, liền không ngừng giải thích?"

Cố Diễm không chút nào che dấu: "Cậu nói đúng."

http://tieulun.hopto.org

Miêu Thanh: "..."

Người đàn ông trước mắt này, điên rồi!

Cô híp híp mắt, bình phục lại tâm tình, vẫn là muốn xử lý chính sự, hỏi: "Hiện tại Triệu Tiêu Quân đã làm lớn chuyện, cậu chuẩn bị đáp lại như thế nào? Tiếp tục yên lặng có phải không?"

Cố Diễm: "Lúc 9 giờ cho Weibo chính thức của Trung Doãn giải thích với người chơi trò chơi dùng di động R129: Chúng ta đang liên lạc với phòng kỹ thuật của Phương Vinh, BUG rất nhanh sẽ được xử lý."

Miêu Thanh không thể tin tưởng mà nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt, cậu ta thế nhưng chỉ vì một người phụ nữ mà thỏa hiệp với đối thủ cạnh tranh.

Nhưng cậu ta muốn cùng hội đồng quản trị giải thích như thế nào?

Cố Diễm cảm giác được ánh mắt chất vấn, ngước mắt: "Đi làm việc đi, làm như thế nào lòng tớ hiểu rõ."

Miêu Thanh thở phào, cô còn có thể nói cái gì?

Cô suy nghĩ, nếu thực sự có một ngày, cậu ta cũng chỉ có thể ở Trung Doãn cùng Phương Vinh cạnh tranh một mất một còn, cậu ta sẽ làm như thế nào?

Sau khi Miêu Thanh rời đi, Cố Diễm mở mật mã máy tính, chuẩn bị xử lý bưu kiện.

Sau khi máy tính mở ra, không hề là màn hình hình ảnh trước kia của anh.

Thế nhưng lại là ngõ hẻm cũ ở Thượng Hải.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó ở phía cuối hẻm có một cô gái nhỏ chạy xe đạp chậm rãi mà đi đến, bên loa phát ra một tin nhắn âm thanh: "Hận không thể lập tức chạy như điên về phía của anh, lớn tiếng nói cho anh..."

Sau đó âm nhạc đột nhiên im bặt.

Người nhỏ trên máy tính chính là Thu Thu bản mini.

Xe đạp dừng lại, cô gái nhỏ đi đến, trên cổ còn đeo một cái khăn lau nước miếng mà trẻ con hay dùng, dáng vẻ lưu manh hướng phía anh huýt sáo, cho một ánh mắt, hỏi anh: "Thầm thì, năm bái hách á phạt?" (anh trai, tan tầm xong thì gặp nhau đi?)

Cố Diễm bị nghẹn ở ngực.

Anh lấy di động gọi cho Dương Soái, có thể thần không biết quỷ không hay mà vào máy tính của anh, cũng chỉ có Dương Soái.

Dương Soái đang ăn sáng, không đợi Cố Diễm chất vấn, anh liền chủ động giải thích cho bản thân: "Là tớ chế tác tiểu động họa, cậu nói thật, giờ khắc này có phải đã hết phiền não rồi hay không?"

Cố Diễm: "..."

Anh xoa xoa ngực, "Cậu quậy phá cái gì!"

Dương Soái: "Là nhóc con kia nhà cậu, sợ hôm nay cậu không vui vẻ, muốn chế tạo cho cậu một kinh hỉ nhỏ, nhưng ý tưởng của cô ấy với tớ quá giống nhau, tớ liền động não suy nghĩ ra sáng kiến như vậy."

Cố Diễm nghe được là ý tưởng của Thu Thu, cũng không có phát hỏa nữa.

Sau khi treo điện thoại anh gửi cho Thu Thu một tin nhắn:【 cảm ơn bảo bảo. 】

http://tieulun.hopto.org

Chính anh cũng chưa nghĩ đến có một ngày anh sẽ đem hai chữ "bảo bảo" nói thuận miệng như vậy.

Khâu Lê rất nhanh đã trả lời lại đây một cái biểu cảm hôn hôn.

Cố Diễm mở ra hòm thư bắt đầu xử lý bưu kiện.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, bưu kiện xử lý xong, anh bắt đầu xem tin tức tài chính kinh tế.

Đầu đề là tin tức mâu thuẫn của Trung Doãn bọn họ cùng với Phương Vinh.

Truyền thông đều suy đoán Trung Doãn bọn họ khả năng cùng Phương Vinh vẫn luôn mâu thuẫn, liền tính không có mâu thuẫn, về sau cũng sẽ không giống với trước kia không có hiềm khích, rốt cuộc vì lĩnh vực cạnh tranh càng ngày càng nhiều.

Cố Diễm nhìn tin tức trên màn hình máy tính mà ngẩn người một lát.

Cố Diễm ấn ấn ấn đường, lấy di động, gọi cho Khâu Lê.

Có chút lời nói anh vẫn muốn nói trước khi sự tình phát sinh, không đến mức đột nhiên tức giận, chỉ là trong lòng cô thừa nhận không được.

Điện thoại rất nhanh chuyển được.

"Alo, nhớ em sao." Khâu Lê tận lực làm ngữ khí của mình nhẹ nhàng một chút.

Cô biết Cố Diễm cũng không dễ dàng.

Cố Diễm cười nhẹ, tâm tình tốt lên không ít.

http://tieulun.hopto.org

"Vội hay không vội?"

Khâu Lê: "Hiện tại không vội, còn chưa có bắt đầu đi khảo sát."

Cố Diễm dừng một lát mới nói: "Thu."

"Ừ?"

Cố Diễm cẩn thận tìm từ: "Hiện tại nghiệp vụ của Phương Vinh cũng bắt đầu đa nguyên hóa, đề cập rất nhiều lĩnh vực đều là cùng cạnh tranh với Trung Doãn, nếu về sau."

Anh lại cường điệu một lần: "Anh là nói nếu, nếu anh và Phương Vinh cạnh tranh xuất hiện mâu thuẫn không thể điều hòa, mà anh lại ở trong tình huống không thể thật sự thoái nhượng, em có thể cãi nhau với anh, có thể làm loạn với anh, phát giận như thế nào đều được, anh đều dỗ em, chỉ có một điều em không thể làm, hai chữ kia không cho em nói."

Cố ý tạm dừng lại, anh hỏi: "Biết nào hai chữ không?"

Khâu Lê cũng đoán được: "Là hai chữ chia tay?"

Cố Diễm " ừ " một tiếng.

Khâu Lê biết chính mình sẽ không dễ dàng nói ra hai chữ này, bởi vì nó quá đả thương người.

Nhưng cô vẫn không nhịn được tò mò, hỏi: "Nếu em nói thì sao?"

Cô cực kỳ rất muốn biết đáp án.

Cố Diễm dùng sức nắm chặt tay, cổ họng nhẹ lăn, thấp giọng nói: "Anh xem như không nghe được."

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 24

Triệu Tiêu Quân như thế nào cũng chưa nghĩ đến, tập đoàn hai nhà sẽ không theo lẽ thường mà ra bài như thế.

9 giờ 1 phút, Weibo chính thức của tập đoàn Trung Doãn phát thông báo, nói là đã liên lạc với phòng kỹ thuật của Phương Vinh, BUG rất nhanh có thể được giải quyết.

Đồng thời cũng làm sáng tỏ tất cả đều không phải giống với phỏng đoán của bên ngoài, tập đoàn hai nhà căn bản không có tồn tại mâu thuẫn, hoặc là tầng cấp cao phát sinh tình huống giằng co như vậy.

Cuối cùng là nói lời xin lỗi thành khẩn đối với người chơi di động R129.

Kết quả ở mười phút sau, Weibo chính thức của Phương Vinh phát một động thái mới:

【 lần này BUG xuất hiện chỉ là ngẫu nhiên, R129 là hệ liệt mới, mới vừa đưa ra thị trường mấy ngày, Phương Vinh sẽ không lấy sản phẩm cao cấp của chính mình ra vui đùa, ảnh hưởng đến việc tiêu thụ.

Trước giữa trưa hôm nay BUG sẽ được chữa trị toàn bộ.

Tại đây, chúng tôi thành thật xin lỗi các khách hàng, cho các bạn gặp phiền phức, hi vọng thông cảm!】

Lúc Triệu Phương Châu đi vào, Triệu Tiêu Quân đang ngồi ở bàn làm

việc nhìn vào màn hình máy tính mà ngây người.

Tiếng mở cửa cũng không nghe thấy.

Triệu Phương Châu ngồi xuống đối diện với Triệu Tiêu Quân, ấn ấn ấn đường.

Lúc này Triệu Tiêu Quân mới nhìn đến anh trai, biết chính mình đã chọc đến phiền toái, rồi lại không biết muốn đi giải thích như thế nào.

Triệu Phương Châu nhìn về phía cô ta: "Em đã hạ một bước nước cờ dở, em có biết hay không!"

Triệu Tiêu Quân mấp máy môi, không lên tiếng.

Triệu Phương Châu giận dữ: "Cố Diễm là người nào? Dung Thâm lại là người nào? Bọn họ sẽ để cho người khác dắt mũi mình sao? Đối với bọn họ, mặt mũi thật không đáng một đồng, ích lợi mới là hết thảy. Mặc kệ khi nào, bọn họ nhất định sẽ lựa chọn cách làm có lợi nhất cho chính mình."

Triệu Tiêu Quân rốt cuộc cũng mở miệng: "Thực xin lỗi."

Triệu Phương Châu thở dài, "Em không cần nói xin lỗi với anh, ba đều bị em làm cho tức chết rồi."

Dừng lại, Triệu Phương Châu nhịn không được còn nói thêm: "Loại châm ngòi hai tập đoàn này, đắc tội cả hai bên đều không tốt, phàm là người có đầu óc đều sẽ không làm, em nói em..."

Nửa câu sau đều bị nghẹn trong cổ họng, nói ra không được.

Triệu Tiêu Quân: "Em không nghĩ tới Khâu Tây Văn sẽ đột nhiên nhảy vào."

Cô ta ngàn tính vạn tính, mà lại đem Khâu Tây Văn quên mất.

Thực ra Weibo này của cô ta không đủ để gây ra sóng to gió lớn, nhiều lắm là làm cho tập đoàn hai nhà sinh ra hiềm khích, làm cho Khâu Lê bị kẹp ở bên trong.

Nói không chừng còn sẽ khiến cho Khâu Lê cùng Cố Diễm có mâu thuẫn.

Nhưng nào biết đâu rằng còn có một Khâu Tây Văn.

Thế nhưng Khâu Tây Văn không màng hình tượng mà ở trên mạng công khai mắng Triệu Tiêu Quân.

Chờ cô ta ý thức được, tình thế đã trở nên nghiêm trọng đã không có cách nào khống chế.

Cổ họng Triệu Phương Châu phát khô, lửa giận đầy mình, anh ta đứng dậy cầm bình nước đá, vặn ra uống hơn nửa bình.

Ép xuống lửa giận: "Em không chỉ không nghĩ đến Khâu Tây Văn, em còn xem nhẹ đối thủ cạnh tranh của chúng ta! Chẳng lẽ em không biết sau khi Trung Doãn nhập tài chính vào công ty chúng ta, đối thủ cạnh tranh của chúng ta bắt đầu sợ hãi, sợ chúng ta có hậu thuẫn tài chính, sẽ chiếm trước thị trường của bọn họ?"

Nói xong, Triệu Phương Châu bất đắc dĩ "a" một tiếng, "Bọn họ đều hận không thể tìm mọi cách cho chúng ta làm lớn chuyện. Mặt khác tin tức tung ra, kết quả là em đang khen ngược, trực tiếp đưa cho người khác dẫm vào!"

Triệu Tiêu Quân mấp máy môi, lời nói đến bên miệng rồi lại nuốt xuống đi.

Mặc kệ giải thích cái gì, đều có vẻ vô lực lại dư thừa.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Phương Châu nhìn Triệu Tiêu Quân: "Nhưng thật ra em nên nói một tiếng!"

Triệu Tiêu Quân: "Em nên nói cái gì? Nói nhiều sai nhiều!"

Cô ta không khỏi cắn môi, "Em không nghĩ tới Khâu Tây Văn sẽ bất kể hậu quả mà công khai mắng em."

Triệu Phương Châu: "Khâu Tây Văn làm như vậy nhìn qua giống như là một người phụ nữ không có đầu óc, kỳ thật ai cũng không cho rằng cô ta thông minh, đây là Khâu Tây Văn trực tiếp đem sự tình làm lớn, buộc Cố Diễm phải lựa chọn."

Triệu Tiêu Quân cười lạnh một tiếng.

Đúng vậy, Khâu Tây Văn tàn nhẫn nhất.

Làm cho Cố Diễm lựa chọn, đánh vào mặt cô ta, bảo vệ Khâu Lê.

Còn hóa giải nguy cơ của tập đoàn hai nhà.

Chỉ một hành động mà đạt được ba mục đích.

Triệu Phương Châu nhắc nhở cô ta: "Buổi sáng anh gọi điện thoại cho Cố Diễm, anh rất ít khi thấy cậu ta phát giận lớn như vậy, em nên ngẫm lại kế tiếp em muốn giải thích với Cố Diễm như thế nào."

Triệu Tiêu Quân: "Em sẽ xử lý tốt, bảo đảm Cố Diễm sẽ không trách em."

[Chị tự tin ghê nhờ =))]

Triệu Phương Châu nghi hoặc, hỏi: "Em chuẩn bị làm như thế nào?"

Triệu Tiêu Quân: "Đừng hỏi, làm thế nào lòng em hiểu rõ, dù sao sẽ

không liên lụy đến công ty."

Dừng lại cô ta nói với Triệu Phương Châu: "Ngày mai em sẽ đi tìm Cố Diễm."

Khâu Lê đang ở Tiểu Thành xa xôi kia.

Đầu tiên thấy được nội dung official weibo của hai nhà, cô nhẹ nhàng thở ra.

Lại nghĩ đến câu nói Cố Diễm vừa nói: Anh coi như không nghe được. Trong lòng cô có chút phát đau.

Trước kia cô tổng cảm thấy, đoạn tình cảm này, cô rất hèn mọn, bởi vì cô yêu quá nhiều, hãm đến quá sâu.

Nhưng từ lúc ở bên nhau, Cố Diễm đối với đoạn tình cảm này còn trả giá nhiều hơn cô.

Cũng có thể, tình yêu của anh đối với cô không bằng cô đối với anh, nhưng luận về tình cảm sâu đậm thế nào, có lẽ bọn họ rất giống nhau.

Cô dính theo Cố Diễm nhiều năm như vậy, tuy rằng lúc nhỏ anh rất phiền cô, nhưng khi anh lớn hơn một chút, đối với cô cực kỳ có kiên nhẫn.

Sau đó, cô cũng trưởng thành, mà Cố Diễm so với trước kia còn vội hơn, đi khắp nơi trên thế giới.

Điện thoại hơn phân nửa đều vào trạng thái không thể chuyển được.

Cô đối với anh cũng có tình yêu nam nữ, bởi vì chột dạ, thật sự không thể giống như lúc còn niên thiếu để mà không hề cố kỵ dán lấy anh.

Dần dần liên hệ liền dần dần thiếu.

http://tieulun.hopto.org

Có đôi khi một hai tháng cô đều không nhìn thấy anh một lần.

Nhưng chỉ cần anh ở Bắc Kinh, cô đều nghĩ cách có thể cùng anh ngẫu nhiên gặp được.

Nhưng số lần gặp được chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thời gian yêu thầm như vậy, cô đã qua ba bốn năm.

Lại sau đó, cô liền rời khỏi cái vòng luẩn quẩn kia...

"Khâu tổng, cô ở đây chờ, tôi đi lái xe."

Trần Lập Đông không biết khi nào đã đứng ở bên cạnh cô.

Suy nghĩ bị đánh gãy, Khâu Lê gật đầu, nói được.

Trần Lập Đông lại kiến nghị: "Buổi sáng chúng ta đi đến siêu thị gần trường học, học sinh nghỉ, buổi sáng bọn họ tương đối thanh nhàn, có thời gian nói chuyện với chúng ta."

Khâu Lê: "Được, cái này cậu sắp xếp."

Gần trường học có một cái siêu thị đều nằm ở mặt đường, không thể dừng xe, Trần Lập Đông tìm một bãi đỗ xe gần đó, đem xe đỗ xong, cùng Khâu Lê đi bộ qua.

Trần Lập Đông lo lắng nói: "Trời nóng như vậy, cô có chịu nổi không?"

Khâu Lê: "Tôi không thành vấn đề."

Sau đó cô cười: "Hiện tại nếu không khổ, sang năm phải ăn nước mắt."

Nếu cô lại không nỗ lực, công ty chống đỡ không được đến sang năm.

http://tieulun.hopto.org

Công ty quá nhỏ, cái gì cũng chưa đi vào quỹ đạo, quản lý càng không hoàn thiện, chính cô lại không nắm giữ thị trường, cũng chỉ có thể đóng cửa.

Bọn họ đi từ xa đến gần, thăm hỏi từng nhà.

Ở bên này là trường tiểu học, các siêu thị gần đó rất nhỏ, giống như quầy bán quà vặt ở trước kia.

Các loại đồ ăn vặt.

Ông chủ cùng bà chủ là một đôi vợ chồng gần năm mươi tuổi, đang sắp xếp hàng hóa lên kệ hàng.

Trần Lập Đông đưa ra danh thiếp, thuyết minh ý đồ đến đây.

Ông chủ rất nhiệt tình, lấy ghế cho bọn họ ngồi.

Một bên theo chân bọn họ nói chuyện, một bên xếp hàng hóa.

Trần Lập Đông hỏi ông chủ có muốn thông qua công ty của bọn họ đặt hàng.

Ông chủ lắc đầu, nói rất nhiều với Trần Lập Đông.

Lúc này trước cửa chạy tới chiếc xe điện ba bánh, trên xe đều là bia.

Ông chủ nói với Trần Lập Đông, hàng hóa được đưa tới, bảo Trần Lập Đông cùng Khâu Lê nghỉ ngơi một chút, nhường chỗ cho ông chất đống bia kia.

Trần Lập Đông đợi ông chủ làm việc xong.

Bởi vì vừa rồi ông chủ nói tiếng địa phương, nên Khâu Lê không hiểu lắm, hỏi Trần Lập Đông ông chủ có ý gì.

http://tieulun.hopto.org

Trần Lập Đông nhỏ giọng giải thích một lần: "Ông chủ nói, bọn họ không quen dùng APP của công ty chúng ta, cũng không muốn dùng. Ban đầu dùng qua một lần, kết quả đơn đặt hàng xong, hàng hóa vài ngày sau mới được đưa tới, làm chậm trễ việc buôn bán của bọn họ."

Khâu Lê gật đầu: "Chúng ta vận chuyển hàng hóa đến trễ phải không?"

Trần Lập Đông: "Ừ, không thể đúng lúc. Cô cũng thấy rồi, tựa như cái siêu thị nhỏ này, trừ bỏ rượu, bán nhiều nhất chính là đồ ăn vặt cho con nít."

Trần Lập Đông chỉ chỉ trên kệ để meo meo tôm điều: "Cô nhìn thấy không, một bao tôm điều lớn như vậy, bên trong có mười bao nhỏ, học sinh đều mua từng bao nhỏ, khả năng đủ cho mấy ngày, cho nên ông chủ sẽ không lấy quá nhiều, chiếm vị trí, chiếm thêm tiền."

Khâu Lê lắng lặng nghe, ý bảo anh tiếp tục.

Trần Lập Đông: "Một bao tôm điều lớn chỉ có mấy đồng tiền, mỗi bao lớn khả năng lợi nhuận chỉ có 5 đồng tiền, liền tính ông chủ mỗi lần lấy 5 bao, bán ra chỉ mới được 25 đồng tiền, cô nói thương nhân có ngốc sao, liền vì hơn hai khối tiền này, đề chuyên viên nghiệp vụ làm một chuyến?"

Anh tiếp tục nói: "Đối với ông chủ mà nói, cũng phiền, đơn đặt hàng xong, nhưng bên kia mấy ngày sau mới giao hàng, làm chậm trễ việc buôn bán của ông ấy, cho nên rất nhiều chủ tiệm, đều tự mình đạp xe đến chỗ bán sỉ lấy hàng, ví dụ như buổi sáng meo meo tôm điều bán xong rồi, ông chủ đạp xe đi lấy hàng, cũng sẽ không chậm trễ cho học sinh mua lúc tan học giữa trưa."

Khâu Lê hỏi Trần Lập Đông: "Ở huyện thành này đại khái có bao nhiêu siêu thị hoặc là quầy bán quà vặt download APP của chúng ta?"

Trần Lập Đông: "Đại khái có một phần mười như vậy đi."

http://tieulun.hopto.org

Biểu cảm Khâu Lê hơi ngưng trọng, suy nghĩ một lát nói: "Bắt đầu từ tháng sau, chúng ta bắt đầu chỉnh hợp cung ứng liên tài chính đồng thời, còn muốn tăng cường đẩy mạnh lực sản xuất."

Trần Lập Đông: "Tháng này đã điều chỉnh mà đẩy phí dụng, hiệu quả so với mấy tháng trước khá hơn nhiều, nếu hai tháng tiếp theo, một phần mười người sử dụng đều không có, chủ tiệm đều rất bài xích loại này phương thức đặt hàng tiên tiến này, bọn họ vẫn dùng cách truyền thống, gọi điện thoại, hoặc là tự mình đi lấy hàng cho thuận tiện."

Khâu Lê: "Giống như mười mấy năm trước chúng ta bài xích mua hàng trên mạng, nhưng còn bây giờ thì sao, ai có thể rời bỏ mô hình mua online B2C? Đây là xu thế, cậu từ chối cũng không được."

Trần Lập Đông gật đầu: "Ừ, lúc chúng ta thông báo cho nhân viên nghiệp vụ, cũng cường điệu cường điệu điểm này, muốn tận lực làm khách hàng đi thể nghiệm, chỉ có thể nghiệm, mới biết được có bao nhiêu tiện lợi."

Khâu Lê: "Nếu ở Tiểu Thành này có chín trên mười siêu thị đều dùng APP của chúng ta đặt hàng, một buổi sáng có khả năng trên một trăm siêu thị thiếu meo meo tôm điều, như vậy xuất hàng hóa một lần có thể lên đến bốn năm trăm bao, một lần lợi nhuận hơn hai trăm khối, liền không khả năng xuất hiện tình huống đưa hàng hóa trễ."

Ông chủ còn bận xếp bia, bà chủ từ kho hàng phía sau đi ra, khả năng bên trong còn có cái phòng bếp nhỏ, bà cắt một miếng dưa hấu nhỏ đưa qua, "Đây là dưa ở đây chúng ta trồng, nhưng ngọt, các người nếm thử đi."

Trần Lập Đông cùng Khâu Lê liên tục cảm ơn.

Bà chủ đặt dưa hấu xuống, liền đi theo người đưa bia tính tiền.

Khâu Lê: "Lúc trước tôi còn lo lắng là bọn họ sẽ không chịu hợp tác đâu."

Không nghĩ tới đều nhiệt tình như vậy.

Trần Lập Đông: "Cô tôn trọng bọn họ, lễ phép khách khí, bọn họ tự nhiên sẽ đối với cô càng nhiệt tình."

Khâu Lê gật đầu: "Cho nên, khách hàng rất quan trọng, có đôi khi đều có thể quyết định thành bại của một xí nghiệp."

Trần Lập Đông cùng Khâu Lê lại cùng ông chủ hàn huyên trong chốc lát, liền cáo từ rời đi, tiếp tục đến siêu thị tiếp theo.

Một đường xuống đi mười mấy cái siêu thị, trên cơ bản vấn đề ông chủ phản ánh đều không sai biệt lắm.

Đưa hàng trễ, chậm trễ buôn bán của họ.

Hơn nữa số lượng thương phẩm cũng không đầy đủ.

Từ siêu thị cuối cùng đi ra, Khâu Lê nói: "Chỉnh hợp cung ứng liên tài chính cùng tự sản xuất cất vào kho rất tốt, như vậy so với đối thủ cạnh tranh mới có ưu thế."

Trần Lập Đông gật đầu: "Chỉ cần mô hình thương phẩm của chúng ta đầy đủ hết, hậu cần giao hàng đúng lúc, bọn họ mới nguyện ý dùng APP đặt hàng."

Nhanh chóng đã giữa trưa, mặt trời chói chang chiếu vào đầu.

Ánh nắng mặt trời cực nóng.

Trần Lập Đông: "Cô ở chỗ này chờ, tôi đi lái xe."

Khâu Lê cười: "Đừng làm tôi ra vẻ như vậy, lúc này mới bắt đầu chạy thị trường ngày đầu tiên, kế tiếp vài tháng đều phải chạy như vậy, không có việc

gì."

Bọn họ hai người sóng vai đi về phía trước.

Chợt, Khâu Lê nói với Trần Lập Đông: "Cậu chờ tôi một chút, tôi muốn mua chút đồ ăn vặt."

Đồ ăn vặt khi còn nhỏ, ở mấy siêu thị lớn rất ít có.

Trần Lập Đông: "Cô muốn mua cái gì? Tôi đi mua."

Khâu Lê: "Không cần, để tôi đi mua."

Cô chạy nhanh về phía trước, vào một quầy bán quà vặt.

Bốn năm phút đồng hồ sau, Khâu Lê cầm theo một túi nilon màu hồng đi ra, trên khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười, còn mua hai cây kem cây, đưa cho Trần Lập Đông một cây.

Trần Lập Đông nhận lấy, nói tiếng cảm ơn.

Anh nói: "Sắp đến thời gian ăn cơm rồi, chúng ta về đi, buổi chiều tiếp tục."

Ăn cơm xong, trở lại khách sạn, vừa đến phòng, di động Khâu Lê liền vang lên, một dãy số xa lạ, cô nhận máy, nghe bên kia nói là chuyển phát nhanh, bảo cô xuống dưới lấy một chút.

Khâu Lê hơi giật mình, vì cô không có mua đồ trên mạng.

Hỏi: "Xin hỏi một chút, chuyển phát nhanh bên trong là cái gì? Có đánh dấu sao?"

Nhân viên chuyển phát nhanh: "Là giày thể thao."

Khâu Lê hơi dừng tay, bỗng nhiên nhớ đến tối hôm qua Cố Diễm hỏi cô mang giày size bao nhiêu.

"Được, tôi lập tức xuống lầu."

Cô cầm di động vội vàng ra cửa, mới vừa đi vài bước, lại đi về phòng, lấy cái túi nilon đựng đồ ăn vặt ra, chạy đến thang máy.

Tới đại sảnh khách sạn, ký tên xong, cô nói còn muốn gửi chuyển phát nhanh, hỏi: "Gửi đến Bắc Kinh là ngày tiếp theo phải không?"

Nhân viên chuyển phát nhanh: "Vâng, nhanh nhất là ngày tiếp theo."

Khâu Lê liền đem một cái túi đồ ăn vặt nhỏ gửi cho Cố Diễm.

Cố Diễm nhận được chuyển phát nhanh là vào giữa trưa ngày hôm sau, nghỉ trưa qua đi, bí thư đem đồ chuyển phát đưa cho Cố Diễm.

Lúc nhìn đến là đồ ăn vặt từ Hoàn Bắc Tiểu Thành gửi tới, anh không khỏi bật cười.

Mở ra, nhìn đến những đồ ăn vặt quen thuộc, Cố Diễm có một chút ngơ ngẩn.

Đồ vật cũng không nhiều, năm căn mứt vỏ hồng, ba điều kẹo mạch nha, ba hộp gấu trúc đan, hai túi nhảy nhảy đường, hai bọc nhỏ meo meo tôm điều.

Trừ bỏ đồ ăn vặt, còn có mấy tờ giấy hoa lửa, tất cả đều là Transformers.

Thu Thu gửi cho anh mấy thứ này, đều là trước đây, anh mua cho cô ở quầy bán đồ ăn vặt tại ngõ hẻm.

Khi đó tiền tiêu vặt hè của anh, cơ bản đều tiêu ở trên người cô.

http://tieulun.hopto.org

Ấn tượng sâu nhất chính là nhảy nhảy đường.

Mỗi lần cô ăn nhảy nhảy đường, nhảy nhảy đường ở miệng cô nhảy, cô liền bắt lấy áo thun của anh giống như một tên điêm nhỏ cũng bắt đầu nhảy.

Nhảy nhảy đường nhảy bao lâu, cô liền nhảy theo bao lâu.

Di động ở góc bàn rung lên, có tin nhắn gửi đến.

Cố Diễm hoàn hồn.

Click mở di động, là Thu Thu gửi cho anh một tấm ảnh chụp.

Đôi giày thể thao đen kia cô đã mang ở trên chân.

Khá xinh đẹp.

Cố Diễm đem đồ ăn vặt trên bàn chụp một cái, gửi cho Khâu Lê:【 nhảy nhảy đường để lại cho em trở về ăn. 】

Khâu Lê cũng nhớ rõ sự tình lúc còn nhỏ ăn nhảy nhảy đường, nói với Cố Diễm:【 em đây sẽ còn bắt lấy áo anh mà nhảy. 】

Cố Diễm:【 Ừ, đến lúc đó ở nhà ăn. 】

Khâu Lê cười.

Nghĩ đến sự tình lúc nhỏ của cô, toàn bộ anh đều nhớ rõ.

Cô tổng cảm thấy, tình cảm trước kia anh đối với cô cũng không giống với bây giờ.

Chỉ là chính anh không phát hiện.

Khâu Lê như suy tư gì, bắt đầu soạn tin nhắn.

http://tieulun.hopto.org

Một cái đề mục về tình yêu.

Cô nhìn lại một lần, vừa lòng, gửi đi.

Lúc Cố Diễm nhìn đến đề mục, không tự giác mà cười.

Xem xong, lòng bàn tay anh vuốt ve mấy chữ trên màn hình.

Yêu là cái gì, từ trước đến nay anh không nghĩ tới.

Cũng không biết chính mình rốt cuộc đã từng yêu hay không từng yêu.

Thẳng đến ngày đó Miêu Thanh nói hiện tại thẩm mỹ của anh không dám gật bừa, anh mới ý thức được, trước kia đối với cái gọi là thích một người phụ nữ, chẳng qua là nghiêm khắc dựa theo yêu cầu thẩm mỹ của anh mà tới.

Đối những người phụ nữ đó, anh không có tâm động, càng không có động tâm.

Chính là cảm thấy thích hợp.

Thích hợp liền ở bên nhau, mệt mỏi, liền tách ra.

Không có lưu luyến, cũng sẽ không ràng buộc.

Nhưng mà với Thu Thu lại không giống nhau.

Cô không có nào điểm phù hợp với thẩm mỹ của anh, nhưng cô lại luôn là người sở hữu nguyên tắc ngoại lệ của anh.

Từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Sau đó cô thổ lộ, nói thích anh mười mấy năm.

Ba năm trước đây vào đêm sinh nhật kia của anh, anh, cô còn có Dung

Thâm, bọn họ xem như hiểu lầm, không cần phải giải thích, cái gì cũng đều rõ ràng.

Mà anh sẽ không bao giờ muốn buông cô ra một lần nữa.

Hiện tại nhận thức của anh đối với tình yêu lại không có giống nhau, một người đàn ông đưa cho một phụ nữ siêu xe biệt thự cao cấp, nói lời âu yếm hết bài này đến bài khác, không thấy được là yêu.

Một người đàn ông nhân mua cho một phụ nữ không phải là siêu xe biệt thự, liền thích đều nói không nên lời, cũng không thấy đó không phải là yêu.

Có vợ chồng ở bên nhau sinh sống cả đời, không nhất định có tình yêu.

Có tình lữ, có lẽ chỉ ở bên nhau mấy ngày, lại giống như đã yêu cả đời lâu như vậy.

Cố Diễm nhìn đề mục lại một lần nữa.

【 ví dụ mẫu: Thu Thu (C) Cố Diễm.

A, chán ghét; B, thích; C, yêu

Đáp án chính xác: C

Đề luyện tập: Cố Diễm () Thu Thu.

A, chán ghét; B, thích; C, yêu

Mời chọn ra đáp án chính xác. 】

Chỉ có ba cái lựa chọn.

Anh tự thêm vào một cái lựa chọn, trả lời cô:【 D, chỉ yêu. 】

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 25

Lúc Khâu Lê nhận được tin nhắn này, vừa lúc thang máy vừa đi xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía cửa thang máy, sau đó lại bắt đầu xem di động.

Chỉ có một chữ cái, một cái dấu ngắt, còn có hai chữ Hán, chỉ ái(*).

(*) Chỉ yêu.

Tay cầm di động của Khâu Lê run run.

Lục phủ ngũ tạng đều tê tê dại dại, vừa ngọt vừa đau, nhưng trong đau lại lộ ra ngọt.

Cái loại cảm giác này không có cách nào diễn tả hết được.

Chỉ bằng câu trả lời này của Cố Diễm, cô cảm thấy không còn có cái gì khó khăn có thể ngăn cản cô cùng anh đi đến tận cùng của thiên hoang địa lão.

Cô đem giao diện này chụp màn hình lại, sau đó gửi đến hòm thư.

Nhìn vào cô liền cười.

Sau đó cười cười, đôi mắt liền ươn ướt.

Lại sau đó, liền nghe thấy "phanh" một tiếng.

Trước mắt Khâu Lê là một mảnh tối.

http://tieulun.hopto.org

Vốn dĩ cô muốn khóc, hiện tại nước mắt đã bắt đầu rơi xuống.

Khâu Lê sờ sờ cái trán.

Cái gọi là vui quá hóa buồn trong truyền thuyết đã xuất hiện.

Cô gửi lại một tin nhắn cho Cố Diễm:【 mới vừa đụng vào cửa kính của khách sạn. 】

Cố Diễm rất nhanh đã trả lời:【em không thể cẩn thận một chút sao! Có đau không? 】

Tiếp theo lại gửi tới một tin:【 đụng vào chỗ nào rồi? Gửi ảnh chụp cho anh xem một chút. 】

Nhìn thấy anh khẩn trương như vậy, cái gì cô cũng cảm thấy tốt.

Khâu Lê:【 không có việc gì, không đau. 】

Cố Diễm lại cùng Thu Thu hàn huyên vài câu, sau đó di động có một cuộc gọi đến, là một dãy số xa lạ, người có thể biết được số di động cá nhân của anh không nhiều lắm.

Anh nhận máy.

"Cố Diễm, là em, Triệu Tiêu Quân, hiện tại em đang ở dưới lầu công ty của anh."

Cố Diễm hơi dừng lại, một lát sau mới nói.

Không vòng vo, nhưng cũng không khách khí.

Cố Diễm dứt khoát cự tuyệt: "Nếu là vì chuyện ở trên Weibo, cô cũng đừng lãng phí thời gian đợi ở dưới lầu, cô cũng không cần giải thích với tôi,

cũng không cần xin lỗi với tôi, đây là tự do ngôn luận của cô, ngay cả pháp luật đều cho phép."

Đôi tay của Triệu Tiêu Quân dùng sức cầm tay lái, biết rõ Cố Diễm là người bất cận nhân tình, cô ta cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý đối với sự lạnh nhạt của anh.

Cô ta điều chỉnh cảm xúc, "Em có thể đi lên không? Muốn cùng anh tâm sự một chút."

Cố Diễm cực kỳ trực tiếp: "Về tư, tôi cùng cô bất luận không có giao tình gì, không có đề tài gì để nói."

Hô hấp Triệu Tiêu Quân cứng lại, những lời này làm trong lòng cô ta nhói đau.

Cố Diễm tiếp tục nói: "Về công, tìm tôi nói chuyện, hẳn là ba cô hoặc là anh trai cô, nếu cô đại diện cho Phương Quân tới nói sự tình, vậy người mà cô phải tìm hẳn là CEO chấp hành của tập đoàn chúng tôi, hoặc là phó tổng chấp hành, mà không phải là tôi."

Mỗi một câu của Cố Diễm đều không thể phản bác, ngầm có ý châm chọc.

Nhưng Triệu Tiêu Quân vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn nỗ lực một chút.

Đem hết thảy nói rõ ràng với Cố Diễm, có lẽ anh liền sẽ không lãnh đạm như vậy.

Cô ta tranh thủ tới phút cuối cùng: "Cố Diễm, cho em năm phút đồng hồ, em nói qua điện thoại là được."

Cố Diễm trầm mặc hai giây, anh nhẫn nại nói: "Triệu tổng, cô là loại bám riết người khác không tha sao, cực kỳ rất thích hợp với việc đàm phán thương

nghiệp, vừa rồi tôi cũng đã nói, nói việc công cô nên tìm CEO chấp hành của tập đoàn Trung Doãn chúng tôi."

Lại không cho cô ta cơ hội nói chuyện, "Tôi vội."

Sau đó trực tiếp treo điện thoại.

Triệu Tiêu Quân nhìn màn hình dần dần tối đi, trong lòng lạnh giống như rơi vào hầm băng.

Không hề hay biết.

Cô ta ném điện thoại lên trên ghế phụ, bất lực ghé vào tay lái, nước mắt từng giọt từng giọt rơi ở trên mặt.

Cảm giác thất bại như vậy, từ nhỏ đến lớn, cũng có hai lần.

Lần đầu tiên, Cố Diễm cự tuyệt đưa cô ta về nhà.

Lần thứ hai, cô ta ở dưới lầu công ty Cố Diễm, anh lại không cho cô ta đi lên.

Di động đặt ở ghế phụ vang lên.

Cô ta ngẩng đầu, lau lau nước mắt.

Lấy di động qua, là anh trai gọi đến.

Triệu Tiêu Quân hít sâu vài cái, mới nhận máy: "Alo."

Ngữ khí nghe có vẻ là đang tận lực nhẹ nhàng một chút.

Triệu Phương Châu: "Em không ở công ty sao?"

Triệu Tiêu Quân: "Ừ, ra ngoài có việc."

http://tieulun.hopto.org

Triệu Phương Châu: "Em đi tìm Cố Diễm?"

Anh ta nhớ rõ em gái nói hôm nay muốn đi tìm Cố Diễm.

Triệu Tiêu Quân cũng không giấu diếm nữa, "Ừ."

Triệu Phương Châu không cần hỏi thì cũng biết kết quả, ngày hôm qua sở dĩ không ngăn em gái, là bởi vì em gái chưa suy nghĩ rõ ràng, chính là anh ta không cho em gái đi, em gái cũng khẳng định sẽ đi.

Cuối cùng vẫn là không đành lòng, quan tâm nói: "Thế nào?"

Triệu Tiêu Quân thở dài, ủy khuất trong lòng đã chất đống thành núi.

"Cố Diễm không muốn thấy em."

Triệu Phương Châu cũng không biết nên an ủi em gái như thế nào.

Im lặng vài giây.

Triệu Tiêu Quân nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt: "Anh, em ở dưới lầu công ty của Cố Diễm, nói với anh ấy cho em một chút thời gian để nói, nhưng vài phút anh ấy cũng đều bủn xỉn không cho."

Nói ra có chút quá bén nhọn, Triệu Phương Châu do dự một lát, vẫn là ăn ngay nói thật: "Có khả năng Cố Diễm đã cảm giác ra em đối với cậu ấy có ý tứ khác, hiện tại cậu ta đang chặt đứt niệm tưởng của em."

Nói xong, anh ta bất đắc dĩ thở dài: "Tiêu Quân, nghe anh trai, đừng đem thời gian lãng phí ở trên người người đàn ông không thích em."

Triệu Tiêu Quân dùng sức nắm di động, trầm mặc hồi lâu mới nói lời nói: "Đã biết, về sau em sẽ không lại chà đạp chính mình như vậy."

Triệu Phương Châu nhẹ nhàng thở ra: "Ừ, nhanh chóng trở về đi, buổi chiều công ty còn có cuộc họp."

Triệu Tiêu Quân " ừ " một tiếng, trước khi Triệu Phương Châu ngắt điện thoại, cô ta lại kêu anh ta: "Ai, anh, anh chờ một chút."

Triệu Phương Châu: "Còn có việc?"

Triệu Tiêu Quân: "Em không nghĩ sẽ tiếp tục ở tập đoàn, muốn đi công ty phía dưới tôi luyện một chút."

Triệu Phương Châu cũng không nghĩ nhiều, "Được, rèn luyện nhiều, đối với em cũng có chỗ lợi."

Hỏi cô ta: "Muốn đi công ty nào?"

Triệu Tiêu Quân: "Em muốn đi công ty B2B của chúng ta."

Triệu Phương Châu: "....."

Office building.

Sau khi Cố Diễm treo điện thoại của Triệu Tiêu Quân, Dương Soái lại tới tìm anh.

Dương Soái lười nhác vươn vai, "Ai nha, mỗi lần đến văn phòng của cậu đều có cảm giác say say, vừa vào có cảm giác muốn ngủ."

Anh trực tiếp dựa vào sô pha.

Cố Diễm ngước mắt liếc nhìn Dương Soái một cái: "Cái ổ chó kia của cậu không thể cho nhân viên vệ sinh dọn dẹp một chút?"

Dương Soái cười: "Không thể dọn dẹp, nếu là dọn dẹp sạch sẽ lưu loát

giống với văn phòng của cậu, Miêu Thanh sẽ không còn được mỗi ngày đến văn phòng tìm tớ?"

Hiện tại văn phòng dơ loạn, Miêu Thanh sẽ không muốn đi.

Vừa lúc, anh còn có không ít phiền toái.

Cố Diễm: "..."

Hỏi Dương Soái: "Cô ấy lại tìm cậu làm phiền cái gì?"

Dương Soái nhún nhún vai: "Còn có thể là phiền toái gì, chuyện thiết lập quỹ hội của " phụ tử liên minh ", cô ấy đã phát giận với tớ không dưới mười lần."

Khuỷu tay của anh đặt trên tay vịn sô pha, xoa xoa huyệt thái dương.

Cố Diễm đứng dậy, rót một ly nước ấm, lại từ tủ lạnh cầm một lọ đồ uống ném cho Dương Soái.

Hỏi anh: "Buổi chiều cậu không vội sao?"

Dương Soái nhìn về phía Cố Diễm, thình lình nói câu: "Máy tính của tớ bị Tưởng Bách Xuyên đánh sập."

Anh phải nhờ đến thủ hạ của mình để sửa máy tính.

Nhàn rỗi không có việc gì, anh liền tới đây đi bộ một vòng.

Cố Diễm đang uống nước, thiếu chút nữa bị sặc chết.

Nhanh chóng lấy tay lau lau miệng, "Cậu ta không có việc gì mà hắc máy tính của cậu làm gì?"

http://tieulun.hopto.org

Anh cùng Tưởng Bách Xuyên còn có Dương Soái là bạn học đại học, đi học ở học viện máy tính CMU(**).

(**)Đại học Carnegie Mellon (Mỹ).Đây là một trường đại học tư thục ở thành phố Pittsburgh, bang Pennsylvania, Mỹ. Mặc dù ngôi trường này không nổi tiếng như MIT hay Stanford nhưng các khóa học về khoa học máy tính được bảng xếp hạng QS đánh giá cao và xếp thứ ba, theo Business Insider. Đại học Carnegie Mellon (CMU) được thành lập vào năm 1967 trên cơ sở sáp nhập hai học viện danh tiếng của Mỹ là Học viện Kỹ thuật Carnegie (do vua thép Andrew Carnegie thành lập năm 1900) và Học viện Nghiên cứu Tài Chính-Công Nghiệp Mellon (do Andrew Mellon, chủ hệ thống ngân hàng Mellon thành lập năm 1913). Đại học CMU được xếp vào một trong những trường danh tiếng nhất của Mỹ với 18 học giả đạt giải Nobel xuyên suốt lịch sử của trường.

Sau khi tốt nghiệp, Tưởng Bách Xuyên lại đá sang mảng tài chính, sáng lập ngân hàng đầu tư.

Dương Soái vặn đồ uống ra, ừng ực ừng ực, hơn phân nửa lọ đã được uống hết.

Trong lòng hơi mát mẻ một chút.

Anh nói: "Còn không phải là vì trò chơi " phụ tử liên minh " sao, tớ nói tháng sau bắt đầu thí nghiệm, cho cậu ta một cái tài khoản, để cậu ta cùng bác Tưởng cùng nhau luyện tập, kết quả một giây đồng hồ cậu ta cũng chưa suy xét, trực tiếp cự tuyệt tớ, nói không muốn cùng bác Tưởng chơi với nhau."

Cố Diễm cũng không cần nghĩ, "Ai bảo cậu đùa dai trên máy tính của cậu ta, cậu ta mới hắc máy tính của cậu!"

Dương Soái bỏ chai nước xuống, hai tay xoa xoa mặt: "Ừ, lúc ấy đại não

có chút ngắn, liền làm mấy cái sâu lông hù dọa cậu ta..."

Sau đó không bao lâu, máy tính của anh liền hoàn toàn game over.

Cố Diễm có chút vui sướng khi người khác gặp họa: "Kỹ thuật của cậu còn chưa bằng cậu ta mà còn đi phá phách, xứng đáng!"

Dương Soái: "..."

Tâm can tì phổi thận đều bắt đầu buồn bực.

Anh khẽ nhếch cằm với Cố Diễm: "Ai, quá mấy ngày nữa lúc Tưởng Bách Xuyên tới tìm cậu, cậu đừng nói cho cậu ta văn phòng của tớ ở tầng mấy, hãy nói là tớ đi công tác đi."

Cố Diễm: "..."

Anh vừa rồi còn kỳ quái, Dương Soái như thế nào lại ăn no rửng mỡ đem việc này nói ra, thì ra là Tưởng Bách Xuyên muốn lại đây, sợ Tưởng Bách Xuyên đi văn phòng của Dương Soái tính sổ.

Cố Diễm hỏi Dương Soái: "Cậu ta gần nhất không phải vội vàng ở nhà chăm con sao, lại đây làm cái gì?"

Dương Soái: "Cũng không nói cụ thể, cậu ta nói năm nay công tác sẽ đặt trọng tâm ở quốc nội, tiến quân vào Internet tài chính, muốn làm mô hình P2I cùng kẻ thứ ba chi trả, cậu ta còn nhắc tới cung ứng liên tài chính, nói đặc biệt cảm thấy hứng thú."

Cố Diễm như suy tư gì: "Cung ứng liên tài chính?"

Lúc trước anh có nghe Thu Thu nói qua, cô muốn tự sản xuất, tự cất vào kho, còn muốn làm cung ứng liên tài chính.

http://tieulun.hopto.org

Dương Soái gật đầu: "Cũng không nhiều lời, liền đề ra hai câu, dù sao qua hai ngày nữa cậu ta liền sẽ tìm cậu nói việc này."

Nói xong Dương Soái nhìn đồng hồ, máy tính hẳn là đã được sửa xong.

Lại tiếp tục uống hết nửa lọ nước còn lại, đứng dậy.

Trước khi đi anh còn không quên uy hiếp Cố Diễm một chút: "Nhớ rõ lúc Tưởng Bách Xuyên tới, nói tớ đi công tác nha."

Lại cố ý tạm dừng, "Cậu muốn chơi xấu, nói tớ không đi công tác cũng không sao, cậu biết đấy, lúc tâm tình tớ không tốt, sản phẩm trò chơi gì đều nghiên cứu phát minh không ra."

Cố Diễm: "..."

Vừa vặn di động vang lên, là điện thoại công tác ở nước ngoài.

Anh hướng Dương Soái vẫy vẫy tay: "Cút nhanh đi!"

Mở di động, nhận nghe điện thoại.

Lúc này Dương Soái mới chú ý tới, trên bàn làm việc của Cố Diễm, có thật nhiều đồ ăn vặt.

Tức khắc tinh thần của anh liền tỉnh táo.

Ngày thường anh là một người đàn ông trưởng thành, chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt.

Nhưng nhìn đến có chút đồ ăn vặt là lúc còn nhỏ anh đã ăn qua, tràn đầy hồi ức thời thơ ấu.

Anh đi đến, duỗi tay ra, nhanh tay lấy hai bao meo meo tôm điều.

http://tieulun.hopto.org

Lại tham lam cầm thêm hộp kẹo gấu trúc.

Lúc Cố Diễm phản ứng, duỗi tay muốn cướp lại đây, nhưng động tác lại chậm một nhịp.

Tay phải anh còn cầm di động nghe điện thoại.

Sắc mặt anh căng chặt, ánh mắt lạnh băng ý bảo Dương Soái buông đồ vật xuống.

Dương Soái có khi nào mà nghe lời qua.

Dùng một ánh mắt khoe khoang nhìn Cố Diễm, lại dùng khẩu hình nói câu: "Đi đây."

Sau đó xoay người rời đi.

Cố Diễm vội vàng giải thích với điện thoại bên kia, trực tiếp ấn ngắt máy.

Anh đứng lên, dùng một chân đem ghế xoay đá về phía sau, chạy ra cửa.

"Dương Soái, bỏ xuống ngay!"

Dương Soái đã muốn chạy tới khu thư kí ở bên ngoài, bị một tiếng rống của Cố Diễm rống đến, ngẩn ra.

Đến nỗi sao.

Chỉ hai bao meo meo tôm điều.

Còn có một hộp kẹo gấu trúc.

Trị giá hai khối tiền?

Cố Diễm đã đuổi theo ra tới, Dương Soái xoay người.

Anh còn chưa kịp nói một câu, đã bị Cố Diễm bắt lấy cổ áo kéo lại.

Lúc anh đang khiếp sợ ngây người, đồ vật bên ngoài đã bị Cố Diễm cướp đi.

"Ai, ai, anh, anh, cậu buông tay, buông tay, cậu muốn làm ngạt chết tớ sao!" Cổ áo bị Cố Diễm nắm chặt thật chặt, Dương Soái hít thở đều khó khăn.

Nhanh chóng xin tha.

Thư ký cùng mấy người nhân viên, nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Đôi mắt chớp lại chớp.

Vẫn là không thể tin được.

Có một cô gái đang uống nước, bị sặc, nước trà từ xoang mũi vụt ra.

Nước mắt cũng ứa ra.

Trên bàn phím cũng đã dính nước.

Đại đương gia cùng nhị đương gia của tập đoàn, thế nhưng vì hai bao... Meo meo tôm điều, mà đánh nhau.

Hình ảnh này buồn cười không nỡ nhìn thẳng.

Cố Diễm buông Dương Soái ra, quét mắt sang khu thư ký, một đám đều đem đầu vùi rất thấp, hận như không thể chui vào bàn phím.

Đại khái đều ở trong lòng cười thảm.

Dương Soái sửa sang lại quần áo, xả cái cười cà lơ phất phơ: "Đến nỗi

sao, Tiểu Đoàn Tử còn nhỏ như vậy, nhiều ít cũng ăn không hết, cậu mua nhiều như vậy, chia cho tớ hai bao, cậu cũng không sẽ thiếu cân thịt nào! Tớ nói với cậu a, meo meo tôm điều này cậu đều tính đưa cho Tiểu Đoàn Tử, sớm hay muộn đều cũng sẽ đi vào bụng của Tưởng Bách Xuyên, còn không bằng cho tớ ăn, tớ ăn còn có thể có linh cảm nghiên cứu phát minh trò chơi vì cậu mà kiếm tiền."

Cố Diễm: "..."

Anh thật sự đã lĩnh hội được bản lĩnh vô nghĩa này của Dương Soái.

Thế nhưng lại có thể đem Tưởng Bách Xuyên cùng con trai của Tưởng Bách Xuyên nói vào.

Nhưng mặc kệ thế nào, cũng là ý tốt của Dương Soái, giải vây cho anh, xóa đi xấu hổ.

Dương Soái dùng ánh mắt nhìn vào khu thư ký, mấy người phụ nữ đó sau khi nghe xong mấy lời này của anh, biểu tình bình thường đi không ít.

Anh không thèm để ý hình tượng, bộ dáng không kiềm chế này của anh, các cô ấy đều quen thuộc.

Nhưng Cố Diễm thì không được, cậu ta là ông chủ của tập đoàn.

Không thể bởi vì " meo meo tôm điều " mà huỷ hoại hình tượng.

Cố Diễm trở lại văn phòng, đem mấy món đồ ăn vặt nhanh chóng cất vào túi.

Nhớ lại một màn vừa rồi, anh hiện tại đều cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Không nghĩ tới chính mình cũng có một ngày không lý trí, thế nhưng lại

không màng hình tượng ở trước mặt các thư ký, tẩn Dương Soái..

Buổi tối về đến nhà, đã 6 giờ.

Cố Diễm gửi cho Khâu Lê một tin nhắn:【 trở lại khách sạn chưa? Có mệt hay không? 】

Đợi mười mấy phút, Khâu Lê cũng không trả lời.

Đại khái là đang vội.

Anh đi phòng tắm tắm rửa.

Lúc tắm xong ra, trước tiên liền xem di động.

Có hai cuộc gọi nhỡ.

Đều là Khâu Lê gọi tới.

Cố Diễm nhanh chóng gọi lại.

Khâu Lê rất nhanh đã nhận máy: "Alo, em đang ở nhà ga, bên này ồn ào, vừa rồi không nghe được."

Cố Diễm từ tủ lạnh lấy ra một bình nước, đem điện thoại kẹp ở bên tai, vặn nắp bình ra.

Hỏi cô: "Buổi tối đi nhà ga làm cái gì?"

Khâu Lê: "Đón người đó, Dung Thâm lại đây, nửa giờ trước mới nói với em, buổi tối cũng không tiện đi giao thông công cộng ở Tiểu Thành, em cùng Trần Lập Đông đến đón Dung Thâm."

Cố Diễm mới vừa đem bình nước đặt ở bên miệng, nghe được hai chữ

Dung Thâm, động tác hơi trệ, không uống nước, mà là hỏi: "Cậu ta như thế nào lại đi qua?"

Khâu Lê tìm một chỗ an tĩnh rồi mới nói với Cố Diễm, "Cùng em đi chạy thị trường, anh ta giao lưu với khách hàng so với em có kinh nghiệm hơn."

Cố Diễm: "Ừ, khá tốt."

Lại dường như không có việc gì hỏi: "Cậu ta có nhiều thời gian như vậy cùng em chạy thị trường?"

Khâu Lê: "Không có, Dung Thâm cũng vội, nhưng anh ta nói sẽ rút ra thời gian, về sau tận lực mỗi cái cuối tuần đều sẽ đi đến thành thị cùng em giao tiếp với các thương nhân. Lần này phỏng chừng có thể ở bên này mấy ngày, vừa lúc em đối với bên này một chút đều không quen thuộc."

Cố Diễm không nói tiếp, bỏ qua suy nghĩ, nghĩ đến lúc trước cô nói qua, cô sợ sét đánh.

Uống lên hai ngụm nước đá rồi mới nói với cô, "Bắc Kinh mấy ngày nay thời tiết chẳng ra gì, oi bức, dự báo có mưa rào có sấm chớp."

Sau đó, Cố Diễm lại tiếp tục nghiêm trang nói bừa: "Anh nhìn dự báo thời tiết bên kia, hai ngày này sẽ có mưa to, còn kết hợp với sấm chớp, anh..." Ngày mai đi qua.

Khâu Lê nghi hoặc, chen ngang Cố Diễm: "Có phải anh nhìn nhầm rồi không? Vừa rồi em còn nhìn dự báo thời tiết ở đây, nhắc nhở người dân ra cửa nên đề phòng trúng gió, nói mấy ngày nay đều là trời nắng, còn cực nóng, nắng lại cực kỳ gắt."

Cố Diễm: "..."

http://tieulun.hopto.org

Sau khi kết thúc trò chuyện, Cố Diễm như có suy tư gì, sau đó đi thư phòng mở máy tính.

Mở máy tính ra, anh đăng nhập hòm thư của Trung Doãn, bắt đầu biên tập tin tức:【Đài khí tượng thành phố D ngày 13 dự báo thời tiết mới nhất: Hôm nay ban đêm nhiều mây, có mưa hoặc dông tố, dự tính tương lai 48 giờ tới có mưa lớn đến mưa to, dông đến gió giật cấp 7-8, cũng sẽ có sấm chớp.】

Tin tức biên tập xong, Cố Diễm lại nhắn lại: Cho phòng kỹ thuật đêm nay trong năm phút đồng hồ đưa dự báo thời tiết này chỉ đẩy đến số di động của Thu Thu.

Sau đó đem bưu kiện gửi cho Dương Soái.

Sau đó Cố Diễm lại gọi điện thoại cho Dương Soái, làm anh nhanh chóng phân phó xuống.

Lúc sau thời gian, Cố Diễm liền vẫn luôn chờ cuộc gọi của Thu Thu.

Khâu Lê lại nhận được một cái nhắc nhở của hệ thống dự báo thời tiết, cô cho rằng hệ thống gửi lặp lại, cũng chưa xem một cái nội dung cụ thể, trực tiếp xem nhẹ, tiếp tục lướt xem tin tức giải trí.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 26

Hai mươi phút trôi qua, di động của Cố Diễm vẫn yên tĩnh.

Lần đầu tiên trong cuộc đời anh đợi điện thoại của một người phụ nữ.

Hai mươi phút ngắn ngủi này so với thời gian bước qua tuổi hai mươi còn dài hơn.

Giống với một oán phụ, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào màn hình di động, sau đó nháy mắt lại hoài nghi di động của mình bị hỏng, hoặc là không có tiền điện thoại.

Loại này chỉ có phụ nữ mới trải qua, thế nhưng lại xuất hiện ở trong cuộc đời của anh.

Không thể tưởng tượng lại hoang đường đến cực điểm.

Cố Diễm lại nhìn chằm chằm màn hình di động một lát.

Cảm xúc ở đáy mắt phức tạp.

Như thế nào anh lại coi trọng một cô gái có chỉ số EQ nằm ở hàng số âm?

Cố Diễm bất đắc dĩ đem điện thoại cất vào túi.

Cầm gạt tàn cùng thuốc la đi ra ban công.

Ngoài cửa sổ.

Trời còn chưa tối.

Xe trong tiểu khu người ra người vào.

Thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày.

Trong phòng của anh lại vô cùng lạnh lẽo.

Đốt thuốc lá, mới vừa hút được một nửa, thì Thẩm Nghiên gọi điện thoại đến, hỏi Cố Diễm có thời gian đi hội sở chơi hay không, còn nói: "Tưởng Bách Xuyên cũng đến, cậu có đến hay không?"

Cố Diễm đáp, "Tại sao cậu ta lại đến?"

Thẩm Nghiên: "Hình như là Triệu Phương Châu hẹn cậu ấy, nói là bàn về sự tình của Internet tài chính."

"Tớ lập tức đến ngay." Cố Diễm dập tắt thuốc lá.

Thay quần áo, trước khi ra cửa Cố Diễm lại gửi một tin nhắn cho Khâu Lê:【 buổi tối anh đi hội sở, sau khi trở về sẽ cùng em video. 】

Còn chưa tới hội sở, Cố Diễm lại nhận được tin nhắn của Thẩm Nghiên:【 Triệu Tiêu Quân cùng Triệu Phương Châu cũng tới, cậu... nên suy xét là nên tới hay không tới. 】

Cố Diễm không trả lời, vẫn đi đến hội sở.

Hội sở.

Triệu Phương Châu cũng không có bàn công việc với Tưởng Bách Xuyên, mà đang cùng bọn Thẩm Nghiên đánh bài.

Triệu Tiêu Quân ngồi ở bên cạnh anh ta, cúi đầu chơi di động.

http://tieulun.hopto.org

Nghe được động tĩnh, bọn họ cùng lúc quay đầu lại.

Trước đó Triệu Tiêu Quân không biết Cố Diễm sẽ đến, cũng là vừa mới nghe nói.

Từ lúc bắt đầu biết Cố Diễm sẽ tới, tâm trạng cô ta như thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Giống như mưa rền gió dữ trên mặt biển.

Sóng gió mãnh liệt.

Cô ta vẫn luôn nhìn Cố Diễm, đêm nay anh mặc áo sơmi trắng, cùng với quần tây màu đen.

Sự phối hợp này đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Lại làm người khác không thể rời mắt.

Cố Diễm đơn giản chào hỏi, liền đi đến khu nghỉ ngơi tìm Tưởng Bách Xuyên, một cái ánh mắt dư thừa cũng chưa cho cô ta.

Triệu Tiêu Quân thở dài dưới đáy lòng.

Đến bây giờ cô ta vẫn chưa hiểu, Khâu Lê là người không có chủ kiến như vậy, IQ và EQ đều giống với những người phụ nữ bình thường như thế nào lại hấp dẫn được Cố Diễm?

Diện mạo cô ta cũng không thua Khâu Lê cái gì.

Gia thế hai nhà cũng không khác nhau lắm.

Về khía cạnh năng lực cá nhân, rõ ràng cô ta cao hơn Khâu Lê một bậc.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng chỉ một cái liếc mắt Cố Diễm cũng không muốn nhìn cô ta.

Triệu Tiêu Quân đặt điện thoại sang một bên, cầm lấy ly thủy tinh, uống sạch nước trái cây.

Ánh mắt không tự giác mà dừng ở khu nghỉ ngơi bên kia.

Hai người đàn ông cường thế lại lóa mắt.

Đế Đô có bao nhiêu thiên kim danh viện đem lòng ái mộ bọn họ.

Nhưng bọn họ lại đi ngược, chọn tới chọn lui, chọn phụ nữ đều làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Cố Diễm ngồi xuống sô pha đối diện Tưởng Bách Xuyên, hai chân Tưởng Bách Xuyên tự nhiên gác vào nhau, lười biếng dựa vào sô pha, đang gọi điện thoại, mười mấy phút sau, công tác qua điện thoại mới kết thúc.

Khu nghỉ ngơi cách khu chơi mạt chược một khoảnh cách, bên kia bọn họ cãi nhau, bên này nhỏ giọng nói chuyện, bên kia không nghe thấy.

Cố Diễm khẽ nhếch cằm vào bàn mạt chược bên kia: "Sự tình nói xong rồi sao?"

Tưởng Bách Xuyên cất di động, nhàn nhạt nói: "Không có nói xong cái gì."

Cố Diễm liếc mắt nhìn Tưởng Bách Xuyên một cái, "Có ý gì?"

Tưởng Bách Xuyên hỏi một đằng trả lời một nẻo, hỏi Cố Diễm: "Muốn uống rượu vang đỏ hay không?"

Cố Diễm suy nghĩ, "Uống một chút đi."

http://tieulun.hopto.org

Ngày thường anh rất ít khi uống rượu.

Đôi khi tăng ca sẽ rất mệt, về đến nhà cũng ngủ không được, liền sẽ uống một chút rượu vang đỏ.

Tưởng Bách Xuyên cho người phục vụ đem rượu giấu ở hầm rượu ngầm của hội sở lấy ra, lúc này điện thoại lại vang lên, nhìn vào, là điện thoại trong nhà.

Tưởng Bách Xuyên đứng dậy, tìm một chỗ yên tĩnh để nghe máy.

Di động Cố Diễm cũng vang lên, là Thu Thu gửi tới:【 em mới từ nhà ga đi ra, đang ở trên đường về Tiểu Thành. 】

Cố Diễm:【 ừ, ăn cơm chiều chưa? 】

Khâu Lê:【 không, đến Tiểu Thành sẽ ăn, bên đó đồ ăn vặt cực kỳ nhiều, đều là những thứ mà lúc trước em chưa ăn qua, Trần Lập Đông nói đêm nay sẽ mang em cùng Dung Thâm đi ăn. 】

Sau đó lại gửi một vài cái biểu cảm chảy nước miếng.

Cố Diễm: "..."

Trả lời Khâu Lê:【 đừng tham ăn, dạ dày sẽ không thoải mái. Trở về khách sạn sớm một chút 】

Khâu Lê gửi tới một cái ảnh động, một con mèo nhỏ đáng yêu trợn to hai mắt, trên hình ảnh còn có mấy chữ:【 anh nói em đều nghe 】

Cố Diễm nhìn ảnh động này như thế nào lại cảm giác được biểu cảm của con mèo nhỏ cực kỳ bằng mặt không bằng lòng.

Rất giống với biểu tình của cô khi còn nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Lại dặn dò Khâu Lê:【 ăn ít thịt nướng, đừng uống đồ uống lạnh. 】

Khâu Lê:【 chào ngài, tôi hiện tại có việc không ở đây, trong chốc lát lại liên hệ với ngài. 】

Cố Diễm: "..."

Tưởng Bách Xuyên đã kết thúc trò chuyện trở về.

Cố Diễm rời khỏi cửa sổ nói chuyện phiếm, bị câu nói kia của Thu Thu làm cho có chút buồn ở ngực.

Người phục vụ đem rượu vang đỏ tới, đổ ra hai ly, đem cốc có chân dài đặt ở trên bàn trà, lại lui về mạt chược bàn bên kia, bọn họ tiếp tục đề tài vừa rồi.

Tưởng Bách Xuyên nói: "Triệu Phương Châu nhờ người hẹn tớ, chính là không xem mặt đường tăng còn muốn xem mặt Phật."

Cố Diễm cầm ly lên, "Vốn dĩ cậu không có ý đồ hợp tác với bọn họ?"

Tưởng Bách Xuyên: "Xác thật tớ đối với cung ứng liên tài chính B2B có cảm thấy hứng thú, cũng chuẩn bị thực hiện, nhưng không có tính toán hợp tác với Phương Quân."

Cố Diễm cười: "Chỗ nào của Phương Quân đã trêu chọc cậu?"

Tưởng Bách Xuyên uống nhẹ một ngụm rượu vang đỏ, nói thẳng không cố kỵ: "Tớ không thích cùng những người có tâm tư nhỏ bé giao tiếp, đặc biệt là phụ nữ, mệt tâm lại phiền toái."

Cố Diễm hiểu lời nói của Tưởng Bách Xuyên có ý gì, lúc trước Triệu Tiêu Quân phát cái Weibo kia, người trong nghề xem đã hiểu, tâm tư phụ nữ phức tạp, đánh lên việc làm ăn xác thực là rất mệt.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm lắc lắc ly rượu vang đỏ, chạm vào ly của Tưởng Bách Xuyên một chút, cũng chưa nói cái gì.

Tưởng Bách Xuyên nhìn chằm chằm Cố Diễm một lát, như có suy tư gì.

Cười như không cười: "Lúc này không phải cậu nên khuyên tớ hợp tác với bọn họ mới đúng?"

Trung Doãn là đại cổ đông tập đoàn Phương Quân, kiếm tiền từ B2B của Phương Quân, chẳng khác nào Cố Diễm cũng có thể đa phần hồng.

Cố Diễm đối với việc này còn chưa thể hiện thái độ, anh còn chưa có nhìn thấu.

Uống một ngụm rượu vang đỏ, Cố Diễm mới nói: "Tớ là một thương nhân chân chính, nhưng tớ cũng là một người đàn ông vì người phụ nữ của mình."

Ngừng lại, lại nói: "Con người đều ích kỷ."

Công ty của Triệu Phương Châu chủ yếu kinh doanh B2C, đến nỗi B2B, phát triển tốt, đối với công ty nói tới dệt hoa trên gấm, cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhưng Thu Thu lại không giống nhau.

Cô cũng chỉ có B2B.

Đem toàn bộ tâm tư của mình đặt trên đó.

Trước mắt còn chưa có cái gì khởi sắc.

Nếu anh giúp Triệu Tiêu Quân làm B2B chiếm trước thị trường của cô cùng khách hàng, công ty của Thu Thu cách ngày đóng cửa cũng sẽ không

http://tieulun.hopto.org

xa.

Cố Diễm buông ly rượu, lấy thuốc lá ra, muốn đưa cho Tưởng Bách Xuyên một điếu, lại nghĩ tới Tưởng Bách Xuyên không hút.

Liền cầm lấy bật lửa, còn không có kịp đốt, đã bị Tưởng Bách Xuyên ngăn lại: "Muốn hút thì ra bên ngoài hút, tớ về nhà còn muốn sinh con."

Cố Diễm: "..."

Bật lửa của anh đã bật, lại tắt.

Cầm lấy điếu thuốc trên miệng, anh cười nhẹ, chế nhạo nói: "Cậu thật sự nhẫn nhịn không hút?"

Tưởng Bách Xuyên: "Chờ cậu kết hôn có con cái, cậu hỏi lại tớ."

Kết hôn?

Con cái?

Mấy chữ này, từ trước đến nay anh đều không nghĩ tới, đối với hôn nhân càng không có hứng thú.

Sau khi cùng Thu Thu ở bên nhau, anh lại cảm thấy, có cái nhà cũng không tồi.

Về sau trong nhà có cô.

Còn có con cái của bọn họ.

Tưởng Bách Xuyên còn không biết Cố Diễm cùng Thu Thu ở bên nhau, hiếu kỳ nói: "Vừa rồi cậu nói câu kia là có ý gì?"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "Câu nào?"

Tưởng Bách Xuyên: "Câu phía sau câu cậu là một thương nhân kia."

Vẫn là một người đàn ông vì người phụ nữ của mình.

Người phụ nữ này là ai?

Cố Diễm: "Tớ và Thu Thu đang ở bên nhau."

Chén rượu đặt bên môi của Tưởng Bách Xuyên ngừng lại, "Cậu và Thu Thu?"

Cố Diễm gật đầu: "Cậu không nghe lầm."

Một lúc lâu sau Tưởng Bách Xuyên mới tiêu hóa được tin tức này, ngay sau đó cười.

Lúc trước anh còn tò mò Cố Diễm như thế nào lại thỏa hiệp với Dung Thâm.

Thì ra người cậu ta thỏa hiệp không phải là Dung Thâm, mà là Thu Thu.

Anh nhịn không được mà trêu chọc Cố Diễm: "Cậu là một cái sông băng vạn năm lâu như vậy, giếng khoan có sắc bén đến mấy cũng đều không khoan không được, như thế nào Thu Thu lại thu phục được cậu."

Đầu ngón tay Cố Diễm xoa xoa điếu thuốc, không lên tiếng.

Thu phục như thế nào?

Thu Thu không thu phục anh.

Mà là anh nguyện ý như vậy cưng chiều cô.

http://tieulun.hopto.org

Từ nhỏ anh đã dung túng cho cô ở trong thế giới của anh tùy hứng, thậm chí là bá đạo.

Hiện tại cô đã bắt đầu làm nũng và không nói lý.

Cố Diễm không nói, Tưởng Bách Xuyên cũng không hỏi nữa, mà là hữu nghị nhắc nhở: "Kế tiếp có phiền phức cho cậu."

Cố Diễm không rõ nguyên do: "Ừ?"

Tưởng Bách Xuyên: "Vừa nãy lúc cậu chưa tới, tớ cùng Triệu Phương Châu hàn huyên một chút, nghe được Triệu Tiêu Quân muốn chỉnh đốn công ty B2B của bọn họ, nếu điều kiện cho phép, còn chuẩn bị thu mua IPO."

Cố Diễm cầm lấy ly chân dài, nhẹ nhàng lắc lắc.

Ánh mắt trầm trầm.

Phương Quân làm B2B, tương đương anh cũng làm B2B.

Về sau chính là cạnh tranh với Khâu Lê.

Nếu Phương Quân còn muốn tiến vào sở giao dịch IPO, công ty của Khâu Lê liền sẽ không còn khả năng cạnh tranh với Triệu Tiêu Quân.

Rốt cuộc đại đa số thương nhân đều sẽ lựa chọn công ty có thực lực để hợp tác, mà sẽ không chọn một cái công ty nhỏ vừa mới thành lập không có danh tiếng.

Cố Diễm không nghĩ vấn đề này, đổi đề tài, "Cậu phải làm Internet tài chính sao?"

Tưởng Bách Xuyên gật đầu, đem ly rượu vang đỏ uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt ở trên bàn trà, nhìn đồng hồ, "Cuối tuần tìm cậu nói chuyện, tớ về

trước."

Cố Diễm cũng nhìn thời gian, mới hơn 8 giờ, ngẩng đầu nhìn Tưởng Bách Xuyên: "Lúc này mới có mấy giờ?"

Gặp liền nói, một hai phải chờ đến cuối tuần?

Không chừng cuối tuần anh còn không có thời gian.

Tưởng Bách Xuyên đứng lên: "Về nhà kể chuyện xưa."

Cố Diễm cười, "Tiểu Đoàn Tử còn nhỏ như vậy, nghe hiểu được cậu nói cái gì sao?"

Tưởng Bách Xuyên: "Kể chuyện xưa cho Đồng Đồng nghe, cô ấy không nghe chuyện xưa thì ngủ không được."

Đồng Đồng là vợ của Tưởng Bách Xuyên.

Cố Diễm kinh ngạc: "... Cô ấy đã lớn rồi, còn nghe chuyện xưa sao?"

Cô ấy lớn hơn Thu Thu hai tuổi, còn phải nghe chuyện xưa trước khi ngủ?

Tưởng Bách Xuyên đem tay áo sơmi buông xuống, vuốt phẳng, nói: "Nghe chuyện xưa cùng tuổi có liên quan sao?"

Lại nói: "Phụ nữ mặc kệ đã lớn thế nào, cậu dung túng cô ấy, cô ấy ba tuổi đều không đến."

Nói xong anh liền nâng bước đi qua bàn mạt chược bên kia, nói với bọn họ một tiếng, liền rời đi.

Cố Diễm dựa vào sô pha, nhắm mắt dưỡng thần.

http://tieulun.hopto.org

Dư vị câu nói kia của Tưởng Bách Xuyên vẫn còn đọng lại: Phụ nữ mặc kệ đã lớn thế nào, cậu dung túng cô ấy, cô ấy ba tuổi đều không đến.

Anh không khỏi nghĩ đến những hành động vào mấy ngày trước của Thu Thu.

Mượn đường đỏ, mượn gừng.

Cố ý để quên gừng.

Lấy gừng lấy cớ đưa áo sơmi.

Hành động ấu trĩ này, nhìn qua so với ba tuổi hơi thành thục một chút.

Nhưng cũng nằm ở trình độ thông minh của sáu bảy tuổi.

Cô còn không có bị dung túng đến ba tuổi.

Bởi vì cô không cần nghe chuyện xưa trước khi ngủ.

Cố Diễm ấn ấn ấn đường.

Cho nên anh làm ở xa sẽ không tốt.

Di động vang lên, Cố Diễm mở mắt ra, lấy lại đây.

Anh nghĩ là Thu Thu gửi đến.

Kết quả là tin tức của hệ thống.

Do dự vài giây, anh đã gửi một tin nhắn cho Khâu Lê:【 bảo bảo? 】

Khâu Lê rất nhanh đã trả lời:【 ở đây ~ chuyện gì? 】

Sau đó gửi một cái biểu cảm hôn hôn cho Cố Diễm.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm:【 trong chốc lát ăn chút thanh đạm, ăn nhiều rau dưa. 】

Khâu Lê:【 chào ngài, tôi hiện tại có việc không ở đây, trong chốc lát lại liên hệ với ngài. 】

Cố Diễm: "..."

Cô không chỉ không muốn nghe anh lải nhải, đại khái chính là cô vội vàng cùng Dung Thâm ăn đồ ăn vặt ở Tiểu Thành, cũng không có nhiều thời gian để phản ứng với anh.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 27

Triệu Tiêu Quân thấy Cố Diễm ngồi một mình ở khu nghỉ ngơi, liền muốn đứng dậy đi qua.

Nhưng đột nhiên Cố Diễm đứng lên, đi về phía bọn họ nói, "Các cậu chơi đi, tớ về trước."

Thẩm Nghiên ngậm thuốc lá, híp mắt lại: "Tưởng Bách Xuyên về nhà là muốn chăm vợ con, cậu về nhà làm cái gì? Thu Thu lại đang ở nơi khác."

Cố Diễm giải thích ngắn gọn: "Video."

Mọi người: "..."

Khó lòng phòng bị ăn một đợt thức ăn cho chó.

Sau khi Cố Diễm đi ra, chuẩn bị lấy di động gửi tin nhắn cho Thu Thu, chợt nghe thấy có người ở phía sau gọi anh.

"Cố Diễm."

Triệu Tiêu Quân bước nhanh đi tới.

Cố Diễm xoay người, biểu cảm nhạt nhẽo.

"Có việc?"

Triệu Tiêu Quân đi có chút nhanh, nỗ lực thu lại cảm giác sốt ruột.

Cô ta gật gật đầu, bình phục xong mới nói: "Chuyện trên Weibo, thực xin lỗi."

Cố Diễm hơi hơi gật đầu: "Tôi đã biết."

Sau đó xoay người liền đi.

Triệu Tiêu Quân lại đi theo anh: "Cố Diễm, sự tình không phải như anh nghĩ, anh đối với em có hiểu lầm, em không phải cố ý làm như vậy."

Cố Diễm dừng chân, "Là cái gì đều đã không quan trọng, tôi còn có việc."

Đôi tay Triệu Tiêu Quân hơi hơi nắm chặt: "Em không biết nên biểu đạt như thế nào."

Nói xong cô ta thở dài, "Nếu công ty của Khâu Lê xuất hiện phiền toái, anh khẳng định cũng sẽ sốt ruột lo lắng, thậm chí làm ra sự tình không có lý trí."

Cô ta ngước mắt nhìn Cố Diễm: "Cố Diễm, em cũng giống nhau."

Lời ngầm, công ty của anh có phiền toái, cô ta mới không lý trí như vậy.

Ngay sau đó lại nói: "Mang cho anh rắc rối lớn như vậy, em thực xin lỗi, về sau sẽ không lại phát sinh nữa."

Cũng không cho Cố Diễm cơ hội, cô ta liền xoay người rời đi.

Cố Diễm buông thõng hai tay, nhìn bóng dáng Triệu Tiêu Quân như có suy tư gì.

Một lát sau, anh nâng bước rời đi.

Mà giờ phút này, Khâu Lê ở Tiểu Thành xa xa kia, đang cùng Dung Thâm

ăn đồ nướng BBQ.

Trần Lập Đông đưa bọn họ đến bên này, anh biết quan hệ cá nhân của Khâu Lê với Dung Thâm không tồi, anh ở chỗ này cũng không nói được gì, liền tìm cái cớ rời đi.

Quán nướng ven đường.

Khâu Lê cùng Dung Thâm tìm một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống.

Đêm nay cũng không tệ lắm, có gió.

Gió thổi qua, rất mát mẻ.

Trong không khí tràn ngập mùi vị của thịt dê và than củi.

Khâu Lê đang nhìn chằm chằm vào lò nướng BBQ.

Dung Thâm cười: "Thèm như vậy sao?"

Khâu Lê: "..."

Quay đầu lại, phản bác: "Không phải thèm, mà là đói."

Dung Thâm cười mà không nói.

Gọi bà chủ đem ra hai chai bia lạnh.

Khâu Lê nhìn đến bia liền nghĩ đến lần trước cô say đến bất tỉnh nhân sự.

Lần đó cũng là uống cùng với Dung Thâm.

Đó là một hồi ức cực kỳ không hay.

Đoạn thời gian kia, cả người cô đều suy sụp đến cả hỏng mất.

http://tieulun.hopto.org

Trừ bỏ người nhà, cơ hồ cô đều chặt đứt liên hệ cùng với người ngoài.

Lúc ấy là một ngày tuyết rơi lớn.

Ngày đó tâm trạng cô rơi đến thung lũng.

Cô không dám đi một mình đến quán bar uống rượu.

Cô liền đi siêu thị mua bia về nhà.

Vừa lúc đó Dung Thâm cũng đến Thượng Hải công tác, ba cô cho Dung Thâm mang cho cô một ít quần áo lại đây, lại mang cho cô không ít đồ ăn ngon.

Cô nói với Dung Thâm cô muốn đến quán bar.

Dung Thâm bắt đầu không đồng ý, nói thời tiết không tốt, tuyết lại lớn.

Ban đêm lái xe không an toàn.

Còn nói, nếu cô muốn uống, anh ta cùng cô ở nhà uống.

Nhưng cô bướng bỉnh một hai phải đi quán bar.

Cô không biết sống mơ mơ màng màng là thể nghiệm như thế nào.

Nhưng lúc say chắc chắn sẽ tỉnh táo hơn một chút.

Lúc ấy Dung Thâm nhìn ra cảm xúc của cô không ổn, liền gọi điện cho ba cô, cô không biết rốt cuộc bọn họ đã nói cái gì, sau khi treo điện thoại, Dung Thâm liền mang cô đến quán bar.

Buổi tối kia, cô chỉ làm hai việc.

Uống rượu.

http://tieulun.hopto.org

Nhớ Cố Diễm.

"Nghĩ cái gì vậy?" Dung Thâm nhìn bộ dáng đặc biệt xuất thần của cô hỏi.

Khâu Lê hoàn hồn, cười nhạt: "Nghĩ nướng thịt dê như thế nào mà chưa chín."

Dung Thâm cũng cười cười, không hỏi nhiều, mở ra chai bia bắt đầu rót, vừa mới đổ được nửa ly giấy, Khâu Lê liền kêu dừng, "Đủ rồi đủ rồi, uống say khó chịu."

Dung Thâm: "Đây là bia bình thường, với tửu lượng của cô, uống năm bình cũng chưa say."

Khâu Lê cầm non nửa ly bia lên, ngăn cản Dung Thâm: "Nhưng lần trước tôi uống chưa đến một ly, liền say trời đen kịt."

Dung Thâm không tiếp tục miễn cưỡng cô, đổ cho chính mình một ly, ngước mắt nhìn Khâu Lê: "Lần trước cô uống chính là Snake Venom."

Khâu Lê ấn đường nhíu lại, "Lần trước không phải tôi uống Thiển Phấn Tượng?"

Dung Thâm bất đắc dĩ nói: "Đầu tiên cô uống lên non nửa bình Thiển Phấn, sau đó cô cảm thấy không có hương vị, một hai phải cho nhân viên pha chế lấy cho cô Snake Venom."

Lúc ấy, cô uống lên non nửa bình liền bắt đầu điên khùng.

Trong chốc lát khóc, trong chốc lát cười.

Còn nói, "Hôm nay là sinh nhật Cố Diễm, chính là... Có người chúc mừng cho anh ấy."

http://tieulun.hopto.org

Cô nói xong nước mắt liền rơi xuống.

Nhưng khóe miệng còn cười, là nụ cười miễn cưỡng.

Nói xong lại bắt đầu uống bia.

Ngày đó từ quán bar đi ra, đã là rạng sáng.

Tuyết rơi đầy trời.

Thượng Hải hiếm khi có tuyết rơi.

Trên mặt đất đã chồng chất một tầng.

Cô ngồi xổm xuống, ăn vạ ở lối đi bộ không đi.

Anh ta hỏi cô có phải có chỗ nào không thoải mái hay không.

Cô lắc đầu, vươn đôi tay: "Tôi muốn trượt tuyết."

Anh trố mắt: "Trượt như thế nào?"

Cô nói: "Anh kéo tôi là được nha, hai chân của tôi chính là ván trượt."

Sau đó hơi hơi ngửa đầu, mắt say lờ đờ mông lung.

Lại nói với anh ta lúc cô còn nhỏ: "Trước kia Cố Diễm cũng mang tôi trượt tuyết như vậy, tôi ngồi xổm trên tuyết, anh ấy kéo tay tôi, chơi rất vui."

Nhưng ngày hôm đó tuyết đọng trên đất quá cứng, không thể chơi.

Lại không đành lòng làm cô thất vọng, chỉ có thể làm theo ý của cô.

Anh ta muốn duỗi tay bắt được tay cô, chợt cô rút tay về.

http://tieulun.hopto.org

Trong miệng lẩm bẩm, "Cố Diễm nói, con gái không nên tùy tiện cho người khác dắt tay."

Anh ta dở khóc dở cười.

Sau đó, men rượu ngấm vào, cô chịu đựng không nổi.

Sau khi bế cô lên xe, dạ dày của cô có chút không thoải mái, luôn nhích tới nhích lui, còn muốn thay anh ta lái xe.

An toàn, anh ta đem xe đỗ ở bãi xe của quán bar.

Cõng cô đi một đường trở về.

...

Thịt dê nướng xong, bánh nướng áp chảo cũng đã chín.

Khâu Lê dùng nước khoáng rửa tay một chút, cầm bánh nướng áp chảo cuốn lại thịt dê, cô không xác định, lại hỏi một lần: "Vừa nãy Trần Lập Đông nói gì tôi cũng không nhớ, là ăn như vậy phải không?"

Dung Thâm hoàn hồn, gật đầu, "Ừ, bánh nướng áp chảo cuốn thịt dê."

Khâu Lê cuốn xong một cái bánh, hỏi anh ta: "Trước kia anh đã ăn qua?"

Dung Thâm gật đầu, "Lúc ấy vội đến hơn nửa đêm, đói ngủ không được, liền đi tìm chỗ ăn khuya, mười mấy năm trước, nơi này buổi tối sau 11 giờ, cơ bản không có tiệm cơm nào mở cửa. Chỉ có quán nướng ven đường mở cửa, lúc ấy ăn rất nhiều, hương vị không tồi."

Khâu Lê nếm một ngụm, không ngừng gật đầu, "Hương vị không kém nhà ăn xa hoa là mấy.."

http://tieulun.hopto.org

Dung Thâm cầm ly giấy chạm vào ly của Khâu Lê "Hết thảy thuận lợi."

Khâu Lê cười: "Không nghĩ tới chúng ta sẽ trở thành đồng bọn hợp tác."

Hỏi Dung Thâm: "Thời gian làm việc anh đều ở bên này, bác Dung không phản đối saoa?"

Dung Thâm cũng cuốn một khối bánh nướng áp chảo ăn, "Ba tôi biết, trước đó công tác của tôi ở công ty đã được sắp xếp tốt"

Khâu Lê hơi giật mình, "Anh nói với bác Dung? Bác Dung đồng ý sao?"

Dung Thâm: "Là chú Khâu nói với ba tôi, ba tôi nói khó có được lúc tôi cùng cô đều bốc đồng, nói không chừng bùn lầy có thể đỡ được tường."

Khâu Lê bật cười, giơ ly giấy lên, uống một ngụm.

Bia lạnh lạnh.

Đại khái là do tâm tình của cô không tồi.

Bia rất bình thường, lại rất giống nước có gas.

Có chút ngọt.

Khâu Lê ăn không ít thịt dê, ăn xong mới cảm giác no.

Dung Thâm đề nghị đi bộ trở về, vừa lúc tiêu hóa.

Khâu Lê: "Anh không mệt?"

Dung thâm: "Tôi quen rồi, mỗi ngày đều chạy bộ."

Nếu mệt, cũng sẽ rèn luyện.

http://tieulun.hopto.org

Bên này cách khách sạn không xa, đi bộ khoảng hai mươi phút là đến.

Hai người liền chậm rãi đi bộ về.

Vừa đi cô vừa nói hôm nay đi khảo sát các siêu thị bán lẻ gặp được một ít vấn đề.

Nói với Dung Thâm: "Việc chỉnh hợp cung ứng liên tài chính cùng tự sản xuất cất vào kho đã cấp bách."

Dung Thâm gật đầu: "Ý nghĩ của tôi là bắt đầu chỉnh hợp từ các thành thị nhỏ, thành thị lớn một chút, chỉnh hợp cung ứng liên tài chính rất khó khăn, hơn nữa nếu tự sản xuất cùng cất vào kho, phí tổn quá cao, nếu các phân trạm của chúng ta trên cả nước đều đồng bộ bắt đầu, vấn đề tài chính của chúng ta quay vòng bất quá sẽ tới."

Khâu Lê đồng tình, "Tôi cũng nghĩ như vậy, trước hết thí nghiệm, có khởi sắc, chúng ta lại từng bước triển khai ở các địa phương, nếu muốn cho phân trạm trên cả nước thống thương thống xứng mọc lên như nấm, không có mấy tỷ, căn bản là đừng nên nghĩ đến."

Nói không chừng đầu tư nhiều như vậy, cũng không nhất định có thể nhìn thấy hiệu quả.

Dung Thâm: "Cuối tuần sau, tôi có thể thu được 1.3 trăm triệu kim ngạch đầu tư, đến lúc đó trực tiếp đến công ty của cô, gần nhất tôi đang suy xét kế hoạch A+ cho Dung Tư."

Khâu Lê bước chân hơi dừng: "Có mặt này sao?"

Dung Thâm: "Hy vọng khá lớn, tôi về Bắc Kinh liền hẹn."

Khâu Lê nhìn anh ta, lặng im hai giây mới nói: "Nếu tài chính khởi đầu

không đủ, trước hết tôi cũng có thể đem phòng của tôi bán, cũng có thể hỗ trợ được."

Trước kia cô luyến tiếc bán căn hộ kia, là bởi vì hàng xóm là Cố Diễm.

Hiện tại liền không sao cả.

Bán phòng ở, cô liền không có chỗ trú.

Có thể danh chính ngôn thuận ở nhà Cố Diễm thuê một gian đặt chân tạm thời.

Dung Thâm cười nhẹ, ngôn ngữ chân thành: "Nếu đến lúc đó thật hết đường xoay sở, tôi sẽ bán phòng ở, cũng không thể làm cô bán phòng ở."

Hai người sóng vai tiếp tục đi về phía trước.

Khâu Lê hỏi Dung Thâm: "Anh còn có nhớ hơn hai mươi năm trước hay không, Phương Vinh bởi vì chuỗi đứt gãy tài chính, tiền dung hòa không đủ, ba tôi cùng bác Dung đem phòng ở bán đi, tiền bán nhà nhanh chóng phát lương cho nhân viên."

Tại sao lại không nhớ rõ.

Khi đó anh ta cũng còn nhỏ.

Cho nên cũng không hiểu là cái tư vị gì.

Dù sao liền biết nhà đẹp cũng không có.

Ba anh ta cùng chú Khâu cùng nhau thuê nhà ở ngõ hẻm cũ gần tứ hợp viện.

Cũng may, đoạn thời gian hoạn nạn đó cuối cùng cũng đã trôi qua.

http://tieulun.hopto.org

Trở lại khách sạn đã hơn 11 giờ.

Khâu Lê hẹn Dung Thân buổi sáng gặp ở đại sảnh dưới lầu, sau đó từng người trở về phòng.

Trên người có mùi vị của đồ nướng BBQ, Khâu Lê chuẩn bị đi tắm rửa trước, lại cùng Cố Diễm video.

Trước khi vào phòng tắm, cô gửi cho Cố Diễm một tin nhắn:【 bảo bảo của anh sắp online, mời chú ý kiểm tra và nhận:) 】

Cố Diễm rất nhanh đã trả lời:【 chào ngài, hiện tại tôi đang có việc, trong chốc lát sẽ liên hệ với ngài. 】

Khâu Lê: "..."

Bị chọc tức bật cười.

Cô buông di động đi phòng tắm.

Đơn giản tắm qua, Khâu Lê liền mở máy tính chuẩn bị cùng Cố Diễm video.

Lại gửi cho anh một tin nhắn:【 ngô lão hôi tây nông ngạch. 】(em thích anh)

Cố Diễm:【 ừ, đi ngủ sớm một chút, đêm nay anh vội, không có thời gian video. 】

Khâu Lê trong lòng nhịn không được mất mát, trả lời anh:【 đừng quá mệt, ngủ ngon. 】

Buông di động, cô đem tình huống của các siêu thị bán lẻ ghi chép lại ở notebook.

http://tieulun.hopto.org

Lại xử lý một ít bưu kiện.

Rất nhanh Khâu Lê đã xử lý xong.

Ban ngày đi một ngày đường, nằm ở trên giường trong chốc lát, cô cũng mệt mỏi ngủ rồi.

Sáng sớm hôm sau.

Còn chưa đến 7 giờ, di động của Khâu Lê liền vang lên.

Mơ mơ màng màng, cô sờ qua di động, mở mắt nhìn màn hình.

Là Cố Diễm.

Cô nhận máy, lười biếng " alo " một tiếng.

Giọng nói trầm thấp mát lạnh của Cố Diễm truyền đến: "Mở cửa."

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 28

Khâu Lê ngây người, chớp chớp mắt, còn chưa có phản ứng lại đây, thì giọng nói của Cố Diễm một lần nữa truyền đến: "Mở cửa, anh đang ở trước cửa phòng em."

Khâu Lê lại choáng váng hai giây.

Nhanh chóng nghiêng người ngồi dậy.

Khâu Lê không thể tưởng tượng được, nói chuyện đều có chút lắp bắp: "Anh nói... Anh... Anh ở Tiểu Thành?"

"Ừ."

"Tới đây." Khâu Lê ném di động, hai tay vuốt vuốt lại mái tóc dài hỗn độn.

Dừng một lát.

Nhanh chóng chạy xuống giường.

Sau đó, lấy quần ôm vừa đi vừa mặc, bởi vì đi quá nhanh, thiếu chút nữa cô vấp phải ống quần mà té.

Mặc quần xong, giày đều chưa kịp mang vào, Khâu Lê đi chân trần chạy về phía cửa.

Lúc chạy qua cửa toilet, cô lại cảm giác có chỗ nào không đúng.

Khâu Lê xoay người đi toilet.

Mở vòi nước, nhanh chóng đánh răng rửa mặt.

Hoàn thành trong tốc độ rất nhanh.

Cô nhìn vào gương, dùng tay vén lại mái tóc dài cho gọn gàng.

Tiếng đập cửa vang lên, "Thu Thu?"

Khâu Lê đáp lời: "Tới đây, tới đây."

Cửa mở ra.

Cố Diễm cất di động, ngước mắt lên liền nhìn thấy Khâu Lê để chân trần ăn mặc áo sơmi nam màu trắng, mái tóc có chút hỗn độn, hơi hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt mông lung lại câu dẫn người mà nhìn anh.

Cố Diễm duỗi tay đem Khâu Lê đưa vào trong lòng ngực, cúi đầu ở hôn xuống cổ cô.

Lại tiếp tục hôn hôn mặt cô.

Trên mặt còn có hương vị nhàn nhạt của sữa rửa mặt.

Khâu Lê ngẩng đầu, nhón mũi chân, hướng về phía trước hôn Cố Diễm.

Cố Diễm cúi người về phía sau, né tránh.

Sắc mặt Khâu Lê cứng đờ.

Còn chưa có kịp không vui vẻ, cô đã bị Cố Diễm bế lên cao.

Khâu Lê " a " một tiếng, nhanh chóng ôm lấy cổ anh.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm ngẩng đầu, cô cúi đầu.

Hai người nhìn nhau đã lâu.

Sắc mặt của Cố Diễm hơi tiều tụy.

Dưới cằm mơ hồ có màu xanh lá, râu cũng đã ẩn ẩn mọc ra.

Khâu Lê dùng sức cắn vào môi Cố Diễm, "Anh đến đây bằng cách nào?"

Cố Diễm ôm cô, lui về phía sau mấy bước, đem rương hành lý bên người dùng đầu gối đẩy mạnh vào phòng, lúc này mới nói với cô: "Ngồi xe lửa."

Khâu Lê trong lòng khó chịu lại tiếp tục cắn môi Cố Diễm.

Khó trách tối hôm qua anh không cùng cô video, bởi vì ngồi xe lửa, không có thuận tiện.

Hỏi anh: "Như thế nào anh lại đột nhiên tới đây?"

Cố Diễm: "Nghĩ tới liền tới đây."

Tối hôm qua sau khi ra khỏi hội sở, trong đầu anh vẫn luôn nghĩ đến mấy câu nói kia của Tưởng Bách Xuyên, vợ của Tưởng Bách Xuyên đã sinh con, trong nhà còn có bảo mẫu, Tưởng Bách Xuyên vẫn sốt ruột về nhà.

Nhưng Thu Thu thì sao, cô so với vợ của Tưởng Bách Xuyên còn nhỏ tuổi hơn.

Một người lại ở nơi khác.

Đột nhiên anh liền muốn đi gặp cô.

Từ Bắc Kinh lái ô tô đến Tiểu Thành là tám, chín giờ, tài xế lái xuyên

đêm xác định sẽ rất mệt mỏi.

Yếu tố an toàn cũng không nhiều.

Nhưng thời gian đi chuyến bay trễ cùng cao tốc cũng không kịp, đi xe lửa đến Tiểu Thành cũng chỉ có 9 giờ.

Sau đó, anh mua vé xe, lấy hành lý nhanh chóng chạy tới trạm phía nam, cũng may đuổi kịp.

Vào phòng, Cố Diễm dùng chân đóng cửa lại.

Anh vẫn luôn ôm Khâu Lê đem đến trên giường.

Buông cô ra, lại hôn hôn môi cô, "Mới 6 giờ, thời gian còn sớm, em ngủ tiếp trong chốc lát, anh đi tắm rửa một cái."

Khâu Lê lúc này mới chú ý tới áo sơmi trên người Cố Diễm đã nhăn nhúm, đây là lần đầu tiên cô gặp qua bộ dạng lôi thôi lếch thếch nhất của anh.

Trong lòng cô đặc biệt hụt hẫng, "Ban đêm anh không ngủ sao?"

Cố Diễm cười nhẹ: "Cũng không tệ lắm." Bắt đầu mở rương hành lý ra, lấy quần áo tắm rửa.

Kỳ thật suốt một đêm như thế nào anh cũng chưa ngủ.

Vé xe lửa giường mềm đều đã bán hết.

Chỉ còn thừa phiếu giường trên cùng của giường cứng.

Anh mua hai phiếu.

Còn có vệ sĩ một phiếu.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi lên xe lửa, giường phía dưới cùng chính là một đôi vợ chồng già mang theo một bé gái năm sáu tuổi.

Tinh thần của đứa bé hơn mười phần, đều đã 10 giờ, nhưng cũng không mệt.

Trong chốc lát lại ca hát, trong chốc lát lại khiêu vũ.

Hát xong nhảy xong ông bà nội đều sẽ vỗ tay.

Ông nội còn sẽ dựng ngón tay cái, bé gái nhỏ đều có chút ngượng ngùng.

Nhìn đến bé gái nhỏ, anh không khỏi nhớ tới Thu Thu khi còn nhỏ.

Cô cũng thích khiêu vũ.

Khi đó máy tính không phổ cập, cũng không biết máy phát âm nhạc là cái gì.

Ngay cả MP3 cũng không lưu hành.

Ông nội Thu Thu có một cái máy ghi âm nhỏ, mỗi ngày bỏ băng từ vào để phát nhạc.

Liền mấy bài hát kia, phát qua phát lại.

Non nửa ngõ hẻm đều có thể nghe được.

Bài hát anh ấn tượng sâu nhất là《 ngàn năm đợi một lần 》.

Mỗi lần âm nhạc vang lên.

Thu Thu liền bắt đầu nhảy.

Sau khi nhảy xong cô nhìn anh, hỏi: "Thầm thì, ngô kết côn phạt?" (anh

trai, em nhảy có đẹp không?)

Khi đó mỗi ngày cô đều dính theo anh, anh cũng phiền, liền nói, "Lão sứt sẹo ngạch." (khó coi.)

Hiện tại nghĩ lại, lúc ấy biểu tình của cô chính là mất mát.

Sau đó liền cúi đầu moi ngón tay.

Cũng không lên tiếng.

Lại sau đó, lúc cô lên lớp lá, anh đã nhảy lớp đến lớp chín.

Cô viết cho anh một phong thư.

Nhưng lá thư kia anh không nhận được đúng lúc, đại khái là thư tín gửi qua bưu điện đến trường học bọn họ là lúc kỳ khảo thí cuối cùng, giáo sư cũng quên đưa cho anh.

Anh nhận được lá thư kia đã là đầu khai giảng năm học mới.

Trên phong thư không viết tên người gửi.

Mấy chữ viết trên mục người nhận rất xinh đẹp, sau này anh mới biết được là Khâu Tây Văn viết thay cô.

Mở phong thư ra, anh sửng sốt.

Hai hàng chữ ngắn gọn, chỉ có mấy chữ là chữ Hán, còn viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

Mặt khác tất cả đều là ghép vần.

Đại khái là cô lên lớp lá lúc học ghép vần không vững chắc, không có

mấy cái đối, đặc biệt là âm điệu, sai rối tinh rối mù.

Nhưng mà tốt xấu gì anh cũng coi như là đã hiểu được ý chính.

Ngày 7 tháng 2 cô có hội diễn văn nghệ tốt nghiệp lớp lá, cô là múa chính, bảo anh đi đến nhà trẻ xem hội diễn tốt nghiệp của cô.

Anh cũng nhớ rõ ràng, lúc anh nhận được là thư kia là ngày 9 tháng 6.

Khả năng khi đó anh còn nhỏ, tâm tư không tinh tế như vậy, cảm thấy cô cũng không hiểu chuyện, anh có đi hay không đều xong sao cả.

Cũng không hỏi lại cô chuyện hội diễn tốt nghiệp.

Thẳng cho đến sau khi trưởng thành.

Anh ngẫu nhiên sẽ nghĩ, lúc ấy rốt cuộc cô có chờ đợi anh đến hay không?

Mà anh không đi, cô có mất mát hay không?

...

Bé gái ở giường phía dưới vẫn luôn nhảy đến 10 giờ rưỡi, sau đó bà nội không cho nhảy nữa, cô bé mới lên giường ngủ.

Còn ở giường giữa dưới giường của anh chính là một người đàn ông trung niên, tiếng ngáy ngủ rung trời.

Giọng nói nho nhỏ quanh quẩn thật lâu.

Còn ở giường giữa phía dưới của vệ sĩ chính là một cậu nhóc hơn hai mươi tuổi, chơi game tới hơn hai giờ sáng.

Đánh tới chỗ kích động, còn sẽ mắng vài câu thô tục.

http://tieulun.hopto.org

Ghét bỏ đối phương không phối hợp.

Anh nhìn giao diện di động, chính là trò chơi của Trung Doãn bọn họ.

Lúc ba giờ sáng, cảm giác mệt đến không được, anh thật sự muốn ngủ trong chốc lát.

Kết quả thùng xe cách vách truyền đến tiếng khóc của trẻ con.

Chờ đứa bé hết khóc, đèn trong thùng xe đã sáng, trên tàu nhắc nhở, nửa giờ nữa sẽ đến chỗ.

...

Cố Diễm đi tắm rửa, Khâu Lê nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà phát ngốc.

Không phải cô không từng ngồi qua xe lửa.

Như thế nào có thể ngủ được đâu.

Nhiều năm như vậy, đại khái đây là lần đầu tiên Cố Diễm ngồi giường nằm.

Ngàn dặm xa xôi, chính là vì đến gặp cô.

Khâu Lê nhắm mắt, ngón tay dùng sức ấn tuyến lệ.

Hơn mười phút sau.

Cửa buồng vệ sinh mở ra.

Khâu Lê nhìn lại.

Choáng váng vài giây.

http://tieulun.hopto.org

Chạy nhanh dùng tay che lại mặt.

Trời ạ.

Cô thật muốn chui xuống đất.

Cố Diễm tắm xong thế nhưng cũng chỉ mặc một cái quần ở nhà, phần ở trên lại không có mặc.

Sợi tóc còn nhỏ nước.

Theo cơ ngực mà chảy xuống.

Cơ bụng rắn chắc hữu lực, nhìn liền nhịn không được mà muốn sờ hai cái.

Cố Diễm cười.

Đi đến mép giường, đôi tay chống ở bên người Khâu Lê.

Chống cái trán của cô, "Bảo bảo."

Bùm bùm.

Khâu Lê nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Người đàn ông này quả thực chính là độc dược.

Cô trúng độc.

Nhưng không có thuốc giải độc.

Cố Diễm biết cô sẽ không chủ động bắt tới.

Do dự vài giây, anh trực tiếp nằm ở trên người cô, đem tay của cô đặt ở trên đỉnh đầu của cô.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê cảm giác chính mình muốn hít thở không thông.

Vẫn là không dám mở mắt.

Anh đè nặng cô, một chút đều thở không nổi.

Cố Diễm cũng không thúc giục Khâu Lê mở mắt ra, cúi đầu bắt đầu hôn cô.

Khâu Lê nhịn không được phát run.

Từ đầu sợi tóc đến ngón chân, mỗi tế bào đều khẩn trương.

Hơi thở ấm áp của Cố Diễm phả vào bên tai cô, nhẹ nhàng mút vào vành tai của cô, nhỏ giọng nói: "Đừng khẩn trương, anh chỉ hôn em."

Buổi sáng cô còn phải đi khảo sát, hiện tại không thích hợp để kết hợp vận động thân mật.

Khâu Lê còn nghiêm trang trả lời Cố Diễm: "A, được."

Cố Diễm nhịn không được bật cười.

Khâu Lê: "..."

Cô biết cô ở phương diện nam nữ thân mật, có chút túng quẫn.

Chính là cũng không cần phải cười đi.

Cô dùng sức giãy giụa tay, muốn tráng thoát khỏi sự kiềm chế của anh.

Nhưng sức lực của anh quá lớn, cô không tránh được.

Cố Diễm buông cô ra, đôi tay lót ở trên gáy cô, hôn môi cô, ôn nhu khiển quyện.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê đôi tay để giữa không trung, không biết nên để như thế nào.

Cô vốn là muốn véo anh.

Nhưng anh lại nắm lấy tay cô.

Liền trong nháy mắt, cô trở thành một khối thịt mềm mại nhất nằm trong lòng Cố Diễm bị anh nhẹ nhàng đụng chạm.

Khâu Lê nghĩ đến trước kia uống qua trà sữa.

Đặt ở trong lòng bàn tay mà yêu thích.

Từ đầu đến giờ nụ hôn của Cố Diễm vẫn ôn hòa kiên nhẫn.

Đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng miêu tả môi cô, một lần lại một lần.

Lúc sau chậm rãi cạy khớp hàm của Khâu Lê, quấn lấy đầu lưỡi cô.

Cuối cùng đem cả lưỡi hàm của cô vào trong miệng.

Khâu Lê cảm giác chính mình muốn điên rồi.

Đôi tay không khỏi ôm cổ anh.

Cô không biết phối hợp với anh như thế nào, tùy ý để anh đòi lấy.

Một cái hôn mà thôi.

Thế nhưng có thể nhiếp nhân tâm hồn.

Nụ hôn này giằng co hơn mười phút mới kết thúc.

Khâu Lê đã mềm như nước.

http://tieulun.hopto.org

Mặt mày chứa hương vị của một cô gái nhỏ.

Cố Diễm nhịn không được lại cúi đầu hôn khóe môi cô.

Sợ ép trong thời gian lâu, cô không thoải mái, anh đứng dậy, đem hai chân cô tách ra một chút, quỳ gối giữa hai chân cô, hai tay chống bên cạnh, tiếp tục hôn môi cô.

Theo cằm, chậm rãi xuống phía dưới.

Hai chân Khâu Lê không tự giác quấn lấy eo anh, đem khoảng cách của hai người kéo vào một ít.

Bị anh hôn đại não có chút thiếu dưỡng khí, đôi tay của cô sờ soạng ở sau lưng anh.

Vừa mới tắm xong, thân thể của anh vẫn còn hơi hơi lạnh.

Hiện tại đã chảy ra một tầng mồ hôi.

Cô cũng vậy.

Hai người dựa vào nhau cũng không có thoải mái như vậy.

Nhưng nhịn không được mà tựa vào với nhau.

Không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, chỉ có thể dùng hôn môi để cảm giác lẫn nhau.

Đột nhiên Khâu Lê không tự giác mà " ừm " một tiếng.

Lúc ngủ cô không mặc áo ngực, vừa rồi quá sốt ruột đi mở cửa, cũng đã quên mặc.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng hiện tại rất tiện cho Cố Diễm.

Cách áo sơmi trắng, anh gặm cắn chỗ mẫn cảm của cô.

Khâu Lê cảm giác thân thể có chút khác thường.

Lúc này, chuông báo di động cũng bắt đầu vang lên.

Hô hấp của cô tăng lên, nhỏ giọng nói: "8 giờ em còn muốn đi khảo sát thị trường."

Cố Diễm chẳng những không để ý tới lời cô nói, mà còn một tấc lại muốn tiến thêm một thước đem cúc áo sơmi của cô cởi bỏ mấy viên, trực tiếp hôn lên.

Hơn nữa tay Cố Diễm cũng không nhàn rỗi, cách quần lót, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve.

Khâu Lê cảm giác ngón chân đều rút gân.

Cố Diễm lại hôn mười mấy phút, mới rời đi.

Khâu Lê sắp hư thoát.

Hôn qua đi, Cố Diễm nằm nghiêng ở trên giường, đem Khâu Lê ôm vào trong ngực.

Khâu Lê đem mặt chôn ở trong lồng ngực Cố Diễm, dừng đã lâu, mới bình phục lại tinh thần.

Trước kia cô cũng không biết, chỉ mới là hôn liền khiến người mệt mỏi như vậy.

Về sau nếu sống chung, cô có thể mệt đến không thể xuống giường?

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 29

Khâu Lê lại nằm trong lồng ngực Cố Diễm một lát, một chút cũng không muốn rời đi.

Người của anh, anh ôm ấp, cho cô tất cả đều là cảm giác an toàn.

Tựa như khi còn nhỏ, mỗi lần đến lúc ngủ trưa, cô ở nhà đều ngủ không được, cũng không muốn ngủ trưa, sau đó liền chạy tới phòng của anh.

Dựa vào bên người anh, cô có thể ngủ rất say.

Khâu Lê hơi hơi ngửa đầu, hầu kết của anh lăn lên lăn xuống, cực kỳ gợi cảm.

Cô nhịn không được mà hôn một cái.

Một nụ hôn thật nhẹ.

Lại hôn một lần nữa.

"Thu Thu, đừng nghịch." Giọng nói Cố Diễm có chút khàn khàn.

Anh chịu không được khi cô vô ý thức trêu chọc anh.

Ôm cô chặt thêm một chút.

Nếu không phải suy xét đến thời gian cô đi gặp Dung Thâm, anh sợ anh đã không khống chế được chính mình.

Khâu Lê cảm giác được bộ phận nào đó của anh chống vào cô, cô cũng không dám tiếp tục động đậy.

Hơn mười phút sau, Cố Diễm nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Khâu Lê: "Nhanh lên, đi tắm rửa, bị muộn rồi."

Khâu Lê gật gật đầu, "Ừ."

Vẫn là không muốn rời khỏi cái ôm của anh, lại ôm thêm hai phút.

"Mấy ngày nay anh không vội sao?"

Cố Diễm: "Vội, buổi sáng anh ở khách sạn ngủ một lát, xế chiều đi cao tốc đến Thượng Hải."

Anh muốn đi gặp Dung đổng của Phương Vinh để nói chính sự.

Khâu Lê dùng sức ôm lấy eo Cố Diễm.

Thời gian cô cùng anh ở bên nhau, cũng chưa đến hai giờ đồng hồ.

Lập tức lại tách ra.

Cố Diễm cúi đầu, hôn lên trán Khâu Lê.

Hỏi cô: "Đồ ăn bên này như thế nào?"

Anh cảm thấy cô có chút gầy.

Khâu Lê gật đầu: "Không tồi, hương vị khá ngon."

Cố Diễm nhìn cô: "Có ăn rau dưa với trái cây không?"

Khâu Lê nhấp môi, trả lời anh cũng là tránh nặng tìm nhẹ, mơ hồ cường điệu: "Ăn rau dưa."

http://tieulun.hopto.org

Liền ăn một chút rau xanh.

Đại khái là có hai ba miếng.

Trái cây thì cô quên mua.

Cố Diễm không nói nữa, dùng sức ôm ôm cô, thúc giục cô nhanh chóng rời giường.

Anh đứng dậy đi toilet.

Sau đó toilet có tiếng nước chảy ào ào.

Khâu Lê nhìn buồng vệ sinh bên kia như có suy tư gì...

Đến 7 giờ 50 Khâu Lê mới rời khỏi phòng.

Trước khi đi ra, cô lại ôm lấy Cố Diễm hôn một lát.

Cố Diễm đặt báo thức, ngủ hai giờ.

Ngủ dậy, anh đem quần áo của cô giặt sạch, phơi ở toilet.

Sau đó đem quần áo đã phơi khô của cô đặt ở đầu giường.

Thu thập xong, đã hơn 11 giờ.

Cố Diễm xách rương hành lý xuống lầu.

Khách sạn này là khách sạn xa hoa duy nhất ở Tiểu Thành.

Chuẩn năm sao.

Đến sảnh, Cố Diễm đi tới quầy lễ tân.

http://tieulun.hopto.org

Anh nói với quản lý sảnh phải cho người khách phòng 1009 lúc có ở phòng, mỗi ngày thêm hai lần trái cây.

Sau đó lại nói với quầy lễ tân mượn giấy ghi chú cùng bút, bắt đầu viết.

Quản lý sảnh hỏi: "Thời gian đưa trái cây là vào lúc nào ạ?"

Cố Diễm cúi đầu nghiêm túc viết: "Giữa trưa hai giờ hai mươi, buổi tối tám giờ."

Quản lý sảnh: "Các loại trái cây có yêu cầu gì không ạ? Sản phẩm trong nước hay là nhập khẩu?"

Cố Diễm: "Toàn bộ là trái cây của địa phương các người, không cần ướp lạnh."

Lại hỏi: "Những loại trái cây nào là của địa phương các người?"

Quản lý sảnh: "Dưa hấu, quả táo, lê, quả đào, còn có quả hồng, cái khác thì không có."

Cố Diễm gật gật đầu.

Cố Diễm đem giấy ghi chú đưa cho quản lý sảnh, quản lý sảnh nhận lấy, nội dung chính là thời gian đưa trái cây, còn có lượng cơm cùng trái cây đều được viết tỉ mỉ.

Giữa trưa, sau khi Khâu Lê cùng Dung Thâm ra khỏi các siêu thị, cô liền nhận được tin nhắn của Cố Diễm:【 Anh đi nhà ga. Nhớ uống nhiều nước, đừng chờ khát rồi mới uống, ăn ít thịt, ăn nhiều rau dưa. 】

Cô còn chưa kịp trả lời lại, Cố Diễm lại gửi tới:【 Cuối tuần có rảnh, anh lại qua đây. 】

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê đem hai tin nhắn này nhìn vài lần.

Lúc này không trả lời cho có lệ, cô nghiêm túc trả lời anh:【 nhớ kỹ, trái cây em sẽ ăn đúng hạn, rau dưa cũng sẽ ăn nhiều, thịt sẽ cố gắng ăn ít. 】

Tin tức mới vừa gửi đi.

Lại có một tin khác gửi đến.

Khâu Lê click mở.

Là " Tra Nam số 2 ":【 anh hiện tại đang ở sân bay Phổ Đông, mới vừa xuống máy bay, đem vị trí cụ thể của em gửi cho anh. 】

Dung Thâm thấy khóe mắt cùng đuôi lông mày của Khâu Lê đều mang theo ý cười, đi đường còn vẫn luôn gửi tin nhắn.

Hỏi cô: "Cái gì chuyện gì mà vui vẻ vậy?"

Khâu Lê ngước mắt, "Anh tôi muốn tới thăm tôi."

Nói xong cô lại cúi đầu soạn tin nhắn.

"Mộ Thời Cảnh?"

"Không phải, Mạc Viễn Đông."

Dung Thâm gật gật đầu, anh ta cùng Mạc Viễn Đông không quen thuộc, nên cũng không hỏi nhiều.

Nói với Khâu Lê: "Buổi chiều 1 giờ rưỡi tôi đi cao tốc đến Thượng Hải, công ty có việc gấp, cuối tuần tôi lại qua đây."

Khâu Lê đã gửi tin nhắn đi, cất di động, có chút kinh ngạc: "Vé xe 1 giờ

rưỡi? Sao anh lại không nói sớm?"

Cô nhìn thời gian, ăn qua cơm trưa lại chạy đến nhà ga, sẽ không kịp.

Dung Thâm cười nhẹ "Không có việc gì, tôi đến gần nhà ga lại ăn một chút, sẽ kịp."

Buổi sáng anh ta cũng nhận được điện thoại của ba, nói tối nay Cố Diễm hẹn nói chuyện chính sự, bảo anh ta cũng đi qua.

Đại khái là liên quan đến hợp tác phát triển Internet.

Khâu Lê muốn đưa Dung Thâm đi nhà ga, anh ta không cho, nói bắt taxi cho tiện, không cần chạy qua lại.

Dung Thâm đi trên lầu lấy hành lý, Khâu Lê gọi giúp anh ta một chiếc xe, lại chạy tới đường cái đối diện, có cửa hàng KFC, mua cho Dung Thâm hai cái hamburger và Coca.

Sau khi Dung Thâm xuống lầu, phát hiện không thấy Khâu Lê, lấy di động chuẩn bị gọi cho cô, di động hiện lên có tin tức của cô:【 đợi tôi một chút. 】

Dung Thâm trả lời:【 không vội, chậm một chút. 】

Cất di động, nâng bước đi về hướng cửa khách sản, mới vừa đi được vài bước, anh ta nhớ tới cái gì, lại quay trở lại.

Đến trước quầy lễ tân.

Lễ tân cười nhạt hỏi có cái gì yêu cầu trợ giúp.

Dung Thâm suy nghĩ, nói: "Tôi muốn đưa trái cây cho khách nhân phòng 1009."

http://tieulun.hopto.org

Cùng Khâu Lê ăn hai bữa cơm, mới biết được cô một chút rau dưa đều không muốn ăn.

Lại thích ăn thịt.

Trời nóng như vậy, rau dưa đều không ăn, lại không ăn nhiều trái cây, thân thể sẽ không tốt.

Lễ tân vừa vặn thay ca, lúc trước Cố Diễm muốn đưa thêm trái cây, lễ tân không biết.

Nhưng vừa rồi lúc lại đây giao ban, mấy nữ đồng nghiệp còn kích động thảo luận việc này.

Nói người đàn ông kia như thế nào lại đẹp trai đến thế.

Lễ tân cho rằng người muốn đưa trái cây cho khách nhân phòng 1009 chính là người trước mặt này, rốt cuộc nhiều năm như vậy các cô cũng chưa được nhìn thấy một khách nhân đẹp trai đến như vậy.

Lễ phép hỏi: "Có phải còn muốn thêm một ít loại trái cây nữa hay không?"

Lễ tân lấy ra quyển nhật ký, vừa rồi cô liếc mắt nhìn vào, lúc trước chỉ nói muốn đưa trái cây của địa phương này, đại khái hiện tại muốn đưa cho vị mỹ nữ kia một ít trái cây nhập khẩu.

Dung Thâm ngẩn ra, bắt giữ lời nói tầng ý tứ khác của lễ tân.

"Lúc trước đã có người cho phòng bếp các người đưa thêm trái cây?"

Lễ tân cũng choáng váng vài giây, "Đúng vậy."

Lại hỏi: "Không phải ngài ạ?"

http://tieulun.hopto.org

Dung Thâm đại khái đã hiểu, "Cảm ơn, vậy không cần."

Nếu Cố Diễm đều đã đem mọi thứ làm tốt, anh ta không cần lại phải làm điều thừa.

Khâu Lê đi vào đại sảnh khách sạn, "Dung Thâm."

Dung Thâm quay đầu lại, thấy Khâu Lê chạy thở hồng hộc, hơi hơi cong eo, che lại bụng nhỏ.

Anh ta kéo rương hành lý đi qua, trách nói: "Tôi nói cô đừng gấp."

Vừa rồi không thấy được cô, anh ta đã đoán được cô đi mua đồ ăn cho anh ta.

Khâu Lê cười, "Không có việc gì."

Đem đồ ăn đưa cho Dung Thâm: "Nhanh đi lên xe đi, đến trễ sẽ không kịp."

Dung Thâm cầm theo cái túi, như là nặng ngàn cân.

Ngồi trên xe, Dung Thân bắt đầu ăn hamburger.

Trước kia anh ta cảm thấy hương vị của hamburger KFC đều giống nhau.

Hôm nay anh phát hiện hương vị lại cực kỳ ngon.

Có lẽ nguyên nhân là do nguyên liệu mới?

Anh ta không nghĩ nhiều.

Cũng không muốn nghĩ nhiều.

Hamburger anh ta chỉ ăn một cái, một cái khác anh ta vẫn luôn mang ở

trong tay.

Mang đến Thượng Hải để ăn khuya.

Tới nhà ga.

Dung Thâm không nghĩ tới sẽ gặp được Cố Diễm.

Thế nhưng hai người lại ngồi cùng thùng xe.

Anh ta ngồi ở phía trước Cố Diễm.

Cách rất gần.

Cố Diễm cũng thấy được anh ta.

Hai người hơi hơi gật đầu.

Trên mặt ý cười đều lười có.

Cái Cố Diễm chú ý tới chính là túi KFC đóng gói trong tay của Dung Thâm.

Dung Thâm sẽ không tự mình mua một cái hamburger đem tới trên xe.

Cho nên đây là của Thu Thu mua?

Trùng hợp chính là, Khâu Lê vừa gửi tin nhắn đến đây:【 anh ăn trưa chưa? 】

Cố Diễm như có suy nghĩ gì, trả lời cô:【 không ăn, muốn ăn hamburger. 】

Sau khi trả lời xong, anh cũng cảm thấy chính mình thật ấu trĩ.

http://tieulun.hopto.org

Cũng có thể Miêu Thanh nói rất đúng, anh thay đổi.

Trở nên không lý trí.

Ngu xuẩn.

Ấu trĩ.

Sau khi Khâu Lê nhìn đến tin nhắn, cũng không biết trả lời như thế nào.

Cố Diễm muốn ăn hamburger?

Cô nghĩ đến khi còn nhỏ cô đi ăn KFC, anh không thích ăn, đều là ngồi ở bên cạnh nhìn.

Cô đặc biệt hoài niệm cái hình ảnh kia.

Cố Diễm mười hai tuổi, mang theo cô sáu tuổi đi ăn KFC.

Lúc ấy phần ăn của trẻ em chỉ cần hơn mười đồng tiền.

Có hai cái cánh gà nhỏ, là gà nguyên vị.

Còn có một cái mini hamburger.

Còn có một khoai tây nhỏ.

Tuy rằng anh không quen để ý đến cô, nhưng vẫn sẽ mua cho cô phần ăn lớn.

Cô ăn phần ăn lớn, khắp miệng đều là tương.

Anh ghét bỏ dùng giấy lau lau cho cô.

Kết quả... Lau xong tương đều dính đầy mặt.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê ngừng lại dòng hồi ức, hỏi:【... Không phải hồi nhỏ anh không thích ăn mấy thứ kia sao? 】

Cố Diễm:【 hiện tại anh đã trưởng thành. 】

Khâu Lê:【...】

Hỏi:【 sao anh lại muốn ăn hamburger? Thật trùng hợp, giữa trưa em còn đi KFC một chuyến, mua cho Dung Thâm hai cái hamburger. 】

Sau đó liền nghĩ đến:【 đúng rồi, Dung Thâm cũng đi Thượng Hải, giống như cùng là một vé xe, khả năng ở cùng toa với anh, các anh có gặp được không? 】

Cố Diễm không trả lời việc anh gặp được Dung Thâm, mà là nói:【 trong xe có một đứa bé đang ăn, đột nhiên liền nghĩ tới khi còn nhỏ anh mang em đi ăn. 】

Thì ra là thế.

Khâu Lê cười:【 lần sau lúc anh tới, em mang anh đi ăn:) 】

Cố Diễm hỏi cô:【 cơm trưa ăn chưa? 】

Khâu Lê:【 ăn qua, ăn nửa mâm rau dưa, còn uống một chén canh lớn. 】

Căn bản Cố Diễm không tin lời này của cô:【 nói miệng không bằng chứng minh, lần sau ăn rau dưa khi chụp hình cho anh. 】

Khâu Lê:【 chào ngài, hiện tại tôi đang có việc, chốc lát sẽ liên hệ lại với ngài. 】

Cố Diễm xoa xoa ấn đường, giữa trưa lúc ấy cô ăn như thế nào?

Anh muốn cô ăn nhiều rau dưa cùng trái cây, lúc này mới hơn một giờ qua đi, cô trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Cố Diễm cất di động, lúc ngẩng đầu, vừa lúc Dung Thâm nhìn qua.

Hai người vẫn như cũ gật đầu cho có lệ.

Dung Thâm đi ngang qua người anh, đi toilet.

Ánh mắt Cố Diễm không tự giác mà nhìn vào cái túi trên chỗ ngồi kia, rất nhanh lại thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Anh và Dung Thâm có địch ý không rõ với nhau, nguyên nhân là ba năm trước đây.

Vào đêm sinh nhật của anh.

- ----------

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 30

Năm ấy vào ngày sinh nhật của anh, vừa lúc anh ở Thượng Hải.

Lúc trước bọn Thẩm Nghiên bảo anh trở về Bắc Kinh, tổ chức mừng sinh nhật, cùng nhau đi chơi.

Anh không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Kỳ thật ngày đó anh ở lại Thượng Hải cũng không có việc gì, nhưng không nghĩ sẽ trở về.

Trước kia lúc sinh nhật anh, người vội nhất chính là Thu Thu.

Đặt bánh kem, trang trí sân tổ chức sinh nhật.

Còn phụ trách đem toàn bộ bánh kem còn sót lại mang về nhà.

Nói là không thể lãng phí.

Bởi vì không chỉ có sinh nhật anh cô mới như thế, sinh nhật của Mộ Thời Cảnh cùng Thẩm Nghiên cô cũng như thế này.

Anh liền không nghĩ nhiều.

Sau khi Thu Thu rời đi, trong tiềm thức anh đối diện với sinh nhật cũng không có cảm giác gì.

Sinh nhật năm ấy, anh ở lại nhà của chị gái ở Thượng Hải đơn giản ăn bữa

cơm.

Lại cùng cháu gái chơi mấy trò chơi.

Trở về chỗ ở của chính mình cũng đã rạng sáng.

Như thế nào anh cũng không nghĩ đến đêm khuya trên đường cái sẽ nhìn thấy Thu Thu.

Lúc ấy tuyết rơi không nhỏ.

Cô ngồi xổm trên mặt đất, duỗi hai tay, nghiêng đầu nhìn người phía trước.

Cái động tác này anh quá quen thuộc.

Cô muốn chơi trượt tuyết.

Trước kia, anh đều cho cô chơi như vậy.

Nhưng lúc ấy, đứng ở phía trước của cô chính là Dung Thâm.

Như thế nào anh cũng không nghĩ đến người đó sẽ là Dung Thâm.

Ô tô rất nhanh đã chạy ngang qua bọn họ.

Rất lâu Cố Diễm cũng chưa lấy lại tinh thần.

Lúc đến giao lộ, anh cũng chưa chú ý đèn tín hiệu, trực tiếp vượt đèn đỏ, thiếu chút nữa đụng vào một ô tô đang chạy hướng khác.

Sau khi phanh gấp, tiếng ma sát chói tai của lốp xe cùng mặt đất cơ hồ đâm thủng màng tai.

Lúc đó đầu óc của anh mới tỉnh táo được một ít.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó một màn vừa rồi lại xuất hiện ở trong đầu anh, nhắc nhở anh một sự thật tàn khốc, cô gái mà anh nhìn cô lớn lên đã có cuộc sống riêng của mình.

Không còn liên quan đến anh.

Ô tô tiếp tục chạy về phía trước, lại đến cái giao lộ tiếp theo, ma xui quỷ khiến, anh quay đầu lại.

Lúc đuổi kịp bọn họ, anh thấy Dung Thâm đang cõng cô.

Cố Diễm hạ cửa sổ xe xuống, Dung Thâm cũng dừng chân.

Rõ ràng ánh mắt của Dung Thâm nhìn anh là khó chịu.

Anh nhìn về phía Thu Thu, thấy cô say khướt, như là nhận ra anh, nhưng lại lộ ra một cổ cảm giác xa lạ.

Cách hơn hai mét, anh vẫn nghe được mùi rượu trên người cô.

Anh bất mãn hỏi Dung Thâm: "Sao lại để cho cô ấy uống rượu?"

Dung Thâm nói: "Đêm nay cô ấy vui vẻ, liền uống một chút."

Vẻ mặt Thu Thu đối với anh có chút địch ý, đại khái là say, cô nói: "Ai cần anh lo, anh lại không phải người nhà của em, anh có cái lập trường gì mà quản em!"

Anh không để ý tới Thu Thu đầu óc không tỉnh táo, vừa muốn nói anh đưa cô trở về, điện thoại của Dung Thâm liền vang lên.

Dung Thâm vì để không cho cô rơi xuống, cong eo, cố sức lấy di động ra, trực tiếp mở loa ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Anh nghe được giọng nói của Khâu Trọng Khải: "Alo, Dung Thâm à, chú tới rồi, cháu và Thu Thu vẫn còn ở quán bar sao?"

Dung Thâm: "Đang ở trên đường, còn hơn mười phút liền về đến nhà."

Khâu Trọng Khải: "Vậy được, tuyết rơi nhiều đường trơn, mấy đứa chú ý một chút."

Trò chuyện kết thúc.

Trong nháy mắt kia, anh cảm thấy bản thân mình rất dư thừa.

Về đến nhà, anh vẫn không nhịn được mà hỏi Mộ Thời Cảnh, có phải Thu Thu đang cùng Dung Thâm ở bên nhau hay không.

Mộ Thời Cảnh nói hẳn là vậy, bởi vì chú Khâu rất thích Dung Thâm, lại sợ lấy hình thức xem mắt, sợ trong lòng hai người sẽ bài xích.

Cho nên vẫn luôn ngầm tích cực tác hợp cho hai người bọn họ.

Không có việc gì sẽ gọi Dung Thâm mang đồ từ Bắc Kinh đến cho Thu Thu.

Cái gì cũng mang.

Ngay cả thịt kho tàu cũng sẽ cho Dung Thâm mang qua.

Dung Thâm cũng rất nhiệt tình, từ trước đến nay đều không chê phiền, có khi đi Thượng Hải công tác, còn sẽ chủ động hỏi muốn mang đồ sang cho Thu Thu hay không.

Mà Thu Thu và Dung Thâm ở cùng một chỗ không tồi.

Hai người còn cùng nhau đi ra ngoài chơi đùa.

http://tieulun.hopto.org

Nghe Mộ Thời Cảnh nói xong, trong lòng anh không thể nói ra là đang có tư vị gì.

Cô yêu đương, một tiếng đều không nói.

Cũng có lẽ, nhiều năm như vậy, ở trong lòng cô, anh cũng chưa tính là một người bạn, chỉ là một người hàng xóm của cô.

Không hơn.

Sau đó, lại là mùa hè.

Cô đột nhiên gọi điện thoại cho anh, mới vang lên vài tiếng liền cắt đứt.

Anh nhanh chóng gọi lại cho cô.

Không nghĩ tới cô trực tiếp tắt máy.

Anh gửi tin nhắn qua, bảo cô nhận máy.

Kết quả cô nói, gọi sai rồi.

Liền tính gọi sai rồi, sau khi chuyển được cô nói hai câu đều không thể?

Bởi vì Dung Thâm không cùng ở trong vòng bạn bè với bọn họ, cũng không thể nào đối phó.

Cho nên vì Dung Thâm, nhiều người như vậy cô đều không hề liên hệ.

Bao gồm anh.

...

Di động lại vang lên.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm mở ra, là Thu Thu gửi tới một tấm ảnh, cô đang ngồi ở trên sô pha ăn trái cây, cuối cùng còn nói thêm câu: "Ngô lão hôi tây nông ngạch." (em yêu anh)

Anh cười nhẹ, trả lời cô bằng giọng nói:【Me too】

Khâu Lê ăn xong quả táo, lấy ly thuỷ tinh đến, bên trong là hơn phân nửa ly nước dưa hấu.

Từ lúc người phục vụ đưa trái cây đến bây giờ, đã mười lăm phút qua đi, trái tim của cô vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Cô mở tin nhắn sau khi cô thổ lộ, cái tin nhắn kia anh gửi cho cô.

Hiện tại đọc lại, cô cảm giác được một tầng ý tứ khác.

Anh nói anh cũng sẽ nỗ lực, đại khái không phải nỗ lực cùng cô thử xem đoạn tình cảm này.

Mà là nỗ lực so với cô yêu nhiều hơn.

Uống xong nước dưa hấu, Khâu Lê chuẩn bị lên giường ngủ trưa.

Buổi chiều tra nhị muốn lại đây, cô liền nói với Trần Lập Đông nghỉ ngơi một buổi trưa, ngày mai tiếp tục chạy thị trường.

Rửa tay xong, cô đi đến mép giường.

Đầu giường, là quần áo cô giặt vào ngày hôm qua, Cố Diễm đã sắp xếp xong.

Còn có một chồng quần áo khác, đều là áo sơmi của Cố Diễm.

Anh còn để lại tờ giấy cho cô.

http://tieulun.hopto.org

Tờ giấy này, vừa rồi cô đã đọc hơn mười mấy lần.

Chỉ là mấy câu nói bình thường, nhưng mỗi chữ đều có hương vị khác nhau.

Anh nói:【dường như em rất thích mặc áo sơmi, áo sơmi của anh rất nhiều, chọn vài cái mang đến cho em, đều là anh đã mặc qua, mặc chán rồi thì lại đưa anh mặc, về sau em cũng không cần mua, thích cái dạng gì thì cứ đến tủ quần áo của anh mà tìm.】

Cô đem tờ giấy này gấp lại, cẩn thận cất vào túi tiền.

Khâu Lê lại cầm lấy áo sơmi trắng của Cố Diễm thay vào.

Mặc vào cô có cảm giác như được anh ôm.

Cảm giác nói không nên lời.

Cô nằm trên giường đã lâu nhưng đều không bình tĩnh được, một chút buồn ngủ cũng không có.

Lúc này di động liền vang lên, là Trần Lập Đông gọi tới.

"Khâu tổng, cô xem tin tức một chút, bản tin tài chính kinh tế, tập đoàn Phương Quân vừa mới chính thức tuyên bố, Triệu Tiêu Quân từ chức phó tổng hoạt động của công ty tổng bộ, nhậm chức tổng giám hoạt động của công ty B2B."

Trong lòng Khâu Lê lộp bộp một chút, nhưng cô nghĩ cái gì rồi cũng sẽ tới.

"Được, tôi biết rồi."

Treo điện thoại, cô cũng không đi xem tin tức.

http://tieulun.hopto.org

Không cần nghĩ cũng biết, đây là Triệu Tiêu Quân tuyên chiến với cô.

Cô tiếp.

Ném điện thoại sang một bên, Khâu Lê nhắm mắt ngủ.

Lúc 3 giờ rưỡi, cô lại bị tiếng chuông di động đánh thức.

Là tra nhị.

"Xuống lầu tiếp giá."

Khâu Lê xoa xoa đôi mắt đang buồn ngủ, ngáp một cái, hỏi: "Cho em bao nhiêu tiền phí lên sân khấu đây? Nếu thiếu em sẽ không đi xuống lầu."

Nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, đi toilet.

Tra nhị uy hiếp cô: "Không xuống dưới thì anh đi đây."

Khâu Lê cười nói: "Đi đi, em còn ước gì như vậy, em hiện tại bận đến tối tăm mặt mày, chiêu đãi anh mấy ngày phỏng chừng sẽ phá sản mất."

Tra nhị: "... Lương tâm của em đâu mất rồi?"

Khâu Lê: "Bị anh ăn."

Tra nhị: "Nhanh đi xuống dưới, dưới lầu nóng muốn chết."

Khâu Lê: "Tới đây tới đây."

Cô treo điện thoại, nhanh chóng rửa mặt một chút, thay quần áo liền xuống lầu.

Đã hơn ba tháng không gặp, tra nhị vẫn phong lưu như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Áo sơmi rất xứng đôi với sự cặn bã của anh.

Muộn tao màu rượu đỏ.

Cửa xe mở ra, anh ngồi ở phía sau, vẫn luôn nhìn về phía cửa lớn khách sạn.

Khâu Lê chạy chậm xuống bậc thang, trên mặt đều đang nở hoa, hưng phấn gọi Mạc Viễn Đông: "Tra nhị."

Lúc này, trợ lý của Mạc Viễn Đông lấy từ cốp xe ra một cây gậy, đưa cho anh.

Dường như Mạc Viễn Đông cố hết sức chống cây gậy, sau khi chân phải đi xuống, lại chậm rãi chuyển động chân trái, tốn nhiều sức mới đem chân trái đi xuống xe.

Khâu Lê nhìn thấy Mạc Viễn Đông chống gậy, cũng trợn tròn mắt.

Cô chạy có chút nhanh, che lại ngực, trong mắt tất cả đều là lo lắng: "Tra nhị, anh làm sao vậy?"

Sau đó nhanh chóng tiến lên hai bước, ngồi xổm xuống, xem xét chân trái của anh.

"Không có việc gì, bị xe chạm vào, gãy xương."

Giọng nói Mạc Viễn Đông ôn hòa.

Khâu Lê đã nhấc ống quần anh lên, chân trái bó thạch cao rất dày.

Trời nóng như vậy, nhìn rất khó chịu.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve thạch cao, ngửa đầu, "Rất đau sao?"

http://tieulun.hopto.org

Mạc Viễn Đông nhìn đôi mắt đã đỏ lên của cô, trong lòng cảm thấy áy náy, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục nói: "Có chút, nhưng mà hiện tại đã khá hơn nhiều."

Khâu Lê: "Anh đều bị thương thành như vậy, còn chạy tới chạy lui làm gì! Anh nói với em một tiếng, em đi thăm anh, như thế nào anh lại như thế này."

Cô càng nói trong lòng càng tự trách.

Thiếu chút nữa đã khóc.

Mạc Viễn Đông cũng ảo não không thôi, sờ sờ đầu cô, "Không có việc gì, chút thương tích này tính cái gì. Đứng lên mà nói, ngồi xổm lâu chân sẽ tê."

Khâu Lê lau lau khóe mắt.

Vừa rồi cô không khống chế được, nước mắt liền rơi xuống.

Mạc Viễn Đông nhẹ nhàng ôm cô một cái, "Đừng khóc, không có việc gì."

Lúc này mặt trời chiếu vào, sau lưng anh đều có tầng mồ hôi, vỗ vỗ cô: "Đi thôi, lên lầu đi rồi nói."

Khâu Lê gật gật đầu.

Trợ lý đã đem rương hành lý tới, Khâu Lê nhận lấy: "Cái này để cho tôi là được."

Mạc Viễn Đông chịu không nổi trời nóng, chống gậy đi trước, vừa lúc di động vang lên, là điện thoại công tác, anh theo thói quen dùng tay phải tiếp nghe.

Liền đem cây gậy để đến phía trước, phía sau lưng bị mặt trời chiếu vào,

trên đùi càng là giống bị lửa đốt, anh không tự giác liền hướng cửa lớn khách sạn đi tới.

Khâu Lê ở phía sau đẩy rương hành lý, vẫn luôn nhìn chân trái Mạc Viễn Đông, cô đau lòng muốn chết, bị thương gân cốt trong một trăm ngày, tắm rửa cũng không tiện, trong mùa hè còn gian nan hơn.

Nhưng nhìn nhìn, cô liền cảm giác không đúng chỗ nào.

Vừa rồi rõ ràng chân trái có bó thạch cao, nhưng hiện tại anh lại dùng chân trái chống đỡ.

"Tra nhị!"

Mạc Viễn Đông điện thoại cũng vừa lúc kết thúc, anh quay đầu lại, đối diện chính là ánh mắt phẫn nộ của Khâu Lê, anh ra vẻ trấn định hỏi: "Làm sao vậy?"

Khâu Lê chỉ chỉ chân trái của anh, gằn từng chữ một nói: "Hiện tại đều lưu hành dùng cái chân bị thương đi đường phải không?"

Trợ lý cũng nhìn về phía Mạc Viễn Đông, nhìn đến chân trái của ông chủ, anh ta dùng tay lau mặt một phen, chơi dại, lộ tẩy rồi.

Kỹ thuật diễn như vậy, ở trong TV sống không đến tập hai đâu.

Mạc Viễn Đông: "..."

Cũng may anh sớm có chuẩn bị.

Vì thế anh chậm rãi khom lưng, bộ dáng như đang cố hết sức.

Kéo ống quần chân phải lên, "Em nhìn xem."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê: "..."

Chớp chớp mắt.

Không thể nào, chân phải cũng bó thạch cao?

Sắc mặt Mạc Viễn Đông vẫn như cũ, bình tĩnh nói: "Vừa nãy sợ em đau lòng, không dám nói cho em, kỳ thật hai chân đều bị thương, nhưng mà hiện tại cũng đang điều trị, bác sĩ nói muốn đổi hai cái chân đi."

Khâu Lê cũng không hiểu điều trị chân bị thương là làm cái gì, có phải là bó thạch cao hay không.

Lại nghĩ, Mạc Viễn Đông cũng không cần phải ở nơi này để giả bệnh.

Cô tin thêm một lần nữa.

Trợ lý hỗn độn.

Thực ra trước khi ông chủ về nước đã nhờ bác sĩ bó thạch cao.

Ông chủ vì không muốn đi xem mắt mà tàn nhẫn tự "đoạn" đi hai chân của mình.

Nhưng Mạc phu nhân ác hơn, mua cho ông chủ cái xe lăn, đẩy ông chủ đi xem mắt...

- ----------

Nếu nhìn thấy lời này xin hãy cho tôi một follow của Wattpad chứ dạo này tôi vã quá rồi:))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 31

Trở lại phòng.

Khâu Lê sắp xếp hành lý cho Mạc Viễn Đông, lại đi toilet lấy một cái khăn lông cho anh, "Lau mồ hôi trên trán một chút."

Đây là dự định của Mạc Viễn Đông khi vào phòng.

Phòng khách đã rất mát mẻ, nhưng anh vẫn không ngăn được mà ra mồ hôi.

Không biết là do hai chân bó thạch cao bị nóng, hay là do chột dạ.

Anh lau mặt, lại lau lau tay.

Sau đó nâng hai chân thật cẩn thận, gác lên trên bàn trà, cả người dựa vào sô pha, đặt máy điều hòa trước hai chân cho giảm nhiệt.

Nhưng vẫn nóng.

Khâu Lê liếc mắt nhìn Mạc Viễn Đông một cái, trên trán vẫn còn có một tầng mồ hôi.

Cô cho rằng cơ thể của anh bị lạnh.

Xoay người đi vào phòng ngủ lấy thảm lông lại đây.

Mí mắt phải Mạc Viễn Đông chợt nhảy một chút, "Em muốn làm gì?"

Anh đã nóng muốn chết, lại thêm một cái thảm lông, xác định là muốn anh mọc rôm sẩy.

Khâu Lê đem thảm lông đặt ở trên hai chân của anh, "Chân bị thương không thích hợp với gió lạnh, về sau sẽ lưu lại di chứng viêm khớp, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn."

Hai chân của anh bị che thật sự kín mít.

Mạc Viễn Đông: "..."

Anh đã tạo nghiệt gì.

Khâu Lê đổ cho anh ly nước ấm, "Hiện tại anh đang lạnh, nên uống chút nước ấm."

Mạc Viễn Đông: "..."

Lúc trước đầu óc bị nước vào, anh tới Tiểu Thành làm gì?!

Miễn cưỡng uống hai ngụm, Mạc Viễn Đông liền đuổi cô: "Em trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, lúc ăn cơm thì lại đến tìm anh."

Khâu Lê cười: "Em không mệt, cũng không buồn ngủ, nhiệm vụ của buổi chiều chính là cùng anh nói chuyện phiếm."

Mạc Viễn Đông nghẹn nghẹn, một chút khí đều thở không được.

Khâu Lê tự mình đến tủ lạnh lấy một bình đồ uống, ngồi xếp bằng đối diện với người ngồi trên sô pha, hỏi anh: "Lần này anh tính toán ở trong nước bao lâu?"

Mạc Viễn Đông: "Thời gian cụ thể còn chưa định, cảm giác đã nhiều năm cũng chưa về thăm ba mẹ, lần này có thể thời gian ở đây dài một chút."

http://tieulun.hopto.org

Quan tâm hỏi về vấn đề tình cảm của cô: "Em cùng Cố Diễm thế nào rồi?"

Trên mặt Khâu Lê đầy ý cười, "Khá tốt, anh ấy ngồi một đêm xe lửa từ Bắc Kinh tới xem em, giữa trưa mới vừa đi Thượng Hải."

Uống cà phê uống có chút đắng, nhưng lại cảm giác thực ngọt.

Mạc Viễn Đông kinh ngạc không thôi, rồi sau đó cười nói: "Không nghĩ tới cậu ta cũng có một ngày như vậy, trước kia cậu ta không phải thường xuyên chế nhạo Thẩm Nghiên hay sao, nói Thẩm Nghiên nị nị oai oai, suốt ngày cũng chỉ vây quanh chị của em, không giống một người đàn ông, hiện tại chính mình lại thành người đàn ông như vậy."

Khâu Lê phản bác: "Đừng lấy Thẩm Nghiên so sánh với anh ấy được không! Không có gì có thể so được, Cố Diễm tốt như vậy, Thẩm Nghiên chính là một tên tiểu cặn bã."

Nói đến Thẩm Nghiên, Mạc Viễn Đông lại hiếu kỳ nói: "Hiện tại Thẩm Nghiên còn có liên hệ với Tây Văn không? Hai người bọn họ tách ra lâu như vậy, ai cũng chưa tìm người mới, liền tính toán như vậy cả đời sao?"

Khâu Lê lắc đầu: "Ai biết bọn họ nghĩ như thế nào, nhưng mà rất nhanh là có thể biết đáp án."

Mạc Viễn Đông không rõ nguyên do: "Thế nào?"

Sau đó anh liếc mắt nhìn Khâu Lê một cái, phát hiện cô đang ngửa đầu uống cà phê, anh liền đem thảm lông run run, lộ ra một ít khe hở, cho gió lạnh máy điều hòa đi vào.

Khâu Lê: "Chị của em nói cuối tháng sẽ trở về, sau khi trở về khẳng định sẽ gặp mặt, đến nỗi còn có thể quay lại hay không liền xem duyên phận."

http://tieulun.hopto.org

Cô vẫn hy vọng hai người bọn họ có thể ở bên nhau.

Tính cách chị gái táo bạo mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ có lúc gặp được Thẩm Nghiên, có thể thu liễm một chút.

Mà tính cách của Thẩm Nghiên thuộc chủ nghĩa đại nam tử hán, cũng chỉ ở trước mặt chị gái, mới nguyện ý nhân nhượng.

Đại khái là nước chát có đậu hủ vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Mạc Viễn Đông tháo cúc áo trên cổ tay ra, lại đem ống tay áo vén lên, nhưng vẫn nóng.

Anh nói: "Chỉ cần Tây Văn còn có lòng hợp lại, Thẩm Nghiên bên kia khẳng định sẽ không thành vấn đề, em còn không biết Thẩm Nghiên sao, từ nhỏ đã bị Tây Văn khi dễ, bị đánh thành như vậy, còn lì lợm la liếm quấn lấy Tây Văn."

Khâu Lê: "..."

Cũng nhịn không được cười, "Anh ấy có thể chất chịu ngược."

Mạc Viễn Đông: "Chính xác, từ nhỏ đã bị Tây Văn đánh, lớn lên vẫn dán theo con bé, dung túng con bé."

Ấn tượng sâu nhất của anh chính là khi còn nhỏ Thẩm Nghiên cười Thu Thu không có răng, nói Thu Thu xấu, Tây Văn liền cầm ghế phá cửa kính nhà Thẩm Nghiên.

Tất cả mọi người cho rằng về sau Thẩm Nghiên có thể thu liễm một chút, nhưng nào biết cậu ta tính xấu không đổi, lại nói xấu Thu Thu, lần đó Tây Văn đánh cậu ta không nhẹ.

Nhưng mà Thẩm Nghiên cũng không đánh trả, tùy ý để Tây Văn lại đánh

lại trảm, không thể tưởng tượng nhất chính là, cách một ngày, Thẩm Nghiên lại mặt dày đưa kẹo cho Tây Văn ăn.

Khi đó bọn họ không biết có ý tứ gì, đều cười Thẩm Nghiên không cốt khí, sợ con gái.

Hiện tại ngẫm lại, đại khái là Thẩm Nghiên dậy thì sớm, biết dùng chiêu này khiến cho con gái chú ý.

Nghĩ đến lúc còn nhỏ, Khâu Lê liền nhớ tới chị gái nhỏ ở ngõ hẻm, Đường Đường.

Cô hỏi Mạc Viễn Đông: "Anh còn nhớ Đường Đường không?"

Mạc Viễn Đông có chút khát, ly nước ấm đã lạnh đi.

Anh vừa lúc duỗi tay, ngón tay còn chưa chạm vào ly, nghe Thu Thu nói như vậy, liền bất động.

Ngước mắt, không đáp hỏi lại: "Cô ấy làm sao vậy?"

Khâu Lê cũng không chú ý tới biểu tình vi diệu của Mạc Viễn Đông, lo nói: "A, cũng không có gì, em nghe dì Cố nói, Đường Đường có con, đã hai tuổi..."

Cô tiếp tục nói.

Nhưng lúc sau, một chữ Mạc Viễn Đông cũng chưa nghe vào.

Cô có con?

Cô rời khỏi anh đã 4 năm.

Nhưng con của cô chỉ mới 2 tuổi...

http://tieulun.hopto.org

Trước kia trong tiềm thức anh cảm thấy, cô sẽ trở về.

Cô không rời khỏi anh.

Chính là bốn năm qua đi, cô chưa từng quay đầu lại.

Bốn năm trước, một màn bọn họ tách ra kia, hiện tại rõ ràng phảng phất như tạc.

Ngày đó lúc rạng sáng, anh xã giao trở về, cô cáu kỉnh với anh, nói mùi vị nước hoa trên người anh quá nồng, cô nghe ghê tởm.

Anh có chút mệt mỏi, chịu đủ cô lòng dạ hẹp hòi.

Ngày đó, anh không dỗ dành cô, mà nói với cô: "Đường Đường, chúng ta tách ra một đoạn thời gian, lẫn nhau bình tĩnh một chút đi, anh mệt mỏi."

Trên mặt Đường Đường còn đọng nước mắt, hỏi anh: "Mạc Viễn Đông, anh thích phụ nữ khác, không cần em nữa có phải hay không?"

Anh không có tâm tình đi giải thích cái gì, rất phản cảm cô nghi thần nghi quỷ, liền nói với cô: "Em yêu cầu bình tĩnh, anh cũng yêu cầu."

Anh xoay người đi thư phòng.

Sau đó, lúc anh từ thư phòng ra tới, cô đã thu thập xong hành lý, đứng ở phòng khách, hai mắt đỏ lên nhìn anh.

Mỗi lần sau khi cô ầm ĩ, liền sẽ thu thập hành lý.

Anh nói: "Đi đâu, anh kêu tài xế đưa em."

Cô nhìn chằm chằm anh không chớp mắt trong vài phút, cảm xúc trong ánh mắt, anh cũng không đọc hiểu.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó, cô kéo rương hành lý xoay người liền đi.

Bóng dáng quật cường của cô, hiện tại anh nhớ tới, lòng đều đau.

Anh vẫn luôn cho rằng cô chơi mệt mỏi, nháo đủ rồi, liền sẽ trở về.

Trừ bỏ cô, anh còn không có nghĩ tới muốn cưới phụ nữ khác.

Nhưng sau đó, một tháng qua đi, hai tháng qua đi.

Nửa năm qua đi.

Cô vẫn không trở về.

Anh chủ động gọi điện thoại qua đi, cô nói cô có tình yêu mới, bảo anh đừng lại quấy rầy cô.

Anh cư nhiên là không tin, lại gọi qua đi.

Nhận điện thoại chính là một người đàn ông.

Sau đó bọn họ rốt cuộc cũng không liên hệ nữa.

"Tra nhị?!"

Thu Thu lắc lắc tay ở trước mặt anh, "Sao vậy anh choáng váng phải không?"

Cô đem ly nước đưa cho anh: "Uống nước."

Mạc Viễn Đông nói với cô: " Anh xuống máy bay có chút mệt, muốn ngủ trong chốc lát, em ở phòng khách xem TV hay là về phòng của mình?"

Thu Thu đứng lên: "Em về phòng của em đi."

http://tieulun.hopto.org

Lại hỏi Mạc Viễn Đông: "Anh ở bên này chơi mấy ngày?"

Cô muốn đem hành trình kế tiếp sắp xếp lại một lần nữa.

Mạc Viễn Đông: "Ngày mai liền trở về Bắc Kinh."

Khâu Lê không vui: "Như thế nào lại gấp như vậy, không thể ở đây với em hai ngày sao?"

Mạc Viễn Đông thật vất vả mới có một tia cười, xoa xoa đầu cô, "Chờ đến sự tình bên Bắc Kinh xử lý tốt, anh lại qua đây, mang cho em đồ ăn ngon."

Khâu Lê không tình nguyện nói: "Vậy được rồi, nhớ rõ, mang nhiều đồ ăn ngon nha."

Lúc này ở Thượng Hải.

Sau khi Cố Diễm cùng Dung đổng nói xong chính sự liền rời khỏi tổng bộ Phương Vinh tại Thượng Hải.

Kết quả lần này chính là hai nhà hợp tác trò chơi, cuối cùng phân chia thành bốn sáu.

Lúc trước Dung Thâm kiên trì năm năm, mà anh kiên trì ba bảy.

Hiện tại là bốn sáu.

Nhìn như Dung Thâm cũng không có đạt tới mong muốn ích lợi chia làm.

Kỳ thật người thua chính là anh.

Anh tới dưới lầu cao ốc, Dung Thâm vừa lúc cũng đi ra, dáng vẻ vội vàng, nhìn dáng vẻ cũng muốn đi đến sân bay hoặc là nhà ga.

http://tieulun.hopto.org

Ô tô của hai người gần như dừng lại ở trước cửa cao ốc.

Cố Diễm nhìn về phía Dung Thâm, Dung Thâm cũng đang nhìn Cố Diễm.

Suy nghĩ một lát, Cố Diễm vẫn nói, "Nhẫn trên ngón áp út của Thu Thu không phải để bài trí."

Dung Thâm cười, thực nhẹ.

"Từ trước đến nay tôi chưa cho chính mình một khuôn sáo, tìm phía đối tác nhất định phải tìm chưa lập gia đình hoặc là độc thân, việc hợp tác mới quan trọng nhất."

Cố Diễm cũng cười, "Hợp tác vui vẻ."

Sắc mặt Dung Thâm lạnh đi không ít, "Hợp tác vui vẻ."

Hai người nói xong cũng chưa liếc mắt nhìn đối phương một cái, từng người lên xe, rời đi.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Diễm vội, Thu Thu cũng vội.

Vội đến thời gian mỗi ngày hai người gọi điện thoại đều không bằng một phần ba thời gian lúc trước.

Mấy ngày nay Khâu Lê vội vàng ở Hoàn Bắc chạy mấy cái thị trường.

Gặp mặt xong mấy thương nhân, liền đi khảo sát mấy siêu thị bán lẻ.

Mỗi ngày đều phải đi năm sáu vạn bước, trở lại khách sạn liền trực tiếp ngã lên giường, có đôi khi cũng chưa kịp tắm, đã ngủ rồi.

Buổi tối thứ sáu, lúc nhận được điện thoại của Cố Diễm, cô đã lăn ra giường ngủ rồi.

http://tieulun.hopto.org

Đôi mắt nhắm lại đều không mở ra được, cô vô lực "Alo" một tiếng.

Cố Diễm: "Ngủ rồi?"

"Ừ."

Cố Diễm nhìn thời gian, mới hơn 8 giờ, "Lại không tắm rửa?"

Khâu Lê dụi dụi mắt, "Lập tức tắm. Anh đâu, về nhà chưa?"

Cố Diễm: "Không, còn ở công ty."

Mấy ngày nay chuyện phiền lòng không ít, mặt khác thành viên hội đồng quản trị, đều cố ý đầu tư B2B của Phương Quân, nói hiện tại B2B là đại xu thế của Internet.

Mặt khác Phương Quân B2B so với các công ty B2B khác có nhiều ưu thế, ít nhất có hậu cần của mình, có không ít các phân trạm phát triển tốt, vẫn là giao sở với công ty niêm yết.

Anh vẫn luôn chưa tỏ thái độ.

Bọn họ nói cuối tuần sẽ thảo luận một lần nữa.

Khâu Lê ngồi dậy, uống xong ly nước, tỉnh táo được một chút.

Không quên dặn dò Cố Diễm: "Đừng quá trễ, sớm một chút về nhà nghỉ ngơi."

Cố Diễm đi đến bên cửa sổ, đốt thuốc lá, "Ừ, một lát liền trở về."

Hỏi cô: "Rất mệt sao?"

Khâu Lê cười: "Không mệt, nghe được giọng của anh liền không mệt."

http://tieulun.hopto.org

Nơi nào đó ở trong lòng Cố Diễm như bị lông chim xẹt qua, mềm mại không diễn tả được.

Thấp giọng nói với cô: "Cuối tuần anh đi thăm em."

Buổi chiều ngày mai anh còn có cuộc họp, không kịp.

Khâu Lê ngoài miệng đáp, "Được."

Kỳ thật, cô đã mua vé cao tốc ngày mai 6 giờ về Bắc Kinh.

Chạy thị trường ở Hoàn Bắc không có gì thay đổi, kế tiếp cô liền phải đi Thanh Đảo.

Mấy thương nhân ở Thanh Đảo bên kia mấy hôm nay đi công tác, thứ hai mới có thể trở về.

Cô liền sắp xếp lại thời gian, thứ bảy về Bắc Kinh trước, cuối tuần lại đi Thanh Đảo.

Nghĩ đến ngày mai hơn 10 giờ là có thể đến Bắc Kinh, trong lòng cô liền kích động không thôi.

Nói bóng nói gió hỏi: "Ngày mai anh có tăng ca không?"

Cố Diễm: "Không tính tăng ca, buổi sáng ở nhà không có việc gì, buổi chiều có cái hội nghị cấp cao."

Khâu Lê thầm nghĩ, buổi sáng ở nhà không có việc gì, em đi tìm anh chơi.

Nếu có nhìn thấy dòng này thì hãy cho tôi xin một follow trên Wattpad chứ dạo này tôi vã quá rồi:))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 32

Sau khi Khâu Lê kết thúc cuộc trò chuyện với Cố Diễm, cô lại gửi tin nhắn cho Dung Thâm, nói đơn giản với anh ta về hành trình mấy ngày tiếp theo, miễn cho anh ta lại đến Hoàn Bắc, mà vừa lúc cô lại ở Bắc Kinh.

Lúc Dung Thâm nhận được tin nhắn, anh ta đang trên đường đi đến nhà ga.

Anh ta trực tiếp gọi điện thoại qua.

"Vé xe ngày mai mấy giờ?"

Khâu Lê: "Hơn 6 giờ."

Dung Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn thấy phố lên đèn rực rỡ, thật náo nhiệt.

Mà anh ta vội vã đi đến nhà ga lên chuyến cao tốc cuối cùng của ngày để đến chỗ Khâu Lê.

Anh ta suy nghĩ vài giây, nói với cô: "Vậy ngày kia chúng ta cùng đi Thanh Đảo, giúp tôi đặt một vé, tôi sẽ gửi cho cô chứng minh thư của tôi."

Khâu Lê: "Cuối tuần anh không vội sao?"

Dung Thâm: "Cuối tuần có vội cũng không sao, có việc mở video là có thể xử lý, cũng không có trao đổi quan trọng."

Hai người lại hàn huyên mấy câu về tình huống công tác mấy ngày nay, sau đó mới treo điện thoại.

Dung Thâm cũng không quên gửi chứng minh thư của mình cho cô.

Khâu Lê vừa nhìn thấy, sinh nhật của anh ta cũng là giữa tháng tám.

Tính toán thời gian, chính là tuần sau.

Còn có bốn ngày.

Cô nhắc nhở anh ta:【 tuần sau chính là sinh nhật anh, anh không ở nhà với người nhà cùng nhau chúc mừng sao? 】

Dung Thâm suy tư nhìn màn hình, trả lời:【 cô cũng là người nhà của tôi. 】

Lúc Khâu Lê nhìn thấy câu trả lời này cô rất cảm động.

Quan hệ của ba cô cùng bác Dung, so với anh em ruột còn thân hơn.

Mà quan hệ của Dung Thâm với ba cô so với bác Dung còn gần gũi hơn.

Đặc biệt là lúc công ty của cô sắp sụp đổ, Dung Thâm lại tiếp tục phát triển công ty với cô.

Không chỉ trên mặt tiền tài, mà còn ở trên mặt tinh thần.

Cô nói:【 tôi đây phải chúc mừng cho anh một chút 】

Trừ bỏ tầng quan hệ người nhà này, cô cũng cảm ơn anh ta đã cùng cô vượt qua thời gian có rất nhiều bi thương không thể tự kiềm chế.

Mỗi lần ba cô nhờ anh ta mang đồ đến cho cô, cô đều sẽ bảo anh ta cùng

cô đến quán bar ngồi.

Anh ta đại khái cũng đoán ra được đoạn thời gian kia cô vì tình mà khốn đốn khổ sở, nhưng anh ta cũng không nói nhiều lắm, cũng không khuyên cô phải quay đầu.

Chỉ là nói với cô, nghe theo tâm ý sẽ được.

Nếu sau khi bị thương vẫn thích, vậy thì thích.

Thời gian sẽ mang đi những thứ không thuộc về bạn, nhưng cũng sẽ lưu lại những thứ vốn thuộc về bạn.

Bọn họ gặp mặt cũng không tâm sự, anh ta cũng sẽ không hỏi cô cái này cái kia.

Hai người ngồi uống chút rượu, nghe trên sân khấu hát những giai điệu cũ xưa.

Bọn họ đã quen thuộc, nhưng lại cảm giác thực xa lạ.

Sau đó, anh ta phụ trách phát triển thị trường hải ngoại của Phương Vinh, bọn họ cũng đã hai năm cũng chưa gặp nhau.

Gặp lại, chính là anh ta thay Tây Văn mang một quyển sách cho cô.

Tin nhắn của Dung Thâm lại gửi đến,【 đối với sinh nhật tôi cũng không chú ý lắm, ăn một bữa cơm là được. 】

Khâu Lê:【 tôi mời anh ăn hải sản ~】

Dung Thâm:【 Được, cô cứ sắp xếp, mệt mỏi một ngày, cô nghỉ ngơi sớm một chút. 】

http://tieulun.hopto.org

Nói chúc ngủ ngon xong, Khâu Lê liền đi tắm rửa.

Ngày hôm sau còn chưa đến bốn giờ, Trần Lập Đông liền gọi điện cho cô, bảo cô rời giường.

Bên này đi đến ga tàu cao tốc gần nhất lái xe cũng phải hơn một giờ.

Buổi sáng thức dậy quá sớm, lúc lên xe Khâu Lê liền đeo tai nghe, dựa vào ghế bắt đầu ngủ bù.

Một giấc ngủ dậy, đã nhanh đến Bắc Kinh.

Cố Diễm vẫn theo thói quen của đồng hồ sinh học, buổi sáng 7 giờ đã thức dậy.

Đơn giản ăn qua bữa sáng, liền bắt đầu xử lý bưu kiện.

Loại sinh hoạt nhạt nhẽo này, anh đã trải qua rất nhiều năm.

Mặc dù lúc trước kia có bạn gái, sinh hoạt của anh cũng không có gì thay đổi lớn.

Có rảnh thì gặp mặt.

Phần lớn đều nói về công tác.

Cũng sẽ không thường xuyên ở bên nhau.

Bởi vì lẫn nhau đều vội.

Anh vội, đối phương cũng vội.

Có khi vội đến vài tháng cũng không gặp mặt.

Có lần anh cùng bạn gái cũ gặp lại là ở khu vực hải quan của nước khác,

hai người đều sửng sốt.

Sau đó bạn gái cũ oán trách nói, "Anh có còn nhớ rõ em không? Anh cũng không thể đi xem em sao, nửa ngày cũng được."

Anh nói: Gần nhất vội quá, vội đến thời gian ngủ cũng không có.

Thật sự vội.

Nhưng cũng thật sự không nghĩ tới vượt đại dương cho đối phương một kinh hỉ.

Sau đó, bọn họ hoà bình chia tay.

Bởi vì họ đều cảm giác được loại trạng thái này không giống như là yêu nhau, mà giống như là kết nhóm sinh hoạt.

Vẫn luôn chắp vá.

Ngày hôm qua anh đến khách sạn tham gia một cái xã giao, vừa vặn gặp được bạn gái cũ.

Không nghĩ tới cô đến khách sạn để đặt tiệc rượu kết hôn.

Hai người đều hàn huyên vài câu.

Nhìn cô thật sự thỏa mãn, đều nói về ông xã của mình không ngừng: "Ông xã của em có khả năng về các phương diện điều kiện đều không bằng anh, nhưng có chút cường so hơn anh mấy vạn lần, a không đúng, cường mấy trăm triệu lần, anh ấy rất tri kỷ, em đều ghi tạc ở trong lòng, thường xuyên ra nước ngoài cho em kinh hỉ."

Lúc sau còn nói, ông xã của cô đối với mấy người phụ nữ trước kia cũng không để bụng, cùng cô yêu đương dường như bản thân đều thay đổi.

Trong lời nói tất cả đều là dào dạt sự đắc ý cùng hạnh phúc.

Anh sắp trễ giờ, nói với cô câu chúc phúc, liền nhanh chóng tạm biệt.

Lúc ấy bạn gái cũ nói về ông xã của cô sẽ tìm mọi cách cho cô kinh hỉ, anh không tự giác liền nghĩ tới Thu Thu.

Anh lại vội nhưng mỗi ngày đều sẽ gọi cho Thu Thu mấy cuộc điện thoại, lải nhải với cô vài câu.

Có thời gian anh liền muốn đi xem cô.

Cũng có lẽ, khi gặp được đúng người phụ nữ, anh lại bận tâm, họ như bọt biển, anh đều có thể tìm mọi cách bài trừ bên trong đến giọt nước cuối cùng.

Nếu gặp được sai người, anh chính là không bận tâm, liền tính như là bọt biển vẫn luôn ở trong nước, anh lười phải duỗi tay vớt nó ra ngoài.

Đây là sự khác nhau giữa yêu và không yêu.

Bởi vì ở trong mắt người đàn ông, yêu cùng thích, chung quy là hai khái niệm khác nhau.

Cố Diễm xử lý xong bưu kiện đã là 11 giờ 1 phút, vừa lấy di động ra muốn gọi cơm, Thu Thu liền gọi đến.

Anh cười nhẹ, giọng nói ôn hòa: "Hôm nay kết thúc công tác sớm như vậy?"

Giọng nói dứt khoát nhanh nhẹn của Khâu Lê liền truyền đến: "Mở cửa."

Cố Diễm sửng sốt.

Cũng chưa phản ứng lại.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê: "Mở cửa, kiểm tra ống dẫn khí than."

Cố Diễm cười, không nói chuyện, trực tiếp vứt di động liền đi mở cửa.

Nháy mắt cửa được kéo ra, anh còn chưa thấy rõ được người đối diện, Thu Thu liền nhào vào trong lòng ngực anh, câu lấy cổ anh,nhón chân, hôn lên môi Cố Diễm, dùng sức cắn vào.

Thấp giọng hỏi anh: "Có nhớ em không?"

Cố Diễm đem cửa đóng lại, một tay đem cô bế lên, Thu Thu thuận thế dùng hai chân ôm lấy eo anh.

Cô hôn môi anh, lại lặp lại một lần: "Có nhớ em không?"

Cố Diễm nhìn cô, không nói chuyện, xoay người một cái, đem cô để ở trên tường, cúi đầu lấp kín môi cô.

Không có ôn nhu khiển quyện như trước kia, tất cả đều là kịch liệt.

Lưỡi của cô bị anh ăn vào có chút đau.

Hô hấp của Cố Diễm rất nặng, một tay đặt ở mông cô, một tay chống ở cái ót, đem cô ôm chặt ở trong ngực.

Đôi tay Khâu Lê ôm lấy cổ anh.

Cố Diễm hôn lên tai cô, ngậm lấy vành tai, làm Khâu Lê run lên một cái.

Anh qua lại hôn vành tai cô, rồi sau đó hôn đến môi cô, trằn trọc cọ xát.

Cả người Khâu Lê mềm nhũn.

Cố Diễm tiếp tục hôn xuống phía dưới, nhẹ nhàng cắn cằm cô, theo sau đó

là nụ hôn cực nóng bỏng khắc ở cổ Khâu Lê.

Khâu Lê có chút chống đỡ không được: "Cố Diễm, để em xuống dưới, em muốn đi tắm rửa."

Cố Diễm rốt cuộc cũng dừng lại trả lời cô một câu: "Lập tức."

Khâu Lê tin, thật sự cho rằng là lập tức.

Kết quả chỗ xương quai xanh của cô, tất cả đều là dấu hôn của anh, anh hôn cô khiến cô mềm nhũn như một vũng nước, Cố Diễm cũng không có thả cô xuống.

Khâu Lê nhịn không được ở trong lòng ngực anh run rẩy, thân thể cô trở nên nóng đến muốn chết.

Môi Cố Diễm dán ở bên tai cô: "Có muốn không?"

Khâu Lê cắn cổ Cố Diễm một cái, rất dùng sức.

Cố Diễm đau tê một tiếng, sau đó cười.

Chờ cô bình tĩnh lại, Cố Diễm mới thả cô xuống.

Chân Khâu Lê đứng trên mặt đất có chút mềm.

Cố Diễm đem cô ôm ở trong ngực, chống cái trán của cô: "Không vội?"

Khâu Lê đem mặt chôn ở ngực anh, giọng nói rầu rĩ: "Vội, nhưng là nhớ anh."

Kỳ thật dựa vào tính cách của cô, cô muốn an an ổn ổn, có chút tiền đủ tiêu, không cần nhiều xa xỉ, chỉ cần có thời gian thời thời khắc khắc ở bên người anh là được.

http://tieulun.hopto.org

Cái này đối với cô mà nói, chính là điều đẹp nhất trong cuộc sống.

Nhưng anh lại thích loại phụ nữ độc lập lại có năng lực.

Cô chỉ có thể hướng tới loại anh thích mà nỗ lực.

Cố Diễm lại đem đầu của cô đè đè vào trong ngực "Mệt mỏi cũng đừng chạy ra ngoài."

Khâu Lê lắc đầu: "Không mệt."

Cố Diễm lại khom lưng, bế cô lên.

Khâu Lê duỗi chân, "Thả em xuống dưới, em đi tắm rửa."

Cố Diễm ngẩng đầu: "Có đói bụng không?"

Khâu Lê: "Không đói bụng, buổi sáng ăn rất nhiều."

Cố Diễm: " Vậy trước hết chúng ta tiêu tiêu thực, lát sau lại ăn cơm trưa."

Khâu Lê: "..."

Cô nghe hiểu lời nói ngầm của anh.

Ngượng ngùng.

Khâu Lê đánh vào bả vai anh, "Thả em xuống dưới, ngồi cao tốc mấy tiếng đồng hồ, em đi tắm rửa."

Cố Diễm suy nghĩ, đem cô thả xuống.

Khâu Lê xoay người mở cửa, liền bị Cố Diễm túm trở về một phen, "Em làm gì?"

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê quay đầu, "Về nhà tắm rửa nha."

Cố Diễm không muốn thương lượng: "Tắm rửa ở bên này."

Khâu Lê chớp chớp mắt, có chút ngượng ngùng, cô nhỏ giọng nói: "Em không có đồ ngủ, trở về lấy một chút."

Cố Diễm không nói chuyện, trực tiếp mở cúc áo sơmi của mình.

Khâu Lê: "..."

Anh muốn làm gì?

Cố Diễm cởi áo sơmi ra đưa cho cô: "Buổi sáng anh tắm xong mới vừa đổi, em chắp vá làm áo ngủ đi, tỉnh dậy rồi về nhà lấy, không cần phiền phức."

Khâu Lê: "..."

Rõ ràng động tác thân mật đều đã làm, anh lại nói như vậy, cô vẫn sẽ ngượng ngùng đỏ mặt.

Cô liếc mắt nhìn cơ bụng của anh, duỗi tay nhận lấy áo sơmi.

Cố Diễm cúi đầu ở môi cô hôn một cái: "Mau đi đi."

Khâu Lê cầm áo sơmi, chạy chậm đi toilet.

Cố Diễm lại đi đến phòng giữ quần áo lấy ra cái áo sơmi đen lần trước cô mua cho anh mặc vào, đơn giản cài hai cúc áo.

Anh đến thư phòng, gọi điện thoại cho tài xế, làm tài xế đổi thành hai giờ rưỡi tới đón anh.

http://tieulun.hopto.org

Hội nghị 3 giờ rưỡi bắt đầu.

Thực ra ở nhà anh không có việc gì liền nói với tài xế giữa trưa đến đón anh sớm, anh đi đến Dương Soái bên kia xem tình huống thí nghiệm bên trong trò chơi một chút, ai biết Thu Thu đột nhiên trở về.

Nói chuyện điện thoại xong với tài xế, tin nhắn của Tưởng Bách Xuyên liền gửi đến:【 ngày mai có rảnh không? Tớ đến văn phòng cậu. 】

Cố Diễm không hề nghĩ ngợi,【 không có thời gian, thứ hai cũng không có thời gian. 】

Tưởng Bách Xuyên:【 muốn đi công tác sao? 】

Cố Diễm:【 không phải, Thu Thu đi công tác. 】

Tưởng Bách Xuyên:【 Thu Thu đi công tác thì có liên quan gì đến cậu? 】

Cố Diễm:【 tớ muốn đưa cô ấy qua đó. 】

Tưởng Bách Xuyên:【 cô ấy lại không phải con nít, đi công tác còn muốn đưa? 】

Cố Diễm:【 phụ nữ mặc kệ đã lớn thế nào, cậu chỉ cần yêu chiều cô ấy, cô ấy cũng chưa đến ba tuổi. 】

Tưởng Bách Xuyên:【...】

Lại gửi lại đây:【 vậy buổi tối thứ tư ở hội sở nói đi. 】

Cố Diễm:【 được. 】

Sau đó anh đem điện thoại tắt máy, đặt ở trên bàn sách.

http://tieulun.hopto.org

Muốn đốt một điếu thuốc lá.

Lúc đưa thuốc lá lên miệng, có chút giãy giụa, anh lại lấy thuốc ra, ấn ở gạt tàn thuốc.

Cô ở nhà, anh cũng muốn cai thuốc.

Nửa giờ qua đi, Khâu Lê còn chưa có ra.

Cố Diễm cũng không thúc giục cô, đi đến quầy rượu đổ chút rượu vang đỏ, dựa vào vách tường gần cửa phòng tắm, chầm chậm uống rượu vang đỏ.

Mười lăm phút lại qua đi, nước trong phòng tắm đã sớm tắt, cô mới dong dong dài dài nhẹ nhàng mở cửa đi ra.

Khâu Lê không biết Cố Diễm đang dựa ở vách tường cạnh cửa.

Cô rón ra rón rén thò đầu ra, còn nhìn về phía phòng khách bên kia xem Cố Diễm có ở trong phòng khách không, không thấy được người, cô càng khẩn trương.

Cố Diễm không tiếng động cười.

Khom lưng đem ly rượu đặt ở trên sàn nhà, hướng phía cô đi qua.

Khâu Lê đi rất chậm, bước chân cũng nhẹ, giống như là đang làm chuyện xấu.

Đột nhiên cô bị hai cánh tay dài kéo vào cái ôm ám áp, trên tai lại có hơi thở nóng rực.

Cố Diễm thấp giọng hỏi, "Nhìn cái gì đâu?"

Khâu Lê: "..."

http://tieulun.hopto.org

Quay đầu, còn chưa có kịp nói chuyện, cái hôn của Cố Diễm liền rơi xuống.

Nếu các cô có thấy dòng chữ này thì hãy cho tui 1 follow vào cái Wattpad này và ngôi nhà mới của t với cô Song Ngư nha.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 33

Sau khi Cố Diễm đến công ty, các đổng sự khác đều đã đến rồi.

Hôm nay quyết định mở cuộc họp hội đồng quản trị lâm thời, chính là muốn thảo luận về vấn đề đầu tư B2B cho Phương Quân.

Lúc trước cũng không thương thảo ra kết quả.

Kết quả của cuộc hội nghị, cùng quan điểm với Cố Diễm từ trước đến nay có ba đổng sự, bỏ phiếu không tán thành, có bốn đổng sự bỏ phiếu tán thành.

Còn có một người bỏ phiếu trắng.

Chính là Dương Soái.

Cố Diễm nhìn Dương Soái, cậu ta đang cúi đầu viết cái gì đó.

Thực chuyên chú.

Đại khái lại viết bảng mã.

Cùng ngày đó ở phòng họp, tin tức Thu Thu gửi tới rất giống nhau.

Cố Diễm đã hiểu được dụng ý của Dương Soái.

Sau khi Dương Soái bỏ phiếu trắng, quyết nghị này bởi vì có sự khác nhau lớn, tạm thời sẽ không thể thông qua.

Dương Soái làm như vậy, là làm sự tình hoãn lại một chút, rốt cuộc

chuyện này liên lụy quá nhiều.

Đặc biệt nguyên nhân cậu ta không tán đồng là bởi vì Thu Thu.

Dương Soái sợ về sau vì cái quyết định này của anh sẽ bị người lên án.

Cố Diễm như suy tư gì, cuối cùng quyết định cuối tuần sau triệu tập mở hội nghị cổ đông lâm thời.

Mặt khác, mấy đổng sự bỏ phiếu tán thành cũng không đoán ra ý tưởng của Cố Diễm.

Rốt cuộc quyết định đầu tư lớn như vậy, hơn nữa là có lợi cho việc phát triển của công ty về sau, vì sao không thể ở cuộc họp hội đồng quản trị thông qua quyết nghị, lại còn muốn làm điều thừa triệu tập cuộc họp cổ đông lâm thời.

Nếu mọi thứ đều quyết định, bọn họ cũng không lại hỏi nhiều.

Một khi cổ đông thông qua quyết nghị, hội đồng quản trị bọn họ chỉ có thể chấp hành.

Cố Diễm cư nhiên là đại cổ đông, kiềm giữ 69% cổ phần của công ty.

Cho nên nói là cổ đông sẽ ra quyết nghị, chi bằng có thể nói là Cố Diễm ra quyết định.

Mà chỉ cần Cố Diễm có đủ lý do để thuyết phục các cổ đông, hơn nữa bảo đảm được cuối năm công ty sẽ đạt được số tiền lãi mong muốn, mặt khác cổ đông sẽ không quá phận mà can thiệp quyết định của Cố Diễm.

Dụng ý rõ ràng như vậy, bọn họ vừa nhìn đã hiểu.

Cố Diễm không muốn đầu tư B2B của Phương Quân.

http://tieulun.hopto.org

Tan họp, Dương Soái đi đến văn phòng của Cố Diễm.

Cố Diễm mở ra mấy cúc áo trên cổ áo, hỏi Dương Soái muốn uống cái gì.

Dương Soái không đáp hỏi lại: "Cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?" Chỉ chỉ dấu cắn có thể thấy rõ ràng trong cổ Cố Diễm.

"Cậu bị tình yêu làm choáng váng đầu óc rồi đi!"

Cố Diễm sờ sờ chỗ cổ áo sơmi, nơi đó đến bây giờ vẫn còn nóng rát.

Thời khắc Thu Thu leo lên đỉnh đó, giống như một kẻ điên nhỏ, dùng sức cắn anh.

Cố Diễm cười: "Khó có được hồ đồ."

Đổ cho mình một ly nước, lại cầm bình đồ uống đưa cho Dương Soái.

Dương Soái xoa xoa ấn đường, bộ dáng nhìn như chưa tỉnh ngủ.

"Nếu cậu từ bỏ tự mình đầu tư cổ phần với Phương Quân, mà tính toán đầu tư B2B cho Thu Thu, cậu nghĩ đến các cổ đông khác của công ty hoặc là người ngoại giới sẽ đánh giá cậu như thế nào?"

Cố Diễm: "Nếu tớ để ý ánh mắt của người ngoài, cậu cảm thấy Trung Doãn có thể có được ngày hôm nay?"

Dương soái: "Đúng vậy, cậu giỏi, cậu đẹp trai, cái gì cậu cũng đúng."

Cố Diễm: "..."

Anh lại uống lên mấy ngụm nước, đặt ly xuống, hỏi Dương Soái: "Nếu có cái lựa chọn, cậu chọn tiền liền sẽ mất đi một nửa kia, cậu sẽ làm như thế nào?"

http://tieulun.hopto.org

Dương Soái nghẹn.

Dừng lại, hỏi Cố Diễm: "Vậy cậu có tính toán gì không? Nói như thế nào để thuyết phục các đại cổ đông?"

Cố Diễm: "Để nói sau."

Dương Soái lắc đầu, muốn đứng lên rời đi.

Tiếng gõ cửa văn phòng Cố Diễm vang lên.

"Vào đi."

Dương Soái cũng nhìn về phía cửa, nghĩ là một đổng sự nào đó, không nghĩ tới lại là Miêu Thanh.

Cố Diễm khẽ nhếch cằm về phía sô pha, ý bảo cô ngồi.

Hỏi: "Chuyện gì?"

Miêu Thanh liếc mắt nhìn Dương Soái một cái.

Dương Soái: "..."

Anh không đắc tội cô nha.

Miêu Thanh ngồi xuống, nhìn về phía Cố Diễm, nhiệt trào lãnh phúng nói: "Cái trò chơi cậu đầu tư tiền kia, rất nhanh liền phải chính thức online, cậu tính toán mở rộng như thế nào?"

Cố Diễm: "Cậu làm chủ là được."

Miêu Thanh lạnh lẽo xuỳ một tiếng: "Lúc làm việc, tớ làm chủ là được? Lúc quyết định cậu như thế nào lại không hào phóng như thế!"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm suy nghĩ, "Về sau chuyện về công ty trò chơi bên kia, đều giao cho cậu."

Miêu Thanh "a" một tiếng.

Còn lại đều là việc yêu cầu chấp hành hoạt động khổ sai, giống như cho cô quyền hạn lớn nhất.

Lạnh mặt hỏi Cố Diễm: "Tớ phải quỳ tạ chủ long ân sao?"

Cố Diễm: "..."

Dương Soái: "..."

Bị sặc liên tục ho khan.

Lúc ngẩng đầu, ánh mắt lạnh thấu xương của Miêu Thanh vừa quét lại đây.

Dương Soái cười khổ trong lòng, anh rốt cuộc như thế nào trêu chọc cô nha.

Hơn nửa năm gần đây, cả ngày cô đều tìm anh để vấn tội.

Tự nhiên liền không cho anh một sắc mặt tốt.

Dương Soái ra vẻ dường như không có việc gì, đứng lên, nhìn về phía Cố Diễm, "Không có việc gì phải không? Không có việc gì thì tớ về nhà."

Cố Diễm hỏi nhiều: "Buổi tối có hoạt động gì sao?"

Dương Soái gật đầu: "Đúng vậy, hẹn hò nha, bạn bè giới thiệu cho tớ một tiểu tiên nữ, hôm nay là cuối tuần, tốt xấu gì tớ cũng nên tỏ vẻ một chút thành ý, hẹn người ta ăn bữa cơm."

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nhíu ấn đường lại, rốt cuộc cậu ta cũng thông suốt?

Biết yêu đương rồi?

Bỗng chốc, Miêu Thanh dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Dương Soái.

Thế nhưng không thể hiểu được nói câu: "5 giờ bắt đầu mở họp, người phụ trách chủ yếu của phòng hoạt động cùng phòng kỹ thuật đều phải đến đông đủ, thảo luận công việc mở rộng tuyên truyền của cái trò chơi kia."

Nói xong, cô đứng lên nâng bước hướng phía cửa rời đi.

Lưu lại Dương Soái đang không hiểu ra sao.

Cố Diễm bật cười, cầm ly nước yên lặng uống.

Sau khi Dương Soái tan nát cõi lòng rời đi, Cố Diễm gọi cho Triệu Phương Châu một cuộc điện thoại.

Triệu Phương Châu cũng mới vừa từ công ty ra tới, khách khí nói: "Anh em, có gì chỉ giáo?"

Cố Diễm nhàn nhạt nói: "Cũng không có việc gì, liền muốn cùng cậu tâm sự chuyện tình cảm trong cuộc sống một chút."

Triệu Phương Châu ngẩn ra, nghĩ không ra lời nói của Cố Diễm có ý tứ gì.

Cười: "Chăm chú lắng nghe."

Cố Diễm lấy ra một điếu thuốc, lúc duỗi tay lấy bật lửa, lại do dự.

Ngừng một chút, anh đem dùng sức xoa nắn điếu thuốc, sau đó ném vào gạt tàn thuốc.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này mới nói chuyện: "Tôi cũng không hiểu rõ, cậu là người từng trải, hôn nhân cũng thành công, cho nên muốn thỉnh giáo cậu một chút, để phát triển một đoạn tình cảm tốt đẹp, yêu cầu phải làm như thế nào?"

Triệu Phương Châu cho rằng tình cảm của Cố Diễm cùng Thu Thu có vấn đề.

Cũng liền ăn ngay nói thật: "Tình cảm là cho nhau, hai bên đều phải tín nhiệm, bao dung, lý giải, cá nhân tôi cảm thấy này ba điểm này cực kỳ quan trọng, tuy rằng thực hiện nó không dễ dàng như vậy, nhưng lẫn nhau đều thoái nhượng một chút, ẩn nhẫn một chút, không khó để giải quyết chuyện gì."

Cố Diễm tiếp nhận lời nói, "Cậu nói rất đúng, tình cảm là cho nhau, giống như là làm buôn bán, hợp tác nên phải bạn tình tôi nguyện, lẫn nhau đều vui vẻ, nếu trong việc hợp tác xuất hiện vấn đề khác nhau, cũng nên thẳng thắn thành khẩn đi giải quyết, mà không phải sau lưng chơi lòng dạ hẹp hòi, làm đối phương tâm lạnh."

Triệu Phương Châu: "..."

Anh ta cảm thấy mấy lời nói này, có nhiều ẩn ý.

Không giống nhau.

Cố Diễm nói: "Cảm ơn cậu, tôi đã hiểu, tôi bên này vội, hôm nào lại nói."

Triệu Phương Châu thành thật nói được.

Kết thúc trò chuyện.

Triệu Phương Châu ngẫm nghĩ đã lâu, cảm giác Cố Diễm như đang châm chọc và truyền đạt với anh ta cái gì.

http://tieulun.hopto.org

Điều duy nhất anh ta có thể nghĩ đến chính là Triệu Tiêu Quân gạt anh ta làm cái gì, ngầm làm Cố Diễm thực bị động.

Trừ bỏ việc đầu tư B2B, đại khái không có gì việc gì khác.

Cho nên Tiêu Quân nhờ ba tìm đổng sự, đề nghị Cố Diễm đầu tư B2B cho Phương Quân?

Làm Cố Diễm trở tay không kịp?

Triệu Phương Châu nhấn vào dãy số của Triệu Tiêu Quân, không gọi được, máy đang bận.

Anh ta nhấn ga, rời khỏi công ty.

Lúc Cố Diễm về đến nhà, Thu Thu còn chưa có ngủ dậy.

Anh thay đổi quần áo đi đến phòng ngủ, tư thế ngủ của cô thật là...

Giống như một con chó nhỏ đang nằm ngủ.

Hắn là vừa mới tắm xong.

Tóc ướt dầm dề, mặc áo sơmi đen của anh.

Chỉ che đậy đến mông.

Hai chân dài đều lộ ra bên ngoài.

Trắng sáng loá mắt người nhìn.

Cố Diễm ngồi ở mép giường, nhìn cô hai phút.

Sau đó cúi đầuhôn môi cô.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê cảm giác bị quấy rầy, bất mãn rầm rì hai tiếng, mệt đến không mở mắt được, lại tiếp tục ngủ.

Cố Diễm cũng mệt mỏi, nằm ở trên giường, xốc chăn lên, đem cô ôm vào trong ngực.

Thu Thu ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác thân thể muốn tán giá, mệt không muốn mở mắt.

Nhưng lại cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người của anh.

Mặt cô cọ cọ vào ngực Cố Diễm, "Về rồi?"

"Ừ." Cố Diễm cúi đầu bắt đầu hôn cổ cô.

Lúc trước anh nhịn lâu như vậy, giữa trưa một lần, anh cũng chưa tận hứng.

Nhìn cô, anh lại đột nhiên muốn.

Thu Thu lẩm bẩm một tiếng: "Em mệt."

"Hiện tại mới 6 giờ rưỡi, làm một lần rồi ngủ tiếp."

Thu Thu: "..."

Cố Diễm ôm cô, trở mình, đem cô đè ở dưới thân.

Thu Thu tắm xong không có mặc nội y.

Cực kỳ thuận tiện cho Cố Diễm.

Đại hội thể thao trên giường làm cho người ta nghiện.

Rõ ràng Cố Diễm nói chỉ làm một lần, nhưng dường như anh không có

tính toán dừng lại.

Sau đó Thu Thu đánh Cố Diễm, nói anh nói chuyện không giữ lời.

Cô vẫn luôn bị lăn lộn đến hơn 10 giờ, Cố Diễm mới ăn no thoả mãn, thả cô ra.

Khâu Lê mệt đến nỗi nói không ra tiếng.

Mấy giờ đồng hồ, trừ bỏ thời gian nghỉ ngơi nửa giờ, Cố Diễm cho cô uống một ít nước, lại cho cô ăn chút trái cây, thời gian còn lại, cảm giác anh vẫn luôn ở trong thân thể của cô. (Chắc chớt =))). Thật đáng sợ ~~)

Sau khi xong việc, Cố Diễm dựa lên đầu giường.

Khâu Lê ghé vào ngực anh, ngón tay vẽ lung tung ở trước ngực anh.

Cố Diễm bắt được tay cô đặt lên môi mình hôn hôn, hỏi cô: "Muốn ăn cái gì?"

Khâu Lê lắc đầu: "Mệt, hiện tại một chút đói bụng cũng không có."

Cố Diễm lại hôn trán cô: "Giữa trưa em không ăn, buổi tối không thể không ăn."

Khâu Lê ngẩng đầu, cười: "Trước lúc anh về, em bị đói mà tỉnh, cho nên ăn mì gói, hiện tại còn rất no."

Cố Diễm: "Trong chốc lát muốn ăn cái gì, anh đơn giản làm một chút."

Tủ lạnh còn có sủi cảo đông lạnh.

Mì sợi cũng có.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê thất thần gật gật đầu, nhìn anh đã lâu.

"Làm sao vậy?" Cố Diễm nhìn cô, nhẹ nhàng cọ cọ gương mặt cô.

Khâu Lê: "Ngày mai em liền phải đi Thanh Đảo, vé xe là buổi tối, đi cùng với Dung Thâm."

Nghe được Dung Thâm cũng đi, nói không chừng còn muốn ở Thanh Đảo mấy ngày. Sắc mặt của Cố Diễm phai nhạt đi một chút, dường như không có việc gì nói: "Hiện tại Dung Thâm đều mặc kệ các nghiệp vụ của Phương Vinh?"

Khâu Lê: "Là ba em cùng bác Dung ngầm đồng ý, cơ bạn Dung Thâm buổi tối đều ở khách sạn xử lý bưu kiện của công ty, tình huống đặc thù thì họp qua video."

Cố Diễm gật gật đầu, cũng không lại hỏi nhiều.

Lại hôn cô, nửa nói giỡn nói: "Ngủ xong thì muốn đi, em không chuẩn bị phụ trách cái gì sao?"

Khâu Lê: "..."

Cô cắn môi, hỏi lại Cố Diễm: "Phụ trách như thế nào đây?"

Cố Diễm nhìn cô, chăm chú: "Có hai loại phương thức phụ trách, tên của anh nằm trong hộ khẩu của em, hoặc là tên của em nằm trong hộ khẩu của anh, em chọn một cái đi."

Từ 6h30 -> 10h luôn đó các cô ạ, thật là đáng sợ mà =))

.

.

http://tieulun.hopto.org

.

Nếu các cô có nhìn thấy dòng này của tôi, thì hãy cho tui xin 1 follow cho cái wattpad này nha. Tôi cảm ơn rất nhiều.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 34

Trong lúc nhất thời trái tim Khâu Lê không giữ được bình tĩnh, thình thịch đập nhanh.

Ánh mắt cô đụng vào ánh mắt của Cố Diễm, cùng nhau dây dưa.

Đôi mắt cô chớp chớp.

Lại chớp chớp.

Trước kia, cô tổng cho rằng, Cố Diễm là một cây vạn tuế lâu năm, sẽ không là loại đàn ông hay nói lời âu yếm.

Nhưng cái gì từ chính miệng anh nói qua, tất cả đều làm cho người khác động lòng.

Cố Diễm thấy cô đang ngây người, biết là trong lúc nhất thời cô cũng chưa tiêu hóa được lời nói của anh.

Anh rất có kiên nhẫn, gằn từng chữ một lặp lại một lần: "Tên của anh nằm trên hộ khẩu của em, hoặc là tên của em nằm trên hộ khẩu của anh, em muốn chọn cái nào?"

Khâu Lê: "Em..."

Ý tứ là chúng ta đi lãnh chứng có phải không?

Cố Diễm duỗi tay lấy trên tủ đầu giường ra một cái đồng hồ, nhìn xem:

"Cho em thời gian 60 giây suy nghĩ, hiện tại bắt đầu tính giờ."

Khâu Lê: "..."

Dường như là đang nằm mơ.

Ngón tay cô nhẹ nhàng cào cào cằm anh, Cố Diễm: "Thế nào?"

Khâu Lê nhắc nhở Cố Diễm: "Anh... Không cần làm công chứng tài sản sao?"

Anh cũng sẽ nhận được tiền của Phương Vinh.

Ấn đường Cố Diễm nhíu lại, "Như thế nào, em còn tính toán ly hôn?"

Khâu Lê: "..."

Đương nhiên là không phải.

Nhưng... cô không biết nên dùng từ ngữ như thế nào để biểu đạt.

Cố Diễm chỉ chỉ vào nhẫn, có chút bất mãn nói: "Lúc ấy anh đeo nhẫn vào tay em, anh nhớ rõ anh đã nói một câu, em quên rồi?"

Khâu Lê lắc đầu: "Đều nhớ rõ."

Lúc ấy Cố Diễm nói: Đeo nhẫn của anh, đời này cũng chỉ có thể đi cùng anh.

Cố Diễm cất đồng hồ: "Đã hết giờ, cho anh đáp án đi."

Khâu Lê: "..."

Cô cảm thụ được tâm tình bị bức hôn một lần.

http://tieulun.hopto.org

Thật tốt.

Khâu Lê ngồi quỳ lên, ôm lấy cổ anh: "Em muốn làm chủ hộ."

Cố Diễm cười, duỗi tay đem cô thu vào trong ngực.

"Hộ khẩu để ở chung cư của em?"

Khâu Lê gật đầu: "Đúng vậy, lúc trước làm hộ khẩu xong em vẫn luôn để nó ở chung cư."

Mua phòng ở bên này, cô liền đem hộ khẩu từ trong nhà dời ra, cho chính mình thành chủ hộ.

Cố Diễm cũng vậy.

Lúc trước hai người cũng là đi cùng đồn công an để làm sổ hộ khẩu.

Lúc ấy cô liền nghĩ sâu xa, khi nào mời có thể đem hai sổ hộ khẩu hợp lại thành một thì tốt rồi.

Cố Diễm: "Ừ, lãnh chứng xong, anh liền đem hộ khẩu của mình dời đến hộ khẩu của em."

Khâu Lê đắc ý cười, sau đó đem mặt chôn ở trong lồng ngực Cố Diễm, cười ra tiếng.

Cằm Cố Diễm nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô, "Em từ Thanh Đảo trở về, chúng ta sẽ đi gặp gia trưởng sau đó liền đi lãnh chứng."

Khâu Lê: "..."

Cô từ trong lồng ngực anh chui ra, đôi mắt hạnh trừng to.

http://tieulun.hopto.org

Kinh ngạc hỏi: "Nhanh như vậy?"

Cố Diễm hỏi lại: "Anh đã 32 tuổi, mấy tháng nữa là 33, em muốn anh chuẩn bị đến 40 tuổi mới lãnh chứng sao?"

Khâu Lê: "..."

Cũng đúng.

Kỳ thật cô cũng không còn nhỏ.

27.

Lãnh chứng gặp gia trưởng xem như tạm thời đã được định ra.

Cố Diễm hỏi cô có đói bụng không, có muốn ăn cái gì một chút.

Khâu Lê: "Sủi cảo đi."

Nấu sủi cảo so với mấy món ăn khuya khác nhanh hơn, lại còn không phiền toái.

Lúc sau Cố Diễm đi đến phòng bếp, Khâu Lê vào phòng tắm tắm xong.

Lúc ra tới, chuông điện thoại hết đợt này đến đợt khác vang lên.

Cô đi đến mép giường nhìn vào màn hình cuộc gọi đến.

Ghi chú là "chị ".

Cô vội vàng không ngừng bắt máy, rốt cuộc cô cũng đã được kéo ra khỏi sổ đen.

"Chị, em nhớ chị muốn...".

http://tieulun.hopto.org

Một chữ cuối cùng còn chưa nói xong, đã bị khâu Tây Văn xen vào: "Nghe nói em ở An Huy?"

Không cần nghĩ cũng biết là tra nhị nói, Khâu Lê: "Đã trở về, ngày mai em liền đi Thanh Đảo."

Khâu Tây Văn: "Buổi sáng thứ hai 11 giờ đi sân bay Thanh Đảo đón chị."

Khâu Lê kích động hỏi: "Chị, ngày mai chị sẽ trở lại? Được được được, em nhất định..." đến sân bay sớm.

Lời nói mới nói được một nửa, Khâu Tây Văn đã đem điện thoại cắt đứt.

Khâu Lê: "..."

Bị một vạn cái tổn thương.

Nhưng mà trước tiên Tây Văn có thể trở về, cái thương tổn này lại nháy mắt biến mất không còn tung tích.

Ném điện thoại xuống, cô ở trên giường lăn qua lăn lại.

Lại nghĩ tới cái gì, cô lấy di động qua, gửi cho Thẩm Nghiên một tin nhắn:【 mang anh đi Thanh Đảo ăn hải sản nha. 】

Thẩm Nghiên:【 ăn không nổi. 】

Khâu Lê:【... em mời khách nha ~】

Thẩm Nghiên:【 nói đi, lại muốn anh giúp em làm chuyện xấu gì phải không? 】

Khâu Lê:【 đừng lấy cái lòng dạ hẹp hòi của anh mà đặt vào em, chỉ là em muốn mời anh ăn cơm thôi nha, mấy ngày kế tiếp bọn em đều ở Thanh Đảo,

thuận tiện chúng ta cùng tụ họp.】

Thẩm Nghiên:【 anh không ở Bắc Kinh, hiện tại đang ở Thượng Hải, mấy ngày nay tương đối vội.】

Khâu Lê suy nghĩ, dù sao Tây Văn cũng còn phải về Bắc Kinh, cũng không vội.

Trả lời Thẩm Nghiên:【 được đi, chờ anh vội xong chúng ta ở Bắc Kinh tụ họp.】

"Thu Thu? Sủi cảo xong rồi."

"Tới đây."

Khâu Lê buông di động, liền chạy tới nhà ăn.

"Tắm rửa lâu như vậy?" Cố Diễm đem chiếc đũa đưa cho cô.

"Gọi điện thoại với chị của em, thứ hai chị ấy đến Thanh Đảo."

Cố Diễm hơi giật mình: "Tây Văn đi Thanh Đảo làm cái gì?"

Khâu Lê khoe khoang nói: "Đương nhiên là đi thăm em nha."

Cô cắn sủi cảo một ngụm, nửa kia dư lại đưa vào trong miệng Cố Diễm.

Nuốt xuống sủi cảo, Cố Diễm hỏi Thu Thu: "Sao Tây Văn lại trở về vào lúc này? Lúc trước anh nhớ rằng cô ấy nói với em cuối tháng mới trở về."

Khâu Lê lắc đầu: "Chị ấy không nói, khả năng công việc vội xong rồi, liền bay trở về."

Khâu Lê đang tập trung ăn sủi cảo, cũng không bận tâm đến biểu tình của

Cố Diễm.

Cố Diễm có suy nghĩ.

Đại khái là không đơn giản như vậy.

Tập đoàn Phương Quân vừa mới chính thức tuyên bố Triệu Tiêu Quân đảm nhiệm vị trí tổng giám hoạt động cho công ty B2B, ở bên này Khâu Tây Văn liền trở lại.

Tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Ăn cơm xong, tinh thần của Thu Thu lại lên nữa, cô quấn lấy Cố Diễm, không ngừng hôn anh.

Hôn cằm, hôn cả hầu kết.

Cố Diễm cũng mặc kệ cô nghịch, một tay ôm lấy eo cô, một tay cầm di động xử lý bưu kiện.

Xử lý bưu kiện xong, Cố Diễm bỏ di động xuống, ôm cô, đem cô đè ở trên sô pha.

"Còn muốn?"

Khâu Lê lắc đầu, không muốn.

Thân thể cô mệt.

Chỉ là muốn hôn anh.

Cố Diễm hôn hôn đôi mắt cô, "Bảo bảo, thực xin lỗi."

Khâu Lê không hiểu ra sao, "Thực xin lỗi em cái gì?"

http://tieulun.hopto.org

Làm cô quá mệt mỏi?

Cố Diễm: "Anh không tham gia lễ tốt nghiệp nhà trẻ của em."

Khâu Lê: "..."

Cố Diễm nhìn cô, lại nhìn không ra tia khổ sở nào trong mắt cô.

Đúng là đồ vô tâm vô phổi.

Đại khái là đã sớm không nhớ rõ.

Nhắc nhở cô: "Em quên rồi?"

Khâu Lê híp mắt lại, hỏi ngược lại: "Anh không đi?!"

Cố Diễm không hiểu: "Sao?"

Anh thật sự không đi, chẳng lẽ cô nghĩ lầm là anh có đi?

Khâu Lê giận sôi máu, "Trước khi lên sân khấu em cũng không thấy được anh, sau đó buổi biểu diễn kết thúc, em đi tìm ba mẹ, cũng không thấy được anh, chị của em nói anh còn phải học bù, xem xong buổi biểu diễn của em xong là đi rồi."

Thì ra là chị gái sợ cô khổ sở, cố ý lừa cô.

Khâu Lê đánh Cố Diễm vài cái, "Vì cái gì anh lại không đi? Thực phiền em có phải hay không? Không thích xem em khiêu vũ phải không?"

Thần sắc Cố Diễm phức tạp.

Sớm biết rằng như vậy anh sẽ không lắm miệng mà hỏi việc này.

Giải thích với cô: "Thời điểm anh nhận được thư đã là tháng chín."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê không thuận theo cũng không buông tha, không nói lý nói: "Nếu mà anh nhận được vào tháng sáu, nói không chừng cũng sẽ không đi."

Cố Diễm: "..."

Khâu Lê lại lôi kéo cổ áo anh: "Đêm nay anh không được lên giường."

Cố Diễm cúi đầu lấp kín cái miệng đang lải nhải kia, duỗi tay vén vạt áo sơmi của cô lên.

Nửa giờ sau, Khâu Lê lại khóc rồi lại cười.

Cuối cùng cô không chịu được anh va chạm ở trong cơ thể cô, hướng anh thỏa hiệp, nói là sẽ để anh lên giường ngủ, lúc này Cố Diễm mới ngừng thu thập cô.

Hôm sau.

Khâu Lê ngủ đến tự nhiên tỉnh.

Tỉnh lại đã là giữa trưa.

Cơm Cố Diễm kêu đã được đưa tới.

Cô rửa mặt rồi đến ngồi trước bàn ăn, mới vừa tỉnh ngủ, cái gì cô cũng không muốn ăn.

Cố Diễm hỏi: "Vé xe chiều nay của em là mấy giờ?"

Khâu Lê: "Hơn 5 giờ."

Cố Diễm gật gật đầu: "Giúp anh đặt một vé."

Khâu Lê: "..."

http://tieulun.hopto.org

Không thể tưởng tượng nhìn anh: "Anh cũng đi công tác?"

Cố Diễm suy nghĩ, mặt không đỏ tâm không nhảy gật đầu: "Ừ, vốn dĩ ngày mai mới đi, đi trước một ngày, vừa lúc có thể đi cùng em."

Khâu Lê gấp đến không chờ nổi liền đăng nhập trang web đặt vé cho anh.

Bởi vì là Thanh Đảo, đối với hai người bọn họ, là một thành phố không giống nhau.

Nơi đó ngoại trừ Bắc Kinh, hồi ức đặc biệt còn có ở một thành phố khác.

Vé xe khoang doanh nhân còn dư một vé.

Cô nhanh chóng đặt trước.

Lại đặt cho vệ sĩ của anh vé xe khoang hạng nhất.

Còn tốt, vé xe khoang doanh nhân cùng với vé của cô cùng một thùng xe.

Nhưng chỗ ngồi của cô là cùng Dung Thâm, cách Cố Diễm mấy hàng.

Khâu Lê thầm nghĩ, cũng không quan trọng, lên xe cùng Dung Thâm đổi vị trí một chút là được.

Đặt vé xong, Khâu Lê buông di động tiếp tục ăn cơm.

Lại cùng anh nói chuyện phiếm: "Triệu Tiêu Quân bắt đầu phụ trách hoạt động B2B của Phương Quân, anh đã xem tin tức chưa?"

Cố Diễm: "Xem rồi, ngành sản xuất có cạnh tranh là bình thường, em cứ làm tốt chính em, cái khác không cần nhọc lòng."

Khâu Lê ngẩng đầu nhìn anh, lặng im vài giây mới hỏi: "Triệu Tiêu Quân

thích anh, anh biết không?"

Cô cảm giác lấy tính cách Triệu Tiêu Quân, sẽ không đơn thuần yêu thầm.

Hơn nữa Cố Diễm đang cùng cô ở bên nhau, Triệu Tiêu Quân cũng sẽ tìm mọi cách làm Cố Diễm biết cô ta thích anh.

Sắc mặt Cố Diễm vẫn như thường, gật gật đầu: "Biết."

Khâu Lê tò mò, "Cô ta thổ lộ với anh?"

Vừa lúc cô duỗi chiếc đũa gắp thịt, bị Cố Diễm chặn lại, gắp một ít đồ ăn đến chén của cô.

Khâu Lê: "..."

Bọn họ ngồi dựa gần vào nhau, lúc sau cô liền cố ý dùng đũa của mình chạm vào đũa anh, làm anh không thể gắp được đồ ăn ăn cơm.

Cố Diễm bị chọc tức cười.

Chính mình cũng đổi thành tay trái ăn cơm, để tránh cho không bị đụng chạm.

Tuy rằng thực cố hết sức dùng tay trái, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể gắp được đồ ăn.

Khâu Lê liếc mắt nhìn đến Cố Diễm một cái, vẫn là nghĩ đến đề tài vừa rồi, dùng cánh tay nhẹ nhàng cọ cánh tay anh, "Ai, em hỏi anh, Triệu Tiêu Quân thổ lộ với anh?"

Cố Diễm thong thả ung dung nhai đồ ăn, nuốt xong mới trả lời cô: "Không xem là vậy."

http://tieulun.hopto.org

Nhưng mà đêm đó Triệu Tiêu Quân từ trong phòng đuổi theo, nói với anh mấy lời, ý tứ đã thực rõ ràng.

Khâu Lê nhanh chóng phun ra một câu: "Em không thích cô ta."

Cố Diễm cười: "Nếu em thích cô ta, không phải là anh có chuyện gì sao?"

Khẽ nhếch cằm với chén của cô, "Ăn cơm, trong chốc lát lạnh, không thể ăn."

Khâu Lê: "..."

Cố Diễm luôn cố ý xuyên tạc ý tứ mà cô muốn biểu đạt.

Cô ăn cơm cũng chưa bao giờ chủ động đem đũa đến mâm rau dưa, Cố Diễm chỉ có thể tự mình kẹp rau dưa bắt cô ăn.

Thấy cảm xúc của cô không cao, Cố Diễm trấn an cô: "Lúc trước em gửi cho anh cái đề lựa chọn kia, không phải là anh muốn dỗ em mới lựa chọn như vậy."

Đề lựa chọn kia, hiện tại Khâu Lê nhớ tới, vẫn sẽ rung động.

【 Cố Diễm chỉ yêu Thu Thu 】

Khâu Lê há mồm, đem rau xanh Cố Diễm đưa bỏ vào trong miệng.

Nhưng nghĩ đến Triệu Tiêu Quân, đồ ăn trong miệng cô cũng không còn vị gì.

Cô nhìn sườn mặt anh, "Cố Diễm, em... Không giống với thẩm mỹ phụ nữ tiêu chuẩn mà anh thưởng thức, em cũng không riêng gì, cũng... Không giống với bọn họ."

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm cũng chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt đặc biệt chuyên chú.

Khâu Lê đơn giản nói ra khúc mắt của chính mình: "Đối với cái gì liên quan đến anh, lòng dạ của em cực kỳ hẹp hòi, cũng không có nói lý, em không thích anh cùng cô ta có nghiệp vụ liên quan đến nhau, biết anh cũng là vì việc công, nhưng em chính là không thích anh cùng cô ta liên quan đến nhau."

Triệu Tiêu Quân cực kỳ biết làm việc, cô luôn khó lòng mà phòng bị.

Cô cũng biết Triệu Tiêu Quân đột nhiên nhậm chức quản B2B, sẽ không đơn thuần cạnh tranh đơn giản với cô như vậy.

Tay phải Cố Diễm để trên ót của cô, cúi người hôn xuống môi cô, "Được, em nói anh đều nhớ kỹ. Ăn cơm đi, ăn xong rồi ngủ trưa, chúng ta còn phải đi đến nhà ga."

Khâu Lê thỏa mãn cười cười.

Buổi chiều lúc hai giờ, Dung Thâm gọi điện thoại đến, hỏi cô: "Tôi đi đón cô?"

Khâu Lê mới vừa tỉnh ngủ, "Không cần, tôi đi cùng với Cố Diễm, vừa lúc anh ấy cũng đi Thanh Đảo để công tác, cho nên cùng tôi đi sang đó."

Đại khái là trầm mặc vài giây, Dung Thâm cười nhẹ: "Được, lên xe gặp."

Lúc Cố Diễm cùng Khâu Lê tới nhà ga, Dung Thâm đã sớm tới rồi.

Cố Diễm cùng Dung Thâm có lệ gật gật đầu, rồi từng người xem di động.

Khâu Lê bị kẹp ở bên trong cũng rất khó chịu.

http://tieulun.hopto.org

Cô biết bọn họ luôn luôn không hợp, phỏng chừng loại trạng thái này về sau cũng sẽ không có thay đổi gì.

Đến thời gian kiểm phiếu, Dung Thâm đi một mình ở phía trước, cách bọn họ một cái khoảng cách.

Hai người bọn họ đều mang theo kính râm, ngày thường không thường xuyên lộ mặt trước truyền thông trước, cũng không ai nhận ra.

Đến thùng xe, Dung Thâm đã ngồi xuống, lỗ tai đeo tai nghe, trên đùi đặt notebook.

Chỗ ngồi của cô cùng Dung Thâm là song song với nhau, Dung Thâm ngồi gần lối đi nhỏ, đem chỗ gần cửa sổ để lại cho cô.

Cố Diễm ở ghế đơn.

Vị trí nghiêng ở phía sau bọn họ, cách ba hàng chỗ ngồi.

Khâu Lê nói với Cố Diễm: "Anh đợi một chút, em nói với Dung Thâm, đổi chỗ một chút, để anh ta ngồi ở bên này của anh, anh ta vừa lúc mở họp, cũng rất là thuận tiện."

Cô đi qua, Dung Thâm đang nhìn màn hình máy tính, giao diện tất cả đều là số liệu.

Khâu Lê nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của anh ta.

Dung Thâm quay đầu lại.

Khâu Lê cười nhạt: "Phiền anh một chút, tôi muốn cùng anh đổi chỗ."

Dung Thâm gật đầu, lấy notebook, sau đó đứng dậy.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê nói tiếng " cảm ơn ".

Kết quả, Dung Thâm ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Đặt xong notebook, tiếp tục công tác.

Khâu Lê chớp chớp mắt.

Là làm anh ta cùng Cố Diễm thay đổi chỗ một chút, không phải là làm anh ta cùng cô đổi chỗ một chút...

Editor: 1 ngày làm tận 5 lần, sức lực của hai người cũng ghê thật chứ =))

Nhớ follow wattpad của tôi nhoa các cô xinh đẹp của tôii

=))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 35

Khâu Lê cho rằng vừa rồi cô nói như vậy, đã rất có ý tứ, rốt cuộc là cô muốn ngồi cùng với Cố Diễm, cô cảm thấy, Dung Thâm lại không si không ngốc, chắc chắn sẽ đem chỗ ngồi nhường lại cho hai người bọn họ, rồi sẽ ngồi vào chỗ ngồi kia của Cố Diễm.

Nếu anh ta không hiểu được ý vô, cô liền nói rõ ràng một chút.

"Dung Thâm."

Dung Thâm ngẩng đầu, nhìn cô, thanh âm ôn hòa: "Làm sao vậy?"

Khâu Lê: "Có thể để Cố Diễm đến bên này ngồi được hay không? Anh cùng anh ấy..." Đổi chỗ một chút.

Mấy chữ ngoài sau còn chưa nói ra, đã bị Dung Thâm đánh gãy, anh ta nói: "Cố Diễm muốn ngồi chỗ bên cạnh tôi phải không? Được, không thành vấn đề, cô bảo cậu ta đến đây đi, tôi ngồi với ai cũng đều không sao cả."

Sau đó anh ta lại bổ sung một câu: "Một mình cô ngồi chỗ dựa cửa sổ kia khá tốt, cô ngồi bên này, tôi vẫn luôn gõ bàn phím, còn ảnh hưởng đến cô nghỉ ngơi."

Khâu Lê: "..."

Khóc không ra nước mắt.

Dung Thâm quả thực là nhân vật đổi khái niệm cấp tổ sư.

Cố Diễm đã đi tới, anh đã sớm đoán được kết quả là cái gì.

Vỗ vỗ Thu Thu bả vai: "Em đi qua kia ngồi đi."

Sau đó anh lập tức đi đến vị trí bên trong ngồi xuống.

Khâu Lê rối rắm nhìn hai người bọn họ, mà Dung Thâm sắc mặt vẫn như thường đang nhìn vào màn hình máy tính, còn nhỏ giọng nói tiếng Anh với ống nghe.

Cố Diễm lấy notebook, mở ra.

Cô thở dài, xoay người đi đến chỗ ngồi kia của Cố Diễm.

Cao tốc đã bắt đầu chạy, Khâu Lê nhàm chán, nhưng cũng không có tâm tư để xem di động.

Lâu lâu cô sẽ nghiêng đầu nhìn về phía bọn họ.

Lưng ghế quá cao, cô cũng không nhìn rõ cái gì.

Trong lòng lại nôn nóng.

Không biết hiện tại hai người bọn họ là cái trạng thái gì.

Bọn họ không đối phó nhau chính là có chút kỳ lạ.

Lại đợi mười mấy phút.

Từ ba lô Khâu Lê lấy ra hai bình nước, ra vẻ dường như không có việc gì đi qua đưa cho bọn họ.

Hai người bọn họ đều đang xử lý công việc, quá mức nhập tâm, không ai phát hiện cô đang đứng đó, mãi cho đến lúc cô đưa nước tới trước mặt bọn

họ, hai người mới ngẩng đầu.

Dung Thâm nhận lấy bình nước: "Cảm ơn."

Sau đó vặn ra uống mấy ngụm, lại tiếp tục xem máy tính.

Cố Diễm không nhận lấy.

Cô nhìn Cố Diễm, phát hiện tầm mắt Cố Diễm không phải dừng ở trên người cô, cũng không phải ở máy tính, mà là dừng ở phía sau cô.

Cô theo tầm mắt anh xoay người, cũng không phát hiện có cái gì dị thường.

Sau đó, cô hỏi Cố Diễm: "Làm sao vậy?"

Cố Diễm lắc đầu: "Không có gì." Sau đó lấy bình nước trong tay của cô.

Vừa rồi có một cô gái ngồi ở phía trước bọn họ giống như là đang dùng di động chụp mấy tấm hình ở phía bên này.

Anh hỏi Thu Thu: "Một mình bị nhàm chán sao?"

Khâu Lê không nói thật: "Cũng được, em đang xem phim điện ảnh."

Cố Diễm đem di động của mình đưa cho cô: "Di động có rất nhiều trò chơi nhỏ, em thích cái nào thì cứ chơi."

Lại nói thêm: "Đều là một ít trò chơi nhỏ, anh tự mình nghiên cứu phát minh."

Khâu Lê hưng phấn lấy di động qua, xoay người đi vài bước, lại quay trở lại tới, nhỏ giọng nói với Cố Diễm: "Anh đem điện thoại mở khóa nha, bằng không em chơi game như thế nào."

http://tieulun.hopto.org

Cô để điện thoại ở trước mặt anh lắc lắc, ý bảo anh mở khóa.

Cố Diễm: "Không phải mở khóa vân tay, mở mật mã là được."

Khâu Lê cầm lấy điện thoại, mở màn hình, "Mật mã là bao nhiêu?"

Cố Diễm đang gõ bàn phím, đầu cũng không nâng: "Mã quản lý khóa vân tay chung cư của em."

Đầu quả tim Khâu Lê khẽ run.

Tay cầmnchuột của Dung Thâm cũng dừng lại, rồi sau đó tiếp tục thao tác.

Nếu không phải đang ở trên cao tốc, Dung Thâm lại ở chỗ này, cô nhất định sẽ bổ nhào vào trong lòng ngực Cố Diễm, cho anh một cái hôn.

Khâu Lê lại không tiếp tục quấy rầy anh, cầm di động trở lại chỗ ngồi của mình.

Màn hình di động đã tối đi.

Cô lại lần nữa mở lên, bắt đầu nhập mật mã.

Sau khi nhập mã khóa quản lý vào, mở khóa thành công.

Như thế nào cô cũng chưa nghĩ đến, mật mã di động của anh sẽ là mã khóa quản lý vân tay của cô.

Càng nghĩ, trong lòng không biết là cái tư vị gì.

Chua xót.

Nhưng lại cảm giác kỳ thật chính mình vẫn luôn ngâm mình ở trong mật

đường.

Lúc trước khi vừa mới mua chung cư, cô chỉ sử dụng khóa vân tay bằng ngón trỏ tay trái, kết quả có một ngày cô bị đứt tay, sau khi băng bó, không thể đưa vào vân tay.

Cô cũng quên lúc trước cô cài mã quản lý là bao nhiêu, cửa mở không ra, cũng không thể sử dụng vân tay, cô ở ngoài cửa không vào nhà được, liền gọi điện thoại cho Cố Diễm.

Ngày đó Cố Diễm tan tầm, liền đi tìm xưởng khôi phục khóa vân tay, vì an toàn, cô không dùng mật mã ngân hàng hoặc là mật mã chi trả để cài đặt mã quản lý, một lần nữa dùng dãy số khác.

Cô sợ đến lúc đó cô sẽ quên, liền hỏi Cố Diễm có thể nhớ giúp cô một chút.

Lúc ấy, trong tiềm thức của cô lại tín nhiệm anh như thế, bởi vì nói cho anh mã khóa, chẳng khác nào là cho anh chìa khóa mở cửa.

Cố Diễm gật gật đầu, cũng không nói thêm cái gì.

Điều cô không nghĩ tới chính là, lúc ấy cô chỉ là thuận miệng nói ra, cũng không trong cậy anh có thể thật sự nhớ lỹ, nhưng cuối cùng lại trở thành mật mã di động của anh.

Nhiều năm như vậy, mỗi ngày anh đều mở khóa nhiều lần, như thế nào đều sẽ không quên.

Anh dùng sinh nhật cô làm mật mã, cái đó đều không bằng anh dùng cái mã quản lý này làm mật mã, càng làm cho cô cảm động.

Bởi vì sinh nhật chỉ là một ngày đặc biệt.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng cái mã quản lý này là chì khóa mở cửa nhà, cô không cần lo lắng về nhà không được.

Sau này cô thường xuyên sẽ nghĩ, có lẽ nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn ở phía sau cô, chỉ cần cô xoay người, anh có thể trở thành chỗ dựa của cô.

Cô muốn, anh nhất định sẽ đáp lại.

Cô không nghĩ tới, anh cũng thay cô nghĩ.

Chỉ là năm đó, cô không có cái dũng khí để xoay người.

Sau khi Khâu Lê bình tĩnh trở lại, bắt đầu mở trò chơi chơi.

Trong đó có một trò chơi tên là "quay về quá khứ tìm chính mình", bởi vì thấy tên quá đặc biệt, cô liền nhấn vào.

Không nghĩ tới vai chính lại là cô.

Hình ảnh của hình động nhỏ khắc sâu vào tâm trí của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt giảo hoạt lại tà ác.

Cô nhấn vào bắt đầu, hình động nhỏ bắt đầu chuyển động.

Chạy chiếc xe đạp nhỏ, trong miệng còn ngậm kẹo que, đến trạm kiểm soát thứ nhất, phải nói khẩu lệnh mới được đi vào.

Kết quả khẩu lệnh là: Cố Diễm, em thích anh, thích anh mười mấy năm.

Khâu Lê bị chọc cười.

Sau đó cô liền trực tiếp rời khỏi, không chơi nữa.

Ở phía sau trạm kiểm soát cô cũng không biết là cái gì.

http://tieulun.hopto.org

Buổi tối lúc 10 giờ ba người đã đến Thanh Đảo.

Sau khi ra khỏi trạm, Dung Thâm vẫn đi phía trước bọn họ, anh ta đang gọi điện thoại.

Sau khi kết thúc điện thoại, anh ta dừng chân xoay người: "Tôi đi đến công ty con bên này của Phương Vinh, có một số việc cần xử lý, ngày mai có thể xử lý xong, ngày kia chúng ta tiếp tục đi khảo sát."

Khâu Lê gật đầu nói được: "Vừa lúc ngày mai tôi cũng có việc, tôi đến sân bay đón chị của tôi."

Dung Thâm: "Tây Văn đã trở lại?"

Khâu Lê: "Đúng vậy, ngày mai sẽ đến."

Dung Thâm: "Đến lúc đó chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm."

Di động anh ta lại vang lên, nhưng lại không bắt máy.

Nhìn sang Khâu Lê nói: "Xe đón tôi đã đến rồi, hai người có muốn tôi đưa đến khách sạn hay không?"

Khâu Lê xua xua tay, dọc đường đi hai người bọn họ* ngồi cùng nhau phỏng chừng đã là dày vò lẫn nhau, đại khái ai cũng đều không muốn sẽ cùng đối phương ở chung thêm một phút đồng hồ nào nữa.

*Cố Diễm và Dung Thâm

Sau khi Dung Thâm rời đi, Cố Diễm mới nói, "Lúc trước em đặt khách sạn nào?"

Khâu Lê: "Một khách sạn gần phố tài chính bên kia."

Hỏi Cố Diễm: "Đúng rồi, anh đến đây là muốn tới bên kia nói sự tình? Trụ tài chính phố bên kia có thuận tiện hay không?"

Cố Diễm nắm tay cô đi ra ngoài, "Có thể, anh đều thuận tiện."

Anh nghiêng mặt nhìn cô: "Đêm nay đi cầu tàu bên kia một chút?"

Khâu Lê hưng phấn, "Được."

Nói đến cầu tàu, cô liền thao thao bất tuyệt: "Lần trước lúc anh dẫn em đến đây, cầu tàu vẫn còn thu phí, nghe nói hiện tại đã được miễn phí, cũng không biết cầu tàu có thay đổi cái gì hay không."

Cô lắc lắc cánh tay anh: "Anh có còn nhớ anh đã từng mang em tới không?"

Bởi vì anh đã từng đưa cô đến đây, nên cô đối với thành phố này bằng những tình cảm khác nhau.

Cho nên lúc trước khi lựa chọn khảo sát thành phố Sơn Đông, cô liền chọn nơi này đầu tiên.

Cố Diễm cười cười: "Vốn dĩ nên sớm quên, nhưng em quá lười, anh vẫn luôn nhớ rõ."

Năm ấy cô học lớp 6, lập tức phải thi chuyển cấp.

Bởi vì thành tích kém, mỗi lần gọi điện thoại phụ đạo cho cô, lúc nào cô cũng thất thần, cùng anh nói đông nói tây, cũng không nói đến việc học tập.

Xem như để cổ vũ cô, anh liền nói, chỉ cần cô thi chuyển cấp thành tích mỗi môn đều trên 90 điểm, anh liền mang cô đi ra ngoài du lịch, địa điểm tùy cô chọn.

http://tieulun.hopto.org

Cô thề son sắt nói không thành vấn đề.

Sau đó, mỗi môn của cô đều được 90 điểm.

Khi đó anh vẫn còn học đại học chưa có tốt nghiệp, nghiên cứu đầu tư cũng nhiều, nhưng vẫn dành ra hai tuần để trở về.

Cùng với Mộ Thời Cảnh hai người mang cô đi chơi một tuần.

Trạm thứ nhất chính là Thanh Đảo.

Buổi tối cô muốn đi dạo phố, đường đi bộ đại khái cô chỉ đi được một phần ba, đường còn lại đều do anh cõng cô đi.

Mộ Thời Cảnh muốn cõng cô, cô không cho.

Tuy rằng năm ấy cô mới mười một hai tuổi, cũng không nặng, nhưng cõng cô từ đầu đường đi bộ bên này đến đầu bên kia, lại quay trở lại tới, cả cánh tay anh đều mỏi.

Lúc ấy anh tự cho là đem cô coi làm em gái, anh cảm thấy anh giống với Mộ Thời Cảnh, cưng chiều cùng dung túng cô cũng là điều nên làm.

Cũng là thói quen.

Hiện tại anh lại nghĩ, Mộ Thời Cảnh vô luận như thế nào dung túng cho cô, đó là bởi vì cậu ấy là anh trai của cô, nhưng anh với cô không có nửa phần huyết thống, từ đâu ra làm vậy?

Chính là cháu gái ngoại của anh, cũng lớn như Thu Thu, anh cũng không có kiên nhẫn như thế.

Đại khái là tình cảm của con người cực kỳ vi diệu.

http://tieulun.hopto.org

Bất tri bất giác, có một người cũng đã ở trong đáy lòng anh mọc rễ nẩy mầm.

Mãi cho đến nhiều năm sau, lúc cành lá tươi tốt, anh mới bừng tỉnh đại ngộ.

Sau khi bọn họ ra khỏi trạm, bắt xe đi về khách sạn để cất hành lý.

Đến khách sạn, Cố Diễm liền nhận được điện thoại ở Bắc Kinh, cô thấy được tên người gọi đến, là Miêu Thanh.

Cô biết người phụ nữ này.

Tổng giám đốc chấp hành công ty trò chơi tập đoàn Trung Doãn.

Khâu Lê không nghe anh nói cái gì, mượn cớ đi vệ sinh.

Cố Diễm nhìn thời gian, đều đã 11 giờ một phút, Miêu Thanh đại khái vẫn còn ở công ty.

Chuyển được điện thoại, hỏi Miêu Thanh: "Chuyện gì?"

Miêu Thanh: "Không quấy rầy cậu đi?"

Cố Diễm: "Cậu nói xem?"

Miêu Thanh "a" một tiếng, "Kia cũng xứng đáng."

Kỳ thật sau khi gọi đi, cô mới ý thức được thời gian đã khuya.

Nhưng lại nghĩ đến bạn gái cậu ta cũng không có ở nhà, cũng không tính là quấy rầy.

Cố Diễm: "... Nói đi, chuyện gì?"

http://tieulun.hopto.org

Miêu Thanh: "Chuyện trò chơi bồi tiền kia của cậu, buổi tối sẽ bắt đầu thống nhất một lần nữa, Dương Soái còn muốn mời người phát ngôn cho trò chơi này." Cô nói, lời nói liền bắt đầu bốc hỏa: "Các người có phải cố ý đi ngược lại với tớ hay không? Bởi vì lúc trước tớ không đồng ý, các người liền tự ý quyết định?"

Cố Diễm bất đắc dĩ nói, "Tớ cùng cậu ta là loại người ăn no rảnh rỗi không có chuyện gì làm sao?"

Miêu Thanh: "Vậy các cậu có ý tứ gì? Một cái trò chơi miễn phí, trong chốc lát muốn thành lập quỹ hội, trong chốc lát lại muốn mời người phát ngôn, các cậu có phải thấy tớ nhàn nên khó chịu?"

Cố Diễm ấn ấn ấn đường, "Một sự kiện có đáng giá hay không trả giá bằng tinh lực, chúng ta không thể chỉ lấy tiền vì cân nhắc tiêu chuẩn."

Miêu Thanh cười, có ý trào phúng rõ ràng: "Nếu tớ không chui vào lỗ đồng tiền, cậu cảm thấy trò chơi của Trung Doãn sẽ có thành tích như ngày hôm nay? Có thể chiếm được 45% thị trường người chơi?"

Cố Diễm cũng không muốn cùng Miêu Thanh cãi nhau: "Mời hay không mời người phát ngôn tự cậu quyết định, về sau chuyện trò chơi bên kia, cậu chỉ cần hướng hội đồng quản trị phụ trách là được."

Anh cũng không có nhiều tinh lực như vậy để nhọc lòng.

Dừng vài giây, Miêu Thanh đột nhiên nói: "Không phải các cậu cảm thấy tiền nhiều xài không hết sao, tớ đây sẽ thế các cậu xài, tớ quyết định, người phát ngôn tớ sẽ mời người quý nhất."

Cố Diễm đối với giới giải trí minh tinh không phải quá hiểu biết, cũng không biết phí đại ngôn người nào cao nhất.

http://tieulun.hopto.org

Thuận miệng hỏi một câu: "Chuẩn bị mời ai? Hình tượng tớ muốn chính diện một chút."

Miêu Thanh: "Chuẩn bị mời người phát ngôn di động R129, cậu cảm thấy hình tượng có đủ chính diện hay không?"

Kỳ thật cô tính toán mời người phát ngôn di động R129, cũng là có mục đích khác, làm cho ngoài giới sẽ tự động hiểu được, Trung Doãn bọn họ cùng Phương Vinh có cùng một minh tinh làm đại ngôn, quan hệ hợp tác đã bắt đầu ấm lại.

Miêu Thanh ở bên kia vội, liền trực tiếp treo điện thoại.

Cố Diễm cầm di động vỗ nhẹ lòng bàn tay, người phát ngôn di dộng R129 chính là vợ của Tưởng Bách Xuyên, nếu vợ của cậu ta đồng ý đến đại ngôn trò chơi này, Tưởng Bách Xuyên khẳng định sẽ duy trì trò chơi.

Nếu Tưởng Bách Xuyên mang theo bác Tưởng đến tham gia trò chơi tranh bá vào sang năm, việc này đối "Phụ tử liên minh" mà nói, là một cái bắt đầu tốt đẹp.

Cất di động, Cố Diễm lại tiếp tục uống cà phê, cà phê uống xong rồi, Khâu Lê còn chưa ra ngoài.

Anh đi đến cửa phòng vệ sinh, gõ gõ cửa: "Thu Thu?"

Khâu Lê: "Ai, có chuyện gì?"

Cô đang dặm lại lớp trang điểm.

Cố Diễm: "Còn chưa xong sao? Em ở bên trong nửa giờ rồi."

Khâu Lê: "Chờ em vài phút."

http://tieulun.hopto.org

Bắt đầu tô son môi.

Cố Diễm: "Có phải em đang xem điện ảnh hay không?"

Khâu Lê: "Không phải, chân em đã tê rần, không đi được."

Dừng lại, cô nói: "Nếu anh sợ trễ giờ, anh vào đem em ôm ra ngoài đi."

Cô nhanh chóng thu dọn đồ trang điểm, đóng nắp bồn cầu, trực tiếp ngồi lên, làm bộ đã tê rần, không thể đi được.

Cố Diễm đứng ở ngoài cửa, bật cười, cố ý nói: "Em đừng có gấp, qua vài phút chân sẽ không tê nữa, anh không gấp."

Khâu Lê: "..."

Vài phút đi qua, Cố Diễm cũng không có đi vào.

Cô: "..."

Chỉ có thể tự mình đi ra ngoài.

Cố Diễm đang dựa vào sô pha xem di động, ngước mắt: "Xong rồi?"

Sau đó đứng lên, "Đi thôi, trễ một chút chúng ta qua bên kia, người cũng ít."

Khâu Lê liếc mắt nhìn anh một cái.

Cố Diễm cười, duỗi tay đem cô kéo vào trong lồng ngực, nhìn môi đỏ mê người của cô, cúi đầu hôn lên.

Hôn quá kịch liệt, hai người đều khống chế không được.

Cố Diễm ôm cô đặt lên sô pha, muốn cô một lần.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi kết thúc, cô thở hổn hển đem mặt chôn ở trong cổ anh, "Cái này sẽ nghiện sao?"

Cố Diễm hôn hôn lỗ tai cô, giọng nói khàn khàn: "Ừ, nghiện cũng không có việc gì, mỗi lần anh đều sẽ thỏa mãn em."

Khâu Lê: "..."

Hai người tắm xong rồi mới đi xuống lầu.

Tới dưới lầu khách sạn, Cố Diễm nói đi qua, Khâu Lê gật đầu, vừa lúc ăn một chút ở quán ven đường.

Nửa đêm phỏng chừng cầu tàu cũng không có vài người, vừa lúc gió biển thôi, có thể nhìn cảnh đêm.

Hai người đan chặt mười ngón tay đi chầm chậm tới.

Bỗng nhiên, Khâu Lê dẫm lên dây giày của chân kia, bị vướng một chút, rất may cô được Cố Diễm giữ chặt: "Sao lại không cẩn thận như vậy."

Khâu Lê cúi đầu nhìn giày, dây giày thể thao đã bị bung ra.

Cô nhếch chân kia lên, "Giày này là anh mua."

Cố Diễm nhìn cô, mà ánh mắt giảo hoạt kia của cô cũng vẫn luôn chăm chú nhìn anh.

Rất giống với lúc còn nhỏ.

Cố Diễm đều biết trong lòng cô tính toán nói việc này, vì để thỏa mãn cô, anh phối hợp với cô.

Anh ra vẻ không biết cô muốn làm cái gì, gật gật đầu: "Ừ."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê: "Dây giày nó bị bung ra, anh cũng mặc kệ quản nó?"

Lời ngầm, giày là anh mua, dây giày bung, làm người mua, anh cần phải phụ trách.

Cố Diễm cười như không cười: "Giày này đã lớn lên, anh đã sớm buông tay cho nó tự lập tự cường."

Khâu Lê: "..."

Cố Diễm nhìn bộ dáng này của cô, bật cười, buông tay cô ra, ngồi xổm xuống, đem dây giày của cô buộc chặt lại.

Editor: Sắp ngược rồi nha, các cô có thích ngược không?:))

.

.

.

Nếu không thì hãy cho t xin 1 follow nhá =))))))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 36

Lúc Cố Diễm đứng dậy, Khâu Lê liền tiến lên đặt một nụ hôn trên môi Cố Diễm.

Sau đó hai người liền đi ăn khuya.

Vừa vào nhà hàng hải sản, Khâu Lê liền nhận được điện thoại của Mạc Viễn Đông.

"Tra nhị, anh còn chưa ngủ hả?"

Mạc Viễn Đông: "Ừ."

Anh đang ngồi trong ô tô, xe ngừng ở trước khu biệt thự.

Anh không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm về phía giao lộ kia.

Trong tiểu khu cực kỳ yên tĩnh, không khí lại có chút oi bức.

Trong lòng anh cũng đang bực bội, không có người để nói chuyện phiếm, anh liền gọi cho Khâu Lê.

"Anh làm sao vậy?" Khâu Lê cảm giác được không khí bên kia có chút không đúng lắm, yên tĩnh đến quỷ dị.

Ngón tay Mạc Viễn Đông gõ trên tay lái không theo tiết tấu nào, anh có chút thất thần: "Không có gì, có khả năng là chưa thích ứng được múi giờ, ngủ không được, còn em?"

Khâu Lê: "Em chuẩn bị ăn khuya."

Mạc Viễn Đông "a" một tiếng, do dự một chút, vẫn là hỏi: "Thu Thu, tình huống này là như thế nào, nếu người phụ nữ sinh con của em nhưng lại không cho em biết?"

Khâu Lê: "... Anh đang diễn phim truyền hình bi tình sao?"

Mạc Viễn Đông: "Ừ, đang xem kịch cẩu huyết."

Khâu Lê: "... Vậy cái phim truyền hình anh xem nói như thế nào? Vì cái gì mà người phụ nữ lại không cho người đàn ông biết?"

Mạc Viễn Đông: "Còn chưa có phát tới tập này, cho nên anh hỏi em một chút."

Khâu Lê cười, "Khi nào anh lại trở nên nhiều chuyện như vậy?"

Mạc Viễn Đông cũng không lên tiếng.

Khâu Lê nghiêm túc suy nghĩ, nói với anh: "Tình tiết của phim truyền hình em không có tâm tư để phỏng đoán, ai biết biên kịch phim này yêu thích cái gì đâu. Nhưng mà trong hiện thực, rất ít xuất hiện loại sự tình tương đối cẩu huyết này. Đương nhiên, cũng không ngoại trừ..."

Mạc Viễn Đông cực kỳ sốt ruột: "Không ngoại trừ cái gì?"

Khâu Lê: "Tỷ như là người đàn ông tương đối có tiền, nhưng anh ta lại không thích người phụ nữ này, chỉ là gặp dịp thì chơi, hoặc là xem cô ấy như tình nhân mà dưỡng, mà người phụ nữ này muốn dựa vào con mình để đến được cái cô ấy muốn, lấy con làm lợi thế, muốn cho người đàn ông cưới cô ấy, hoặc là muốn về sau có thể được phân chia tài sản."

Mạc Viễn Đông suy nghĩ, đối với Đường Đường mà nói, loại nào cũng

đều không phải.

Ba năm rưỡi trước, cũng chính là sau khi chia tay nửa năm, anh đi tìm cô, cô đều không có phản ứng với anh.

Ngày đó, anh nghe Thu Thu nói con của Đường Đường mới hơn hai tuổi, anh liền quay về Bắc Kinh tìn người tra xét hộ tịch tuổi tác của con cô.

Chưa đến hai tuổi rưỡi.

Nhưng tình trạng hôn nhân của cô lại là chưa kết hôn.

Cho nên anh lại tồn tại tâm ảo tưởng.

Lúc này đột nhiên một chiếc xe quẹo vào, đèn xe cực kỳ chói mắt.

Anh nói với Khâu Lê đang vội, sau đó kết thúc cuộc trò chuyện.

Chiếc xe đã dừng lại.

Đèn tắt.

Mạc Viễn Đông thấy rõ bảng số xe, Đường Đường tăng ca xong đã quay về.

Thế nhưng từ trước đến nay anh chưa từng khẩn trương đến như vậy.

Hít sâu một hơi, anh đẩy cửa xuống xe.

Đường Đường cũng thấy được chiếc xe hơi màu đen ở ven đường kia, biển số xe xa lạ.

Cô nghĩ là nhà hàng xóm lại đổi xe mới, nên cũng không để bụng.

Cô lấy túi xách trên ghế phụ, sau đó xuống xe.

http://tieulun.hopto.org

Tay cô còn đặt ở cửa xe, đang chuẩn bị đóng lại.

Liền nghe được tiếng bước chân, cô ngẩng đầu.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, ánh mắt cô liền đụng phải.

Người trước mắt, cô quá quen thuộc.

Chính là một cái híp mắt, chỉ bằng vào mùi hương, cô có thể phán đoán chuẩn xác người đó là anh.

Chẳng sợ cách nhiều năm không gặp như vậy.

Có chút đồ vật đã sớm thâm nhập khắc sâu vào trong cốt tủy.

Một cái chớp mắt kia, Đường Đường cảm giác trái tim của cô đang rất đau, tay chân chết lặng.

Cả hô hấp đều bị dừng lại.

Cô muốn bước thật nhanh để rời đi, nhưng đôi chân giống như bị đóng đinh tại chỗ, như thế nào cũng không thoát ra được.

Cũng tốt, đêm đen, đèn đường tối tăm.

Anh không nhìn thấy được biểu cảm của cô, ánh mắt của cô.

Càng lúc anh càng đi đến gần, trên mặt không có biểu tình gì.

Mạc Viễn Đông rất muốn chạy nhanh đến trước ô tô, anh khẩn trương đến mức tim đập rất nhanh.

Anh nhìn cô.

Hai người cách nhau chỉ một cánh cửa, tựa như phải đi qua nhiều chướng

ngại.

Cổ họng Mạc Viễn Đông nhẹ lăn, lời muốn nói nhiều như vậy, cuối cùng lại thành một câu: "Đêm nay tăng ca?"

Bốn chữ đều là vô nghĩa.

Đường Đường gật đầu, cười nhẹ, biểu cảm như đang làm việc.

Rất giống với hình ảnh trên TV mà anh nhìn thấy.

Trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc cô cũng mở miệng: "Tìm tôi có việc gì sao?"

Mỗi một chữ cô nói ra đều là lạnh lùng xa cách, khách sáo, giống như người đứng trước mặt anh là người anh chưa gặp lần nào.

Mạc Viễn Đông thở dài dưới đáy lòng, "Mấy năm nay em... Thế nào?"

Vẫn là câu thăm hỏi theo khuôn sáo cũ kĩ này.

Lại là trầm mặc.

Đường Đường không trả lời.

Cô cũng không nhìn anh, tầm mắt vẫn không di chuyển, nhìn về phía bóng đêm vô tận.

Muỗi ở dưới lùm cây bay về phía bên này, cô bị nó đốt khó chịu, dậm chân một cái.

Lúc này cô mới nhìn về phía anh.

Đã rất lâu cô chưa từng nhìn anh gần như vậy, có chút đồ vật, thời gian

mang đi, có chút đồ vật, giống như tàn lưu chồng chất, áp cô không thở nổi.

Mỗi lần ban đêm cô mất ngủ, cô đều sẽ nghĩ, hiện tại người anh đang ôm trong lồng ngực là ai.

Loại cảm giác đó xuyên qua tim rất đau, người không trải qua vĩnh viễn sẽ không hiểu được.

Đường Đường cố gắng hồi phục tâm trạng của mình, nói với anh, "Chẳng ra gì."

Dừng vài giây, cô cắn cắn môi, tiếp tục nói: "Ba năm rưỡi trước, tôi cùng chồng trước đăng ký kết hôn ở Las Vegas, lúc mang thai thì chồng trước thích người phụ nữ khác, sau đó ly hôn, con cái đưa tôi nuôi, ba tôi đem mấy phòng ở ở Thượng Hải bán đi, mua một phòng ở bên đây tốt hơn một chút, ngày thường con tôi cũng là ba giúp tôi chăm sóc."

Cô lau nước mắt, "Đó chính là tôi mấy năm nay, cũng không có gì để nói tỉ mỉ, hay là anh nghĩ tôi sống rất tốt, trong lòng cân bằng một chút có phải không?"

Trái tim Mạc Viễn Đông như bị kim đâm đau, đau đến không thở nổi.

"Đường Đường, anh không phải đến đây để xem em chê cười."

Đường Đường: "Có cái gì khác nhau sao?"

Ánh mắt cô mơ hồ, vẫn nhìn anh, "Về sau đừng tiếp tục đến tìm tôi được không? Tôi rất không muốn nhìn thấy mặt anh."

Cô nghẹn ngào: "Không phải bây giờ tôi còn hận anh, chỉ là... Không muốn có quan hệ với kẻ nào, chỉ muốn cùng ba tôi còn có con tôi, yên tĩnh sinh sống."

http://tieulun.hopto.org

Cô đóng cửa xe, khóa lại.

Nói với Mạc Viễn Đông một câu: "Chúc anh hạnh phúc."

Sau đó cô liền rời đi.

Mạc Viễn Đông theo bản năng duỗi tay muốn bắt lấy cô, cô liền lùi về phía sau hai bước.

Anh bắt tay không.

Đường Đường đi vòng qua khỏi người anh.

Mạc Viễn Đông quay đầu nhìn bóng dáng của cô, cơ hồ là cầu xin: "Đường Đường, em trở về được chưa?"

Đường Đường hơi dừng bước chân, lại tiếp tục đi về phía trước, "Tôi trở về không được."

Đã sớm là cảnh đổi sao dời.

Sau khi nói xong, nước mắt cô lại rơi xuống.

Tựa như bốn năm trước, anh chủ động đưa ra, anh muốn tách ra một đoạn thời gian, còn để tài xế đưa cô đi, cuối cùng bọn họ tách ra cũng không trở về được.

Loại đau đớn bị từ bỏ này, bị đau một lần là đủ rồi.

Cô nhận không nổi lần thứ hai.

Lúc này ở Thanh Đảo.

Cố Diễm cùng Khâu Lê vừa mới ăn khuya xong, lại mua đồ uống, đi đến

cầu tàu bên kia.

Trong chốc lát Khâu Lê lại dính lấy Cố Diễm, ôm eo anh, Cố Diễm đi một bước, cô liền đuổi theo một bước.

Một lúc lâu sau hai người mới đi qua một cái giao lộ.

Khâu Lê ôm lấy anh từ phía sau, chợt lên tiếng, "Cố Diễm."

"Ừ?" Cố Diễm quay đầu lại nhìn cô.

Cô nhìn anh: "Chúng ta có thể vẫn luôn tốt như vậy, sẽ không cãi nhau sao?"

Cố Diễm hỏi lại: "Em đã từng gặp qua vợ chồng nào mà chưa cãi nhau chưa?"

Dù sao anh cũng chưa từng nghe qua.

Khâu Lê nhấp môi, không nói lời nào, biểu tình rõ ràng là không vui.

Cố Diễm dừng lại, kéo cô từ phía sau kéo vào trong lòng ngực, "Cái này làm em không vui? Hả?"

Khâu Lê: "Em không muốn cãi nhau với anh."

Dừng lại, cô nhìn anh nói: "Thời gian khổ sở, qua ba năm, em không bao giờ nghĩ tới thời gian khi đó nữa."

Một chút cô cũng đều không nghĩ.

Cố Diễm ôm chặt cô, đáp ứng: "Về sau em có thể cãi nhau với anh, anh sẽ không cãi nhau với em, chia tay thì lại càng không."

http://tieulun.hopto.org

Hai người đến cầu tàu là đã hai giờ sáng, trên cầu tàu chỉ có tốp năm tốp ba người trẻ tuổi.

Trăng tròn nhô lên cao.

Đêm thực tĩnh.

Không khí có chút ẩm ướt, nhưng lại rất mát mẻ.

Cố Diễm nắm tay cô, đi chậm trên cầu tàu.

Loại tình cảm yêu đương này, đến từng tuổi này anh mới cảm nhận được.

Chợt, Khâu Lê thoát khỏi tay anh, chạy chậm về phía trước vài bước, xoay người, đôi tay để ở sau lưng, đối mặt với anh, đưa lưng về hướng đi.

Khóe mắt, lông mày cô đều mang đầy ý cười.

Cố Diễm cũng để cho cô vui vẻ, anh khoanh tay trước ngực, phối hợp với cô, đi rất chậm.

Khâu Lê mấp máy môi, khóe miệng mang ý cười, nhìn anh.

Cố Diễm cũng đang nhìn cô, biểu cảm giống với ngày thường, nhàn nhạt.

Nhưng ánh mắt lại rất ấm.

Cố Diễm mặc áo sơmi màu đen, Khâu Lê lại mặc váy trắng.

Đây là do Khâu Lê phối hợp, nói như vậy chính là loại khác của đồ đôi, rất có hương vị.

Một trận gió biển thổi qua.

Váy trắng của Khâu Lê theo gió mà bay lên.

http://tieulun.hopto.org

Gió ngừng, làn váy lại rơi xuống.

Khâu Lê gọi anh: "Cố Diễm?"

"Ừ?"

Khâu Lê lắc đầu, "Không có gì, trời quá tối, em cảm giác có chút không giống anh."

Cố Diễm: "..."

Bọn họ đứng cách nhau chưa đến hai mét.

Cô cũng không đến gần.

Vài phút qua đi.

Khâu Lê chạy tới, kéo cánh tay anh, chợt, dẫm lên một chân của Cố Diễm.

Sau đó lại dẫm lên một chân.

Cố Diễm bất đắc dĩ nhìn cô, anh cũng không biết như thế nào anh lại đắc tội cô.

Tính tình của phụ nữ đều khó hiểu như vậy sao?

Khâu Lê lại nhấc chân, còn chưa có dẫm lên, Cố Diễm liền lui về phía sau một bước, tránh đi.

Trước khi cô bắt đầu phát giận, anh khom lưng, vòng lấy đùi cô, đem cô bế lên.

Khâu Lê ôm lấy cổ anh, cúi đầu dùng sức cắn lên môi Cố Diễm.

Cố Diễm ngước mắt, hỏi cô: "Anh chọc em lúc nào?"

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê cười: "Anh không trêu chọc em."

Cố Diễm: "Vậy mà còn dẫm anh?"

Khâu Lê: "A, trời quá tối, em nhìn không thấy đường."

Cố Diễm: "..."

Lúc này anh mới hiểu, câu nói vừa rồi của cô " không có gì, trời quá tối, em cảm giác có chút không giống anh " là có ý gì.

Trước tiên cô trải chăn, sau đó dẫm lên anh.

Lúc sau anh cũng không có biện pháp để tránh bị dẫm, cũng chỉ có thể bế cô lên.

Khâu Lê cười, đôi mắt cô ở trong bóng đêm như là ảnh ngược rất nhiều ngôi sao nhỏ.

Rất đẹp.

Cô cúi đầu hôn lên môi anh, học bộ dáng của anh lúc trước, cô tìm kiếm lưỡi của anh mà liếm.

Sóng biển nhẹ nhàng đánh vào bờ.

Như là một khúc nhạc đệm.

Cố Diễm chịu không nổi sự mê hoặc như vậy, cơ thể anh đã có phản ứng.

Anh thả cô xuống, một tay vịn eo cô, một tay chống ót cô, từ bị động biến thành chủ động, dùng sức hôn lại cô.

Nụ hôn kết thúc, Cố Diễm thở dốc nặng nề, cụng đầu vào trán cô: "Về

khách sạn đi."

Khâu Lê lẩm bẩm một câu: "Em còn muốn ở lại chơi thêm chốc nữa."

Khó được một buổi tối thời tiết không tồi, có gió, cũng có ít người.

Cố Diễm thấp giọng nói: "Về khách sạn, muốn em."

Khâu Lê: "..."

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 37

Hai người lên xe trở về khách sạn, vừa mới vào cửa, Khâu Lê đã bị Cố Diễm ôm lấy từ phía sau đè ở bên tường, Khâu Lê quay đầu lại, Cố Diễm liền hôn xuống.

Hai người từ chỗ huyền quan, đến phòng khách, sau lại đến phòng ngủ khách sạn.

Cổ họng Khâu Lê đều đau, nhưng Cố Diễm vẫn cảm thấy không đủ.

Anh muốn nhìn bộ dáng cô nằm dưới người anh ẩn nhẫn một chút thẹn thùng lại vừa thỏa mãn.

Sáng sớm hôm sau.

Khâu Lê đang nằm ngủ say trong lồng ngực Cố Diễm, bị chuông báo di động đánh thức, cô đẩy đẩy Cố Diễm: "Anh dậy mau, em muốn đến sân bay đón chị."

Cố Diễm lại đem cô ấn vào trong ngực anh: "Ngủ tiếp hai phút."

Tối hôm qua hai người vận động xong tắm rửa cũng không mặc nhiều quần áo, Cố Diễm chỉ mặc một cái quần lót, còn Khâu Lê thì chỉ mặc một cái áo sơmi trắng của Cố Diễm.

Cũng không biết có phải sáng sớm dục vọng của đàn ông rất mãnh liệt hay không, Khâu Lê đã cảm nhận được anh có phản ứng, anh ôm cô rất chặt,

thân thể cô bị chống đến khó chịu.

Khâu Lê lại đẩy đẩy anh: "Nhanh lên, coi chừng lại muộn."

Cố Diễm: "Chúng ta đến muộn thì để cho cô ấy chờ một lát."

Khâu Lê: "... Anh sẽ không sợ chị của em sẽ lấy hai cái bánh xe ô tô của anh ra sao?"

Hôm nay phải ra sân bay, nên Cố Diễm đã cho thư ký liên hệ với phòng làm việc xe ở bên này.

Cố Diễm: "Cô ấy thích lốp xe ô tô, đừng nói đến hai cái, bốn cái anh đều có thể đưa cho."

Khâu Lê: "..."

Cố Diễm xốc chăn lên, ôm lấy cô, dùng sức xoay người, đặt cô lên trên người mình, còn anh thì nằm ngửa.

Khâu Lê còn chưa phản ứng được đang có chuyện gì xảy ra, Cố Diễm đã tách hai chân cô ra, đặt ở hai bên người, sau đó nắm lấy bả vai cô, kéo cô ngồi dậy.

Khâu Lê không có mặc quần lót, lại trực tiếp ngồi trên bụng Cố Diễm, từ góc độ của anh, cô bị anh nhìn thấy tất cả, mặt cô đỏ bừng, nhanh chóng đem vạt áo sơmi kéo xuống, cố gắng che đậy.

Cố Diễm cười như không cười: "Em che lại làm gì? Chỗ đó tối hôm qua anh đã nhìn thấy và hôn qua rồi." [=)))))))))]

Khâu Lê: "..."

Tối hôm qua hai người làm xong ở phòng khách, tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị

ngủ, đèn phòng ngủ đều đã tắt, anh lại bắt đầu hôn cô, mỗi chỗ trên người cô anh đều hôn qua.

Khâu Lê bị anh hôn đến ngón chân bị rút gân, anh cũng không dừng lại, cuối cùng chỗ nào bị anh hôn qua có chút đau, anh mới rời đi.

Tối hôm qua trong phòng rất tối, cô liền lừa mình dối người anh sẽ không nhìn thấy cái gì, nhưng hiện tại thì không được, phòng ngủ đang rất sáng.

Hai chân cô nhanh chóng khép lại, đặt trên ngực anh, hai chân nắn nắn xoa mặt anh.

Cố Diễm cười.

Anh mặc kệ cho cô náo loạn, sau đó bắt được hai chân cô, dùng sức kéo cô về phía trước.

Khâu Lê không hề có phòng bị, chợt cô "a" một tiếng, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, cô đã từ trên bụng nhảy lên ngồi trong cổ anh.

Bởi vì Cố Diễm dùng sức hơi mạnh, cô cũng không ngồi vững, liền ngã về phía sau nằm lên trên người anh.

Nơi tư mật bại lộ rõ ràng trước mặt anh, gần như vậy, cô cảm giác được nơi đó đã đụng phải môi anh.

Sau đó anh thật sự đã hôn lên.

Khâu Lê rùng mình một cái, giọng nói không khỏi cao hơn, mang theo một chút nức nở, "Cố Diễm, anh đừng có nhúc nhích, cái gì em cũng đều nghe anh."

Cố Diễm thong thả hỏi: "Em không thích anh hôn em?"

Khâu Lê: "Không phải."

Ban ngày, cô không tiếp nhận được tiếp xúc da thịt thân mật như vậy.

Cố Diễm: "Đó chính là thích."

Khâu Lê: "..."

Cô dùng sức muốn ngồi dậy, nhưng hai chân cô bị anh giữ chặt, cô không có điểm tựa, không ngồi dậy được.

Cô ảo não nghĩ, khi cô còn nhỏ sao lại không đem mấy kiến thức vũ đạo cơ bản luyện tập tốt.

Cố Diễm cong gối, để Khâu Lê gối đầu lên, nằm ở trên người anh, cô cảm thấy thoải mái không ít.

Anh cũng không tiếp tục hôn cô, hỏi: "Cái gì em cũng đều nghe?"

Khâu Lê liên tục gật đầu: "Đúng vậy, anh nói cái gì, em đều nghe, chỉ cần anh đừng hôn em."

Cố Diễm cười nhẹ, "Vậy hôm nay chúng ta đổi tư thế, em ngồi trên người anh."

Khâu Lê: "..."

Nam dưới nữ trên?

Xong việc, Khâu Lê nằm trên giường không muốn động đậy, nửa phần sức lực cũng không có.

Cô oán trách Cố Diễm.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm, "Nếu anh ôm em mà lại không làm cái gì, vậy thì em sẽ thật sự muốn khóc."

Mới vừa ở cùng nhau, anh đều luôn muốn cô, nhưng đó cũng là điều bình thường.

Hơn nữa ngày mai anh liền phải trở về Bắc Kinh, lại không biết lúc nào mới có thể gặp mặt.

Cố Diễm đơn giản tắm qua, vừa đi đến phòng ngủ anh liền thấy, Khâu Lê vẫn còn nằm ăn vạ trên giường.

Anh xoa xoa tóc cô: "Dậy đi, em không dậy, sẽ muộn mất."

Khâu Lê bất mãn hừ hừ hai tiếng, "Chân em mềm, không xuống giường được!"

Cố Diễm cười thành tiếng, cúi đầu cọ cọ mặt cô, "Lần tới anh sẽ chú ý một chút."

Khâu Lê giơ tay đánh Cố Diễm hai cái, "Đồ lừa đảo, tối hôm qua anh cũng nói như vậy."

Cố Diễm: "..."

Khâu Lê lại nằm ở trên giường một chút, sau đó mới đứng dậy đi tắm.

Xe của Cố Diễm đã đến, đang đứng đợi dưới lầu khách sạn.

Anh vừa gọi cho tài xế xong, Dương Soái liền gọi đến.

"Có chuyện gì?" Lúc nãy Cố Diễm cầm tới một ly nước ấm, còn chưa có uống, anh bưng ly nước lên, mới vừa đặt đến bên miệng, Dương Soái liền hỏi: "Khi nào cậu đến công ty?"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "Chiều ngày mai."

Dương Soái: "Cậu đi công tác?"

Cố Diễm: "Phải, nhưng cũng không phải."

Dương Soái: "Tớ đang rất muốn mắng chửi người nga."

Cố Diễm uống mấy ngụm nước ấm, "Tớ đưa Thu Thu tới Thanh Đảo, bây giờ đến sân bay đón khâu Tây Văn."

Dương Soái vuốt mặt, "Được, cái này mà còn gọi là đi công tác? Cậu nói thẳng là cậu đi với vợ cậu, lại thuận tiện đi đón chị vợ cậu đi? Được được được, Cố Diễm, cậu nói cho tớ, cái này mà được tính là đi công tác sao?"

Cố Diễm chầm chậm nói: "Đều tính. Sau khi tớ cùng Thu Thu kết hôn, một nửa tài sản của tớ là của cô ấy, cô ấy sẽ trở thành cổ đông lớn thứ hai của Trung Doãn, nói không chừng tớ còn sẽ cho cô ấy thêm cổ phần, cô ấy liền trở thành cổ đông lớn thứ nhất, đưa Đại lão bản đi, không tính là đi công tác sao?"

Sau đó lại nói: "Sở luật của Khâu Tây Văn là cố vấn pháp luật ở nước ngoài của Trung Doãn chúng ta, tớ gặp cố vấn pháp luật nói chuyện công việc một chút, như thế nào lại không tính là đi công tác?"

Dương Soái: "... Được rồi, cậu đẹp, cậu nói gì cũng đúng."

Cố Diễm không muốn tiếp tục nói vấn đề nhàm chán này với Dương Soái nữa, quay trở lại chủ đề chính nói: "Khâu Tây Văn trở về phỏng chừng là để làm khó Triệu Tiêu Quân, tớ đã quyết định rồi, sẽ không để cho Khâu Tây Văn phá hủy kế hoạch của tớ trước, cành mẹ đẻ cành con, liền đến đây trước để nói chuyện."

http://tieulun.hopto.org

Thì ra là thế.

Dương Soái lại hỏi: "Vậy cậu có quyết định đầu tư B2B cho Phương Quân hay không?"

Ngón tay Cố Diễm nhẹ nhàng gõ gõ vách tường, "Đầu tư."

Dương Soái kinh ngạc, anh cho rằng chính mình đang nghe lầm, "Cậu nói cái gì?"

Ánh mắt Cố Diễm tối lại: "Cậu không nghe lầm, đầu tư."

Dương Soái ngừng một lát, "Cậu... Lúc trước không phải là cậu nói với tớ, nếu cậu có lựa chọn, chọn tiền, cậu liền mất đi một nửa kia, cậu hỏi tớ phải làm sao bây giờ? Như thế nào? Lúc này chỉ mới qua mấy tiếng đồng hồ, cậu liền quyết định từ bỏ Thu Thu, chọn tiền của cậu, chọn Triệu Tiêu Quân kia?"

Cố Diễm không trả lời, mà lại nói: "Cụ thể là làm như thế nào, tớ có chừng mực."

Dương Soái nhắc nhở anh: "Cậu suy xét kỹ càng là được, dù sao tiểu nha đầu Thu Thu kia rất là mẫn cảm."

Đâu chỉ là mẫn cảm, tính chiếm hữu cũng rất lớn.

Cố Diễm: "Ừ, tớ sẽ không làm cô ấy tức giận."

Ngược lại anh lại hỏi Dương Soái: "Cậu tìm tớ có chuyện gì?"

Dương Soái vỗ vỗ ót, nhớ lại, "Chính là chuyện phát ngôn của" phụ tử liên minh ", Miêu Thanh đi tìm vợ của Tưởng Bách Xuyên, còn nói cậu cũng đồng ý, đây không phải là các cậu đang làm loạn sao?"

Cố Diễm: "Chúng tớ làm loạn như thế nào?"

http://tieulun.hopto.org

Dương Soái thở dài: "Tưởng Bách Xuyên nói để cho vợ cậu ta làm người phát ngôn cũng được, nhưng mà phải là tớ đi cầu cậu ta, tâm tình cậu ta tốt, liền sẽ không có vấn đề."

Cố Diễm bật cười, "Khá tốt."

Dương Soái buồn bực: "..."

Cố Diễm hỏi anh: "Khi nào trò chơi chuẩn bị online?"

Dương Soái: "Tháng mười này, ngày Tết Trùng Dương."

*Tết Trùng Dương theo phong tục của người Trung Quốc là vào ngày 9 tháng 9 theo âm lịch hàng năm.

Bởi vì trò chơi này không phải là trò chơi tính lợi nhuận, cũng không cần phải theo kịp thời gian online, cho nên anh muốn chọn một ngày có ý nghĩa để online.

Cố Diễm: "Có thể."

Tết Trùng Dương còn được gọi là tết của người lớn, kính lão đắc thọ.

Trước khi cúp điện thoại, Dương Soái mới nhớ tới, "A, đúng rồi, sáng sớm Triệu Phương Châu đứng ở dưới lầu công ty chờ cậu, anh ta không có xuống xe, tớ cũng giả vờ không thấy được, không biết lúc này đã đi chưa."

Cố Diễm: "Mặc kệ, anh ta cũng chưa gọi điện thoại cho tớ, phỏng chừng còn phải hẹn trước với thư ký."

Dương Soái thở dài: "Ai, thật đúng là anh ta vì em gái mình mà rầu thúi ruột."

Vừa kết thúc trò chuyện, Khâu Lê liền ra khỏi phòng tắm, đã thay xong

quần áo.

Giống như lúc trước anh thấy cô ở nhà của Mộ Thời Cảnh, quần ngắn cùng màu với áo sơmi đen, áo sơmi bỏ vào trong, trên chân mang đôi giày cao gót.

Chân của cô vốn trắng nõn xinh đẹp, hiện tại lại mang thêm giày cao gót sáu bảy cm, đôi chân lại càng đẹp hơn, lóa mắt người nhìn.

Anh lại không thích người khác nhìn chằm chằm vào chân cô.

Cố Diễm nhíu ấn đường lại, trong giọng nói mang theo vẻ bất mãn: "Em mang giày cao gót làm gì? Sân bay cũng không nóng, không cần phải mặc quần ngắn như vậy."

Khâu Lê: "Mặc như vậy sẽ cao hơn đó nha."

Chân lại còn dài hơn.

Cô không thể tiếp tục bị Tây Văn đả kích.

Cố Diễm: "Em muốn cao như vậy làm cái gì! Thay ra đi, nếu không sẽ bị đau chân."

Anh đi đến rương hành lý, tìm cho cô một đôi giày xăng-đan, lại lấy thêm cái quần dài.

Anh đưa cho cô: "Em thay ra đi."

Khâu Lê không nhận lấy, vòng tay ôm lấy eo anh, ở trong lòng ngực anh làm nũng: "Em sẽ cẩn thận một chút, sẽ không đau chân đâu, vả lại, trước kia em cũng thường xuyên mang giày cao gót."

Cố Diễm nhìn cô, cũng không nói gì.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê nhón chân, hôn anh một cái: "Ông xã."

Giọng nói lại mềm mềm mại mại.

Trái tim Cố Diễm run lên, nhìn vào con ngươi đen như mực của cô, anh nói: "Gọi lại lần nữa."

Hai bên tai Khâu Lê đều nóng lên, "Ông xã."

Cố Diễm buộc chặt cánh tay, đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu bắt đầu hôn cô.

Khâu Lê bị anh hôn đến mức thiếu chút nữa là thở không nổi, bất luận cái gì so với một lần hôn môi anh đều sẽ mất khống chế.

Sau đó đầu lưỡi cô có chút đau chịu không nổi, anh mới buông cô ra.

Khâu Lê: "Vậy em có thể không cần thay đổi được không?"

Cố Diễm: "Không được, em thay quần đi."

Khâu Lê: "..."

Cô đã nghe nói qua đàn ông không thích bạn gái mình mặc quá hở hang, cô gật đầu: "Được, bây giờ em sẽ đi đổi."

Khâu Lê cùng Cố Diễm đi đến sân bay, đợi chưa đến nửa giờ, Khâu Tây Văn liền ra khỏi cửa hải quan, người đến người đi, nhưng Khâu Lê nhìn một cái là có thể tìm được Khâu Tây Văn trong đám người.

Cô không có mang theo rương hành lý, chỉ cầm trên tay cái túi xách màu đen.

Mái tóc ngắn xinh đẹp thời thượng, ăn mặc bộ áo liền quần hàng hiệu màu

trắng khoét chữ V gợi cảm, đeo kính râm trên tay cầm một ly cà phê, đang cúi đầu nhìn di động.

"Chị." Khâu Lê kích động chạy nhanh đến.

Khâu Tây Văn ngẩng đầu, tháo kính râm xuống, ngũ quan của cô cùng Thu Thu có vài phần giống nhau, tinh xảo lại minh diễm.

Chỉ là Thu Thu có vài phần thanh thuần.

Còn cô là có vài phần vũ mị cùng cường thế.

Khâu Lê đã chạy đến trước mặt, ôm lấy cánh tay Khâu Tây Văn, giống như một con chó nhỏ đang cọ cọ trên vai Tây Văn, nhịn không được mà làm nũng: "Em nhớ chị muốn chết, mỗi ngày trà cũng không nhớ cơm cũng không nghĩ."

Cố Diễm cũng đi tới, từ trước đến nay cô cũng chưa làm nũng như vậy với anh, cũng không có nói với anh: Em nhớ anh muốn chết, trà cũng không nhớ cơm cũng không nghĩ.

Anh duỗi tay kéo cô lại: "Ở đây có nhiều người, em đừng có nhõng nhẽo."

Khâu Tây Văn híp mắt lại, bất mãn quét mắt liếc anh một cái.

Vừa rồi lực chú ý của Cố Diễm đều đặt ở trên người của Thu Thu, nên anh cũng không có chú ý ánh mắt của Khâu Tây Văn.

Anh cũng không có nói chuyện khách khí với Khâu Tây Văn, trực tiếp hỏi cô: "Hành lý của chị đâu?"

Khóe miệng Khâu Tây Văn câu lấy một ý cười, nhưng lại không nhiều, cô nói, "Tôi quên mang theo, khả năng chắc phải phiền em rể chạy đến New York mang hành lý về đây giúp tôi rồi."

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "..."

Một người phụ nữ xảo quyệt như vậy, có vẻ đôi mắt của Thẩm Nghiên thật sự có vấn đề.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 38

Chỗ ngồi phía sau ô tô có tay vịn, dạng cố định, chỉ có thể ngồi hai người.

Cố Diễm không thể làm gì khác mà chỉ có thể ngồi ở ghế phụ phía trước.

Dọc theo đường đi, Khâu Lê liên tục líu ra líu ríu, từ công việc cho đến sáng nay cô ăn gì, đều báo cáo rõ ràng cho Khâu Tây Văn.

Khâu Tây Văn nhéo mặt cô: "Em thật là phiền, đừng nói nhiều nữa được không?"

Khâu Lê: "Không được, em không làm phiền chị thì làm phiền ai đây?"

Cố Diễm quay đầu nhìn Thu Thu một cái, có thể khi cô ở bên Khâu Tây Văn, căn bản sẽ không chú ý đến anh.

Vừa khéo Khâu Tây Văn cũng nhìn sang bên đây.

Khâu Tây Văn không cảm xúc đắc ý liếc nhìn anh một cái.

Cố Diễm: "....."

Quay đầu lại, anh bắt đầu xem tin tức ngày hôm nay.

Hôm nay trên đầu đề báo kinh tế là tin tức của Trung Doãn.

Game online của Trung Doãn chính thức được ra mắt, hai ngày sau sẽ tổ chức họp báo cho trò chơi mới phụ tử liên minh, đến lúc đó sẽ có khách mời

bí ẩn đến cổ vũ.

Sau khi Cố Diễm xem xong, đè đè ấn đường, Miêu Thanh vẫn muốn chống đối cách làm của anh.

Nhưng anh lại không can thiệp quá nhiều vào quyết định của cô ấy.

Thư ký gửi đến một tin nhắn, nội dung là: Cố tổng, thứ tư hội nghị cổ đông lâm thời vẫn sẽ tổ chức sao?

Cố Diễm: Đúng vậy, ngày mai tôi về.

Thư ký: Được

Lúc này ở ghế phía sau, Khâu Tây Văn đang nghe điện thoại, một mình Khâu Lê buồn bực, chồm người lên phía ghế phụ, chọc chọc vào vai Cố Diễm.

Cố Diễm quay đầu lại, vẻ mặt nhàn nhạt: "Có việc sao?"

Anh cảm thấy từ lúc có Khâu Tây Văn ở đây, tất cả sự chú ý của Thu Thu đều đặt ở trên người Khâu Tây Văn, không hề chú ý đến anh.

Khâu Lê: "...."

Cô có chút ngốc.

Đây là ngữ khí gì?

Sắc mặt của cô lập tức lạnh xuống, thiếu chút nữa là khóc ra nước mắt.

Cố Diễm thở dài, vuốt ve mu bàn tay của cô, giọng nói ôn hoà: "Làm sao vậy?"

http://tieulun.hopto.org

Thu Thu còn chưa có vui vẻ, nhỏ giọng giận dỗi: "Lúc nãy anh nói chuyện với ngữ khí gì?"

Cố Diễm dỗ dành cô: "Vừa nãy anh đang nói chuyện công việc với thư ký, lúc nói chuyện với em ngữ khí có chút lớn, lần sau sẽ không có nữa?"

Thu Thu đánh anh hai cái, xem như là đã tha thứ.

Cố Diễm hỏi cô một lần nữa: "Lúc nãy em muốn nói với anh cái gì?"

Thu Thu chỉ ra ngoài cửa xe: "Dường như trời sắp mưa rồi, anh xem bầu trời đã tối tồi, mới vừa nãy vẫn còn có mặt trời."

Cố Diễm: "Ừ, dự báo thời tiết nói sẽ có mưa rào kèm theo sấm chớp."

Thu Thu cười: "Lúc này em không sợ sét đánh nữa rồi."

Tối nay cô muốn tâm sự cả đêm với Khâu Tây Văn.

Cố Diễm cũng cười nhạt: "Ừ."

Vốn dĩ tối nay anh đi cao tốc về Bắc Kinh, nhưng sau khi nhìn dự báo thời tiết, hôm nay từ xế chiều đến ban đêm đều sẽ có mưa rào kém sấm chớp, còn có sấm sét mạnh, anh liền dời thời gian trở về sang ngày mai.

Buổi trưa bọn họ ăn ở nhà hàng hải sản tươi đã lâu đời.

Chỗ ngồi ở dưới lầu đã kín, chỗ hẹn trước được sắp xếp ở trên lầu.

Cố Diễm nói với Thu Thu: "Em phụ trách gọi món, anh với chị em lên lầu trước."

Thu Thu ra hiệu dấu OK, vui vẻ đi theo nhân viên phục đến khu hải sản tươi sống.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Tây Văn cùng Cố Diễm lên trên lầu, sau khi ngồi xuống, Khâu Tây Văn đặt túi xách sang một bên, ngước mắt nói: "Muốn nói gì thì cậu cứ nói thẳng ra đi."

Cố Diễm cũng đi thẳng vào vấn đề: "Chuyện đầu tư B2B cho Phương Quân, tạm thời chị đừng nhúng tay."

Khâu Tây Văn cười, "Nếu như tôi vẫn muốn nhúng tay vào thì sao?"

Cố Diễm: "Chị nhúng tay vào cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc, nói không chừng sẽ tiền mất mà tật mang, dù sao hậu cần B2B của Phương Quân đều có sẵn, chỉ có đoàn đội là khá gay go."

Khâu Tây Văn: "Không phải cậu nói tất cả đoàn đội của cô ta đều không được sao?"

Cố Diễm: "Nhưng chỉ cần đoàn đội của Triệu Tiêu Quân tiến hành chỉnh đốn toàn diện, hiện nay nền tảng B2B của cô ta chiếm số lượng rất nhiều trong thị trường quốc nội, chính là kết quả mà không có bất kỳ công ty nào đạt được trong vòng hai năm tới, muốn cạnh tranh với cô ta cơ bản là không thể."

Đoàn đội B2B của Phương Quân trước đây, từ trung tần đến cao tầng, đều là người nhờ cạp váy Triệu gia mới vào được, năng lực không có, tính khí cũng không nhỏ.

Vĩ lẽ đó nên mấy năm qua B2B của Phương Quân đều không có gì khởi sắc, tập trung một ít vào thị trường, vị trí quan trọng thì bị người khác giữ lại, nên vẫn chưa đi mở mang thị trường.

Ba của Triệu Tiêu Quân cũng rất rõ ràng, nhưng bởi vì là quan hệ thân thích, cho nên mới nhẫn nhịn.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Triệu Tiêu Quân lại không biết.

Dừng một chút, Cố Diễm nói tiếp: "Tranh giành thị trường là khốc liệt nhất, xem như bây giờ chị đầu tư cho Thu Thu mấy trăm triệu, trong thời gian ngắn cô ấy cũng không thể có được chỉnh hợp cung ứng liên tài chính trên toàn quốc, nói không chừng cô ấy chỉnh hợp một cái, liền bị Triệu Tiêu Quân chiếm một cái, như vậy Thu Thu làm đều sẽ vô ích.

Lúc trước anh không muốn đầu tư Phương Quân, thậm chí là muốn đánh ép bọn họ, cho công ty nhỏ của Thu Thu một con đường sống, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, anh phát hiện suy nghĩ của mình quá là ngây thơ.

Ý cười trên khoé miệng Khâu Tây Văn dần liễm đi: "Ý của cậu, chính là muốn đầu tư B2B của Phương Quân?"

Cố Diễm gật đầu: "Nguyên tắc cạnh tranh thị trường từ trước đến nay đều là khôn thì sống mà dại dột thì chết, không phải là nguyên tắc dựa vào sự yêu ghét của chúng ta."

Không phải bọn họ không thích Triệu Tiêu Quân, thì công ty của cô ta sẽ không thể đứng được.

Khâu Tây Văn "a" một tiếng, "Cậu đầu tư Phương Quân, tuỳ ý để cho Triệu Tiêu Quân chiếm thị trường của Thu Thu trước, sau đó cậu sẽ từ từ thu mua cổ phần, cho đến khi trở thành đại cổ đông công ty B2B Phương Quân, rồi đem cổ phần đó chuyển cho Thu Thu?"

Để Thu Thu trở thành chủ của Triệu Tiêu Quân.

Cố Diễm: "Ừ."

Khâu Tây Văn cười lạnh: "Vậy cậu có nghĩ tới, có lẽ Thu Thu sẽ không hiếm lạ với công ty của Triệu Tiêu Quân sao?"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nhếch môi: "Tôi nghĩ Thu Thu sẽ không vui vẻ."

Dù sao công ty của Triệu Tiêu Quân và công ty của Thu Thu đều làm nghiệp vụ sản phẩm tiêu thụ, anh đầu tư cho Triệu Tiêu Quân, liền có nghĩa là anh giúp Triệu Tiêu Quân chiếm trước thị trường của Thu Thu.

Có thể anh không đầu tư, Triệu Tiêu Quân vẫn có thể đi tìm người khác đầu tư.

Kết quả cuối cùng đều sẽ như vậy.

Anh nhìn Khâu Tây Văn: "Cho nên, Thu Thu nhọc lòng bận tâm hơn nửa năm, cuối cùng thị trường vẫn bị Triệu Tiêu Quân chiếm trước sao?"

Khâu Tây Văn: "Thu Thu trong mắt cậu cứ như vậy thôi sao?"

Cố Diễm thở dài: "Tây Văn, chị lý trí một chút được không? Việc này với Thu Thu có năng lực hay không không có bất kỳ liên quan gì!"

Anh cầm ly nước uống mấy ngụm, ép lại hoả khí.

"Công ty của Triệu Tiêu Quân đã thành lập bốn năm, bất luận trên thị trường hay là sức ảnh hưởng, hiện tại công ty của Thu Thu đều cởi giày nhìn theo bóng lưng, đối với năng lực không có liên quan."

Khâu Tây Văn vẫn cảm thấy hài hước.

Không đồng ý mà cũng không phản đối.

Cố Diễm: "Không nói đến những điều này, bây giờ nói đến người lập trình game, rất nhiều người đếm không xuể, nhưng có thể làm cho mọi người nhớ kỹ, người không chơi game cũng biết đến, tất cả đều bắt đầu từ công ty game online Trung Doãn. Chị có thể nói đoàn đội khác không có năng lực, thì không đúng sao?"

http://tieulun.hopto.org

Khâu Tây Văn vẫn nhìn Cố Diễm, không lên tiếng.

Cố Diễm vẫn tiếp tục: "Công ty game online của Trung Doãn từ nghiên cứu phát minh đến kỹ thuật mở rộng hoạt động, đoàn đội với mấy vạn người, chị cảm thấy có bao nhiêu công ty nhỏ có năng lực chống lại?"

Khâu Tây Văn vẫn trầm mặc, lấy gương từ trong túi xách ra, nhìn mặt mình một chút.

Sắc mặt rất khó coi.

Mặc dù cô tán thành quyết định theo lý trí này của Cố diễm, nhưng về mặt tình cảm thì không có cách nào tiếp nhận được.

Cô cất cái gương nhỏ, nhìn về Cố Diễm: "Cậu nghĩ chuyện làm ăn nào cũng một bước lên cao sao? Cái Thu Thu muốn cũng không phải là công ty của Triệu Tiêu Quân, hoặc là có thể chèn ép Triệu Tiêu Quân, cái con bé muốn chính là thái độ của cậu."

Cố Diễm: "Hiện tại tôi chỉ muốn làm cho lòng cô ấy thoải mái, nửa năm sau, một năm sau, công ty của cô ấy bị Triệu Tiêu Quân chèn ép đến đóng cửa, có khả năng trong lòng cô ấy sẽ khó chịu."

Vì lẽ đó, tại sao đã biết kết quả cuối cùng là gì, lại còn muốn phóng túng?

Khâu Tây Văn: "Cái này không giống nhau, bản thân con bé thua trận, và cậu giúp người khác tăng tốc độ cho con bé thua trận, là hai khái niệm khác nhau. Theo tình cảm của người phụ nữ mà nói, là khác nhau một trời một vực."

Cô vỗ vỗ nơi cổ họng, thoải mái một chút, tiếp tục nói: "Tôi nhớ lúc trước tôi có liên lạc với cậu, trong tin nhắn, đã nói, cậu không cần cung cấp tiền trợ

giúp cho con bé, nhưng đừng phủ định con bé."

Nói xong, cô cười nhẹ: "Tôi đã dự kiến trước, biết lần này cậu sẽ theo lý trí đầu tư cho Triệu Tiêu Quân, cho nên tôi mới trở về."

Cố Diễm híp mắt, nhìn Khâu Tây Văn, không lên tiếng.

Khâu Tây Văn vẫn cười, rất nhạt, "Con bé không có cậu, thì còn có tôi, không phải sao?"

Sắc mặt Cố Diễm căng thẳng.

Nhưng vẫn không lên tiếng.

Khâu Tây Văn: "Tôi chỉ nhắc nhở cậu một câu, có thể lúc cậu chính thức tuyên bố đầu tư B2B cho công ty Triệu Tiêu Quân, cũng chính là ngày Thu Thu và cậu chia tay, tự cậu cân nhắc đi."

Cố Diễm: "Cô ấy làm phiền tôi, cã nhau với tôi, tôi cũng không xem là thật."

Càng không thể cho phép cô chia tay với anh.

Anh còn nói: "Hơn nữa Thu Thu đi chạy thị trường quá mệt mỏi, tôi cũng không muốn cô ấy phải khổ cực như vậy."

Lúc cô chưa phải là bạn gái của anh, anh cũng không muốn chống đỡ cho cô làm B2B.

Đàn ông làm còn mệt, đừng nói là một cô gái nhỏ cái gì cũng không biết đi làm.

Cho nên lúc ở trong nhà Mộ Thời Cảnh, cô hỏi anh có thể ủng hộ cô một chút được không, anh không hề nghĩ ngợi mà cự tuyệt.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó, sau khi ở bên nhau, biết cô vì anh mà làm B2B, hơn nữa vẫn nhiệt tình như vậy, anh không đành lòng đả kích cô.

Kỳ thật từ đầu đến cuối, anh đều không có tán thành.

Nhất là tối hôm qua anh ngồi xuống buộc lại dây giày cho cô, đôi giày thể thao kia chỉ mới mang được một tuần, đế giày đã bắt đầu bị mài mòn.

Trước đây cô lười như vậy, đi mấy bước cũng không muốn đi, bây giờ có thể chịu đựng cả ngày đi chạy thị trường.

Trong nháy mắt này, anh không nói được trong lòng mình đang có tư vị gì.

Hiện tại, anh muốn mang cô bên người mình, để mỗi ngày đều có thể nhìn thấy.

Khâu Tây Văn: "Cậu quá ích kỷ."

Đàn ông đều là đồ vô lại.

Bọn họ đều sẽ tự cho mình cái gọi là góc độ lý trí, đặt suy nghĩ của mình lên người khác, lý thật lại làm cho người khác tổn thương.

Trước đây cô cho rằng Mộ Thời Cảnh và Mạc Viễn Đông là loại đàn ông này.

Sau đó phát hiện Thẩm Nghiên cũng như vậy.

Bây giờ nhìn lại, Cố Diễm cũng không phải là ngoại lệ.

Đại khái đó chính là đàn ông.

Yêu một người, đều sẽ lý trí.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Tây Văn hỏi Cố Diễm: "Cậu chuẩn bị lúc nào sẽ nói cho Thu Thu biết?"

Cố Diễm trầm mặc vài giây: "Sau khi họp cổ đông xong."

Sau đó Thu Thu gọi món xong đi lên đây, bọn họ đều hiểu ý không nhắc lại vấn đề này.

Cố Diễm đem ghế dựa bên cạnh kéo đến: "Ngồi bên này."

Nhưng Thu Thu không để ý, trực tiếp ngồi ở bên cạnh Khâu Tây Văn, cũng không phản ứng với anh, nghiêng đầu nói chuyện với Khâu Tây Văn, nói mình đã gọi món gì.

Cố Diễm bất đắc dĩ nhìn cô.

Món ăn được mang lên, Cố Diễm vẫn theo thói quen đem món ăn Thu Thu thích ăn nhất bỏ vào chén của cô.

Thu Thu cầm đũa, đem hải sản anh mới vừa gắp sang bỏ lại trong chén của anh, "Để tự em lấy."

Trên mặt cô cũng không có cảm xúc gì.

Cố Diễm nhìn cô chằm chằm, trong lòng mơ hồ có một tia bất an, "Làm sao vậy?"

Khâu Lê ngước mắt nhìn, "Không sao đâu."

Sau đó cô cúi đầu bắt đầu ăn.

Chỉ là vị giống như rượu đắng.

Vừa nãy lúc gọi món, cô có lên đây.

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì túi xách bị Cố Diễm mang lên, cô không có di dộng, liền đi lên đây hỏi bọn họ muốn ăn tôm hùm loại nào.

Cuộc nói chuyện của chị gái với anh, cô đã nghe được.

Ngoài cửa sổ.

Nháy mắt đêm đen kéo đến.

Những tảng mấy đen lớn cứ nối đuôi nhau mà đến.

Sau đó gió to bắt đầu nổi lên.

Cửa sổ đã đóng chặt, nhưng vẫn có thể nghe được cuồng phong đang gào thét.

Mưa giông sắp tới rồi.

Khâu Tây Văn sờ mái tóc dài của Thu Thu, cười nói: "Một lát nữa nếu có sợ, thì cứ ôm chị trốn một lát."

Lúc còn bé Thu Thu rất sợ ngày có mưa gió, mỗi lần sét đánh cô đều bị doạ mà khóc.

Sau khi lớn lên có thể sẽ tốt hơn một chút, cô cũng không rõ lắm.

Bởi vì sau khi lớn lên, lúc cô ở cùng với Thu Thu, cũng không phải là ngày mưa gió.

Thu Thu nở nụ cười rất nhạt, rầu rĩ "ừ" một tiếng.

Cô lại quay đầu nhìn về phía cửa sổ, cùng không có nhìn Cố Diễm.

Hiện tại cô không có chút nào muốn để ý đến anh.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này những hạt mưa to như hạt đậu đập bùm bùm về phía cửa kính.

Đột nhiên bầu trời đen nhánh như bị xé toạc ra, như là ánh sáng, như là tia chớp.

Cố Diễm theo bản năng đứng lên, cố gắng nghiêng người, cách bàn ăn, đem đầu Thu Thu tựa vào lồng ngực của anh, hai tay nhanh chóng che lại tai cô.

Ngay lúc này, đầu tiên là "răng rắc", sau đó là "oành" một tiếng vang thật lớn, giống như tiếng sấm đang đánh từ trên đầu xuống.

Cố Diễm thả tay ra khỏi tai cô, hai tay vòng lấy cô ôm vào trong ngực, hôn nhẹ tóc cô, "Ngoan, không có chuyện gì."

Ai đó thấy dòng này của tui thì hãy cho tui xin 1 fl nhoa. Tui cảm ơn nhiều

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 39

Bên ngoài sấm chớp vẫn còn vang rền, Cố Diễm vẫn như cũ, để mặt Thu Thu chôn chặt trong lồng ngực anh, anh che lại hai tai của cô.

Khâu Tây Văn nhìn cảnh này trước mặt, nháy mắt liền bừng tỉnh.

Những hình ảnh quen thuộc cứ hiện lên trong đầu, như một cuốn phim truyền hình.

Cái ôm lần đầu của cô và Thẩm Nghiên rất giống với Cố Diễm và Thu Thu bây giờ.

Lúc ấy cũng là mùa hè, cô và Thẩm Nghiên còn có Mạc Viễn Đông mang Thu Thu đi vườn bách thú chơi.

Tình huống cũng giống với ngày hôm nay, đột nhiên có mưa to gió lớn.

Bọn họ cũng không mang theo ô, Mạc Viễn Đông kéo Thu Thu chạy về hướng nhà vệ sinh bên kia.

Cô cũng nhanh chóng chạy đi trú mưa, nhưng bị Thẩm Nghiên kéo lại.

Trên đầu chớp bỗng nhiên loé lên, sau đó chính là tiếng sấm.

Đứng ở ngoài trời, cô vẫn có chút sợ hãi không nói nên lời.

Sau đó cô bị Thẩm Nghiên ôm vào trong ngực.

Tiếp theo sét có đánh hay không đánh, cô cũng không hay biết.

Bởi vì Thẩm Nghiên bắt đầu hôn cô, lần đầu tiên hôn môi, cô có chút thở không được.

Toàn bộ trong đôi mắt trong lòng cô đều là Thẩm Nghiên, ngoài anh ra toàn bộ đều là dư thừa, không nhìn thấy, không nghe được, cảm giác cũng không có.

Mười sáu tuổi điên cuồng với tình yêu, thuộc về cô và Thẩm Nghiên.

Ngày đó mưa xối xả, cô và Thẩm Nghiên như hai kẻ điên, ở dưới mưa mà vong tình ôm hôn.

Hai người bị mưa xối cho ướt.

Cô nhớ cô đã nói một câu: "Thẩm Nghiên, quần áo của em ướt hết rồi.""

Sau đó Thẩm Nghiên lấy áo sơ mi của mình che đầu cho cô, rõ ràng là áo sơ mi của anh cũng đã ướt đẫm, phía dưới vạt áo nước đã chảy xuống, cô cảm thấy đó là cái ô tốt nhất.

Cho cô một thế giới an toàn.

Sau đó, nhiều lần đầu tiên cô ghi lòng tạc dạ đều trải qua với người đàn ông này, ngay cả lần đầu chia tay cũng vậy.

Có lúc bản thân cô vẫn không rõ ràng, bọn họ yêu nhau như vậy, làm sao lại có thể chia tay?

Lúc này, ở bên ngoài quán cơm, mưa vẫn xối xả.

Lâu lâu sẽ có một tiếng sấm.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm buông Thu Thu ra, vuốt mái tóc rối của cô lại cho gọn gàng, hỏi: "Vừa nãy có sợ không?"

Anh ôm cô, cô còn sợ sao?

Thu Thu nhìn anh một lát, dưới đáy mắt đều là cảm xúc phức tạp, cuối cùng cô cũng không nói gì.

Cô xoay mặt hỏi Khâu Tây Văn: "Chị ở đây với em mấy ngày vậy?"

Khâu Tây Văn: "Chị về Bắc Kinh cũng không có việc gì làm, chờ em làm việc xong, chúng ta cùng nhau trở về."

Trên mặt Thu Thu có ý cười, nhưng ở giữa hai hàng lông mày lại là mây đen bao phủ.

Cô cùng Khâu Tây Văn nói chuyện phiếm, "Về Bắc Kinh em dẫn chị đi uống cà phê, có một quán hương vị không tồi, đồng thời cũng mang theo cặn bã luôn."

Theo bản năng Khâu Tây Văn nhìn sang Cố Diễm, cười hỏi Thu Thu: "Chỉ mang hai người chúng ta thôi sao?"

Thu Thu bắt đầu ăn đĩa rau: "Đúng vậy, chắc chắn cặn bã sẽ không đi, anh ấy không thể uống cà phê được."

Khâu Tây Văn: "Mộ Thời Cảnh không thích uống cà phê sao? Lúc trước không phải anh ta khoe mình đang nấu cà phê máy trên vòng bạn bè?"

Thu Thu: "Cà phê máy là do em đưa cho anh ấy, em sẽ không nấu, cho nên anh ấy sẽ nấu."

Bọn họ em một câu chị một câu, nói chuyện cũng không biết trời đất.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm không nói được nửa câu.

Từ đầu đến giờ ánh mắt của anh vẫn đặt trên mặt Thu Thu, có thể cô không muốn cho anh bất kỳ ánh mắt nào, vẫn nghiêng người nói chuyện với Khâu Tây Văn.

Anh yên lặng ngồi ăn hải sản, thấy đồ ngon, anh gắp sang cho Thu Thu ăn.

Mưa ở bên ngoài đã dần tạnh, bọn họ cũng ăn gần xong.

Cố Diễm nhìn cái đĩa của Thu Thu, cái mâm, đồ ăn anh gắp cho cô, cô cũng không động tới.

Khâu Lê đứng dậy: "Em xuống lầu thanh toán trước."

Cầm lấy túi tiền rồi đi xuống lầu.

Khâu Tây Văn lấy một tờ giấy ăn, nhẹ nhàng lau khoé miệng, "Có khả năng Thu Thu đã nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta."

Sắc mặt Cố Diễm nghiêm túc: "Ừ."

Khâu Tây Văn: "Tính cách của Thu Thu, cậu cũng biết, con bé cực kỳ bướng, chấp niệm lại sâu, thích một người, con bé đều có thể phấn đấu quên mình, nhưng nếu một khi cậu có ý định làm mềm lòng con bé, dăm ba câu là dỗ không được."

Dừng một chút, "Tôi khuyên cậu, đầu tư B2B cho Triệu Tiêu Quân cậu nên suy nghĩ lại cho kỹ càng, cân nhắc một chút, đừng để cuối cùng cái có được không bù đắp đủ cái đánh mất."

Cố Diễm đứng dậy: "Chuyện đầu tư tôi đã quyết định."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Tây Văn cũng đứng dậy, sóng vai đi xuống lầu.

Cô xem như cũng hiểu rõ Cố Diễm, chuyện đã quyết định, đặc biệt trên phương diện làm ăn, sẽ không xử trí theo cảm tính.

Cái hiện tại cô quan tâm chính là: "Vậy Thu Thu phải làm sao bây giờ?"

Cố Diễm: "Tôi sẽ làm cô ấy hài lòng."

Đến chân cầu thang, Khâu Tây Văn dừng lại, nhìn anh: "Nếu như con bé cãi nhau với cậu nửa năm rồi một năm, cậu xác định cậu có kiên trì không?"

Đại khái là khi Thu Thu và Triệu Tiêu Quân bắt đầu đối đầu nhau, chỉ cần một ngày hai người họ còn cạnh tranh, mỗi ngày trong lòng Thu Thu cũng sẽ không thoải mái.

Một khi không thoải mái, nhất định sẽ có chuyện.

Nếu như công ty Thu Thu chống đỡ không được, phỏng chừng cô sẽ không để yên mà náo loạn với Cố Diễm.

Cố Diễm có chút trầm mặc, "Đổi thành người phụ nữ khác tôi nhất định sẽ không kiên nhẫn như vậy, còn cô ấy tôi kiên nhẫn dỗ dành từ nhỏ đến lớn, quen rồi."

Khâu Tây Văn: "Chỉ mong là vậy."

Cũng không quên nhắc nhở anh một câu: "Nếu như cậu không kiên nhẫn được nữa, chia tay với con bé, cậu sẽ không có cơ hội quay lại, tôi đây sẽ là người đầu tiên bắt giam cậu."

Nói xong, cô cất bước xuống lầu.

Lúc xuống lầu, Thu Thu đã thanh toán xong, đang đứng ở cửa đợi bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm đi tới, nắm tay cô.

Thu Thu lui về phía sau một bước, tránh sang một bên.

Khâu Tây Văn lắc đầu một cái, trực tiếp đi ra cửa lớn, đi về phía ô tô.

Cố Diễm cũng không để ý thái độ của cô, lại đưa tay, bắt được cổ tay của cô.

Thu Thu liếc anh một cái, trong ánh mắt đều là lửa giận, "Thả em ra."

Bây giờ cô rất khó chịu, cũng không muốn tiếp tục che giấu tâm trạng của chính mình.

Cố Diễm nhìn cô: "Để anh nắm tay em đi hay là ôm em đi, em chọn một cái."

Lại nói thêm: "Ôm em thì trước hết anh nhất định sẽ hôn em."

Vành mắt Thu Thu đỏ lên: "....Cố Diễm, anh đừng có bắt nạt người khác."

Cố Diễm: "Anh chỉ bắt nạt em."

Nói xong, anh dắt tay cô đi ra ngoài.

Thu Thu muốn tránh khỏi tay anh, thế nhưng không gỡ ra được.

Lúc hai người bọn họ ra ngoài, phát hiện ô tô đã bị lái đi.

Cố Diễm: "..."

Lấy di động gọi cho Khâu Tây Văn: "Chị ở đâu?"

Khâu Tây Văn: "Tôi mệt, sai múi giờ nên về khách sạn, không phải xe này để cho tôi dùng sao?"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "..."

Mưa to đã ngừng, thế nhưng bầu trời còn lác đác mưa rơi.

Anh kết thúc cuộc trò chuyện, cầm di động nhét vào trong túi.

Anh dắt Thu Thu quay lại quán cơm, lấy tiền mua từ ông chủ một cái ô.

Ông chủ nói cho bọn họ luôn, cũng không có gì đáng giá, lúc ra cửa, Cố Diễm vẫn lấy ra 50 đồng đặt ở quầy thu tiền.

Ra ngoài cửa, Cố Diễm kéo ô lên, nhét vào tay Thu Thu.

Thu Thu vẫn còn đang tức giận, cũng không có nhận lấy ô.

Gió vừa thổi qua, ô liền rơi xuống, rơi đến một vũng nước.

Cố Diễm nhìn cô một lát, thở dài, buông cô ra, nhặt ô lên, đi về tiệm ăn lau khô, lúc đi ra, Thu Thu đã đi xa.

Bởi vì nguyên nhân về địa hình, người ở Thanh Đảo, rất ít đi xe máy.

Buổi trưa vẫn còn mưa, trên đường đi chỉ có một mình Thu Thu.

Cô vừa đi vừa lau nước mắt.

Người mà cô thích nhất lại muốn trở thành đối tác của đối thủ cạnh tranh mà cô ghét nhất, cô càng nghĩ trong lòng cô càng khó chịu.

Lúc này di động vang lên.

Thu Thu lau nước mắt, là Dung Thâm gọi tới.

Cô hít sâu một cái, điều chỉnh trạng thái, mới nhận máy: "Alo."

http://tieulun.hopto.org

Dung Thâm: "Không quấy rầy cô ngủ trưa chứ?"

Thu Thu: "Mới vừa ăn cơm xong, còn chưa về khách sạn."

Dung Thâm do dự một lát mới nói: "Bên Thanh Đảo chúng ta có thể tạm thời rút lui, đi đến trạm tiếp theo đi."

Thu Thu ngẩn người, trong lòng nổi lên dự cảm không tốt: "Là có ý gì?"

Dung Thâm: "Phương Quân đã giành trước chúng ta một bước, cùng với thương nhân bên đây ký hợp tác thoả thuận, điều kiện tốt hơn chúng ta hai lần."

Thu Thu: "Tại sao lại như vậy?"

Dung Thâm: "Tôi đã điều tra qua, người kết nối thương nhân bên này là chủ quản hoạt động mới, cũng là tổng giám hoạt động đã từ chức công ty cô tháng trước, ông ta bị điều kiện lương cao của Triệu Tiêu Quân cuỗm đi."

Thu Thu: "Lý tổng giám?"

Dung Thâm: "Đúng vậy. Ông ta vận chuyển buôn bán cũng không tệ, hơn nữa với thực lực của Phương Quân, thương nhân mới không do dự mà chọn Phương Quân.

Thu Thu nắm chặt di động, "Dung Thâm."

Dung Thâm: "Sao thế? Có chuyện gì cô cứ nói thẳng."

Thu Thu gạt bớt nước mưa trên trán, "Tiếp theo, xem như anh tìm được nơi đầu tư, thị trường của chúng ta rất khó có thể mở ra trong thời gian ngắn, thậm chí sẽ rất khó khăn, anh suy nghĩ kỹ, có nên tiếp tục đầu tư hay không."

Cô không muốn nhìn thấy đích đến tối tăm kia, cho anh ta xuôi dòng.

http://tieulun.hopto.org

Nói không chắc, số tiền này liền sẽ trôi theo dòng nước.

Dung Thâm hỏi lại: "Tại sao lại không làm? Lúc vừa mới bắt đầu tôi liền biết tình hình hoạt động của các phân trạm không ra gì, mấy năm nay tôi làm ăn chỉ thờ phụng một câu, thà hối hận chứ đừng nuối tiếc."

Dừng một chút, anh ta cười nói: "Quá lắm thì sẽ tuyên bố phá sản, hoặc là để người khác thu mua, chúng ta có thể quay lại Phương Vinh bán điện thoại di động."

Thu Thu xoa xoa mặt, không biết nước trên mặt là nước mắt hay là nước mưa, cô nói: "Tôi không muốn từ bỏ, cũng sẽ không buông tha."

Dung Thâm: "Được, công ty có việc gì, tôi sẽ thay cô chống đến cuối cùng."

Lại trấn an cô: "Đừng quá bi quan, dẫu sao, chúng ta không nghèo bằng lúc trước ba chúng ta đem nhà bán đi sao."

Sau đó vừa cười vừa nói: "Hiện tại tôi cũng có không ít bất động sản, tuỳ tiện bán một chỗ cũng đủ để chống đỡ cho công ty chúng ta hoạt động một năm, cô sợ cái gì?"

Dừng một lát, anh ta nói: "Đừng khóc, được không?"

Thu Thu: "Tôi không khóc."

Dung Thâm nói sang chuyện khác, "Tây Văn trở về rồi sao?"

Thu Thu: "Đúng vậy, lúc trưa vừa tới nơi."

Dung Thâm: "Vậy ngày trưa ngày mai chúng ta ăn một bữa cơm, thương lượng một chút trạm tiếp theo nên đi đâu, phải đối ứng với Phương Quân như thế nào."

http://tieulun.hopto.org

Thu Thu: "Được, nhà ăn anh chọn đi, tôi với chị gái sẽ đi qua, a, đúng rồi, bánh gato tôi sẽ mua."

Dung Thâm cười: "Cái này tôi sẽ không quên ăn."

Thu Thu: "..."

Hai người lại hàn huyên mấy câu, mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Cố Diễm vẫn đứng cách Thu Thu không xa, mãi cho đến khi cô cất di động, anh mới bước nhanh đi tới, che ô cho cô, lại lấy giấy lau mặt cho cô.

Thu Thu dùng sức đẩy anh ra, lại bị anh kéo vào trong lồng ngực, "Đừng nghịch, mắc mưa sẽ bị cảm."

Hai mắt Thu Thu đều đỏ, nhìn anh, Cố Diễm cũng nhìn cô.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Sau một lúc lâu, Cố Diễm nói trước, trong lời nói đều là bất đắc dĩ: "Thu Thu, đều là làm ăn, sao em không thể nghĩ khác được?"

Thu Thu: "Không phải em làm ăn, mà em đang thực hiện ước mơ.

Cố Diễm: "Anh biết em muốn làm B2B, cũng tốn không ít tinh lực, hiện tại anh đi mua một công ty có nền tảng sẵn cho em, có cái gì không tốt sao?"

Thu Thu không hề chớp mắt mà nhìn anh, cô biết cô làm tất cả, hay là ở trong mắt anh cô đều ấu trĩ, không đáng giá một đồng.

Nhưng công ty của cô là cô nhọc nhằn khổ sở kinh doanh cho đến bây giờ, cho dù hiện tại vẫn chưa đi vững, không có ổn định, cô cũng không nghĩ sẽ không cần nó.

http://tieulun.hopto.org

Công ty đối với cô không khác gì một đứa con của mình, cô không nghĩ nó không tốt mình sẽ không cần nó, cũng không nghĩ tới con của người khác tốt, mà ước ao đố kị.

Cô nhìn anh: "Đối với em mà nói, thu mua là không tốt. Sinh con cũng thế, vừa khổ lại vừa đau, em nghĩ bản thân mình mang thai mười tháng, mà sẽ không cho người mang hộ."

Cố Diễm: "..."

Cuối cùng anh bị chọc tức mà nở nụ cười, "Sinh con với làm ăn làm sao có thể giống nhau được? Đối với anh mà nói, con cái, chỉ có thể là em sinh, sinh không được anh cũng không cần, sẽ không mang hộ, càng sẽ không nhận con nuôi."

Anh bất đắc dĩ nói: "Nhưng bây giờ chúng ta đang gây dựng sự nghiệp, là làm ăn. Giống như anh muốn làm điện tử thương mại, thế nhưng lại bắt đầu quá muộn, cơ hội thành công rất mơ hồ, vì thế anh liền trực tiếp đầu tư B2C cho Phương Quân. Làm cái chúng ta am hiểu, thích hợp với bản thân, không tốt sao?"

Thu Thu nhìn sang nơi khác, cũng không có nhìn anh.

Trên mặt cô hiện lên sự lưỡng lự.

Anh thở dài, "Thu Thu, đừng xử trí theo cảm nữa được không?"

Thu Thu quay mặt sang, ánh mắt lại bướng bỉnh: "Em xử trí theo cảm tính, không được sao? Tư tưởng của em vốn nhỏ, chuyện gì cũng ưu tiên đặt tình cảm lên phía trước, nhất định sẽ không làm được chuyện gì lớn, không thể trở thành một loại phụ nữ mạnh mẽ mà anh tán thưởng."

Cô thở dài một hơi: "Cho nên.... Cố Diễm, bây giờ anh hối hận vẫn còn

kịp."

Ánh mắt Cố Diễm lạnh đi rất nhiều.

Ô ở ngoài, mưa không ngừng rơi trên đỉnh ô, tạo thành từng dòng nước dọc theo ô chảy xuống.

Anh đem hết nửa ô che cho Thu Thu, nước mưa làm ướt hết bả vai anh, tay trái áo sơ mi cũng đã ướt đẫm.

Bỗng nhiên anh cúi người dùng sức cắn lên môi Khâu Lê một cái.

Thu Thu bị đau đạp anh đến mấy lần, trên quần của anh đều là dấu giày ẩm ướt.

Bị cô đạp vào, trong lòng Cố Diễm thoải mái không ít, đẩy ngón tay cô ra, đem ô nhét vào tay cô: "Em cầm dù, anh cõng em đi về khách sạn."

Thu Thu không hề bị lay động: "Cố Diễm, không phải bây giờ em muốn cáu kỉnh để anh dỗ em, mà thật sự em không muốn nhìn thấy anh."

Cố Diễm thấp giọng nói: "Không muốn thấy cũng hết cách rồi, ai bảo anh là chồng của em, thời gian nửa đời sau này chúng ta sẽ phải ở chung, xem như là lại phiền đến anh, em nhìn thêm một chút, cũng sẽ thành thói quen."

Thu Thu: "..."

1 cô gái đang đặt mục tiêu được 1k follow:))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 40

Trong lòng Khâu Lê buồn bực, cô không có tâm tư cố tình gây sự với anh.

Ô cô cũng không muốn che, cô trực tiếp ném lại cho anh.

Cố Diễm cũng không nhận lấy, ô rơi xuống, rơi tới vũng nước, ướt hết cả ô.

Anh nhìn cô, lại nhìn ô.

Cũng rất tức giận, nhưng vẫn khom lưng nhặt lên, dùng sức vẫy hết nước trên ô đi, cũng không mở ra nữa.

Hai người cứ mặc cho mưa xối xuống.

Tóc ướt, quần áo cũng đã ướt.

Cố Diễm đi lên phía trước, dùng tay lau đi nước mưa trên trán của cô, bị Khâu Lê đánh một cái, "Đừng đụng vào em!"

Cố Diễm bất đắc dĩ nhìn cô, "Về khách sạn rồi tức giận với anh có được không? Ướt mưa sẽ bị cảm."

Khâu Lê: "Trở về thì được, nhưng em không muốn nhìn thấy anh."

Nói xong, cô quay mặt đi, lau một chút nước mắt.

Trái tim Cố Diễm chợt căng thẳng: "Vì những người không quan trọng,

đáng giá phải chia tay sao?"

Khâu Lê vẫn nhìn về nơi khác, giọng nói lạnh nhạt: "Em không làm loạn."

Cố Diễm nhìn cô: "Đầu tư Phương Quân, chỉ là lợi ích, không có liên quan đến tình cảm."

Khâu Lê quay mặt sang, là nước mưa là nước mắt, lớp trang điểm cũng đã trôi đi.

Cô nói: "Em tức giận không phải vì anh đầu tư cho Phương Quân, đương nhiên, trong lòng nhất định sẽ không thoải mái, nhưng sẽ không đến nỗi mà tức giận với anh, dù sao tập đoàn Trung Doãn không phải là một mình anh, không phải anh muốn làm gì thì sẽ làm cái đó, giống như anh và Dung Thâm, cả hai đều không nhìn vừa mắt đối phương, nếu có thể, cả đời này khẳng định hai người đều sẽ không muốn hợp tác với đối phương, thế nhưng thân bất do kỉ (*), ở trách nhiệm của chức nghiệp, đạo lý này em hiểu."

(*)"Thân bất do kỷ" có nghĩa là thân mình không do mình định đoạt, ý nói dòng đời xô đẩy.

Còn trong ngôn tình nghĩa là chúng ta không có duyên phận phận của chúng ta rất là vô vọng. (theo t hiểu là vậy.)

Cố Diễm nhìn cô khóc như vậy, cả trái tim đều đau.

Anh không hiểu, nếu cô không phải vì anh đầu tư cho Triệu Tiêu Quân mà cáu kỉnh, vậy thì vì cái gì?

Hỏi cô: "Có thể nói cho anh biết tại sao em không vui vẻ? Thu Thu, chúng ta bình tĩnh đem chuyện này mà nói có được không?"

Khâu Lê: "Anh vẫn cảm thấy em làm B2B là làm loạn, từ trước đến nay

vẫn không tán thành qua, dù cho một lời ủng hộ cũng không có."

Cô nhìn vào mắt anh, "Giống như em và Triệu Tiêu Quân lập tức phải thi chạy cự ly dài, có lệnh. Súng còn chưa vang lên, anh liền dắt em đi xuống, nói với em: Thu Thu, thế nào em cũng không chạy theo kịp cô ta, đừng chạy nữa."

Nói xong, cô cười lạnh một tiếng.

"Anh biết loại tâm trạng này sao? Bản thân mình cảm thấy rất hài lòng, có thể ở trong mắt anh em chính là đồ vô dụng, cái gì cũng làm không được."

Cố Diễm lẳng lặng nghe, cũng không có phản bác.

Vẻ mặt rất phức tạp.

Ánh mắt sâu xa nhìn chằm chằm vào cô.

Khâu Lê vẫn còn đang lên án: "Lúc còn bé em muốn khiêu vũ cho anh xem, có thể mỗi lần anh đều nói không dễ nhìn, từ trước đến nay anh cũng không khen em, một lần đều không có."

Nước mắt hoà với nước mưa, trước mắt cô đều là mơ hồ.

Cô dùng tay lau một chút, đơn giản đem cái không thoải mái trong lòng nói hết ra.

"Lúc trước, anh nói anh không phải là người nhà của em, không có lập trường ủng hộ em, em cho rằng sau khi chúng ta ở bên nhau, chí ít anh có thể cổ vũ cho em một chút, nhưng cuối cùng cũng không có."

Cô nhìn anh, gằn từng chữ nói: "Cái gì anh cũng không xem trọng, hà tất gì phải miễn cưỡng mà ở bên nhau? Nếu như sớm muộn gì cũng phải chia tay, còn không bằng vừa lúc. Đối với anh mà nói thì cũng không đáng kể,

chia tay sớm chia tay muộn gì cũng giống nhau, một đoạn tình cảm, một người phụ nữ mà thôi, anh muốn, thế nào cũng sẽ có. Có thể..."

Cô nghẹn ngào dừng lại, không nhìn anh.

Nhìn về phía đường cái, cô cũng không biết mình đang nhìn cái gì.

Cô nói: "Nhưng em thì không giống, nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một mình anh, em sợ thời gian càng lâu sẽ vùi lấp em càng sâu, cuối cùng sẽ không thoát ra được."

Cô quay đầu lại nhìn anh: "Cố Diễm, hiện tại em không xử trí theo cảm tính, cũng không làm loạn, em cảm thấy chúng ta nên tỉnh táo suy nghĩ thật kỹ, có nên tiếp tục ở bên nhau hay không."

Cố Diễm không lên tiếng, anh muốn hút thuốc, sờ sờ túi, khói thuốc và bật lửa anh cũng không mang theo.

Anh nói: "Đi thôi, về khách sạn, em ướt như vậy không chừng sẽ bị cảm."

Lại nói thêm: "Em không muốn nhìn thấy anh, anh sẽ ở phòng khác."

Nói xong, anh đi đến bên lề đường vẫy tay gọi xe taxi.

Nước mắt Khâu Lê tựa như hạt trân châu, ào ào rơi xuống.

Cô biết, chút tình cảm này, người hãm sâu là cô, mà giống như anh không có để trong lòng.

Một chút đều không để trong lòng.

Hai người lên xe taxi cũng là một trước một sau, cũng không ngồi cùng một chỗ.

Khâu Lê vẫn nhìn ra ngoài cửa xe.

Phong cảnh rất mơ hồ.

Đến khách sạn, Khâu Lê cũng không đi tìm Khâu Tây Văn, sợ làm phiền chị gái bị sai múi giờ.

Tắm xong, thay quần áo sạch, một mình rầu rĩ ngồi trong phòng khách.

Cố Diễm đang tắm ở trong phòng, thỉnh thoảng cô sẽ nhìn về nơi đó một chút, vốn cô cho rằng anh trở về trước hết sẽ thu dọn hành lý đi đến phòng khác, nhưng trước hết anh lại đi tắm rửa.

Có thể là đổi xong quần áo rồi mới đi.

Đầu óc Khâu Lê bây giờ rất loạn, tâm trạng vô cùng suy sụp.

Sự nghiệp là bốn bề thọ địch, chuyện tình cảm cũng đi đến ngã ba.

Cô thở dài, lấy di động ra gọi cho Mạc Viễn Đông, bên kia rất lâu mới nhận máy.

"Alo, Thu Thu?"

Khâu Lê: "Anh đang ngủ sao?"

Mạc Viễn Đông: "Ừ, đang ngủ trưa."

Kỳ thật cả đêm anh ngủ không được, đến buổi trưa cảm thấy rất mệt mỏi, đầu cũng đau.

Hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Khâu Lê: "Không có gì đâu, muốn hàn huyên với anh một chút."

http://tieulun.hopto.org

Mạc Viễn Đông: "Ừ, em nói đi."

Anh vén chăn lên rời khỏi giường, đi đến phòng tắm rửa mặt, tỉnh táo được không ít.

Khâu Lê: "Anh biết tập đoàn Phương Quân không?"

Mạc Viễn Đông: "Biết. Công ty nhà Triệu Tiêu Quân."

Anh đi lên sân thượng, đốt một điếu thuốc.

Khâu Lê: "Triệu Tiêu Quân đang làm B2B, là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của em, hiện tại đang chiếm trước thị trường của em, động tác rất nhanh."

Mạc Viễn Đông ăn ngay nói thật: "Ở phương diện làm ăn em không phải là đối thủ của cô ta, tuy rằng hiện tại em có Dung Thâm giúp đỡ, nhưng dù sao phần lớn tinh lực của cậu ta đều đặt ở Phương Vinh."

Ngón tay Khâu Lê xoay xoay mái tóc dài của mình, một vòng lại một vòng, trên ngón tay cùng bắt đầu in dấu.

Cô nói: "Đây không phải là tệ nhất, tệ nhất chính là, mấy ngày nữa công ty của Cố Diễm sẽ đầu tư B2B của Phương Quân, công ty B2B của Phương Quân là công ty niêm yết(**), Cố Diễm còn từ từ thu mua cổ phần của bọn họ."

(**)Công ty niêm yết (listed company) là: những công ty có đủ điều kiện để đưa cổ phiếu ra giao dịch trên TTCK. Công ty niêm yết là nguồn cung cấp hàng hoá chủ yếu trên TTCK và tạo điều kiện thuận lợi cho các nhà đầu tư có nhiều sự lựa chọn để tìm kiếm lợi nhuận.

Mạc Viễn Đông dùng sức hít một hơi thuốc: "Đối với em thì là chuyện tốt, Cố Diễm trở thành đại cổ đông B2B của Phương Quân, không phải có

nghĩa em cũng là đại lão bản sao? Sau đó mọi chuyện đều do Triệu Tiêu Quân bận tâm, em chỉ cần nhàn nhã đợi cuối năm kiếm tiền là tốt rồi."

Khâu Lê thở dài, thì ra hiện thực đàn ông đều như thế.

"Em không muốn như vậy, em chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ trên cái mà người khác cực khổ xây dựng lên."

Mạc Viễn Đông cười: "Khi nào tư tưởng giác ngộ lại cao như vậy rồi hả? Được rồi, em nói tiếp đi."

Khâu Lê: "Cuộc sống vốn rất ngắn, em không có nhiều thời gian lãng phí ở trên người Triệu Tiêu Quân, cô ta mạnh mẽ, em sẽ không khổ sở, cô ta chán nản, em sẽ không có cảm giác thoả mãn. Cô ta tìm cớ, em cũng không có sức lực để tức giận."

Mạc Viễn Đông: "Theo em nói, chính là đừng dùng sai lầm của người khác mà trừng phạt chính mình?"

Khâu Lê: "Cũng đừng dùng nhược điểm của người khác làm thấp đi bản thân mình, mỗi người đều độc nhất vô nhị, ở trong mắt người nhà em là bảo bối, Triệu Tiêu Quân cũng là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ anh trai cô ta, cho nên có cái gì so sánh sao?"

Mạc Viễn Đông, "Không sai, em còn nhỏ mà triết lý nhân sinh đều đã lĩnh hội."

Hỏi ngược lại cô: "Vậy bây giờ em xoắn xuýt khổ sở làm gì?"

Giọng nói của Khâu Lê bắt đầu thấp dần: "Điều em khó chịu chính là, cái em muốn, Cố Diễm cảm thấy không có ý nghĩa, em không muốn, Cố Diễm cố gắng mang đến cho em, nói với anh ấy không thông suốt được."

http://tieulun.hopto.org

Mạc Viễn Đông: "Anh có thể hiểu Cố Diễm, cậu ta cũng giống ba mẹ của em, luôn muốn mang những điều tốt nhất đến cho em, không muốn em phải chịu khổ hay liên luỵ đến bất cứ cái gì, thế nhưng, phận làm con, cũng không mua nợ, bởi vì cô ấy nói bản thân mình có con đường nhân sinh đặc sắc phải đi, không muốn để cho người khác mang đến ánh sáng tốt nhất cho cô, một mực nhất định phải đi vào bụi gai đầm lầy."

Khâu Lê không lên tiếng.

Mạc Viễn Đông đem bản thân cân nhắc lại một lần, không đến nỗi.

"Em không sai, Cố Diễm cũng không sai, mấu chốt là tư tưởng."

Khâu Lê: "Có khác nhau sao?"

Mạc Viễn Đông cười, "Gần như vậy."

Khâu Lê: "....Nhưng em sẽ không thoả hiệp."

Cô không có thoả hiệp với ba mẹ, đối với anh cũng sẽ không.

Kết quả của việc đó chính là cuối cùng hai người chỉ có thể mỗi người một ngả.

Mạc Viễn Đông: "Theo tâm ý của em, con đường tươi sáng có phong cảnh con đường tươi sáng, bụi gai đầm lầy có bụi gai đầm lầy độc đáo mị lực. Nhân sinh sao, không sai, tại sao lại gọi là tuổi trẻ đi qua?"

Khâu Lê: "Tra nhị, trong tất cả mọi người anh là tốt nhất."

Mạc Viễn Đông: "Em gọi anh là cặn bã, anh còn tốt sao?"

Anh ấn thuốc lá vào gạt tàn, lại bắt đầu đốt điếu thuốc khác.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê: "Anh là cặn bã tốt nhất trong các cặn bã."

Mạc Viễn Đông đang quẹt bật lửa, tay run một cái, bị cô chọc cho cười.

"Đang muốn ăn đòn đúng không?"

Khâu Lê đổi chủ đề: "Đúng rồi, bộ phim cẩu huyết kia đã đến tập bao nhiêu vậy anh?"

Đầu ngón tay Mạc Viễn Đông khẽ run, giọng nói có chút khàn khàn: "Người phụ nữ kia nói mình đã kết hôn, đăng ký ở Las Vegas, đứa bé không phải là con của người đó."

Khâu Lê cắn quả táo: "Sau đó thì sao?"

Mạc Viễn Đông: "Không biết, đêm nay mới biết, mỗi ngày đều phát sóng hai tập."

Khâu Lê cũng không nói chuyện phiếm: "Ừ, tên phim là gì vậy? Em chưa từng nghe qua."

Mạc Viễn Đông: ".... Anh không chú ý đến tên."

Anh đúng lúc kết thúc cuộc trò chuyện: "Trước hết không nói nữa, anh phải ra ngoài một chuyến."

Khâu Lê tắt di động, lại bắt đầu ngẩn người.

Cố Diễm tắm xong, đem quần áo ướt mưa của hai người giặt sạch sẽ, phơi xong, lúc này mới ra ngoài tìm Thu Thu, Thu Thu đang nằm trên sô pha ngẩn người nhìn trần nhà.

Cố Diễm đi đến, ngồi xuống bên cạnh cô, để hai tay đệm trên ót của cô, "Mệt thì ngủ một lát."

http://tieulun.hopto.org

Theo bản năng Thu Thu muốn đẩy anh ra, nhưng cuối cùng vẫn không đẩy.

"Khi nào anh đi sang phòng khác?"

Cố Diễm hỏi lại: "Sang phòng nào?"

Khâu Lê: "... Không phải anh nói em không muốn nhìn thấy anh, anh sẽ đi sang phòng khác sao?"

Cố Diễm nhíu ấn đường lại: "Anh nói như vậy khi nào?"

Khâu Lê: "..."

Bắt đầu đánh anh: "Cố Diễm, sao anh lại vô lại như vậy!"

Cố Diễm cười, ôm chặt lấy cô: "Được rồi, đừng nghịch."

Sau đó chống vào trán cô: "Lúc đó anh không nói như thế, em sẽ nghe lời đi về khách sạn sao?"

Khâu Lê giận dỗi: "Cố Diễm, những lời em nói trong mưa, tất cả đối với anh đều phí lời phải không? Một chút anh cũng không để trong lòng?"

Cố Diễm: "Đều ghi nhớ trong lòng. Sau này hai chúng ta có cãi nhau, em cũng nói giống như ngày hôm nay, có lúc suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ rất khác nhau. Em biết đấy, nhiều năm như vậy, anh không có lúc nào không lý trí."

Ngoại trừ lần kia thoả hiệp với Dung Thâm, đó là lần đầu tiên anh không lý trí không bình tĩnh trên phương diện làm ăn.

Cũng chỉ vì không để cho cô bị kẹp ở giữa bị khó xử.

http://tieulun.hopto.org

Anh chà xát trán cô: "Ngày mai anh về Bắc Kinh, thứ tư họp cổ đông. Đầu tư Phương Quân sẽ không thay đổi, anh muốn cho cổ đông và hội đồng quản trị một câu trả lời."

Dừng lại, anh còn nói: "Sau đó, anh sẽ cho em một câu trả lời."

Khâu Lê: "Anh chuẩn bị làm thế nào?"

Cố Diễm: "Nhất định sẽ làm cho em vừa lòng."

Editor: Chương này hơi ngắn, nhưng chương sau lại hơi dài =))

Được 1k follow t sẽ tặng một nồi phúc lợi siêu to cay khổng lồ cho các cô đó nhoaa:))

Nếu các cô muốn nhanh đến thì hãy cho t một follow đuy =))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 41

Cố Diễm bế Khâu Lê lên, "Vào phòng ngủ ngủ một lát, khi nào ăn cơm chiều anh sẽ gọi em dậy."

Tuy rằng không biết anh muốn cho cô vừa lòng thế nào, nhưng anh đã thoái nhượng, Khâu Lê cũng không có lý do để tiếp tục chiến tranh lạnh với anh.

Cô phối hợp đưa tay ôm lấy cổ anh.

Lúc Cố Diễm đặt cô ở trên giường, cô vẫn không buông tay, hai tay Cố Diễm chống ở bên người cô, chà xát chóp mũi của cô, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Khâu Lê hơi khuynh người về phía trước, hôn lên môi dưới của anh một cái, cũng không lên tiếng.

Cố Diễm lại hôn cô thêm một lúc, anh biết lúc nãy cô nói chia tay chỉ là nhất thời nổi nóng không biết lựa lời, anh cũng không có ý định tính toán chi li với cô.

Hơn nữa trước đây anh cũng đã đồng ý với cô, cô nói chia tay, anh sẽ làm như không nghe được.

Khâu Lê khóc đã mệt mỏi, hiện tại tâm trạng đã thoải mái không ít, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Đợi cho cô ngủ say Cố Diễm mới rời khỏi phòng ngủ, lấy thuốc lá cùng bật lửa đi đến khu hút thuốc của khách sạn.

Lúc trở về, anh gặp được Khâu Tây Văn ở cửa phòng, vừa lúc cô mở cửa đi ra.

Hai người có chút giật mình.

"Chị muốn ra ngoài sao?" Cố Diễm hỏi.

Khâu Tây Văn: "Hết mưa rồi, không khí bên ngoài thoáng mát, tuỳ tiện đi dạo một lát."

Hỏi anh: "Hiện tại Thu thế nào rồi?"

Cố Diễm: "Cũng không tệ lắm, ngủ rồi."

Khâu Tây Văn cười như không cười: "Xem ra cậu tốn không ít sức lực để dỗ con bé."

Lấy hiểu biết của cô đối với Thu Thu, không cãi nhau ầm ĩ với Cố Diễm mới là lạ.

Cố Diễm: "Cũng còn tốt, cô ấy hiểu chuyện hơn so với lúc trước."

Khâu Tây Văn hỏi: "Khi nào cậu chuẩn bị đầu tư cho Phương Quân?"

Cố Diễm: "Sáng sớm ngày mai tôi về Bắc Kinh, cổ đông ngày kia sẽ biết."

Khâu Tây Văn như có suy tư gì gật gật đầu, tốt bụng nhắc nhở: "Tạm thời con bé sẽ không ầm ĩ với cậu nữa, nhưng khi cậu chính thức tuyên bố đầu tư cho Phương Quân, mà truyền thông lại nỗ lực phóng đại lên, "thu thức tổng hợp chứng"(*) còn có thể tái phát, nguyên nhân tái phát ra sao, không rõ, một câu thôi, chính là trong lòng khó chịu."

http://tieulun.hopto.org

(*)Hội chứng Munchausen đề cập đến một bệnh tâm thần đạt được sự đồng cảm bằng cách mô tả, tưởng tượng các triệu chứng của bệnh, giả vờ bị bệnh hoặc thậm chí làm biến dạng cơ thể của bạn hoặc người khác. Căn bệnh được đặt theo tên của một nam tước người Đức, Freiherr von Münchhausen, người đã hư cấu nhiều cuộc phiêu lưu của chính mình, như đi dạo trên mặt trăng, liếm tóc của chính mình và để mình lên trời.

Cố Diễm: "..."

Anh nhíu ấn đường lại, trong ánh mắt có một tia nghi hoặc.

Khâu Tây Văn cũng là vì Thu Thu mà phiền lòng, đổi lại là người khác, một phần kiên nhẫn cô cũng không có.

Cô tỉ mỉ nói với Cố Diễm: "Phụ nữ hiểu được lòng cậu là một chuyện, trong lòng khó chịu, muốn tìm cậu hỏi tận gốc, thì lại là một chuyện khác."

Cô suy nghĩ một chút, nói với anh: "Cũng giống như, phụ nữ đều biết đàn ông ra ngoài xã giao cũng rất cực khổ, không dễ dàng, nhưng cậu về nhà muộn, uống nhiều, không có thời gian ở cùng với cô ấy, cô ấy sẽ thường xuyên nổi nóng với cậu."

Cố Diễm đã hiểu.

Câu châm ngôn kia nói không sai, chỉ là tiểu nhân và phụ nữ lại khó chiều.

Ngày mai.

Khâu lê còn chưa có rời giường, Cố Diễm đã thu thập xong hành lý, tài xế đã đến dưới lầu khách sạn.

Anh nhìn đồng hồ trên tay, không đi bây giờ thì sẽ trễ giờ ra sân bay.

http://tieulun.hopto.org

Không thể làm gì khác hơn là đi đến phòng ngủ đánh thức Thu Thu.

Khâu Lê lim dim mở mắt, "Mấy giờ rồi anh?"

Cố Diễm: "Bây giờ đã là sáu giờ một phút rồi."

Anh hôn cô một cái: "Em ngủ thêm chút nữa đi, anh phải đến sân bay rồi."

Khâu Lê ngồi dậy: "Em đưa anh đi."

Nói xong cô muốn xuống giường lấy quần áo.

Bị Cố Diễm ấn xuống: ""Không cần đâu, em thay quần áo rửa mặt, còn phải ăn sáng nữa, không kịp."

Cũng không cần thiết.

Anh đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô: "Xong việc, anh sẽ đến thăm em."

Khâu Lê gật đầu, dừng một lát, nói với anh: "Xế chiều hôm nay hoặc là ngày mai có khả năng em sẽ đi sang thành phố khác."

Cố Diễm hơi giật mình: "Không phải thị trường bên đây chưa bắt đầu đi khảo sát sao?"

Khâu Lê cắn cắn môi, "Không cần phải đi nữa."

Một lát sau, Cố Diễm mới hiểu được ý tứ của mấy lời này, xem ra thị trường đã bị công ty của Triệu Tiêu Quân chiếm trước rồi.

Anh đưa tay ôm cô một cái: "Trên thương trường chính là như vậy, không có kẻ địch vĩnh hằng mà cũng không có bạn bè vĩnh cửu, chỉ có lợi ích. Có thể sang năm thị trường này sẽ là của em."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê rầu rĩ "ừ" một tiếng.

Sau khi Cố Diễm trở lại Bắc Kinh, liền trực tiếp đến công ty.

Thư ký gõ cửa đi vào, tối hôm qua bắt đầu từ lúc cô nhận được cuộc điện thoại đó của Cố Diễm, cho đến bây giờ vẫn còn khiếp sợ, lúc trước thất tình cô cũng không mất ngủ, nhưng mà vì chuyện này cơ hồ một đêm cô đã không ngủ.

Cô xác định thêm lần nữa: "Cố tổng, anh đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Cố Diễm: "Ừ."

Anh mở máy tính ra.

Hỏi cô: "Thư mời đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Thư ký gật đầu: "Tất cả tài liệu đều được chuẩn bị dựa theo yêu cầu của anh."

Cố Diễm lại dặn dò thư ký một lần nữa: "Bảo Dương Soái đến đây một chuyến."

"Vâng." Bí thư ra ngoài.

Mười mấy phút sau, Dương Soái ngáp một cái đi vào.

Nhìn Cố Diễm mấy lần, cười: "Tớ còn tưởng rằng cậu vui đến quên trời quên đất luôn chứ."

Cố Diễm đang xử lý bưu kiện, không ngẩng đầu hỏi: "Tin tức buổi họp báo "phụ tử liên minh" là như thế nào?"

Dương Soái tựa vào sô pha, "Cái này cậu nên hỏi Miêu Thanh."

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt anh bất đắc dĩ: "Có thể là sắp đến thời kỳ mãn kinh."

Cố diễm: "Các cậu làm như vậy, sẽ có bao nhiêu đối thủ cạnh tranh nhìn chằm chằm các cậu cho đến khi các cậu gặp sóng gió? Không suy xét qua cái này sao?"

Tuy rằng đây là khoản trò chơi miễn phí cho người chơi, nhưng nó vẫn đang quảng cáo cho công ty ở một mức độ nhất định.

Trò chơi này nói như thế nào, cũng sẽ có người thích, có người ghét.

Cho nên các trò chơi trên di động thường chỉ được quảng bá dưới dạng quảng cáo trên web hoặc quảng cáo trên TV, chưa có theo hình thức họp báo cao cấp nào.

Dương Soái xoa xoa ấn đường: "Miêu Thanh nói đi vào đầu sóng ngọn gió mới có thể nổi tiếng, làm cho tất cả mọi người đều biết đến trò chơi này."

Cố Diễm: "..."

Dương Soái ngáp cả ngày, đêm qua bị Miêu Thanh giữ lại thảo luận cả đêm, trở lại phòng làm việc bắt tay hoàn thành công việc của mình, ngẩng đầu lên, phát hiện trời đã sáng.

Anh nhìn Cố Diễm: "Cậu cũng đừng lo lắng, Miêu Thanh đã đem các loại chuyện có thể phát sinh trong cuộc họp báo, tốt, xấu, có tranh luận, toàn bộ đều được cô ấy liệt kê ra, chuẩn bị phương án đối phó cũng đã xong."

Kinh nghiệm làm việc của Miêu Thanh rất nhiều, đối mặt với các vấn đề khó khăn này sẽ không hấp tấp làm loạn, từ trước đến giờ đều là ung dung tự tại thành thạo điêu luyện.

Cố Diễm không hỏi nhiều nữa, mà quan tâm hỏi: "Cậu hẹn hò thế nào

rồi?"

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến Dương Soái liền hậm hực: "Thất bại."

Mỗi lần định xong thời gian, còn chưa kịp ra ngoài, đã bị Miêu Thanh gọi qua, nói là muốn thương lượng chuyện trò chơi.

Một lần lỡ hẹn, hai lần lỡ hẹn, lần thứ ba cô gái đó trực tiếp kéo anh vào danh sách đen.

Cố Diễm nhịn không được mà cười.

Cầm ly nước chậm rãi uống một ngụm.

Lúc này di động của Dương Soái lại vang lên, anh nhìn thấy tên người gọi đến, ấn đường đều cau lại.

Trực tiếp tắt máy.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, anh không có lý do gì để nhận điện thoại của công việc.

Miêu Thanh nhắn tin, rất nhanh đã gửi đến, cậu đâu rồi?

Dương Soái:【 tớ đang hẹn hò.】

Anh vẫn đợi Miêu Thanh đến "phá hoại" chuyện "hẹn hò" của anh.

Kết quả là mấy phút sau, Miêu Thanh cũng không có gửi tin lại đây.

Dương Soái trừng mắt nhìn màn hình di động, cô không phá hoại chuyện hẹn hò của anh nữa sao?

Cơn buồn ngủ nhanh chóng biến mất, anh nói phải về văn phòng xử lý

một số chuyện, rồi đi ra khỏi văn phòng của Cố Diễm.

Cố Diễm xử lý xong bưu kiện, gửi cho Thu Thu một tin nhắn: em ăn cơm trưa chưa?】

Thu Thu:【 em đang ăn, với chị gái và Dung Thâm, hôm nay là sinh nhật của Dung Thâm.】

Lại gửi một bức ảnh cho anh, đẹp không, bọn họ không có ăn, chỉ có một mình em ăn.

Cố Diễm:【 ăn đồ ăn nhiều một chút, ăn ít đồ ngọt thôi.】

Thu Thu:【 em biết rồi, em đã ăn hết nửa đĩa rau xanh.】

Cư nhiên Cố Diễm không tin:【 chụp cái đĩa cho anh xem một chút.】

Thu Thu:【 cái đĩa đã trả lại rồi.】

Cố Diễm:....

Liền biết cô âm phụng dương vi(**), một chút rau cải cũng sẽ không ăn.

(**)Âm phụng dương vi là một thành ngữ của Trung Quốc. Cách phát âm là yīn fèng yáng wéi. Nói đến việc chơi chiến thuật hai mặt. Đó là mâu thuẫn bề ngoài và bị che khuất trong tối nghĩa. Nó là một từ trái nghĩa của âm và dương. (Nguồn Google)

Thu Thu đổi chủ đề:【đúng rồi, chiều nay bọn em sẽ đi cao tốc đến Tô Châu, có lẽ sẽ ở Tô Châu một tuần. Có thể chị gái và Dung Thâm chỉ ở đây hai ba ngày rồi trở về Bắc Kinh, em sẽ tiếp tục chạy thị trường với Trần Lập Đông.】

Cố Diễm nói anh biết rồi, giục cô nhanh ăn cơm, liền kết thúc cuộc trò

chuyện.

Anh mệt mỏi xoa huyệt thái dương, lại gửi tin nhắn cho Tưởng Bách Xuyên:【tám giờ tối nay gặp ở hội sở.】

Sau khi tan tầm không có việc gì làm, Cố Diễm liền đi thẳng đến hội sở.

Mới sáu giờ rưỡi, hội sở không có ai.

Anh chưa đi đến phòng riêng, đang ở khu hút thuốc ngồi một chút.

Tưởng Bách Xuyên cũng đến sớm, chưa đến bảy giờ đã đến.

Đến khu hút thuốc tìm được Cố Diễm.

Vừa lúc Cố Diễm lấy thuốc lá ra, còn chưa kịp đốt, Tưởng Bách Xuyên đã ngồi xuống đối diện với anh.

Anh cất thuốc lá vào hộp, "Đến sớm vậy?"

Tưởng Bách Xuyên: "Ừ, tớ không có về nhà, từ công ty đi đến đây."

Anh cho nhân viên phục vụ mang tới hai ly nước ấm.

Cố Diễm: "Không đến phòng riêng sao?"

Tưởng Bách Xuyên: "Chỗ này không khí thoáng."

Bên cửa sổ.

Ở ngoài vừa mới có mưa, không khí lại trong lành mát mẻ.

Gió thổi qua, thấm vào ruột gan.

Tưởng Bách Xuyên vô tình nhìn về gạt tàn thuốc lá, hiển nhiên không có

một điếu thuốc nào.

Anh cười nhạt: "Cậu dự định cai thuốc rồi hả?"

Cố Diễm: "Ừ, ít hơn so với lúc trước."

Ngón tay anh xoa xoa điếu thuốc, muốn hút, rồi lại nhịn.

Tưởng Bách Xuyên bận bịu cả ngày, cũng mệt mỏi.

Hơi tựa vào sô pha, nói với Cố Diễm chuyện đầu tư: "Dung Thâm tìm tớ, hỏi tớ có nguyện ý đầu tư B2B cho Thu Thu, cũng đem tình hình hoạt động nói với tớ, cũng không lạc quan cho lắm."

Cố Diễm ngước mắt, "Sau đó thì sao?"

Tưởng Bách Xuyên: "Tuy rằng không quá lạc quan, nhưng tớ cũng quyết định đầu tư, thuận tiện làm cung ứng liên tài chính."

Chỉ có chỉnh hợp cung ứng tốt, tự sản xuất tự cất vào kho, lại phối hợp với cung ứng liên tài chính, mới là hình thức B2B hoàn mỹ nhất có thể tiếp tục phát triển lâu dài.

Cố Diễm đăm chiêu gật đầu.

Tưởng Bách Xuyên hỏi anh: "Cậu vội vã tìm tớ là muốn nói chuyện gì?"

Cố Diễm cũng đi thẳng và vấn đề: "Chính là thương lượng với cậu, nếu như nền tảng B2B của Thu Thu từ bỏ thị trường thành thị, tập trung khai thác thị trường nông thôn, không chỉ giới hạn trong ngành sản xuất, mà còn thiếu thốn ở một số khu vực nông thôn, ví dụ như ngành công nghiệp thiết bị gia dụng, bao gồm cả bán hàng và bảo trì, ngoài ra còn có đồ dùng cao cấp, quần áo, mỹ phẩm, sản phẩm dành cho trẻ em, vân vân, trong trường hợp này giai đoạn đầu cần phải đầu tư bao nhiêu?"

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Bách Xuyên: "Tự xây kho bãi và hậu cần? Cửa hàng trải nghiệm? Có cái nào không?"

Cố Diễm: "Sắp xếp kho hàng, cửa hàng trải nghiệm, đặt ở mỗi thị trấn, cùng với trực tuyến và ngoại tuyến."

Tưởng Bách Xuyên nhíu mi, suy nghĩ tỉ mỉ: "Hậu cần bao gồm tất cả thị trấn trên cả nước luôn sao?"

Cố Diễm: "Ngoại trừ những nơi giao thông không thuận tiện không thể vào được, ngoài ra sẽ bao trùm toàn bộ, vậy giai đoạn đầu cần phải tốn bao nhiêu tiền?"

Tưởng Bách Xuyên: "Quá tốn tiền, hiện nay, bất kể là ngành B2C hay B2B ở Trung Quốc, không có hậu cần nền tảng nào có thể đạt được mức bao phủ hết toàn bộ thị trấn trong cả nước."

Cố Diễm đáp: "Cho nên chúng ta phải làm cái thứ nhất."

Tưởng Bách Xuyên suy nghĩ một lát, nói: "Tự xây dựng hậu cần, tự xây dựng kho, nhưng phải cần một đội ngũ nghiệp vụ lớn, hơn nữa phải xây dựng mô hình cho chuỗi cung ứng tài chính, ít nhất cũng phải 30 - 35 tỷ."

Cố Diễm hỏi rất trực tiếp: "Ngân hàng của cậu có thể đầu tư được bao nhiêu?"

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Cố Diễm không đùa nữa, hỏi: "Tớ sẽ thương lượng với Thu Thu, nếu như cô ấy đồng ý làm thị trường nông thôn, cậu có nguyện ý đầu tư không?"

Tưởng Bách Xuyên: "Cậu có tiền đấy sao lại không ủng hộ cô ấy?"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "Nếu tớ đầu tư cho cô ấy, áp lực sẽ rất lớn, cũng sẽ không có cảm giác thành tựu, cho nên tớ không có ý định đầu tư."

Tưởng Bách Xuyên híp mắt: "Ý của cậu là, tiền của tớ thì không đáng kể, xem như cô ấy đem tiền của tớ thua hết, cũng là chuyện đương nhiên sao?"

Cố Diễm cười: "Ngày nào đó nếu cậu không có tiền, tớ sẽ cho cậu."

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Anh đã quyết định đầu tư, bao nhiêu thì là chuyện nhỏ, anh không đầu tư được nhiều như vậy thì có thể đi tìm ngân hàng khác đầu tư, cái bây giờ anh quan tâm là: "Thu Thu muốn từ bỏ thị trường thành thị sao?"

Cố Diễm: "Cũng không phải là từ bỏ, nếu như thị trường đều bị Triệu Tiêu Quân chiếm trước, cũng không thể tiếp tục duy trì các phân trạm phát triển phải không?"

Cho nên phải thay đổi trận địa.

Tưởng Bách Xuyên gật đầu, cũng không quên nhắc nhở anh: "Nếu như Thu Thu muốn đi thị trường nông thôn, sẽ rất mệt, hơn nữa hiện tại cô ấy cũng không có một đội ngũ nhân viên chất lượng, rất nhiều chuyện cần cô ấy phải tự mình làm."

Dừng một chút, lại hỏi: "Cậu có dự định cùng làm với Thu Thu không?"

Cố Diễm lắc đầu: "Tớ không am hiểu nghiệp vụ, cũng sẽ không can thiệp sự nghiệp của cô ấy, phương diện này, Dung Thâm am hiểu hơn tớ rất nhiều."

Dung hoà nhiều cổ phần bên trong, anh không muốn trộn lẫn quá nhiều, cuối cùng người khó xử sẽ là Thu Thu.

Tưởng Bách Xuyên: "Chúng ta đều là người đã từng xây dựng sự nghiệp,

cậu cũng biết, mấy năm đầu công ty mới được thành lập, cơ hồ là đều không có thời gian nghỉ ngơi, chuyện gì cũng phải tự mình lo lấy."

Anh đặt ly nước lên khay trà, nói tiếp: "Đặc biệt Thu Thu muốn tự sản xuất, cần phải chạy khắp nơi, cậu nên chuẩn bị tâm lý kỹ càng, cô ấy bận rộn đến vài tháng cũng không thể gặp được cậu."

Cố Diễm xoa xoa ấn đường: "Ừ, cái này tớ biết, mỗi tuần tớ sẽ đi cùng cô ấy mấy ngày."

Tưởng Bách Xuyên: "Từ khi nào mà cậu lại rảnh rỗi như vậy?"

Cố Diễm nói thật: ""Tớ quyết định từ chức khỏi chức vụ CEO của công ty."

Tưởng Bách Xuyên không tin mà nhìn anh, trong đáy mắt đều là kinh ngạc.

Một hồi lâu sau anh mới tiêu hoá được tin tức này, "Cậu muốn từ chức CEO?"

Cố Diễm: "Ừ, họp cổ đông ngày mai sẽ thông báo, không đảm nhiệm chức CEO chấp hành, không quản lý sự vụ của công ty, chỉ đảm nhiệm chức Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị."

Tưởng Bách Xuyên: "Như vậy cũng tốt, không bận tâm nhiều việc, chỉ cần làm quyết định."

Thuận tiện hỏi: "Chị của cậu lên thay sao?"

Cố Diễm: "Chị ấy cũng không muốn vất vả, có thể là người ở tầng cấp cao của công ty thay thế."

Anh tự mình chế nhạo: "Nói không chừng người quản lý chuyên nghiệp sẽ

tốt hơn là tớ quản lý."

Tưởng Bách Xuyên: "Tớ cũng cảm thấy như vậy."

Cố Diễm: "..."

Hãy nhớ follow t nhoa:))))))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 42

Cố Diễm cùng Tưởng Bách Xuyên nói chuyện xong đã là mười giờ, trước tiên anh đi tắm rửa, sau khi tắm xong thì gửi tin nhắn cho Khâu Lê:【ngủ chưa?】

Anh không tiếp tục đến thư phòng xử lý công việc, mà trực tiếp đi về phía phòng ngủ.

Tối hôm qua ngủ không ngon, hôm nay liền có chút uể oải.

Khâu Lê trả lời anh:【 còn chưa ngủ, em mới về không bao lâu. Anh thì sao? Về nhà chưa?】

Lúc chạng vạng cô đã đến Tô Châu, rồi cùng Khâu Tây Văn đi dạo phố.

Cố Diễm:【 ừ. Chuẩn bị đi ngủ.】

Khâu Lê:【 nhớ em không?】

Chỉ là vài chữ, còn chưa có nghe được giọng nói của cô, anh đã bị trêu chọc.

Trả lời cô:【ừ.】

Khâu Lê cười,【em cũng muốn anh, mấy ngày nay hết bận em sẽ về Bắc Kinh gặp anh.】

Bàn tay Cố Diễm vuốt ve hàng chữ này mấy lần, cô lại như đứa bé không

chịu lớn, cãi nhau ầm ĩ xong, rồi cũng sau cơn mưa trời lại sáng, sẽ không để ở trong lòng.

Ngày mai họp cổ đông xong anh sẽ đi Tô Châu tìm cô, thương lượng cô có muốn khai phá thị trường nông thôn hay không.

Anh muốn chuẩn bị cho cô một niềm vui bất ngờ, bây giờ cũng sẽ không nhiều lời với cô.

Dặn dò cô đi ngủ sớm một chút, chúc ngủ ngon xong, anh tắt điện thoại đi ngủ.

Mà một chút buồn ngủ Khâu Lê cũng không có.

Đêm nay cô ở cùng với Khâu Tây Văn, cô vừa mới tắm xong, Khâu Tây Văn vẫn còn đang tắm, đêm nay các cô sẽ nói chuyện phiếm thâu đêm.

Mỗi lần đều như vậy.

Chỉ cần Tây Văn ở nước ngoài trở về, các cô sẽ hưng phấn nói chuyện phiếm hơn mười giờ đồng hồ cũng không mệt.

Cảm giác như không bao giờ nói hết chuyện.

Cũng không biết khi nào Khâu Tây Văn mới tắm xong, Khâu Lê cảm thấy nhàn rỗi lại tẻ nhạt, liền gọi cho Tra Nhị, hỏi anh một chút cái phim cẩu huyết thế nào rồi.

Lần này rất nhanh Mạc Viễn Đông đã bắt máy, anh đang trên đường đi đến quán cà phê, ngõ hẻm quá chật, nên anh dừng xe ở ngoài rồi đi bộ vào.

Ban ngày có mưa, đến lúc chạng vạng thì đã tạnh, chín giờ tối lại bắt đầu mưa, bây giờ càng lúc càng to hơn.

http://tieulun.hopto.org

Anh che ô, nhưng nước mưa vẫn làm ướt ống quần.

Anh hỏi Thu Thu: "Còn chưa có ngủ sao?"

Khâu Lê: "Mất ngủ, nhưng lại muốn biết nội dung bộ phim cẩu huyết đó mà anh nói là cái gì? Hình như tối hôm qua có phát hai tập rồi phải không?"

Mạc Viễn Đông bất đắc dĩ cười: "Tối hôm qua anh có việc nên chưa kịp xem, đêm nay về nhà sẽ xem phim phát lại."

Kỳ thật là chiều hôm qua anh lại đến đợi Đường Đường.

Chỉ là không may mắn, anh đợi từ chạng vạng đến rạng sáng cũng không thấy được cô.

Sau đó nhà cô tắt hết đèn, anh không nỡ rời đi, đoán được đại khái là ban ngày cô nghỉ ngơi, không có đi ra ngoài.

Anh không muốn nói chuyện có liên quan đến Đường Đường, đổi chủ đề, hỏi Thu Thu: "Em và Cố Diễm hiện tại thế nào rồi?"

Tâm trạng Khâu Lê không tệ, ngữ điệu cũng ung dung: "Cũng không tệ lắm."

Mạc Viễn Đông thở phào nhẹ nhõm, tính tình trẻ con có lúc cũng tốt, sau cơn mưa chính là trời sáng.

Đang nói chuyện, anh đã đi đến cửa lớn của quán cà phê.

Liền nói với Thu Thu: "Anh còn có chút việc, em thì sao, có chuyện gì muốn nói với anh hay không? Nếu không, trước hết anh cúp máy đây, ngày mai sẽ gọi lại cho em."

Khâu Lê: "Em cũng không có chuyện gì khác, anh cứ bận việc của anh

đi."

Tắt di động, Mạc Viễn Đông nhìn bảng hiệu "mật mã thời gian" kia, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Đây là lần thứ hai anh đến nơi này, lần trước sau khi trở về từ Tiểu Thành, liền đến nơi này ngồi hết một buổi chiều.

Tất cả bông hoa được trang trí trong quán chính là loại hoa mà Đường Đường thích nhất.

Từ nhỏ cô đã thích trồng cây, sau khi bọn họ ở bên nhau, anh mua một căn biệt thự, làm một vườn hoa ở trong sân cho cô.

Sau đó cô rời đi, anh đi New York.

Biệt thự ở Thượng Hải vẫn còn để trống, nhưng vườn hoa anh vẫn cho người đến chăm sóc định kỳ.

Lúc mở cửa đi vào, giờ này, trong cửa hàng không có ai.

Nhân viên đang dọn dẹp trong quầy bar, chuẩn bị tan làm.

Mười giờ rưỡi các cô đóng cửa, bây giờ còn có 20".

Nghe được tiếng mở cửa, nhân viên phục vụ ngước mắt nhìn: "Xin chào quý khách."

Lại hỏi anh dùng gì.

Mạc Viễn Đông gọi một ly Lam Sơn.

Anh ngồi ở chỗ gần cửa sổ, nhìn nước mưa rơi vào cửa kính, từng dòng từng dòng chảy xuống.

http://tieulun.hopto.org

Lúc nhân viên phục vụ mang cà phê lên, Mạc Viễn Đông trực tiếp hỏi: "Đường Đường có ở đây không?"

Nhân viên phục vụ bất ngờ, nhưng cô vẫn nói: "Thật ngại quá, bà chủ hiện không có ở đây."

Mạc Viễn Đông có chút mất mát, nhưng vẫn nói một tiếng cảm ơn.

Trong phòng bên trong.

Cũng là một biển hoa.

Đường Đường đang lười biếng ngả người trên sô pha, ngẩn người nhìn mưa rơi bên ngoài cửa sổ.

Đêm đen vô tận, giống như tâm trạng của cô bây giờ.

Ngày mai, thứ tư.

Tin tức có liên quan đến tập đoàn Trung Doãn đều đứng đầu đề báo tài chính kinh tế, ngay cả báo giải trí cũng là đầu đề, còn lên cả hot search Weibo.

Thứ nhất, tập đoàn Trung Doãn đã tổ chức cuộc họp báo cao cấp giới thiệu trò chơi di động "phụ tử liên minh". Tô Dương, người phát ngôn quảng cáo nổi tiếng nhất đã xuất hiện trong buổi họp báo với người bạn thân của mình.

Thứ hai, gần như là cùng lúc, Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị của Trung Doãn kiêm CEO Cố Diễm, tuyên bố từ chức khỏi chức vụ CEO.

Hai tin tức này làm cộng đồng mạng bắt đầu sôi trào.

Từ lúc tin tức truyền ra đã ba giờ đồng hồ, nhưng người trong giới truyền

thông không tìm ra được nguyên nhân Cố Diễm đột nhiên từ chức.

Không có dấu hiệu nào và cũng không có chuẩn bị.

Miêu Thanh trở về từ buổi họp báo liền trực tiếp đi đến văn phòng của Cố Diễm, cô còn không dám tin đây là sự thật.

Cô ngồi xuống đối diện với Cố Diễm, nhìn anh chằm chằm, mà Cố Diễm vẫn giữ một dáng vẻ điềm nhiên như mây gió, đang thí nghiệm một khoản trò chơi nhỏ.

Miêu Thanh không giữ được bình tĩnh, đứng dậy, nhìn anh đang bận làm cái gì, có thể quan trọng hơn đại sự của công ty.

Càng nhìn càng tức giận.

Trò chơi trên màn hình có một cô bé đang ăn kem que, cái hình ảnh này...

Miêu Thanh lại ngồi lên ghế, xoa xoa ngực, "Cố Diễm, cậu..." Mẹ nó cô rất muốn mắng chửi người.

Cố Diễm vẫn không ngừng gõ bàn phím, tập trung đến mức không nhìn thấy Miêu Thanh đang nhìn màn hình máy tính của anh.

Sau năm phút trò chơi mới kết thúc.

Anh đem hình ảnh vừa rồi ghi nhớ thêm một lần, có một chỗ còn thiếu, anh lấy bản ghi chép ghi lại một hồi, lúc này mới rời khỏi giao diện trò chơi.

"Cố Diễm!" Miêu Thanh không thể nhịn được nữa.

"Nói." Cố Diễm vẫn đang cúi đầu ghi chép tài liệu.

Giọng nói Miêu Thanh lạnh nhạt, còn mang theo lửa giận: "Bởi vì cậu đầu

tư cho Phương Quân không có cách nào cho bạn gái cậu một công đạo, cho nên cậu liền từ chức sao?"

Cô thở dài: "Cố Diễm, từ lúc chúng ta bắt đầu xây dựng sự nghiệp đến nay, đổ vào rất nhiều tâm huyết, cùng nhau đi qua khó khăn thế nào, cậu nói muốn từ chức là liền từ chức sao? Cậu có biết bây giờ cậu không có nhiều lý trí hay không?"

Cố Diễm: "Không có liên quan đến chuyện đầu tư Phương Quân."

Ghi chép xong, anh khép vở lại, nhìn về phía Miêu Thanh, đổi chủ đề: "Cậu đến đây có chuyện gì muốn báo cáo sao?""

Miêu Thanh: "..."

Tức giận đến nỗi không biết nói gì.

Cố Diễm thuận miệng hỏi: "Dương Soái đâu rồi?"

Hai người bọn họ đều đi đến buổi họp báo, Dương Soái cũng không có đi cùng với Miêu Thanh đến chất vấn anh.

Nhắc đến Dương Soái, Miêu Thanh cảm thấy lạnh đi vài phần, trong lòng khó chịu, lại còn có chút đau.

Bắt đầu từ ngày hôm qua cô không nói với anh nửa chữ.

Cô cũng không hiểu bản thân mình đang làm cái gì.

Cô tức giận trả lời Cố Diễm: "Không biết, có lẽ là đang thở dốc rồi."

Cố Diễm: "..."

Ngước mắt nhìn Miêu Thanh một cái, đột nhiên không tiếng động mà nở

nụ cười.

Không nên hỏi nhiều nữa.

Làm như không có chuyện gì xảy ra bắt đầu mở web xem tin tức.

Sau khi Miêu Thanh bình tĩnh lại, mới nhớ đến mình đến đây là để chất vấn Cố Diễm.

Cô không thể chấp nhận được người xử trí theo cảm tính trong chuyện làm ăn, đặc biệt là người có quyết định cao nhất của công ty.

Vì để làm cho người phụ nữ của mình hài lòng, mang công ty ra làm trò đùa, nói từ chức liền từ chức.

Quay lại đề tài, cô nói: "Cậu nói việc cậu từ chức không có liên quan gì đến chuyện đầu tư Phương Quân? Cậu đang lừa gạt kẻ ngốc hay sao đây?"

Người khác không biết tại sao, nhưng lúc cô nhìn thấy tin tức thì rất rõ ràng.

Thật sự anh đã thay đổi đến mức cô cũng không thể nhận ra điều đó.

Cố Diễm nhàn nhạt nói: "Đầu tư Phương Quân là tớ đắn đo suy nghĩ đưa ra quyết định, bạn gái của tớ có vui vẻ hay không thì tớ vẫn sẽ đầu tư."

Miêu Thanh tiếp nhận lời nói: "Thế thì không phải sao? Cậu đầu tư cho Triệu Tiêu Quân, chẳng khác nào cậu đứng phía đối lập với bạn gái của cậu, cô ấy vui vẻ mới là lạ."

Cho nên nói tới nói lui cũng là vì cô ấy mà từ chức.

Cố Diễm dừng lại một chút, vẫn lại giải thích: "Tớ từ chức không phải vì để cho cô ấy vui vẻ, nếu như chỉ vì để cho cô ấy vui vẻ tớ liền từ chức, không

cần thiết."

Miêu Thanh "a" một tiếng: "Vậy thì là vì cái gì?"

Rõ ràng là một hành động không có lý trí, vì muốn cho người phụ nữ của mình vui vẻ, đến bây giờ cậu ta vẫn không chịu thừa nhận, cô muốn nhìn một chút cậu ta làm sao để tự bào chữa cho hành động của mình.

Cố Diễm: "Dựa vào tình hình hiện tại của công ty cô ấy, không biết qua hai ba năm sẽ có cái gì khởi sắc, cô ấy phải còn phải chạy thị trường khắp nơi trong hai ba năm tới, bên ngoài không thể so với ở nhà, nhất định cô ấy sẽ ăn không ngon, tiếp tục kéo dài như thế, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ bị bệnh."

Sau đó, anh hỏi ngược lại Miêu Thanh: "Cậu cảm thấy cô ấy khoẻ mạnh với sự nghiệp của tớ thì cái nào quan trọng hơn?"

Miêu Thanh: "..."

Cô có chút dở khóc dở cười, "Cô ấy đã bao nhiêu tuổi rồi, ngay cả bản thân mình cũng chăm sóc không được?"

Cố Diễm: "Không phải cô ấy không thể chăm sóc cho bản thân mình, một khi đã bận rộn, căn bản sẽ không để ý đến đồ ăn ngon, thậm chí hai bữa cơm chỉ ăn một bữa, có lúc sẽ gặm một ổ bánh mì cho qua ngày, lúc bắt đầu gây dựng sự nghiệp, không phải chúng ta đều đã trải qua sao?"

Lúc đó hận không thể đem một ngày thành 48 giờ mà dùng, cảm giác thời gian để ngủ rất là xa xỉ, chứ nói chi là đến nhà ăn ăn một bữa cơm đàng hoàng.

Miêu Thanh nhấp môi, nhưng lại không có phản bác.

Những tháng ngày tăng ca suốt đêm ở thời kỳ đầu gây dựng sự nghiệp vẫn

còn sờ sờ trước mắt, một bên vừa ăn mì, một bên ngồi gõ số hiệu, bảng mã.

Có lúc gặp phải một hạng mục, mấy ngày liền đều không ăn qua một bữa cơm, không có ngủ một giấc nào.

Cố Diễm đặt bút máy xuống, đứng dậy rót một ly nước, sau khi trở lại nói tiếp: "Cô ấy rất là kén ăn, không ăn rau, trái cây cũng không ăn."

Đột nhiên Miêu Thanh nở nụ cười, là nụ cười tức giận.

Quả thực là hoang đường đến cực điểm.

Trào phúng nói: "Cô ấy không ăn rau quả, cậu từ chức thì cô ấy sẽ ăn?"

Cố Diễm cũng không tiếp tục giải thích cái gì, những chuyện riêng tư, anh không có nghĩ vụ nói cho người khác nghe.

Không phải anh từ chức thì Thu Thu sẽ chịu ăn, là anh có thời gian đi sang, có thể đút cho cô ăn.

Khuya ngày hôm trước, vì buổi trưa tâm trạng của cô không tốt, chỉ ăn hải sản tươi, buổi tối anh đút cho cô nửa đĩa rau xanh, cô không muốn ăn, anh dùng đũa gắp bỏ vào miệng cô.

Sau đó cô không há miệng, anh cũng chỉ có thể dùng miệng cho cô ăn. [Muốn xỉu =)))]

Cô không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là há miệng ra ăn.

Cả đời dài như vậy, điều quan trọng nhất là cả đời cô bình an, khoẻ mạnh và vui vẻ, ngoài cái đó ra anh cũng không cần gì nhiều.

Editor: 1 tuần t đăng ba chương thôi nhé:)))

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 43

Lúc Thẩm Nghiên nhìn thấy tin tức Cố Diễm từ chức CEO, nghĩ là mình đang hoa mắt.

Anh tỉ mỉ đọc lại tiêu đề và nội dung tin tức nhiều lần, không sai, Cố Diễm không hề tiếp tục đảm nhiệm Thủ tịch chấp hành quan của tập đoàn Trung Doãn.

Anh không biết chuyện Cố Diễm đầu tư cho Phương Quân, trên tin tức không nói, phía Trung Doãn cũng không có thông báo.

Nghĩ hoài vẫn không có manh mối, anh lập tức gọi cho cố diễm: "Anh(**), cậu bị ai khủng bố. Ai đe doạ sao?"

Cố Diễm: "..."

(**) từ anh này dùng để gọi những người gần tuổi mình một cách thân mật.

Đột nhiên anh muốn đùa Thẩm Nghiên một lát, "Ừ."

"Ai vậy? Bây giờ tớ sẽ cho người đó biết kết quả của việc đắc tội cậu là gì."

Cố diễm: "Bị Khâu Tây Văn khủng bố. Hù doạ."

Thẩm Nghiên bên kia lập tức nín thở, một hồi sau mới nói: "Bị khủng bố. Doạ sợ cũng đáng."

Cố Diễm: "..."

Bí mật nói với Thẩm Nghiên: "Khâu Tây Văn đã trở về, bây giờ đang ở Tô Châu."

Một lúc lâu Thẩm Nghiên cũng không có nói chuyện, sau đó lấy cớ bận công việc cúp điện thoại.

Anh nhìn màn hình di động, ngẩn người một lát.

Số điện thoại kia đã bị xoá đi, rồi lại lưu vào.

Cuối cùng quyết tâm, trực tiếp gọi đi.

Khâu Tây Văn vẫn còn đang nghỉ trưa, lúc cầm điện thoại lên, không nghĩ đến là Thẩm Nghiên gọi đến.

Bàn tay cô run run, do dự một hồi, cuối cùng vẫn nhận máy.

"Alo, xin chào, ai vậy ạ?"

Thẩm nghiên biết cô cố ý, số điện thoại này, anh dùng từ lúc bọn họ ở bên nhau cho đến bây giờ, cô đều có thể đọc làu làu.

Anh cũng không tính toán chi li với cô, nói: "Tôi là người đàn ông của Khâu Tây Văn, cô ấy đâu rồi?"

Trong lòng Khâu Tây Văn tê dại một lát, hồi ức tràn về như nước lũ, mãnh liệt mà đến.

Cô và Thẩm Nghiên không tính là những đứa trẻ ngoan, mới mười mấy tuổi đã ngủ cùng một chỗ.

Sau đó, mỗi lần gọi điện thoại, anh đều lấy danh xưng là người đàn ông

của cô mà gọi.

Đúng lúc cô ngưng dòng hồi ức, nói với anh: "Vừa nãy cô ấy ở trong phòng, bây giờ có lẽ là đang đi ra ngoài gọi điện thoại với người đàn ông cặn bã, có chuyện gì anh cứ nói, tôi sẽ chuyển lời lại cho cô ấy."

Thẩm Nghiên: "Cô nói cho cô ấy biết, nói là có một người đàn ông tên là Thẩm Nghiên nhớ cô ấy rồi."

Khâu Tây Văn: "Thẩm Nghiên là ai? Tôi chưa từng nghe cô ấy nhắc qua."

Thẩm nghiên đốt một điếu thuốc lá, hút vào một hơi mạnh, suýt chút nữa phải ho khan.

Anh nhả ra một hơi khói, thấp giọng nói: "Giấu ở trong lòng cô ấy, người đàn ông mà cô ấy yêu đến chết đi sống lại, đương nhiên cô ấy sẽ không dễ dàng nói với người khác."

Khâu Tây Văn: "..."

Vài giây sau, Thẩm Nghiên liền nói: "Phiền cô một chút, đợi Tây Văn nhà tôi trở về, nói cho cô ấy biết, bất cứ lúc nào cô ấy cũng có thể gọi cho tôi."

Sau đó anh trực tiếp tắt điện thoại.

Khâu Tây Văn nhìn di động như có suy nghĩ gì, một lát sau ném di động xuống, tiếp tục nhắm mắt ngủ trưa.

Tối hôm qua cô và Thu Thu thức đến bốn giờ sáng, chưa đến bảy giờ thu thu đã rời giường, đi chạy thị trường với Dung Thâm.

Hơn tám giờ sáng cô cũng bị điện thoại bên New York đánh thức, sau đó mở video họp, đầu óc liền thanh tỉnh, tiếp tục ngủ thì không có cách nào ngủ được.

Cô rời giường liền đi đến hẻm nhỏ ở Tô Châu đi dạo, đi lung tung không có mục đích gì.

Sau đó cô bị lạc đường, không biết làm sao để có thể về khách sạn.

Lúc đó trong đầu cô nảy lên một ý nghĩ cực kỳ hoang đường, nghĩ thầm nếu như có Thẩm Nghiên ở đây thì tốt rồi, anh mãi mãi sẽ không để cho cô không tìm được đường về.

Sau đó cô xoa xoa mặt mình, có thể là do ngủ không ngon, đầu óc lại hồ đồ rồi, cũng bắt đầu nghĩ lại thời gian hai người ở bên nhau.

Đại khái là hai năm qua, cô trưởng thành hơn một chút, mỗi lần tăng ca đến khuya, một người về nhà, vắng ngắt, cô không thể ngăn được mình nhớ lại quá khứ.

Quá khứ có liên quan đến cô và Thẩm Nghiên.

Đắng cay ngọt bùi mặn, tất cả mùi vị đều có.

Từ lúc mười sáu tuổi cho đến bây giờ, mười mấy năm trôi qua, bọn họ tan tan hợp hợp, cơ hồ đã thành chuyện thường ngày.

Sau khi chia tay lại không cam lòng mà dây dưa, dây dưa xong, vẫn không tránh khỏi chia tay.

Bận rộn nhiều năm như vậy, cô và anh cũng chỉ có nhau, giống như không có người nào chen vào được.

Cũng chỉ có thể là anh.

Lần này chủ động về nước, có lẽ chỉ có bản thân cô biết.

http://tieulun.hopto.org

Có thể là cố chấp không muốn thừa nhận.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên.

"Tây Văn?"

Là Dung Thâm gọi cô.

Cô lấy di động gửi cho anh ta một tin nhắn:【đợi tôi mười phút, sẽ ra ngay.】

Cô xoa xoa ấn đường, đẩy chăn ra rời khỏi giường.

Buổi trưa Thu Thu đã ngồi cao tốc về Bắc Kinh, ba cô và bác Dung đều ở Thượng Hải, cô và Dung Thâm đi đến Thượng Hải trước sau đó lại về Bắc Kinh.

Mười lăm phút sau, Khâu Tây Văn đến phòng khách khách sạn, Dung Thâm đang đứng ở khu nghỉ ngơi đợi cô.

"Chúng ta sang đó thế nào? Đi cao tốc?" Cô hỏi.

Dung Thâm cười nhẹ: "Tài xế đã đến, chú Khâu biết cô muốn đi Thượng Hải, cho nên để tài xế đến đón chúng ta."

Bọn họ sóng vai đi ra ngoài, cô nghiêng đầu hỏi anh ta: "Thị trường bên đây lại bị Phương Quân giành trước rồi sao?"

Dung Thâm gật đầu: "Tốc độ còn nhanh hơn chúng ta dự đoán."

Khâu Tây Văn lo lắng nói: "Không có biện pháp nào sao?"

Dung Thâm: "Trước hết về Bắc Kinh tổ chức hội nghị nghiệp vụ các tỉnh, xem là tình huống gì rồi ra quyết định cuối cùng."

http://tieulun.hopto.org

Tiếp tục như vậy nhất định sẽ không được, tốc độ bọn họ khai thác thị trường, còn không bằng tốc độ phương quân chiếm được thị trường.

Sau khi Phương Quân bắt đầu cân bằng, càng sẽ không nương tay.

Bắc Kinh.

Tập đoàn Phương Quân.

Triệu Tiêu Quân vừa mới mở xong hội nghị, Triệu Phương Châu liền gõ cửa đi vào.

"Anh, hôm nay anh rảnh rỗi vậy sao?" Đứng dậy rót cho Triệu Phương Châu chén trà.

Triệu Phương Châu liên tục nhìn chằm chằm vào cô ta, "Mấy ngày nay em đã chiếm hết bao nhiêu phân trạm của Khâu Lê?"

Triệu Tiêu Quân đặt chén trà trước mặt anh ta, cười nói: "Tin tức của anh cũng thật nhanh nhạy."

Triệu Phương Châu hỏi lại một lần nữa: "Bao nhiêu cái?"

Triệu Tiêu Quân ngồi xuống, "32 cái."

Vẫn còn sẽ tiếp tục.

Triệu Phương Châu: "Em cố ý?"

Triệu Tiêu Quân phản bác: "Anh, sao anh lại dùng từ cố ý này? Vốn trên thương trường là cạnh tranh tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé, sao có thể nói là cố ý hay là vô ý?"

Hai tay Triệu Phương Châu chống trên mặt bàn, xoa xoa huyệt thái

dương, cực kỳ uể oải.

Anh ta vừa mới trở về, đến văn phòng liền thấy tin tức Cố Diễm từ chức, sau đó lại nghe Trung Doãn thông báo bọn họ thông qua quyết định đầu tư B2B của bọn họ, tổng cộng là đầu tư 6,8 tỷ, phân ra hai lần.

Giọng nói anh ta có chút khàn khàn: "Tiêu Quân, trong làm ăn có lúc không nên chỉ lo lợi ích trước mắt, phàm là phải lưu lại cho bản thân mình một đường lui."

Triệu Tiêu Quân biết đạo lý này, nhưng đối với Khâu Lê, không cần phải như vậy.

Triệu Phương Châu nhìn về phía cô ta: "Hoà thuận thì phát tài, có tiền thì mọi người cùng nhau kiếm lời, cạnh tranh là điều cần thiết, nhưng vấn đề là bây giờ chúng ta đang hợp tác qua lại với Phương Vinh, đối với Trung Doãn cũng vậy.

Cổ họng không thoải mái, anh ta uống mấy ngụm nước, vẫn cảm thấy khó chịu.

Hắng giọng, anh ta nói tiếp: "Khâu Lê là cổ đông của Phương Vinh, không chừng sau này sẽ trở thành đại cổ đông của Trung Doãn, em đuổi tận giết tuyệt, đối với chúng ta mà nói, cái được không thể bù đắp đủ cái mất."

Triệu Tiêu Quân: "Cố Diễm sẽ đem cổ phần mình nắm quyền giao cho khâu lê? Anh có cảm thấy điều đó như là đi vào đầm rồng hang hổ không?"

Tuy rằng Cố Diễm không hề đảm nhiệm Thủ tịch chấp hành quan của Trung Doãn, nhưng anh vẫn là Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị của Trung Doãn, vẫn là người khống chế cổ phần lớn nhất của Trung Doãn.

Triệu Phương Châu: "Cố Diễm và Khâu Lê ở bên nhau, hẳn là sẽ tiến tới

hôn nhân, sau đó một nửa tài sản của Cố Diễm sẽ là của khâu lê, không cần cậu ta cho hoặc là không cho."

Triệu Tiêu Quân không phản đối: "đàn ông bây giờ, có mấy người đem số cổ phần mình nắm giữ xử lý thoả đáng?"

Từ tay trắng dựng nghiệp, có ai sẽ đem một nửa giang sơn mà mình khổ cực nhiều năm như vậy cho một người phụ nữ?

Triệu Phương Châu cảm thấy tiếp tục thảo luận vấn đề này thì cũng không có ý nghĩa gì, anh ta nói: "Vấn đề chúng ta thảo luận giống như đã bị lệch rồi, mặc kệ sau này, hiện tại, chúng ta vừa mới cùng Phương Vinh hợp tác việc bán hàng trực tiếp, em lại khư khư cố chấp như thế, cuối cùng sẽ không có kết quả tốt."

Triệu Tiêu Quân: "Xem như em không cạnh tranh với bọn họ, bọn họ vẫn sẽ không cung cấp điều khoản di động cho chúng ta bán."

Cho nên đoạt và không đoạt thị trường của bọn họ có gì khác nhau sao?

Triệu Phương Châu: "mọi việc đều sẽ không tuyệt đối như vậy, em nên đúng mực một chút. Em để cho người khác kiếm được tiền, người khác cũng sẽ lưu lại cho em một cơ hội."

Triệu Tiêu Quân không muốn nghe, cảm thấy phiền.

Qua loa đáp: "Em biết rồi."

Nhưng cô ta không từ bỏ việc cạnh tranh với Khâu Lê, cô ta muốn cho Khâu Lê biết, thắng đàn ông thì lại làm sao, trên thương trường, cô chỉ là bại tướng của cô ta.

Sắp đến thời gian tan tầm.

Sau khi xử lý xong công việc, Cố Diễm gửi tin nhắn cho Khâu Lê:【còn đang bận sao?】

Lúc trưa anh gọi cho cô, cô ấn ngắt, nói là đang bận, không tiện bắt máy.

Sau đó cô cũng không gọi lại.

Anh rất buồn bực, hắn là cô thấy được tin tức anh từ chức, thế nhưng lại không hỏi một tiếng.

Đợi một lát, Khâu Lê cũng không trả lời.

Anh đóng máy tính, chuẩn bị tan làm về nhà.

Khâu Lê đang nghe điện thoại của ba cô.

Khâu Trọng Khải hỏi cô: "Gần đây con có liên lạc với Cố Diễm không?"

Khâu Lê: "Làm sao vậy ạ?"

Cô thầm nghĩ có phải ông biết chuyện cô và Cố Diễm đang bên nhau rồi không?

Khâu Trọng Khải: "Không có gì, chỉ là ba nhìn thấy tin tức cậu ấy đột nhiên từ chức, anh của con nói không rõ đã xảy ra chuyện gì, ba nghĩ con với cậu ấy là hàng xóm, có thể sẽ biết một chút."

Khâu Lê: "..."

Suýt nữa thì bật cười.

Điều chỉnh lại cảm xúc, cô nghiêm túc nói: "A, con cũng vừa mới thấy tin tức, khuya này về nhà hỏi thăm anh ấy một chút."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Trọng Khải: "Ừ, nhưng cũng đừng có quá phận, nếu cậu ấy không muốn nói con cũng đừng hỏi nhiều, chỉ là ba quan tâm cậu ấy một chút, đột nhiên từ chức, ba sợ nguyên nhân là do thân thể không tốt."

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vã căn dặn cô: "Buổi tối con cũng đừng sang nhà cậu ấy, có gặp mặt thì hỏi một chút, không gặp thì thôi, mà giống như cậu ấy có bạn gái rồi."

Lần trước ở nhà ông Cố Diễm đã nói như vậy, nói vị kia trong nhà rất kén ăn.

Khâu Lê hiếu kỳ hỏi: "Ba, làm sao ba biết anh ấy có bạn gái?"

Khâu Trọng Khải: "Là cậu ấy nói. Con cũng đừng giống như hồi bé, không có chuyện gì liền đến nhà của cậu ấy, dù sao cũng không phải là anh trai ruột của con, nên giữ một chút khoảng cách, có hiểu không?"

Khâu Lê nhịn cười: "Vâng, con biết rồi, con sẽ giữ khoảng cách."

Lại hàn huyên với ông mấy câu rồi mới cúp điện thoại.

Vừa mới tắt di động, liền thấy Cố Diễm từ trong toà nhà đi về phía ô tô bên này, cô nhanh chóng ngồi cho đàng hoàng.

Cố Diễm vừa đi vừa nhìn di động, vẫn không có tin nhắn gửi tới.

Đến xe, anh kéo cửa sau xe ra ngồi vào.

Đợi một lát, ô tô cũng không chạy.

Anh ngước mặt, định nói tài xế lái xe, nhìn thấy người ngồi ở ghế lái, anh sửng sốt.

Khâu Lê nghiêng người ra sau lưng ghế lái, vẫy vẫy tay với anh, mỉm

cười nói: "Chào ông chủ, từ hôm nay, tôi chính là tài xế của ngài, cứ gọi tôi Tiểu Khâu là được."

Cố Diễm không tiếng động bật cười, đưa tay ra: "Lại đây."

Khâu Lê bắt lấy tay anh, từ ghế lái bò đến chỗ ngồi phía sau, dang chân ngồi trên đùi anh, còn chưa có ngồi vững, đã bị Cố Diễm ôm lấy.

Anh cầm lấy cằm cô, hôn lên môi cô.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 44

Cố Diễm quấn lấy lưỡi cô, dùng sức mút vào, đầu lưỡi cô vẫn còn nhàn nhạt hương vị của kem cây.

Thân mật nhiều lần, lá gan Khâu Lê cũng bắt đầu lớn, cô đưa tay kéo áo sơ mi anh từ trong quần lôi ra ngoài, từng chút một mở khuy áo sơ mi của anh ra.

Hai tay cô lướt từ bụng của anh đi thẳng lên trên.

Đến hai vị trí trước ngực thì nhẹ nhàng bóp một cái.

Cố Diễm: "..."

Dở khóc dở cười.

Lúc này, trên cửa sổ xe, mưa rơi bùm bùm.

Trời mưa.

Mấy ngày nay Bắc Kinh mưa rất nhiều.

Trong chốc lát, những giọt mưa hội tụ thành màn mưa.

Bên ngoài xe trời trắng xoá.

Trong tình cảnh này, cảm thấy nên làm một cái gì đó.

Khâu Lê nhích người về phía sau, cúi đầu nhẹ nhàng gặm cắn trước ngực

Cố Diễm.

Cả người cố diễm liền tê dại, chưa bao giờ có cảm giác như thế này.

Cô ngửa đầu, nghịch ngợm hỏi: "Thoải mái không?"

Cố Diễm: "..."

Cúi đầu cắn chóp mũi của cô, giọng nói khàn khàn: "Ngoan, đừng nghịch."

Cô không tiếp tục hôn, nhưng hai tay vẫn còn tiếp tục, chơi vui đến không biết trời đất.

Cố Diễm đều có phản ứng, hô hấp không khỏi tăng lên.

Bởi vì đang ở dưới lầu công ty, trời lại mưa to, Khâu Lê cũng không dám quá phận, thời gian đỗ xe ở đây cũng không được lâu, cô liền rời khỏi người Cố Diễm.

Chuẩn bị trèo lên ghế lái.

Cố Diễm nói: "Để anh lái xe."

Khâu Lê không nghe, "Không phải em đã nói, từ nay về sau em chính là tài xế tư nhân của anh."

Cô ngồi xong, kéo đai an toàn.

Cố Diễm bắt đầu cài lại khuy áo, dáng vẻ như đang bị khi dễ.

Khâu Lê quay đầu lại, cười hỏi: "Ông chủ, ngài muốn đi đâu đây?"

Cố Diễm ngước mắt, đùa giỡn nói: "Đi đến nơi phong hoa tuyết

nguyệt(*), có thể bà xã của tôi vẫn chưa biết đến nơi đó."

(*)Phong Hoa Tuyết Nguyệt Trong Tín Ngưỡng Trung Quốc Cổ nhân vẫn thường xem phong hoa tuyết nguyệt là đề tài huyền mĩ trong thi ca, bích họa. Một bức tranh thanh nhã tuyệt sắc trong sự mê hoặc của đêm. Ánh trăng tấm đẫm cảnh bật cỏ cây, len vào đó một chút gió hiu hiu, là những tuyết hoa phất phới bay như mê hoặc tâm hồn con người. Trong tiên cảnh ấy, lòng người dễ nảy sinh những bùi ngùi, những chiêm nghiệm, những hoài nhớ về một thời đã qua. Có kẻ tha hương lữ khách nhớ quê nhà, nhớ nước non trùng điệp, có kẻ nhớ tri âm tri kỉ một thời đàm đạo thi ca nhạc họa. Lại có kẻ nhớ về mối tình thề hẹn dưới trăng, nguyện suốt kiếp tình chung mà vẫn xa lìa.(NGUỒN: GOOGLE)

Khâu Lê: "Được."

Nổ máy, bắt đầu rời khỏi toà nhà.

Khâu Lê liếc nhìn kính chiếu hậu, không thấy được người, dặn dò anh: "Nghiêng người sang phía sau em một chút, em không nhìn thấy anh."

Cố Diễm nhích người sang bên trái.

Khâu Lê nhìn vào kính chiếu hậu thấy được anh mới cảm thấy vừa lòng.

Ô tô hoà vào dòng xe, cô chăm chú nhìn đường, ngày mưa lại bị kẹt xe.

Cô tranh thủ thời gian nhìn anh, cho anh một ánh mắt đầy mị lực.

Cố Diễm cười, hỏi: "Em làm tài xế của anh, có yêu cầu gì đối với tiền lương không?"

Khâu Lê nhẹ nhàng nắm tay lái, làm bộ dáng nghiêm túc suy nghĩ, một lát sau trả lời anh: "Tiền lương thì không cần, anh chỉ cần ngủ với em là được."

Cố Diễm: "..."

Bị chọc cười.

Khâu Lê nhướng mày: "Sao anh lại không nói lời nào? Không vui hả?"

Cố Diễm: ""...Vui

Lúc này đổi lại là Khâu Lê bật cười.

Di động ở ghế phụ vang lên, cô nhìn sang thấy người gọi đến là Tra Nhị.

Cô gắn tai nghe vào nghe.

Cô cười nói: "Có phải anh muốn nói cho em tình tiết tiếp theo của bộ phim cẩu huyết hay không?"

Mạc Viễn Đông: "... Tối hôm qua anh về muộn, không xem được."

Trực tiếp nói vào chủ đề chính, "Đúng rồi, chuyện Cố Diễm từ chức là thế nào? Em đã biết chưa?"

Khâu Lê: "Ừ, em biết."

Mạc Viễn Đông: "Em biết cậu ta từ chức, vậy có biết vì sao cậu ta từ chức không?"

Khâu Lê: "Em biết hết."

Cô không nói thêm gì nữa, Mạc Viễn Đông nghi hoặc, cũng không dám tin: "Có phải Cố Diễm từ chức là vì em không?"

Anh đã nghĩ đến khả năng này, nhưng nháy mắt lại phủ định, Cố Diễm là người làm việc theo lý trí, như thế nào lại ấm đầu, làm một chuyện theo cảm

xúc lại vô căn cứ như thế.

Hai mươi hai tuổi thì có khả năng, tuổi trẻ kích động, có thể hiểu được.

Nhưng hiện tại Cố Diễm đã ba mươi hai tuổi, đã đi qua cái tuổi tình yêu là tất cả.

Khâu Lê: "Ừ."

Mạc Viễn Đông xoa xoa huyệt thái dương, giọng nói cũng trầm đi không ít: "Quý trọng nhau thật tốt, học cho nhau cách lý giải."

Khâu Lê: "Ừ, em biết rồi."

Thời khắc nhìn thấy tin tức đó, cô cảm thấy đời này rất đáng giá, cô mới yêu anh mười mấy năm mà thôi, nhưng anh lại yêu cô cả tuổi già.

Cô đổi chủ đề, nhắc nhở anh: "Tối nay nhớ xem bộ phim cẩu huyết đó."

Mạc Viễn Đông: "Ừ."

Trưa hôm nay anh đã xử lý xong công việc, buổi chiều chưa đến giờ tan tầm đã đi đến quán cà phê của cô, cô đến, anh sẽ gặp được.

Trời mưa, người trong quán không nhiều, chỉ có hai cô gái nhỏ ngồi bên cửa sổ, đang cúi đầu chơi trò chơi.

Ngoài trời mưa càng lúc càng lớn.

Đột nhiên cửa lớn bị đẩy ra, là một khuôn mặt quen thuộc ập vào trong ánh mắt.

Anh nói với người bên kia di động: "Thu à, anh bận rồi, có chuyện gì thì nói sau."

http://tieulun.hopto.org

Trực tiếp tắt máy.

Đường Đường cũng nhìn thấy anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Yêu hận dây dưa.

Cô nhìn sang nơi khác, nói với nhân viên mấy câu, liền trực tiếp đi đến phòng riêng của cô.

Mạc Viễn Đông cũng đi theo cô.

Còn có những người khách khác ở đây, Đường Đường không thể lớn tiếng, "Mạc Viễn Đông, anh đang làm gì thế?"

Mạc Viễn Đông: "Anh muốn nói mấy lời với em."

Đường Đường nhìn anh một lát, cuối cùng nói: "Vào đi."

Có mấy lời, chỉ có thể nói trực tiếp, miễn cho anh lại cho bản thân mình một chút mơ mộng hão huyền.

Vào trong phòng, Đường Đường vừa mới đặt túi xuống, đã bị Mạc Viễn Đông ôm lấy từ phía sau, kéo vào trong ngực.

Cả người Đường Đường run lên, một khắc quen thuộc, trước đây anh cũng rất thích ôm cô như thế.

Cô sững sờ một lát, sau khi phản ứng lại, dùng sức giãy dụa: "Mạc Viễn Đông, anh buông tay."

Mạc Viễn Đông không chỉ không buông tay, mà ngược lại càng ôm chặt hơn.

http://tieulun.hopto.org

Sau đó Đường Đường cũng không giãy dụa nữa, cả người một chút sức lực cũng không có, cô lạnh lùng nói: ""Đừng dùng đôi tay dơ bẩn này ôm tôi, có được không? Tôi ghê tởm."

Mạc Viễn Đông nhếch môi, trên mặt lại không có cảm xúc.

Chỉ là cô không nhìn thấy được.

Dừng một lát, anh thấp giọng nói: "Đường Đường, anh nhớ em."

Đường Đường cảm thấy trái tim mình dường như đã chết, một câu anh nhớ em, sớm đã không thể làm cho lòng cô nổi lên gợn sóng.

Cô khinh bỉ xuỳ một tiếng: "Bốn năm rồi mới nhớ tôi, có phải là quá muộn rồi không?"

Mạc Viễn Đông không hề quan tâm mặt mũi, nói thật: "Mỗi ngày đều nhớ em, chương trình của em, bất kể là phát trực tiếp hay là phát lại, bận đến mấy cũng dành thời gian ra xem."

Bốn năm trước, nếu không phải là bồng bột của tuổi trẻ, kích động lẫn nhau, hai người sẽ không đến nỗi như ngày hôm nay.

Đường Đường cười gằn: "Hoá ra là fan của tôi sao, tôi biết rồi, lần tới tôi đăng bài viết trên Weibo, sẽ tranh thủ trả lời cho anh một cái."

Mạc Viễn Đông tức giận: "..."

Anh tì cằm lên bả vai của cô: "Đường Đường, tha thứ cho anh được không?"

Đường Đường lại bắt đầu giãy dụa, nhưng vẫn không thoát ra được.

Trầm mặc một lúc lâu.

http://tieulun.hopto.org

Cô nói: "Tha thứ cho anh cũng được, nhưng cơ hội chỉ có một lần."

Cổ họng Mạc Viễn Đông lăn lăn, trong giọng nói có một chút run rẩy: "Được, em nói, anh đều đáp ứng."

Đường Đường: "Trước hết buông tôi ra."

Mạc Viễn Đông không muốn, nhưng vẫn buông cô ra.

Đường Đường xoay người, lui về phía sau một bước.

Cô nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh, nhưng trái tim lại rất đau.

Nói với anh: "Nếu như trong vòng một phút, anh đoán đúng đáp án của mật mã thời gian, tôi sẽ tha thứ cho anh, nếu như đoán sai, sau này đừng có tiếp tục xuất hiện trước mặt của tôi."

Mạc Vễn Đông lặp lại lần nữa: "Mật mã thời gian?"

Đường Đường: "Đúng vậy."

Cô nhìn đồng hồ trên tường, "Bắt đầu tính giờ rồi."

Hầu kết Mạc Viễn Đông lăn lên lăn xuống, chưa bao giờ mà anh lại khẩn trương như bây giờ.

Mật mã thời gian?

Nhất định không phải là mật mã mà anh dễ dàng đoán được.

Lúc này di động của anh vang lên, anh nói: "Thời gian dừng lại một chút, anh đi nhận một cuộc điện thoại."

Trong lòng anh âm thầm vui mừng cuộc gọi này đến thật đúng lúc, nhìn

thấy người gọi đến là "mẹ", anh cảm thấy cả người đều không tốt.

Nhưng vẫn nhắm mắt mà nhận máy: "Alo, mẹ."

Mẹ Mạc: "Viễn Đông à, con không có ở nhà sao?"

Mạc Viễn Đông: "Vâng, con đang ở bên ngoài."

Mẹ Mạc: "Mẹ đang ở dưới lầu nhà con, con về nhà nhanh lên một chút."

Sau đó liền trực tiếp cúp điện thoại.

Mạc Viễn Đông tắt di động, nhìn Đường Đường, trên mặt cô vẫn không có bất kỳ cảm xúc nào.

Lạnh nhạt, thậm chí là lạnh lùng.

Anh nói: "Cơ hội này anh từ bỏ, không đoán nữa."

Đường Đường run lên, lập tức "a" một tiếng.

Ý trào phúng rất rõ ràng.

Mạc Viễn đông cất di động, thẳng thắn nói: "Xem như anh đã đoán sai, cũng có thể sẽ còn quay lại, cho nên có đoán hay không đoán cũng như nhau.

Đường Đường: "Mạc Viễn Đông, từ lúc nào mà da mặt của anh lại dày như vậy rồi hả?"

Mạc Viễn Đông không lên tiếng, chỉ là không chớp mắt mà nhìn cô.

Nếu như bốn năm trước, da mặt anh đủ dày, có thể bỏ xuống mặt mũi, bọn họ sẽ không giống bây giờ như người dưng nước lã.

Sau đó, cô nói mình đang yêu đương, không phải anh chưa từng nghĩ đến

việc buông xuống.

Cũng đã từng thử đi gặp các cô gái khác, nhưng vẫn không có cảm giác gì.

Trong lòng, ý niệm, tất cả đều là cô.

Đường Đường cũng mệt mỏi, nói với anh: "Mạc Viễn Đông, đừng như vậy nữa được không? Thật sự chúng ta trở về không được, tôi cũng không muốn trở về."

Trong lòng Mạc Viễn Đông vừa lạnh vừa đau, anh nói: "Anh biết."

Ngoài cửa sổ mưa vẫn đang rơi, che đi tất cả khung cảnh.

Trong phòng lại yên tĩnh.

Ai cũng không lên tiếng.

Im lặng chốc lát, Mạc Viễn Đông khàn giọng nói: "Đường Đường, nếu như em không thể quay về thì đừng trở về, anh sẽ đến bên cạnh em."

Lại dặn dò cô: "Hôm nay mưa rất lớn, về nhà sớm một chút."

Dừng lại, giống như là dùng hết toàn bộ dũng khí, anh nói: "Sau này anh... sẽ đưa đón em đi làm."

Cũng không để ý Đường Đường có phản ứng gì, anh xoay người rời đi.

Lúc này, ở thành phố bên kia.

Cố Diễm xử lý xong một phong bưu kiện, ngẩng đầu, là đang trên đường về nhà.

http://tieulun.hopto.org

Anh hỏi Khâu Lê: "Không muốn đi dạo sao?"

Khâu Lê lắc đầu: "Tám giờ em còn có một cái hội nghị."

Cố Diễm gật đầu, cô đang tập trung lái xe nên anh cũng không hỏi nhiều, suy nghĩ, tối nay đợi cô hết bận rồi lại thương lượng với cô chuyện khai phá thị trường nông thôn.

Ngày mưa, trên đường cực kỳ đông.

Khâu lê vẫn tập trung lái xe, cũng không nói đến chuyện anh từ chức.

Sau đó lúc sắp về đến nhà, nói với anh: "Cố Diễm."

"Sao vậy?" Cố Diễm nhìn về kính chiếu hậu.

Cô nói: "Em sẽ nỗ lực chạy thị trường, cũng sẽ nghe lời anh."

Cố Dễm cười, "Được."

Lời cô muốn biểu đạt, tuy rằng chưa nói chữ nào, nhưng anh nghe đều hiểu.

Đến tiểu khu, mưa đã ngớt không ít.

Nhưng vẫn tí tách rơi.

Xe dừng lại, Khâu Lê lấy ra một cái ô, vẫn là cái ô màu xanh đậm lúc trước.

Cô nhanh chóng đẩy cửa xuống xe.

Cố Diễm cũng đẩy cửa xe ra.

Khâu Lê đứng trước cửa xe, phanh một tiếng, ô mở ra, đưa cho anh.

http://tieulun.hopto.org

Hình ảnh này lại rất quen thuộc.

Cố Diễm cười nhẹ, không có lấy ô, mà đóng cửa xe lại, khom lưng ôm lấy cô.

Khâu Lê phối hợp dùng hai chân quấn lấy eo anh, tay anh chặn lại mông cô, ôm cô như ôm em bé.

Một tay Khâu Lê che dù, một tay cầm chìa khoá xe, khoá lại.

Sau đó ôm lấy cổ anh, hôn nhẹ lên môi anh một cái.

Lên lầu, Khâu Lê đổi giày chuẩn bị đi tắm rửa.

Liền bị Cố Diễm kéo lại, ôm ở trong ngực, "Làm một lần rồi lại tắm."

Khâu Lê: "..."

Còn chưa kịp phản ứng lại, anh đã xoay người cô, đưa lưng cô về phía anh.

Hôm nay cô mặc váy ngắn, anh đem váy đẩy lên hông cô.

Rất nhanh, quần lót cũng đã bị cởi ra.

Khâu lê quay đầu lại, muốn hôn một cái.

Anh hôn lấy môi cô.

Cái tay cũng không dừng lại.

Trái tim Khâu Lê run lên.

Hai chân cô không khỏi khép lại, nháy mắt lại bị tay anh mở ra.

http://tieulun.hopto.org

"Cố Diễm."

"Ừ?" Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào tai cô.

Cô cũng không biết nói gì, cả người đều mềm, cảm giác như đứng không được, cả người chỉ có thể dựa vào lồng ngực của anh, dựa vào rất chặt, mượn anh để chống đỡ.

Cố Diễm thổi một hơi ở bên tai cô, rất nhẹ.

Anh nói: "Trời mưa."

Khâu lê ẩn nhẫn để không phát ra tiếng "ưm", trả lời anh: "Ừ, em biết."

Vừa nãy cũng đã có mưa rồi mà.

Cố Diễm cười: "Anh nói em... trời mưa."

Nói xong, anh để tay trước mặt cô: "Em nhìn thấy không, đều bị ướt, lượng mưa từ trung bình cho đến lớn."

Khâu Lê: "..."

Mặt đỏ tai hồng, cô tức giận muốn dẫm vào chân anh.

Cố Diễm cười, một tay để ở trước ngực cô, một tay tiếp tục để cho mưa ướt.

Khâu Lê chịu không nổi, quay đầu lại, Cố Diễm liền hôn xuống, những tiếng ưm của cô đều bị anh nuốt vào.

Cho đến khi cô không ngừng run rẩy ở trong lòng anh anh, leo lên đỉnh điểm.

http://tieulun.hopto.org

Một cái chớp mắt, anh tiến vào từ phía sau cô.

Cô "ưm" một tiếng liền bị anh nuốt lấy.

Khâu Lê trong chốc lát khóc, trong chốc lát cười, cô cảm thấy mình giống như điên rồi.

Lúc trước cô và anh đều dùng tư thế bảo thủ, bây giờ thay đổi tư thế khác, đi sâu vào một chút, thiếu chút nữa là cô chịu không nổi.

Sau khi kết thúc, cô xụi lơ trong lồng ngực anh.

Lúc này Cố Diễm mới xoay người cô lại, quay về phía anh.

Cô còn đang run rẩy.

Anh dùng sức ôm lấy cô, hôn lên cái trán nhễ nhại mồ hôi kia, "Ngoan, xong rồi."

Cái tư thế gì thì các cô cũng biết rồi đọ =)))))))))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 45

Hơn mười phút sau, Khâu Lê mới bình phục lại, tựa trong lồng ngực của anh, hai tay vòng lấy eo anh, trên người cả hai đều là mồ hôi, không biết rõ là của ai với ai.

Bên ngoài vẫn còn tiếp tục mưa.

Trong phòng rất yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của lẫn nhau.

Híp mắt nghe tiếng mưa rơi, dường như có thể gột rửa tâm hồn.

Khâu Lê cọ mặt trước ngực anh, nghiêng tai để nghe thấy nhịp tim đang đập của anh.

Cố Diễm nhẹ nhàng vuốt lưng cô, từ trên xuống dưới.

Anh thấp giọng hỏi: "Bồi ngủ rồi em vừa lòng chưa?"

Khâu Lê ngửa đầu, cười: "Ông chủ, sau này tôi sẽ lái xe cho ngài thật tốt."

Cố Diễm cắn cắm cô một cái, vỗ vỗ lưng cô: "Tắm rửa đi, anh đi nấu cơm."

Cố Diễm rất ít khi nấu cơm, món phức tạp sẽ không, nấu cháo xào rau thì còn tạm được.

Anh mặc quần áo đàng hoàng rồi đi đến nhà bếp nấu ăn.

Khâu Lê đi đến phòng giữ quần áo để tìm quần áo tắm rửa, tủ quần áo của anh không có nhiều quần áo của cô, chỉ có mấy bộ áo lót, cô cầm áo lót, tìm áo sơ mi trắng của anh.

Đến phòng tắm mới phát hiện, anh chuẩn bị cho cô tất cả đồ dùng tắm rửa, mỹ phẩm cô dùng thường ngày anh cũng chuẩn bị một bộ.

Đến cả sữa tắm cho phụ nữ anh cũng mua.

Cô ngẩn người nhìn những chai lọ này, sau khi hoàn hồn, mở vòi sen ra.

Vui vẻ. Lúc thân mật, là lúc đầu óc con người không lý trí nhất, cảm thấy đó chính là yêu.

Sau khi kích tình, là lúc đầu óc con người tỉnh táo nhất, Thu Thu cảm thấy, thời khắc này, cô lại càng yêu anh nhiều hơn.

Loại tình yêu này, giống như cơn mưa xuân, ẩm ướt và nhẹ nhàng.

Tích luỹ theo tháng ngày, sâu tận xương tuỷ.

Khâu Lê tắm xong, lấy mặt nạ anh mua ra, đắp lên xong, ra ngoài tìm Cố Diễm.

Nghe thấy tiếng bước chân, Cố Diễm quay đầu lại, bị cô làm cho giật mình, nhanh chóng xoay người, bình phục lại hô hấp: "Thu Thu, em ra phòng khách ngồi chơi đi."

Khâu Lê dùng ngón tay chỉnh lại mặt nạ, nhịn cười, cực kỳ bướng bỉnh: "Em không đi, muốn ở cùng với anh cơ."

Cô chạy ra phía sau anh, hai tay ôm lấy eo của anh.

Cố Diễm bất đắc dĩ, tuỳ ý để cô làm loạn: ""Vậy em đừng đứng trước mặt

anh anh phân tâm."

Khâu Lê "ừ" một tiếng.

Cô đứng ở phía sau anh, cái gì cũng không nhìn thấy.

Cũng không thể tựa mặt lên lưng anh, lại không nói chuyện, rất là tẻ nhạt.

Cô chạy đến phòng ăn lấy ghế lại đây, đặt ở phía sau anh.

"Em làm gì vậy?" Cố Diễm nghe được động tĩnh, cũng không quay đầu lại.

Khâu Lê không lên tiếng, cô quỳ gối lên ghế, hai tay đặt trên vai anh, nhìn anh xào rau.

Đây là cuộc sống sinh hoạt mà cô đã từng tưởng tượng ra, anh nấu ăn, cô dán theo anh.

Đột nhiên, cô nhảy xuống, chạy đến phòng khách lấy di động, sau đó tiếp tục quỳ lên ghế, ôm lấy vai anh.

Cô gõ một hàng chữ trên di động, rồi đưa cho anh xem.

Vừa lúc Cố Diễm đậy xong nắp xoong, rảnh rỗi nhìn sang di động.

Cô nói:【Ông chủ, em muốn nghe anh hát.】

Cố Diễm: "Những bài hát anh nhớ rõ chỉ toàn là tiếng Anh, sợ em nghe sẽ không hiểu."

Khâu Lê dùng sức đánh vào vai anh.

Cố Diễm cười, "Đừng nghịch."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê biết khi đi chơi ở hội sở anh rất ít hát, bởi vì anh vừa cất tiếng hát, có khi so với bài gốc còn động lòng hơn, những người khác sẽ không thể hát được.

Cô rất ít khi nghe anh hát, cho nên bây giờ trái tim lại ngứa, rất muốn nghe.

Cô nhìn đồng hồ trên di động, còn hơn mười phút, cô tháo mặt nạ ra, cuối cũng cũng có thể vui vẻ nói chuyện, cô ôm lấy cổ anh: "Mặc kệ, em muốn nghe."

Sau đó cô ghé bên cạnh tai anh, "Có phải anh đã từng hát cho ai nghe rồi phải không?"

Nháy mắt, dĩ nhiên cô cũng không ngoại lệ mà ăn giấm.

Cô nghĩ, có lẽ anh đã từng hát cho người phụ nữ khác nghe qua.

Cố Diễm bắt đầu cắt đậu bắp, hờ hững nói: "Đã từng hát."

Trong lòng Khâu Lê không thoải mái, nhưng cũng không hồ đồ, cắn trên vai anh một cái.

Cố Diễm nói: "Trước đây đã từng hát《 tiểu long nhân 》để dỗ một đứa trẻ ngủ trưa."

Khâu Lê: "..."

Không tự giác mà bật cười.

Thiếu chút nữa cô đã quên.

Khi đó vào giờ nghỉ trưa cô thường xuyên đến phòng anh nghịch ngợm gây sự, cô không muốn ngủ, cũng không cho anh ngủ, gặp phải lúc tâm trạng

anh tốt, sẽ hát một bài cho cô nghe.

Khâu Lê ghé vào cổ anh, hôn lên.

"Đừng nhúc nhích, anh đang thái rau."

Khâu Lê ngoan ngoãn, nghe lời dựa vào vai anh, "Bây giờ em rất muốn nghe anh hát, bài hát gì cũng được."

Cố Diễm trêu cô: "Em làm cho anh vui thì anh liền hát."

Khâu Lê ghé vào tai anh dùng giọng Ngô nông ôn nhu mềm mại gọi: "Ông xã."

Cố Diễm: "..."

Hoàn toàn đầu hàng.

Nhưng mấy năm qua anh rất ít khi hát, cũng không có thời gian để nghe nhạc, bài hát thịnh hành cũng sẽ không.

Kỳ thật những bài hát xưa gần như anh đã quên hết.

Khâu Lê thấy anh đang cắt đậu bắp, lại hôn lên tai anh một cái, "Ông xã."

Cố Diễm: "Anh suy nghĩ lời bài hát một chút."

Sau đó lại áy náy nói: "Bài hát sẽ không hoàn chỉnh, cho nên anh hát vài câu thôi được không?"

Khâu Lê: "Được được, anh hát cái gì thì em đều thích nghe."

Cố diễm bắt đầu suy nghĩ bài hát, tuy rằng ở hội sở anh không hát, nhưng người khác hát, có lúc cũng sẽ nhớ kỹ một vài bài.

Hơn mười phút sau, đậu bắp cũng đã chín, rau trộn xong, nhưng anh vẫn chưa bắt đầu hát.

Khâu Lê dùng sức ôm lấy cổ anh: "Ông xã."

Cố Diễm cười: "Anh đang suy nghĩ đây."

Khâu Lê: "Đồ ăn sắp chín rồi, anh chuẩn bị suy nghĩ cho đến khi em già đi không được, tai không nghe thấy luôn hả?"

Cố diễm xoay mặt, môi cô đang ở trước mắt, anh hôn lên, "Bây giờ sẽ bắt đầu hát."

Anh chọn một đoạn nhạc thích hợp.

Nháy mắt Khâu Lê tươi cười rạng rỡ.

Cố Diễm hắng giọng một cái, ca từ đoạn trước anh không nhớ rõ, bắt đầu ngâm giai điệu trước, anh muốn hát đoạn tiếp theo, đột nhiên từ ngâm nga biến thành hát:

【Em như ánh trăng ngày đó, đậu giữa mặt nước, mãi mãi ở trong lòng anh, em như ánh trăng ngày đó, sẽ không theo sóng chảy xuôi, mãi mãi ở bên cạnh anh...】

Khâu Lê chưa từng nghe bài hát này bao giờ, có thể là một bài hát rất lâu, nhưng được phát ra từ giọng hát từ tính trầm thấp của anh, mỗi câu ca từ đều khắc sâu vào trong lòng cô.

Cô chôn mặt vào cổ anh, giọng hát của anh xuyên qua màng nhĩ của cô, thẳng đến nơi sâu nhất của linh hồn.

Anh hát xong mấy câu này, liền ngừng lại, Khâu Lê còn chưa có nghe đủ.

http://tieulun.hopto.org

Cô làm nũng: "Ông xã."

"Sao vậy?" Cố Diễm cũng lấy trong nồi một món chay khác ra, "Rửa tay ăn cơm."

Khâu Lê dán chặt trên lưng anh: "Em còn muốn nghe anh hát."

Cố Diễm: "Lên giường rồi lại hát."

Khâu Lê: "..."

Lời này nghe vào thì lại có nghĩa khác à nha.

Cố Diễm gắp rau trộn với đậu bắp lên đĩa đưa cho cô, Khâu Lê thẳng người, muốn từ trên ghế nhảy xuống, anh liền ôm lấy cô, một tay Khâu Lê cầm đĩa, một tay ôm cổ anh.

Nhìn đậu bắp, cô nhíu ấn đường lại, lại nhìn một cái đĩa khác trên bàn kính, là khoai từ với nấm.

Đều là món chay.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Chỉ có hai món thôi sao?"

Thịt đâu?

Cố Diễm ôm cô đi về phía phòng ăn, "Ừ, sau buổi tối không nên ăn đồ ăn mặn."

Khâu Lê: "..."

Nếu như là trước đây, cô sẽ bắt đầu cáu kỉnh ngay.

Nhưng lại nghĩ đến lúc trên đường tan tầm về, cô còn hứa với anh, sau

này cô sẽ nghe lời anh.

Cô chép miệng, nuốt xuống những cảm xúc của mình.

Lúc ăn cơm, Cố Diễm chủ động nói chuyện thị trường Tô Châu bên kia với cô, lại hỏi sao lại trở về, không cần chạy thị trường?

Khâu Lê đem tình huống trước mắt nói cho anh biết.

Dừng một chút, "Triệu Tiêu Quân đã ăn đi mấy chục phân trạm của chúng ta, đều là mấy phân trạm phát triển tốt nhất."

Cố Diễm hơi giật mình, nhanh chóng trấn an cô: "Bình thường, đổi lại là anh, sau khi có sức mạnh, cũng sẽ đi chiếm lấy một ít phân trạm tốt của đối thủ cạnh tranh, từ trước đến giờ đều là cá lớn nuốt cá bé cá bé ăn tôm."

Khâu Lê gật gật đầu, gian nan nuốt đậu bắp vào trong.

Cố Diễm gắp một miếng khoai bỏ vào trong chén Khâu Lê, "Em xem như Triệu Tiêu Quân là một đối thủ cạnh tranh bình thường, không có cảm xúc khác ở bên trong, tâm thái của em sẽ thoải mái hơn nhiều."

Khâu Lê vất vả nuốt đậu bắp xuống, nhanh chóng cầm ly nước lên uống, mùi vị của đậu bắp cô chịu không được, hắn là mùi vị của tất cả loại rau củ quả cô đều không thích.

Cô đặt ly nước xuống, tiếp tục nhắm mắt ăn khoai từ trong bát.

Ngẩng đầu nhìn anh nói: "Lúc trước Triệu Tiêu Quân có nói một câu?"

Tuy rằng bây giờ cô rất chán ghét Triệu Tiêu Quân, nhưng cũng không thể phủ nhận, câu nói kia rất có đạo lý.

Cố Diễm theo lời nói của cô, hỏi: "Cô ta nói cái gì?"

Khâu Lê: "Triệu Tiêu Quân nói, nếu như bạn không từ bỏ chính mình, thì không ai có thể từ bỏ bạn."

Câu nói này, cô vẫn luôn hưởng thụ.

Sau khi Cố Diễm hỏi cô có tính toán gì, Khâu Lê nói tạm thời chưa có ổn định, phải đợi buổi tối mới biết, nhưng nói cho anh một chút suy nghĩ của mình, có khả năng không có hoàn chỉnh.

Cố Diễm nói với cô một chút, "Không thành thục cũng không sao, có ý tưởng mới có thể chuyển biến tốt."

Khâu Lê suy nghĩ một chút, sắp xếp từ ngữ, rồi mới nói: "Em muốn khai thác thị trường nông thôn, nhưng..."

Cô thở dài, cảm thấy suy nghĩ này có chút kỳ lạ.

Cố Diễm nhìn gò má cô: "Lo lắng về vấn đề tiền bạc phải không?"

Khâu Lê khẽ cắn đũa, gật đầu, rồi nhanh chóng lắc đầu một cái: "Cũng không phải là lo lắng không đủ tiền, mà là... sợ đập tiền vào về sau lại không có kết quả gì, hơn nữa khai thác thị trường nông thôn... gặp phải rất nhiều khó khăn, em không biết sẽ phát sinh cái gì, cũng phải cần ba, bốn năm, cũng sẽ không có khởi sắc gì."

Cô và anh nhìn nhau: "Không biết nguy hiểm thế nào, không có cách dự đoán, nó sẽ không ngừng tiêu hết tiền của em, còn có thể liên luỵ hết toàn bộ sức lực của em."

Cắn cắn môi, áy náy nhìn anh: "Không có nhiều thời gian ở cùng anh."

Cố Diễm cười nhẹ: "Không phải anh đã giảm bớt công tác rồi sao?"

Khâu Lê chần chừ một lúc, nói ra lo lắng trong lòng: "Trước kia anh cho

rằng em chỉ chạy thị trường thành thị, hơn nữa bởi vì Triệu Tiêu Quân, công ty của em chưa chắc chống đỡ được đến ngày nào..."

Cho nên anh từ chức, có thời gian đi nhiều nơi với cô.

"Nhưng bây giờ phải..." Cô không khỏi thở dài, "Bây giờ em muốn chạy thị trường nông thôn, tuy rằng chưa từng đến đó, nhưng đã từng xem trên tin tức, nó không thể so với thành thị, xem như là thị trấn nhỏ, cũng sẽ có khách sạn năm sao, giao thông cũng thuận lợi, nhiều nơi ở nông thôn, có một nơi dừng chân cũng là một vấn đề."

Cô vì sự nghiệp của mình, cái gì khổ cũng đều có thể ăn, còn Cố Diễm thì sao đây? Để cho anh đi đến những nơi đó với cô, trong lòng cô áy náy, lại sợ thời gian lâu anh sẽ phiền.

Khâu Lê nhìn anh: "Em là chủ của công ty, việc chạy thị trường như vậy, không cần em tự làm, nhưng em nghĩ đi đến những nơi đó xem, chí ít em biết được chiến trường tương lai là cái dạng gì."

Cô muốn biểu đạt cái gì, kỳ thật cô không nói, Cố Diễm cũng đã hiểu.

Nửa đùa nửa thật trêu cô: "Mong chờ Tiểu Khâu của chúng ta trở thành người chủ nghiệp vụ ưu tú nhất trung quốc."

Khâu Lê đập anh mấy cái, cô cũng cười.

Chuyện cười qua đi, Cố Diễm nói: "Có lúc đọc vạn quyển sách cũng không bằng đi vạn dặm đường, mà vạn dặm đường này, cũng không nhất định phải đi khắp cảnh đẹp núi sông, mặc kệ là ở thành thị hay nông thôn, mỗi con đường, em đi qua, đều sẽ mang đến cho em những trải nghiệm khác nhau của cuộc đời."

Anh lại lấy một cái so sánh: "Giống như Dương Soái phát minh trò chơi

"phụ tử liên minh" này, tuổi ấu thơ của trẻ con trong thành thị không giống với trẻ con ở nông thôn, cũng không thể nói ai hạnh phúc hơn ai, mỗi người đều có cái riêng."

Dừng lại, anh nói: "Chính anh cũng đã chơi trò chơi này một lần, cảm thấy tuổi thơ của trẻ con ở nông thôn rất thú vị." Không buồn không lo, ngây thơ chất phác.

Lên trời xuống đất, không hề kiêng dè.

Anh đưa tay ra.

Khâu Lê nở nụ cười, duỗi ngón út ra kéo kéo tay anh, "Cùng với em đi nông thôn một chút được không?"

Cố Diễm: "em làm tài xế của anh, anh làm bảo mẫu cho em."

Khâu Lê nhích người lên gần anh một chút, đưa môi của mình lên, Cố Diễm liền hôn xuống.

Hai người mới vừa hôn vào giây, di động của Khâu Lê liền vang lên, có tin nhắn gửi đến.

Cố Diễm buông cô ra.

Khâu Lê lấy tới, là Khâu Tây Văn:【 khoảng 12 giờ trưa mai chị đến sân bay thủ đô. 】

Cô trả lời:【 được, em sẽ đi đón chị. 】

Đăm chiêu, cô chụp lại màn hình rồi gửi cho Thẩm Nghiên:【 anh không thành công thì em liền xả thân! 】

Thẩm Nghiên trả lời lại:【 chờ anh và chị em kết hôn, phần tiền mừng của

em sẽ được miễn.】

Khâu Lê:【...】

Cố Diễm giục cô ăn cơm: "Ăn xong rồi lại nói chuyện."

Khâu Lê: "Được được, ngày mai chị của em sẽ về."

Cố Diễm ngước mắt nhìn cô: "Em nói cho Thẩm Nghiên rồi hả?"

Khâu Lê: "... Không có."

Cố Diễm: "Lúc Khâu Tây Văn tìm em tính sổ, em cứ nói là anh nói cho Thẩm Nghiên biết."

Khâu Lê: "..."

Thật là cảm động.

Cố Diễm lại gắp thêm một ít khoai từ và nấm: "Không cần phải nói cảm ơn, ăn hết những cái này là được."

Khâu Lê nhìn anh, chớp chớp mắt, đem ly nước đưa cho Cố Diễm: "Ông xã, giúp em lấy một ly nước, cảm ơn."

Cố Diễm: "Không phải có cháo sao? Em còn uống nhiều nước như vậy làm gì?"

Khâu Lê: "Muốn uống."

Cố Diễm đứng dậy lấy nước cho cô, cô nhanh chóng gắp một ít khoai từ bỏ lại vào đĩa, lúc anh quay lại, cô làm như không có việc gì cúi đầu ăn cháo, còn cố ý gắp hai miếng khoai bỏ vào trong miệng.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm liếc mắt nhìn chén của cô, cũng không có lên tiếng.

Sau đó lại lấy ra hai cái đĩa, chia thức ăn ra làm hai phần, Khâu Lê nhìn cái đĩa, rồi lại nhìn sang anh, "Anh đang làm gì vậy?"

Cố Diễm lấy một đĩa trong đó mang đến trước mặt cô: "Đây là phần của em, không được để thừa lại."

Khâu Lê: "..."

Editor: Tuần này 3 chương thôi nha:))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 46

Khâu Lê mở hội nghị xong đã là chín giờ rưỡi.

Vốn lúc trước cô dự định vào đầu tháng chín sẽ xây dựng kế hoạch hoạt động tạm thời, mỗi đoàn đội ở khắp nơi đều sẽ có thể từ chức đi ăn máng khác.

Dung Thâm an ủi cô, người thường đi đến chỗ cao, đó là điều bình thường

Khâu lê cười, nói không có chuyện gì, cô sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Kỳ thực trong lòng cô thì không phải như vậy.

Lại nói với Dung Thâm thời gian gặp Tưởng Bách Xuyên vào sáng ngày mai, lúc này mới cúp điện thoại.

Cô nhìn màn hình máy tính ngây người một lúc lâu, cũng không biết mình đang suy nghĩ đến cái gì.

Trong phòng khách.

Cố Diễm đang xem tin tức tài chính kinh tế cuối ngày, anh nhìn đồng hồ trên tay, muốn đứng dậy đi lấy trái cây cho Khâu Lê, lúc này di động liền vang lên.

Dãy số xa lạ.

Anh chần chừ một lúc mới nghe máy, là giọng nói của phụ nữ.

"Cố Diễm, là tôi, Đường Đường." Nói xong, cô khẽ cười, "Trước đây là hàng xóm ở ngõ hẻm, anh còn nhớ không?"

Cố Diễm nghĩ đến, trước đó vài ngày mẹ anh có nhắc qua, cô đã kết hôn và sinh con.

Khách khí nói: "Có nhớ, mẹ của tôi cũng có nhắc đến cô."

Nụ cười trên khoé miệng Đường Đường có chút nhạt, "Lúc tối tôi cũng vừa vặn gặp được dì ở trong sân, số di động của anh là tôi lấy từ dì ấy."

Không muốn nói đến chuyện riêng của mình, cô liền đi thẳng vào đề tài chính, "Vẫn luôn hẹn trước với thư ký của anh, đến bây giờ vẫn chưa thấy trả lời, tôi liền trực tiếp đến quấy rầy anh."

Cố Diễm hỏi cô là chuyện gì.

Đương Đường đơn giản nói mục đích mình gọi đến, nếu không bất đắc dĩ, cô sẽ không như vậy làm người khác khó chịu, còn quấy rầy anh vào buổi tối.

Cố Diễm nghe được là anh làm khách mời của chương trình phỏng vấn kênh tài chính kinh tế, anh có chút do dự.

Anh vẫn luôn bài xích những cuộc phỏng vấn riêng như thế này, bất kể là tạp chí hay là trên truyền hình.

Anh không muốn cuộc sống riêng tư của mình bị đưa ra ngoài ánh sáng nhiều lắm.

Nhưng lần này lại do Đường Đường mời, anh không có từ chối trực tiếp như vậy, mà uyển chuyển nói: "Ngày mai tôi đi làm xem qua lịch sắp xếp công việc rồi sẽ cho cô một câu trả lời chắc chắn, cô thấy có được không?"

Đường Đường liên tục nói được, không có trực tiếp từ chối, vậy thì vẫn

còn có hi vọng.

Sau khi kết thúc trò chuyện, vừa vặn Khâu Lê từ trong thư phòng đi ra.

Cố Diễm nghe tiếng quay đầu, thấy cô đang ôm bụng dưới, cau mày, dáng vẻ vô cùng không thoải mái.

"Làm sao vậy?" Anh nhanh chân đi đến.

Khâu Lê uể oải nói: "Bụng trướng đau."

"Có phải là sắp đến kỳ kinh rồi không?" Anh đặt tay lên bụng cô, nhẹ nhàng xoa.

"Ừ, có thể là hai ngày nay."

Cố Diễm ôm lấy cô, ngồi lên ghế salon, trách cứ: "Như vậy mà em còn ăn kem que?"

"Không có, em ăn lúc nào vậy nhỉ?" Khâu Lê phản bác, như thế nào cũng không thừa nhận

Cố Diễm vẫn còn đang xoa bụng dưới cho cô, ngước mắt nhìn cô một cái, "Lại mạnh miệng!" Lúc tan tầm anh ở trong xe hôn cô, trong miệng cô đều là vị ngọt của kem que.

Khâu Lê chép miệng, chột dạ, không lên tiếng.

"Trước tiên em nằm ở đây, anh đi nấu nước gừng cho em." Anh cầm thảm len đắp lên cho cô, sau đó mới đi đến nhà bếp.

Khâu lê lấy thảm len quấn ở trên bụng, cũng đi theo anh đến nhà bếp.

Cố Diễm quay đầu lại: "Sao em lại vào đây? Đi ra ghế salon nằm."

Nói xong, anh bắt đầu rửa gừng.

"Không muốn." Cô ôm lấy eo anh từ phía sau, dán chặt lưng anh.

Cố Diễm mở vòi nước, dòng nước ào ào chảy.

Khâu Lê đưa tay vào bên trong áo sơ mi của anh, khẩy khẩy rốn anh.

Cố Diễm cảm thấy ngưa ngứa, theo bản năng muốn tránh, nhưng cô càng không dừng lại.

Anh cười nói: "Em có phiền hay không?"

Khâu Lê: "Không phiền."

Không hề quấy rầy anh, bắt đầu sờ tới sờ lui cơ bụng rắn chắc của anh, cứng ngắc, đều là bắp thịt.

"Đừng làm rộn." Anh rửa sạch gừng, đi sang bên cạnh mấy bước.

Đồng thời Khâu Lê cũng đi theo anh, anh bắt đầu cắt gừng thành từng miếng, tay của cô đã thành thật hơn nhiều, lấy tay ra khỏi áo sơ mi, hai tay ôm chặt eo anh.

Cố Diễm nhớ đến Đường Đường, nói với cô: "Vừa nãy Đường Đường có gọi cho anh."

"Đường Đường? Chị gái nhỏ?"

"Ừ."

"Chị ấy tìm anh có việc sao?"

"Cô ấy muốn anh làm khách mời cho chương trình của cô ấy."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê suy nghĩ một chút, "Đại khái là gần đây tin tức của Trung Doãn rất nhiều, anh lại là người đứng đầu, kênh của chị ấy muốn tỉ lệ người xem tăng lên một chút."

Cố Diễm: "Khả năng là vậy."

Khâu Lê hỏi: "Vậy anh đồng ý rồi sao?"

"Tạm thời thì chưa, khả năng không đi rất lớn."

Khâu lê cũng biết tính tình của anh, sẽ không để ý kiến của bản thân ảnh hưởng đến quyết định của mình.

Cố Diễm đổ nước vào nồi, bắt đầu nấu canh gừng.

Anh xoay người, kéo thảm len bên hông cô xuống, đặt lên trên bàn kính, rồi ôm cô ngồi lên trên đó.

Hai tay Khâu Lê khoát lên bả vai của anh, duỗi thẳng hai chân, sau đó quấn lấy eo anh, khoá chặt, kéo anh về phía trước, ôm cổ anh muốn hôn.

Một tay Cố Diễm ôm lấy eo cô, một tay để ở sau gáy cô, kịch liệt hôn đáp lại.

Lúc hôn say sưa, bỗng nhiên Khâu Lê "ưm" một tiếng, hai ngón tay cái của anh nhẹ nhàng xoay ở trước ngực cô một vòng, sau đó tất cả âm thanh đều bị Cố Diễm chặn lại.

Khâu Lê bị hôn đến mặt đều đỏ lên, thiếu Oxi.

Cố Diễm buông cô ra, cắn cằm cô một cái: "Không phải anh đã chỉ em cách làm sao để thở rồi sao? Như thế nào lại ngu ngốc như vậy?"

Khâu Lê hừ hừ vài tiếng, liếc mắt nhìn anh một cái.

Cô mặc áo sơ mi trắng của anh, hôn môi một lúc, tất cả các khuy áo đều bị anh mở ra, cô tức giận đánh anh mấy cái.

Cố Diễm cười.

Cúi đầu, đem mặt chôn vào bên trong áo sơ mi của cô.

Ngậm lấy, đầu lưỡi nhẹ nhàng khêu lấy.

Khâu Lê chịu không nổi, mười ngón tay cắm vào trong tóc anh.

Sau một lúc thân mật, Khâu Lê quấn lấy anh, vùi trong lồng ngực anh, nhỏ giọng nói: "Muốn."

Cố Diễm cài lại áo sơ mi cho cô, "Không được, kỳ kinh sắp đến rồi."

Khâu Lê: "Còn hai ba ngày nữa mới đến."

Cô bị anh hôn, thân thể liền trống rỗng, cực kỳ khó chịu.

Muốn được anh lấp đầy.

Cố Diễm hôn khoé môi cô, "Bụng không đau?"

Khâu Lê: "Có chút, nhưng không tính là đau."

Cô ôm lấy cổ anh, dựa vào anh rất gần, cơ hồ là môi dán môi: "Mấy ngày này là kỳ an toàn, có thể."

Kỳ thật Cố Diễm còn muốn hơn cả cô.

Anh vỗ vỗ vai cô, ra hiệu cho cô buông ra.

Từ trước đến nay cô chưa từng không nghe lời, anh nói cái gì cô liền nghe cái đó.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm đẩy quần lót cô ra, để hai chân cô quấn lấy hông anh, Khâu Lê theo phản xạ chống tay lên bàn kính.

Độ cao của bàn kính vừa vặn, hai tay anh nắm chặt lấy eo cô, đưa người cô hơi nâng lên.

Dùng sức tiến vào.

Không thể tránh khỏi có chút đau, Khâu Lê kêu đau một tiếng, nhưng cảm thấy thân thể rất phong phú.

Ban đêm rất yên tĩnh.

Có thể nghe rõ được tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ, một cơn gió bất chợt thổi qua, nước mưa nghiêng nghiêng, vỗ vào cửa sổ thuỷ tinh, lộp bộp lộp bộp.

Trong phòng.

Tiếng thở dốc nặng nề của anh kết hợp với tiếng ưm thẹn thùng của cô, đều bị tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ nuốt hết.

Nước gừng trên bếp ga cũng bắt đầu sôi, ùng ục cuồn cuộn sôi trào, không khí nóng đập vào nồi kêu binh linh bàng lang.

Giống như bọn họ không nghe được bất cứ cái gì, trong mắt chỉ có lẫn nhau.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn còn to.

Bọn họ vẫn đang tiếp tục vong tình yêu nhau.

Ngày hôm sau.

http://tieulun.hopto.org

Cả người Khâu Lê đều đau nhức, những vẫn phải cứng rắn rời giường, mười giờ cùng Dung Thâm đi gặp Tưởng Bách Xuyên.

Lúc cô dậy, Cố Diễm đã sớm rời giường, đang ở phòng bếp làm bữa sáng.

Cố Diễm chuẩn bị bữa sáng đơn giản, nhìn đồng hồ, mới bảy giờ rưỡi, không vội vã gọi Thu Thu rời giường, muốn cho cô ngủ thêm một lát.

Theo thói quen lấy di động ra xem tin tức.

Như dự đoán, họp báo trò chơi của Trung Doãn bị đặt ở nơi đầu sóng ngọn gió.

Cư dân mạng cùng truyền thông lên tiếng phê phán, bây giờ lại kéo người lớn tuổi và người trẻ tuổi vào trò chơi điện tử.

Bọn họ lên tiếng phê phán Trung Doãn làm dáng, không cân nhắc thân thể của người lớn tuổi, đồng thời trò chơi miễn phí sẽ hại một số người chưa thành niên.

Bởi vì người chưa thành niên không có tiền nạp vào trò chơi, còn có thể hạn chế chơi, bây giờ tạo ra một trò chơi miễn phí, chẳng phải bọn họ cung cấp cho mê muội nền tảng.

Dù sao trò chơi mà Trung Doãn phát minh ra không có trò chơi nào mà không làm cho người ta nghiện.

Ngoài sáng được tán dương nhưng trong tối lại bị tổn hại. (câu gốc là minh bao ám tổn)

Cố Diễm biết, rất nhiều người gọi là cư dân mạng hay là người bên truyền thông, cũng đều là người của đối thủ cạnh tranh sắm vai, bọn họ mượn cơ hội này để đạp Trung Doãn xuống.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm gọi cho Miêu Thanh, bên kia rất nhanh đã bắt máy, nghe tiếng, giống như là đang trên đường đến công ty, tiếng ô tô vang lên không ngừng.

Ngữ khí của Miêu Thanh vẫn lạnh nhạt: "Lãnh đạo có gì phân phó?"

Cố Diễm: "Xem tin tức chưa?"

Miêu Thanh: "Xem rồi."

Cố Diễm: "Ngày hôm nay sẽ đáp lại sao?"

Miêu Thanh: "Đợi tin tức lên men hai ngày, bây giờ chưa có đủ nóng."

Cố Diễm: "..."

Dặn dò cô: "Cậu làm sao cho đúng mực, đừng để mất nhiều hơn được."

Lần đầu tiên, Miêu Thanh không có lạnh lùng trào phúng anh.

Mà là "ừ" một tiếng.

Dừng lại, cô nói: "Tớ muốn thương lượng với cậu chuyện này."

Cố Diễm: "Nói."

Miêu Thanh: "Có thể sau khi chính thức thông báo, để Dương Soái về cho tớ quản được không?"

Cố Diễm: "..."

Dương Soái là CTO của tập đoàn, ngoại trừ anh, Dương Soái chính là Nhị đương gia của tập đoàn bọn họ.

Anh cười: "Ngày thường không phải Dương Soái cũng nghe theo chỉ đạo của cậu sao?"

http://tieulun.hopto.org

Miêu Thanh: "Cái này không giống, bây giờ cậu ta nghe tớ chỉ đạo hoàn toàn là vì khoản trò chơi này, tớ muốn sau này tất cả mọi thứ cậu ta phải nghe theo tớ."

Cố Diễm: "..."

Sau đó anh lại nghĩ đến cái gì.

"Được thôi, để tớ nói với cậu ta một tiếng."

Sau đó Dương Soái cũng biết mình bị Miêu Thanh quản, suýt chút nữa bị sặc chết, "Dựa vào cái gì? Tớ là một đại cổ đông dựa vào cái gì lại nghe theo một tổng giám đốc chấp hành công ty trò chơi? Còn nữa, xem như tớ không phải là cổ đông của công ty, tớ cũng lệ thuộc vào tập đoàn, không cho cô ấy quản đâu!"

Cố Diễm: "Ở đâu ra nhiều cái dựa vào cái gì như vậy? Ít nói lại, làm nhiều việc, nghe chỉ thị, cần phải tuân theo."

Sau đó anh liền cúp điện thoại.

Khâu Lê cùng Cố Diễm ăn xong liền vội vã rời khỏi nhà, bận bịu việc của mỗi người.

Buổi trưa.

Ở sân bay thủ đô.

Khâu Tây Văn vừa xuống máy bay, liền gửi tin nhắn cho Khâu Lê:【đến chưa?】

Khâu Lê không trả lời lại.

Chắc là ngoài sảnh quá ồn, Thu Thu không nghe thấy, Khâu Tây Văn tắt

di động, tiếp tục đi về phía trước.

Người đến người đi huyên náo không ngớt ở trong sảnh.

Mặc dù cách nhiều người như vậy, cô liếc mắt liền thấy được người đàn ông kia.

Anh đeo kính đen, hai tay để trong túi quần, đứng trong dòng người, cực kỳ dễ thấy.

Khâu Tây Văn không nhìn thấy đôi mắt bên trong kính đen có tâm tình gì, nhưng cô biết là anh đang nhìn cô.

Cô mắng thầm Thu Thu trong lòng một cái, ngẫm xem lúc trở về làm thế nào để trừng trị cô.

Cô điều chỉnh lại cảm xúc thật tốt, cất bước đi về phía trước.

Một bộ dáng điềm nhiên như mây gió.

Thẩm Nghiên đứng ở nơi đó, cũng không chào đón.

Bọn họ đều hiểu rõ lẫn nhau.

Anh đến đón cô, cô sẽ không có một chút cảm động, càng sẽ không phản ứng với anh.

Khoảng cách của hai người càng ngày càng gần.

Khâu Tây Văn cảm thấy nhịp tim của mình giống như đã đập nhanh một nhịp, nhưng có lẽ đó là chậm.

Ai biết được.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này, không biết từ nơi nào bỗng nhiên có mấy đứa trẻ chạy ra, mười mấy tuổi, ôm lấy đùi cô, "Mẹ nuôi Tây Văn, chúng con nhớ mẹ muốn chết."

"Rất nhớ mẹ đó nha."

Vẻ mặt Khâu Tây Văn ngây ngốc: "..."

Hai đứa bé mỗi đứa ôm một chân cô, cô không có cách nào nhúc nhích, trước mặt cô còn có một cô bé nhỏ, khoảng chừng bảy tám tuổi.

Giơ cái bảng nhỏ xinh đẹp, trên đó viết:【 chào mừng mẹ nuôi về nhà.】

Sau đó có một giọng nói non nớt: "Mẹ nuôi, mẹ thật xinh đẹp, hoa này tặng cho mẹ."

Khâu Tây Văn cúi đầu, một tiểu nha đầu ba bốn tuổi, ngốc nghếch dễ thương, khuôn mặt nhỏ tròn tròn trắng trẻo, trong tay còn cầm một bó hoa hồng.

Bộ dáng này, rất giống với Thu Thu khi còn bé.

Cô không nghĩ đến Thẩm Nghiên sẽ dùng đến chiêu này, biết cô sẽ không phản ứng với anh, cũng sẽ không ngồi lên xe anh về nhà, anh liền tìm đến mấy đứa nhỏ nhà bạn bè để chặn đường cô.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 47

"Mẹ nuôi." Bé gái mềm mại gọi Khâu Tây Văn một tiếng.

Mấy đứa trẻ khác cũng đồng thời gọi mẹ nuôi, nhanh nhận lấy hoa.

Mọi người xung quanh ai cũng nhìn cô.

Khâu Tây Văn híp mắt, khom lưng, ôn hoà nhìn bé gái cười cười, nhận bó hoa trong tay bé, lại hôn gương mặt của bé gái: "Cảm ơn bảo bối."

Bé gái duỗi tay: "Mẹ nuôi, ôm."

Khâu Tây Văn: "..."

Những đứa trẻ này đều đã sớm được đào tạo rồi sao?

Bé gái nghiêng đầu, chớp chớp hàng mi dài, bàn tay nhỏ vẫy vẫy ở không trung: "Mẹ nuôi, ôm."

Bé gái đáng yêu, lại ngây thơ, là ai cũng sẽ không có cách nào từ chối.

Khâu Tây Văn hoàn toàn đầu hàng, bé gái khác tinh mắt nhanh tay ôm lấy đùi cô, nhanh chóng nhận lấy bó hoa: "Mẹ nuôi, con giúp mẹ cầm hoa, mẹ ôm em gái nhỏ đi."

Cô ôm lấy bé gái tròn trịa, bé gái ghé vào mặt cô hôn một cái, "Mẹ nuôi, mẹ thật là xinh đẹp, con rất thích người."

Khâu Tây Văn: "..."

Cô cười cười, "Dì cũng thích con."

Ánh mắt bé gái bướng bỉnh, sửa lại cho đúng: "Không phải là dì, mà là mẹ nuôi."

Khâu Tây Văn: "..."

Khả năng tranh luận của cô, không nghĩ đến sẽ thua trên người một bé gái nhỏ.

Thẩm Nghiên nhìn Khâu Tây Văn, khoé miệng cong cong.

Lúc hai người sóng vai đi, Khâu Tây Văn không có cảm xúc gì mà hung dữ trừng mắt nhìn anh một cái.

Thẩm Nghiên cũng không để ý, vẫn tiếp tục cười.

Khâu Tây Văn ôm trong ngực một đứa bé, bên cạnh có ba bé gái ôm lấy chân cô, nắm lấy vạt áo sơ mi của cô, lẽo đẽo đi theo Khâu Tây Văn.

Chợt có một bé gái quay đầu lại nói với Thẩm Nghiên: "Cha nuôi, đi thôi, chúng ta về nhà!"

Thẩm Nghiên cười: "Đến đây."

Cất bước, đi theo sau.

Đến bãi đậu xe.

Tài xế rất nhanh xuống xe mở cửa ra, ông biết Khâu Tây Văn, còn gật đầu với cô một cái.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Tây Văn nói một tiếng chào chú, liền bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi cho mấy đứa trẻ.

Bên cạnh xe thương vụ còn có một vệ sĩ đang đứng, không phải của Thẩm Nghiên, cô thấy người đó rất lạ mặt.

Chắc là vệ sĩ của nhà đứa bé nào đó, cũng không quan tâm nhiều.

Cô đặt bé gái cô ôm trong ngực ở chỗ ngồi hàng thứ hai, vệ sĩ thấy thế, trực tiếp đi đến, anh ta nói để anh ta ôm bé, bởi vì cô bé này ngồi xe không thành thật, có thể bò đến ghế lái bên kia, ảnh hưởng đến tài xế lái xe.

Bé gái cũng ngoan ngoãn đưa tay cho vệ sĩ ôm.

Mấy đứa bé khác cũng đã ngồi lên xe.

Khâu Tây Văn thắt dây an toàn cho từng bé.

Thẩm Nghiên đứng ở một bên, chăm chú nhìn cô đang kiên nhẫn thắt dây an toàn cho bọn nhỏ.

Nháy mắt, anh tưởng tượng, nếu như anh và cô có con, cô sẽ ôn nhu như thế nào?

Khâu Tây Văn đóng hết cửa ở phía sau lại, nói với tài xế: "Chú ơi, chú ngồi ở phía sau đi ạ, để cháu lái xe cho."

Tài xế giật mình, lại gật đầu liên tục, nói được.

Ông nghĩ, cô lái xe, Thẩm Nghiên ngồi ở ghế phụ, rất tốt.

Rất phối hợp ngồi ở phía sau.

Thẩm Nghiên đứng ở bên xe khác, khoé môi không khỏi cong cong, đến

cùng cô cũng là mềm lòng.

Bởi vì trong lòng có anh.

Khâu Tây Văn đã ngồi ở ghế lái, đóng cửa lại.

Thẩm Nghiên cũng cất bước đi về phía ghế phụ, mới vừa chạm đến tay cầm, liền "cạch" một tiếng, cửa đã bị khoá, anh kéo một hồi, cũng không ra được.

Khâu Tây Văn khởi động xe, lại nhấn vài tiếng còi.

Theo bản năng Thẩm Nghiên lùi về sau hai bước.

Đạp ga một cái, ô tô chạy đi, chỉ để lại một làn khói.

Thẩm Nghiên không biết vẻ mặt lúc bây giờ của những người trong xe là gì, nhất định sẽ không tránh khỏi việc cười trên nỗi đau của người khác, cũng chắc chắn sẽ không xin tha cho anh.

Bởi vì bọn họ đều sợ tính xấu này của Khâu Tây Văn.

Mặt của Thẩm Nghiên sắp cứng ngắc lại.

Trong lòng giống như bị nhét đầy cây bông, ngăn đến mức gió thổi không lọt.

Nhìn chiếc xe đang biết mất trong làn xe, anh xoa xoa ngực, anh cảm thấy cô vẫn rất phối hợp, không đúng chỗ nào, thì ra đã tính toán trước, bỏ anh ở lại sân bay.

Anh gửi một tin nhắn cho Thu Thu:【đến đón anh đi!】

Khâu Lê:【không phải anh đi đón chị của em sao?】

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nghiên:【ừ, cô ấy lái xe đi rồi, còn anh thì bị bỏ lại ở sân bay.】

Khâu Lê:【ha ha ha.】

Lại nhanh chóng gửi đến một tin:【chào bạn, hiện tại tôi có việc không có ở đây, một lát sau sẽ liên hệ lại cho bạn.】

Thẩm Nghiên:【...】

Khâu Lê cùng Tưởng Bách Xuyên nói xong chuyện công việc liền thuận tiện ăn bữa trưa, cô cũng đem suy nghĩ có chút không thành thục của mình nói cho Tưởng Bách Xuyên và Dung Thâm nghe.

Vốn cô cho rằng bọn họ sẽ cảm thấy cô rất ấu trĩ, kết quả bọn họ lại trăm miệng một lời mà đồng ý, nói đây là đường ra duy nhất của công ty.

Khoảng thời gian này cô đều phải ở lại Bắc Kinh, trước hết cô phải chỉnh hợp các phân trạm và đoàn đội, lại thành lập một đoàn đội nghiệp vụ mới, khai thác thị trường nông thôn.

Dung Thâm nói: "Thành lập đoàn đội nông thôn, tôi có chút kinh nghiệm, di động mới của Phương Vinh chúng tôi, đều có phân phối trong các thôn, có thể nhờ bọn họ giúp đỡ giới thiệu một ít nơi có nhân viên nghiệp vụ có kinh nghiệm."

Tưởng Bách Xuyên đồng ý: "Quản lý quyền sở hữu hoá cần phải tìm một người đáng tin cậy, năng lực là thứ yếu, nhưng kiến thức nghiệp vụ cơ bản và ý thức trách nhiệm đều cần phải có."

Nói xong chuyện công việc, Tưởng Bách Xuyên hỏi cô: "Cố Diễm đang làm cái gì?"

Khâu Lê lắc đầu: "Không biết, em chưa bao giờ hỏi anh ấy chuyện công

việc."

Lại hỏi: "Làm sao vậy?"

Tưởng Bách Xuyên: "Bắt đầu từ hôm qua, trên mạng đều là tin tức tiêu cực về trò chơi của công ty bọn họ. Tin tức này, cậu ta không dự định sẽ xử lý sao?"

Khâu Lê: "Xem chừng là có ý tưởng khác đi, những cái này đều là Miêu Thanh phụ trách."

Tưởng Bách Xuyên đăm chiêu gật đầu, "Tối em về nói với cậu ta một tiếng, nếu cậu ta không muốn đáp lại, thì anh sẽ đáp lại."

Khâu Lê: "???"

Người anh em nối khố này, thật là cấp lực.

Đột nhiên cũng muốn có một người bạn thân như vậy, thay cô che mưa chắn gió.

Kết quả Tưởng Bách Xuyên nói: "Vợ của anh đều bị liên luỵ, từ tối hôm qua Weibo đã bị vây hãm."

Khâu Lê: "..."

Lúc này mới nhớ đến, vợ của anh Tô Dương là người phát ngôn của "phụ tử liên minh".

Cô trả lời, nói lúc trở về sẽ nói với Cố Diễm.

Lại nghĩ đến Tô Dương là nhà nhiếp ảnh có danh tiếng trong nước, cô chớp chớp mắt, suy nghĩ một lát rồi nói với Tưởng Bách Xuyên: "Giúp em hẹn trước vợ anh một ngày nào đó đi."

http://tieulun.hopto.org

Tưởng Bách Xuyên ngước mắt: "Công ty của em cũng muốn mời cô ấy làm đại diện?"

Khâu Lê lắc đầu: "Không phải, em tìm chị ấy để chụp ảnh."

Chụp ảnh cưới.

Tưởng Bách Xuyên: "Cô ấy chưa bao giờ giúp người khác chụp ảnh cưới."

Khâu lê cười: "Anh còn có chuyện bất bình sao? Mặc kệ, dù sao cứ giúp em hẹn trước là được, cuối thu em muốn chụp một bộ, đến ngõ hẻm ở Thượng Hải chụp."

Cô khẽ nhếch cằm: "Nơi mà anh đã sống lúc nhỏ, anh sẽ không quên chứ?"

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Thấy được Thu Thu cười không có ý tốt, hỏi: "Em muốn làm gì?"

Khâu Lê tỏ vẻ không hiểu, "Không có làm sao, chỉ là muốn đi ngõ hẻm tìm lại hồi ức lúc nhỏ, không phải bây giờ đều đang thịnh hành cái nhớ lại thời thơ ấu sao."

Cô cười hì hì hỏi anh: "Có muốn đi cùng với em không, trở về nhớ lại thời thơ ấu?"

Cố ý nhấn mạnh thêm hai chữ nhớ lại.

Tưởng Bách Xuyên mím môi, "Không cần."

Dung Thâm ngồi ở bên cạnh, cũng không chen lời vào, yên lặng dùng bữa.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê truy cứu hỏi: "Cuối cùng là anh có giúp em hẹn chị ấy không?"

Sắc mặt Tưởng Bách Xuyên căng thẳng, lạnh lùng nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Khâu Lê vẫn tiếp tục cười, nếu như không phải có Dung Thâm ở đây, cô đã sớm cười nghiêng ngả, hiện tại chỉ có thể nhịn cười.

Thấy Tưởng Bách Xuyên không trả lời, cô hắng giọng, uy hiếp nói, "Nếu như anh thấy khó khăn, không giúp em hẹn cũng được."

Sau đó gằn từng chữ: "Vậy em sẽ đi đến phòng làm việc của chị Tô Dương, tâm sự với chị ấy chuyện ấu thơ, lại thuận tiện nói cho chị ấy biết, lúc còn bé anh mặc..."

Tưởng Bách Xuyên ngắt lời cô: "Buổi tối về nhà anh sẽ hẹn cô ấy giúp em."

Nói xong, tức giận lấy đũa gõ đầu cô mấy cái.

Khâu Lê nằm nhoài lên bàn cười ha ha.

Dung Thâm có chút mơ hồ, biết bọn họ là bạn chơi từ nhỏ, hiện tại nhìn bọn họ chọc ghẹo lẫn nhau, rất hâm mộ.

Không giống anh, từ nhỏ đều chơi một mình.

Anh thuận miệng hỏi Thu Thu: "Lúc còn bé Tưởng tổng mặc cái gì, mà cô lại cười thành như vậy?"

Khâu Lê ngồi dậy, xoa nước mắt, trên khoé miệng đều là ý cười, lại không thể nói thật với Dung Thâm, liền nói bừa một câu: "À, lúc còn nhỏ anh ấy mặc quần áo của người lớn, chơi rất vui."

http://tieulun.hopto.org

Nhưng mà không phải.

Lúc cô nghiêng đầu nhìn về phía Tưởng Bách Xuyên, Tưởng Bách Xuyên liếc cô một cái, cô cũng dùng lại một ánh mắt khiêu khích, sau đó vui vẻ cúi đầu ăn cơm.

Mùa thu này, cô có thể được chụp ảnh cưới với Cố Diễm rồi.

Ngẫm lại cả người đều lâng lâng như bong bóng bay.

Lúc xế chiều Khâu Lê đi về công ty một chuyến, mấy ngày nay không đến công ty, còn rất nhiều tư liệu phải xử lý, lúc làm xong, đã hơn bảy giờ.

Lúc hơn ba giờ chiều Cố Diễm gọi điện thoại cho cô, nói với cô hôm nay anh về nhà sớm, còn hỏi cô tối nay muốn ăn gì, thời gian khác cũng không quấy rầy cô.

Cô lười biếng duỗi người, đóng máy tính về nhà.

Lúc sắp về đến nhà, di động cô vang lên, là Cố Diễm gọi đến, đã quẹo vào tiểu khu, lại còn đang lái xe, cô cũng không nhận máy.

Cố Diễm thở dài, tắt di động.

Chuông cửa vẫn còn vang lên, ngoài cửa chính là Khâu Tây Văn.

Anh đoán được Khâu Tây Văn đến đây là tìm Thu Thu tính sổ, gọi cho Thu Thu, nhưng cô không nhận máy.

Không có cách nào, anh không thể làm gì khác hơn là mở cửa.

Khâu Tây Văn khoanh tay, lạnh nhạt nhìn anh: "A, có phải là đã lén lút thông báo rồi hả? Tôi cũng không tin hôm nay con bé không trở về!"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nghiêng người sang một bên, ra hiệu cho cô đi vào.

Khâu Tây Văn vung vung tay: "Không vào, tôi sẽ đứng ở cửa đợi con bé."

Cố Diễm: "... Chuyện công ty của cô ấy rất nhiều, không biết lúc nào mới trở về, đi vào ngồi một chút đi."

Khâu Tây Văn tựa vào cửa nhà Thu Thu, không có ý định đi vào.

Cố Diễm đành phải thôi, làm như không có chuyện gì xảy ra: "Chị tìm cô ấy có việc gì sao?"

Khâu Tây Văn cười: "Liên hệ cảm tình."

Im lặng vài giây, Cố Diễm nói: "Là tôi nói cho Thẩm Nghiên biết, trưa nay cô trở về."

Khâu Tây Văn híp mắt lại, "Cậu thật đúng là tự bênh vực người mình, đức hạnh của con bé là gì, không phải là tôi rõ ràng hơn cậu sao?"

Cố Diễm: "..."

Lúc này, thang máy bên kia có động tĩnh, cửa mở ra.

Khâu Lê đi ra, lúc ngẩng đầu, liền thấy trên hành lang, hai người đang không tiếng động mà giằng co.

Xong đời.

Có điều có Cố Diễm ở đây, cô cũng không cần sợ.

Cố Diễm đã thấy cô, cất bước đi về phía cô.

Cô chạy như một làn khói đến lồng ngực của anh, nhỏ giọng nói: "Cứu

cứu em."

"Không sao." Anh xoay người, cô liền trốn ở phía sau anh, hai tay bắt lấy áo sơ mi của anh.

Khâu Tây Văn nhìn thấy hình ảnh này, có chút hoảng hốt.

Chuyện ngày xưa lại tái hiện.

Lúc còn bé Thu Thu cũng như vậy, ở bên ngoài gây hoạ, về đến nhà còn chọc cô, cô tức giận đến mức không thể nhìn được nữa, lúc muốn thu thập cô, cô đều gào khóc thảm thiết chạy sang nhà Cố Diễm.

Cũng giống như bây giờ, trốn ở phía sau Cố Diễm, thỉnh thoảng lại lộ ra nửa đầu, khiêu khích nhếch cằm, bộ dáng như không biết hối cải, làm cho người muốn kéo lại đây đánh cho một trận.

Giọng nói của Khâu Tây Văn vẫn ôn hoà, "Thu Thu, em đến đây."

"Em không đến." Cô vẫn luôn đứng ở phía sau Cố Diễm, cả người đều dán vào người Cố Diễm.

Cố Diễm che chở cho Thu Thu đi đến cửa, xoay người, nhìn về phía Khâu Tây Văn.

Thu Thu ôm eo anh thật chặt.

Anh vỗ vỗ lưng Thu Thu: "Về nhà trước đi, anh đi với chị của em uống một ly cà phê."

Thu Thu nhanh chóng đẩy cửa chui vào nhà, rầm một tiếng, cửa đóng lại.

Cuối cùng cũng an toàn.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Tây Văn chỉ chỉ vào cửa nhà anh: "Phòng máy của Trung Doãn của các người tôi không thể đập được, nhưng cái cửa này, có lẽ một ngày nào đó tôi cũng sẽ đập nó."

Cố Diễm: "..."

Nói với cô: "Đi thôi, xuống lầu uống một ly cà phê cho bớt giận."

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 48

Cố Diễm và Khâu Tây Văn đi đến quán cà phê ở phía đông tiểu khu.

Gọi cà phê xong, Khâu Tây Văn ngả người tựa vào ghế sô pha, có chút uể oải, trong lòng lại mệt.

Cũng không phản ứng Cố Diễm.

Cố Diễm hỏi cô: "Chị với Thẩm Nghiên thế nào rồi?"

Khâu Tây Văn: "Có thể nói đề tài nào có dinh dưỡng hơn được không?"

Rõ ràng một chữ cũng không muốn nói.

Cố Diễm khuyên cô: "Đều đã lớn như vậy rồi, còn phải dằn vặt cái gì? Còn nghĩ rằng mình chỉ mới mười bảy mười tám tuổi sao?"

Khâu Tây Văn cau mày, bất mãn nói: "Cái gì gọi là "đều lớn như vậy"? Tôi rất già sao?"

Cố Diễm không nói gì, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, vấn đề này có rất nhiều bẫy, anh vẫn nên yên lặng thì hơn.

Trong lúc nhất thời hai người cũng không nói gì, bầu không khí có chút trầm mặc.

Cố Diễm nghĩ đến chuyện của công ty trò chơi, hiện tại cũng không biết nên kết thúc việc này như thế nào.

Tiếng chinh phạt một mảnh.

Mà Miêu Thanh vẫn còn đang kéo dài, một hai phải để ngày mai mới chính thức đáp lại.

Cà phê được mang lên.

Khâu Tây Văn nhẹ nhàng khuấy ly cà phê, mùi thơm nồng nặc cay đắng xông vào mũi.

Trước đây cô không thích uống cà phê, sau đó Thẩm Nghiên thích cái này, cuối cùng cũng thành thói quen của em.

Hồi ức trở về như con dao hai lưỡi, có ngọt ngào, nhưng đồng thời cũng mang đến cho chính mình thương tích đầy người.

Sau khi từ sân bay về nhà, cô nghĩ sẽ không để ý đến Thẩm Nghiên.

Không đợi anh, cũng không có nhận điện thoại của anh.

Sau đó Thẩm Nghiên cũng không có liên lạc lại cho cô.

Vừa nãy Cố Diễm còn nói với cô, còn nghĩ rằng mình còn mười bảy mười tám tuổi sao.

Kỳ thật đàn ông không hiểu được, mặc kệ phụ nữ đã bao nhiêu tuổi, đều hi vọng đối phương mang mình trở thành một cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi để cưng chiều.

Tuỳ ý cô vô pháp vô thiên, kiêu căng thô bạo.

Không phải như vậy, lấy đâu ra trái tim thiếu nữ mà nói?

Có thể đàn ông đều không hiểu.

http://tieulun.hopto.org

Thời gian lâu dài, cảm giác mới mẻ đều sẽ qua đi.

Anh ấy chán ghét, mệt mỏi, nhưng không vứt bỏ bạn, đó mới chính là ân huệ lớn nhất của bạn.

Sau đó, Cố Diễm hỏi cô: "Cuối cùng là chị đang suy nghĩ cái gì?"

Anh lại bổ sung: "Cái tôi nói chính là chị và Thẩm Nghiên?"

Khâu Tây Văn: "Không biết."

Nhớ anh.

Lại không muốn tha thứ cho anh.

Cố diễm nói: "Hi vọng lúc các người 70, 80 tuổi, cũng sẽ còn có sức lực để hành hạ nhau như thế."

Khâu Tây Văn cười cười, không lên tiếng.

Cô uống cà phê một ngụm cà phê, đứng lên nói: "Tôi về nhà còn chút việc phải xử lý."

Bên này trời tối, bên kia New York lại bắt đầu một ngày mới.

Khâu Lê vùi trong sô pha nhìn trần nhà ngẩn người.

Nghĩ đến rất nhiều.

Nghĩ đến công ty của cô, chạy đến phía đường cùng, lập tức liền gặp trở ngại.

Tuy rằng phải bắt đầu khai thác thị trường mới, nhưng ai biết con đường phía trước là cái dạng gì.

http://tieulun.hopto.org

Thấp thỏm, lại sợ hãi.

Nhưng phải tiếp tục đi về phía trước, bởi vì đã không có đường lui.

Sau đó lại nghĩ đến lúc còn bé, ở ngõ hẻm.

Cố Diễm, Thẩm Nghiên, chị gái, Tra Nhị, Đường Đường, còn có rất nhiều người.

Lúc đó nhịp điệu cuộc sống không nhanh như vậy, rất ít người dùng di động, máy tính lại càng khó thấy.

Ngày tháng lúc ấy là những ngày đơn giản, thuần tuý.

Một cái kéo tay liền nghĩ đến cả đời.

Nghĩ nghĩ, đột nhiên cô nhớ đến, ngày hôm nay vẫn chưa hỏi tra nhị, bộ phim truyền hình kia tiến triển thế nào rồi.

Cô cũng trở thành một người nhiều chuyện.

Nhanh chóng gọi cho Tra Nhị, đầu bên kia rất yên tĩnh.

"Mấy ngày nay có chuyện gì hả, sao ngày nào cũng gọi điện cho anh thế?" Mạc Viễn Đông thả chuột ra, xoa xoa ấn đường, một khi không làm việc, anh đều uể oải đến không thể tả được, trong lòng lại càng sâu.

Khâu Lê cười: "Đương nhiên là tò mò phim truyền hình rồi, anh lại không nói cho em biết tên bộ phim là gì!"

Mạc Viễn Đông tựa lưng vào ghế: "Đêm nay nữ chính phải làm ca đêm, không có gặp được nam chính, mấy tập trước đều là phần của vai phụ."

Khâu lê vui vẻ, "Tra Nhị, có phải anh đã trao đổi linh hồn với nữ chính rồi

không, làm sao lại trùng hợp được thế nhỉ?"

Mạc Viễn Đông: "..."

Khâu Lê vô cùng thần bí, giọng nói cũng nhỏ đi một chút: "Chao ôi, anh nói thật với em đi, không phải anh chính là nam chính chứ? Hả?"

Cô càng nghĩ càng thấy có chỗ không đúng, với tính cách của Mạc Viễn Đông, đối với chuyện yêu đương, thời gian còn không có, lấy đâu ra nhàn hạ thoải mái mà theo dõi phim truyền hình cẩu huyết."

Chỉ có một khả năng, việc này xảy ra ở trên người anh.

Mạc Viễn Đông giật mình: "Đừng đoán mò!"

Khâu Lê: "Phủ nhận chính là có vấn đề. Nhanh chóng khai báo tình hình. Nhà nước yêu cầu!"

Mạc Viễn Đông: "Đừng làm rộn! Anh vẫn còn ở công ty, em không có chuyện gì nói, anh treo máy trước đây."

Khâu Lê không cho: "Anh dám!"

Mạc Viễn Đông thở dài trong lòng, "Có việc gì thì em nói nhanh đi."

Khâu Lê hiểu ý nói: "Anh, anh nói cho em biết một chút, có một số chuyện buồn để trong lòng lâu dài sẽ dễ dàng tạo thành vết thương, anh nói ra, chúng ta sẽ tích cực đối mặt giải quyết, có đúng không? Anh xem trước đây em thầm mến Cố Diễm, gian nan trải qua ba năm như vậy, cuối cùng cũng có thể vất vả chạy ra, cái này cũng không quá sức với anh đâu, lúc đó không có những cuốn Súp Gà Cho Tâm Hồn kia, nói không chừng em đã bị trầm cảm.

Chicken Soup for the Soul là một công ty truyền thông tự giúp đỡ và tiêu

dùng có trụ sở tại Cos Cob, Connecticut. Nó được biết đến với loạt sách Chicken Soup for the Soul. Cuốn sách đầu tiên, giống như hầu hết các tựa sách tiếp theo trong bộ, bao gồm những câu chuyện có thật đầy cảm hứng về cuộc sống của người thường.(Theo Wikipedia)

Trong lòng Mạc Viễn Đông có chút buông lỏng, nhưng vẫn không nói ra được.

Khâu Lê tiếp tục: "Nghe nói trước khi người đàn ông trở nên cặn bã, là bởi vì bị một người phụ nữ hung hăng làm cho tổn thương, cũng sẽ không bao giờ tin tưởng vào tình yêu nữa, sẽ không nghe theo trái tim."

Cô nuốt nước miếng, chính mình cũng có chút căng thẳng, "Anh, có phải là anh bị chị nữ chính đó... làm cho tổn thương rồi không?"

Hiện tại nữ chính đã kết hôn, con cũng đã có, đó là đả kích rất lớn đối với anh.

Mạc Viễn Đông cảm thấy trong lòng rất buồn bực, không khí trong phòng trở nên rất ngột ngạt.

Anh đi đến mở cửa sổ ra, vừa mới có mưa, gió đêm thổi đến, có chút lạnh.

Anh nói: "Không phải, là anh tổn thương cô ấy. Cô ấy mới kết hôn xuất giá."

Khâu Lê nhịn không được: "Mẹ nó, anh cũng thật là cặn bã! Đáng đời anh bây giờ muốn sống muốn chết nha!"

Nói xong, lại cảm thấy giống như mình đã trải qua.

Có thể tưởng tượng trước kia người phụ nữ đau lòng đến như vậy, cô không tự giác mà có chút đồng cảm.

Bình phục lại tâm tình: "Anh, anh không thể như vậy, làm tổn thương người ta, sau khi đi dạo trong thế giới đặc sắc này một vòng mới phát hiện cô ấy tốt nhất, rồi sau đó anh còn muốn quay lại sao?"

Cô thật muốn nói một câu, anh đang nghĩ cái quái gì vậy? Mặt mũi quan trọng vậy sao?!

Nhưng anh lại cặn bã, ai bảo anh là anh trai cô đây.

Cô nuốt câu nói cuối cùng xuống.

Mạc Viễn Đông đốt điếu thuốc, thở ra một làn khói, gặp gió, toàn bộ đều bay ngược về phía mặt anh.

Sặc người khó chịu.

Giọng nói của anh trầm xuống: "Em không hỏi một chút cô ấy là ai sao?"

Khâu lê: "Anh đổi phụ nữ còn nhanh hơn đổi quần áo, làm sao em biết được!"

Mạc Viễn Đông: "... Em biết cô ấy."

Khâu Lê không thể tin được: "Em biết? ai nhỉ?"

Cô không biết nhiều về các cô gái mà Mạc Viễn Đông đã gặp qua, lúc còn nhỏ chơi cùng nhau, sau khi trưởng thành, anh có vòng bạn bè sinh hoạt làm việc của mình, cô có của cô.

Hai người cũng không có chung một vòng bạn bè nào.

Cô nghĩ một hồi, phát hiện cô gái không liên quan duy nhất nhưng cô quen biết chính là Đường Đường.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng chị Đường Đường đã kết hôn có con rồi.

Bỗng nhiên, có thứ gì chợt loé qua trong đầu cô.

Từ từ.

Cô kinh ngạc nói: "Không phải là đường đường chứ?!"

Mạc Viễn Đông rít mạnh điếu thuốc, hơi khói đều nuốt vào.

Anh không lên tiếng.

Khâu Lê biết anh đang thừa nhận.

Sau một lúc lâu cô mới bình tĩnh lại, như thế nào anh và Đường Đường lại ở bên nhau đây?

Cô dùng sức xoa xoa huyệt thái dương đang nhảy thình thịch, "Mạc Viễn Đông, anh xứng đáng bị như vậy, chị Đường Đường tốt đến thế, nhưng anh..."

Cô không có sức lực mà mắng anh.

Mạc Viễn Đông: "Trước tiên không nói nữa, hai ngày nữa có rảnh thì chúng ta gặp nhau."

Chuyện này anh giấu trong lòng cũng khó chịu, không biết tiếp theo nên đi như thế nào.

Buổi sáng anh đi đón Đường Đường đi làm, Đường Đường trực tiếp báo cảnh sát.

Một khắc cô lấy di động ra gọi cho 110, anh mới ý thức được, không phải cô đang giận dỗi với anh, cũng không có lòng ham muốn với anh, là thật sự

không muốn nhìn thấy anh, muốn hoàn toàn quên đi anh.

Hiện tại tâm tư và sức lực của anh đã quá mệt mỏi, một cái biện pháp cũng đều không có.

Khâu Lê: "Được rồi, đến quán cà phê rồi nói."

Cô tức giận không có chỗ xả: "Tra Nhị, chúng ta gặp mặt thì hãy xem em thay mặt cho Đường Đường trừng phạt anh như thế nào!"

Tắt di động một lát, suy nghĩ của cô đều khó mà ổn định được.

Vì Đường Đường.

Cô biết khốn khổ vì tình là như thế nào, tư vị bị tổn thương có bao nhiêu đau thấu tim gan.

Người không trải qua, mãi mãi cũng sẽ không hiểu.

Khâu Lê nằm trên ghế sa lon, bất đắc dĩ gãi gãi đầu.

Cố Diễm mở cửa đi vào.

Khâu Lê nhìn về phía sau anh, Khâu Tây Văn không có đi vào đây.

Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, "Chị của em về rồi sao?"

"Ừ, về nhà còn có việc phải xử lý."

Anh ngồi ở bên cạnh cô: "Không sao, lửa giận của chị ấy gần như đã tan hết rồi."

Khâu Lê cầm lấy tay phải của anh cọ cọ lên má: "Cảm ơn ông xã."

Cố Diễm thuận thế nằm lên người cô, "Một câu cảm ơn là xong rồi? Thật

không có thành ý."

Khâu Lê: "vậy anh muốn em cảm ơn như thế nào?"

Cố Diễm đan mười ngón tay của anh và cô vào nhau, đưa tay cô nâng đến đỉnh đầu: "Em nói xem?"

Khâu Lê hiểu ngầm, nhưng giả ngốc: "Em buồn ngủ."

Nói xong, ngáp một cái.

Cố Diễm: "Bây giờ còn chưa đến chín giờ."

Khâu Lê: "..."

Cố Diễm hôn cổ cô, cố ý dùng đầu lưỡi khiêu khích, cô ngứa không chịu được, chui vào lồng ngực anh, liên tục xin tha: "Ông xã, cầu xin buông tha."

Nói xong cũng khanh khách cười, thật sự rất ngứa, cô chịu không được.

Cố Diễm hôn mấy lần liền dừng lại, chà chà chóp mũi của cô: "Muốn ăn cái gì? Anh đi làm, ăn bữa khuya."

Khâu Lê: "Anh làm cái gì em ăn cái đó."

Cô đi theo anh đến nhà bếp.

Anh rửa rau nấu cơm, một tấc cô cũng không rời khỏi anh.

Nhớ đến lúc trước anh nói Đường Đường muốn mời anh đến phỏng vấn, cô bóng gió hỏi: "Đúng rồi, anh có đi tham gia chương trình phỏng vấn của Đường Đường không."

Cố Diễm: "Cũng không quá muốn đi, ngày mai để cho thư ký từ chối cô

ấy."

Khâu Lê: "À."

Cô đang suy nghĩ nên làm sao nói với anh chuyện này.

Đột nhiên cảm thấy Đường Đường rất đáng thương, trước đây cô tổng cho rằng chị ấy sẽ hạnh phúc mỹ mãn, không nghĩ đến lại ly hôn mang theo con cái, còn lại bị cặn bã dây dưa.

Cuộc sống của một người phụ nữ không dễ dàng, đau lòng chuyện gia đình, áp lực công việc lại càng lớn hơn.

Mà Đường Đường ở kênh tài chính kinh tế, cạnh tranh vốn rất kịch liệt.

Bây giờ nghĩ lại, vẫn là còn bé tốt hơn.

Không buồn không lo.

Từng đánh nhau, cãi nhau, ầm ĩ qua.

Hôm sau lại như vậy.

Vui vẻ cùng nhau chơi đùa.

Cô không lên tiếng, Cố Diễm quay đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

Khâu Lê hoàn hồn, "À, không có gì, chỉ là đang nghĩ đến những chuyện hồi bé."

Cố Diễm nhìn chằm chằm cô một lát, ánh mắt của cô, kỳ thật anh đọc hiểu.

Anh như có suy tư gì, nói với cô: "Quên đi, vẫn nên đi đi."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê giật mình: "A? Như thế nào anh lại muốn đi?"

Cố Diễm: "Đều là hàng xóm cũ, một chút cảm tình hồi bé vẫn còn."

Khâu Lê nở nụ cười, ôm lấy cổ anh, hôn anh.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 49

Thứ sáu.

Tin tức tiêu cực trên mạng của Trung Doãn tiếp tục lên men, giá cổ phiếu đều có chút bị ảnh hưởng, báo cáo cuối ngày của thứ năm rõ ràng là thấp hơn của ngày hôm trước.

Hội đồng quản trị đứng ngồi không yên, dường như đang thương lượng với nhau, từng người từng người lên tiếng phê phán Miêu Thanh.

Cố Diễm chỉ nói một câu: Miêu Thanh sẽ chịu trách nhiệm với Hội Đồng Quản Trị.

Sau khi bọn họ rời đi, Cố Diễm xoa xoa ấn đường, gọi điện thoại cho Miêu Thanh, "Cậu chuẩn bị lúc nào sẽ đáp lại?"

Miêu Thanh hời hợt nói: "Lúc cậu không chịu nổi áp lực."

Cố Diễm: "..."

Ngừng lại, Miêu Thanh nói với anh: "Xem ở cách cậu cho Dương Soái về cho tớ quản lý, bây giờ tớ sẽ đáp lại bọn họ."

Miêu Thanh trực tiếp ngắt điện thoại, cho thư ký gọi Dương Soái đến.

Mặt Dương Soái đều có thể véo ra nước, đợi thư ký ra ngoài, anh uể oải tựa vào sô pha, "Đại tỷ, có chuyện gì thì nói mau đi, tớ còn phải gõ số hiệu đây!"

Vốn Miêu Thanh đang nhìn màn hình máy tính, nghe thấy câu nói đại tỷ của anh, trong phút chốc ánh mắt lạnh lẽo của cô liền quét về phía anh: "Cậu mới vừa gọi tớ là gì?"

Dương Soái rặn ra một nụ cười: "Đại tiên nữ."

Sắc mặt Miêu Thanh thay đổi liên tục, ánh mắt lạnh lẽo như thế, có thể đông chết người.

Dương Soái lau lau mặt: "Miêu tổng, có cái gì cần dặn dò?"

Thái độ của anh liền ngay ngắn, nghiêm trang hỏi cô.

Miêu Thanh thở dài, trước mắt đều biến thành màu đen.

Anh gọi cô là đại tỷ?

Cô già như vậy sao?

Chỉ lớn hơn anh có một ngày mà thôi.

Nửa năm qua, cô cảm thấy mình có chút thần kinh, không có chuyện gì liền tìm anh gặng hỏi, trái phải đều nhìn không hợp mắt, muốn làm phiền tới anh, muốn náo loạn với anh.

Đặc biệt là lúc cô thấy anh vui vẻ hi hi ha ha với các cô gái khác, cô hận không thể vá kín miệng của anh lại.

Cô và Cố Diễm còn có Dương Soái đều đã biết nhau hơn mười năm rồi.

Là bạn học đại học.

Sau đó cùng nhau về nước bắt đầu sáng lập công ty trò chơi.

http://tieulun.hopto.org

Đã từng vì trò chơi mà bọn họ tranh chấp, ồn ào qua, nhưng nhiều năm như vậy, cũng không có tách ra.

Duyên phận thật kỳ diệu giống như là người một nhà.

Cô đối với Cố Diễm, chỉ là ý muốn sở hữu của em gái đối với anh trai.

Theo bản năng không có ý thức.

Bởi vì ngoài Khâu Lê, người có thể làm Cố Diễm nhượng bộ cũng chỉ có cô.

Cô đã quen với loại đãi ngộ đặc biệt này.

Đột nhiên có ngày, anh không hề nguyên tắc mà cưng chiều Khâu Lê, đặc biệt là lần phát quà trên trò chơi kia, không có nói trước với cô, chỉ là làm xong rồi mới báo, cô bị làm cho tức giận.

Nhưng chỉ là tức giận, không thích, sẽ chê cười anh một phen, rồi cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng đối với Dương Soái thì lại không giống vậy.

Ngày đó anh nói anh muốn đi xem mắt, trong lòng cô khó chịu đến mức không biết phải hình dung như thế nào.

Có chút đau.

"Miêu tổng?" Dương Soái không dám lớn tiếng, lại sợ trêu chọc đến cô, không thể làm gì khác hơn là dùng giọng nói mềm như bông mà gọi cô.

Miêu Thanh hoàn hồn, thở dài dưới đáy lòng một cái, cô nhìn đồng hồ trên tay: "Nửa giờ sau trò chơi sẽ chính thức được phát hành."

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Dương Soái ngây ngốc: "không phải chúng ta đã thông báo là ngày nào rồi sao?"

Người phụ nữ này thật sự đã đến thời kỳ mãn kinh.

Miêu Thanh lạnh nhạt hỏi ngược lại một câu: "Tớ nói như vậy khi nào?"

Dương Soái: "..."

Mẹ nó.

Còn bất chấp đạo lý đùa bỡn với anh.

Lần sau có cần phải lấy máy ghi âm ghi lại lời cô ấy nói không?

Miêu Thanh thiếu kiên nhẫn phất tay một cái: "Đi làm đi, 9 giờ 52 phút cho trò chơi lên tuyến, đừng tạo cho tớ cái sự cố nào."

Dương Soái:"Tuân chỉ. Tạ chủ. Long. Ân."

Miêu Thanh: "..."

Dương Soái đi rồi, cô liền phát nội dung chính thức đã chuẩn bị trước lên Weibo.

Lúc cố diễm nhìn thấy Weibo này, là sau đó mười phút.

Anh đang xử lý bưu kiện, là thư ký nhắc nhở anh xem.

Toàn bộ nội dung đáp lại đều nhằm vào lo lắng của truyền thông và cư dân mạng trong mấy ngày nay, tóm lại từng cái một:

【Một, người chơi trò chơi đăng ký cần phải bằng số chứng minh nhân dân, mỗi số căn cước chỉ có thể đăng ký một tài khoản, thanh thiếu niên từ 18

http://tieulun.hopto.org

tuổi trở xuống thì không thể đăng ký;

Hai, mỗi ngày sau 22 giờ, server trò chơi đều sẽ đóng lại toàn bộ;

Ba, người chơi mỗi lần tại tuyến sẽ không hơn nửa giờ (hơn nửa giờ, hệ thống sẽ bắt buộc rời khỏi), một tuần không vượt quá hai lần tại tuyến;

Bốn, trong trò chơi không có đấu đá kịch liệt, liên quan đến cuộc thi, thử nghiệm trình độ phối hợp giữa hai cha con (phù hợp với mọi lứa tuổi để nhớ lại thời thơ ấu, trò chơi này còn được gọi là: "trở về quá khứ để tìm chính mình").

Năm, tình yêu của cha là gì? Ai biết được.

Có thể lúc bạn còn bé nghịch ngợm gây sự, ông ấy đánh bạn, mắng bạn, cầm đế giày dạy dỗ bạn.

Cũng có thể ông ấy không nhớ ngày sinh nhật của bạn, có lẽ bạn học lớp mấy ông cũng không rõ ràng lắm.

Tuy rằng cái gì ông cũng không nói, tính tình cũng không được tốt, cũng chưa từng hiểu rõ bạn, nhưng ngoại trừ mẹ của bạn, đó lại là người yêu thương bạn nhất.

Nếu như lúc còn bé ông mang bạn đi chơi đùa, cho bạn có những tuổi thơ khác nhau, vậy bây giờ bạn có thể cùng ông ấy nhớ lại thời thơ ấu.

Nếu như trước giờ ông chưa từng chơi với bạn, vậy thì bạn hãy cùng ông ấy, nhặt từng đoạn tuổi thơ mà trước đây ông ấy vắng mặt.

Sáu, trò chơi sẽ chính thức được phát hành vào lúc 9 giờ 52 phút, để chúng ta mang theo ba mình, trở lại lúc còn bé, trở lại những tháng ngày mà chúng ta không thể quay lại trong thực tế.】

Cố diễm xem xong ngẩn người một lát, bởi vì ba anh không có cùng anh chơi đùa, lúc còn nhỏ anh cảm thấy ba mình ngoại trừ công việc thì chỉ có công việc.

Anh gửi một tin nhắn cho Miêu Thanh:【điều thứ năm và thứ sáu là do ai viết?】

Miêu Thanh:【cái người không thở dốc kia.】

Cố Diễm:【...】

Nhìn vào đều có thể thấy đó là cảm xúc của Dương Soái.

Trò chơi chính thức được phát hành, dân mạng truyền thông người người kiểm chứng, mỗi điều mà Trung Doãn chính thức giải thích đều là sự thật.

Trò chơi này nhận được một sự quan tâm chưa từng có, thời thơ ấu của "người đàn ông lớn tuổi" sau 70 80 tràn về như một cơn gió lớn.

Tính đến sáu giờ chiều, chỉ mới có tám giờ đồng hồ, số lượng người đăng ký trò chơi "phụ tử liên minh" đã đạt 189.000 người.

Khâu Lê gửi đến một tin nhắn:【tại sao em lại không đăng ký được? Năm nay em tròn mười tám tuổi rồi nha】【cười xấu xa】

Cố Diễm:【phụ tử liên minh, số căn cước của phụ nữ thì không thể đăng ký.】

Khâu Lê:【!! bắt nạt người khác! Ba em không có con trai, vậy thì làm sao mà chơi?】

Cố Diễm:【con gái nên tán gẫu, tản bộ với ba mình. Em kéo ba anh đi dạo công viên một vòng, so với chơi trò chơi thì tốt hơn đúng không? Nếu như là con trai đi dạo phố với ba mình, em không thấy nó rất kỳ lạ sao?】

http://tieulun.hopto.org

Một đoạn tin nhắn dài như vậy, cái Khâu Lê nhìn thấy lại là:【này, đừng có thấy sang mà bắt quàng làm họ nha, bây giờ chúng ta chưa phải là người một nhà đâu.】

Cố Diễm:【người thì cũng đã ngủ qua, tiếng ông xã cũng đã gọi, cái này còn chưa tính sao?】

Khâu Lê:【...】

Cố Diễm lại hỏi:【thật sự muốn chơi?】

Khâu Lê:【ừ. Con gái cùng ba trải qua tuổi thơ cũng thú vị, sao anh lại không phát minh cái đó?】

Cố Diễm:【đợi "phụ tử liên minh" hoạt động ổn định, để Dương Soái lại tiếp tục nghiên cứu, bởi vì cậu ta không hiểu biết về tuổi thơ của con gái, có khả năng phải tốn rất nhiều tinh lực để chuẩn bị làm việc.】

Khâu Lê:【nghiên cứu phát minh một trò chơi lâu lắm sao?】

Cố Diễm:【xem mức độ phức tạp.】

Anh chụp màn hình cuộc đối thoại này lại rồi gửi cho Dương Soái.

Dương Soái:【??? là có ý gì?】

Cố Diễm:【phát minh một trò chơi thích hợp cho phụ nữ.】

Dương Soái:【có phải cậu thấy tớ ăn no rữngmỡ nên khó chịu?】

Cố Diễm:【tớ muốn trò chơi này được phát hành vào ngày 9 tháng 8 năm sau.】

http://tieulun.hopto.org

Tặng cho cô quà sinh nhật 28 tuổi.

Dương Soái:【... cậu để tớ chết đi.】

Cố Diễm đóng máy tính lại tan tầm về nhà.

Trên đường về nhà anh nhớ ra mình chưa cho Đường Đường câu trả lời chắc chắn, đợi lúc dừng đèn đỏ mới gửi một tin nhắn:【thời gian phỏng vấn cô cứ định đi, trước hai ngày thì hãy nói cho tôi biết.】

Lúc Đường Đường nhận được tin nhắn là cô đang lái xe, kích động đến mức suýt chút nữa tông vào đuôi xe người khác, rất may là đã phanh gấp.

Trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, tìm một chỗ đỗ xe, sang bên cạnh dừng lại, trả lời lại cho anh:【Chủ nhật anh có rảnh sao? Nếu có rảnh thì Chủ Nhật chúng ta bắt đầu quay, tôi sẽ gửi nội dung tóm tắt vào hộp thư của anh.】

Cố Diễm: "..."

Xem ra là đã sớm có chuẩn bị.

Anh đáp:【có thể.】

Lúc đến cửa tiểu khu, vừa lúc Cố Diễm gặp được Khâu Lê đang đi ra khỏi siêu thị, cô đang mua rau củ quả, giống như còn có thịt chế phẩm. (*)

(*) Các sản phẩm thịt là các sản phẩm thịt nấu chín hoặc bán thành phẩm được làm từ thịt dày, như xúc xích, giăm bông, thịt xông khói, miso và thịt nướng. Có nghĩa là, tất cả thịt và thịt gia cầm là nguyên liệu chính, và tất cả các sản phẩm thịt được thêm vào gia vị không khác nhau tùy thuộc vào công nghệ chế biến, và được gọi là các sản phẩm thịt, bao gồm: xúc xích, giăm bông, thịt xông khói, nước sốt, thịt, thịt nướng Thịt, thịt khô, thịt băm, thịt viên, xiên thịt, thịt viên, thịt chữa bệnh, thịt pha lê, v.v. (Nguồn: Baidu.)

"Thu Thu." Anh nhấn còi.

Khâu Lê quay đầu lại, lúc nhìn thấy anh, khoé môi cong lên, nhanh chóng chạy về phía anh.

"Mua đồ ăn tối hả?" Cố Diễm hỏi.

Khâu Lê kéo cửa ghế phụ ra ngồi lên, "Đúng vậy, em chuẩn bị về nhà làm cơm."

Cố Diễm liếc cô một cái: "Còn mua thịt?"

Khâu Lê: "A, thịt trong siêu thị được giảm giá, mọi người đều mua, nên em cũng mua một chút."

Nói xong, âm thanh không khỏi nhỏ đi, cô cảm thấy có chút chột dạ.

Cố Diễm khởi động xe, người trên dường vào tiểu khu rất đông, cho nên anh chạy rất chậm.

"Ừ, giảm giá thì có thể mua một chút, để trưa mai ăn."

Khâu Lê: ""..."

Tức giận nhìn về phía cửa sổ.

Chưa hết giận, lại đạp lung tung hai cái.

Oán giận nói: "Xe của anh là xe gì vậy, ngồi như thế nào cũng không thấy thoải mái!"

Cố Diễm cũng không để ý đến cô, cầm nhẹ vô lăng, tập trung nhìn đường phía trước, chỉ là sau đó không khỏi bật cười.

http://tieulun.hopto.org

Khâu lê thật sự rất muốn đạp chân anh, nhưng anh đang lái xe, cho nên cô liền nhịn.

Sau khi xuống xe, Khâu Lê cũng không có nói chuyện với anh, một mình hậm hực đi về phía trước.

Cố Diễm khoá xe, nhanh chóng đuổi theo cô.

Đem cô ôm vào trong ngực, "Không phải đã nói buổi tối không được ăn mặn sao?"

Khâu lê rũ mắt: "Vậy thì cũng phải từ từ đi, mỗi ngày anh giảm một ít, cho dạ dày em thích ứng, để nửa đêm em sẽ không đòi ăn thịt nha."

Nói xong, ngước mắt nhìn anh: "Em mua không có thịt gì nhiều, chỉ có mua thịt sợi, anh cho ăn một ít không được sao?"

Cố Diễm nhẹ nhàng ôm cô một cái: ""Được, anh sẽ bỏ một ít thịt vào trong. Đừng mất hứng, được không?"

Tức thì Khâu Lê liền vui vẻ ra mặt, hôn lên môi anh mấy cái, "Cảm ơn ông xã."

Lấy túi thức ăn trong tay đưa cho anh, cô ôm cánh tay của anh, cơ hồ là tựa một nửa người vào anh, nghĩ đến buổi tối có thịt ăn, cô nhịn không được, mà bật cười ha ha ha.

Cố Diễm bất đắc dĩ lại không còn gì để nói.

Về đến nhà, Cố Diễm đi nấu cơm, Khâu Lê đi giặt quần áo, lúc cô vui vẻ sẽ nguyện ý làm việc nhà.

Cố Diễm không nỡ: "Để ở đấy đi, ăn cơm xong anh sẽ giặt."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê: "Em nhàn rỗi cũng lại nhàn rỗi, vừa lúc em giặt quần áo, có thể ngẫm lại bước tiếp theo của kế hoạch."

Cố Diễm cũng tuỳ ý cô.

Tâm tình Khâu Lê vẫn luôn vui vẻ, cho đến giờ ăn cơm, sắc mặt cô đều sầm xuống.

Hỏi anh: "Thịt sợi đây sao?"

Cố Diễm sắp xếp bàn ăn gọn gàng, lấy đũa đưa cho cô: "Củ niễng non với thịt sợi đây."

Khâu Lê nhìn một hồi lâu, cũng chỉ nhìn thấy củ niễng non, thịt sợi cũng có, rải rác trên các củ niễng, như là tô điểm thêm.

Cố Diễm: "Thịt sợi anh không ăn, tất cả thịt đều là của em."

Anh biết buổi trưa nhất định cô ăn rất nhiều thịt, rau củ sao, nói không chắc rằng cô cũng không ăn.

Cho nên buổi tối chỉ có thể làm nhiều món ăn cho cô một chút.

Khâu Lê "hừ" một tiếng, trừng mắt nhìn anh, bắt đầu vùi đầu ăn cơm.

Trong lòng cô oán thầm nói, kẻ lừa đảo!

Ăn cơm xong, Cố Diễm liền đi đến thư phòng, kiểm tra nội dung tóm tắt buổi phỏng vấn Đường Đường đã gửi cho anh, anh dựa theo câu hỏi, thoáng làm một chút chuẩn bị.

Sau khi kết thúc, đã là mười giờ.

Khâu Lê cũng không có ở phòng khách xem ti vi, chắc là hờn dỗi lên

giường ngủ sớm rồi.

Anh tắm xong đi đến phòng ngủ.

Trong phòng ngủ chỉ có đèn đầu giường sáng, tia sáng vàng thật ấm áp.

Cô nằm nghiêng đưa lưng về phía anh, không biết là đã ngủ hay chưa.

Sau khi anh lên giường, đưa tay ôm cô vào trong ngực, hôn lên tai cô một cái, thấp giọng nói: "Còn cáu kỉnh hả?"

Thu Thu liếc anh một cái, không lên tiếng.

Cố Diễm nở nụ cười, cúi đầu hôn cô.

Tay cũng xốc áo ngủ của cô lên.

Khâu Lê dùng sức đẩy đẩy anh, "Đợi một chút."

Cố Diễm: "làm sao vậy?"

Khâu Lê rút ra tờ giấy dưới gối, Cố Diễm nhìn vào:【đối với đàn ông 32 tuổi mà nói, sau mười giờ tối không thích hợp để "ăn thịt". Hạn chế thì cả người sẽ đều khoẻ mạnh. Anh mạnh khoẻ, em cũng tốt, mọi người mới thật sự tốt.】

Cố Diễm: "..."

Tức giận bật cười.

Cúi đầu cắn lên cằm cô một cái, "Buổi tối anh còn cho em ăn thịt đây?"

Khâu lê ngẩng đầu, đối diện với anh, dáng vẻ hững hờ: "Yên tâm, em cũng rất là hào phóng."

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, giơ ngón tay của mình, lắc lắc trước mặt anh: "Được rồi, phúc lợi thịt đến đây là kết thúc."

Sau đó Khâu Lê nhét tờ giấy kia vào ngực anh, lấy chăn đắp kín người, xoay người đi ngủ.

Cố Diễm buồn bực: "..."

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 50

Chủ nhật.

Cố Diễm dậy sớm hơn ngày bình thường vì phải đi đến đài truyền hình để quay chương trình.

Làm xong bữa sáng cho Khâu Lê, anh để lại tờ giấy cho cô rồi vội vàng rời khỏi nhà.

Mới vừa lên ô tô thì nhận được điện thoại của Tưởng Bách Xuyên, Cố Diễm nhìn màn hình chần chừ hai giây mới nghe máy: "Dậy sớm vậy? Cậu có chuyện gì sao?"

Giọng nói Tưởng Bách Xuyên có chút bất mãn: "Tại sao số căn cước của tớ lại không thể đăng ký được?"

Cố Diễm giả vờ không hiểu: "Không thể đăng ký cái gì?"

Anh thuận tay hạ cửa sổ xe xuống.

Sáng sớm đầu thu, bởi vì trước đó trời có mưa cho nên bầu không khí cũng không tệ lắm.

Tưởng Bách Xuyên: ""Phụ tử liên minh"."

Vốn anh có ý định là không chơi, nhưng tối hôm qua sau khi ba anh xem xong tin tức, nhất thời tâm huyết dâng trào, muốn cùng anh tạo thành một tổ chiến đội đi "chém giết" "nghiền ép" các tổ đội cha con khác.

Ba anh ngại phải gọi điện thoại cho anh, liền để mẹ gọi cho anh.

Anh nói muốn chăm sóc em bé nên không có thời gian rảnh rỗi để chơi, nhưng thật sự là không muốn chơi cùng ba mình.

Nhưng mẹ anh chầm chậm nói từng chữ một: "Bách Xuyên à, con không chơi cùng ông xã của mẹ cũng được, đây là quyền lợi và tự do của con, thế nhưng."

Lúc ấy mẹ anh dừng lại một hồi lâu rồi mới nhẹ giọng nói: "Thế nhưng mẹ có quyền mang quyển album ảnh trước đây của con cho vợ con xem."

Bởi vì trong album ảnh đó có nhiều bức ảnh thời bé rất khó nói hết một lời của anh, Thu Thu đã từng chứng kiến hết những cái đó, nếu mấy bức ảnh đó bị vợ anh nhìn thấy, cả đời này đại khái anh sẽ không còn hình tượng gì để nói.

Ban ngày vừa mới bị Thu Thu uy hiếp qua, buổi tối lại bị mẹ ruột của mình uy hiếp.

Anh không biết anh đã đắc tội với ai.

Cuối cùng anh chỉ có thể nói với mẹ, trước hết là đăng ký tài khoản.

Kết quả lúc đăng ký, hệ thống thông báo số căn cước của anh đã bị kéo vào danh sách đen.

Cố diễm nghe xong liền bật cười.

Tài xế cảm thấy không hiểu, giống như là bị doạ, từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn anh.

Ô tô đi ngang qua một nhà ăn sáng, gió lùa vào xen lẫn một mùi hương thơm ngát của bánh quẩy.

http://tieulun.hopto.org

Rất giống mùi vị của bánh quẩy ở ngõ hẻm lúc còn bé.

Cố Diễm nói: "Những cái này đều là Dương Soái quản, cậu hỏi cậu ta một chút chuyện này là sao."

Tưởng Bách Xuyên xoa xoa ấn đường, cũng không hỏi lại nguyên nhân là gì, mấy ngày trước Dương Soái cầu xin anh, anh mới để cho Tô Dương làm người phát ngôn cho trò chơi của Trung Doãn.

Bây giờ Dương Soái dùng một thân chi đạo trị một thân chi thân đây.(*)

(*) dùng cách mà người đó đã sử dụng với mình để trị lại người đó.

Cái Tưởng Bách Xuyên buồn bực chính là: "Mấy ngày trước các cậu còn bảo tớ chơi trò này với ba tớ đi, nói cái gì mà sẽ cho tớ một tài khoản tốt, bây giờ lại lật mặt không cho tớ đăng ký?"

Cố Diễm không đành lòng đả kích anh, nhưng vẫn đem sự thật tàn nhẫn nói ra: "Lúc trước sợ không có ai chơi nên để cho cậu quảng cáo một chút, nhưng tình huống bây giờ chính là cho đến sáu giờ sáng hôm nay, người đăng ký "phụ tử liên minh" đã đạt được 250.000 người, một tuần kế tiếp người chơi sẽ tăng đến đỉnh điểm, cậu nói Dương Soái sẽ để ý đến một người chơi như cậu sao?"

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Cố Diễm cười, tất cả đều là cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng nghĩ đến Tưởng Bách Xuyên là người đầu tư cho Thu Thu nên Cố Diễm liền chỉ điểm cho anh: "Cậu không cần phải đi cầu Dương Soái đâu."

Tưởng Bách Xuyên: "Sao?"

Cố Diễm: "Cậu đi tìm Miêu Thanh."

Tưởng Bách Xuyên: "Miêu Thanh?"

Cố Diễm: "Ừ, cô ấy chuyên trị Dương Soái."

Tưởng Bách Xuyên: "Cảm ơn."

Trước khi tắt máy lại nói một câu: "Công ty của Thu Thu... Tớ sẽ đầu tư thêm."

Kết thúc trò chuyện, Cố Diễm kéo số di động của Dương Soái vào sổ đen, anh biết nhất định Dương Soái sẽ tìm anh để tính sổ.

Lúc Cố Diễm đến đài truyền hình, Đường Đường đã sớm đến rồi.

Cách thời gian quay hình còn có nửa giờ, Đường Đường không vội vã làm việc mà là cùng Cố Diễm tán gẫu việc nhà, tuy hai người biết nhau từ lúc nhỏ, nhưng rất nhiều năm cũng không liên lạc, về mặt cảm tình có chút mới lạ.

Nói là tán gẫu về việc nhà về ký ức tuổi ấu thơ, kỳ thật cũng không có gì để nói, bởi vì Đường Đường phát hiện những chuyện cô nhớ ở ngõ hẻm, Cố Diễm lại rất mơ hồ.

Căn bản là nghĩ không ra.

Chỉ là cười phụ hoạ.

Thêm nữa anh vốn là người tạo cho người ta cảm giác lãnh đạm, mặc dù xem là bạn chơi từ bé, giờ phút này Đường Đường cũng không tìm thấy một chút cảm giác ấm áp nào.

Cô nửa đùa nửa thật nói: " Như thế nào tôi lại cảm thấy anh đã đi qua một

ngõ hẻm giả, một tuổi ấu thơ giả? Lúc còn bé hơn nửa bé gái ở ngõ hẻm đều đi theo anh để hỏi bài tập, thiếu chút nữa phòng của anh chứa không hết người, anh thật không nhớ rõ sao?"

Cố Diễm lắc đầu, cười cười xin lỗi nói: "Không có ấn tượng gì cả."

Trong phòng có nhiều người?

Anh chỉ nhớ có người hỏi anh bài tập, Thu Thu không vui, vẫn luôn dán theo anh không cho anh nói chuyện với người khác, đến nỗi trong phòng có náo nhiệt hay không náo nhiệt, anh cũng không để ý.

Đường Đường cười: "Phỏng chừng chuyện ở ngõ hẻm anh đều không nhớ rõ."

Cố Diễm không một chút do dự: "Chuyện của Thu Thu tôi đều nhớ rõ."

Đường Đường: "..."

Dừng một lát, cô dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm anh: "??"

Cố Diễm: "Bạn gái của tôi."

Đường Đường trừng to đôi mắt hạnh, mấp máy môi mấy lần, muốn nói cái gì nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng lại không thể nào nói được, một hồi lâu mới bình phục lại sau nỗi khiếp sợ.

Cô uống mấy ngụm nước trà lạnh để ép lại sự kinh ngạc: "Đến bây giờ tôi vẫn không thể tin được."

Tuy rằng mấy năm không có liên lạc, nhưng cô làm chương trình toạ đàm cho nên đối với những người thành công trong giới này cũng hiểu rõ không ít.

Cô cũng biết, Thu Thu không phù hợp với thẩm mỹ của anh.

Làm cho người ta phải vỡ mắt kính mà nhìn.

Lòng hiếu kỳ của Đường Đường không thể dừng lại: "Lần này anh đột nhiên từ chức khỏi ghế CEO, cũng là có liên quan đến Thu Thu sao?"

Cố Diễm cười nhẹ: "Bây giờ cô hỏi hết, tiết mục lát nữa không cần phải quay sao?"

Đường Đường cũng cười: "Xem như là diễn tập đi."

Cố Diễm gật gật đầu, cũng không nói cái gì khác.

Đường Đường ngàn vạn lần cảm khái: "Tiểu Thu Thu thật hạnh phúc."

Cùng là người đàn ông uống nước của ngõ hẻm mà lớn lên, sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy?

Một người đàn ông tốt trong một vạn người.

Một người lại cặn bã toàn thế giới.

Quay hình tương đối thuận lợi, đều dựa theo những vấn đề đã chuẩn bị trong nội dung liên quan đến tập đoàn Trung Doãn và xu thế phát triển internet trong tương lai.

Lúc kết thúc cũng không thể tránh khỏi sẽ nói đến vấn đề tình cảm riêng tư.

Đường đường hỏi anh, yêu cầu hoặc tiêu chuẩn cho một nửa kia của mình là cái gì?

Còn cười nói, cái này là vấn đề mà các fangirl quan tâm nhất.

http://tieulun.hopto.org

Ý của Đường Đường là nói tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của mình, cô không biết anh muốn công khai tình cảm cho nên hỏi anh một vấn đề tiêu chuẩn hoá.

Nào biết Cố Diễm liền trực tiếp công khai.

Hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Cũng không có yêu cầu gì, cô ấy vui vẻ là được."

Dừng lại, "Nếu nói đến yêu cầu, xem như là có một cái, cô ấy không thích ăn rau quả nên mỗi ngày tôi đều yêu cầu cô ấy ăn một ít."

Đường Đường: "..."

Không nghĩ tới Cố Diễm lại hào phóng rải thức ăn cho chó.

Bản thân cô cũng bị ngược.

Đường Đường giả vờ không biết chuyện tình cảm của anh, kinh ngạc lại vui mừng nói: "Cố tổng anh đã..."

Lời nói còn chưa nói xong, Cố Diễm liền đáp: "Đúng vậy, có vị hôn thê."

Đường Đường liền bị nghẹn trong lòng, mới vừa rồi còn là bạn gái, bây giờ đã biến thành vợ chưa cưới.

Lại trộm rải thức ăn cho chó.

Sau khi Thu Thu xem xong chương trình này, phỏng chừng sẽ rất là kích động.

Cô cười: "Chúc mừng cố tổng."

Cố Diễm cũng không khách khí, "cảm ơn."

http://tieulun.hopto.org

Đường đường lại hỏi chủ đề phía trước, tiếp tục cho anh một cơ hội rải thức ăn cho chó: "Lần này anh đột nhiên tuyên bố từ chức CEO, trên mạng mỗi người nói một kiểu suy đoán các loại, nhưng đến bây giờ vẫn chưa đào được chân tướng, cá nhân tôi cũng hết sức tò mò, chuyện anh từ chức có liên quan gì đến chuyện riêng của anh sao?"

Cố Diễm hơi suy nghĩ, lập tức gật đầu: "Muốn có nhiều thời gian với cô ấy một chút, cuộc sống sao, không thể có tất cả, có từ bỏ mới có được."

Đường Đường hơi gật đầu, "Vậy anh có từng nghĩ qua, anh vì gia đình của mình mà từ chức sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của Trung Doãn trong tương lai không?"

Cố Diễm: "Tình huống này sẽ không tồn tại, tôi chỉ từ chức khỏi ghế CEO, cũng không có rời khỏi Trung Doãn, hơn nữa chúng tôi tìm một người thích hợp hơn để quản lý công ty, đối với Trung Doãn mà nói đó là chuyện tốt.

Mười mấy phút sau, chương trình đã quay xong.

Đường Đường nói buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm, Cố Diễm uyển chuyển từ chối: "Có khả năng Thu Thu vẫn còn đang ăn vạ trên giường, không biết bữa sáng đã ăn chưa, lần sau đi, mấy người chúng ta cùng nhau tụ họp."

Đường Đường cười: "Lúc nào anh cũng rải thức ăn cho chó được."

Cô vừa nói như vậy, Cố Diễm cũng mới ý thức được, có một chút ngượng ngừng.

Đường Đường nói với anh, chương trình quay ngày hôm nay, thứ sáu hai tuần sau sẽ phát trên kênh tài chính và kinh tế vào lúc 9 giờ 15 phút.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm lễ phép trả lời cô nhất định sẽ xem đúng giờ.

Tiết mục của anh, phỏng chừng đến lúc đó cũng sẽ không có hứng xem.

Nhưng phần anh thổ lộ kia, có thể Thu Thu sẽ thích.

Chỉ là hiện tại như thế nào anh cũng không nghĩ đến, ngày chương trình phát sóng, trên mạng có một trận sóng to gió lớn và cũng mang cho Thu Thu một cái bối rối chưa từng có.

Sau khi Cố Diễm rời đi, Đường Đường trở lại khu công tác, làm việc cũng không tĩnh tâm được, suy nghĩ đã sớm bay đi xa, nhìn đến Cố Diễm cô liền ngăn không được mà nghĩ đến một người khác.

Khoảng thời gian này cô trải qua cực kì khó khăn, có thể so với bốn năm trước.

Những quá khứ vụn vặt kia, sờ vào đụng vào máu tươi liền chảy ra, đau đến tận tâm can.

Lúc trước cô hạ quyết tâm, chỉ cần có con trai cô sẽ không cần cái gì khác.

Bởi vì không hi vọng thì sẽ không thất vọng, lại càng không có tuyệt vọng.

Bốn năm bình tĩnh, anh lại xuất hiện làm rối loạn tất cả.

Mạc Viễn Đông giống như cuộc sống kiếp này của cô.

Như thế nào cũng không tránh được.

Cố Diễm về đến nhà thấy trong nhà không có ai, Khâu Lê đã sớm đến công ty, cô học theo anh cũng để lại một ghi chú:【anh trai nhỏ, một lời khen cho bữa sáng của anh, la la ~ buổi tối trở về sẽ khen thưởng bằng thịt sợi~】

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "..."

Bởi vì không cho cô ăn thịt vào buổi tối, hai ngày nay anh vẫn không có cơ hội thân mật với cô, mỗi lần cô đều lấy cớ, anh lại không thể cưỡng ép được.

Anh gọi điện thoại cho Thu Thu: "Tăng ca sao?"

Khâu Lê: "Ừ, công ty thật bận rộn."

Lại tự giễu: "Cần cù bù thông minh mà."

Cố Diễm: "Buổi trưa em ăn ở đâu?"

Khâu Lê đang xem tài liệu, có chút hờ hững: "Ăn ở nhà ăn công ty nha."

Cố Diễm: "Lại ăn thịt nữa?"

Khâu Lê: "Ừ."

Sau khi nói xong, cảm giác có chỗ không đúng cô vội vã giải thích: "Nói sai rồi nói sai rồi, buổi trưa ở nhà ăn ăn tôm."

Cố Diễm: "Không có thịt?"

Khâu Lê ho nhẹ mấy cái, che dấu chột dạ: "Có nha, nhưng em không ăn, em rất tự giác."

Cố Diễm không nhanh không chậm nói: "Ừ, rất ngoan."

Đột nhiên chuyển đề tài: "Một mình anh ăn cơm cũng vô vị chi bằng đến công ty em ăn ké một bữa."

Khâu Lê thả tài liệu trên tay xuống, không khỏi cao giọng hỏi: "Anh nói

cái gì? Anh phải đến nhà ăn công ty em ăn cơm ư?"

Cố Diễm: ""Ừ, bây giờ anh liền đi nửa tiếng nữa sẽ đến nơi."

Khâu Lê cau mày, cắn cắn môi, lấy lý do nói: "Ông xã, nhà ăn của chúng em không bằng với nhà ăn của Trung Doãn các anh, các anh đều mời đầu bếp của nhà hàng năm sao, anh trai đầu bếp của chúng em..."

Cố Diễm chen ngang lời cô: "Anh không chê."

Khâu Lê: "..."

Nếu anh đến, cô sẽ không được quang minh chính đại ăn thịt?

Cô khóc không ra nước mắt, cố gắng giãy giụa: "Ông xã à, như thế nào em lại cảm thấy anh còn dính người hơn cả em, có chút... có chút không muốn rời khỏi em."

Cố Diễm thay giày rồi đi ra cửa.

Giọng nói của anh rất trầm: "Ừ, anh không rời khỏi em."

Tưởng Bách Xuyên nhọ thứ nhì thì không ai nhọ thứ nhất cả, poor anh =)))

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 51

Đây là lần đầu tiên Cố Diễm đến văn phòng của Khâu Lê, cô đang gọi điện thoại để giải quyết công việc nên anh ngồi trên ghế salon nhìn quanh căn phòng một lần.

Không tính là rộng rãi, chỉ lớn bằng một phần ba văn phòng của anh.

Bố cục cũng đơn giản.

Tủ sách sát vách tường, trên đầu tủ trang trí bồn nước trồng lục la(*), để trong chậu hoa kính trong suốt, có thể nhìn thấy màu sắc rực rõ của mấy hòn đá nhỏ.

(*) Cây trầu bà vàng

Lục la đã rũ xuống, xanh ngắt ướt át, sinh cơ dạt dào.

Sau đó là một cái bàn làm việc, bên phía anh ngồi có một loạt ghế sô pha, sát cửa sổ còn có mấy bồn lục la.

Trong phòng làm việc chỉ có những thứ này.

Khâu Lê vẫn còn đang nghe điện thoại, Cố Diễm cầm ly cà phê lên uống mấy ngụm, cà phê hoà tan nhanh, khẩu vị không ra gì, anh nhíu ấn đường lại, cuối cùng cũng nuốt xuống.

Lơ đãng nhìn về bàn làm việc của cô, trên góc bàn có đặt con ve sầu hàng mỹ nghệ làm bằng ngọc bích.

Anh hơi giật mình, cô thích ve đến bao nhiêu?

Lúc còn bé anh đã cho cô một con ve, cho nên là có liên quan đến lúc đó sao?

Lúc ấy không biết ông nội bắt được một con ve nhộng ở chỗ nào, anh chơi một lúc, trước khi ngủ liền phóng nó đến vườn hoa hồng nguyệt quý của nhà mình.

Sáng sớm hôm sau.

Phía dưới cửa sổ phòng anh có tiếng kêu tất tất tác tác, sau đó là nhỏ giọng gọi tên anh, lại cầm cây gậy nhỏ gõ vào cửa gỗ.

Không cần nghĩ cũng biết là Thu Thu.

Mỗi sáng cô đều đúng giờ hơn đồng hồ báo thức đến gõ cửa sổ phòng anh, cũng không phải gọi anh rời giường, mà chính là nghịch ngợm gây sự.

Tỉnh dậy rồi ngủ lại cũng không được, anh đi đến bên cửa sổ mở cửa ra, vốn định mắng cô hai câu nhưng lúc nhìn thấy cô, cô mặc một bộ quần áo màu trắng bằng lụa mỏng, hai tay cầm lấy một góc của cửa gỗ, chớp chớp hàng mi dày và dài kia, nhìn anh toét miệng cười.

Làm nũng gọi một tiếng: "Anh trai."

Mặc dù đêm hôm trước anh còn làm mặt lạnh với cô, có thể sau một giấc ngủ cô đều quên hết, không chút nào để ý.

Sau đó cô chỉ chỉ cây hoa hồng nguyệt quý, "Anh xem kìa."

Giống như là phát hiện thế giới mới, trong ánh mắt đều là kinh ngạc vui mừng và hưng phấn.

http://tieulun.hopto.org

Anh vừa cúi đầu nhìn, là một con ve vừa mới lột xác, xác ve màu nâu đen vẫn còn đang nằm trên đầu cành hoa hồng nhỏ, con ve màu trắng phấn dính chặt cây hoa, trên cánh ve trong suốt lại mỏng còn đọng một vài giọt sương.

Một sinh mệnh nho nhỏ vừa được sinh ra, nó còn không có cách để giương cánh bay đi.

Thu Thu nhỏ giọng nói: "Anh trai, em rất thích nó."

Cô dùng ngón tay út tròn tròn chạm nhẹ cánh ve.

Hai cánh ve nhanh chóng gập lại, nó có chút khẩn trương để thích ứng hoàn cảnh và vận mệnh mới của mình.

Anh cũng không lên tiếng.

Hai mắt Thu Thu nhìn anh đầy mong đợi: "Anh trai."

Đó là lần thứ nhất anh có thái độ tốt như vậy với cô, "Cho em."

Lại căn dặn một câu: "Đừng làm cho nó chết."

Khuôn mặt nhỏ của cô vui mừng nở hoa, trong mắt đều là ý cười.

Tặng cho anh một cái hôn gió, sau đó cầm bồn hoa hồng nguyệt quý này mang về nhà.

Bồn hoa hồng cũng không tính là nặng, thế nhưng với một bé gái bốn năm tuổi, vẫn có chút vất vả.

Nhìn bóng người nhỏ bé đi liểng xiểng kia, dĩ nhiên anh cũng không nghĩ ra nên mang chậu hoa về nhà giúp cô.

Cho đến sau này con ve đó như thế nào rồi, anh cũng không quan tâm.

http://tieulun.hopto.org

"Rất buồn chán phải không anh?" Khâu Lê đã ngồi lên đùi của anh từ lúc nào.

Cố Diễm cười nhạt: "Cũng được."

Đặt ly cà phê lên khay trà, hai tay ôm lấy cô: "Xong rồi hả?"

Khâu Lê gật đầu rồi cào cào hầu kết của anh.

"Đừng nghịch." Cố Diễm có chút ngứa, né về phía sau một chút.

Khâu Lê nghe lời, lại không tiếp tục nghịch nữa, áo sơ mi của anh đã mở ra mấy khuy, cô dùng ngón tay út nhét vào bên trong khuy áo.

Cố Diễm: "..."

Anh lại ôm cô chặt thêm một chút, hôn nhẹ lên môi cô, "Bao nhiêu tuổi rồi hả?"

Khâu Lê cười, tiếp tục nghịch áo của anh.

Cố Diễm hỏi cô: "Thích ve như vậy sao?"

Khâu Lê gật đầu, "Đúng vậy, từ nhỏ đã thích."

Cố Diễm nhịn không được mà xác minh suy nghĩ của mình: "Cũng bởi vì anh đã đưa cho em một con ve sao?"

Nói xong, anh nhìn cô một cách chăm chú.

Khâu Lê vừa mừng vừa sợ: "Anh còn nhớ hả?"

Cố Diễm gật đầu.

Khâu Lê lẩm bẩm một câu: "Em cho là anh đã sớm quên rồi."

http://tieulun.hopto.org

"Làm sao có thể?" Giọng nói của anh cũng rất trầm, như là tự nhủ.

"Này!" Cố Diễm ngoắc ngoắc cằm của cô.

Khâu Lê ngẩng đầu: "Sao vậy?"

Cố Diễm hỏi cô: "Bên hồ cạnh nhà em có nhiều ve như vậy, có phải cũng có liên quan đến em không?"

Khu dân cư xa hoa hiện đại, làm sao có khả năng có nhiều "tạp âm" như vậy tồn tại.

Khâu Lê nằm nhoài trong lồng ngực của anh: "Anh đoán xem."

Cố Diễm dùng cằm chà xát trên đỉnh đầu cô, văn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng của bình xịt khí.

Anh vén tóc rối của cô ra sau tai, nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ: "Đi thôi, đi nhà ăn ăn cơm."

Khâu Lê lười biếng nói: "Em đã ăn rồi, bây giờ sẽ cùng anh đi ăn."

Cố Diễm: "..."

Xem như mình đang nghe lầm: "Em nói cái gì?"

Khâu Lê: "Em ăn rồi nha, đầu bếp làm tôm um dầu, để lạnh sẽ ăn không ngon cho nên hôm nay em liền ăn cơm sớm, còn ăn nửa đĩa rau xanh, anh thấy em có ngoan không?"

Nói xong, cô ngửa đầu, nhìn anh.

Trong nụ cười đều là giảo hoạt.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm bất đắc dĩ thở dài, "Em đi ăn lúc anh trên đường đến đây?"

Khâu Lê gật đầu.

Sợ lúc anh đến rồi cô không có thịt ăn, liền đi đến nhà ăn sớm ăn bữa trưa, vừa ăn xong không bao lâu, anh đã đến phòng làm việc của cô.

"Thu Thu, lúc trước em đã đồng ý với anh như thế nào?" Cố Diễm xụ mặt hỏi.

Khâu Lê làm càng, mở thêm mấy khuy áo sơ mi của anh, đem mặt chôn chặt vào bên trong áo sơ mi anh, dùng áo sơ mi che lại hai tai: "Anh nói cái gì? Em không nghe thấy."

Cố Diễm bị chọc tức mà bật cười, cảm giác vô lực như đấm vào bông.

"Ngồi dậy!"

Khâu Lê: "Cái gì? Anh nói cái gì? Nói to lên một chút?"

Cố Diễm: "..."

Dứt khoát đẩy tay cô ra, để hai tay của cô ra phía sau lưng cô, dùng sức kéo cô ra khỏi lồng ngực anh, "Thu Thu, nhìn anh!"

Khâu Lê mắt điếc tai ngơ, rũ mắt, nhìn trái nhìn phải cũng không ngẩng lên nhìn anh.

Cố Diễm nhìn cô: "Ăn ít thịt ăn nhiều rau rất khó khăn sao? Hả?"

Khâu Lê không lên tiếng.

Cố Diễm: "Nói chuyện!"

http://tieulun.hopto.org

Lúc này Khâu Lê mới nhìn anh, dẩu môi nói: "Hung dữ cái gì mà hung dữ, không nhớ rõ lúc ôm em gọi em là bảo bảo sao? Hả?"

Cố Diễm: "..."

Chớp mắt.

Hầu kết lăn lên lăn xuống.

Mỗi lần thân mật, anh đều rất thích gọi cô là bảo bảo.

Cô lại chơi xấu dùng ánh mắt khiêu khích giằng co với anh.

Cố Diễm bị nghẹn trong lòng không thể nói ra được, cuối cùng là bị chọc tức mà bật cười.

Đánh mạnh lên mông cô hai cái.

Bây giờ anh đều có thể dự kiến được, tháng ngày cô cùng thịt đấu tranh vẫn còn sớm lắm.

Sau đó Khâu Lê cùng anh ra ngoài ăn bữa trưa đơn giản, lúc ăn cơm, Khâu Lê hỏi anh quay chương trình như thế nào, rồi lại hỏi đến Đường Đường.

Cố Diễm: "Hai tuần sau sẽ phát, em nhớ xem."

Nói đến Đường Đường: "Cũng không có tán gẫu cái gì, việc tư cô ấy cũng không có đề cập tới, anh cũng không nên tiếp tục mà hỏi đúng không? Nhưng nhìn trạng thái tinh thần thì không phải là tốt."

Khâu Lê "ai" một tiếng, "Đều là do Mạc Viễn Đông tạo nghiệt."

Cố Diễm khách quan nói: "Chuyện tình cảm cũng không thể chỉ trách một

bên, có thể lúc đó bọn họ còn quá trẻ, ai cũng không có cách nào khoan dung tính cách của mỗi người."

Anh gắp một miếng bông cải xanh để bên miệng Thu Thu: "Hương vị không tồi, nếm thử đi."

Khâu Lê nghiêng người về phía sau né tránh.

Nhanh chóng xua tay: "Không ăn đâu, lúc nãy em ăn rất nhiều tôm, bây giờ vẫn còn rất no."

Cố Diễm bỏ bông cải xanh vào miệng của mình, cũng không nhai mà đứng dậy, cách bàn ăn đưa tay cầm lấy cằm cô, hơi nắm chặt hàm dưới, mở miệng của cô ra.

Anh đút bông cải xanh vào miệng cô.

Thức ăn có một chút ngọt, Khâu Lê cũng cố sức nuốt xuống.

Sau đó anh dùng cách giống như vậy đút cho cô ăn mấy miếng bông cải xanh, cũng đút cho cô rất nhiều sợi măng, mãi đến khi anh thấy đủ rồi, anh mới bắt đầu ăn cơm.

Trong lúc tán gẫu với anh về tình hình của công ty, Khâu Lê chống khuỷu tay lên bàn ăn, hai bàn tay chống ở quai hàm, có chút mê man: "Chính là đang thành lập đoàn đội mới, người có kinh nghiệm làm B2B ở trong nước cơ hồ là không có, mọi người đều là dựng đá qua sông."

Hơn nữa quản lý có nhiều kinh nghiệm đều đã bị Triệu Tiêu Quân dùng lương cao đào đi.

Hai ngày nay, phân trạm của cô lại bị Triệu Tiêu Quân chiếm đi không ít, cô cũng không có cách nào ngăn cản.

Cố Diễm trấn an cô: "Đừng tạo áp lực cho bản thân, mất đi rồi sẽ có nhận lại, chỉ là nhận lại không phải ở trước mắt, mà có thể là ở nhiều năm sau."

Khâu Lê không nói ra được phiền muộn ở trong lòng: "Chỉ mong là vậy."

Lại nói với anh chuyện chụp ảnh cưới: "Ai, ông xã."

Cố Diễm: "Em lại muốn cái gì nữa đây."

Bây giờ cô mà gọi anh là ông xã anh liền cảm thấy cô có ý đồ xấu.

Khâu Lê: "Cuối thu chúng ta đi chụp ảnh cưới đi? Có được không?"

Ánh mắt của cô rất chân thành, là cô trưng cầu ý kiến của anh.

Không có làm nũng cũng không có hồ đồ.

Cố Diễm chậm chạp một lát, anh chưa nghĩ đến chuyện ảnh cưới, liền vội vàng gật đầu. "Được, dựa theo ý kiến của em."

Lại hỏi cô muốn đi nơi nào chụp.

Khâu Lê nháy mắt mấy cái, dí dỏm nói: "Bí mật."

Cố Diễm không hỏi lại, "Có muốn anh liên lạc với nhiếp ảnh gia không? Hay là em có quen biết ai không?"

Khâu Lê: "Mời vợ của Tưởng Bách Xuyên chụp."

Cố Diễm không nhẫn tâm đả kích cô, nhưng lại sợ sau này cô sẽ thất vọng, chỉ có thể nói sự thật, "Em cũng đừng hi vọng Tô Dương sẽ chụp ảnh giúp chúng ta, thân thích trong nhà Tưởng Bách Xuyên tìm Tô Dương chụp, tất cả đều bị Tưởng Bách Xuyên từ chối, cậu ta nói Tô Dương không có thời gian."

http://tieulun.hopto.org

Đối với người nhiếp ảnh gia nổi tiếng, chuyên ngành của mình đều bận bịu không xong, nhận thêm chụp ảnh cưới, nhất định là thời gian dành cho bản thân cũng không có.

Hơn nữa một khi chụp cho người thứ nhất, sẽ không có cách nào từ chối người thứ hai.

Khâu Lê đắc ý, nhướng mày: "Tưởng Bách Xuyên đồng ý với em rồi."

"Cái gì?" Đáy mắt Cố Diễm xẹt qua một tia kinh ngạc, không thể tin mà nhìn cô, "Tưởng Bách Xuyên đã đồng ý với em rồi?"

Khâu Lê: "Ừm."

Cố Diễm: "Em làm gì để uy hiếp cậu ta?"

Mấu chốt là từ trước đến giờ Tưởng Bách Xuyên đều không chịu để cho người ta uy hiếp.

Khâu Lê cười: "Lúc còn bé anh ấy... ha ha ha."

Cô chỉ nói mấy chữ liền đã không nhịn được cười.

Cố Diễm hiểu ý, suy nghĩ một chút: "Mấy tấm ảnh cũ đó dùng tốt như vậy? Dường như ở nhà anh vẫn còn."

Sau này có chuyện gì, cứ việc lấy những bức ảnh đó ra là được.

Hai người nói đùa một lát, lại quay lại đề tài lúc đầu, Cố Diễm hỏi cô: "Sao lại để đến cuối thu mới chụp? Có thể sẽ có chút lạnh."

Khâu Lê: "Bởi vì trước 11-11 em rất bận, muốn khai phá thị trường mới, muốn bảo vệ các phân trạm còn lại, để làm hoạt động 11-11."

http://tieulun.hopto.org

Cuối tuần cô liền bắt đầu vội, có khả năng thời gian yêu đương cũng đều rất xa xỉ.

Sợ bản thân mình bận rộn liền quên, cô nhắc nhở anh một tiếng: "Ai, đêm có phát sóng phỏng vấn của anh thì hãy nhắc em trước hai giờ nha, em sẽ về nhà xem cùng anh."

Cố Diễm gật đầu, nói được.

Ngày chương trình phát sóng, sau khi Cố Diễm nhắc nhở cô, Khâu Lê tan tầm sớm, đi siêu thị mua hạt dưa đồ uống còn có đồ ăn vặt.

Lúc mang về nhà, Cố Diễm cười: "Em còn muốn làm tiệc trà sao?"

"Đúng vậy, người đàn ông của em lên truyền hình nên phải chúc mừng cho thật tốt." Khâu Lê bắt đầu bày đồ ăn lên khay trà, rồi đi chuẩn bị trái cây.

Sắp xếp tất cả xong.

Cô xoay người chạy đến phòng quần áo.

"Em còn muốn làm gì?" Cố Diễm cầm ly nước ép trái cây cho cô: "Trước hết hãy uống nước trái cây."

Khâu Lê tỏ vẻ đã uống một ngụm, "Em muốn thay quần áo."

Cô cất bước chạy về phòng quần áo.

Cố Diễm có chút không hiểu được phụ nữ, xem TV cô còn muốn đi thay quần áo nữa sao.

Chưa đến thời gian phát sóng nên anh chuyển sang kênh khác xem phim tài liệu.

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê thay xong quần áo, lại xịt một ít nước hoa, đứng trước gương nhìn phải nhìn trái, cảm thấy hài lòng rồi lúc này mới đi ra ngoài.

Cố Diễm nghe tiếng quay đầu lại, tầm mắt cũng không nhanh chóng dời đi, ánh mắt đã tối đi rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô mặc váy khiêu gợi như thế.

Màu đen, kiểu ngắn, hở ngực.

Eo thon nhỏ cũng được phác hoạ một cách hoàn mỹ.

Đột nhiên Khâu Lê kinh ngạc: "A, anh bị chảy máu mũi."

Trên mặt cũng đầy lo lắng.

Cố Diễm không cẩn thận tra xét tính xác thực của lời cô nói, theo bản năng giơ tay che mũi, một tay kia nhanh nhẹn rút giấy ra xoa xoa.

Ừ, giấy vẫn còn trắng.

Lúc này Thu Thu không nhịn được mà cười ha ha, nhìn vẻ mặt lúng túng quẫn bách của anh, cô không ngừng cười được, nước mắt đều chảy ra.

Sau đó cười không đứng lên được, dứt khoát ngồi chồm hỗm trên nền nhà.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 52

Khâu Lê cười đủ rồi rồi nghiêng đầu nhìn Cố Diễm, anh đang ngồi đưa lưng về phía cô, cho nên cô cũng không nhìn thấy được cảm xúc trên mặt của anh.

Cô vòng qua sô pha, đến gần anh.

Cố Diễm đang cúi đầu xem di động, sắc mặt nhàn nhạt.

Khâu Lê le lưỡi, cho rằng mình đã nghịch quá trớn, anh mất mặt nên không vui.

Cô ngồi xuống dựa vào anh, ôm lấy tay anh, cũng không có nói chuyện, đặt trán lên vai anh, nhẹ nhàng gọi anh một tiếng: "Ông xã."

Cố Diễm "ừ" một tiếng như là qua loa, vẫn đang còn nhìn di động.

"Ông xã." Khâu Lê lại hờn dỗi gọi một tiếng, anh vẫn không phản ứng nhiều lắm, cô hơi đứng dậy, cắn lấy môi dưới của anh.

Anh vẫn cứ thờ ơ, nhưng cũng không có gì là thiếu kiên nhẫn.

Khâu Lê dùng tay che lại màn hình di động, không cho anh xem, Cố Diễm bất đắc dĩ nhìn cô: "Đừng nghịch, anh đang làm việc."

Giọng điệu vẫn là sủng nịnh.

"Không được làm việc." Cô bắt đầu vô cớ gây rối.

Cô dang chân ngồi lên đùi anh, cả người dán chặt lấy ngực anh, hai tay giữ lấy cổ anh, cũng không quản anh có làm việc hay không, cô đưa môi của mình lên.

Cố Diễm rũ mắt nhìn cô, đối diện vài giây rồi ánh mắt chuyển qua đôi môi óng ánh đầy đặn của cô, nhưng cũng chỉ hôn qua như chuồn chuồn lướt nước.

Nghiêng đầu, tiếp tục làm việc trên di động.

Khâu Lê không cảm thấy thoả mãn, cô liền ngậm lấy môi trên của anh, nhẹ nhàng mút vào, sau đó dùng sức gặm cắn, như là phát tiết bất mãn trong lòng.

Cô bắt đầu lục lọi mở khuy áo sơ mi của anh, Cố Diễm cũng không ngăn cản, cũng không chủ động phối hợp, mặc cho cô cắn, hôn, tuỳ ý để cho cô sờ soạng khắp ngực anh, lúc tìm thấy nơi mẫn cảm của anh, cô còn phẫn hận dùng sức xoa nắn mấy cái.

Cố Diễm bất đắc dĩ dưới đáy lòng: "..."

Một tay anh đỡ lưng cô, một tay giơ cao di động, sau khi nhìn thấy màn hình, anh nhấn nút một cái, trong phút chốc trong phòng đã tối đen.

Khâu Lê sợ hãi nên "a" một tiếng rồi chui vào trong ngực anh.

Cố Diễm tiện tay ném di động đi, anh cho rằng mình đã ném lên khay trà, kết quả là đụng vào mép bàn, rơi xuống sàn nhà, anh cũng không có tâm tư đi quản cái di động, ôm lấy Khâu Lê: "Không có việc gì, có lẽ là bị cúp điện."

Nhưng thật ra là anh dùng di động trang bị phần mềm cho căn nhà, tắt hết toàn bộ nguồn điện ở trong nhà.

Lúc trước anh ngại phiền toái hơn nữa cũng không cần, vẫn không lắp đặt,

vừa nãy anh không có chú ý hôn cô, chính là đang lắp đặt cái này.

Trong nháy mắt anh thấy cô mặc váy đi ra, anh liền đặc biệt muốn cô.

Loại kích động đó, làm thế nào cũng không khắc chế được.

Kỳ thật váy của cô không có hở nhiều như vậy, chỉ là anh đè xuống sự vọng động với cô.

Có lẽ là hai ngày nay bị đói lả.

Khâu Lê vùi trong lồng ngực của anh, "Làm sao lại bị cúp điện vậy, sao em không có nghe người ta thông báo."

Cố Diễm: "Mùa hè sử dụng điện rất nhiều, có khả năng mạng điện ở đâu đó bị chập mạch."

Khâu Lê tin là thật, cô sợ tối, mặc dù đôi mắt đã thích ứng với bóng tối, có thể nhìn thấy anh nhưng cô vẫn chui vào lồng ngực của anh.

Cố Diễm nâng cằm cô: "Ngoan, không có chuyện gì."

Cúi đầu hôn lên, ôn nhu khuyển quyện, càng giống như động viên tâm trạng bất an của cô.

Trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của cả hai, đôi khi còn có tiếng còi ô tô trong tiểu khu truyền đến, bởi vì có cách âm, có vẻ tiếng còi chói tai đó lại cực lỳ xa xôi.

Từ đêm đó xảy ra sự kiện "thịt sợi", đã hai ngày bọn họ không tốt đẹp an tĩnh thân mật như bây giờ.

Khâu Lê cảm thấy hôn nhau sẽ làm cho người váng đầu hoa mắt, đầu óc thiếu dưỡng khí, bởi vì không biết từ lúc nào, váy đã không còn ở trên người

cô nữa rồi.

Anh chui đầu vào ngực cô.

Khâu Lê bị khiêu khích đến khó chịu, muốn lùi về phía sau, vừa lúc có chút lạnh, theo bản năng lại kề gần anh, đưa bản thân mình đến miệng sói.

Sau đó cô bị hôn đến cả người đều mềm nhũn tựa trong ngực anh, anh ghé đôi môi nóng bỏng bên tai cô, "Trên đùi anh toàn là nước." Còn rất ác liệt nói một câu: "Của em đó."

Khâu Lê vừa thẹn vừa giận, cắn cổ anh một cái, còn chưa hả giận, lại bấm lưng anh một cái.

Cố Diễm nhịn đau, tách hai chân của mình ra, vì cô ngồi trên người anh nên cả người cũng theo đó mà tách ra, ngón tay của anh nhanh chóng thăm dò vào.

Tiếng "ưm" kia của Khâu Lê đang nằm ở cổ họng, đã bị nụ hôn của anh ngăn lại.

Theo tốc độ của ngón tay anh, cô cảm thấy mình có chút điên.

Thời điểm anh tăng tốc, cô kêu không được.

Đột nhiên anh chậm lại, cô lại nũng nịu nói: "Đừng có ngừng."

Cố Diễm cười, hôn lên vành tai cô, "Muốn hay không muốn?"

Sau khi Khâu Lê bị đưa lên mây, sụp đổ mà gật đầu, "Muốn anh."

Cố Diễm để cho Khâu Lê tự đến, đây là lần đầu Khâu Lê làm vậy, có chút sợ sệt, sau đó lúc cô ngồi lên, lại là một thể hội tươi đẹp khác.

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì "bị cúp điện" cũng không có việc khác để làm nên hai người vẫn dính nhau đến hơn 10 giờ.

Từ ghế sô pha phòng khách đến phòng tắm, rồi lại đến trên giường.

Eo của Khâu Lê đã sắp gãy, cô nằm trên cánh tay của Cố Diễm, mí mắt trên đánh mí mắt dưới, ngáp một cái, hỏi anh: "Mấy giờ mới có điện vậy anh? Không có điện thì không thể xem được chương trình phỏng vấn."

Cố Diễm hôn nhẹ trán của cô: "Ngày mai xem phát lại."

Khâu Lê cọ cọ ở hõm vai anh: "Dùng di động xem đi."

Cố Diễm: "Không có mạng nên không thể xem được, dung lượng cũng đắt, em ngủ đi."

Khâu Lê đã quá mệt mỏi, không đến mấy phút cô đã an ổn ngủ.

Chờ cô ngủ thiếp đi, trong nhà liền có điện.

Rất nhiều năm sau này, lúc Thu Thu làm loạn với anh vì không chịu ăn rau, anh lại không cho cô ăn "thịt", anh đều dùng biện pháp "cúp điện" này để thu thập cô.

Mười lần như một.

Sáng sớm ngày mai.

Cố Diễm và Thu Thu vẫn còn đang trong giấc mộng thì đã bị tiếng chuông di động của Cố Diễm đánh thức, Thu Thu bất mãn rầm rì hai tiếng, Cố Diễm vội vàng để điện thoại sang chế độ yên lặng.

Cầm di động lên nhìn, là điện thoại của mẹ anh.

http://tieulun.hopto.org

Anh ấn nút nhận cuộc gọi, "Alo, mẹ ạ."

Giọng nói của mẹ Cố rất nhỏ: "Thu Thu có đang bên cạnh con không?"

Cố Diễm: "..."

Đại não đã tỉnh táo mấy phần.

Chớp mắt, không đáp mà hỏi lại: "Làm sao vậy ạ?"

Anh cúi đầu nhìn người trong lòng mình, lúc này mới ý thức được, nhưng lại cảm thấy mấy câu nói anh nói trên truyền hình không đủ để đoán ra người đó là Thu Thu.

Mẹ Cố: "Đứa nhỏ này, hỏi con có một câu thôi sao mà tốn sức dữ vậy?!"

Cố Diễm nói: "Con chưa có tỉnh ngủ."

Mẹ Cố: "... Bây giờ đã sắp tám giờ, làm sao con còn chưa tỉnh! Không phải thường ngày con rời giường lúc sáu giờ rưỡi sao?!"

Cũng không có kiên nhẫn đợi anh trả lời, trực tiếp hỏi: "Bây giờ con có tiện nói chuyện không?!"

Cố Diễm: "Thu Thu còn chưa có dậy, mẹ cứ nói đi."

Mẹ Cố: "..."

Mắng anh hai câu, rồi nhanh chóng tắt điện thoại.

Cố Diễm cười.

Tin nhắn của mẹ liền gửi đến:【Con và thu thu là thật lòng phải không?】

Cố Diễm:【 Mẹ, từ lúc nào mà trình độ nói chuyện của mẹ là tuột xuống

mức trung bình như vậy?】

Mẹ Cố:【... Con muốn cho mẹ tức chết hay sao?!】

Mấy phút sau, mẹ Cố lại gửi đến:【Tính khí của đứa bé Thu Thu con cũng rõ ràng, chính là mẹ muốn nói cho con biết, đừng cảm thấy bây giờ mới mẻ nên gặp dịp thì chơi, cái gì cũng có thể nhẫn nhịn, sau khi kết hôn, không chừng chưa đến một năm, con liền chê con bé phiền rồi tìm lý do ly hôn. Cuộc sống hôn nhân như thế thì sẽ không có cách nào quay đầu lại, hơn nữa nhà chúng ta không có cái cách nói ly hôn này.】

Cố Diễm:【 Mẹ, con biết con đang làm cái gì, nghĩ đến kết hôn, nhưng không nghĩ đến ly hôn.】

Mẹ Cố:【Tự con nghĩ kỹ là được. Bên ba con cứ giao cho mẹ, ông ấy cảm thấy Thu Thu là một đứa bé bị chiều hư, không thích hợp với con.】

Cố Diễm:【Cảm ơn mẹ.】

Mẹ Cố:【Nói miệng không có ý nghĩa, thực tế một chút.】

Cố Diễm:【Mẹ muốn cái gì?】

Mẹ Cố:【Lúc nào mẹ mới có thể thấy được kết tinh tình yêu của con và Thu Thu?】

Cố Diễm:【Chào bạn, hiện tại tôi không có ở đây, sẽ liên lạc lại sau.】

Rời khỏi giao diện tin nhắn, anh lên mạng tìm kiếm tin tức liên quan đến anh, ngoại trừ chương trình phỏng vấn tối hôm qua, chắc hẳn đã xảy ra chuyện khác, nếu không phải vậy mẹ anh sẽ không biết bạn gái anh là Thu Thu.

Mở tin tức ra, không cần phải tìm kiếm, trên đầu đề chính là ảnh anh và

Thu Thu nắm tay nhau ở cầu tàu Thanh Đảo.

Dân mạng là máy xúc đất, nhanh chóng đào ra được bối cảnh gia đình của Thu Thu.

Anh bắt đầu lướt xem bình luận, có khen có chê nhưng không đồng nhất.

Đến cuối cùng, không nghĩ đến trong một cái bình luận, đột nhiên có mấy tấm ảnh chụp Thu Thu và Dung Thâm, là chụp trộm ở tiệm rượu nào đó ở Thanh Đảo.

Bình luận này có mấy trả lời khen ngợi, đại khái là nghĩ ai dùng P(*) ra đùa giỡn.

(*) Photoshop

Cũng may mẹ anh chưa nhìn thấy bình luận này.

Cố Diễm gửi tin nhắn cho Dương Soái:【Nhanh chóng xoá hết mấy tấm ảnh chụp Thu Thu và Dung Thâm giúp tớ, bất kể là trong bình luận hay trong Tieba, ngay và luôn.】

Sau đó anh gửi liên kết cho Dương Soái.

Rất nhanh Dương Soái đã trả lời:【Báo ứng nha【nhe răng】】

Không đến mấy phút lại gửi đến:【Nhanh chóng sẽ xử lý tốt, vậy ảnh của cậu với Thu Thu có cần xoá không?】

Cố Diễm:【Không cần.】

Dương Soái:【Cậu sẽ gặp báo ứng.】

Cố Diễm:【... Câm miệng!】

http://tieulun.hopto.org

Dương Soái:【Không có thời gian cãi nhau với cậu nữa, tớ đi tra xem ai là người truyền ảnh của Thu Thu và Dung Thâm ra ngoài đây.】

Đã tám giờ rưỡi, Cố Diễm đánh thức Thu Thu dậy: "Thu Thu, dậy đi, còn phải đi làm nữa."

Hôm nay là thứ hai, phỏng chừng cô còn muốn mở hội nghị.

Thu Thu mở mắt ra: "Mấy giờ rồi?"

Cố Diễm: "Tám giờ rưỡi."

"Cái gì?!" Thu Thu trở mình một cái ngồi dậy, cào cào mái tóc ngổn ngang của mình, "Sao anh không gọi em dậy sớm? Em đến muộn!"

Lại phát điên "a" lên mấy tiếng, không có thời gian để ý Cố Diễm, cô bắt đầu rời giường đi rửa mặt.

Cố Diễm cũng vén chăn rời khỏi giường, đi theo cô đến phòng tắm.

Cô rửa mặt, anh tựa vào cạnh cửa, nói với cô chuyện hai người lên đầu đề, chưa nói đến mấy bình luận, bởi vì cái nào không tốt đã bị Dương Soái cho người xử lý.

Thu Thu bị kích động sặc nước súc miệng, cả nước mắt cũng đều chảy ra.

Cố Diễm đi đến vỗ lưng cô: "Em kích động cái gì!"

Thu Thu bình tĩnh lại: "Cảm giác vừa mở mắt ra đã thành người nổi tiếng quá kích thích."

Cố Diễm: "Cứ cư xử như bình thường, xem như bây giờ bọn họ không biết, sớm muộn gì cũng sẽ biết, chỉ là nói trước một chút mà thôi."

http://tieulun.hopto.org

Thu Thu rửa mặt xong, lười trong lòng ngực anh một hồi lâu mới hoàn toàn bình tĩnh.

Lúc ăn điểm tâm, Khâu Lê nhận được điện thoại của ba cô, trong lòng có chút căng thẳng, nhưng nét mặt vẫn điềm nhiên như mây gió, thậm chí là dí dỏm nói: "lão khâu, chào buổi sáng ạ."

Khâu Trọng Khải: "Không có chút nào ổn, bị doạ rồi."

Khâu Lê: "..."

Biết rõ nhưng cô vẫn hỏi: "A? Bị doạ ạ? Bị cái gì doạ ạ? Ba, ba không sao chứ?" Trong lời nói của cô còn có một chút căng thẳng.

Khâu Trọng Khải: "Bị tin tức ở đầu đề doạ rồi, Thu Thu à, con nói cho ba biết, bức ảnh này bị chỉnh sửa phải không?"

Khâu Lê: "... Không phải, đó là con và Cố Diễm."

Khâu Trọng Khải nói thật: "Đến bây giờ ba vẫn không dám tin đây là thật."

Tối hôm qua xem phỏng vấn của Cố Diễm, ông thậm chí có chút hâm mộ ba vợ tương lai của Cố Diễm, bởi vì Thu Thu nhà ông cũng không ăn rau quả, không biết sau này con bé có may mắn gặp được một người sẵn lòng bao dung con bé hay không.

Ai biết sáng nay lúc xem tin tức, tất cả đều là ảnh chụp Cố Diễm và Thu Thu nắm tay nhau, rất rõ ràng nhưng ông cảm thấy mình vẫn đang nằm mơ.

Khâu Lê cười: "Ba không tin con và Cố Diễm ở bên nhau thật sao?"

Khâu Trọng Khải cố ý trêu cô: "Phải là không tin Cố Diễm sẽ ở bên con."

http://tieulun.hopto.org

Ý cười trên khoé miệng Khâu Lê xụ xuống một chút, "Lão Khâu, ba làm như vậy sẽ rất dễ dàng đánh mất con!"

Cô bất mãn "hừ" một tiếng, "Con bận rồi."

Khâu Trọng Khải: "Ba còn đang ở Thượng Hải, sau khi về đây rồi con và Cố Diễm về nhà ăn cơm."

Lúc biết con gái đang yêu đương, trong lòng ông chua xót, phiền muộn, nhưng có thể nhìn con bé có một căn nhà tốt, ông lại yên tâm và vui vẻ.

Cảm giác đó không nói nên lời, ngũ vị lẫn lộn vào nhau, nửa mừng nửa lo.

Cảm giác như ngày hôm qua vẫn còn nắm tay con bé tập đi, hình ảnh con bé ê a học chữ vẫn còn đang trước mắt.

Nhưng ngày hôm nay, con bé đã lớn rồi, rất nhanh sẽ có cuộc sống riêng của chính mình.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 53

Thứ sáu sau khi tan tầm, Mạc Viễn Đông và Khâu Lê hẹn gặp nhau ở quán cà phê.

Sau khi chuyện tình cảm của Khâu Lê và Cố Diễm bị công khai, đến bây giờ vẫn chưa giảm được nhiệt độ, cơ hồ là mỗi ngày đều lên đầu đề.

Tốt, xấu, các loại bình luận đều có, ngày đầu tiên Khâu Lê còn có chút để tâm đến, bây giờ đơn giản là cô không lên mạng nữa.

Cứ mặc cho nó đi.

Mạc Viễn Đông hỏi cô: "Cảm giác làm người nổi tiếng như thế nào?"

Khâu Lê lườm anh một cái rồi tiếp tục ăn bánh mouse.

Mạc Viễn Đông nhìn cô bằng ánh mắt ghét bỏ: "Mấy trăm năm rồi em chưa được ăn bánh kem hả?"

Khâu Lê: "Năm ngàn năm."

Mạc Viễn Đông: "..."

Khâu Lê vừa ăn cũng không quên khen: "Cà phê của Đường Đường uống thật ngon, món ngọt cũng rất ngon miệng."

Nếu như có Đường Đường ở đây, nhất định cô sẽ học hỏi Đường Đường một phen.

Nhắc đến Đường Đường, trái tim Mạc Viễn Đông liền bị nghẹt.

Hiện tại anh đang chạy đến cuối con đường, phía trước là một đại dương, không có đường lui lại phía sau, mà anh không đủ thể lực để bơi đến bờ bên kia của đại dương, bây giờ anh cứ trơ mắt ở đấy mà đợi chết.

Mặc khác là không làm được cái gì nữa.

Khâu Lê dùng khăn lông ướt lau khoé miệng, nhìn xung quanh, không có ai.

Cô thấp giọng: "Đứa bé không phải của anh sao?"

Mạc Viễn Đông lắc đầu: "Không biết, không có làm giám định ADN."

Nếu như sau khi làm giám định ADN con trai không phải là của anh, tất cả hi vọng sẽ bị tan biến, không bằng anh lừa mình dối người để sống tiếp.

Khâu Lê hỏi anh: "Nếu như đứa bé không phải của anh, anh... Có lòng dạ để đi tiếp nhận một người không có máu mủ với anh, nhưng là của người phụ nữ mà anh yêu với người đàn ông khác không?"

Mạc Viễn Đông co mười ngón tay lại, không khỏi có chút căng thẳng.

Trái tim cũng nghẹt thở theo.

Khâu Lê: "Nếu đứa bé không phải của anh, sau khi anh suy nghĩ kỹ rồi, anh cảm thấy sẵn sàng cho Đường Đường và đứa bé một gia đình thì anh nên dùng hết sự chân thành của mình, sau tất cả nếu đứa bé không phải của anh, chắc hẳn Đường Đường sẽ băn khoăn, bởi vì đã từng dùng tuổi thanh xuân thuần tuý của cả hai mà ở bên nhau, anh cũng đã làm tổn thương chị ấy, chưa kể đến bây giờ chị ấy còn có con."

Một người phụ nữ lại tiếp tục yêu một người đàn ông, tình cảm ấy đều sẽ

không bằng tình cảm của người phụ nữ đó dành cho con của mình.

Mạc Viễn Đông không lên tiếng.

Khâu Lê biết trong lòng anh cũng đang đấu tranh, một mực tự lừa mình dối người.

Để một người đàn ông không bận tâm đến việc người phụ nữ mình yêu có con với người đàn ông khác, hẳn là có chút khó có thể thực hiện được phải không?

Nhưng mà, nếu có thể chấp nhận được, có lẽ cũng sẽ không có kết quả xấu.

Khâu Lê lại trấn an anh: "Nói không chừng đứa bé là của anh, như vậy không phải là sẽ hạnh phúc sao? Đường Đường lại hận anh, anh dây dưa lâu dài như thế, chị ấy sẽ vì đứa bé mà tha thứ cho anh."

Mạc Viễn Đông ấn ấn huyệt thái dương, đầu anh đang đau như búa bổ.

Khâu Lê đẩy đẩy tay anh: "Ai, anh nói một lời đi. Nếu đứa bé không phải của anh, anh phải làm sao? Cứ như vậy mà từ bỏ?"

Đáy mắt Mạc Viễn Đông đều là sự cô đơn, anh nói: "Anh không nghĩ đến việc từ bỏ."

Khâu Lê: "Vậy anh còn băn khoăn cái gì?"

Mạc Viễn Đông: "Không phải anh không muốn theo đuổi cô ấy không muốn xin cô ấy tha thứ. Chỉ là..."

Anh thở dài.

"Chỉ là cái gì?"

"Anh đi tìm cô ấy, cô ấy liền báo cảnh sát, đã hai lần như vậy rồi."

"..." Khâu Lê không nhịn được cười, "Đáng đời!"

"..."

Mạc Viễn Đông cân nhắc nửa ngày, "Anh đã quyết định."

Khâu Lê vừa mới cầm ly cà phê lên, chưa kịp uống, "Quyết định cái gì?"

"Quyết định đi giám định đứa bé có phải là con của anh hay không."

Nếu là thật, anh sẽ mặt dày mày dạn mà ăn vạ với cô.

Khâu Lê hỏi lại: "Nếu như không phải thì sao?"

Mạc Viễn Đông: "Anh sẽ kiên nhẫn theo đuổi cô ấy, một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì năm năm, anh cũng không tin trái tim của cô ấy được làm ra từ đá."

Cái Khâu Kê lo lắng chính là: "Cô đồng ý sao? Cô không sốt ruột ôm cháu hả anh?"

Mạc Viễn Đông: "Anh nói với mẹ là anh thích đàn ông."

Khâu Lê: "..."

Sau đó bọn họ lại nói đến Khâu Tây Văn, Mạc Viễn Đông hỏi khi nào chị ấy về New York, trêu chị ấy có phải là chị ấy làm việc không đàng hoàng, nên mới về nước lâu như vậy.

Khâu Lê: "Chị ấy nói là tháng mười một sẽ về."

Hai ngày trước cô cùng Tây Văn đi uống rượu, Tây Văn uống có chút say,

liền trở nên nói nhiều, nói hoài cũng không dừng lại.

Nghe ý tứ của Tây Văn, cô muốn về nước để kết thúc tình cảm của mình, cô cũng không biết cái gọi là kết thúc là kết thúc như thế nào.

Nói với bản thân tạm biệt quá khứ, một lần nữa bắt đầu lại? Hay là vẫn sẽ bắt đầu lại với Thẩm Nghiên?

Sau đó hỏi Tây Văn, Tây Văn cười cười, nói không rõ mình đang nói cái gì.

Cô không biết chị gái là say thật hay chỉ là mượn rượu giải sầu.

Mà Thẩm Nghiên vẫn luôn bận rộn, mấy ngày nay lại đi nước ngoài, cũng không biết ngày nào sẽ trở về.

Có tin tức nóng nhất trên Weibo gửi đến di động, thế nhưng có liên quan đến cô, bởi vì thấy tên của mình, đợi khi cô mở ra, đều trợn tròn mắt.

Ảnh chụp cô và Dung Thâm như thế nào lại xuất hiện trên tin tức?

Mạc Viễn Đông phát hiện cô đang hoảng loạn, quan tâm hỏi: "Làm sao vậy?"

"Em và Dung Thâm cùng nhau ra vào khách sạn ở Thanh Đảo... bị người khác chụp được."

Hiện tại trên mạng đã biến thành một nồi cháo.

Vốn là có rất nhiều người bất mãn với cô, cảm thấy cô không xứng với Cố Diễm, lúc này chỉ mới mấy ngày, lại bị phơi bày ra cô ở bên nhau với đối thủ cạnh tranh của bạn trai.

Tay cầm di động của cô run run, trước mặt cũng bắt đầu tối sầm lại.

http://tieulun.hopto.org

Mạc Viễn Đông lấy điện thoại của cô lướt xem mấy lần, đại khái đã hiểu rõ là chuyện gì, anh đứng dậy, kéo cô lên, dắt cô rời khỏi quán cà phê.

"Trước hết anh đưa em về nhà, để Cố Diễm tính toán đáp lại như thế nào."

Viền mắt Khâu Lê có chút đỏ lên: "Nhất định bọn họ sẽ chê cười Cố Diễm."

Mạc Viễn Đông xoa xoa đầu cô: "Cố Diễm nào có yếu ớt như vậy, lúc trước cậu ta lựa chọn tự mình công khai, hẳn là có suy xét đối mặt với chuyện xấu đột ngột xuất hiện, mặc kệ tai tiếng."

Ngồi lên xe, cô hít sâu vài cái, gọi cho Cố Diễm, kết quả là bên kia đang bận, gọi không được.

Cô đang sốt ruột giống như con kiến đang ở trên chảo nóng.

Cố Diễm muốn gọi cho Khâu Lê, không nghĩ đến là mẹ Cố gọi đến, "Alo, mẹ ạ."

Mẹ Cố: "Xem tin tức trên mạng chưa?"

Cố Diễm: "Con xem rồi, mẹ..."

Còn chưa nói xong, đã bị mẹ Cố ngắt lời: "Chuyện này là sao? Bạn bè của mẹ gọi điện hỏi mẹ, nói mấy ngày trước con vừa mới công khai, bây giờ thì lại bị..."

Mẹ Cố thở dài, mấy chữ kia, thật sự bà không nói ra được.

Cố Diễm giải thích: "Mẹ, có mấy người rảnh rỗi nên khó chịu, nhất định phải tìm chuyện để làm, mấy bức ảnh của Thu Thu và Dung Thâm là ở khách sạn Thanh Đảo, không phải ở Bắc Kinh. Chính là mấy ngày con ở Thanh Đảo cùng với Thu Thu, vừa vặn Dung Thâm cũng ở bên đó, còn có Khâu Tây

Văn. Lúc đó là sinh nhật của Dung Thâm nên Thu Thu và Tây Văn tổ chức sinh nhật cho Dung Thâm mà thôi."

Mẹ Cố không có kiên nhẫn nghe anh dong dài, "Được rồi được rồi, mẹ không muốn nghe mấy lời này, mẹ chỉ muốn biết những tấm ảnh này là do ai chụp, làm cho sự việc trở nên huyên náo dư luận xôn xao, mục đích của họ là gì?"

Cố Diễm: "Đã cho người điều tra. Cũng đã tìm được người trong cuộc, chính là dân mạng chụp, không có mục đích gì, lúc trước họ đi du lịch ở nước ngoài, không thấy được tin tức, bây giờ nhìn thấy tin tức của con và Thu Thu, cho rằng Thu Thu một chân đứng hai thuyền, cho nên..."

Lời anh nói là nửa thật nửa giả.

Bức ảnh này đã được đăng lên từ một tuần trước, nhưng lại bị anh đè xuống.

Nhưng mục đích của dân mạng này không phải là ác ý.

Không biết lần này là ai làm tin tức này trở nên nóng hơn.

Mẹ Cố thở dài: "Để cho dân mạng này giải thích một chút đi."

Cố Diễm bất đắc dĩ cười: "Đây không phải lại tạo đề tài cho dân mạng sao ạ? Bọn họ sẽ cảm thấy người đăng bức ảnh này bị uy hiếp hoặc là được trả tiền, nhận lại chính là tầng tầng lớp lớp đề tài kéo đến."

Ngữ khí của mẹ Cố không tốt: "Vậy con cứ để mặc vậy sao? Người khác sẽ nhìn con như thế nào?"

Cố Diễm: "Lời đồn đại cũng sẽ dừng lại ở người khôn ngoan, nói nhiều sai nhiều, còn có thể cho người khác thấy mình đang giấu đầu lòi đuôi, xem

như là giải thích, cũng sẽ biến trắng thành đen, hà tất gì phải tự tìm phiền toái?"

Mẹ Cố bất đắc dĩ: "Nói thì nói như vậy, nhưng mẹ... mẹ không chịu được người khác ba hoa chích choè đâm chọt con!"

Bà xoa xoa ngực, tức giận đến lạc giọng, đau không chịu được.

Cố Diễm an ủi bà: "Mẹ, xin mẹ bớt giận, không đáng để đôi co với người không quen biết, sau này con và Thu Thu sẽ chú ý hơn, sẽ không để cho người khác tiếp tục bàn tán về chuyện riêng tư của mình."

Mẹ Cố bất mãn "hừ" một tiếng, cũng không tiếp tục chế nhạo anh, tức giận ngắt điện thoại.

Anh gọi lại cho Khâu Lê, bên kia nhanh chóng nhận máy, "Cố Diễm."

Giọng nói của cô còn mang theo tiếng rung.

Cố Diễm: "Ngoan, không có việc gì, trở về đi, anh đang ở nhà."

Khâu Lê nghe được giọng nói của anh, tủi thân rơi nước mắt, "Ngày đó còn có chị của em, lúc đó chị ấy đang nghe điện thoại nên đi ở phía sau, nên không bị người ta chụp được."

Ngày đó ra khỏi quán cơm, bọn họ liền quyết định buổi chiều đi đến Tô Châu.

Dung Thâm về khách sạn trước lấy hành lý, dọc đường đi bọn họ cũng thảo luận nên đối phó với Triệu Tiêu Quân như thế nào, xe đến trước khách sạn, bọn họ thảo luận cũng chưa xong.

Hai người xuống xe cùng một lúc, lại tiếp tục thảo luận.

http://tieulun.hopto.org

Cô và Dung Thâm ngồi ở khu nghỉ ngơi của khách sạn đợi Khâu Tây Văn, sau đó Khâu Tây Văn kết thúc trò chuyện, thấy bọn đang nói chuyện quá tập trung nên không quấy rầy, đi lên lầu thu thập hành lý cho cô.

Khâu Tây Văn thu thập hành lý xong, trả phòng rồi mang hành lý của cô lên xe, cũng không lâu lắm, mới gọi điện thoại cho cô, bảo cô và Dung Thâm lên xe, nói chậm một chút nữa sẽ trễ tàu.

Ai biết dân mạng kia sẽ đợi lâu như vậy, chụp đến cô cùng Dung Thâm đi vào khách sạn, lại đợi hơn một giờ chụp cô và Dung Thâm ra khỏi khách sạn.

Cố Diễm giải thích: "Người kia cũng không cố ý đợi các em, vừa lúc họ ở nơi bên cạnh uống cà phê, rất khéo, em đi vào đi ra, họ đều thấy được, cũng không phải chụp em, chủ yếu là chụp Dung Thâm."

Lúc mới bắt đầu trực giác cũng nói cho anh biết là có người cố ý vu oan hãm hại, không phải đối thủ cạnh tranh của anh, thì cũng là đối thủ cạnh tranh của Khâu Lê, cho nên lúc tin tức vừa được tung ra, anh cũng cho người điều tra qua.

Kết quả không phải.

Cô bé này chỉ là một sinh viên đại học.

Khâu Lê lau nước mắt: "Làm sao nhanh như vậy anh liền biết?"

Cố Diễm dừng lại, "Bộ phận quan hệ xã hội của công ty nói cho anh biết, bọn họ sẽ chú ý đến những từ khoá có liên quan đến anh."

Khâu Lê cũng không có hoài nghi, "a" một tiếng, còn muốn nói thêm cái gì, kết quả Cố Diễm nói: "Về nhà rồi lại nói, anh nhận một cái điện thoại công việc."

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nhanh chóng hỏi Dương Soái, làm sao tin tức này lại được lên men, "Không phải các cậu đều xử lý hết rồi sao?"

Dương Soái cũng rất bất đắc dĩ: "Đã xử lý hết rồi, ai biết một giờ trước lại trồi lên? Chắc là có người nhìn cậu không thuận mắt, muốn chỉnh cậu một chút!"

Cố Diễm: "Tra được IP không?"

Dương Soái nhún nhún vai: "Ở nước ngoài."

Lại xin chỉ thị: "Tiếp tục tìm người sao?"

Cố Diễm đăm chiêu: "Quên đi, cứ như vậy đi."

Dương Soái: "??"

"Châm ngôn nói đúng, không sợ bị ăn trộm chỉ sợ bị trộm nhớ, xem ra đối phương muốn đè bẹp tớ cho hả giận, chung quy nên để cho đối phương cơ hội này."

Hơn nữa bây giờ là thời đại công nghệ, có chút tin tức chỉ có thể nóng lên nhất thời, lúc trước anh chỉ lo lắng là Thu Thu sẽ tự trách, mặt khác cũng không có gì.

Người khác nói anh thế nào, anh cũng không để tâm.

Dương Soái: "Không điều tra nữa? Vậy làm sao để đối phó?

Cố Diễm uống xong một ly nước sôi để nguội, "Không điều tra, không đáp lại, xem như là cho dân mạng một câu chuyện, không để ý đến nó, lâu dài sẽ bị nhạt đi."

Anh đều biết một số đối thủ cạnh tranh đã sớm nhìn anh không thuận mắt,

đặc biệt là khoản trò chơi miễn phí đang nóng hừng hực như thế.

Nếu trong lòng bọn họ không thoải mái, anh nên hào phóng cho bọn họ một nơi để hả giận.

Đôi khi không để ý đến, xem thường là đả kích rất lớn đối với người khác.

Dương Soái tâm thần lĩnh hội.

Dường như còn đang thương lượng, Dung Thâm bên kia, cũng không có phản ứng gì.

Anh đang tham gia một hội nghị cấp cao về ngành công nghệ thông tin với Khâu Trọng Khải, tâm trạng cũng không có bị ảnh hưởng.

Kết thúc hội nghị, giới truyền thông vẫn đang vây quanh hỏi anh chuyện trên mạng là như thế nào, Dung Thâm nhìn chằm chằm người phóng viên vừa mới đặt câu hỏi một lát.

Trong nháy mắt toàn bộ đều yên tĩnh.

Kim rơi xuống còn có thể nghe được.

Vẻ mặt anh thờ ơ, "Thấy thế nào sao?"

Nhìn qua như đang chăm chú suy nghĩ, "Thật là náo nhiệt, tôi và Cố Diễm còn có Thu Thu được làm người nổi tiếng, chúng tôi đang thương lượng nên cảm ơn các người thế nào."

Phóng viên nghẹn họng: "..."

Ngay sau đó, Dung Thâm cười nhạt, giọng nói chầm chậm lại lạnh nhạt nói: "Bây giờ các người đi công tác, đều phải ở khác khách sạn với đồng nghiệp khác phái của mình sao? Nếu là như vậy, tôi đây kiến thức rất hạn

hẹp. Xin lỗi, tôi còn có việc."

Anh hơi gật đầu, để nhân viên công tác hộ tống xuống rồi rời khỏi.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 54

Thang máy vừa dừng Khâu Lê nhanh chóng chạy về nhà, Cố Diễm đang đứng ở cửa đợi cô, cô chạy đến ôm lấy anh, tự trách: "Thực xin lỗi." Như thế nào cô chưa từng nghĩ đến việc đi công tác, cùng nhau ra vào khách sạn có thể sinh ra nhiều chuyện xấu như vậy.

"Đừng khó chịu, không có liên quan gì đến em. Đây là cái tai hại của internet, em nên học cách thích ứng." Cố Diễm ôm cô đi vào nhà, đóng cửa lại.

Khâu Lê ngước mắt, trên mắt có một ít nước mắt: "Thực xin lỗi."

Ngoại trừ xin lỗi, cô không biết còn có thể nói cái gì.

Trên đường về nhà, cô nhịn không được, mở bình luận ra xem, là những bình luận đâm chọt vào tim.

Nói là cô hư hỏng, cũng cực kỳ cay độc Cố Diễm.

Cố Diễm: "Lời đồn đại vớ vẩn có thể làm chết người, em càng chú ý càng làm cho đối phương thực hiện được. Em không cần để ý, người chật vật chính là bọn họ.

Khâu Lê nhìn dáng vẻ điềm nhiên như mây gió của anh, cảm thấy khó tin: "Anh không có tức giận chút nào sao?"

Cố Diễm cười, hỏi ngược lại: "Sao lại phải tức giận? Nếu như anh gặp cái

gì không được như ý mà nổi giận, vậy từ lúc bắt đầu gây dựng sự nghiệp anh cũng đã chết mấy lần."

Khâu Lê nín khóc mà cười, nhưng tâm trạng vẫn không tốt, luôn cảm thấy cô vô cớ mang anh đến trung tâm của dư luận, đối mặt với dò xét của mọi người.

Cố Diễm cúi đầu, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Nếu như thấy có lỗi với anh, vậy thì bồi thường cho anh thật tốt, được không?"

Khâu Lê gật đầu, hỏi anh: "Anh muốn bồi thường cái gì?"

Cố Diễm cười nhẹ: Trái tim tinh thần đều đã bị thương, có thể đền bù trên thân thể được không?"

Khâu Lê xem thường nhìn anh, mạnh mẽ đạp anh mấy cái.

Cố Diễm bật cười.

Tin tức này, kéo dài cả một tuần, lúc sắp bị chìm xuống, lại có người làm cho nổi lên, đi lên đi xuống, mãi cho đến thị giác của dân mạng đã mệt mỏi, nhìn thấy cũng không muốn quan tâm.

Sau đó có một vị blogger nổi tiếng đã đăng một trạng thái trên Weibo:【Chà, khoảng thời gian này tôi bế quan tu luyện đã có một tin tức thật lớn xuất hiện nha. Bổn tiên nữ nói cho các người biết cái gì mới là sự thật!】

Đăng một vài tấm ảnh.

Là chụp trên cao tốc từ Bắc Kinh đi Thanh Đảo.

Có một ảnh chụp Cố Diễm và Dung Thâm ngồi chung, hai người mỗi người ngồi một chỗ cúi đầu xem máy tính, giống như là đang xử lý công việc.

Còn có một ảnh chụp cả Khâu Lê Cố Diễm và Dung Thâm, là Khâu Lê đưa nước cho bọn họ.

Weibo này được đăng lên, lại dẫn đến một làn sóng mới, làm cho sự việc bị đẩy lên cao trào.

Dân mạng đã không hề tiếp tục quan tâm Khâu Lê có ngoại tình hay không, mà là nhất trí cho rằng Cố Diễm và Dung Thâm mới thích hợp ở bên nhau, Khâu Lê chỉ là "người thứ ba".

Khâu Lê dở khóc dở cười.

Sau khi có tin tức khác nhau được sinh ra, nhiệt độ của tin này cũng từ từ giảm xuống.

Hai tháng sau, mọi người đã sớm không nhớ rõ lần "huyết vũ tinh phong" này.

Vào tháng mười một, các mô hình điện tử thương mại đều chuẩn bị cho 11-11.

Mỗi đêm Khâu Lê đều bận bịu đến hơn mười giờ mới trở về.

Trước 11-11 một tuần, Cố Diễm nhận được điện thoại của Triệu Phương Châu mời anh tham gia tiệc tối 11-11 của Phương Quân, còn nói để cho Cố Diễm đọc diễn văn.

Cố Diễm khéo léo từ chối: "Cảm ơn, nhưng tôi đã đồng ý với Thu Thu đến công ty của cô ấy. Đến lúc đó CEO của Trung Doãn sẽ thay mặt tôi tham gia."

Triệu Phương Châu cũng không miễn cưỡng nữa, nhanh chóng đổi chủ đề.

http://tieulun.hopto.org

Triệu Tiêu Quân đang ở văn phòng của anh trai, nghe được anh trai nói không có việc gì, trong lòng cô ta lạnh đi, biết người đàn ông này không có chút nào lưu tình mà cự tuyệt.

Triệu Phương Châu tán gẫu với Cố Diễm vài câu rồi nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện.

"Cố Diễm không muốn đến?" Triệu Tiêu Quân sốt ruột hỏi.

Triệu Phương Châu gật đầu, "Cậu ta còn có công việc khác."

Dừng lại: "Anh muốn để Cố Diễm đến, tất cả đều vì sự phát triển của công ty sau này, cậu ta là đại cổ đông, về tình về lý chúng ta cũng phải chủ động mời."

Nhìn em gái cứ u mê không tỉnh như thế, anh ta ý vị sâu xa nói với cô ta: "Tiêu Quân, cho dù Cố Diễm có tốt, cậu ta không thích hợp với em, em ưu tú như vậy, không cần thiết phải miễn cưỡng. Sở dĩ bây giờ em cảm thấy cậu ta tốt nhất thế giới, bởi vì không có được cậu ta, đó mới là điều tốt."

Đạo lý gì Triệu Tiêu Quân đều hiểu, cũng đã từng khuyên bản thân mình, nhưng một khi đã u mê, cô ta thoát không ra được.

Cô ta phản bác: "Chỉ là thầm mến yêu thích mà thôi, lại không phải chen chân! Em sai rồi sao?"

Triệu Phương Châu: "Đây không phải vấn đề sai hay không sai, mà là em không cần thiết lãng phí thời gian trên người đàn ông đã thuộc về người khác, cái này không giống với làm ăn, làm ăn em chỉ cần kiên trì là được, đối phương có thể bị lay động, nhưng chuyện tình cảm thì không giống vậy."

Triệu Tiêu Quân không muốn nghe, không kiên nhẫn phất tay một cái, ra hiệu cho anh ta đừng nói nữa.

Từ trước giờ cô ta đều không tin một người đàn ông có thể đi đến cùng với một người phụ nữ không có chung chủ đề, bây giờ Cố Diễm và Khâu Lê ở bên nhau, đơn giản là Khâu Lê không giống với những người bạn gái lúc trước của anh, chỉ là anh ham mới mẻ thôi.

Thời gian chung đụng càng lâu, mọi khuyết điểm đều lộ ra, khi thời kỳ mặn nồng đi qua, loại tình yêu không có cộng hưởng này như thế nào sẽ có thể đi xa?

Hiện tại cô ta không có sốt ruột chút nào.

Bọn họ cũng sẽ có một ngày lạc nhau.

Có thể chẳng bao lâu nữa, hai người bọn họ mỗi người đi một ngả.

Lúc trước chuyện của Khâu Lê và Dung Thâm ầm ĩ ở trên mạng, cô ta cũng không tin người nhà Cố Diễm sẽ có ấn tượng gì tốt đối với Khâu Lê?

Triệu Phương Châu nói với cô ta về mô hình B2B, "Em đã chuẩn bị xong chưa?"

Triệu Tiêu quân: "Ừ, giai đoạn trước đều đã chuẩn bị xong, nhất định em sẽ giao cho Cố Diễm một đáp án bài thi hài lòng."

Ngày giao lưu hạng mục đó, Cố Diễm cũng đến, là ba của họ mời, đại khái Cố Diễm không thể từ chối cho nên cùng CEO đến đây.

Các khoản tiền đã được đưa ra trong ngày đó, vốn là chia ra hai kỳ, sau khi đàm luận, trở thành tính sổ một kỳ.

Đột nhiên Triệu Tiêu Quân nghĩ đến cái gì, "Anh, em còn có việc, về trước đây."

Trở về văn phòng, Triệu Tiệu Quân cho thư ký tìm ảnh chụp tư liệu của

ngày đó, mấy tấm ảnh chụp rõ ràng, toàn bộ đều có Cố Diễm, còn có các tầng cấp cao khác, nhưng vừa nhìn vào là biết Cố Diễm là nhân vật chính vì anh ở vị trí bắt mắt nhất.

Suy nghĩ một lúc lâu, cô ta đăng một trạng thái lên Weibo:【Cảm ơn đã cổ vũ! 11-11 tôi và đoàn đội sẽ cố gắng hết sức!】

Tải ảnh lên.

Ấn đăng tải.

Khâu Lê cũng vô tình nhìn thấy nội dung của Weibo này, bị dân mạng chụp lại, trở thành hot search trên Weibo.

Nhìn thấy Cố Diễm xuất hiện trên Weibo của Triệu Tiêu Quân, hơn nữa là trước hoạt động 11-11, các cô lại là đối thủ cạnh tranh, trong lòng cô không nói ra được là tư vị gì.

Đây là Triệu Tiêu Quân đang khiêu khích tuyên chiến với cô.

Nhưng cô không thể công khai biểu đạt sự bất mãn của mình, dù sao cố diễm cũng là cổ đông của Phương Quân, nếu như cô "ngang ngược không biết lý lẽ" mà đáp lại, sẽ làm cho người khác chế giễu.

Hơn nữa trước kia cô đã trải qua một trận phong ba trên mạng, cô càng sẽ lý trí hơn.

Say đó Khâu Lê muốn mở họp liền nhanh chóng rời khỏi Weibo.

Sau khi kết thúc cuộc họp, trên đường về nhà, cô lại nghĩ đến cái Weibo này, không biết bây giờ thế nào rồi, không quản được ngón tay của mình cô tìm kiếm Weibo của Triệu Tiêu Quân.

Trông thấy cũng không quá nghiêm trọng, dưới phần bình luận của Weibo

Triệu Tiêu Quân chướng khí mù mịt, đều là fans đang mắng lẫn nhau.

Sau đó mới biết Khâu Tây Văn lại mắng Triệu Tiêu Quân.

Sau khi Triệu Tiêu Quân phát Weibo một giờ, Khâu Tây Văn cũng đăng lên một trạng thái:【A, thừa nhận người đàn ông của người khác là thế nào nhỉ?! Có một câu nói thế nào, "lòng Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết"!】

Khâu Lê gọi cho Khâu Tây Văn, kích động nói: "Chị, thế nào thế nào."

Khâu Tây Văn: "Hôn hôn gì đó đều là giả, bao lì xì mới có thể biểu hiện sự chân thành của một người, số tiền càng lớn, tình yêu càng đậm."

Khâu Lê: "..., a, đúng rồi, chị, em gọi cho chị là muốn vay tiền."

Khâu Tây Văn trực tiếp treo điện thoại.

Khâu Lê bật cười.

Về đến nhà, Cố Diễm đã nấu cơm xong, đồ ăn cũng đã bày lên bàn ăn.

Khâu Lê thay đồ, nhún nhảy đi tới phòng bếp, thấy anh đang quay về phía bàn ăn chụp ảnh.

"Ông xã, em về rồi."

Cô ôm lấy cổ của anh, thân mật cọ cọ má anh, "Chụp cái gì vậy?"

"Chụp để lưu lại kỉ niệm, ghi chép trong một năm có bao nhiêu ngày anh đi công tác không thể làm cơm cho em ăn, nhân tiện nhìn lại mỗi ngày anh có thể làm được mấy món ăn khác nhau cho em ăn."

Anh vỗ vỗ cô: "Rửa tay ăn cơm."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê rửa tay, ngồi ở bên cạnh anh, "Sao hôm nay anh tan tầm sớm vậy?"

Cố Diễm: "Sau này mỗi ngày đều sẽ cố gắng xử lý công việc sớm một chút, tan tầm sớm, như vậy buổi tối em về nhà thì sẽ có cơm ăn."

Khâu Lê cười, hôn anh một cái, bắt đầu ăn cơm.

Chỉ là khi nhìn thấy mấy đĩa rau ranh, cô không cười được, nhăn mày ở trong lòng sinh ra mấy trăm cái khinh thường.

Cố Diễm chụp một tấm có gò má của cô, cô đang phẫn hận nhai cải xanh, giống như là có ai đã đắc tội cô vậy.

Chụp xong, Cố Diễm đăng nhập Weibo, đăng trạng thái:【 Thực đơn ngày thứ nhất & một đứa trẻ không thích ăn các món ăn.】

Một tấm có các món ăn trên bàn, còn có một tấm chụp gò má của cô.

Nhìn lại một lần, anh cười cười, ấn đăng tải.

Khâu Lê biết đến bài Weibo này cũng là do chị gái Khâu Tây Văn nói với cô:【 Cố Diễm bị ai bỏ thuốc kích thích? Không ngừng mà tú ân ái rồi!】

Khâu Lê:【??】

Khâu Tây Văn:【Cả ngày em bận bịu làm cái quái gì vậy, cái gì cũng không biết!】

Khâu Lê:【mặt oan ức】

Khâu Tây Văn:【 Weibo của cậu ta!】

Khâu Lê nhanh chóng đi xem, sau khi xem xong, viền mắt đều đã nóng

lên.

Từng chữ từng chữ trên Weibo của anh đều lộ ra một cỗ sủng nịnh, anh đang dùng cách này để thay cô đáp lại Triệu Tiêu Quân.

Chỉ là cô không nghĩ đến, rất nhiều năm sau này, chỉ cần anh có ở nhà, mỗi lần làm cơm tối anh cũng đăng ảnh lên Weibo, mà mỗi một lần đều đăng cùng một tấm ảnh có cô ở đó.

Sau đó, anh đăng mấy nghìn trạng thái trên Weibo, đều có liên quan đến cô.

Ghi chép từng li từng tí cuộc đấu tranh của cô với rau xanh.

...

Khâu Lê nhìn cái Weibo này nhiều lần, càng xem càng thấy hài lòng, phiền muộn mà Weibo Triệu Tiêu Quân mang đến cho cô mấy tiếng trước đều đã sớm tan thành mây khói.

Đột nhiên cô ném di động xuống, nằm trên giường, hai tay che mặt, cuộn chân, hưng phấn mà giậm.

Không phải Cố Diễm bị bỏ thuốc kích thích, mà đó là cô.

Cố Diễm đang tựa vào đầu giường chơi trò chơi, bị cô làm cho giật mình.

Liếc cô một cái: "Em đang làm gì vậy?"

Khâu Lê khoát tay lên trán, nhìn anh cười khúc khích, đột nhiên vươn mình, bò lên trên người anh.

"Ai, đừng nghịch, anh đang thi đấu đây." Anh cùng Dương Soái, đánh nhau với Tưởng Bách Xuyên và Thẩm Nghiên, chính là thời khắc then chốt

để quyết định thắng thua.

Khâu Lê cũng mặc kệ, giơ tay của anh lên, chui vào lòng anh, hôn lên môi của anh: "Ông xã." Duỗi đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Trong lòng Cố Diễm có một trận bập bềnh.

"Đánh xong ván này."

"Không muốn." Cô vẫn còn đang hôn anh.

Tay cũng không thành thật mà luồn vào bên trong áo sơ mi của anh.

Trước đây lúc cô chơi trò chơi, đột nhiên anh cũng muốn thân mật với cô như vậy, hại cô bị đồng đội mắng té tát.

Cố Diễm không chịu được cô trêu chọc, chuyển di động sang chế độ im lặng đặt ở một bên, giơ tay tắt đèn, vươn mình, đặt cô dưới người anh.

Trong trò chơi, Dương Soái còn đang gọi anh: "Cố Diễm! Cố Diễm! Cậu đang làm gì thế!"

Không có trả lời.

Anh mắng: "Cậu làm cái quái gì mà hãm hại tớ vậy! Mau mau chết đi ra đây!"

Nhưng mà bên kia vẫn yên tĩnh như cũ, không có một chút tiếng vang nào.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 55

11-11 kết thúc.

Bất kể B2C hay là B2B Phương Quân đều có thu hoạch tốt.

Nhưng mô hình của Khâu Lê không lạc quan, lượng đơn đặt hàng chỉ hơn hai triệu, mà mô hình của Triệu Tiêu Quân lại đạt đến ba trăm triệu.

Cô còn không bằng một số lẻ của người ta.

Bận rộn đến khuya, bên ngoài trời lại mưa.

Người ở công ty gần như đã về hết, chỉ còn một mình Khâu Lê ngồi trong văn phòng ngẩn người nhìn về phía cửa sổ.

Mưa cuối mùa thu đều rất lạnh lẽo, đèn đường ngoài cửa sổ mờ nhạt, vào đêm mưa có vẻ rất cô độc.

Đột nhiên, cành cây Hoàng Diệp(*) bị mưa làm cho gãy.

Theo gió chập chờn, cuối cùng rơi vào vũng nước trên mặt đất.

Cả đời này, cứ như vậy mà hạ màn rồi.

Cô sợ bản thân mình giống như cành Diệp Tử này, mùa đông vừa đến, không chịu được bất kỳ gió táp mưa sa nào.

Khâu Lê ôm lấy hai tay, xoa xoa cánh tay.

Có chút lạnh.

Cô nhìn đồng hồ trên tay, đã mười một giờ rưỡi, nên trở về nhà thôi.

Khâu Lê xuống lầu.

Đi đến phòng khách lầu một, cô nhìn thấy chiếc xe đang dừng ở cửa đèn sau xe đang sáng.

Cô nhìn bản số xe, là xe của Cố Diễm.

Cô mở ô ra, chạy chậm đi qua.

Sau khi đến gần, cô gõ gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, Cố Diễm ngồi ở ghế lái, nhìn cô cười nhẹ: "Lên xe."

Khâu Lê mở cửa xe, gập ô lại, sau khi ngồi xong, trước tiên là hôn anh một cái nhẹ: "Anh đến đây lúc nào vậy?"

"Vẫn luôn ở đây nha." Anh xoa xoa đầu cô.

Khâu Lê hiểu được lời của anh có hai ý nghĩa, là đang an ủi cô chuyện B2B.

Mặc kệ cô nhận được kết quả gì, anh vẫn luôn ở đây.

Cô cười cười, "Tốt hơn em mong đợi, về sau sẽ càng tốt."

Như là nói với anh, cũng là nói với bản thân mình.

Lúc trước mong muốn là một triệu, không nghĩ đến là hai triệu, tuy rằng không bằng một số lẻ của Triệu Tiêu Quân, nhưng ít ra mô hình của cô đã phát triển tốt hơn cô mong muốn.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm hơi hơi gật đầu: "Thị trường nông thôn em còn chưa bắt đầu khai thác, nói không chừng 11-11 năm sau đều có thể vượt qua Phương Quân, hãy tin tưởng chính mình."

Bàn tay anh che ở sau đầu cô, kéo cô về phía mình, dùng sức hôn lên môi cô, "Thứ sáu tuần này chúng ta đi lĩnh chứng đi."

Khâu Lê cong cong khoé miệng, liên tiếp gật đầu.

Mấy ngày nay, Triệu Tiêu Quân vẫn còn đang hưng phấn, khẩu vị ăn uống cũng tăng lên, lượng giao dịch chưa từng tốt như vậy, làm cô ta rất bất ngờ.

Mà cô ta lấy được số liệu, dữ liệu cho thấy Khâu Lê chỉ mới có hai triệu, còn không bằng số lẻ của cô ta.

Khâu Lê gặp khó khăn, cô ta liền có một cảm giác ưu việt không tên.

Buổi trưa thứ sáu, cô ta đến văn phòng tìm Triệu Phương Châu để cùng ăn cơm, Triệu Phương Châu đang xem tài liệu: "Em ngồi đó một lúc, mười phút nữa sẽ xong."

Triệu Tiêu Quân ra hiệu OK với anh ta.

Không có chuyện gì làm, cô ta lấy di động ra xem tin tức, cô ta chú ý Weibo của Cố Diễm, mấy phút trước anh vừa đăng dòng trạng thái:【Bắt đầu từ giờ phút này, anh, bất kể là trước kia hay là sau này, tất cả đều là em.】

Một tấm ảnh giấy kết hôn chói mắt bất thình lình xuất hiện trước mắt cô ta.

Làm sao có thể?

Làm sao anh có thể dồn dập lĩnh chứng với Khâu Lê như vậy?

http://tieulun.hopto.org

Cổ phần anh nắm giữ của Trung Doãn, số cổ phần nắm giữ đó còn chưa được công chứng trước hôn nhân.

Càng nhìn giấy kết hôn kia, trong lòng cô ta càng quặn đau.

Có chút chịu không nổi, cô ta để tay vào trong miệng cắn.

Lúc Triệu Phương Châu nhìn thấy, trố mắt vài giây rồi ném tài liệu xuống, nhanh chóng chạy đến: "Tiêu Quân, em làm sao vậy?"

Dù cho bình thường Triệu Tiêu Quân có kiên cường đi nữa, giờ phút này cũng nhịn không được, tức khắc nước mắt rơi xuống như mưa.

Triệu Phương Châu nhìn lướt qua màn hình điện thoại của cô ta, vừa lúc cái Weibo của Cố Diễm đập vào mắt, anh ta thở dài lại thở phào nhẹ nhõm, lúc này em gái có thể hoàn toàn hết hi vọng rồi.

Anh ta đưa tay ôm lấy cô ta vào trong lồng ngực, "Khóc đi, khóc được sẽ thoải mái."

Triệu Tiêu Quân giống như một đứa bé ở trong lồng ngực của anh trai, khóc không thành tiếng.

Cô ta thua triệt để như vậy, rồi lại không cam lòng như thế.

Rất nhanh đã đến cuối tháng mười một.

Gió thu bắt đầu thổi, sắc thu tiêu điều.

Trong công viên, tuỳ ý cũng có thể nhìn thấy lá khô ven đường.

Khâu Tây Văn và Khâu Lê đang ngồi ở quán cà phê uống trà chiều, hương hoa trong "mật mã thời gian" cũng không nồng nặc như hương hoa lúc mùa hạ.

http://tieulun.hopto.org

Cô hỏi Thu Thu: "Nói một chút cảm nhận làm vợ của mấy ngày nay đi?"

Khâu Lê suy nghĩ một chút: "Không có cảm nhận gì nha."

Ngày tháng vẫn trôi qua như trước kia, chỉ là cô bận rộn hơn lúc trước, mà Cố Diễm lại rảnh rỗi hơn một chút, mỗi ngày cô về nhà đều có thể ăn bữa cơm tối nóng hổi.

Còn cái khác thì giống như không có thay đổi.

Cô vẫn như cũ không thích ăn rau xanh, Cố Diễm vẫn như cũ nghĩ cách làm cho cô ăn.

Có đôi khi cho ăn, hai người có thể ôm hôn đến trên giường.

Cô hỏi Khâu Tây Văn: "Vé máy bay của chị ngày mai là mấy giờ?"

"Ba giờ chiều."

"Em và Cố Diễm sẽ đi đưa chị."

Khâu Tây Văn gật đầu, nâng ly cà phê lên rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người, vốn dĩ rất ấm nhưng thật ra lại có chút lạnh.

Khâu Lê cắn cắn môi, lấy dũng khí hỏi một câu: "Chị, chị và... Thẩm Nghiên thế nào rồi?"

Cô gửi tin nhắn cho Thẩm Nghiên, Thẩm Nghiên cũng tránh né, cô không thể gặng hỏi, thấy chị gái sắp phải trở về New York, trong lòng cô nóng như lửa đốt.

Im lặng một lúc lâu, Khâu Tây Văn không mặn không nhạt đáp: "Chẳng

ra gì."

Mấy tháng nay, Thẩm Nghiên vẫn không liên lạc với cô, nghe nói là anh bận đi công tác.

À.

Còn có thể thế nào đây.

Ngược lại cô phải quay về, sau đó lại về nước thăm người nhà, sẽ không nán lại đây lâu, cũng có thể người nhà sẽ đi New York thăm cô, cô sẽ không bao giờ trở về nữa.

Thành phố này, đã quá làm tổn thương người khác rồi...

Buổi tối.

Khâu Lê nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, nghĩ đến chuyện của chị gái và Thẩm Nghiên, cô không khỏi thở dài.

Cố Diễm kéo cô vào trong lồng ngực: "Công việc không hài lòng cái gì sao?"

Khâu Lê lắc đầu một cái: "Không phải, ngày mai chị của em phải quay về New York rồi."

Cố Diễm cũng không có phản ứng gì đặc biệt: "Ừ, cũng nên trở về rồi."

Khâu Lê: "... Làm sao một chút đồng tình anh cũng không có chứ!"

Cố Diễm: "Cái này với đồng tình có liên quan gì đâu? Bây giờ không giống như ba mươi năm trước, xuất ngoại rất khó, ngày mai chị ấy đi, nói không chừng tuần sau có công việc ở đây, chị ấy lại bay về đây."

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê cũng biết những đạo lý này, nhưng vẫn không nhịn được mà bận tâm, hỏi anh: "Gần đây anh có liên lạc với Thẩm Nghiên không? Đến cùng là anh ấy đang bận cái gì?"

"Không gặp được cũng không có liên lạc, còn có thể bận rộn cái gì ngoài chuyện làm ăn chứ."

Cố Diễm tắt đèn, "Muộn rồi, ngủ đi."

Biết cô đang nặng lòng, lại an ủi cô: "Bọn họ không phải là trẻ con, nếu cảm thấy lẫn nhau thích hợp, Tây Văn đi đến chân trời góc biển, Thẩm Nghiên đều cũng sẽ đuổi theo. Nói câu này có chút không êm tai, nhưng nếu như không có duyên phận, em tác hợp cho bọn họ đến cùng một chỗ, sớm muộn gì cũng sẽ tách ra."

Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng Khâu Lê vẫn có chút buồn.

Ngày mai.

Người đến người đi ở sân bay thủ đô.

Khâu Lê nhìn Khâu Tây Văn, giống như Khâu Tây Văn đang nhìn về phía cửa bên kia, chỉ là lơ đãng một chút, nhưng đột nhiên Khâu Lê cảm thấy trong lòng đau xót, nước mắt lập tức rơi xuống.

Có thể chị đang đợi Thẩm Nghiên.

Càng lúc Khâu Lê càng cảm thấy lòng mình khó chịu.

Lúc Khâu Tây Văn quay đầu lại, nhìn cô bằng ánh mắt ghét bỏ: "Khóc cái gì đây!"

Cô khẽ nhếch cằm với Cố Diễm: "Đồ mít ướt như vậy, sao cậu lại chịu được!"

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "Không phải lúc còn bé cô ấy cũng mít ướt sao?" Anh lau một chút nước mắt cho Thu Thu.

Khâu Tây Văn: "..."

Thật không chịu nổi, cô cúi đầu xem di động.

Bỗng nhiên di động của Khâu Lê vang lên, mở ra là Khâu Tây Văn chuyển khoản cho cô, là mười nghìn tệ.

Khâu Tây Văn tắt di động:【 Đưa cho em tiền vé máy bay, nhớ chị thì đi thăm chị.】

Khâu Lê: "..."

Đã đến giờ qua cửa an ninh, Khâu Tây Văn vẫy vẫy tay về phía bọn họ, quay người rời đi.

Lúc cô về nước cũng như vậy, không có bất kỳ hành lý nào, đeo mắt kính, mang theo túi tiêu sái đi đến cửa an ninh.

Dường như Khâu Lê có thể cảm giác được bóng lưng của chị gái là bóng lưng cô đơn.

Lên máy bay.

Chỗ ngồi của cô đã bị chiếm, từ xa xa cô có thể thấy một cánh tay đang khoát lên tay vịn.

Đến gần, người kia liền quay đầu.

Trong đôi mắt trắng đen phân biệt được tất cả ấy đều là nỗi khiếp sợ, sau một lúc lâu cũng không lấy lại được tinh thần.

http://tieulun.hopto.org

Thẩm Nghiên ra hiệu cho cô: "Ngồi ở bên trong."

Chỗ ngồi bên trong sát với cửa sổ.

Khâu Tây Văn không lại ra vẻ, sắp xếp lại tâm tình đang hỗn loạn, đi qua trước mặt anh, ngồi ngay ngắn, không đợi cô mở miệng hỏi anh cái gì, anh đã xoay người nhìn cô.

Cô đối diện với anh.

Từ trong ánh mắt chăm chú của anh, cô cũng chỉ nhìn thấy được cô.

Anh nói: "Tây Văn, anh sẽ lại theo đuổi em một lần nữa, giống như năm mười sáu tuổi ấy."

Trái tim Khâu Tây Văn bị đánh một đòn mạnh mẽ, một câu nói cũng đủ để gợi lên toàn bộ hồi ức của bọn họ, liên quan đến năm mười sáu tuổi ấy.

Tất cả đều là ngọt ngào.

Cô hoang mang chật vật xoay người, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Có triệu chứng rối loạn nhịp tim.

Giọng nói của anh truyền đến lần thứ hai: "Đến New York anh lại bắt đầu theo đuổi em, nếu em cho phép, anh có thể đuổi theo em đến tám mươi tuổi, chín mươi tuổi cũng được."

Trước mắt Khâu Tây Văn mơ hồ có một tầng nước, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Máy bay còn chưa cất cánh, nhưng giống như cô thấy được trời xanh biển mây, đẹp không thể tưởng tượng được.

http://tieulun.hopto.org

Hai năm qua, thành công trong công việc cũng không giúp cô lấp kín được phần cô đơn này trong lòng, nhất là khi nhìn thấy những quà tặng trong tủ kính mà anh đã từng tặng cho cô.

Nỗi nhớ nhung đâm vào trong xương, rất đau.

Có mấy lần cô chuẩn bị thu dọn hết lễ vật mà anh đã tặng cho cô mang nó ném đi, nhưng đến thùng rác dưới lầu, cô lại không có tiền đồ khiêng đống lễ vật đó về nhà.

Một bên hận một bên mắng anh.

Lúc rảnh rỗi, cô cực kỳ hoài niệm quãng thời gian đó có anh.

Mặc kệ là về nhà lúc nào, đèn trong nhà vẫn sáng, xem như là anh không ở nhà, anh cũng đã sớm dùng điều khiển từ xa mở hết đèn lên.

Ban đêm bất chợt có mưa to gió lớn, cô cũng sẽ không sợ hãi, nghiêng người là có thể chui vào lồng ngực của anh.

Tỉnh lại trong ác mộng, cô có một cái ôm ấm áp để dẹp đi nỗi bất an.

Anh vô cùng lãng mạn, lại cực kỳ thích nói lời âu yếm, anh còn thích ôm cô từ phía sau, mỗi ngày đều kể cho cô một đến hai câu chuyện cười.

Cô thắng kiện, anh sẽ cõng cô đi dạo trên đại lộ thứ năm(**) một vòng.

Sau này, cô mới ý thức được đây là người mà cô muốn đi cùng đến địa lão thiên hoang.

Cũng chỉ có người đàn ông này làm, cô mới muốn.

(**) Đại lộ thứ 5 là một đại lộ lớn ở trung tâm của quận Manhattan ở New York City, tiểu bang New York, Hoa Kỳ. Phần Fifth Avenue qua Midtown

Manhattan, đặc biệt là giữa đường 49 và đường 60 có các cửa hàng có uy tín và luôn được xếp vào một trong các đường phố mua sắm đắt nhất trên thế giới. Biệt danh "Phố đắt nhất trên thế giới" thay đổi tùy thuộc vào biến động tiền tệ và điều kiện kinh tế địa phương từ năm này sang năm khác. Đối với năm một số bắt đầu từ giữa những năm 1990, các khu mua sắm giữa Phố 49 và 57 đã được xếp hạng có chi phí thuê mặt bằng bán lẻ đắt nhất thế giới tính trên mỗi foot vuông. Trong 2008., Tạp chí Forbes xếp hạng Fifth Avenue như là đường phố đắt nhất trên thế giới. Một số bất động sản thèm muốn nhất trên Fifth Avenue là những căn hộ penthouse nằm trên đỉnh của tòa nhà

(*)

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 56

Cuối mùa thu này, Khâu Lê không chụp ảnh cưới, bởi vì Cố Diễm đề nghị nói vào mùa hè cảnh sắc ở ngõ hẻm sẽ đẹp hơn một chút.

Còn nói ngày cụ thể, là 29 tháng 7.

Khâu Lê hỏi tại sao lại vào ngày đó?

Cố Diễm nói không có gì, chỉ là cảm thấy ngày đó khí trời rất tốt.

Khâu Lê: "..."

Cố Diễm đang ôm cô xem tin tức kinh tế tài chính, cô bất mãn quay đầu lại trừng mắt nhìn anh: "Nói mau, anh không nói em sẽ không cho anh xem!" Cố ý lấy tay che hai mắt của anh lại.

Cố Diễm bắt được tay cô rồi bắt chéo ra sau lưng cô, anh cong đôi chân dài lại, đồng thời cũng khoá lại hai chân cô, hôn cô nói: "xem ti vi."

Khâu Lê liều mạng thoát ra, dùng hết tất cả sức lực của mình, nhưng cũng không làm được gì, giãy dụa mệt mỏi, cô tựa vào lồng ngực anh thở hồng hộc.

Xem thường nhìn anh: "Mau nói cho em biết là tại sao đi!"

Cố Diễm đang xem ti vi, một lát sau mới nhớ lại trả lời cô một câu: "Quên rồi."

Anh trả lời rất qua loa, cũng không biết là anh không chú ý đến vấn đề của cô hay là đang quá hứng thú với ti vi.

"Ông xã."

"Sao?"

"Nhìn em đi."

"Không rảnh."

"..."

"Ông xã."

"Sao?"

"Nhìn em đi mà."

"Vẫn không rảnh."

"..."

Khâu Lê bị chọc tức mà cười.

Tiếp tục đùa giỡn với anh, cũng đã quên hỏi tại sao anh lại muốn chọn ngày đó để chụp ảnh cưới.

Cô gọi anh: "Ông xã."

"Sao?"

"Nhìn em đi."

"Em có phiền hay không?"

http://tieulun.hopto.org

"Anh nói xem?"

"Không phiền."

Khâu Lê nở nụ cười.

Trong phòng khách giọng nói thu hút của người dẫn chương trình vẫn còn tiếp tục, ánh sáng của ti vi chiếu vào mặt họ, lúc sáng lúc tối, cô hơi hơi ngửa đầu.

Anh vẫn nhìn ti vi chăm chú đến không chớp mắt, cũng không có bị cô quấy nhiễu.

"Ông xã."

"Sao?"

"Anh nhìn em một chút đi."

Cuối cùng Cố Diễm cũng cúi đầu, hôn lên môi cô một cái, "Có phiền hay không? Hửm?"

"Không phiền."

Khâu Lê trở tay ôm lấy cổ anh, kéo anh xuống, "Hôn cái nữa."

Cố Diễm hôn ở bên tai cô một cái, "Không nhớ được ngày 29 tháng 7 là ngày gì sao?"

Khâu Lê chớp mắt như là đang tập trung lục lại trí nhớ.

Không có kết quả.

Cố Diễm: "Em cẩn thận ngẫm lại cho thật kỹ."

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt Khâu Lê sáng lên: "Ngày em gặp được anh?"

Cô ngồi xuống đối diện với anh, tâm trạng hưng phấn đến mức không có lời nào diễn tả được, cô nắm vai của anh dùng sức lắc lư mấy lần, vui vẻ "a a a a" mấy tiếng.

Cô kề mặt vào cổ anh, dùng sức hít một cái, tất cả đều là mùi sữa tắm vị bạc hà dễ ngửi, còn đi cùng với hơi thở của anh.

Cắn lên cổ anh một cái: "Làm sao anh lại nhớ ra được?"

Cố Diễm: "Em lấy kem của anh ăn, sao anh không nhớ kỹ cho được."

Khâu Lê bật cười ha ha ha, "Gạt người, nói đi, sao lại nhớ rõ như vậy!"

Cô vẫn không thuận theo mà cũng không buông tha.

Cố Diễm: "Mấy ngày trước anh về nhà, trong lúc vô tình tìm thấy quyển nhật ký lúc còn bé, không nghĩ đến sẽ nhớ được."

Anh phải cảm ơn thầy giáo đã yêu cầu anh viết nhật ký nghỉ hè, kỳ thật là anh không muốn viết chút nào, thật sự không có gì để viết nên liền mang chuyện của cô viết vào.

Sau này anh phát hiện, nhật ký nghỉ hè mỗi năm, có hai phần ba độ dài đều viết về cô.

Vốn là vô ý, nhưng bây giờ nhìn lại, từng cái một đều ghi chép lại quá trình trưởng thành của cô.

Khâu Lê năn nỉ: "Tặng cho em mấy cuốn nhật ký đó đi? Có được không?"

Đôi mắt trông mong mà nhìn anh.

http://tieulun.hopto.org

"Có được hay không?" Cô tiếp tục làm nũng.

Cố Diễm: "Không được."

Bởi vì ở bên trong còn có rất nhiều lời mắng chửi cô.

Khâu Lê "hừ" một tiếng, không cho xem cũng được, hôm nào cô sẽ đi trộm lấy.

Nhưng cô không biết Cố Diễm đã giấu hết mấy quyển nhật ký này vào trong két sắt ở văn phòng rồi.

Đột nhiên kênh kinh tế tài chính vang lên một giọng nữ quen thuộc, là chương trình của Đường Đường.

Khâu Lê: "Cũng không biết chị ấy với Tra Nhị thế nào rồi."

Cô hỏi Tra Nhị, Tra Nhị không nói gì, mỗi lần cô mới vừa nói mấy câu anh liền đổi chủ đề, xem ra xuất trận đã thất bại.

Cố Diễm: "Chỉ cần Mạc Viễn Đông sử dụng da mặt dày của anh ta, nhất định vấn đề sẽ không có gì lớn."

Chỉ là lần này Cố Diễm đã tính sai, Mạc Viễn Đông cảm thấy da mặt mình đã dày gấp đôi tường thành nhưng vẫn không có bất kỳ hiệu quả nào.

Nhưng xem như cuối cùng anh cũng có hi vọng, bởi vì con trai là của anh.

Bị Đường Đường sửa lại tuổi.

Không còn cách nào, anh chỉ có thể đến xin ba mẹ giúp đỡ.

Sau khi bị mắng một trận, Mạc phu nhân quyết định tự thân xuất mã.

http://tieulun.hopto.org

Buổi tối, Đường Đường về nhà sau khi tăng ca, cả người liền choáng váng.

Ba Đường: "Đứa nhỏ này con choáng váng rồi hả? Mau mau chào hỏi đi con."

"Chào chú dì ạ." Trái tim của cô đã nhảy đến cổ họng.

Thật không nghĩ đến ba mẹ của Mạc Viễn Đông sẽ tìm đến đây, xem ra đã biết chuyện của đứa bé, cũng không nên tiếp tục che giấu nữa.

"Đường Đường à, nhanh rửa tay đi con, dì nấu cơm nóng cho con rồi đây, năm phút nữa là có thể ăn rồi." Mẹ Mạc nói xong đã đi đến nhà bếp.

Đường Đường: "..."

Cô nhìn về ba mình.

Ba Mạc đứng dậy: "Chú đến phòng của bảo bảo xem nó có đạp chăn hay không."

Để lại không gian cho bọn họ nói chuyện.

Ba đường ra hiệu cho cô sang đây ngồi, trong lòng Đường Đường có chút tức giận, nghiêm mặt không lên tiếng, nhưng vẫn dời bước đi sang.

"Bé à, ba cũng đã già rồi, cũng không biết có thể ở cùng con bao lâu nữa, còn có thể chăm sóc bảo bảo bao lâu nữa..." Nói xong ông liền nghẹn ngào.

Đột nhiên Đường Đường khóc, lúc nhỏ mẹ cô bị bệnh qua đời, là ba cô vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi cô khôn lớn.

"Ba, không cho ba nói bừa như vậy!"

http://tieulun.hopto.org

Ba Đường lau nước mắt cho cô, "Đứa bé ở với ai cũng đều không bằng với ba mẹ ruột của mình. Trước hết không nói đến việc con không muốn tha thứ cho Viễn Đông, vậy con nói xem mấy năm qua con sống có vui vẻ không?"

Đường Đường hít mũi, không có một ngày nào mà cô trải qua vui vẻ.

Yêu anh, nhớ anh, lại hận anh.

Không có cách nào tha thứ cho anh, lại cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Ba Đường: "Con đang tự phân cao thấp với bản thân mình, trước đây ba cho rằng Viễn Đông đã làm chuyện gì có lỗi với con, cũng để toàn bộ tuỳ thuộc vào con, nhưng hôm nay nó đã nói hết tất cả chuyện các con cãi nhau bốn năm trước, ba lại cảm thấy... không thể nói nó đúng, nhưng cũng không nói con không sai."

Kỳ thật dưới cái nhìn của ông cũng không tính là chuyện lớn gì, nhưng đặt ở trên người trẻ tuổi đều phải thượng cương thượng tuyến(*), một câu không hợp chính là bạn không yêu tôi.

(*)Nó có nghĩa là để phân tích vấn đề bằng cách đề cập đến chiều cao của đấu tranh giai cấp và đấu tranh đường lối. Một phương pháp tư duy và một phương pháp diễn ngôn là phổ biến trong Cách mạng Văn hóa. Phương pháp này đòi hỏi mọi người và mọi thứ không thể được thảo luận về vấn đề này, nhưng phải "nhìn nhận bản chất thông qua các hiện tượng" và đặt tất cả các vấn đề lên tầm cao của các nguyên tắc chính, nghĩa là từ đỉnh cao của đấu tranh giai cấp và đấu tranh đường lối, tất cả các vấn đề là đề cập đến vô sản Sự khác biệt cơ bản giữa giai cấp và tư sản, chủ nghĩa xã hội và chủ nghĩa tư bản là phân tích, công nhận và đánh giá. Đường trên đã từ bỏ nguyên tắc tìm kiếm sự thật từ thực tế và ủng hộ việc đơn giản hóa và tuyệt đối hóa vấn đề.

Bây giờ nó thường được sử dụng để châm biếm hành vi nâng chủ đề lên cấp độ quốc gia, quốc gia và chính trị với suy nghĩ sai lầm về lở đất khi nói về các chủ đề thông thường. (Nguồn Google - Baidu)

Ở thời đại của bọn họ, ai sẽ đem chữ yêu lúc nào cũng treo ở ngoài miệng?

Để tâm là được.

Đường Đường rơi nước mắt, nghĩ đến trước đây, cô càng khóc càng thương tâm.

Ba Đường đau lòng sờ đầu cô.

Chọc cho cô vui vẻ: "Hiện tại người trẻ tuổi các con đều lưu hành cái gọi là trái tim pha lê đúng không? Xem như trái tim của cô bé đó được làm từ pha lê, đó cũng là thuỷ tinh công nghiệp, mà trái tim đàn ông lại là pha lê bình thường, cái loại mà cực kỳ mỏng đó, đụng vào là vỡ liền."

Đường Đường nín khóc mà cười, tức cười nói: "Ba!"

Ba Đường: "Được rồi được rồi, đừng khóc nữa."

Ông vỗ nhẹ lưng con gái: "Nếu như con không muốn tha thứ cho Viễn Đông, ba vẫn ủng hộ con, mặc kệ lúc nào cũng đều đứng bên con. Thế nhưng từ từ bảo bảo sẽ trưởng thành, vấn đề sau này sẽ ngày càng nhiều, ba ở đâu, ông bà nội ở nơi nào? Chúng ta không thể lúc nào cũng lừa nó, đối với một đứa bé trưởng thành cũng không tốt, nói không chắc lớn rồi vẫn còn có thể hận con, chúng ta không có lý do ngăn cản nó với ông bà nội mình gặp nhau."

Đường Đường lau nước mắt: "Ba đừng nói dễ nghe như vậy, kỳ thật ba vẫn hướng về Mạc Viễn Đông!"

Ba Đường: "..."

Lại giải thích: "Ba cũng già rồi, thân thể và tinh thần càng ngày càng tệ, con lại không yên lòng cho bảo mẫu chăm sóc đứa bé, mỗi ngày ba đều chăm sóc, không chịu được đau lưng eo nhức. Bây giờ đứa bé có ông bà nội chăm sóc, ba còn có thể nghỉ ngơi một chút."

Đường Đường cọ vai ba cô: "Ba, con xin lỗi."

Ba Đường: "Chú dì con cũng đã tỏ rõ thái độ rồi, đời này Viễn Đông hoặc là cưới con hoặc là mãi độc thân, nói đứa bé không thể có mẹ kế."

Đường Đường nhếch môi, không lên tiếng.

"Dì của con còn nói, nếu như con không muốn gả cho Viễn Đông, tuỳ vào con không muốn gả thì cho con làm con gái bà ấy cũng được, sau đó bà ấy đăng một cái thông báo, đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với Viễn Đông."

Đường Đường: "..."

Ba Đường lấy khăn giấy lau khô nước mắt trên khoé mắt cô, "Bây giờ con cũng đừng nghĩ quá nhiều, cũng không cần có nhiều áp lực trong lòng, ba người già chúng ta giúp con chăm sóc đứa bé, con rảnh rỗi vui vẻ hơn một chút, khúc mắc này người khác mở không ra, chỉ có thể tự con nghĩ thông suốt mới được."

Đường Đường lại không biện giải cái gì, càng không có phản đối, gật đầu nói được.

Ba Đường thở phào nhẹ nhõm.

Nhiều năm như vậy, đều không có lúc nào thoải mái như bây giờ.

Dù sao ông cũng không thể đi cùng con bé cả đời, hơn nữa con bé đã trải

qua chuyện không vui, nói không chừng ở cùng một chỗ với Mạc Viễn Đông, khúc mắc gì cũng sẽ được mở ra.

Vài tuần sau, mỗi ngày ba Mạc mẹ Mạc đều đến đây, mẹ Mạc chăm sóc em bé, ba Mạc chơi cờ với ba cô, có lúc hai người còn có thể cùng nhau đi câu cá.

Có lần cô tăng ca đêm, mẹ Mạc còn lái xe đi đón cô, nói cô mệt mỏi cả một ngày còn làm đêm nữa sẽ mệt nhọc.

Trong lòng cô chua xót không thôi, bởi vì cô chưa từng cảm thụ qua tình thương của mẹ, từ khi bắt đầu có ký ức, cô đã không có mẹ.

Sau khi về đến nhà, mẹ Mạc vội vàng làm bữa khuya cho cô, đợi cô ăn uống xong, ba mẹ Mạc mới rời đi.

Cô cảm thấy khoé mắt ba mình có ý cười, sắc mặt cũng tốt hơn không ít.

Một buổi tối thứ sáu, lúc cô về nhà, phát hiện Mạc Viễn Đông cũng ở nhà cô, anh đang ngồi chơi với con trai, hai người rất ấu trĩ mà chơi transformers.

Có thể là do máu mủ ruột thịt, con trai chơi rất vui vẻ, cũng không có chú ý cô đã về.

Lúc cô nhìn thấy Mạc Viễn Đông, cô liền giật mình, trong lòng cũng rối ren.

Quay mặt nói với con trai: "Bảo bảo, mẹ về rồi."

Anh đứng lên, ôm lấy con trai, "Đi tìm mẹ thôi."

Cô nhận lấy con trai, hôn một cái, nhưng khi đụng vào ánh mắt của anh, hung hăng liếc anh một chút.

Mạc Viễn Đông: "..."

Nhưng da mặt dày thì cái này cũng không quan trọng.

Anh giả bộ không nhìn thấy, cô đến phòng trẻ cũng đi theo, cô đi thư phòng anh cũng theo, cô tắm cho con trai xong, ôm con đi ngủ, anh vẫn đi theo.

Ở trước mặt con trai, Đường Đường không thể ồn ào với anh, chỉ có thể lạnh mặt nhìn anh, không muốn phản ứng với anh.

Sau đó đứa bé ngủ thiếp đi, Đường Đường mở đèn áp tường lên, rời khỏi phòng ngủ, Mạc Viễn Đông hôn nhẹ lên trán con trai, "Bảo bối ngủ ngon."

Lưu luyến không muốn rời khỏi.

Ba Đường đã sớm về phòng mình, lúc này trong nhà cực kỳ yên tĩnh.

Đường Đường nhướng mày, cực kỳ thiếu kiên nhẫn: "Mạc Viễn Đông, một chút tự tôn anh cũng không có sao? Tôi đã nói rồi tôi không muốn tha thứ cho anh, cũng không muốn nhìn thấy anh."

Mạc Viễn Đông cảm thấy mình đã nói ngọt nói nhạt cũng không ăn, anh chỉ chỉ lỗ tai của mình, "Chỗ này có chút tật xấu, phải lựa chọn lời để nghe, em vừa mới nói cái gì, anh không nghe thấy."

Đường Đường: "..."

Mạc Viễn Đông chăm chú nhìn cô: "Đường Đường, có thể nói cho anh biết đáp án của mật mã thời gian được không?"

Anh đoán những ngày kỷ niệm của anh và cô, tổ hợp con số mà cô thích đều đã thử qua, nhưng cũng không đúng.

http://tieulun.hopto.org

Đường Đường: "Không thể!"

Chỉ chỉ cửa lớn: "Anh còn không đi! Không đi nữa tôi báo cảnh sát."

Mạc Viễn Đông: "..."

Phụ nữ nói thay đổi liền thay đổi ngay.

"Ngày mai anh quay lại chơi với bảo bảo." Với em.

Hiện tại một con đường dài anh chỉ mới bước ra bước thứ nhất, có điều cuối cùng cũng xem như đã thấy được hi vọng.

Rạng sáng, Đường Đường đăng một trạng thái lên Weibo:【 Có một ngày, a cùng i gặp nhau.】

Còn chưa đến một phút, đã có người bình luận, không nghĩ đến lại là Khâu Lê:【Giơ tay giơ tay, em biết em biết, chính là yêu~】

Cô cười cười, trả lời:【 Thêm vô cùng!】

Đối với cô mà nói, chỉ có yêu nhau mới mở được mật mã của thời gian.

Bởi vì tình yêu là sức mạnh to lớn nhất trên thế giới.

Nhưng đầu óc của cái người cặn bã nhất thế giới lại bị nước vào, đến bây giờ cũng chưa đoán ra được.

Nhưng lại nhớ hết những ngày kỉ niệm của bọn họ.

Khâu Lê và Đường Đường nói chuyện riêng vài câu,【 Nghe nói bây giờ cô của em thường xuyên ở nhà của chị【 cười khóc】】

Đường Đường thở dài:【 Người lớn hài lòng là được.】

http://tieulun.hopto.org

Khâu Lê:【 Còn Tra Nhị thì sao? Có mạnh mẽ ngược anh ấy không? Hãy tranh thủ ngược anh ấy cho đến tâm can tỳ phổi thận đều đau~】

Đường Đường:【...】

Cố Điễm xem xong tin tức, đặt di động xuống, "Tán gẫu cái gì nữa? Đi ngủ."

Khâu Lê: "Ngủ đây."

Nói chúc ngủ ngon với Đường Đường xong, nhanh chóng tắt di động.

Cố Diễm ôm cô vào trong lồng ngực: "Đi ngủ sớm một chút, ngày mai dậy sớm anh dẫn em đi trượt tuyết."

Khâu Lê: "Đến tiểu khu trượt sao?"

"Ừ, hoa viên ở quảng trường nhỏ bên kia."

"Được, ngoéo tay."

Ngày hôm nay có tuyết rồi.

Đây là trận tuyết bắt đầu mùa đông, rơi cả một ngày.

Lại một đêm, ngày mai nhất định thành Bắc Kinh sẽ được bao phủ trong làn áo bạc.

Khâu Lê biết điều vùi trong lồng ngực của anh, nhắm mắt lại, nghĩ đến những cảnh tượng trượt tuyết trước kia, trong chốc lát liền thiếp đi.

Sáu giờ sáng ngày mai.

Cố Diễm cẩn thận từng chút rời giường, Khâu Lê vẫn còn đang ngủ say.

http://tieulun.hopto.org

Anh nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ, mặc quần áo giữ ấm xong, cầm chìa khoá xe xuống lầu.

Tuyết lớn đã ngừng rơi.

Tình cờ có một hoa tuyết bay xuống.

Cố Diễm đến chỗ đỗ xe, lấy dụng cụ quét hết tuyết trên thân xe đi, sử dụng công cụ vẽ để vẽ một quỹ đạo trên tuyết ở quảng trường nhỏ, khởi động xe việt dã, cẩn thận chạy theo quỹ đạo.

Ở quảng trường nhỏ chạy tới chạy lui, một vòng lại một vòng.

Qua nửa giờ đồng hồ, tuyết trên quảng trường nhỏ đã được bánh xe cán cho bằng phẳng, tạo thành nơi trượt tuyết tự nhiên.

Cố diễm gửi đi một tin nhắn:【 Các người có thể bắt đầu trang trí.】

Dừng xe, khoá lại.

Đi lên lầu.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 57

Một tiếng sau.

Khâu Lê chuẩn bị võ trang đầy đủ, cô hưng phấn nhảy qua nhảy lại, Cố Diễm thắt chặt khăn quàng cổ lại cho cô, ra hiệu cho cô có thể xuống lầu được rồi.

Trong thang máy, cô ôm cổ anh, hai chân để ở không trung như là đang chơi đu quay.

Cố Diễm vẫn để yên mặc cho cô nghịch.

"Mấy ngày nữa chúng ta đi Thuỵ Sĩ trượt tuyết không?" Anh hỏi.

"Không cần đâu, ở trong sân cũng tốt mà."

Trước đây cô cho rằng trượt tuyết ở đâu cũng giống nhau, mấy năm rời đi này, cô đi Pháp đi Thuỵ Sĩ, làm thế nào cũng không tìm được cảm giác như thời còn bé.

Có lẽ tuyết ở nước ngoài quá lớn, người cũng nhiều.

Cô nghĩ như vậy.

Sau đó phát hiện không phải như thế, chỉ là bởi vì không có anh ở bên cạnh.

Ở cùng người mình thích, vùi trong sô pha xem người khác trượt tuyết

trên ti vi, đều là một loại lãng mạn cực hạn.

Khi đến tầng dưới của quảng trường nhỏ, Khâu Lê mở to hai mắt, vui mừng không nói nên lời, hai tay che miệng, nhìn một chút, trong lòng liền bắt đầu chua xót.

Tuyết trên quảng trường nhỏ đã được ép cho bằng phẳng, hoa hồng được bày ở hai bên, toàn bộ quảng trường nhỏ đều tản ra mùi hoa hồng.

Mấy trăm đoá hoa hồng kiều diễm làm hình dáng sân trượt tuyết hiện ra rõ ràng hơn.

Là hình trái tim.

Tuyết trắng.

Hoa hồng.

Lá xanh.

Đẹp không tả xiết.

Khâu Lê nhìn chỗ đỗ xe bên kia, nhiều ô tô đã bị tuyết che phủ đi.

Chỉ có xe việt dã của anh, thân xe rất sạch, có thể thấy rõ rằng sau khi tuyết ngừng rơi lúc sáng, mới gạt hết tuyết ra.

Bên ngoài băng tuyết ngập trời.

Gió lạnh thấu xương.

Trong lòng Khâu Lê giống như xuân đầu tháng ba, trời trong nắng ấm, mọi thứ được hồi sinh, mùa xuân trong trẻo.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm cầm lấy bả vai cô xoay người cô đối diện với mình, "Sao tuyến lệ càng ngày càng phát triển vậy?" Anh lau cho cô một ít nước mắt.

Khâu Lê: "Những hoa hồng này sẽ bị đông chết."

Nghĩ đến, trong lòng cô lại đau, đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa hồng anh tặng, nó có ý nghĩa rất khác đối với cô.

Cố Diễm: "Không chết đâu."

Khâu Lê: "Chúng nó còn có thể tự mình chống rét được sao?"

Cô mặc áo lông dày như vậy nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Cố Diễm cười: "Là hoa hồng giả."

Khâu Lê: "..."

Cô có thể ngửi được mùi hương hoa hồng nức mũi kia một cách rõ ràng.

"Đó là mùi nước hoa hồng." Cố Diễm giải thích.

Khâu Lê: "..."

Trợn mắt trắng trong lòng một cái, hại cô rơi nhiều nước mắt như vậy.

Cố Diễm nắm tay cô đi đến sân trượt tuyết, "Anh đặt riêng, 729 đoá vĩnh cửu không phai màu không héo tàn, không sợ dãi nắng dầm mưa, được chế từ nguyên liệu đặc thù, cũng dễ xử lý."

Khâu Lê phát sầu: "Hôm nay dùng xong rồi, nhiều như vậy thì để ở đâu cho hết?"

Dọn dẹp rồi để trong kho thì chẳng phải là lãng phí sao?

http://tieulun.hopto.org

Để ở trong nhà cũng không được.

Cố Diễm: "Đặt ở biệt thự của chúng ta."

Anh mới mua biệt thự, sau khi kết hôn mới ở, bây giờ đang tân trang lại, nó rất gần với khu biệt thự nhà cô.

Bên trong biệt thự anh cho xây bể bơi, bên cạnh bể bơi chính là hoa viên, đến lúc đó mang những bông hoa hồng này chuyển đến hoa viên, như vậy trong vườn hoa một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều là biển hoa.

Anh còn làm âm thanh đặc biệt của ve.

Khâu Lê tháo khẩu trang, ôm cổ anh rồi hôn anh.

Cố Diễm chỉ hôn lại lướt qua, trong xe thương vụ cách đó không xa, còn có rất nhiều nhân viên công tác, phỏng chừng đều đang nhìn chằm chằm về phía anh.

Anh buông cô ra, ra hiệu cho cô nhìn hoa hồng.

Khâu Lê ngồi xổm xuống, hoa hồng cắm trong tuyết đọng, cánh hoa kiều diễm, lá xanh ngắt, thoạt nhìn rất giống với hoa thật.

Nhìn đến cành hoa, đột nhiên cô choáng váng.

Làm sao có thể?!

Khâu Lê sờ vào, là ve giả, nó đang an tĩnh nằm nhoài trên cành hoa nhỏ.

Cô đứng lên, đi quanh nơi trượt tuyết một vòng, cách vài bước sẽ có một con ve nằm trên cành hoa hồng.

Cố Diễm đang cúi đầu nhìn di động, đột nhiên trên quảng trường của tiểu

khu vang lên từng trận ve kêu.

Mà lúc này là trời đông gió rét, tuyết lớn trắng xoá.

Khâu Lê giương mắt mà nhìn, vốn viền mắt đã khô nhưng lại bắt đầu ướt.

Cố Diễm dùng sức ôm cô, những cái này đối với anh mà nói, kỳ thật không tính là niềm kinh hỉ lớn.

Tương lai còn dài như vậy, cô sẽ có nhiều hơn.

Từ thời khắc mà anh cầu hôn cô, anh muốn cho cô rất nhiều, đặc biệt là niềm vui, nhiều hơn nữa cũng không đủ.

Rơi nước mắt xong, tâm tình lại tốt, Cố Diễm mang cô đi trượt tuyết.

Cũng giống như trước kia, cô ngồi xổm trên mặt đất, đưa đôi tay cho anh, anh đi ngược lại, kéo cô trượt trên tuyết ở nơi không hề lớn này, một lần lại một lần, không ngại phiền phức.

Chơi qua hai giờ, Khâu Lê mệt mỏi, mới bắt đầu đi lên lầu.

Cố Diễm lấy cho cô hai quả cầu tuyết nhỏ, cô đeo găng tay, mỗi tay cầm một quả, lại nhìn hoa hồng: "Chúng ta đi rồi, còn hoa thì làm sao bây giờ?"

"Một lát nữa sẽ có người thu dọn."

Anh đẩy lưng cô đi về phía tiểu khu.

"Ai, anh đẩy em nhẹ chút đi, quả cầu tuyết muốn rơi xuống rồi." Khâu Lê nâng chúng như nâng bảo bối, cẩn thận từng li từng tí, cô cười nói: "Đây chính là dạ minh châu, rơi xuống thì anh phải đền!"

Cố Diễm: "..."

http://tieulun.hopto.org

Đến thang máy, Cố Diễm hỏi cô: "Ngày mai là chủ nhật, em có tăng ca không?"

Khâu Lê cười: "Có nha, nói không chắc có thể tăng ca đến hơn mười một giờ, khó nói trước được, gần đây em quá bận rộn."

Cố Diễm ừ một tiếng.

Ngày mai là sinh nhật anh, xem ra cô đều không nhớ rõ.

Bận rộn cả ngày, mãi cho đến 11 giờ khuya Khâu Lê mới về nhà, Cố Diễm cũng có xã giao, anh về nhà trước cô mấy phút.

Cô ghé bên cạnh môi anh, "Uống rượu hả?"

Trên người anh có mùi rượu nhàn nhạt.

Cố Diễm cởi khuy áo ra, "Uống một ít rượu vang đỏ."

Đôi mắt đen như mực của cô xoay tròn vài vòng, ôm lấy eo anh, giọng nói mang theo vài phần làm nũng: "Ông xã, đêm nay em muốn bơi lội, anh bơi với em nha?"

Ánh mắt Cố Diễm mang theo vài phần mê ly, cong khoé miệng nói: "Nếu như em bơi không kịp, bị anh bắt được thì làm sao đây hả?"

Mang theo một chút khiêu khích.

Khâu Lê: "Tuỳ anh xử lý, thế nào?" Cô nhướng mày.

Cố Diễm cúi đầu, cầm lấy cằm của cô, hôn xuống, "Đến lúc đó thì không được khóc."

Cố Diễm đến phòng thay quần áo đổi đồ bơi, không biết Khâu Lê ở phòng

ngủ làm cái gì, anh đến bể bơi bơi trước hai vòng, xuống nước xong mùi rượu tan đi không ít, kỳ thật anh uống cũng không bao nhiêu.

Anh đợi Khâu Lê, đợi mười mấy phút vẫn chưa thấy cô đi ra.

"Thu Thu!"

"Đến đây!"

Thu Thu buộc tóc lên, mặc áo sơ mi đen của anh, hai tay đặt ở sau lưng, đi chân trần đến.

Đôi chân dài được tôn lên dưới áo sơ mi, trắng như tuyết ở ngoài trời.

Thân dưới Cố Diễm căng thẳng, anh đưa tay: "Xuống đây."

Khâu Lê xoay người, đang làm gì ở trước ngực.

"Em làm cái gì đó?"

"Không có gì, đang mở khuy áo nha."

"Quay qua đây."

"A."

Khâu Lê rất nghe lời mà xoay người, bắt đầu mở khuy áo sơ mi, bắt đầu từ ngực, một khuy lại một khuy, động tác như mấy pha quay chậm trong phim.

Làn da như gelatin. (*)

(*) Da như gelatin có nghĩa là mô tả làn da mịn màng của phụ nữ.

Dáng người uyển chuyển xuất hiện ngay trước mắt anh.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm tựa lên hồ bơi, cánh tay tuỳ ý khoát lên thành hồ, cười như không cười nhìn cô: "Em đang muốn câu dẫn anh sao?"

Khâu Lê dùng ánh mắt mị lực nhìn anh: "Đúng vậy, câu dẫn một anh trai nhỏ là anh nha."

Khuy áo sơ mi đã cởi hết, cô mặc một bộ bikini màu xanh lam.

Loại ít vải nhất.

Cơ thể của cô, từng chỗ từng chỗ, anh đều quá rõ ràng, cũng đã hôn qua vô số lần.

Theo lý thuyết thì sẽ sớm không có cảm giác bí ẩn và mới mẻ.

Nhưng bây giờ chỉ cần liếc mắt nhìn, anh lại có phản ứng.

Hầu kết của anh trượt lên trượt xuống, "Lại đây."

Anh đưa tay ra một lần nữa.

Khâu Lê ném áo sơ mi đi, dang hai tay, nhảy về phía anh.

Ùm một tiếng, bọt nước văng tung toé.

Trên mặt Cố Diễm toàn là nước, anh lau mặt một cái, duỗi tay ra kéo cô vào trong lồng ngực của mình, một tay kia kéo mông của cô, đẩy về phía mình, dính chặt người anh.

Trong làn nước ấm nhưng Khâu Lê vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người của anh.

Chống vào cô.

http://tieulun.hopto.org

Hô hấp Cố Diễm lại tăng lên, liền hôn lấy cổ cô.

Khâu Lê dùng sức đẩy đẩy anh, nhưng không đẩy mạnh, "Ai, không phải anh nói muốn thi bơi với nhau sao?"

Cố Diễm: "Anh nói lúc nào vậy?"

Khâu Lê: "...!"

"Thể lực tiêu hao hết, làm sao cho em khóc được đây hả?"

"... đồ lừa đảo!"

Một bên Cố Diễm hôn cô, một bên tìm cách mở đồ tắm hai mảnh của cô ra.

Đột nhiên Khâu Lê kêu lên: "A."

"Làm sao vậy?"

"Bị chuột rút rồi." Vẻ mặt của cô rất thống khổ.

Cố Diễm vội vàng ôm cô ngồi lên thành hồ, "Chân nào đau?"

"Chân phải."

Anh nắm mắt cá chân của cô, bắt đầu giữ ngón chân của cô vuốt từng cái một, "Có đỡ hơn chút nào không?"

Khâu Lê cười: "Đỡ hơn một chút rồi."

Trong lòng lại tính toán làm sao để chạy trốn.

"Ông xã, em muốn uống nước."

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm: "... nói chuyện cho cẩn thận!"

Anh buông chân cô ra, nghiêng người về bên kia, duỗi tay lấy bình nước uống.

Khâu Lê nhân cơ hội mà bò đi chỗ khác, tung người nhảy xuống hồ, nhanh chóng bơi về đầu bên kia.

Thỉnh thoảng quay đầu lại híp mắt nhìn anh, tất cả đều là khiêu khích.

Cố Diễm: "..."

Nhìn bóng dáng người kia giống như mỹ nhân ngư, khoé miệng không khỏi giương lên, anh cũng không có sốt ruột, từ từ chậm rãi bơi về phía cô.

Cố Diễm bơi đến giữa hồ, Khâu Lê đã đến bờ, cô ngồi lên thành hồ, hai chân đang nghịch nước, thảnh thơi lại vô cùng vui vẻ.

"Lại đây nha."

Cô ngoắc ngoắc ngón tay với anh.

Đột nhiên chuông di động vang lên.

Là di động của Khâu Lê, cô cài đặt chuông báo.

11 giờ 59 phút.

"Em có điện thoại, có cần anh lấy giúp cho em không?"

"Không cần đâu."

Một lần nữa khâu lê xuống nước, bơi về phía anh.

Vốn cô còn muốn chơi rượt đuổi dưới nước với anh, nhưng thời gian

không đủ.

Cố Diễm hơi giật mình, không biết cô chuẩn bị chơi trò gì.

Cô bơi đến cạnh anh, ôm lấy cổ anh, "Ông xã, sinh nhật vui vẻ."

Hôn lên mặt anh mấy cái.

Cố Diễm cười, anh còn nghĩ rằng cô không nhớ rõ ngày sinh nhật anh.

Anh bao vây lấy cô: "Quà của anh đâu?"

Khâu Lê ngước mặt lên, nhìn anh: "Là em đó."

Cố Diễm ôm cô, bơi đến khu nước cạn bên cạnh.

Còn không đợi cô nói chuyện, anh ngậm lấy môi cô, kéo cô, hai chân Khâu Lê đặt ở hông anh, hai người dán chặt vào nhau...

Thời gian sau đó tiếng môi răng của cô đều bị tiếng nước trong hồ bơi nhấn chìm.

Loại tư thế dưới nước này mang đến cho cô trải nghiệm chưa từng có từ trước đến nay.

Sau đó, Cố Diễm mút lấy vành tai cô, nhỏ giọng nói: "Sao anh lại thấy mực nước của bể bơi lại dâng thêm một cm? Bây giờ hồ nước cũng trở thành khu vực có mưa to với mức độ thiên tai nặng rồi."

Khâu Lê: "..."

Cô cào lên lưng anh mấy cái.

Cố Diễm kêu đau một tiếng, nhịn không được lại bật cười.

http://tieulun.hopto.org

Anh dùng đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, câu lấy lưỡi cô.

Hai người lại kìm lòng không được mà ôm hôn nhau kịch liệt.

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 58

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lúc Cố Diễm tỉnh lại anh cảm thấy trán của mình có một đồ vật đè lên, hơi có chút lạnh người.

Anh giơ tay, cầm lấy để trước mặt, nhìn thấy là một khối gừng anh rất sững sờ.

Là giả.

Trên mặt còn có khắc một vài chữ: Thu Thu yêu Cố Diễm.

Ngón tay cái của anh vuốt ve khối gừng đi qua đi lại.

Anh quay đầu, thấy Khâu Lê vẫn còn đang nhắm mắt ngủ, không biết là ngủ thật hay là giả vờ ngủ, anh cũng không có đánh thức cô, vươn mình đối mặt với cô, khoát tay lên hông cô.

Ôm cô tiếp tục ngủ.

Trong tay anh còn cầm quà sinh nhật mà cô đưa, đây là quà sinh nhật rất khác biệt lại quý giá nhất mà anh từng nhận được.

Một khối gừng, chứng kiến tình yêu của bọn họ.

Anh không khỏi mà nở nụ cười.

Đến gần môi cô, hôn lên một cái.

Khâu Lê từ từ mở mắt ra: "Ồ? Anh chính là hoàng tử trong truyền thuyết sao? Hôn người ngủ say ngàn năm như em tỉnh dậy rồi."

Cố Diễm cười: "Người đẹp ngủ trong rừng không xinh đẹp bằng em."

Khâu Lê không để ý đến hình tượng người đẹp ngủ trong rừng nữa mà giương nanh múa vuốt với anh.

Anh siết chặt cô vào trong ngực, "Cảm ơn em."

Khâu Lê yên tĩnh lại, "Thích không?"

Cố Diễm gật đầu.

Khâu Lê lấy tay anh ra, xuống giường mặc quần áo.

Cố Diễm: "Hôm nay là chủ nhật, ngủ thêm một chút nữa đi."

Khâu Lê: "Không được, phải làm mì cho anh ăn nữa. Đúng rồi, mẹ của em bảo tối nay chúng ta về nhà ăn cơm, nói là tổ chức sinh nhật cho anh."

Hỏi anh: "Buổi trưa về nhà anh không?"

Cố Diễm: "Được."

Khâu Lê: "Cặn bã cũng ở đó, vừa lúc các anh có thể uống rượu."

"Gần đây sao ngày nào Mộ Thời Cảnh cũng ở bên kia vậy?" Cố Diễm hỏi, cũng vén chăn lên rời giường.

Khâu Lê trách anh: "Còn không phải là do trò chơi của công ty các anh làm hại sao, cặn bã đăng ký tài khoản chơi cùng với ba em, hai người chơi

nghiện rồi, xem nó như là sự nghiệp của mình, không có việc gì liền nghiên cứu đối sách, đánh bại đối thủ, sang năm tham gia giải thi đấu phụ tử liên minh.

Cố Diễm: "Đây cũng là chuyện tốt, tình cha con không chỉ cha con ruột mới có. Công ơn sinh dục và công ơn sinh dưỡng đều vĩ đại như thế."

Khâu Lê cười cười, "Thật mong chờ cuộc thi đấu vào tháng sáu năm sau."

Tháng ngày ngọt ngào bình thản lại bận rộn đều trôi qua rất nhanh.

Đảo mắt đông đi xuân tới.

Xuân về hoa nở, vạn vật sinh sôi.

Một trận lại một trận mưa xuân, đưa xuân đi, nghênh đón hạ.

Thị trường nông thôn của Khâu Lê đã được khai phá toàn diện, đã mở hơn 1000 cửa hàng thể nghiệm ở các thị trấn làng quê trên toàn bộ cả nước.

Cách mục tiêu của cô vẫn còn xa, nhưng tất cả đều đã từ từ đi vào quỹ đạo.

Tựa như Dung Thâm đã nói, đây là đánh lâu dài, không phải nội trong ba bốn năm là có thể toàn thắng.

Cũng may, cuối cùng cô cũng thấy được hi vọng.

Lại là tháng sáu của một năm.

Ngày ấy là ngày của cha, Khâu Lê cũng đến hiện trường cuộc thi.

Cơ hồ trên khán đài không còn chỗ ngồi, cô ngồi ở khán đài khu VIP, Cố Diễm thì lại ngồi ở chỗ lãnh đạo, Tra Nhị và Đường Đường cũng mang theo

con trai đến, nhưng chỗ ngồi của bọn họ cách chỗ cô một khoảng cách nhỏ.

Cô phất tay chào hỏi với bọn họ một cái.

Trước khi thi đấu, Miêu Thanh tổng giám đốc chấp hành công ty trò chơi của Trung Doãn đọc diễn văn, cho người chơi tham gia thi đấu hăng hái hơn.

Sau đó Miêu Thanh nói cái gì Khâu Lê cũng không chú ý nghe, toàn bộ sự chú ý đều bị chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út tay trái của Miêu Thanh hấp dẫn.

Khâu Lê nhìn Dương Soái bên kia một cái, cuối cùng anh cũng cầu hôn thành công.

Nghe nói con đường cầu hôn của anh cực kỳ khúc khuỷu, bởi vì không biết cách lãng mạn nên bị Miêu Thanh từ chối, tiếp theo không chừng là đi tìm anh mà quấy rầy.

Sau khi phát VCR của năm mươi gia đình dự thi, đơn giản là nói về trò chơi "phụ tử liên minh" mang đến sự thay đổi trong sinh hoạt trong chín tháng này như thế nào.

Mỗi cái thay đổi đều rất nhỏ.

Có khi sau khi trò chơi này kết thúc, cũng còn có thể tiếp tục tán gẫu trước đây như thế nào lại chơi trò chơi này.

Còn có chơi trong trò chơi không thoả mãn, bởi vì chơi trong một giờ quá ngắn, bọn họ sẽ mang bóng rổ đến sân bóng để tiếp tục chơi.

Một số người, lúc trời trở lạnh, sẽ nhớ đến gọi điện thoại về nhà hỏi sức khoẻ của ba mình như thế nào một chút.

Chính ông ấy cũng cười, mỗi lần gọi điện thoại một hai phút, có lúc cũng

chưa đến một phút, hỏi xong lại không biết phải nói cái gì.

Sau đó người chủ trì nói:

Vậy là đủ rồi.

Mặc dù chỉ có mấy chục giây, nhưng lại có nhiều tâm ý.

Vốn đàn ông cũng không quen nói nhiều.

Khâu Lê không nghĩ đến dương soái và Miêu Thanh còn có thể mời được hai khách mời bí ẩn đến, cả hiện trường vô cùng hoan hô, mà lúc khúc nhạc dạo của phụ tử vang lên, trong nháy mắt hiện trường đã yên tĩnh.

Nghe được những người ba hát:【 Ba sợ có một ngày mình già đi mà trở thành gánh nặng của con.】

Những người con trai hát:【 Con sẽ ở cạnh ba, chăm sóc cho ba, giống như lúc trước ba dắt con đi từng bước đầu tiên trên con đường đời.】

Hai câu này vừa hát xong, mắt của nhiều người ở hiện trường đã đỏ hoe.

Khâu Lê cũng lau một ít nước mắt, tuy rằng cô không nhớ ra được ba cô đã dắt cô đi như thế nào, nhưng nhất định ba cô sẽ dìu lấy bàn tay nhỏ bé của cô, dạy cho cô.

Cũng chỉ trong chớp mắt.

Cô lập gia đình, ba đã già rồi.

Chỗ ngồi thi đấu, ba Tưởng dùng khuỷu tay chọt chọt Tưởng Bách Xuyên.

Tưởng Bách Xuyên quay đầu: "Sao vậy ạ?"

Ba Tưởng hạ giọng: "Bây giờ con có thể thương lượng với Dương Soái và Cố Diễm một chút được không, cho hai người chúng ta được đứng thứ nhất."

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Ba Tưởng nhanh chóng giải thích: "Phần thưởng thì ba không muốn, đứng thứ hai cũng đã có giải rồi, cho nên xem như chúng ta lấy được vị trí thứ nhất cũng sẽ không công bằng cho người chơi khác."

Tưởng Bách Xuyên không hiểu: "Vậy ba còn muốn đứng thứ nhất làm gì? Lại không có chia bằng khen cho ba!"

Ba Tưởng: "..."

Ho nhẹ vài tiếng, nhỏ giọng nói: "Mẹ con đã nói rồi, nếu ba đứng thứ nhất thì sẽ có kinh hỉ cho ba."

Tưởng Bách Xuyên: "..."

Nhìn ba mình, mấp máy môi nhưng vẫn không có nói gì.

Một lát sau anh nói: "Ba, trước kia trong lòng con ba có hình tượng là một ngọn núi cao nguy nga hùng vĩ, sau này lại thành sườn núi, nhưng ba có biết bây giờ ba có hình tượng gì trong lòng con không?"

Ba Tưởng: "Hình tượng gì?"

Tưởng Bách Xuyên: "Bồn địa."

Ba Tưởng: "..."

Thật đau lòng.

Tưởng Bách Xuyên: "Cho nên ba đừng tiếp tục đi đến chỗ lõm nữa."

http://tieulun.hopto.org

Sau đó kết quả thi đấu chính là Tưởng Bách Xuyên và ba Tưởng, Mộ Thời Cảnh và Khâu Trọng Khải đều đạt được giải, đi du lịch Bắc Kinh.

Bọn họ bắt đầu cảm thấy giải thưởng này cũng không có ý nghĩa gì, sau đó lại phát hiện, mấy năm nay tuy rằng sống ở Bắc Kinh, nhưng cho đến bây giờ không có cùng người nhà đi du lịch hết nơi này.

Đi chơi vui vẻ, có lẽ là đi cùng với người nhà, không nhất định phải đi lên núi cao, mà ở công viên nhỏ bên cạnh cũng rất đẹp.

Cuối tháng bảy.

Một ngày cực kỳ nóng bức.

Mấy ngày nóng nhất năm.

Hẹn thời gian xong với Tô Dương, Cố Diễm và Thu Thu đi sớm đến Thượng Hải.

Bây giờ người ở ngõ hẻm này bọn họ cũng không quá quen thuộc, trước đây có ấn tượng, nhưng mười mấy năm trôi qua cũng đều đã xa lạ.

Ông nội đã sớm không ở nơi này nữa, mấy tháng trước Cố Diễm cũng đã dọn dẹp nhà cũ xong, tận lực dựa theo trước đây mà trang trí lại hết một lần.

Cửa gỗ kia, bàn học kia, còn có hoa hồng phía dưới cửa sổ vẫn còn ở đó.

Khâu Lê ngồi trước bàn sách, hình ảnh hơn hai mươi năm trước như là một bộ phim trắng đen cũ, mặc dù không có màu sắc nhưng là hồi ức quý giá nhất trên đời.

Lúc ấy Cố Diễm ngồi ở đây làm bài tập, cô leo lên ghế nhỏ, lộ ra nửa cái đầu gọi anh là "anh trai".

http://tieulun.hopto.org

Mỗi lần anh cũng không kiên nhẫn,

Nhưng cô vẫn không biết mệt.

Đó là thời gian vui vẻ nhất của tuổi thơ.

Đột nhiên cô nhớ đến cái gì.

Mở hành lý ra, từ bên trong lấy ra một thanh cung, vừa lúc này Cố Diễm đi vào đưa dưa hấu cho cô: "Rửa tay đi."

Cô để hai tay ra sau lưng: "Đoán xem em đang cầm gì trên tay?"

Cố Diễm cười: "Thư tình cho anh?"

Cô không đi rửa tay, anh lấy dưa hấu đút cho cô ăn.

Khâu Lê ăn một miếng dưa hấu, lắc đầu: "Đoán lại xem."

Cố Diễm đoán mấy lần cũng không đúng.

"Không nghĩ ra được."

"Cốc cốc cốc~" Khâu Lê lấy cung ra, lắc lắc trước mặt anh, "Anh còn nhớ nó không?"

Cố Diễm sửng sốt một chút, thật không nghĩ đến nhiều năm như vậy cô vẫn còn giữ nó.

Thu Thu nói: "Em chỉ nhớ những thứ liên quan đến anh."

Từ khi cô có ký ức, chỉ nhớ rõ anh, chuyện của mình cũng đã quên đến không còn một mống nào.

Mà Cố Diễm cũng giống vậy.

http://tieulun.hopto.org

Không có nhiều ấn tượng với tuổi thơ của mình, nhưng liên quan đến cô, giống như là 1+1=2, không cần phải cố sức để nhớ, nhưng trước giờ vẫn chưa quên.

Giống với người mất trí nhớ có thể quên mình là ai, nhưng anh biết 1+1= mấy.

Ăn xong dưa hấu, Cố Diễm lấy khăn lông lau miệng cho cô, lại lau tay cho cô.

Cất khăn lông, anh kéo rèm cửa lên, nháy mắt gian phòng tối lại.

Khâu Lê không vừa lòng kháng nghị nói: "Anh kéo rèm cửa làm gì vậy? Em còn muốn ngắm hoa hồng nhỏ."

"Ngủ trưa."

Anh ôm cô đến bên giường.

Hai tay cô để trên vai anh, đắc ý nói: "Lúc em bốn tuổi đã mang anh ngủ với em ở trên cái giường lớn này."

Cố Diễm cọ vào má cô, "Vậy bây giờ là anh ngủ với em."

Khâu Lê: "..."

Anh chỉ ôm cô trong ngực, cái khác cũng không làm.

Cái ngủ trưa này rất an ổn, rất giống khi còn bé.

Ngày hôm sau.

Nhiếp ảnh gia Tô Dương cùng ê-kíp của mình đến ngõ hẻm.

http://tieulun.hopto.org

Cố Diễm nói trước ý tưởng quay chụp với Tô Dương, Tô Dương cười nói: "Vậy tôi cần phải đùa bỡn với anh và Thu Thu, sẽ không lưu tình chút nào đâu nha."

Cố Diễm: "Đừng có quá phận là được."

Tô Dương nhíu mày: "Không quá phận, làm sao có thể tìm lại được cảm giác lúc còn bé được?!"

Cảnh chụp thứ nhất, là chụp khoảnh khắc bọn họ gặp được nhau.

Tô Dương để chuyên gia trang điểm hoá trang cho Thu Thu nghịch ngợm nhưng lại có chút giảo hoạt, tái hiện lại hình ảnh thời thơ ấu.

Khâu Lê nhìn xong, có chút dở khóc dở cười, bụm mặt không muốn ra ngoài gặp người khác.

Cố Diễm: "..."

Chất vấn Tô Dương: "Cô đến đây không phải để báo thù chứ?"

Tô Dương khoe khoang: "Đúng vậy, ai bảo các người luôn uy hiếp chồng của tôi."

Sau đó nghiêm túc nói: "Mấy bức ảnh này đợi sau này hai người già rồi xem lại sẽ cực kỳ có ý nghĩa, tin tôi đi."

Hoá trang xong, quần áo cũng đã đổi.

Bọn họ đi đến đầu ngõ.

Cũng đã là buổi chiều, hơn ba giờ, anh mặt trời đang chiếu xuống.

Khâu Lê cầm lấy vạt áo của anh, nghiêng đầu nhìn anh.

http://tieulun.hopto.org

Vừa lúc Cố Diễm cúi đầu, ánh mắt của hai người đối diện vào nhau.

Hình ảnh này quen thuộc như thế, giống như vừa mới trở về hai mươi ba năm trước.

Cô chơi trốn tìm bị lạc đường, nên gặp được anh.

Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Bởi vì không tìm được đường về, cô khóc cực kỳ thương tâm.

Anh ngoắc tay bảo là sẽ dẫn cô về nhà.

Cô chạy chậm đến bên cạnh anh, gạt nước mắt, túm lấy áo anh, ăn kem của anh, cùng anh chầm chậm đi trên con đường về nhà kia.

Cô mềm mềm mại mại gọi: "Anh trai, em tên là Thu Thu."

Lần đó gặp nhau, một cái liếc mắt, từ đây đến vạn năm.

Toàn văn hoàn.

14-01-2019 | 02-08-2019

http://tieulun.hopto.org

BỞI VÌ VỪA LÚC GẶP ĐƯỢC EM

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 59: Đôi Lời Kết Truyện

Đầu tiên mình xin cảm ơn các độc giả đã ủng hộ mình trong mấy tháng vừa qua, đây cũng là bộ đầu tiên mình edit vẫn còn rất nhiều sai sót nhưng lại được mọi người ủng hộ như vậy mình rất vui và cũng có thêm nhiều động lực để edit tiếp lắm. Có khoảng thời gian gần cả ba tháng trời mình không đăng một chương mới nào cả vì quá bận, cũng may đã đến hè cuối cùng cũng được hoàn rồi, vui lắm luôn.

Bởi Vì Vừa Lúc Gặp Được Em là câu chuyện của hai nhân vật Cố Diễm và Khâu Lê, hai người có thể xem như là thanh mai trúc mã của nhau, mọi nhân vật trong truyện này đều sinh sống ở Thượng Hải từ nhỏ, chơi với nhau lúc bé cho đến khi lớn lên. Và tình cảm của bọn họ cũng được thành hình từ thời thơ ấu. Mặc dù đoạn mở đầu có chút buồn cho nữ chính nhưng sau khi tỏ tình xong thì mạch truyện bắt đầu đi theo chiều hướng sủng mà chúng ta thường thấy trong truyện của Mộng Tiêu Nhị. Bởi vì đã quen biết nhau hơn hai mươi năm bọn họ cũng đã quá hiểu rõ nhau, một chi tiết nhỏ thôi cũng có thể làm cho họ ghi nhớ cả một đời. Ai cũng mong muốn có một tình yêu như vậy đúng không, có người hiểu mình, yêu mình, chăm sóc cho mình và cũng là người mình gặp từ thuở bé. Thực tế thì khó tìm nhưng chúng ta vẫn có quyền mơ ước biết đâu sẽ gặp được một tình yêu như vậy đúng không nào =))

Ngành mình học không liên quan đến văn chương, vì vậy trong quá trình edit sẽ có rất nhiều sai sót câu văn có chút lủng củng. Mình rất sẵn lòng để mọi người đưa ra ý kiến giúp mình sửa lỗi ạ, và mình sẽ nỗ lực trong những hố tiếp theo nhé.